GEDİKSAVAŞLARI EFSANESİ 4

SETHANON'DA KARANLIK

RAYMOND E. FEIST

fantastik kurgu

ithaki

RAYMOND E. FEIST

GEDİKSAVAŞLARI EFSANESİ

SETHANON'DA KARANLIK

Çeviren: Ardan Tüzünsoy
Redaksiyon: GAMZE SARI
Tarayan: Beydaba
Düzenleyen: eldkaan

ithaki

Table of Contents

MIDKEMIA

NORTHLANDS
The Great Northern Mountains
The Teeth of the World
Ironpass
Northwarden
Stone Mountain
The Lake of the Sky
Elvandar
THE HIGH WOLD
Highcastle
The Blackwood
Tyr-Sog
Yabon
Loriél
Crydee
The Green Heart
The Grey Towers
Zün
Hawk's Hollow
Quester's View
Natal
Ylith
The Kingdom
Dolth
Rodez
Ran
Euper
Romney
Tiburn
THE FAR COAST
Carse
Jonril
Tulan
The Free Cities
Bordon
Queg
Dim Wood
Sethanon
The Great Velt
Malac's Cross
Silden
Cheam
Bas-Tyra
Sadara
Rillanon
The Kingdom of Roldem
The Endless Sea
Port Natal
Margrave's Port
Palanque
The Kingdom of Queg
Sorcerer's Isle
Sarth
Calis Range
Darkmoor
Salador
Timons
The Straits of Darkness
Land's End
Landreth
Dorgin
Durbin's Vale
The Kingdom Sea
Sea of Dreams
The Grey Range
The Bitter Sea
LiMeth
Durbin
Shamata
Vale of Dreams (Disputed Border)
The Great Star Lake
Deep Taunton
The Green Reaches
Mallow Haven
Pointer's Head
Elarial
Kenom
Trollhome Mountains
Carolyan
JAL-PUR DESERT
The Pillars of the Stars
The Peaks of Tranquillity
The Empire of Great Kesh

KELEWAN

THUN-HELD TUNDRA
THE HIGH WALL
Coltari
City of the Magicians
Silmani
Barak
Lash
The Empire of Tsuranuanni
Kentosani (The Holy City)
Szetac
Yankora
Yankora Deep
Hokani
Ambolina
Neshska
Sulan-Qu
Outpost Isles
Mixona
Tusan
Hokan-C
Jamar
Ontoset
Seran
Migran
Nar
Great Swamp
City of the Plains
Ruins
Battle Bay
Kolth
Xula
Honshoni
Thuril Highlands
Thuril (Confederation)
Pesh
Lepala
Kelewan
Sea of Blood
Rujje
Sweto
Wamar
Llama
Banganok (Ruins)
Dustar
Brigani
Tsubar (The Lost Land)
GREAT SAND WASTELANDS

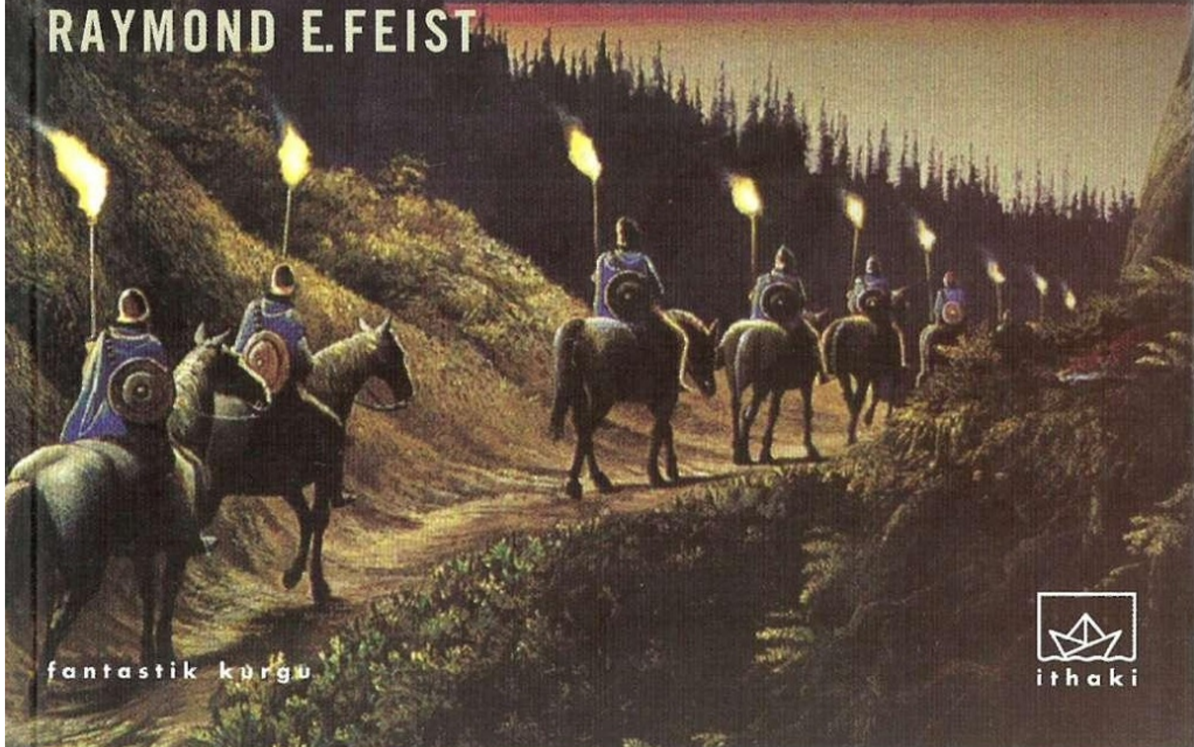
Dördüncü Kitap

Macros Redu

GEDİKSAVAŞLARI EFSANESİ 4

SETHANON'DA KARANLIK

RAYMOND E. FEIST

fantastik kurgu

ithaki

ŞENLİK

JİMMY SALONDA KOŞUYORDU.

Son birkaç ayda çok serpilmişti. Bir sonraki Yazortası Günü'nde on altı yaşına basmış sayılacaktı, ama gerçek yaşını kimse bilmiyordu. On altı iyi bir tahmindi, ama on yedi, hatta on sekize yakın olması da mümkündü. Zaten atletik bir yapısı varken saraya geldiğinden beri de omuzları da genişlemiş, neredeyse bir baş boyu kadar da uzamıştı. Artık bir çocuktan çok erkek görünümündeydi.

Ama bazı şeyler asla değişmiyordu, Jimmy'nin sorumluluk anlayışı da bunlardan biriydi. Önemli görevler için güvenilir olmakla birlikte, basit şeyler konusundaki umursamazlığı, Krondor Prensi'nin Sarayını bir kez daha karıştırmak üzereydi. Prensin sarayının baş toprak beyi olarak toplantıya ilk gidenin o olması gerekiyordu, ama her zamanki gibi sonuncu olmak üzereydi. Dakiklik denilen şeyden nedense hiç nasibini almamıştı. Ya erken ya da geç kalıyor, bir işi nadiren zamanında yapıyordu.

Toprak Beyi Locklear, toprak beylerinin toplanma yeri olarak kullanılan küçük salonun kapısında durmuş, telaşla Jimmy'ye acele etmesini işaret ediyordu. Jimmy'nin Arutha ile birlikte Gümüşdiken seferinden dönmesinin ardından, tüm toprak beyleri arasında yalnızca Locklear, Prens'in toprak beyi ile arkadaş olmuştu. Jimmy'nin onun birçok bakımdan hâlâ bir çocuk olduğu yönündeki ilk ve doğru izlenimine rağmen, Karanın Bittiği Yer Baronunun en küçük oğlunun sergilediği pervasızlıklar arkadaşını hem şaşırtmış, hem de memnun etmişti. Jimmy'nin kurduğu planlar ne kadar riskli olursa olsun, Locklear çoğu zaman ona uyuyordu. Jimmy'nin saray görevlilerinin sabrını sınamasının sonucu olarak başı derde girdiğinde de Locklear cezalandırılmayı normal karşılıyor, bunu yakalanmanın haklı bir bedeli olarak görüyordu.

Jimmy hızla odaya girdi, pürüzsüz mermer zeminde kayarken durmaya çalışıyordu. Yeşil ve kahverengi giysiler içindeki iki düzine toprak beyi,

salonda iki düzgün sıra oluşturmuşlardı. Etrafına bakınınca, herkesin yerini almış olduğunu gördü. Kendisi de yerine geçtiği anda, Teşrifatçıbaşı Brian deLacy içeri girdi.

Baş Toprak Beyi unvanı kendisine verildiğinde, Jimmy bunun yalnızca ayrıcalıkları olduğunu, hiçbir sorumluluğu olmayacağını sanmıştı. Bu kanısı kısa sürede değişmişti. Sarayın küçük de olsa önemli bir parçası olarak üzerine düşeni yerine getiremediği zaman, tüm ülke ve devirlerdeki bürokratların gayet iyi tanıdıkları o kesin gerçekle yüzleşmişti: Üstleri özür değil, sonuç istiyorlardı. Toprak beylerinin yaptığı tüm hataların sorumluluğunu Jimmy taşıyordu. Şu âna dek onun için bu pek de iyi bir yıl olmamıştı.

Uzun boylu, Saray Teşrifatçısı, ölçülü adımlarla ve makamına özgü kırmızı ve siyahlı cüppesinin hışırtıları arasında ilerleyip, teknik olarak Saray Kahyasından sonra baş yardımcısı olması gereken, ama daha ziyade en büyük problemi olan Jimmy'nin arkasına geçti. Amir deLacy'nin iki yanında, mor ve sarı renkli üniformalar giymiş olan iki avam çocuğu vardı, günün birinde Batı Alemi'nin yöneticileri olacak olan toprak beylerinin aksine, büyüdüklerinde saray hizmetkarları olacaklardı. Amir deLacy demir ökçeli makam asasını dalgın dalgın yere vurarak, "Beni yine kıl payı geçtin, değil mi, Toprak Beyi James?"

Jimmy, arka sıralardaki çocukların bazılarının bastırdıkları kahkahalarının seslerine rağmen ciddi ifadesini bozmadan, "Herkes yerinde, deLacy Usta. Toprak Beyi Jerome odasında, yaralı olduğu için mazeretli."

DeLacy sesinde bitkin bir yılgınlıkla, "Evet, dün oyun alanında yaşadığınız küçük anlaşmazlık kulağıma geldi," dedi. "Jerome ile aranızdaki bitmek bilmez sıkıntılar üzerinde duracak değiliz. Babasından bir mesaj daha aldım. Herhalde bundan sonra bu mesajları doğruca sana gönderirim." Jimmy masum görünmeye çalıştıysa da başaramadı. "Şimdi, gündeme geçmeden önce, bir gerçeğin vurgulanması gerektiğine inanıyorum: her an, genç birer centilmen gibi davranmak durumundasınız. İşte bu nedenle, yeni yeni oluşmaya başlayan bir modaya, tam olarak belirtmek gerekirse, Altıncıgün'de oynanan varil topu karşılaşmalarının sonuçları üzerine bahis yatırma işine son verilecektir. İyice anlaşıldı mı?" Soru tüm toprak beylerine sorulmuş olsa da, deLacy'in eli o anda Jimmy'nin omuzundaydı. "Bu günden itibaren bahis oynamak yok, tabii

atlar gibi şerefli bir konuda olursa, o başka. Sakın ha yanlış anlamayın, bu bir emirdir.”

Tüm toprak beyleri mırıldanarak onayladılar. Jimmy de vakur bir ifadeyle başını sallayarak onayladı, o öğleden sonra oynanacak karşılaşmaya önceden bahis yatırmış olduğu için içten içe seviniyordu. Askerler ve küçük soylular bu karşılaşmaya öylesine ilgi göstermişlerdi ki; Jimmy de ne yapıp edip bahislere katılmanın bir yolunu aramıştı. DeLacy Usta, Jimmy’nin karşılaşmaya zaten bahis yatırdığını öğrenecek, olursa, bunun bedeli ağır olabilirdi, ama Jimmy üzerine düşeni yerine getirdiğine inanıyordu. DeLacy, zaten oynanmış olan bahisler için bir şey söylememişti.

DeLacy Usta, Jimmy’nin bir gece önce hazırlamış olduğu programın üzerinden alelacele geçti. Saray Teşrifatçısı Toprak Beyi’nden çok şikayetçi olsa da, çalışmalarıyla ilgili bir sorunu yoktu. Jimmy kendisine verilen her görevin üstesinden geliyordu; çoğu zaman mesele, o işi üstlenmesini sağlamaktı. Günün görevleri verilirken deLacy, “Öğleden sonra ikinci saatin vurmasına on beş dakika kala, sarayın merdivenlerinde toplanın,” dedi, “çünkü öğleden sonra ikinci saatte, Prens Arutha ve ailesi Doğum Şenliği için hazır bulunacaklar. Tören sona erdikten sonra, gün boyu başka bir göreviniz olmayacak, -yani ailesi burada olanlar gidip onlarla kalabilirler. Ancak aranızdan ikisi, Prens’in ailesi ve konuklarına eşlik edecekler. Bu görev için Toprak Beyleri Locklear ve James’i seçtim. İkiniz derhal Kont Volney’in makamına gidecek ve onun hizmetine gireceksiniz. Hepsi bu kadar.”

DeLacy ayrılıp, diğer Toprak Beyleri de dağılırlarken, Jimmy öfkeli bir sessizlik içinde donakalmıştı. Locklear ağır ağır yaklaşıp önünde durdu ve omuzlarını silkerek, “Ne şanslıyız, değil mi?” dedi. “Herkes gezip tozacak, tıkınacak ve” -Jimmy’ye yan’ bakarak sırıttı- “kızları öpecek. Ama biz, Majesteleri’nin yanı başında olacağız,”

Jimmy, “Onu öldüreceğim,” diyerek içini döktü.

Locklear başını salladı. “Jerome’u mu?”

“Başka kim olacaktı?” Jimmy salondan çıkarken, arkadaşına gelmesini işaret etti. “DeLacy’ye bahislerden söz etmiş. Dün gözünü morarttığım için benden intikam alıyor.”

Locklear çaresizlikle iç çekti. “İkimiz de oynamadığımıza göre bugün Thom, Jason ve diğer çırakları yenmemiz mümkün değil.” Locklear ve

Jimmy, toprak beyleri arasındaki en iyi iki sporcuydu. Neredeyse Jimmy kadar çevik olan Locklear, kılıç müsabakalarında da ondan sonra ikinciydi. Saraydaki en iyi iki top oyuncusu da onlardı, ikisi de oynamayınca, çıraklar için galibiyet kesin sayılırdı. “Bahse ne kadar yatırdın?”

“Hepsini,” dedi Jimmy. Locklear irkildi. Toprak beyleri altın ve gümüşlerini aylardır bu maç için biriktiriyorlardı. “DeLacy’nin başımıza bu işi saracağını nereden bilebilirdim? Ayrıca onca mağlubiyetimiz sayesinde, çıraklar için beşe iki bahis bulmuştum.” Toprak beylerinin oyununda aylar boyunca kaybederek bir mağlubiyet serisi oluşturmuş, böylece bahisleri yükseltmişti. Düşündü. “Henüz her şey bitmiş sayılmaz. Bir şeyler düşüneceğim.”

Locklear konuyu değiştirerek, “Bugün tam son anda yetiştin,” dedi. “Bu defa neden geciktin?”

Jimmy sırıtınca, yüzündeki karamsar ifade kayboldu. “Marianna ile konuşuyordum.” Ardından yüzü sıkıntılı bir ifadeye büründü. “Karşılaşmadan sonra onunla buluşacaktık, ama şimdi Prens ve Prenses’in yanında olacağız.” Geçen yazdan beri gelişmesinin yanında Jimmy’deki bir başka değişiklik de, kızları keşfetmesiydi. Yanında bulunmaları ve hakkında iyi şeyler düşünmeleri, bir anda onun için önemli olmuştu. Yetişme tarzı ve bilgisi sayesinde, hele saraydaki diğer toprak beyleri ile kıyaslanacak olursa, Jimmy yaşına göre çok şey görmüş geçirmişti. Sabık hırsız son birkaç aydır saraydaki genç hizmetçi kızların arasına karışıyordu. Marianna ise onun ilgisini çeken ve zeki, kurnaz ve yakışıklı toprak beyi tarafından ayakları yerden kesilen son kızdı. Jimmy’nin kıvırcık kahverengi saçları, yüzünden eksik olmayan gülümsemesi ve ışık saçan koyu renk gözleri, saray çalışanları arasında birçok kızın ailesi için endişe kaynağı olmuştu bile.

Locklear ilgilenmiyor gibi görünmeye çalışsa da, saraydaki kızların giderek artan ilgisi yüzünden bu numarası pek etkili olmuyordu. Neredeyse her geçen gün uzayan boyu Jimmy’ninkine yaklaşmıştı. Dalgalı, sarı meçli kahverengi saçları, adeta kadınsı denilebilecek kaşların süslediği peygamber çiçeği mavisi gözleri, çekici gülümsemesi ve dost canlısı, rahat tavırları sayesinde, saraydaki genç kızların gözdesi olmuştu. Yurdunda yalnızca erkek kardeşleri olduğu için, çevresinde kızlar olması fikrine henüz tam olarak alışamamış olsa da, Jimmy’nin yakınında olmak, kızlarda sandığından çok daha fazlasının olduğuna ikna etmişti onu. “Eh,” dedi

Locklear, “deLacy bir bahaneyle seni görevden almazsa veya Jerome seni şehrin kabadayılarına dövdürtmezse bile, kıskanç bir aşçı yamağı ya da öfkeli bir baba çıkıp o saçlarını bir satırla tarayacak. Ama geç kalacak olursak, onlara gerek kalmaz -Kont Volney kellelerimizi birer mızrağın ucuna taktırır. Acele et.”

Locklear bir kahkaha atıp, dirseğiyle arkadaşını dürttükten sonra koridorlarda koşmaya başladı, Jimmy de bir adım arkasındaydı. Yaşlı bir hizmetkar toz alma işinden başını kaldırıp koşuşturan çocuklara baktı ve bir an için gençliğin sihrini düşündü. Ardından, akıp giden zamanın etkilerine yenik düşerek, önündeki işe döndü.

Haberciler saray merdivenlerinden inmeye başlayınca kalabalık coşkuyla tezahürat yaptı. Tezahürat yapıyorlardı çünkü biraz soğuk olmakla birlikte çok sayılan ve adı adaletle birlikte anılan Prensleri onlara hitap edecekti. Tezahürat yapıyorlardı çünkü sevgili Prenseslerini göreceklerdi. Eski bir neslin sembolü, geçmişten geleceğe uzanan bir bağdı o. Ama hepsinden önemlisi, soylu olmadıkları halde Prens’in mutfağından yiyecek ve onun mahzeninden şarap içecek olan şanslı vatandaşlar arasında oldukları için tezahürat yapıyorlardı.

Doğum Şenliği, kraliyet ailesinin herhangi bir üyesinin doğumundan otuz gün sonra yapılırdı. Nasıl başladığı hâlâ bilinmiyordu, ama genel kanıya göre, Rillanon şehir devletinin kadim hükümdarlarının, her makam ve sınıftan halka, tahtın veliahtlarının kusursuz olarak doğduklarını göstermeleri gerekiyordu. Şimdi ise bu, halkın memnuniyetle karşıladığı bir şenliğe dönüşmüştü, ikinci bir Yazortası Günü gibi bir şeydi.

Şenliğin ardından ufak tefek suçlar işlemiş olanlar affedilir, şeref meseleleri çözülmüş sayılır, bir hafta ve bir gün boyunca düello etmek yasaklanırdı; son Şenlik’ten -on dokuz yıl önce, Prenses Anita adına yapılan- bu yana olan tüm borçlar silinir, öğleden sonra ve akşam boyunca da makamlar bir kenara bırakılır ve avam ile soylular, bir masada yemek yerlerdi.

Jimmy habercilerin arkasında yerini alırken, birilerinin daima çalışmak zorunda olduğunu fark etti. Birisi o gün sunulan yemekleri hazırlamak, birisi de gece temizlemek zorundaydı. Kendisi de, ihtiyaç duyacak olurlarsa Arutha ve Anita’ya hizmet etmek üzere hazır bulunmak zorundaydı. Kendi kendine iç geçirerek, nereye saklanırsa saklansın gelip kendisini bulan sorumlulukları bir kez daha düşündü.

Haberciler, ardından da Arutha'nın Saray Muhafızları yerlerini alırlarken Locklear kendi kendine usulca homurdandı. Krondor Şövalye Mareşali Gardan ve Saray Şansölyeliğini yapan Kont Volney'in de gelmeleri, törenin başlamak üzere olduğunun habercisiydi.

Esmer yüzünde neşeli bir ifade taşıyan kır saçlı asker, iri yarı Şansölyeye başıyla işaret ettikten sonra, deLacy Usta'ya başlaması için işaret verdi. Saray Teşrifatçısı'nın asasının yere vurmasıyla birlikte, borazancılar ve davulcular çalmaya başladılar. Saray Teşrifatçısı bir kez daha yere vurunca kalabalık sessizleşti ve bir haberci, "Duyduk duymadık demeyin!" diye bağırdı. "Majesteleri Arutha conDoin, Krondor Prensi, Batı Aleminin Lordu, Rillanon tahtının veliahtı." Halk alkışlarla tezahürat yaptı, ama gerçek olmaktan çok, göstermelik bir tezahürattı bu. Arutha halkta sevgi değil, derin bir saygı ve takdir uyandıran türden biriydi.

Uzun boylu, yapılı, siyah saçlı bir adam içeri girdi, zarif işlemeli açık kahverengi giysisinin omuzlarında, makamına özgü kırmızı pelerin asılıydı. Haberci Prenses'i takdim ederken durup kahverengi gözlerini kıstı. İnce yapılı, kızıl saçlı Krondor Prensesi kocasının yanına gelince, yeşil gözlerindeki mutlu pırıltı onu da gülümsetti ve kalabalık içtenlikle tezahürat yapmaya başladı. Karşılarındaki, Arutha'nın selefi olan Erland'ın kızı, sevgili Anita'larıydı.

Tören çok kısa sürecek olmasına rağmen, soyluların takdimleri çok daha uzun zaman alıyordu. Saray soylularından ve konuklardan oluşan bir heyet halka tanıtılmak zorundaydı. İlk çift takdim edildi. "Majesteleri, Salador Dük ve Düşesi."

Sarışın, yakışıklı bir adam, siyah saçlı bir kadına kolunu uzattı. Eski ozan ve gezgin, şimdi ise Salador Dükü ve Prenses Carline'in kocası olan Laurie, güzel eşine erkek kardeşinin yanına kadar eşlik etti. Krondor'a bir hafta önce, yeğenlerini görmek için gelmişlerdi ve bir hafta daha kalacaklardı.

Haberci ardı arkası gelmeyen soyluları takdim ettikten sonra nihayet sıra, aralarında Kesh Büyükelçisi'nin de bulunduğu konuk soylulara geldi. Lord Hazara Han geleneksel Kesh gösterişini bir kenara bırakıp, yalnızca dört muhafızla gelmişti. Büyükelçi, Jal Pur: çöl adamlarına özgü bir tarzda giyinmişti: yalnızca gözlerini açıkta bırakan bezden bir baş örtüsü, baldırlarına kadar çıkan siyah çizmelerin içine sokulmuş pantolon ve beyaz tunik üzerine lacivert, uzun bir cüppe. Muhafızlar ise tepeden tırnağa siyah giymişlerdi.

Sonra deLacy öne çıkıp, “Halk yaklaşsın,” diye seslendi. En fakir dilencisinden en zengin halk adamına kadar kadınlı erkekli yüzlerce kişi, sarayın merdivenleri altında toplandı.

Arutha, Doğum Şenliği’nin ayinsel sözlerini söyledi. “Bugün Lord Kralımız Birinci Lyam’ın hükümdarlığının ikinci yılının üç yüz onuncu günü. Bugün, oğullarımızı takdim ediyoruz.”

DeLacy asasını yere vurdu ve haberci, “‘Soylu Majesteleri, Prensler Borric ve Erland.” Arutha ve Anita’nın bir aylık ikiz oğulları halka ilk kez gösterildiği anda, izleyiciler çılgınca bağırıp çağırarak tezahürata başladılar. Oğlanlara bakmak üzere seçilmiş olan dadı öne çıkıp, onları anne ve babalarına teslim elti. Arutha, adını kendi babasından alan Borric’i alırken, Anita da kendi babasının adaşını kucağına aldı. İki bebek de halka teşhir edilmeyi iyi karşılasalar da, Erland sıkıntı belirtileri gösteriyordu. Arutha ve Anita oğullarını dadıya teslim ettikten sonra bile tezahürat dinmedi. Arutha merdivenlerin aşağısında toplanmış olanlara, nadiren sergilediği bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Oğullarım iyi ve güçlüler, bir kusurları yok. Hükümdarlık için uygunlar. Onları kraliyet ailesinin oğulları olarak kabul ediyor musunuz?” Halk coşkuyla onayladı. Anita da kocasının gülümsemesini paylaştı. Arutha halkı selamladı. “Teşekkürler, sevgili halkım. Şenlikler başlayana dek, hepinize iyi günler dilerim.”

Tören sona ermişti. Jimmy, görevi olduğu üzere hemen Arutha’nın yanına geçerken, Locklear da Anita’nın yanına geçti. Locklear resmi olarak küçük bir toprak beyi idi, ama Prenses’in yanında o kadar sık görevlendiriliyordu ki, çoğu zaman onun şahsi toprak beyi olarak görülüyordu. Jimmy, deLacy’nin Locklear ile kendisini, ikisini de kolayca göz önünde bulundurabilmek için bir arada tutmak istediğinden şüpheleniyordu. Eşi ile kız kardeşi ikizlerin başına üşüşürlerken onları izleyen Prens, Jimmy’ye dönerek belli belirsiz gülümsedi. Kesh Büyükelçisi geleneksel yüz örtüsünü çıkarmış, önündeki sahne karşısında gülümsüyordu. Dört muhafızı yanından ayrılmıyorlardı.

“Majesteleri,” dedi Keshli, “üç kez kutsanmışsınız. Sağlıklı bebekler, tanrıların bir armağanıdır. Üstelik de erkek çocukları. Hem de iki tane.”

Dadının kollarındaki oğullarıyla ilgilenirken adeta ışık saçan eşi, Arutha’nın gözlerini kamaştırıyordu. “Teşekkürler, Lord Hazara Han. Bu yıl bize katılmanız, umulmadık bir lütuf.”

Adam, “Bu yıl Durbin’de hava bir felaket,” derken, bir yandan da küçük Borric’e mimikler yapmaya başladı. Bir anda konumunu hatırlayıp ciddileşerek, “Ayrıca, Majesteleri,” dedi, “Batıdaki yeni sınır hakkında tartışıp sonuca bağlamamız gereken küçük bir mesele de var.”

Arutha bir kahkaha atı. “Sevgili Abdur, küçük meseleler sizinle ciddi sorunlara dönüşür. Pazarlık masasında karşınıza oturmak fikri pek hoşuma gitmiyor. Yine de, yapacağınız her türlü öneriyi Majesteleri’ne iletirim.”

Keshli eğilip selam vererek, “Majesteleri ne zaman uygun görürlerse,” dedi.

Arutha dikkatini muhafızlara çevirdi. “Oğullarınızı ya da Lord Davud Han’ı yanınızda göremiyorum.”

“Jal Pur’da, normalde benim yapmam gereken işlerle ilgileniyorlar.”

Arutha dört muhafızı göstererek, “Ya bunlar?” dedi. Her biri, kılıçlarının kabzalarına kadar siyaha bürünmüşlerdi, giysileri de çöl adamlarınınkileri andırmakla beraber, Arutha’nın Keshlilerde gördüklerine hiç benzemiyordu.

“Bunlar izmali, Majesteleri. Yalnızca şahsi muhafızlık yaparlar, hepsi bu.”

Bebeklerin çevresini saran kalabalık dağılmaya başlarken, Arutha bir şey söylememeyi tercih etti. İzmaliler Yüce Kesh İmparatorluğu’nda bulunabilecek en iyi korumayı sağlayan muhafızlar olarak ün yapmışlardı, ama çok iyi eğitimli birer casus, hatta zaman zaman suikastçi oldukları yolunda da söylentiler vardı. Ustalıkları neredeyse bir efsane olmuştu. Bir yere hiç fark edilmeden girip çıkma becerilerine ancak hayaletler erişebilirdi. Arutha, kendi duvarlarının arasında suikastçi olması mümkün olan adamların bulunmasından hoşlanmıyordu, ama Abdur’un şahsi korumalarını getirmeye hakkı vardı ve Arutha, Kesh Büyükelçisi’nin Krallık için tehdit oluşturabilecek birilerini Krondor’a sokacağına inanmıyordu. Kendini tuttu ve bir şey söylemedi.

“Ayrıca, Krallık limanlarındaki demirleme hakları konusunda Queg’in son taleplerini de konuşmamız gerek.”

Arutha’nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Ardından ifadesi bariz bir kızgınlığa dönüştü. “Herhalde limanda karaya çıktığınızda, oradan geçen bir balıkçı ya da tayfadan duydunuz bunu?”

Büyükelçi yapmacık bir gülümsemeyle, “Majesteleri, Kesh’in birçok yerde dostları vardır,” diye karşılık verdi.

“Kesh’in İmparatorluk İstihbarat Birliği’nden söz etmenin bir faydası yok, çünkü ikimiz de biliyoruz ki” -Hazara Han da söze girdi ve aynı anda konuştular- “böyle bir grup yok.”

Abdur Rachman Memo Hazara Han eğilip selam vererek, “Majestelerinin müsaadesiyle,” dedi.

Keshli giderken Arutha hafifçe eğilerek selam verdi, ardından Jimmy’ye döndü. “Ne o? Siz iki haylaz bugün görevli misiniz?”

Jimmy omuzlarını silkerek, bunu kendisinin istemediğini gösterdi. Arutha eşinin, ikizleri odalarına götürmesi için dadıya talimat verdiğini gördü. “Eh, deLacy’in gazabını üzerinize çekecek bir şey yapmışsınızdır. Duyduğuma göre, bugün öğleden sonra hayli güzel bir fıçı topu karşılaşması olacakmış.”

Jimmy şaşırmış gibi yaparken, Locklear’ın yüzü kızardı. “Öyleymiş,” dedi Jimmy istifini bozmadan.

Prens’in grubu içeri girmeye başlarken Arutha çocuklara da kendilerini takip etmelerini işaret ederek, “O zaman bir uğrayıp nasıl gittiğini görmeliyiz, değil mi?” dedi.

Jimmy, Locklear’a göz kırptı. Arutha, “Ayrıca, o bahsi kaybedecek olursanız, diğer toprak beylerinin sizinle işi bittiğinde postlarınız artık beş para etmez,” dedi.

Büyük salona geçerlerken ve avamlar, saray avlusundaki şenliğe katılmak üzere içeri alınırlarken, Jimmy tek kelime etmedi. Ardından Locklear’a, “Bu adamın ortalıkta dönen her şeyi bilmek gibi çok kötü bir huyu var,” diye fısıldadı.

Kutlamalar tüm hızıyla sürüyor, soylular ile saray avlusuna alınan halktan insanlar kaynaşıyorlardı. Uzun masalar yiyecek ve içeceklerle donatılmıştı; katılanların birçoğu için bu, o yıl yiyecekleri en güzel yemekti. Resmiyet bir kenara bırakılmış olsa da, avamlar Arutha ve saraylılara hâlâ saygılı yaklaşıyor, hafifçe eğilerek selam veriyor ve çoğu zaman resmi olarak hitap ediyorlardı. Jimmy ve Locklear da, kendilerine ihtiyaç duyulabileceği için fazla uzaklaşmıyorlardı.

Carline ile Laurie, Arutha ve Anita’nın arkasında kol kola yürüyorlardı. Salador’un yeni Dük ve Düşesi evlendiklerinden beri, Kralın sarayındaki meşhur ve fırtınalı aşkları biraz olsun yatışmış gibiydi. Anita baldızına dönerek, “Bu kadar uzun kalabilmenize sevindim,” dedi. “Krondor adeta erkekler dünyası. Şimdi iki de oğul olunca... “

“Daha da kötüleşecek,” diye tamamladı Carline. “Bir baba ve iki erkek kardeşin yanında yetişen biri olarak, ne demek istediğini anlıyorum.”

Arutha dönüp Laurie’ye bakarak, “Demek istediği, fena halde şımartılmış,” dedi.

Laurie bir kahkaha attı, ama eşinin mavi gözleri kısılınca bir şey söylemedi. Anita, “Bir dahaki sefere bir kız çocuğu,” dedi.

“O zaman da o fena halde şımartılır,” dedi Laurie.

“Ne zaman çocuk sahibi olacaksınız?” diye sordu Anita.

Arutha elinde bir bira maşrapası ile dönüp kendi kadehini ve Laurie’ninkini doldurdu. Bir uşak hanımlara şarap kadehleri getirmek üzere koşturdu. Carline Anita’ya, “Zamanı gelince,” diye cevap verdi. “İnanın ki denemediğimizden değil.”

Anita ağzını eliyle kapatarak kahkahasını bastırırken, Arutha ile Laurie bakıştılar. Carline onların yüzlerine bakarak, “Yoksa utandınız mı?” dedi. Anita’ya dönerek, “Erkekler,” dedi.

“Lyam’ın son mektubu, Kraliçe Magda’nın çocuk bekliyor olabileceğini söylüyordu. Herhalde bir sonraki mesajında kesin olarak öğreniriz.”

“Zavallı Lyam,” dedi Carline, “kadınlar arasında gözde olmasına rağmen, devlet işleri yüzünden evlenmek zorunda kaldı. Ama Kraliçe biraz yavan olmakla birlikte iyi biri, Lyam da mutlu görünüyor.”

“Kraliçe yavan değil,” dedi Arutha. “Senin yanında, bir filo dolusu Quegli korsan bile yavan kalır.” Laurie bir şey söylemedi, ama mavi gözleri Arutha’nın sözlerini onaylıyordu. “Umarım bir oğulları olur.”

Anita gülümsedi. “Arutha başka birinin Krondor Prensi olmasını dört gözle bekliyor.”

Carline bilgiç bir ifadeyle erkek kardeşine baktı. “Yine de devlet işlerinden kurtulamazsın. Caldric öldüğüne göre, Lyam sana ve Martin’e eskisinden daha çok ihtiyaç duyacak.” Rillanonlu Lord Caldric, Kral ile Roldem Prensesi Magda’nın evlenmesinden kısa bir süre sonra ölmüş ve Rillanon Dukalığı, Kraliyet Şansölyesi -Kral’ın Baş Danışmanı- makamı boş kalmıştı.

Arutha tabağındaki yiyeceklerin tadına bakarak omuzlarını silkti. “Bence Caldric’in yerine sayısız aday çıkacaktır.”

“Mesele de bu zaten,” dedi Laurie. “Komşuları üzerinde üstünlük kurmaya çalışan çok sayıda soylu var. Doğudaki baronlar arasında üç ciddi sınır çatışması oldu bile -bunlar Lyam’ın kendi ordusunu göndermesini

gerektirecek kadar önemli değildi, ama Malac Geçidi'nin doğusundaki herkesi endişelendirmeye yetti. Bu dukalık, Lyam'ın alelade birine veremeyeceği kadar güçlü bir makam. Dikkatli ol, Magda bir erkek çocuk doğurursa, kendini Krondor ya da Bas-Tyra Dükü olarak bulabilirsin."

"Yeter," dedi Carline. "Bugün şenlik günü. Bu gece daha fazla politika istemiyorum."

Anita, Arutha'nın koluna girdi. "Gelin. Güzel bir yemek yedik, şenlikler sürüyor, bebekler de mışıl mışıl uyuyorlar. Ayrıca," diye ekledi gülerek, "yarın bu şenliğin ve önümüzdeki ay olacak Banapis şenliğinin masrafları için endişelenmeye başlayacağız. Bu gece elimizdekinin tadını çıkaralım."

Jimmy Prens'e sokulmayı becerip, "Majesteleri bir karşılaşma izlemek isterler mi?" dedi. Locklear ile endişeli ifadelerle bakıştılar, karşılaşmanın başlama saati geçmişti.

Anita sorgulayan gözlerle kocasına baktı. "Jimmy'ye gidip, bugün oynamayı planladığı fıçı topu karşılaşmasını izleyeceğimize söz vermiştim," dedi Arutha.

"Yine bir hokkabaz ve aktör grubu daha görmekten daha ilginç olabilir," dedi Laurie.

"Hayatının büyük bir kısmı hokkabaz ve aktörler arasında geçtiği için böyle diyorsun," dedi Carline. "Ben çocukken, her Altıncıgün gidip, oğlanların fıçı topu karşılaşmalarında birbirlerini öldüresiye dövmelerini izlememiz beklenirdi, tabii sadece izliyor gibi yapardık. Ben aktörlerle hokkabazları tercih ederim."

"Neden siz ikiniz çocuklarla gitmiyorsunuz?" dedi Anita. "Bugün resmiyeti bir kenara bıraktık. Daha sonra akşam eğlencesi için büyük salonda sizinle buluşuruz."

Laurie ile Arutha kabul edip, kalabalığın içinde çocukların peşine takıldılar. Sarayın merkez avlusundan çıkıp, merkez saray binasını dış binalara bağlayan bir dizi koridordan geçtiler. Sarayın arkasında, saray muhafızlarının eğitim yaptıkları geniş bir eğitim sahası vardı. Arutha, Laurie, Jimmy ve Locklear geldiklerinde büyük bir kalabalık toplanmış, coşkuyla tezahürat yapıyorlardı. İzleyicileri ite kaka ön taraflara ilerlediler. Birkaçı dönüp, kendilerini omuzlayıp geçenlere kızacak gibi oldu, ama Prens'i görünce bir şey söylemediler.

Oyuna katılmayan toprak beylerinin arkasında onlara bir yer ayrılmıştı. Arutha sahanın diğer taralında, görevli olmayan bir takım askerin yanında

duran Gardan’a el salladı. Laurie oyuna bir an göz attıktan sonra, “Bu, hatırladığımdan çok daha düzenli,” dedi.

“DeLacy’nin işi bu,” dedi Arutha. “Bana karşılaşmalardan sonra bir iş yapamayacak kadar fena hırpalanmış olan çocukların sayısının çokluğundan şikayet ettikten sonra, oyun için yazılı kurallar hazırladı.” İşaret etti. “Kum saati taşıyan şu adamı görüyor musun? Karşılaşmaya zaman tutuyor. Oyun artık bir saat sürüyor. Her iki takımda da bir defada yalnızca bir düzine oyuncu oynuyor, yerdeki şu tebeşirle çizilmiş çizgilerin dahilinde oynamak zorundalar. Jimmy, diğer kurallar ne?”

Jimmy kemeri ile hançerini üzerinden çıkararak hazırlanıyordu. “Her zamanki gibi, el kullanmak yok,” dedi. “Bir taraf sayı kazanınca, orta saha çizgisine geliyor ve top diğer tarafa geçiyor. Isırmak, rakibi tutmak yok, tabii silah da.”

“Silah yok mu?” dedi Laurie. “Bana çok yavan geldi.”

Tuniği ile kemerini çoktan çıkarmış olan Locklear, bir başka toprak beyinin omuzuna dokundu. “Skor nedir?”

Toprak beyi gözlerini oyundan bir an olsun ayırmıyordu. Topu ayaklarıyla süren bir seyis, Jimmy’nin takım arkadaşlarından birinin çelmesiyle düştü, ama topu bir fırıncı çırağı kaptı ve ustaca bir vuruşla, sahanın her iki ucunda da birer tane bulunan fıçının içine soktu. Toprak beyi homurdandı. “Şimdi dörde iki öne geçtiler. Üstelik oyunun bitmesine çeyrek saatten az zaman kaldı.”

Jimmy ve Locklear aynı anda Arutha’ya baktılar, o da başıyla onayladı. Hemen sahaya dalıp, üstü başı toz ve kan içinde kalmış iki toprak beyinin yerini aldılar.

Jimmy, deLacy’nin bir başka buluşu olan iki hakemden birinin elinden topu alıp, bir vuruşta orta saha çizgisinin ötesine geçirdi. Orada yerini almış olan Locklear, üzerine çullanan çok sayıda toprak beyini şaşırtan bir hamleyle, topu Jimmy’ye geri yolladı. Jimmy toparlanmalarına fırsat vermeden, başına yönelik bir dirsek darbesini de savuşturarak onları yıldırım hızıyla geçti. Bir şutla topu fıçının ağzına doğru gönderdi. Top kenara çarpıp geri sekti, ama Locklear üzerindeki sürüden kurtulup seken topu tamamladı. Toprak beyleri ve çok sayıda küçük soylu ayağa fırlamış, tezahürat yapıyorlardı. Çıraklar artık yalnızca bir sayı öndeydi.

Küçük çaplı bir kavga çıktı ve hakemler hemen araya girdiler. Kimse ciddi bir zarar görmediği için oyuna devam edildi. Çıraklar topla

yaklaşıyorlardı; Locklear ve Jimmy gerilediler. İri yarı bir toprak beyi acımasız bir darbeyle bir mutfak yamağını devirip, topu taşıyana çarptırdı. Jimmy bir kedi gibi sıçrayıp topu Locklear'a doğru gönderdi. Locklear topu ustaca ileriye taşıyarak bir başka toprak beyine, o da üzerine sayısız çırağın çullanmasıyla birlikte hemen geriye, Locklear'a pas verdi. İri yarı bir seyis Locklear'ın üzerine atıldı. Topu almaya çalışmaktansa başını eğerek saldırıp Locklear'ı, kendisini ve topu saha çizgilerinin dışına çıkardı. Bir anda bir kavga patlak verdi, hakemler kavgaya karışanları ayırdıktan sonra, Locklear'ı ayağa kaldırdılar. Çocuk devam edemeyecek kadar sarsılmıştı, yerine başka bir toprak beyi oyuna girdi. İki oyuncu da saha dışına çıkmış oldukları için hakem topu ortada kabul edip, sahanın ortasına doğru fırlattı. Her iki taraf da topu kazanmaya çalışırken dirsekler, dizler ve yumruklar konuşuyordu.

"İşte fıçı topu böyle oynanır," dedi Laurie. Bir anda bir seyis boşta kaldı, toprak beylerinin variliyle arasında kimse yoktu. Jimmy peşine düştü ve topu alamayacağını anlayınca, Locklear'a karşı kullanılan teknikle çocuğun üzerine atıldı. Hakem bir kez daha topu ortada kabul etti ve sahanın ortasında bir başka kargaşa yaşandı.

Ardından, Paul adlı bir toprak beyi topu alıp, beklenmedik bir ustalıkla çırakların kalesine doğru taşımaya başladı. Karşısına iki iri çırak çıktı, ama yere indirilmeden birkaç saniye önce pas vermeyi başardı. Top toprak beyi Friedric'e geldi, o da Jimmy'ye pas verdi. Jimmy çırakların yine üzerine atılmalarını bekliyordu, ama geri çekilerek onu şaşırttılar. Bu, Jimmy ve Locklear'ın oyuna getirdikleri yıldırım ataklara karşı yeni bir taktikti.

Kenarda bekleyen toprak beyleri bağırarak arkadaşlarını cesaretlendirdiler. Bir tanesi, "Yalnızca birkaç dakika kaldı," diye bağırdı.

Jimmy Toprak Beyi Friedrick'in yanına gelmesini işaret etti ve bağırarak alelacele birkaç talimat verdikten sonra fırladı. Sol tarafa kaydıktan sonra topu Friedrick'e geri gönderdi, o da orta sahaya doğru ilerledi. Jimmy onun sağına geçti, ardından Friedric'ten kaleye doğru, iyi hesaplanmış bir pas aldı. Yandan kayarak gelen birinin darbesini savuşturdu ve topu fıçının içine gönderdi.

İzleyiciler takdirle bağırıyorlardı, bu karşılaşma fıçı topu oyununa yeni bir yan kazandırıyordu: taktik ve beceri. Her zaman sert geçen bir oyuna, bir incelik katılmıştı.

Ardından bir başka kavga çıktı. Hakemler ayırmak için atıldılar, ama çırakların kavgayı bırakmaya hiç niyetleri yoktu. Başının çınlaması geçmiş olan Locklear, Laurie ile Arutha ya, “Zaman bitene kadar oyalamaya çalışıyorlar,” dedi. “Top bir kez daha bize geçerse kazanacağımızı biliyorlar.”

Sonunda düzen sağlandı. Locklear oyuna dönebilecek kadar toparlandığına karar verdi ve dövüşte yaralanan bir çocuğun yerini aldı. Jimmy toprak beylerine geri çekilmelerini işaret etti ve çıraklar ağır ağır topu getirirlerken Locklear’a aceleyle talimatlar verdi. Onlar da Jimmy, Friedric ve Locklear gibi paslaşmaya çalışıyorlar, ama pek hecelemiyorlardı. İki defa, hatalı paslar sonucu dışarı çıkmak üzere olan topu son anda kontrol ettiler. Ardından Jimmy ve Locklear atıldılar. Locklear topu getiren oyuncuya saldıracakmış gibi yapıp onu pas vermeye zorladı, hemen ardından da kaleye doğru fırladı. Jimmy diğerlerini bir perde gibi kullanarak arkadan hızla gelip, kötü pası kaptı ve topu Locklear’a geçirdi. Toprak beyi topu alıp fıçıya doğru fırladı. Savunmacılardan biri onu devirmeye çalıştı, ama kendisinden daha seri olan toprak beyine yetişemedi. Sonra çırak gömleğinin içinden bir şey çıkarıp Locklear’a doğru fırlattı.

Şaşkın haldeki izleyiciler yalnızca çocuğun yüzüstü kapaklandığını ve topun sahanın dışına çıktığını görmüşlerdi. Jimmy takım arkadaşının yanına koştu, sonra bir anda kalkıp, topu sahaya gerinmeye giden çocuğa doğru koşmaya başladı. Jimmy oyunu bir kenara bırakıp, çırağın yüzüne bir yumruk indirerek onu yere devirdi. Bir kez daha bir kavga patlak verdi, ama bu defa her iki taraftan da çok sayıda çırak ve toprak beyi arbedeye katılmıştı.

Arutha Laurie’ye dönerek, “Bunun sonu kötü olacak,” dedi. “Sence müdahale etmeli miyim?”

Laurie giderek kızışan kavgayı izliyordu. “Eğer yarın iş görecek hali kalmış bir toprak beyin olmasını istiyorsan.”

Arutha Gardan’a işaret verdi, o da sahaya birkaç asker gönderdi. Tecrübeli savaşçılar kısa sürede düzeni sağladılar. Arutha sahaya girip, Locklear’ın başını kucağına almış olan Jimmy’ye yaklaştı. “O piç bir nal parçası ile ensesinden vurdu onu. Kendinden geçmiş.”

Arutha yerdeki çocuğa baktıktan sonra Gardan’a, “Onu odasına götürün, hekim onu muayene etsin,” dedi. Zaman tutucuya dönerek, “Oyun sona erdi,” dedi. Jimmy karşı çıkacak gibi oldu, ama düşününce vazgeçti.

Zaman tutucu, “Skor dörde karşı dört,” diye duyurdu. “Kazanan yok.”

Jimmy iç çekti. “En azından, kaybeden de.”

İki muhafız Locklear’ı kaldırıp götürdüler. Arutha Laurie’ye, “Hâlâ çok sert bir oyun,” dedi.

Eski şarkıcı onayladı. “Kafalar kırılmaya başlamadan, deLacy’nin birkaç kurala daha ihtiyacı olacak.”

Kalabalık dağılırken Jimmy tuniği ile kemerinin durduğu yere gitti. Arutha ve Laurie de onu izlediler. Delikanlı, “Bir gün yine karşılaşacağız,” dedi.

“İlginç olabilir,” dedi Arutha. “Paslaşma numaranızı artık öğrendiklerine göre, hazır olacaklardır.”

“Biz de başka bir şey buluruz.”

“Öyleyse bir gün belirlemek işe yarayabilir. Bir ya da iki hafta içinde, diyelim.” Arutha elini Jimmy’nin omuzuna koydu. “Gidip deLacy’nin şu kurallarına bir bakacağım. Laurie haklı. Sahada deli gibi bir oraya, bir buraya koşturacaksanız, birbirinize demir fırlatmanıza izin veremeyiz.”

Jimmy oyunla ilgilenmiyordu. İzleyiciler arasında bir şey gözüne takılmıştı. “Şuradaki adamı gördünüz mü? Mavi tuniği ve gri başlığı olan?”

Prens onun işaret ettiği tarafa baktı. “Hayır.”

“Siz bakınca eğildi. Ama onu tanıyorum. Gidip araştırabilir miyim?”

Jimmy’nin ses tonundaki bir şey, Arutha’yı bunun görevden kaçmak için bir numara olmadığına inandırmıştı. “Tamam. Ama uzun süre kaybolma. Laurie ve ben büyük salona döneceğiz.”

Jimmy adamı son kez gördüğü yere doğru koştu. Durup etrafına bakınınca, yan girişlerden birinin yakınındaki bir merdivenin yanında duran tanıdık simayı gördü. Adam bir duvara yaslanmış, gölgelere saklanarak bir tabaktan yemek yiyordu. Jimmy yaklaşırken yalnızca bakışlarını kaldırdı. “Demek buradasın, Eliuzun Jimmy.”

“Artık o değilim. Krondor Toprak Beyi James oldum, Hızlı Alvarny.”

Yaşlı hırsız kıkırdadı. “Ben de o değilim. Ama zamanında hızlıydım hani.” Kimsenin duymaması için sesini alçaltarak, “Efendimin efendine bir mesajı var.” Jimmy önemli bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı, Hızlı Alvarny, Hırsızlar Loncası, Şakacıların Günustası idi. Sıradan bir haberci değil, Dürüst Adam’ın en yakın ve güvenilir yardımcılarından biriydi. “Yalnızca sözlü bir mesaj. Efendim diyor ki, şehirden gittiği sanılan avcı kuşlar kuzeyden döndüler.”

Jimmy içinde buz gibi bir ürperti hissetti. “Geceleri avlananlar mı?”

Yaşlı hırsız hafif kızarmış bir çöreği ağzına atarken başıyla onayladı. Bir an gözlerini kapattı, çıkardığı seslerden tadını beğendiği belliydi. Sonra Jimmy’ye çevirdiği gözlerini kıstı. “Aramızdan ayrıldığını görmek beni üzdü, Eliuzun Jimmy. Çok şey vaat ediyordun. Kelleni gövdenin üstünde tutmayı başardığın sürece, Şakacılar içinde güçlenebilirdin. Ama dedikleri gibi, akan su geri gelmez. Mesajın özüne dönelim. Körfezde genç Tyburn Reems’in cesedi bulundu. Civarda kaçakçıların işlerini yaptıkları yerler var; bunların biri leş kokulu ve Şakacılar için pek önemli olmayan, dolayısıyla da önemsenmeyen bir yer. Bu kuşların saklandıkları yer orası olabilir. Artık bu konu kapanmıştır.” Şakacıların Günustası ve eski usta hırsız Hızlı Alvarny başka bir şey söylemeden kalabalığa karışıp, kutlama yapanların arasında gözden yitti.

Jimmy hiç duraksamadı. Hemen Arutha’nın birkaç dakika önce durduğu yere gitti ve onu orada bulamayınca, büyük salona yöneldi. Saraydaki insanların sayısı, seri hareket etmesini güçleştiriyordu. Koridorlarda yüzlerce yabancı sima görmek, Jimmy’yi bir anda endişelendirmişti. Arutha ile birlikte, hasta Anita’yı tedavi etmek üzere Gümüşdiken ile Moraelin’den dönmelerinin üzerinden geçen aylar boyunca, saray yaşamının sıradan, günlük temposuna kapılıp gevşemişlerdi. Delikanlı bir anda her elde bir hançer, her şarap kadehinde zehir, her gölgede bir okçu görür olmuştu. Kutlama yapanları ite kaka ilerledi.

Jimmy büyük salondaki soylular ve daha düşük dereceli konuklar arasında güçlükle ilerliyordu. Terasın yanında, bir grup salak derin bir konuşmaya dalmışlardı. Laurie ve Carline Kesh Büyükelçisi ile konuşuyorlar, Arutha ise tahtına uzanan basamakları çıkıyordu. Salonun ortasında bir grup akrobat hünerlerini sergiliyor, düzinelerce vatandaş da onları hayranlıkla izliyorlardı. Jimmy kalabalıkta ilerlerken başını kaldırıp salonun pencerelerine bakınca, her bir kubbeciğin içindeki gölgeler tatsız anıları canlandırdı. Herkese olduğu kadar kendine de kızıyordu. Bu tür yerlerde ne tür tehlikelerin kol gezebileceğini, herkesten önce kendisinin hatırlaması gerekirdi.

Jimmy Laurie’nin yanından hızla geçip, tahtına oturmak üzere olan Arutha’nın yanına geldi. Anita görünürde yoktu. Jimmy onun boş tahtına bakıp başını eğdi. “Bebeklere bakmaya gitti,” dedi Arutha. “Ne oldu?”

Jimmy Arutha’ya doğru eğildi. “Eski efendimden bir mesaj var. Geceşahinleri Krondor’a dönmüşler.”

Arutha’nın yüzü ciddileşti. “Bu bir söylenti mi, yoksa kesin mi?”

“Birincisi, Dürüst Adam konunun ciddi olduğunu ve bir an önce çözülmesi gerektiğini düşünmese, göndermiş olduğu kişiyi göndermezdi. Şakacılar arasında çok önemli olan birini halkın içine çıkardı. İkincisi, Tyburn Reems adında, şehirde sıklıkla görülen genç bir kumarbaz var -yani vardı. Şakacılar ona bazı özel iltimaslar yapardı. Loncamızın dışındakilerden pek azına tanınan haklar ona tanınmıştı. Artık bunun nedenini biliyorum. O, eski efendimin kişisel ajanıydı. Reems artık ölü. Tahminimce, Geceşahinleri’nin dönmüş olması olasılığı karşısında Dürüst Adam harekete geçti ve Reems’i yerlerini bulmak üzere gönderdi. Bir kez daha, şehirde bir yerlerde saklanıyorlar. Dürüst Adam nerede olduklarını bilmiyor, ama kaçakçıların eski ininde olduklarından kuşkulanıyor.”

Jimmy Prens’le konuşurken, bir yandan da gözlerini salondakiler üzerinde gezdiriyordu. Arutha’ya döndüğü zaman ise, ne diyeceğini bilemedi. Arutha’nın yüzü, bastırılmış öfkesinin üzerine giyilmiş, taştan bir maskeydi adeta, neredeyse yüzünü buruşturacaktı. Yanındakilerin çoğu dönmüş, ona bakıyorlardı. Çatlak bir fısıltıyla Jimmy’ye, “Yani yeniden mi başlıyor?” dedi.

“Öyle görünüyor,” dedi Jimmy.

Arutha ayağa kalktı. “Kendi sarayımda esir olacak, her pencereye muhafız diktirecek değilim.”

Jimmy’nin gözleri salonda dolaşırken, Kesh Büyükelçisi’ni büyüleyen Düşes Carline’in durduğu yere geldi. “Çok iyi, ama bugün sarayınız yabancılarla tıka basa dolu. Sağduyumuza kulak verecek olursak, odanıza erken çekilmeniz gerek, çünkü size yaklaşmak için altın bir fırsat olacaksa, bu şimdi olur.” Bakışları bir simadan diğerine geçiyor, gözden kaçmış bir şey arıyordu. “Geceşahinleri yeniden Krondor’a geldilerse ya bu salondalar ya da gece yaklaşırken geleceklerdir. Burası ile odanız arasında onlara rastlayabilirsiniz.”

Bir anda Arutha’nın gözleri büyüdü. “Odam! Anita ve bebekler! “

Prens çevresindeki şaşkın yüzleri umursamadan fırladı, Jimmy de peşindeydi. Carline ve Laurie de ters giden bir şeyler olduğunu anlayıp peşlerine düştüler.

Koridorda aceleyle ilerleyen Prens'in peşine birkaç saniyeye kalmadan bir düzine insan takılmıştı. Gardan da telaşlı ayrılışı görmüş ve Jimmy'nin yanına gelmişti. "Ne oluyor?"

"Geceşahinleri," dedi Jimmy.

Krondor Şövalye-Mareşalinin daha fazla uyarıya ihtiyacı yoktu. Koridorda karşısına çıkan ilk muhafızın koluna yapışıp, bir diğerine de kendisini izlemesini işaret etti. İlkine, "Yüzbaşı Valdis'i bulup bana katılmasını söyle," dedi.

"Nerede olacaksınız, komutanım?" dedi asker.

Gardan adamı iteleyerek gönderdi. "Ona bizi bulmasını söyle."

Koştururlarken Gardan bir düzineye yakın asker toplamıştı. Arutha odasının kapısına ulaştığında bir an tereddüt etti, kapıyı açmaya korkuyordu adeta.

Kapıyı iterek açınca Anita'yı oğullarının uyudukları beşiklerin başında buldu. Onları gören Anita'nın yüzü bir anda endişeli bir ifadeye büründü. Kocasının yanına gelerek, "Ne oldu?" dedi.

Carline ve diğerlerine dışarıda beklemelerini işaret eden Arutha kapıyı kapattı. "Henüz hiçbir şey." Bir an duraksadı. "Bebekleri alıp anneni ziyaret etmeni istiyorum."

Anita, "Bu onun da hoşuna gider," dedi, ama her şeyin bu kadar basit olmadığını anladığı ses tonundan belliydi. "Hâlâ yolculuk edecek durumda olmasa da, hastalığı geçti. Bu onun için çok iyi olacak." Sonra sorgulayan gözlerini Arutha'ya dikti. "Ve onun küçük malikanesinde, burada olacağımızdan daha iyi korunabileceğiz."

Arutha, Anita'dan hiçbir şey saklamaya kalkışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Evet. Başımızda yine Geceşahinleri belası var."

Anita kocasının yanına gelip, başını göğsüne yasladı. Son suikast girişimi neredeyse hayatına mâl olacaktı. "Kendim için korkmuyorum, ama bebekler... "

"Yarın yola çıkacaksın."

"Hazırlanayım."

Arutha onu öpüp kapıya doğru yöneldi. "Birazdan dönerim. Jimmy yabancılar çıkana dek odamda kalmamı tavsiye ediyor. İyi bir tavsiye, ama bir süre daha göz önünde olmalıyım. Geceşahinleri, dönüşlerinden haberdar olduğumuzu bilmiyorlar. Şimdilik bunun aksini düşünmelerine izin veremeyiz."

Bu dehşetin içinde bile bir espri bulan Anita, “Jimmy hâlâ Prensin Baş Danışmanı olma peşinde, ha!” dedi.

Arutha gülümsedi. “Neredeyse bir yıldır Krondor Dükü olma konusunu açmadı. Bazen onun, o makama gelmeye aday olanların çoğundan daha uygun olduğunu düşünüyorum.”

Arutha kapıyı açınca Gardan, Jimmy, Laurie ve Carline’i kendisini bekler buldu. Diğerleri, bir bölük Kraliyet Muhafızı tarafından uzaklaştırılmışlardı. Gardan’ın yanında Yüzbaşı Valdis bekliyordu. Arutha ona, “Sabaha tam teçhizatlı bir bölük süvarinin yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum Yüzbaşı,” dedi. Prenses ve Prensler, Prensesin annesinin malikanesine gidecekler. Onları iyi koruyun.”

Yüzbaşı Valdis selam verip, emirler vermek üzere çekildi. Arutha Gardan’a, “Yavaş yavaş saraydaki her köşe başına adamlar yerleştirmeye başlayın ve saklanılabilecek her deliği aratın,” dedi. “Soru soran olursa, Prenses’in kendini iyi hissetmediğini, benim de bir süre onunla kalacağımı söyleyin. Birazdan büyük salona döneceğim.” Gardan başını evet anlamında salladıktan sonra gitti. Arutha Jimmy’ye dönerek, “Senin için bir görev var,” dedi.

“Hemen yola çıkarım,” dedi Jimmy.

“Ne yapacağını biliyor musun ki?” dedi Arutha.

“Doklara gideceğim,” dedi çocuk acı bir gülümsemeyle.

Arutha onayladı, çocuğun olayları kavrayışı karşısında bir kez daha hayrete düşmüş ve memnun olmuştu. “Evet. Gerekirse tüm gece ara. Ama en kısa sürede Trevor Hull’ı bul ve buraya getir.”

KEŞİF

JİMMY ODAYI TARADI.

Kemancı Yengeç Hanı, sorulardan ve meraklı gözlerden uzak durmak isteyen pek çok kişinin uğrak yeriydi. Güneş/batmak üzereyken salon her zamanki müşterilerle doluydu ve Jimmy, oraya hiç uymayan giysileriyle hemen ilgi odağı olmuştu. Şehrin yerlilerinden birkaç kişi onu sima olarak tanıyorlardı -Fakir Mahalle'den sonra, doklar onun ikinci evi gibiydi- ama handakilerin çoğunluğu onu akşam macera aramaya çıkmış ve üzerinde bir an önce kurtulması gereken birkaç altını bulunan bir zengin çocuğu olarak görmüşlerdi.

Bu adamlardan biri salonda Jimmy'nin yolunu kesti, sarhoş ve hırçın biriydi, görünüşünden bir denizci olduğu anlaşılıyordu. " Senin gibi küçük bir beyefendinin, küçük Prensler şerefine bir içki ısmarlamak için fazladan birkaç altını vardır, değil mi?" Elini belindeki hançerin kabzasına koydu.

Jimmy ustaca bir yan adımla adamın arkasına geçerken, "Hayır, yoktur," dedi. Adam Jimmy'nin omuzuna uzanıp onu durdurmaya çalıştı. Jimmy yumuşak bir hareketle döndü ve adam, bir kamanın boynuna dayanmış olduğunu gördü. "Fazla altınım olmadığını söyledim ya."

Adam geriledi, izleyenlerin çoğu güldüler. Ama başkaları da toprak beyinin çevresini sarmaya başlamıştı. Jimmy bir hata yaptığını hemen anlamıştı. Bulunduğu çevreye uygun giysiler bulacak zamanı olmamıştı, ama yarısı boş kesesini adama vermekle kurtulabilirdi. Ancak böyle bir meydan okuma bir kez başladı mı dönüşü yoktu. Bir saniye önce tehlikede olan Jimmy'nin para kesesiydi, şimdi ise hayatı.

Jimmy gerileyerek sırtını verecek bir duvar aradı. İfadesi sertti ve hiç korku belirtisi yoktu, çevresini saranlardan birkaçı, karşılarında doklarda işlerin nasıl döndüğünü bilen biri olduğunu bir anda anlamışlardı. Usulca, "Trevor Hull'ı arıyorum," dedi.

Adamlar üzerine gelmekten bir anda vazgeçtiler. İçlerinden biri dönüp, başıyla bir arka kapıyı işaret etti. Jimmy hemen oraya gidip, asılı duran bezden örtüyü kenara çekti.

Geniş, dumana boğulmuş bir odada bir grup adam oturmuş, kumar oynuyorlardı. Masadaki markalara bakılırsa, yüksek bir bahis vardı. Krallığın güneyinde ve kuzey Kesh'te yaygın olan lin-lan oyunu oynanıyordu. Renkli kartlar açılıyor ve oyuncular sırayla bahse girip karıştırıyorlar, açılan kartlara göre kazanan ve kaybedenler belli oluyordu. Kumarbazlar arasında iki adam vardı, birinin bembeyaz sağ gözünden geçerek alnından çenesine kadar inen bir yara izi vardı, diğeri ise kel kafalı, yüzü çiçek bozuğu bir adamdı.

Jimmy masaya yaklaşırken kel olan adam, yani gümrük gemisi Deniz Kırlangıcının ikinci kaptanı Aaron Cook başını kaldırdı. Kartlarına öfkeyle bakarak masaya çarpan diğer adamı dürttü. Beyaz gözlü adam genci görünce gülümsedi, Jimmy'nin ifadesini görünce ise gülümsemesi silindi. Jimmy odadaki gürültüyü bastırarak, yüksek sesle konuştu, "Eski dostun Arthur seni istiyor."

Eski korsan ve kaçakçı Trevor Hull, Jimmy'nin kimden söz ettiğini hemen anlamıştı. Arthur, Bas-Tyralı Guy'ın gizli polisi şehirde Arutha ile Anita'yı ararken, Şakacılar ile Hull'ın kaçakçıları onları Krondor'dan kaçırmak için güçlerini birleştirdikleri zaman Arutha'nın kullandığı isimdi. Gediksavaşı'nın ardından Arutha Hull ile ekibinin eski suçlarını bağışlamış ve onları Kraliyet Gümrük Hizmetleri'nde görevlendirmişti.

Hull ve Cook aynı anda masadan kalktılar. Diğer kumarbazlardan iri yarı, giysilerine bakılırsa bir tacir olan bir adam, piposunu ağzından çıkarmadan konuştu. "Nereye gidiyorsunuz? El daha bitmedi."

Kır, darmadağın saçları başını bir hale gibi saran Hull, "Benim için bitti," diye bağırdı. "Lanet olsun, elimde oynayacak yalnızca bir seri mavi ve iki dörtlük var," diyerek uzanıp tüm kartlarını açtı.

Masadaki adamlar küfürler savurup kartlarını atarlarken Jimmy irkildi. Ana salondan kapıya doğru yürürlerken Jimmy, "Sıkı adamsın, Hull," dedi.

Kaçakçıdan bozma gümrük görevlisi Hull, şeytani bir kahkaha attı. "O şişko salak önde gidiyordu, hem de benim altınımla. Yelkenlerinden biraz rüzgar çalmak istedim, hepsi bu." Oyunun kuralları gereği, elini gösterdiği anda oyun kesiliyordu. Yapılacak tek şey bahislere dokunmadan tüm eli

yeniden dağıtmaktı ki elinde iyi kartlar kalmış olanlar bundan pek hoşlanmıyorlardı.

Handan çıkınca, ikindi güneşi gölgeleri uzatmaya başlarken giderek hızlanan şenliğe katılanların arasında hızla ilerlediler.

Arutha masadaki haritalara bakıyordu. Haritalar kraliyet mimarı tarafından arşivinden çıkarılmıştı ve Krondor sokaklarını ayrıntılı olarak gösteriyorlardı. Lağımları gösteren bir başka harita daha önce, Geceşahinleri'ne karşı yapılan son baskında kullanılmıştı. Trevor Hull son on dakikadır hepsini dikkatle incelemekle meşguldü. Hull, Arutha'nın hizmetine girmeden önce Krondor'daki en güçlü kaçakçı çetesinin başıydı ve kaçak malları şehre lağımlar ile arka sokaklardan sokuyordu.

Hull, Cook ile görüştükten sonra çenesini sıvazladı. Parmağıyla, bir düzine tünelin bir labirent gibi birleştikleri bir noktayı gösterdi. "Geceşahinleri lağımlarda yaşıyor olsalardı, Dürüst Adam gizlenmelerine fırsat bırakmadan yerlerini belirlerdi. Ama tünelleri yalnızca bir yere girip çıkmak için kullanıyor olabilirler" -parmağı haritadaki bir başka noktaya kaydı- "işte buraya." Parmağı, dokların körfez boyunca bir hilal şeklinde uzanan bir kısmı üzerinde dolanıyordu. Kıvrımın yarısında doklar sona erip, depolar başlıyordu, ama aynı zamanda Fakir Mahalle'nin bir kısmı da orada kıyıya sıkışmış, bir kama gibi daha zengin ticaret bölgelerinin arasına girmişti.

"Balık Mahallesi," dedi Jimmy.

"Balık Mahallesi mi?" diye tekrarladı Arutha.

"Fakir Mahalle'nin en fakir bölümü," dedi Cook.

Hull başıyla onayladı. "Balık Mahallesi, Dalgıçlar Mahallesi, Dokhane ve daha bir sürü adla anılır. Uzun süre önce bir balıkçı köyüymüş. Şehir körfez boyunca kuzeye doğru büyüdükçe çevresini işyerleri sarmış, ama hâlâ orada yaşayan bazı balıkçı aileleri var. Çoğu körfezde çalışan Istakoz ve midye avcıları ya da şehrin kuzeyindeki sahilleri mesken tutmuş olan istiridyeciler. Ama aynı zamanda tabakçılara, boyacılara ve Krondor'un diğer leş kokulu yerlerine de yakın bir yer, yani orada ancak gücü daha fazlasına yetmeyenler yaşıyor."

Jimmy, "Alvarny. Dürüst Adam'ın onların leş kokulu bir yerde saklandıklarını düşündüğünü söyledi," dedi "Yani o da Balık Mahallesi olduğunu sanıyor." Jimmy haritayı incelerken başını salladı. "Gece şahinleri Balık Mahallesi'nde saklanıyorlarsa, onları bulmak zor olacak. Şakacılar

bile Balık Mahallesi'ni, Fakir Mahalle ve dokların geri kalanını okluğu kadar sıkı kontrol etmezler. Orada kaybolabileceğin bir sürü yer var."

Hull onayladı. "O civardaki bir tüneli kullanarak, eskiden bir tüccarın ambarından limana kargo taşımak için kullanılan bir iskeleye gidip gelirdik." Arutha haritaya bakarak onayladı: iskelenin nerede olduğunu biliyordu. "Malzemeyi taşırken, onları değişik zamanlarda sakladığıma yerlere göre birkaç farklı yer kullanırdık." Başını kaldırıp Prense baktı. "Başlıca sorununuz lağımlar. Doklardan Balık Mahallesi'ne giden belki bir düzine su yolu var. Her birini kapatmanız gerekecek. Bir tanesi öyle büyük ki, kapatmak için bir tekne dolusu mürettebat gerek."

Aaron Cook, "Mesele şu ki, Balık Mahallesi'nin neresinde saklandıklarını bilmiyoruz," dedi.

"Tabii saklandıkları yer orasıysa," dedi Arutha.

Cook, "Dürüst Adam orada olduklarından emin olmasaydı, oradan hiç söz etmezdi," dedi Cook.

Hull onayladı. "Bu doğru. Şehirde saklanabilecekleri başka bir yer düşünemiyorum. Bir Şakacı ilk Geceşahini'ni bir an görmüş olsa, Dürüst adam yerlerini hemen belirlerdi. Hırsızlar gizlice hareket etmek için lağımların büyük bir kısmını kullanıyor olsalar da, pek uğramadıkları kısımlar da var. Balık Mahallesi ise daha da kötü. Eski balıkçı aileleri bağımsız ve yamandırlar, adeta birer klan gibiler. Birisi dokların yanındaki eski barakalardan birine gizlice yerleşecek olursa... Balık Mahallesi halkının ağzından Şakacılar bile laf alamaz. Geceşahinleri ağır ağır sızmışlarsa, bölgenin yerlilerinden başka kimse bunu fark etmemiştir. Orası tıkış tıkış, iç içe geçmiş küçük sokaklarla dolu." Başını salladı. "Haritanın bu bölümü işe yaramaz. Burada görünen binaların yarısı yanıp kül oldu. Boş bulunan her yere kulübeler, derme çatma barakalar dikildi. Karmakarışık bir yer." Prense baktı. "Balık Mahallesi'nin bir adı da Labirent'tir."

"Trevor haklı," dedi Jimmy. "Ben de Balık Mahallesi'nde diğer Şakacılar kadar bulundum ki bu pek fazla sayılmaz. Orada çalmaya değecek bir şey yok. Ama bir konuda da yanılıyor. Asıl mesele kaçış noktalarını tutmak değil, Geceşahinleri'nin yerini belirlemek. Şehrin o kısmında yaşayan bir sürü dürüst insan da var, atlılarla dalıp da herkesi öldüremezsiniz. Onların inini bulmalıyız." Düşündü. "Geceşahinleri'ni tanıyorsam, her şeyden önce

savunulabilir, kolayca kaçabilecekleri bir yer arayacaklardır. Büyük olasılıkla buradadırlar.” Parmağıyla haritada bir yeri gösterdi.

“Bu mümkün,” dedi Trevor Hull. “O bina şu iki duvarın arasında, yani korumaları gereken yalnızca iki cephe var, Hem oradaki sokakların altında da bir tünel ağı var, küçük ve daha önce girmediysen yolunu bulamayacağın tüneller. Evet, burası olması mümkün.”

Jimmy Arutha’ya baktı. “Gidip üzerimi değiştireyim.”

Arutha, “Bunun gerekli oluşu hoşuma gitmiyor, ama gözcülük etmeye en uygun kişi sensin,” dedi.

Cook Hull’a baktı, o da başıyla hafifçe onayladı. “Ben de geleyim.”

Jimmy başını iki yana salladı. “Lağımların bazı yerlerini benden daha iyi tanıyorsun, Aaron, ama ben suyu bile şıpırdatmadan oralara girip çıkabilirim. Sen bunu beceremezsin. Üstelik Balık Mahallesi’ne girip de fark edilmemen mümkün değil, böylesine hareketli bir gecede bile. Yalnız gidersem daha güvende olurum.”

“Beklemeyecek misin?” dedi Arutha.

Jimmy başını iki yana salladı. “Saklandıkları yeri, onlar fark edildiklerini anlamadan bulabilirsem, daha ne olduğunu anlamadan onları temizleme şansımız olabilir. İnsanlar bazen tuhaf şeyler yaparlar, suikastçılar bile. Şenlik günü olduğu için, gözcüleri etrafta sinsice dolaşan biri olacağını ummazlar. Tüm şehirde de kutlamalar yapıldığı için, sokaklardan aşağıya pek çok gürültü gelecektir. Tuhaf ve yersiz sesler, binaların al yaşayanları normalde olacağından daha az endişelendirir üstünde dolaşmam gerekecek olursa da, bu gece yabancı, fakir bir çocuk Balık Mahallesi’nde o kadar dikkat çekmez. Ama derhal gitmem gerek.” .

“Sen bilirsin,” dedi Arutha. “ama birinin onları aradığını fark edecek olurlarsa harekete geçerler. Seni bir an bile görseler, hemen peşime düşerler.”

Jimmy, Arutha’yı asıl endişelendirenin bu olmadığını anlamıştı. Prens’in yüz yüze karşılaşmaktan kaçınmayacağını düşünüyordu. Hayır, Jimmy onu endişelendirenin, başkalarının güvenliği olduğunu biliyordu. “Buna kuşku yok. Ama görünüşe bakılırsa, bu gece peşinize nasıl olsa düşecekleri de kesin. Saray yabancılarla dolup taşıyor.” Jimmy pencereden dışarıya, batmaya yüz tutmuş ikindi güneşine baktı. “Saat neredeyse yedi olacak. Size saldırmayı planlıyor olsam iki üç saat daha geçmesini, kutlamaların doruğa çıkacağı zamanı beklerdim. Göstericiler ve konuklar durmadan girip

çıkıyor olacaklar. Herkes yarı sarhoş, gün boyu sürmüş eğlencelerden yorgun ve son derece rahat olacak. Ama daha fazla da beklemezdim, muhafızlarınız geç saatte gelen bir konuğu fark edebilirler. Gözünüzü açık tutarsanız, ben etrafa göz atarken güvende olursunuz. Bir şey bulur bulmaz hemen geri dönüp haber vereceğim.”

Arutha eliyle işaret ederek Jimmy’nin çekilmesine izin verdi. Trevor Hull ve yardımcısı da hemen onu izleyerek sıkıntılı, düşünceli Prens’i düşünceleriyle baş başa bıraktılar. Arutha arkasına yaslanıp, -yumruğunu yüzünün önüne doğru götürürken gözleri boşluğa bakıyordu.

Murmandamus’un uşaklarıyla Moraelin’de, Kara Göl yakınlarında karşılaşmıştı, ama bu onlarla son karşılaşması değildi. Arutha son bir yıl boyunca rahat davrandığı için kendi kendine sövdü. Anita’yı Geceşahinleri’nin zehrinden kurtarmak için gereken Gümüşdiken ile geri geldiğinde, hemen kuzeye dönmeye hazır sayılırdı. Ama saray meseleleri, kendi evliliği, kardeşinin Kraliçe Magda ile düğünlerine katılmak için Rillanon’a yaptığı yolculuk, ardından Lord Caldric’in cenazesi ve oğullarının doğumu üst üste gelince, Krallık’ın kuzeyi meselesi bir kenara bırakılmıştı. Dev sıradağların ardında Kuzey Elleri uzanıyordu. Düşmanının tahtı oradaydı. Murmandamus kuvvetlerini oradan idare ediyordu. Ve kuzeydeki o uzak tahtından bir kez daha aşağıya uzanıyor, kaderinde kendisini, Karanlığın Felaketi’ni yok etmek olan Batı’nın Lordunun, Krondor Prensi’nin hayatına kastediyordu. Tabii sağ kalırsa. Arutha kendisini bir kez daha topraklarının sınırlarını koruma mücadelesi içinde bulmuş, savaş kapısına kadar dayanmıştı. Yumruğunu avucuna vurarak kısık, çatlak bir sesle küfretti. Kendisine ve dinleyen tüm tanrılara yemin etti, Krondor’daki bu iş bitince Arutha conDoin savaşı kuzeye, Murmandamus’a doğru taşıyacaktı.

Karanlık, işe yaramaz milyonlarca pisliğin içinde binlerce hazine barındırıyordu. Lağımlardaki sular ağır ağır akıyor, çoğu zaman büyük miktarlarda atıklar, tof denilen bir birikintide toplanıyordu. Bu atıkları dikkatle araştıran tofçular, kaybedilip lağımlara giden kıymetli şeyleri arayarak geçinirlerdi. Lağımları tıkayabilecek olan birikmiş çöpleri dağıtarak suyun sürekli akmasını sağlarlardı. Bunlar Jimmy’yi pek de ilgilendirmiyordu tabi, yirmi adım bile uzağında olmayan bir tofçuyu saymazsak tabii.

Genç toprak beyi eski, rahat çizmeleri hariç tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Hatta işkence odasından siyah bir cellat cüppesi bile yürütmüştü. Siyahların altına ise, Fakir Mahalle'de dikkat çekmemek için daha basit giysiler giymişti. Tofçu defalarca dosdoğru çocuğa baktı, ama ne kadar dikkatle bakarsa baksın, Jimmy orada değildi.

Yarım saate yakın bir süredir Jimmy bir yol ağzının karanlık gölgelerinde kıpırdamadan duruyor, tofçu da akıp giden pis kokulu atıklarda bir şeyler arıyordu. Jimmy adamın her zaman burada çalışmadığını umuyordu, aksi halde orada saatlerce kalması gerekebilirdi. Adamın kılık değiştirmiş bir Geceşahini değil, gerçek bir tofçu olmasını ise daha da kuvvetle umuyordu.

Nihayet adam uzaklaştı ve Jimmy rahat bir nefes aldı, yine de adam bir yan tünele girip gözden kaybolana dek kıpırdamadı. Ardından tünel boyunca neredeyse doğaüstü sayılacak bir sessizlikle hareket ederek, Balık Mahallesi'nin merkezinin altındaki bölgeye doğru ilerledi.

Bir dizi tünel boyunca sessizce ilerledi. Suya bastığında bile çok az dalgalandırıyordu. Doğanın ona bahşettiği yetenekler -yıldırım hızında refleksler, şaşırtıcı bir ahenk ve neredeyse anlık tepkiler, kararlar verme yetisi- Şakacılar'ın verdiği eğitimle güçlenmiş ve en zorlu ocakta dövülmüştü: iş başındaki bir hırsızın günlük yaşantısı içinde. Jimmy her hareketini, tüm yaşamı fark edilmemesine bağlıymışçasına yapıyordu, öyleydi de.

Lağımların karanlık su yollarında ilerlerken, tüm duyularıyla karanlığa doğru uzanmıştı. Yukarıdaki sokaklardan gelen cılız sesler ile taş zeminde seken su damlalarının hafif şıpırtılarını ayırt edebiliyordu; en küçük bir değişiklikte, yaklaşan biri olduğunu anlayabilirdi. Lağımlardaki ağır koku, dikkat çekebilecek diğer kokuları bastırıyordu, ama hava neredeyse tamamen kıpırtısız olduğu için, birisi aniden yaklaşacak olsa bunu hissedebilirdi.

Havada ani bir dalgalanma oldu ve Jimmy olduğu yerde donakaldı. Bir hareket olmuştu ve çocuk hemen çöküp, tuğlalardan örülmüş bir çıkıntının karanlığına sığındı. Az ileriden, metale sürtünen derinin hafif hışırtısını duyunca, yukarıdaki sokaktan inen merdivenden birinin geldiğini anladı. Sudaki bir kıpırdanma, çocuğun gerilmesine neden oldu. Neredeyse onun kadar usulca hareket eden biri lağıma girmiş, kendisinin olduğu yere doğru yaklaşıyordu.

Jimmy iyice çömelip, karanlıkta elinden geldiğince küçülerek izledi. Karanlıkta, kendisi de karanlık olan birinin yaklaştığını yarı görüyor, yarı hissediyordu. Sonra arkasından bir ışık belirdi ve Jimmy yaklaşan adamı görebildi. ince yapılıydı, bir pelerin giymişti ve silahlıydı. Döndü ve sertçe, “Ört şu lanet fenerin üzerini,” diye fısıldadı.

Ama o anda Jimmy çok iyi tanıdığı bir yüzü gördü. Lağımdaki adam Arutha’ydı -ya da en azından ona, en yakınları hariç herkesi kandırabilecek kadar benziyordu.

Sahte Prens birkaç adım ötesinden geçerken Jimmy nefesini tuttu. Peşinden gelen de feneri örttü ve tünel bir kez daha karanlığa bürünerek, Jimmy’yi gözlerden sakladı. Ardından ikinci adamın da geçtiğini duydu. Jimmy bekleyip, başka gelen olmadığından emin oluncaya kadar dinledi. Gizlendiği yerden çabucak, ama sessizce kalkıp, iki adamın karanlığın içinde belirdikleri yere gitti. Üç tünelin kesiştiği bir yerdi, sahte Prensle arkadaşının hangisinden geldiklerini bulmak biraz zamanını alacaktı. Jimmy önündeki seçenekleri bir an değerlendirdi ve iki adamı takip etmesinin, lağımlara girdikleri yeri bulmaktan daha önemli olduğuna karar verdi.

Jimmy lağımların bu kısmım Krondor’daki diğer lağımlar kadar iyi tanıyordu, ama fazla geride kalacak olursa onları kaybedebilirdi. Karanlığın içine daldı, her kesişimde durup, avının ne tarafa doğru hareket ettiğini gösterecek sesleri dinliyordu.

Delikanlı şehrin altındaki kasvetli geçitlerde ilerleyerek, iki adamla arasını yavaş yavaş kapatıyordu. Bir an için bir ışık göründü, iki yolcu yollarını bulabilmek için fenerin üzerini bir an açmışlardı sanki. Jimmy de o tarafa doğru hareketlendi.

Sonra Jimmy bir köşeyi döndü ve havadaki ani bir kıpırtı onu uyardı. Kenara çekildi ve az önce başının olduğu yerden bir şeyin geçtiğini hissetti ve nefes nefese bir homurtu duydu. Hançerini çekti ve kendi nefesini tutarak, diğer nefes sesinin geldiği tarafa doğru döndü. Karanlıkta dövüşmek, korkuyu bastırma mücadelesiydi. Rakibinin yerini belirlemeye çalışırken hayal gücünün fazla çalışması, ikisini de öldürebilirdi. Sesler, göz ucuyla görülen bir hareket yanılsaması ya da düşmanının bulunduğu yere dair bir his, kendi yerlerini belli edebilecek yanlış bir hamleye neden olarak ölümle sonuçlanabilirdi. Uzun bir an boyunca iki adam da donup kaldılar.

Jimmy bir pıtırtı hissetti ve bunun bir sıçan olduğunu hemen anladı, sesine bakılırsa iri bir sıçandı ve kavgadan uzaklaşıyordu. O yöne doğru bir hamle yapmak üzere iken kendini tutup bekledi. Rakibi de sesi duydu, ama hamlesini yaptı ve taşlara vurdu. Taşlara sürten çeliğin sesi, Jimmy'nin de beklediği şeydi, hançeriyle saldırdı ve ucunun iyice saplandığını hissetti. Adam kasıldı, ardından hafif bir iniltiyle suların içine devrildi. Karanlıkta Jimmy'ye yapılan hamleden işi bitiren hamleye dek, dövüş üç darbe sürmüştü.

Jimmy hançerini çekip çıkararak dinledi. Adamın arkadaşından hiç iz yoktu. Delikanlı içinden küfretti. Bir başka saldırı daha olmayacaktı ama diğer adam da kaçmaya fırsat bulmuştu. Jimmy yakında bir ısı kaynağı olduğunu hissetti, madeni fener neredeyse elini yakacaktı. Fenerin kapağını açarak düşmanına baktı. Adam yabancıydı, ama Jimmy onun bir Geceşahini olduğunu anlamıştı. Prens'in tıpatıp benzeri olan biriyle birlikte lağımlarda bulunmasının başka bir açıklaması olamazdı. Jimmy cesedi kontrol edince, tenine temas eden siyah şahini ve kara zehir yüzüğünü buldu. Artık kuşku yoktu. Geceşahinleri dönmüşlerdi. Jimmy dişini sıkıp hemen adamın göğsünü keserek açtı ve kalbini söküp lağımlara fırlattı. Geceşahinleri'nin hangisinin dirilip efendilerine hizmet etmeye devam edeceği belli olmazdı, en iyisi işini şansa bırakmamaktı.

Jimmy feneri bıraktı, cesedi diğer çöplerle birlikte denize doğru sürüklenmeye terk etti ve saraya dönmeye koyuldu. Aceleyle ilerlerken, cesetle uğraşırken kaybettiği zamana yanıyordu. Yüzeye açılan en yakın çıkışa doğru sulara gürültüyle bata çıka ilerleyen Jimmy, sahte prensin çoktan uzaklaştığına emindi Bir köşeyi döndüğü sırada kafasının içinde bir alarm çaldığını hissetti, olmaması gereken bir yankı duymuştu. Kendini kenara attı, ama geç kalmıştı. Savrulan bir kılıcı savuşturmuş, ama kabzayla başına bir darbe almıştı. Duvara sertçe çarparken başını tuğlalara vurdu. Kendini öne doğru bırakarak lağımın ortasına düştü ve üzeri pislikle kaplı sulara gömüldü. Yarı sersemlemiş bir halde dönerek yüzünü pisliğin üzerine çıkarmayı başardı. Gri bir pusun içinde, az ileride birinin suyun içinde yürüdüğünü duyabiliyordu. Tuhaf, kopuk bir şekilde, birinin kendisini aradığını anlamıştı. Ama fener geride, ilk adamın öldüğü yerde kalmıştı ve delikanlı karanlıkta süzülerek, canını almak için umutsuzca kendisini arayan adamdan uzaklaştı.

İki el delikanlıyı sarsarak, tuhaf bir yarı-rüyadan uyandırdı. Karanlıkta süzülüyor olması ona da garip gelmişti, çünkü Krondor Prensi ile buluşması gerekiyordu. Ama güzel çizmelerini bir türlü bulamıyordu, Saray Teşrifatçısı deLacy de eski çizmeleriyle onu büyük salona kesinlikle almazdı.

Gözlerini açan Jimmy, karşısında kösele gibi bir surat buldu. Dişsiz bir sırıtış, kendine gelişini tebrik ediyordu. "Bak sen," dedi ihtiyar adam kıkırdayarak. "Demek sonunda aramıza döndün. Yıllardır lağımlarda her türlü şeyin sürüklendiğini görmüştüm. Ama kraliyet celladının o pislik çukuruna atılacağını görmeyi hiç ummazdım." Kıkırdamaya devam ederken, titrek mum ışığındaki yüzü dans eden ürkütücü bir maske gibiydi.

Jimmy adamın sözlerine bir anlam verememişti, ta ki sırtındaki cüppeyi hatırlayana dek. İhtiyar onu çıkarmış olmalıydı. "Kim?"

"Bana Tolly derler, genç Eliuzun Jimmy." Kıkırdadı. "Bu hale düştüğüne göre, başın belada olsa gerek."

"Ne kadar zamandır?"

"On, on beş dakika. Suya düştüğünü duydum ve neler döndüğünü anlamak için yaklaştım. Seni sürüklenirken buldum. Öldüğünü sandım. Bu yüzden de, üzerinde altın olup olmadığına bakmak için seni kenara çektim. Diğeri seni bulamadığı için küplere binmişti." Yine bir kıkırdama. "Sürüklenmeye devam etseydin seni mutlaka bulurdu. Ama seni, sığınak olarak kullandığım küçük bir tünele çektim ve o gidene kadar da ışık yakmadım. Bunu buldum," diyerek Jimmy'ye para kesesini uzattı.

"O senin. Hayatımı kurtardın, hatta daha da fazlasını. Sokağa en yakın çıkış nerede?"

Adam Jimmy'nin doğrulmasına yardım etti. "Teech'in Tabakhanesine çıkan bir merdiven var. Artık kullanılmıyor. Kokuşmuş Sokak'ta." Jimmy başıyla onayladı. Sokağın adı Collington Yolu'ydu, ama oradaki tabakhaneler, mezbahalar ve boyacılar yüzünden Balık Mahallesi halkı oraya Kokuşmuş Sokak derdi.

"Loncadan ayrıldın, Jimmy," dedi Tolly, "ama orada burada bir şeyler karıştırdığın yolunda söylentiler var, bu yüzden bu geceki parolanın 'ispinoz' olduğunu bil. Dövüştüğün o heriflerin kim olduğunu bilmiyorum, ama son üç gündür buralarda tuhaf tipler görüyorum. Anlaşılan ortalık karışacak."

Jimmy bu basit tofçunun, bölgesindeki davetsiz misafirlerle üst düzeydeki Şakacılar'ın ilgileneceğine güvendiğini anladı. "Evet, birkaç gün içinde onların çaresine bakılacak." Jimmy düşündü. "Bak, o kesede otuz altından fazlası var. Hızlı Alvarny'ye haber götür. Ona durumun kuşkulandığımız gibi olduğunu, Efendimin hemen harekete geçeceğinden de emin olduğumu söyle. Altını da al ve birkaç gün eğlen."

Adam dişsiz sırıtışıyla kısık gözlerini Jimmy'ye dikti. "Yani 'buralardan uzak dur' mu diyorsun? Eh, o zaman altınınla bir iki gün içerim ben de. Yeter mi?"

"Evet," dedi Jimmy, "iki gün içinde bu iş çözülür." Sokağa çıkacağı tünele doğru ilerlerken, "Öyle ya da böyle çözülecek," diye ekledi. Karanlıkta etrafına bakınınca iki Geceşahini ile ilk karşılaştığı yere getirilmiş olduğunu anladı. Kesişimi göstererek, "Yakında madeni bir merdiven var mı?" diye sordu.

Kullanılır, durumda olan üç tane var." Yerlerini gösterdi.

"Tekrar teşekkürler, Tolly. Şimdi hemen mesajımı Alvarny'ye götür."

İhtiyar tofçu geniş bir tünelde kayboldu, Jimmy de en yakındaki merdiveni incelemeye başladı. Paslı ve tehlikeliydi, ikincisi de öyle, ama üçüncüsü yeni onarılmış ve taşlara sıkıca yerleştirilmişti. Jimmy hemen tırmanıp, yukarıdaki kapağı inceledi.

Tahtadan yapılmıştı, yani bir binanın zemininin parçasıydı. Jimmy, Teech'in Tabakhanesi'ne göre konumunu hesapladı. Yön duygusunu yitirmediyse, Geceşahinleri'nin sığınağı olduğunu düşündüğü yapının altındaydı. Uzun bir dakika boyunca geçidin kapağından yukarıyı dinledi, hiç ses yoktu.

Usulca yukarı iterek, kalkan kapının altındaki dar aralıktan içeri baktı. Tam karşısında, bilek bilek üstüne atılmış bir şekilde duran bir çift çizme vardı. Jimmy donakaldı, Ayaklar kıpırdamayınca, kapağı iki santimetre kadar daha kaldırdı. Çizmelerin içindeki ayaklar, yarısı boşalmış bir şişeyi göğsüne bastırmış, derin bir uykuda olan, korkunç tipli bir müşteriye aitti. Jimmy odayı kaplayan kokudan adamın paga içtiğini anlamıştı -hoş kokulu ve tatlı, hafif bir uyuşturucunun bol bol katıldığı, Kesh'den getirilen güçlü bir içkiydi bu. Jimmy hemen etrafta bir göz gezdirdi. Uyuyan nöbetçiden başka kimse yoktu, ama yakındaki duvardaki tek kapının ardından belli belirsiz sesler duyuluyordu.

Jimmy usulca bir nefes aldı ve uyuyan nöbetçiye hiç dokunmadan, sessizce kapağın altından çıktı. Tek bir adımla kapıya yaklaşıp dinledi. Sesler çok zayıftı. Ahşap kapıdaki ince bir çatlak, Jimmy'nin diğer tarafı görmesine olanak verdi.

Tek görebildiği bir adamın sırtı ile bir diğerinin yüzüydü. Konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla odada başkaları da vardı; hareket seslerine bakılırsa sayıları pek de az değildi, belki de bir düzine kadardı. Jimmy etrafa bir bakınıp, kendi kendine başını salladı. Burası Geceşahinlerinin karargahıydı. Bu adamların Geceşahinleri olduğuna da kuşku yoktu. Öldürdüğü adamın üzerinde kara şahini görmemiş bile olsa, yan odadakilerin Balık Mahallesi yerlilerine benzer bir halleri yoktu.

Jimmy binayı daha iyi araştırma şansının olabilmesini isterdi, çünkü en az yarım düzine oda daha vardı, ama uyuyan adamın huzursuz homurtuları, sabık hırsıza zamanının hızla tükendiğini haber verdi. Sahte Prens kısa bir süre sonra Saray'da olacaktı ve her ne kadar sahte Arutha lağımlarda yol alırken Jimmy sokaklarda koşacak da olsa, saraya hangisinin önce varacağını kestirmek zordu.

Jimmy usulca kapının yanından ayrıldı ve geçide döndü. Kapağı yavaşça indirdi. Geçit ile lağımlar arasında bir yerde olduğu sırada, tam üstünden sesler geldiğini duydu. "Matthew!"

Jimmy'nin yüreği hoplarken diğer ses, "Ne var!" dedi.

"İçip içip sızdıysan, akşam yemeğinde gözlerini yerim."

Diğer ses rahatsız bir tonla, "Sen girerken yalnızca bir dakikacık gözlerimi kapamıştım," dedi "ve sakın beni tehdit etme, yoksa ciğerini kargalara yem yaparım."

Jimmy kapağın kaldırıldığını duydu ve hiç tereddüt etmeden kendini merdivenin diğer tarafına doğru savurdu. Havada asılı kalıp, küçük basamaklara tek el ve ayağıyla tutunarak duvara iyice yaslandı, şekilsiz taşlardaki çıkıntılara zorlukla tutunuyordu. Karanlıkta saklanmak için siyahlı giysilerine -ve yukarıdakilerin gözlerinin lağımların karanlığına alışması için biraz zaman geçmesi gerektiği gerçeğine- güveniyordu. Yukarıda bir ışık belirdi ve Jimmy yüzünü, siyah olmayan tek yerini çevirip nefesini tuttu. Uzun, dehşet dolu bir an boyunca boşlukta asılı kaldı, hareketsiz kalmaya çalışırken kol ve bacakları zorlanmaktan yanıyordu. Yukarı bakmaya cesaret edemiyor, iki Geceşahininin ne yaptıklarını ancak tahmin edebiliyordu. Şu anda silahlarını çekiyor olabilirlerdi. Bir kundaklı

yay kafatasına nişan almış olabilirdi, hiç bir şeyin farkında olmadan bir an sonra ölebilirdi. Etrafta koşuşturan ayak sesleri ve asılı durduğu yerin tam yukarısından gelen yorgun solumalar duydu, ardından bir ses, “Gördün mü? Hiçbir şey yok,” dedi. “Şimdi beni rahat bırak, yoksa sen de diğer pisliklerin arasında yüzmeye başlarsın.”

Kapak üzerine sertçe kapandığında Jimmy neredeyse geri sıçrayacaktı. İçinden ona kadar saydı, sonra aceleyle merdivenden suya indi ve uzaklaştı.

Tartışan sesleri geride bırakan Jimmy Teech’in Tabakhanesi’ne, oradan da saraya doğru yola koyuldu.

Gecenin yarısına gelinmişti, ama kutlamalar tüm hızıyla devam ediyordu. Jimmy sarayda aceleyle yol alırken, yanından geçtiği şaşkın insanları önemsemiyordu. Karalara bürünmüş biri, son derece alışılmadık bir görüntüydü. Yara bere içindeydi, çirkin bir şişlik görüntüsünü bozuyordu ve lağım gibi kokuyordu. Jimmy iki defa muhafızlara Prens’in nerede olduğunu sordu ve özel dairesine çıktığını öğrendi.

Gardan ile tüccar Roald durmuş konuşurlarken, Jimmy iki tanıdık ve şaşkın yüzün yanından geçti. Krondor Şövalye-Mareşali uzun bir günün ardından yorgun, ama henüz tükenmemiş görünüyordu, Laurie’nin çocukluk arkadaşı ise yarı sarhoş gibiydi. Roald, Moraelin’den döndüğünden beri sarayda misafir ediliyordu ve Arutha’nın muhafızları arasında yer alması için Gardan’ın ısrarla yaptığı teklifleri hâlâ reddediyordu. Jimmy, “Siz de gelseniz iyi olur,” dedi. İkisi de çocuğun sözüne güvenip peşine düştüler. Jimmy, “Bu defa ne yaptıklarına inanamayacaksınız,” dedi. Her iki adam da kimlerden söz ettiğini çok iyi biliyorlardı. Gardan az önce Roald’a Dürüst Adam’ın uyarısından söz etmişti. Ayrıca her iki adam da daha önce Arutha’nın yanında Geceşahinleri ve Murmandamus’un Kara Katilleri ile karşılaşmışlardı.

Üçü köşeyi dönünce, özel dairesine girmek üzere olan Arutha ile karşılaştılar. Prens durup üçünün yaklaşımlarını bekledi, yüzündeki merak ifadesi apaçıktı.

Gardan, “Majesteleri, Jimmy bir şey keşfetmiş,” dedi.

“Gelin,” dedi Arutha. “Hemen ilgilenmem gereken birkaç şey var, bu yüzden kısa kesmeniz gerekecek.”

Prens kapıyı iterek açtı ve onları ara odadan geçirerek özel toplantı odasına götürdü. Kapıya uzandığı sırada kendi kendine açıldı.

Roald'ın kara gözleri büyüdü. Karşılarında bir başka Arutha duruyordu. Kapıdaki Prens, "Ne?" diyerek onlara bakakaldı. Bir anda iki Arutha birden kılıçlarını çektiler. Roald ve Gardan tereddüt içinde kalmışlardı; gözlerinin gördüğü olanaksız bir şeydi. İki Prens birbirlerine girişirlerken Jimmy izledi, içeriden gelen 'ikinci' Arutha hareket edecek yer kazanmak için geri sıçrayarak toplantı odasına geri çekilmişti. Gardan bağırarak muhafızları çağırdı ve bir anda bir düzinesi kapıda belirdi.

Jimmy dikkatle izliyordu. Aralarında acayip bir benzerlik vardı. Arutha'yı Saray'daki herkes kadar iyi tanımasına rağmen, iki adam arasındaki kıyasıya dövüş sürerken onları birbirinden ayıramıyordu. Taklitçinin kılıçtaki ustalığı bile Prensinkine denkti. "İkisini de yakalayın," dedi Gardan.

"Durun!" diye bağırdı Jimmy. "Önce gerçeğini yakalarsanız, sahtesi onu öldürebilir." Gardan hemen kendi emrini geri aldı.

İki dövüşçü kah hamle yaparak, kah savuşturarak odada dolaşıyorlardı. İkisinin de yüzünde katı bir kararlılık vardı. O anda Jimmy odanın diğer ucundan fırlayıp, hiç tereddüt etmeden adamlardan birine doğru atıldı. Hançeriyle saldırarak adamı yere devirdi. Gardan'ın emri üzerine bir anda muhafızlar odaya doluşup, diğerini yakaladılar. Şövalye-Mareşal Jimmy'nin ne yaptığından pek emin değildi, ama işini şansa bırakamazdı. Durum açıklığa kavuşana kadar her iki adam da esir olarak tutulacaklardı.

Jimmy yerde Aruthaların biriyle boğuşurken adam elinin tersiyle vurarak Jimmy'yi sersemletip yana devirdi. Arutha doğrulmaya başlamıştı ki, Roald kılıcını gırtlağına dayayınca durdu. Yerdeki adam, "Bu çocuk delirmiş!" diye bağırdı. "Muhafızlar! Tutun onu!" Doğrulurken elini yan tarafına götürdü. Geri çektiğinde elinde kan vardı. Adamın rengi solmuş, sendelemeye başlamıştı. Bayılacak gibiydi. Diğer Arutha ise kendisini tutan muhafızlara direnmeden, sessizce duruyordu.

Jimmy başını sallayarak, o günkü ikinci ciddi darbenin etkisinden kurtulmaya çalıştı. Yaralı adamın durumunu gören Jimmy, "Yüzüğe dikkat!" diye bağırdı,

Çocuk konuştuğu sırada yaralı adam elini ağzına koydu, Roald ve bir muhafız kendisini tuttukları anda da baygın bir halde yığıldı. Roald, "Kraliyet mührü sahte," dedi. "Diğerlerininki gibi, bir zehirli yüzük."

Muhafızların bıraktıkları gerçek Arutha, "Onu kullandı mı?" diye sordu.

Gardan yüzüğü inceledi. "Hayır, yarası yüzünden kendinden geçti."

Roald, “İnanılmaz bir benzerlik,” dedi. “Jimmy, nereden bildin?”

“Onu lağımlarda görmüştüm.”

“Onun sahte olduğunu nasıl anladın peki?” diye sordu Gardan.

“Çizmeleri. Pislik içindeler.”

Gardan bir Arutha’nın cilalı siyah çizmelerine, bir de taklitçinin ayağındaki, çamur içinde olanlara baktı, Arutha, “Bugün Anita’nın yeni ekilmiş bahçesinde dolaşmadığım iyi olmuş,” dedi. “Beni kendi zindanıma attırırdın.”

Jimmy yerdeki taklitçi ile gerçek Prens’i inceledi. İkisi de aynı kesim ve renkte giysiler giymişlerdi. Jimmy Arutha’ya dönerek, “Kapıdan girdiğimizde bizimle miydin, yoksa içeride miydin?” diye sordu.

“Sizinle girdim. Saraya son konuklarla birlikte gelip, çekinmeden yürüyerek özel daireme kadar gelmiş olmalı.”

Jimmy de ayın fikirdeydi. “Sizi orada yakalayıp öldürmeyi, cesedinizi gizli geçitlerden birine ya da lağımlara atmayı ve yerinizi almayı umuyordu. Numarasını uzun süre devam ettiremezdi kuşkusuz, ama birkaç günde bile buradaki işleri öyle bir karıştırırdı ki, her şey biterdi.”

“Yine iyi iş basardın, Jimmy.” Roald’a dönerek, “Yaşayacak mı?” diye sordu.

Roald adamı inceledi. “Bilmiyorum. Bu heriflerin ölmemeleri gerektiği zaman ölmek, ölü kalmaları gerektiği zaman da kalmamak gibi rahatsız edici bir huyları var.”

“Nathan ve diğerlerini topla. Onu doğu kulesine götürün. Gardan, ne yapacağını biliyorsun.”

Bir Beyaz Sung rahibi ve Arutha’nın danışmanlarından biri olan Rahip Nathan suikastçıyı incelerken Jimmy onu izliyordu. Esirin tutulduğu kuleye girmesine izin verilen herkes, benzerlik karşısında şaşkına dönmüştü. Eskiden Gardan’ın en kıdemli teğmeni olan ve onun ardından Arutha’nın muhafızlarının başına gelen, geniş omuzlu bir adam olan Yüzbaşı Valdis başını salladı. “Saraya girdiğinde bizimkilerin onu yalnızca selamlamış olmalarına şaşmamalı, Majesteleri. Bu, sizin tıpatıp bir kopyanız.”

Yaralı adam yatağın direklerine bağlanmıştı. Daha önce ele geçirilen Geceşahinlerine yapıldığı gibi onun da üzerinden zehirli yüzüğü ve intihar etmek için kullanabileceği her şeyi alınmıştı. Nathan hastanın başından ayrıldı. Tıknaz rahip, “Kan kaybetmiş ve zorlukla nefes alıyor,” dedi. “Normal şartlar altında durumu tehlikede sayılır.”

Saray hekimi başıyla onayladı. "Ölmeye ne kadar istekli olduklarını görmemiş olsaydım, kurtulacağını söyleyebilirdim, Majesteleri." Sabah ışığı içeri dolmaya başlarken bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. Jimmy'nin hançerinin açtığı yarayı kapatmak için saatlerce çalışmışlardı.

Arutha düşündü. Bir Geceşahinini durdurmayı son kez denediklerinde tek elde ettikleri, çok sayıda muhafızı öldüren, Lims-Kragma Baş Rahibesi'ni ve Prens'i öldürmesine de ramak kalan, canlı bir ceset olmuştu. Nathan'a dönerek, "Kendine gelirse, neler bildiğini öğrenmek için sanatındaki tüm ustalığını kullan," dedi. "Ölürse, cesedi hemen yakın." Gardan, Jimmy ve Roald'a, "Benimle gelin," dedikten sonra Valdis'e de, "Yüzbaşı, muhafızların sayısını hemen iki katına çıkarın, sessizce tabii," dedi.

Sıkı koruma altındaki odadan çıkarak yanındakileri kendi dairesine götürdü. "Anita bebeklerle birlikte annesinin yanına doğru yola çıktığına göre düşünmem gereken tek şey, bana ulaşmak için bir yol daha bulamadan bu suikastçıların kökünü kazımak."

"Ama Majesteleri henüz yola çıkmadılar," dedi Gardan.

Arutha birden döndü. "Ne? Bir saat önce, günün ilk ışıklarıyla birlikte bana veda etmişti."

"Olabilir, Efendim, ama görünüşe bakılırsa daha binlerce ayrıntı var. Eşyaları bile az önce yüklendi. Muhafızlar iki saattir hazır bekliyorlar, ama arabaların henüz yola çıktıklarını sanmıyorum."

"Öyleyse hemen git ve yola çıkana dek güvende olmalarını sağla."

Gardan koşarak çıktı ve Arutha, Jimmy ve Roald yola defam ettiler. "Ne ile karşı karşıya olduğumuzu biliyorsunuz," dedi Arutha. "Buradaki bunca insan içinde yalnızca Moraelin'de bulunanlarımız bunun arkasında ne tür bir düşmanın olduğunu biliyor. Bunun affı olmayan, ancak iki taraftan birinin mutlak mağlubiyetiyle sona erecek bir savaş olduğunu da biliyorsunuz."

Jimmy başıyla onaylarken, Arutha'nın ses tonu karşısında biraz şaşırmıştı. Bu son saldırıdaki bir şey, onu hassas bir noktasından yakalamıştı. Jimmy Prens ile tanıştığından beri Arutha hep ölçülü biri olmuş, en iyi kararları vermek için daima elindeki tüm bilgileri dikkatle değerlendirmişti. Jimmy bu durumun tek istisnasını, Anita Gülen Jack'in arbaletinden çıkan serseri ok ile yaralandığında görmüştü, O zaman Arutha değişmişti. Şimdi de, tıpkı Anita'nın neredeyse öldüğü o zaman olduğu gibi kendini kaybetmek üzere olan, en kutsal bildiğine tecavüz edilmesi üzerine

delice bir öfkenin eşiğine gelmiş bir adam gibiydi. Kendisinin ve ailesinin hayatı tehlikedeydi ve bundan sorumlu olanlara karşı duyduğu ölümcül öfkeyi zorlukla kontrol edebiliyordu.

“Trevor Hull’ı bir daha bul,” dedi Jimmy’ye. “Bu gece güneş battıktan sonra, en iyi adamlarının hareket etmeye hazır olmalarını istiyorum. Cook ile birlikte en kısa sürede gelsin. Gardan ve Valdis ile planlar yaptıracağım.

“Roald, senin görevin de bugün boyunca Laurie’yi oyalamak. Bugün öğleden sonra sarayda beni göremeyince bir şeyler döndüğünü mutlaka anlar. Onu bir şekilde oyala, mesela şehrin eski uğrak yerlerini ziyaret edebilirsiniz, onu doğu kulesinden de uzak tut.” Jimmy şaşırmıştı. “Carline ile evlendiklerine göre, ailesinden yalnızca bir kişiyi riske atacağım. Mutlaka gelmek isteyecek kadar budaladır o.”

Roald ile Jimmy bakıştılar. İkisi de Prens’in o gece için neler planladığını tahmin edebiliyorlardı. Arutha düşünceli bir ifadeye büründü. “Siz gidin, Nathan ile görüşmem gereken bir şey olduğunu hatırladım. Hull dönünce bana haber gönderin.” İkisi başka bir şey söylemeden verilen görevlerini yerine getirmeye giderlerken, Arutha da Sung rahibi ile konuşmak üzere odaya döndü.

CİNAYET

SİLAHLI ADAMLAR HAZIR BEKLİYORLARDI.

Arutha iki oğlu olduğuna göre şenliklerin de iki gün sürmesi gerektiği gibi uyduruk bir mazeretle kutlamaları bir gün daha uzatmıştı ve Krondor'da eğlenceler devam ediyordu. Saray çalışanları dışında tüm şehir bu duyuruyu sevinçle karşılamış, Saray Teşrifatçısı deLacy de durumu hemen kontrol altına almıştı. Kutlamalara katılanlar hanları ve meyhaneleri doldurur, önceki günün neşeli havası da iyice artarken, geçen çok sayıdaki adam -görünüşte vazifesi olmayan, birbirinden habersiz geçip giden- kimsenin dikkatini çekmiyordu. Ama gece yarısı olduğunda, beş noktada toplanmışlardı: Gökkuşağı Papağanı Hanı'nın ana salonunda, Şakacıların kontrolünde olan ve geniş bir alana yayılmış üç depoda ve Deniz Kırlangıcının güvertesinde.

Önceden kararlaştırdıkları gibi şehir saatinin yanlış zamanda çalarak işaret vermesi üzerine beş birlik, suikastçılar kardeşliğinin karargahına doğru harekete geçeceklerdi.

Gökkuşağı Papağanı'nda toplanan birliğin başında Arutha vardı. Trevor Hull ile Aaron Cook, teknelerle lağımlara giren denizci ve askerleri kontrol ediyorlardı. Jimmy, Gardan ve Yüzbaşı Valdis de Fakir Mahalle sokaklarındaki eski depolarda saklanan birlikleri idare edeceklerdi.

Son askerler de deponun hafifçe aralanmış kapılarından usulca süzülürlerken Jimmy etrafına bakındı. Şakacıların çalıntı mal deposu tıklım tıklım olmuştu. Dikkatini, doğruca Geceşahinleri'nin inine çıkan sokağa bakan tek pencereye çevirdi. Roald, şehir saati son kez çaldığında çevirmiş olduğu bir kum saatine göz attı. Askerler depo kapısının yanında durmuş, dinliyorlardı. Jimmy toplanmış olan birliğe bir kez daha baktı. Bir saat önce beklenmedik bir şekilde Roald ile birlikte çıkagelen Laurie gergin bir ifadeyle Jimmy'ye gülümsedi. "Burası Moraelin'in altındaki mağaralardan daha rahatmış."

Jimmy gece baskınının davetsiz misafirine yarım ağızla gülümsedi. “Öyle.” Şarkıcıdan bozma soylunun, hepsinin içindeki endişeye gülüp geçtiğini biliyordu. Birçok bakımdan hazırlıksızdılar ve karşılarında Murmandamus’un kaç hizmetkarı olduğu hakkında da hiçbir fikirleri yoktu. Ama sahte Prens’in ortaya çıkışı, moredhelin ajanlarının yeni bir dizi saldırısını ortaya çıkarmıştı ve Arutha hızlı hareket etmeleri konusunda ısrar etmişti. Baskıncılarını bir an önce toparlayıp, Geceşahinlerine Krondor’da bir şafak daha sökmeden önce saldırmak, Arutha’nın kararıydı. Jimmy bölgeyi incelemek için biraz daha zaman istemiş, ama Prens bir türlü izin vermemişti. Jimmy yakalanmasına ramak kaldığını Prens’e anlatmak gafletinde bulunmuştu. Ayrıca Nathan sahte Prens’in öldüğünü bildirmişti ve Arutha’nın da söylediği gibi, onun sarayda bir işbirlikçisinin olup olmadığını ya da suç ortaklarının onun başarılı mı, başarısız mı olduğunu öğrenip öğrenemediklerini bilemezlerdi. Bir pusu ile karşılaşabilirlerdi, hatta daha da kötüsü, katillerin yuvası boş olabilirdi. Jimmy Prens’in sabırsızlığına hak veriyor olsa da, son bir keşif yapmak istiyordu. Tüm kaçış yollarını tıkamış olduklarından bile emin değillerdi.

Prens’ten halkına bir “armağan” olarak şehre büyük miktarlarda bira ve şarap dağıtarak başarı şanslarını arttırmaya çalışmışlardı. Şakacılar da Fakir Mahalle’ye, özellikle de Balık Mahallesi’ne variller dolusu içki dağıtarak onlara yardımcı olmuşlardı. Balık Mahallesi halkının namuslu kesimi -ki Jimmy bu kesimin sayısının ne kadar az olduğunu düşünüyordu acı acı-şimdi hep birlikte kadehlerini kaldırırken mutlu olmalıydılar. Derken birisi, “Saatin çanı çalıyor,” dedi.

Roald kum saatine baktı. İçinde hâlâ çeyrek saatlik kum vardı. “İşaret geldi.”

Kapıdan ilk çıkıp önden giden Jimmy oldu. Geceşahinleri’nin inine ilk ulaşan, onun tecrübeli askerlerden oluşan birliği olacaktı. Binanın içini gözüyle görmüş olan yalnızca Jimmy idi, bu yüzden başa geçmek için gönüllü olmuştu. Jimmy’nin adamları katillerin inine saldırırken Gardan ve Valdis’in birlikleri de, hedef binanın çevresindeki sokakları Prens’in üniformasını giymiş askerlerle doldurarak yakın destek vereceklerdi. Arutha ve Trevor Hull’ın komutasındaki birlikler, Gökkuşağı Papağanı’nın kilerindeki geçitten ve kaçakçıların doktaki tünelinden lağımlara girmişlerdi bile. Geceşahinlerine doğru yaklaşmaya başlamışlardı, görevleri de katillerin lağımlarda yönelebilecekleri kaçış yollarını tutmaktı.

Askerler iki yana doğru yayıldılar, dar sokakta hızla ilerlerken gölgelere gizleniyorlardı. Emirler, mümkün olduğunca gizli olunması yolundaydı, ama bu kadar çok sayıda silahlı adam bir arada hareket, ederken, hız daha önemliydi. Ayrıca fark edilecek olurlarsa, anında saldırmaları da emredilmişti. Geceşahinleri'nin binasına en yakın olan kavşağa ulaştıklarında Jimmy çevreye bir göz attı, görünürde nöbetçi yoktu. Elleriyle iki dar yan sokağı göstererek, oraların da tutulması gerektiğini işaret etti ve askerler hemen koşturdular. Onlar yerlerini alınca Jimmy binanın girişine doğru yöneldi. Kapıya doğru giden yolun son yirmi metresi en hassas kısmıydı, çünkü saklanılabilecek hemen hemen hiçbir yer yoktu. Jimmy, böyle bir gece olasılığına karşı Geceşahinlerinin kapının önündeki alanda bulunan ve saklanmak için kullanılabilecek her türlü çöp ve atığı temizlediklerini biliyordu. Binanın bulunduğu kavşağa çıkan iki sokağı yukarıdan gören, ikinci katın köşesindeki odada da büyük olasılıkla bir ya da daha fazla gözcü bulunduğunu da biliyordu. Binanın diğer tarafından, taşlara sürten metalin uzak gıcırtısı duyuldu ve Jimmy, Gardan'ın adamlarının da yaklaşmakta olduklarını anladı, Valdis'in birliği de Jimmy'ninkinin arkasından gelecekti. İkinci kattaki pencerede bir kıpırtı gördü ve olduğu yerde donakaldı. Fark edilip edilmediğini bilmiyordu, ama fark edilmişse ve kuşkuları giderecek bir şeyler yapmazsa, ne olduğunu anlamak için hemen birisi gelirdi. Bir an için sendeleyerek duvardan uzaklaşıp düştü ve kollarının üzerinde doğruldu, azap çeken midesindeki fazla şarabı kusan bir sarhoş oluvermişti. Başını çevirince, Roald'ın karanlıkta çok yakınında olduğunu anladı. Yüksek sesli öğürtüler arasında usulca, "Hazır olun," dedi.

Bir an sonra, köşedeki binaya doğru sendeleyerek yürüyüşünü sürdürdü. Bir kez daha duraksadı, sonra devam etti. Yol boyunca, sözde kendi kendine basit bir şarkı mırıldanıyor, evinin yolunu tutmuş bir şenlikçi gibi görünmeyi umuyordu. Binanın girişine yaklaşınca, köşeyi dönüp diğer sokağa sapacakmış gibi yön değiştirdi, sonra kapının yanındaki duvara doğru atladı. Jimmy nefesini tutup dinledi. Boğuk bir ses duyabiliyordu, birisi konuşuyor gibiydi. Seste endişeli bir ton yoktu.

Jimmy başını sallayarak, bitişik sokağın biraz aşağısında Gardan'ın birliğinin beklediği yere doğru yalpalayarak ilerledi. Duvara yaslanıp, bir kez daha midesi bulanıyormuş gibi yaptı, ardından budalaca ve neşeli bir

şeyler haykırdı. Bu haykırışın bir an için dahi olsa gözcünün dikkatini dağıtmasını umuyordu.

Hafif bir koçbaşı taşıyan bir düzine asker hemen sokağın aşağısından gelip yerlerini alırlarken, arkalarından gelen, dört okçu da yaylarını hazırladılar. Hem binanın girişine, hem de ikinci kata doğrudan nişan alabilecek bir konumdaydılar. Jimmy dönerek sarsak adımlarla binaya doğru yaklaştı, pencerenin altındaki bir noktaya geldiğinde ise dışarı uzanmış, hareketlerini izleyen bir kafa gördü. Gözcü onun numaralarını izlerken, yaklaşan baskıncıları fark etmemişti. Jimmy, Roald'ın ne yapacağını bildiğini ümit ediyordu.

Geceyi yararak fırlayan bir ok, paralı askerin tam bu anı beklediğine işaretti. Yukarıda ikinci bir gözcü varsa, ilkini öldürmekle bir şey kaybetmiş olmayacaklardı ama yoksa birkaç saniye daha zaman kazanmışlardı. Gözcü pencereden dışarıya iyice uzanıyor, duvar boyunca yürüyen Jimmy'nin hareketlerini izlemeye çalışıyor gibiydi. Pencereden dışarı sarktıkça sarktı ve sonunda sokağa, delikanlının birkaç adım arkasına düştü. Jimmy cesetle ilgilenmedi. Gardan'ın adamlarından biri adamın yüreğini hemen söküp çıkarırdı.

Jimmy kapıya ulaştı ve meçini çekip işaret verdi. Tepesi ateşte kavrularak sertleştirilmiş bir direkten oluşan koçbaşını taşıyan altı adam öne çıktılar. Başını sessizce kapıya dayayıp geri çektiler, üç kez gidip gelerek hız aldıktan sonra dördüncüsünde koçbaşını kapıya vurdular. Arkadan desteklenmemiş, yalnızca sürgülenmiş olan kapının içeriye doğru parçalanmasıyla birlikte sürgünün üzerinden her tarafa kıymıklar dağılırken, adamlar da silahlarına davrandılar. Koçbaşını taşıyan adamlar daha onu bırakıp silahlarını çekemeden, yanlarından bir dizi ok uçtu. Koçbaşı taşlara çarpıp geri sekerken, Roald ile adamları kapıdan geçmişlerdi bile.

Oda dövüş sesleri, bağrışmalar ve küfürlerle dolarken, binanın diğer yerlerinden gelen sesler de bağırarak bir şeyler soruyorlardı. Jimmy odanın içini bir bakışta inceledi ve öfkeyle bir küfür savurdu. İkinci birliğin başındaki çavuşa döndü. "Bunun ardındaki duvarların diğer tarafındaki binalara çıkan kapıları açmışlar. Orada da başka kapılar var!" Soru soran bağrışmaların geldiği iki kapıyı işaret etti. Çavuş bölüğünü hemen ikiye bölerek her iki kapıya da adamlar gönderdi. Bir başka çavuş da adamlarını merdivenlerden yukarı çıkarmış, bu arada Roald ve adamları da ilk odadaki az sayıdaki katili haklamış, zemindeki kapakları araştırmaya başlamışlardı.

Jimmy, lağımların üzerindeki odaya çıktığına emin olduğu kapıya doğru koştu. Kapıyı bir tekmeyle açınca, içeride ölü bir Geceşahini ile yerdeki geçitten gelen Arutha'nın adamlarını gördü. Odadan dışarı açılan ikinci bir kapı daha vardı ve Jimmy birinin köşeyi döndüğünü görür gibi olmuştu. Birine kendisiyle birlikte gelmesi için bağırarak onun peşine düştü ve köşeyi döndü. Hemen kendini bir yana attı, ama beklediği gibi bir tuzak yoktu. Geceşahinleri ile son dövüştüklerinde Arutha'nın baskıncıları onların esir olmaktansa ölmeyi yeğlediklerini görmüşlerdi. Bu defa ise kaçmayı tercih ediyor gibiydiler.

Jimmy peşinde yarım düzine asker ile koridorda koşuyordu. Yandaki bir kapıyı iterek açınca, ilk girdiklerinin arkasındaki bir odada yerde yatan üç Geceşahininin cesetleriyle karşılaştı. Askerler meşaleleri şimdiden hazırlıyorlardı. Arutha'nın emirleri kesindi. Tüm cesetler yürekleri sökülerek yakılacaktı. Bu gece hiçbir Kara Katil, Murmandamus için cinayet işlemek üzere mezarından çıkamayacaktı.

"Buradan koşarak geçen oldu mu?" diye bağırdı Jimmy.

Bir asker başını kaldırdı. "Kimseyi görmedim, toprak beyi, ama daha bir an öncesine kadar meşguldük."

Jimmy başını sallayıp koşmaya devam etti. Bir köşeyi döndüğünde, oraya bağlanan bir koridorda çarpışanlarla karşılaştı. Suikastçıları hemen bastıran muhafızların arasından sıyrılarak bir başka kapıya doğru koştu. Bu kapı iyice kapanmamıştı, sanki birisi arkasından kapıyı çarpmış, ama kapanıp kapanmadığına bakmak için durmamış gibiydi. Jimmy kapıyı iterek açınca geniş bir pasaja çıktı. Tam karşısında da açık ve korunmasız üç kapı vardı. Jimmy'nin kalbi duracak gibi oldu. Dönünce Arutha ve Gardan'ın da arkasında olduğunu gördü. Arutha öfkeyle küfretti. Bir zamanlar büyük, yanmış tek bir bina olan yerde şimdi çok sayıda küçük bina vardı ve eskiden bir duvarın durduğu yerde şimdi kendilerini davet eden kapılar duruyordu. Arutha'nın askerlerinin hiçbiri de bu yönden kaçışı engellemek için zamanında yetişememişti. Prens, "Bu taraftan kaçan oldu mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Jimmy. "Sanırım bir kişi, bu kapılardan birinden."

Bir muhafız Gardan'a dönüp, "Peşine düşelim mi, Komutanım?" diye sordu.

Arutha dönüp eve girerken yakındaki binalardan, dövüş seslerine uyanan Balık Mahallesi sakinlerinin merak dolu bağırışları duyuluyordu. “Zahmet etmeyin,” dedi Prens soğuk bir sesle. “O evlerde de başka sokaklara açılan kapılar olduğu, güneşin doğacağı kadar kesin. Bu gece başarısız olduk.”

Gardan başını salladı, “Burada birileri varsa da, saldırdığımızı duyar duymaz kaçmışlardır.”

Dar koridordan başka muhafızlar da geldi, çoğunun giysileri kan içindeydi. Bir tanesi Prens’e doğru koştu. “Majesteleri, iki tanesinin bir yan sokağa kaçtığını sanıyoruz.”

Arutha adamı itip binaya geri girdi. Ana odaya ulaştığında, cansız katillerin dirilmemesi için tüyler ürpertici görevlerini yapan muhafızları kontrol eden Valdis’e rastladı. Adamlar yılmadan her cesedin göğsünü yarıp yüreğini çıkarıyorlardı. Yürekler hemen yakılıyordu.

Nefes nefese kalmış bir denizci gelip„ “Majesteleri,” dedi, “Kaptan Hull hemen gelmeniz gerektiğini söylüyor.”

Arutha, Jimmy ve Gardan odadan çıkarlarken Roald ve Jimmy gölündüler, silahları hâlâ ellerindeydi. Arutha üstü başı kan içinde kalmış olan eniştesine bakarak, “Ne işin var burada?” dedi.

“Duruma bir göz atmak için geldim,” dedi. Roald mahcup bir ifadeyle Prens’e bakarken Laurie, “Soğukkanlılıkla yalan söylemeyi bir türlü öğrenemedi,” diye ekledi. “Kumar oynamaya gitmeyi teklif ettiği anda bir şeyler döndüğünü anladım.”

Arutha daha fazlasını duymamak için elini sallayarak denizcinin peşinden lağımlara giden odaya, oradan da aşağı inen merdivene doğru yöneldi, diğerleri de onu izliyorlardı. Bir tünelde ilerleyip, sandallarda onları bekleyen Hull ve adamlarını buldular. Hull Arutha’ya binmesini işaret edince o ve Arutha bir sandala, Jimmy, Roald ve Laurie de bir diğerine bindiler.

Kürekler çekildi ve altı kanalın kesiştiği geniş bir merkeze geldiler. Taşlardaki bir halkaya bir sandal bağlanmıştı ve tavandaki bir kapaktan aşağıya bir ip sarkıyordu. “Kaçarlarken üç sandallarını durdurduk, ama bir tanesi elimizden kurtuldu. Buraya ulaştığımızda ise hepsi kaçmışlardı.”

“Kaç kişi?” diye sordu Prens.

“Yarım düzine kadar,” diye cevap verdi Hull.

Arutha bir küfür daha savurdu. “Bir ara sokakta iki üç tanesini kaçırdık, şimdi de burada kaçan bu grup çıktı. Yani şehirde serbestçe dolaşan bir

düzine Geceşahini olabilir.”

Bir an duraksadıktan sonra gözlerinde bastırılmış bir öfkeyle Gardan’a bakarak, “Krondor şu andan itibaren sıkıyönetim altında,” dedi. “Şehri mühürleyin.”

Krondor dört yıl içinde ikinci kez sıkıyönetim altına giriyordu. Anita esir tutulduğu babasının sarayından kaçtığında, Bas-Tyralı Guy’ın gizli polisinin şefi olan Jocko Radburn onu ararken de şehir mühürlenmişti. Şimdi ise Prenses’in eşi, katilleri ortaya çıkarmak için şehri tarıyordu. Nedenler farklı olsa da, halk üzerindeki etkisi aynıydı. Bir de şenliklerin hemen ardından gelince, sıkıyönetimi kabullenmek iyice zor olmuştu.

Sıkıyönetim emrinin verilmesinin üzerinden henüz saatler geçmişti ki, tüccarlar şikayetlerini bildirmek üzere saraya doğru yürümeye başladı. İlk gelenler, gemileri limanlarda tutulan ya da dışarıdan limanlara giremeyen deniz işletmecileri oldu. Abluka ile görevlendirilen filonun başına Trevor Hull getirilmişti, sabık kaçakçı abluka yarmak için kullanılan her yöntemi çok iyi bilirdi. İki kez gemiler çıkmaya çalıştı ve her ikisinde de durdurulup limana çekildiler, kaptanları tutuklandı ve tayfaları gemilerine hapsedildi. Her iki olayın da Arutha’nın gazabından kaçmak değil, parasal nedenli olduğu kısa sürede anlaşılmıştı. Yine de kimi aradıklarını bilemedikleri için, tutuklanan herkes şehrin hapishanesinde, saray zindanında ya da kışla hapishanesinde tutuluyordu.

Deniz işletmecilerini kısa sürede nakliyeciler, çiftçilerin şehre sokulmaması üzerine de değirmenciler izledi; ardından başkaları da geldi, hepsinin de şehirdeki karantinanın yalnızca kendileri için de olsa kaldırılması için mantıklı bir mazereti vardı. Hepsi de reddedildi.

Kraliyet yasası, geleneksel hukuk olan Yüce Özgürlük kavramına dayanırdı. Köleliğe mahkum edilen az sayıdaki suçlular ve anlaşmalı çalışan köylüler hariç herkes efendisine hizmet etmeyi kendi özgür iradesiyle seçerdi. Soylular, hükümleri altındakileri koruyarak makamlarının nimetlerinden faydalanırlardı, vasallık ağı da basit çiftçiden, kira verdiği toprak beyi ya da baronuna kadar uzanırdı, onlar da kontlarına vergi öderdi. Bunun karşılığında kont düküne, o da taca hizmet ederdi. Ama hakları ihlal edilirse, özgür insanlar hemen seslerini yükseltirlerdi. Krallık’ın sınırları içinde ve dışında öyle çok düşmanı vardı ki, istismarcı bir soylu makamında fazla barınamazdı. Günbatımı Adaları’ndan gelen korsanlar, Quegli devlet korsanları, goblin çeteleri ve her zaman olduğu gibi

Kara Yol Kardeşliği -kara elfler- yüzünden Krallık'ta belli bir iç istikrar olmalıydı. Ülke halkı tarihleri boyunca yalnızca bir kez, Lyam'dan önceki hükümdar olan deli Kral Rodric zamanında baskıyı açıkça karşı koymadan kabullenmişti, o zaman da sıkıntılarının nedeni tacın ta kendisiydi. Rodric tahttayken, hükümdara karşı gelmek yeniden büyük bir suç sayılmıştı ve kimse sıkıntısını açıkça dışa vuramamıştı. Lyam ise bu yasaklamayı ülkesinin kanunlarından bir kez daha çıkarmıştı; işin içinde devlete ihanet olmadığı sürece, herkes düşüncelerini özgürce ifade edebilecekti. Krondor'un özgür halkı da hoşnutsuzluklarını yüksek sesle duyuruyorlardı.

Krondor kıtlık çeken bir şehre dönüştü, istikrar geçmişte kalmıştı. Sıkıyönetimin ilk birkaç gününde homurdananlar olmuştu, ama şehirdeki mühür ikinci haftasına girdiğinde kıtlık artık sıradan bir şeydi. Talep arzı aşınca fiyatlar yükselmişti. Dokların yanındaki birahanelerden ilkinin birası bitince büyük çaplı bir ayaklanma baş gösterdi. Arutha sokağa çıkma yasağı ilan etti.

Silahlı Kraliyet Hane Muhafızı Bölükleri, normal şehir nöbetlerinin yanı sıra sokakları da izliyorlardı. Hem Şansölye'nin, hem de Dürüst Adam'ın ajanları konuşmalara kulak kabartıyor, katillerin yerine dair bir ipucu yakalamaya çalışıyorlardı.

Özgür insanlar ise protesto ediyorlardı.

Jimmy koridorda aceleyle Prens'in özel dairesine doğru gidiyordu. Şehir devriyesinin başındaki binbaşıya bir mesaj iletmek üzere gönderilmişti ve yanında binbaşıyla geri dönüyordu. Arutha, tamamen katilleri bulma tutkusuyla hareket eder olmuştu. Diğer tüm konuları bir kenara bırakmıştı. Arutha Geceşahinlerini ararken Prensliğin günlük vazifeleri yavaşlamış, sonunda tamamen durmuştu.

Jimmy Prens'in dairesinin kapısını çaldı; devriye komutanı ile birlikte içeri alındılar. Jimmy Laurie ile Düşes Carline'in yanına geçerken, binbaşı Prens'in karşısında esas duruşa geçti. Gardan, Yüzbaşı Valdis ve Kont Volney, Prens'in sandalyesinin arkasında dizilmişlerdi. Arutha başını kaldırıp binbaşıya baktı. "Binbaşı Bayne? Size emirler gönderdim; gelmenizi istemedim."

Ülkesine hizmete otuz yıl önce başlamış, saçlarına kır düşmüş emektar bir asker olan binbaşı, "Majesteleri," dedi, "emirlerinizi okudum. Doğrulamak için de toprak beyi ile birlikte döndüm."

"Emirler yazıldığı gibidir, Binbaşı. Şimdi, başka bir şey var mı?"

Binbaşı Bayne kıpkırmızı oldu, ağzından çıkan her sözcük öfkesini belli ediyordu. “Evet, Majesteleri. Kahrolası aklınızı mı yitirdiniz?” Çıkışma karşısında odadaki herkes neye uğradığını şaşırmıştı. Gardan ya da Volney’in sözlerine müdahale etmesine fırsat kalmadan binbaşı, “Bu emir yazıldığı şekliyle, bin adamı daha hapse atmam anlamına geliyor,” diye devam etti. “Her şeyden önce —”

Şaşkınlığını üzerinden atan Volney, “Binbaşı!” diye çıkıştı.

Binbaşı tıknaz kontu umursamadan şikayetini sürdürdü. “Her şeyden önce, bu ‘genel olarak ya da iyi hali bilinen en az üç vatandaş tarafından yakından tanınmayan’ herkesi tutuklama meselesi, Krondor’a ilk kez gelen her denizci, yolcu, gezgin, ozan, sarhoş, dilenci, fahişe, kumarbaz ve sıradan yabancının bir hakimin karşısına çıkmadan tutuklanması demek ki bu da geleneksel hukuka aykırı. İkincisi, bu işi gereğince yapacak sayıda adamım yok. Üçüncüsü, toplanıp sorgulanacak olanları, hatta yalnızca tatmin edici cevaplar veremedikleri için salıverilmeyecek olanları sığdıracak kadar dahi hücrem yok. Kahretsin, zaten şu anda parmaklıklar ardında olanlara bile güçlükle yer bulabiliyorum. Ve son olarak, bütün bu iş tam anlamıyla kokuşmuş. Aklını mı kaçırdın, be adam? İki haftaya kalmadan şehirde apaçık bir isyan başlar. O Radburn piçi bile böyle bir şeye kalkışmamıştı.”

“Bu kadarı yeter, Binbaşı!” diye kükredi Gardan.

“Kendini kaybediyorsun!” dedi Volney.

“Kendini kaybeden Majesteleri, lordlarım. Ve hükümdara karşı gelmek Krallık’ta yeniden ağır suç sayılmaya başlamadıysa, ben de düşüncelerimi söyleyeceğim.”

Arutha gözlerini binbaşıya dikti. “Hepsi bu kadar mı?”

“Daha yarısına bile gelmedim,” diye kestirip atı Binbaşı.. “Bu emri geri alacak mısınız?”

Arutha duygusuz bir ifadeyle, “Hayır,” dedi.

Komutan rütbe rozetine uzanıp, yeleğinden söktü. “Öyleyse şehri cezalandırmak için başka birini bulun, Arutha conDoin. Bunu ben yapmayacağım.”

“Pekala.” Arutha rütbeyi aldı. Yüzbaşı Valdis’e uzatarak, “Komutan vekilini bulup terfi ettir,” dedi.

Eski binbaşı, “Bunu yapmaz, Majesteleri,” dedi. “Tüm devriyeler, son adamına dek benden yana.” Uzanıp yumruklarını Arutha’nın toplantı

masasına dayadı, gözleri Prensinkilerle aynı hizaya geldi. “Ordunuzu gönderseniz iyi olur. Benim adamlarım bunu yapmazlar. Bu iş bittikten sonra da karanlık basınca ikili ve üçlü gruplar halinde sokaklarda dolaşan, delirmiş ve öfkeli şehri kendine getirmeye çalışanlar onlar olacak. Madem bu işe kalkışıyorsunuz, kendiniz uğraşacaksınız.”

Arutha sakin bir sesle konuştu. “Hepsi bu kadar. Gidebilirsin.” Valdis’e dönerek, “Garnizondan müfrezeler gönderip devriye karakollarının komutasını devralın. Görevinde kalmak isteyen nöbetçiler kalsın. Emre karşı gelenlerin ise rütbeleri alınacak,” dedi.

Komutan dilinin ucuna gelen öfkeli sözleri bastırarak sert bir hareketle dönüp odadan çıktı. Jimmy başını iki yana sallayarak endişeli gözlerle Laurie’ye baktı. Sokaklarda ne tür bir belanın baş gösterdiğini eski ozan da eski hırsız kadar iyi biliyordu.

Krondor sıkıyönetime bir hafta daha dayandı. Arutha karantinanın kaldırılması için yapılan tüm isteklere kulaklarını tıkamıştı. Üçüncü haftanın sonuna gelindiğinde, kimliği açıkça belirlenemeyen tüm kadın ve erkekler tutuklanmıştı. Jimmy Dürüst Adam’ın adamlarıyla görüşmüş, Şakacıların da üzerlerine düşen temizliği yaptıklarından emin olmuştu. Körfezde şimdiye dek altı ceset bulunmuştu.

Arutha ile danışmanları artık mahkumları sorgulama işine başlayabilirlerdi. Şehrin kuzey kanadında, Tüccarlar Kapısı’nın yakınındaki depoların büyük bir kısmı hapishanelere dönüştürülmüştü. Çevresi asık suratlı muhafızlarla sarılmış olan Arutha, karşısına getirilen ilk beş esire baktı.

Bir kenarda duran Jimmy bir askerin diğerine, “Bu hızla gidersek, bir yılımız bu adamlarla görüşerek geçecek,” diye fısıldadığını duydu.

Arutha, Gardan, Volney ve yüzbaşı Valdis mahkumları sorguya çekerlerken Jimmy bir süre izledi. Çoğunun anlamadıkları bir işe bulaşmış olan sıradan insanlardı ya da çok ustaca rol yapıyorlardı. Hepsi de pislik içinde, aç, yarı korkmuş, yarı isyAnitar bir haldeydiler.

Canı sıkılan Jimmy oradan ayrıldı. Kalabalığın diğer ucunda, Laurie’nin bir birahanenin önündeki bir bAnita oturmuş olduğunu gördü. Jimmy’nin yanına geldiği Salador Dükü, “Çok az var, o da ev yapımı, ucuz da değil, ama soğuk,” dedi. Arutha yaz güneşi altında sorgulamaya devam ederken o da izliyordu.

Jimmy alnını sildi. “Bu saçmalık. Hiçbir işe yaramıyor.”

“Arutha’nın öfkesini yatıştırıyor ya.”

“Onu hiç böyle görmemiştim. Zamana karşı yarışarak Moraelin’e giderken bile. O... “

“O öfkeli, korkmuş ve kendini çaresiz hissediyor.” Laurie başını salladı. “Carline’den kardeşleri hakkında çok şey öğrendim. Sen de biliyorsun ya, Arutha’nın bir özelliği, çaresiz kalmaya dayanamaması. Bir çıkmaz sokağa girdi ve karşısında taştan bir duvar olduğunu öfkesi yüzünden kabullenemiyor. Hem şehrin üzerindeki mührü kaldırırsa, Geceşahinleri diledikleri gibi girip çıkabilirler.”

“Ne olmuş yani? Zaten şehirdeler ve Arutha ne düşünürse düşünsün, şu anda tutuklu olduklarının da bir garantisi yok. Belki de geçen yıl Şakacılara yaptıkları gibi saray çalışanları arasına sızmışlardır. Kim bilir?” Jimmy iç çekti. “Martin ya da belki Kral burada olsaydı, bu işe bir son verebilirdi.”

Laurie bir yudum içti ve acı tat üzerine yüzünü buruşturdu. “Olabilir. Dünyadaki onun dinleyebileceği iki adamı saydın. Carline ve ben de onunla konuşmaya çalıştık, ama yalnızca sabırla dinleyip, sonra da hayır diyor. Gardan ve Volney bile ona laf geçiremiyor.”

Jimmy Prens’in sorgusunu bir süre daha izlerken, üç grup tutuklu daha getirildi. “Eh, bu işten iyi bir sonuç da çıktı. Dört kişi serbest bırakıldı.”

“Ve bir başka devriye tarafından yakalanacak olurlarsa bir başka hapishaneye atılacaklar ve birisi Prens tarafından serbest bırakıldıkları iddialarıyla ilgilenene kadar da günler geçecek. Diğer on altısı ise zaten hücrelerine geri götürüldüler. Ümit edebileceğimiz tek şey, Arutha’nın bu şekilde hiçbir şey elde edemeyeceğini kısa sürede anlaması. Banapis Festivali’ne iki haftadan az bir zaman kaldı ve mühür o zamana kadar kaldırılmazsa, tüm şehir isyan eder.” Laurie kızgınlıkla dudaklarını sıktı. “Kimin Geceşahini olup, kimin olmadığını büyüyle anlamanın bir yolu olsaydı... “

Jimmy doğruldu. “Ne?”

“Ne ne?”

“Az önce söylediğin. Neden olmasın?”

Laurie ağır ağır toprak beyine döndü. “Neler düşünüyorsun?”

“Rahip Nathan ile görüşme zamanımızın geldiğini düşünüyorum. Geliyor musun?”

Laurie acı birayla dolu kadehini bırakıp kalktı. “Atım şurada bağlı duruyor.”

“Daha önce de birlikte binmiştik. Gelin, Sayın Düküm.”

Laurie günlerdir ilk kez güldü.

Jimmy fikrini açıklarken Nathan başını bir yana eğmiş bir halde onu dinledi. Beyaz Sung Rahibi bir an çenesini sıvazladı, düşünürken bir papazdan çok eski bir güreşçiye benziyordu. “Birine zorla doğruyu söyletmenin büyülü yöntemleri vardır, ama çok zaman alırlar ve her zaman güvenilir değildirler. Bu yöntemlerin şu anda uygulananlardan daha fazla işe yarayacağını sanmam.” Ses tonundan, şu anda uygulanan yöntemleri pek beğenmediği belliydi.

“Ya diğer tapınaklar?” diye sordu Laurie.

“Onların yöntemleri de bizimkilerden pek farklı değil, yalnızca büyülerin hazırlanışında bazı değişiklikler var. Zorlukları azaltmaz.”

Jimmy pes etmiş gibiydi. “Katilleri o koca kitleden ayırmanın bir yolu olacağını ummuştum. Herhalde bu mümkün değil.”

Nathan, Prens sorgulamayı yürütürken kendilerine ayrılmış olan toplantı odasındaki masanın arkasından doğruldu. “Ancak bir adam ölüp de Lims-Kragma’nın diyarına götürüldüğünde tüm sorular cevaplanır.”

Bir anda aklına bir fikir gelen Jimmy’nin ifadesi belirsizleşti; sonra yüzü aydınlandı. “Çözüm bu olabilir.”

“Ne çözüm olabilir?” dedi Laurie. “Hepsini öldüremezsin ya.”

Jimmy, “Hayır,” diyerek anlamsız soruyu geçiştirdi. “Bakın, şu Lims-Kragma rahibi Julian’ı buraya getirtebilir misiniz?”

Nathan soğuk bir sesle, “Lims-Kragma Tapınağı Başrahibi Julian’ı mı kastediyorsun?” dedi. “Kendisinden önceki Başrahibe bu saraya yapılan saldırı sonucu delirdiğinde onun yücelik mertebesine yükseldiğini unutuyorsun.” Nathan’ın yüzü bir an için içinden geçenleri yansıttı, Sung rahibinin kendisi de Murmandamus’un ölümsüz hizmetkarını yenmiş, bedeli hiç de hafif olmamıştı. Olay, Nathan’ın kabuslarından hâlâ çıkmıyordu.

“Ya,” dedi Jimmy.

“Rica edersem,, bizimle görüşmeyi kabul edebilir, ama sırf ben istedim diye koşarak buraya geleceğinden kuşkuluyum. Prens’in manevi danışmanı olsam da, tapınakta yalnızca mütevazı bir rahibim.”

“O zaman bizimle görüşebilir mi öğren. Bence o da bizimle işbirliği yaparsa, Krondor’daki bu çılgınlığa bir son verebiliriz. Ama bu fikri

Prens'e açmadan önce Lims-Kragma Tapınağı'nın işbirliğini kabul etmesi gerek. Yoksa bizi dinlemeyebilir."

"Bir haber yollarım. Tapınakların şehir meselelerine karışması alışılmış bir şey değil, ama Murmandamus ortaya çıktıktan sonra birbirimizle ve Prenslik görevlileriyle daha yakın ilişkiler kurduk. Julian da nazikçe işbirliğine ikna edilebilir. Herhalde bir planınız da vardır?"

"Evet," dedi Laurie, "ağzındaki baklayı çıkar bakalım."

Jimmy başını geriye atarak sırıttı. "Bu tiyatro senin de hoşuna gidecek, Laurie. Bir oyun düzenleyecek ve Geceşahinleri'nin ödünü koparıp gerçeği öğreneceğiz."

Salador Dükü arkasına yaslanıp, delikanlının söylediklerini değerlendirdi; bir an düşündükten sonra da sarı sakalı geniş bir sırıtışla aralandı. Yavaş yavaş anlayan Nathan da diğer ikisiyle bakışıp gülümsemeye, ardından da kıkırdamaya başladı. Tek Yol Tanrıçası papazı kendini kaybettiğini fark eder gibi olup toparlandıysa da, ikinci kahkaha nöbetini bastıramadı.

Krondor'un başlıca tapınakları arasında halkın en az ziyaret ettiği, Ölüm Tanrıçası Lims-Kragma'ya adanmış olandı -yine de tanrıçanın eninde sonunda herkesi önünde topladığına inanılıyordu. Yeni ölenlerin ardından adaklar adayıp dua etmek gelenekseldi, ama düzenli olarak tapınanların sayısı çok azdı. Geçmiş yüzyıllarda Ölüm Tanrıçası'nın müritleri, insan kurban etmeye kadar varan kanlı ayinler yapmışlardı. Yıllar geçtikçe bu ibadetler giderek yumuşamış, Lims-Kragma'nın sadık müritleri de toplumun içine karışmışlardı. Yine de eski korkular kolay kolay geçmiyordu. Bugün bile fanatikleri, Ölüm Tanrıçası'nın tapınağını sıradan insanların çoğunun gözünde dehşet verici bir yer yapmaya yetecek kadar çok kanlı ayin yapıyorlardı. Şimdi de bu türden sıradan insanlardan ve aralarına gizlenmiş, sıradan olmayan birkaç kişiden oluşan bir grup tapınağa doğru yürütülüyordu.

Arutha, Lims-Kragma Tapınağı'nın kutsal odasının girişinde sessizce duruyordu. Silahlı muhafızlar giriş odasını tutarlarken, tarikatlarının siyah ve gümüş renkli cüppeleri içindeki tapınak muhafızları da tapınağın içini doldurmuşlardı. Yedi rahip ve rahibe Başrahip Julian'ın idaresi altında, yüce bir tören varmışçasına resmi düzenleriyle dizilmişlerdi. Başrahip önce bu gösteriye katılmak istememiş, ama kendisinden önceki başrahibe Murmandamus'un hizmetkarına karşı savaşırken çılgınlık sınırını aştığı

için, o kötücül güce karşı verilen her mücadeleye sıcak yaklaşıyordu. Sonunda gönülsüzce de olsa kabul etmişti.

Mahkumlar karanlık girişe doğru yürütüldüler. Birçoğu geride kaldı ve mızraklı askerlerce geride tutulup iteklenmeleri gerekti. İlk grup, katiller kardeşliğinin üyesi olma olasılığı en yüksek olanlardan oluşuyordu. Arutha da bu hileyi isteksizce kabul etmiş, ama hilenin ortaya çıkması ve bunun diğer tutukluların kulağına gitmesi olasılığına karşılık, Geceşahini olduğundan kuşku duyulanların en önce ‘sınanmaları’ için ısrar etmişti.

İsteksizce hareket eden mahkumlar Ölüm Tanrıçası’nın kurban sunağının önünde sıralanınca Julian soğuk bir sesle, “Duruşma başlasın,” dedi. Orada bulunan rahip, rahibe ve keşişler bir anda karanlık ve ürpertici bir ilahi okumaya başladılar,

Başrahip, hiç konuşmayan tapınak muhafızları tarafından zapt edilen elli civarındaki adama dönerek, “Ölümün kurban taşında hiç kimse yalan söyleyemez,” dedi. “Çünkü Bekleyen Kadın’ın, Ağları Ören’in, Yaşamı Seven’in karşısında herkes ancak doğruyu söyleyebilir. Şunu bilin ki, Krondor halkı, aranızda dişi efendimizi reddeden, karanlık tarafta yer alan ve kötücül güçlere hizmet edenler var. Onlar ölüm lütfunu, Lims-Kragma’nın sunduğu son huzuru bulamayacak olan adamlar. Onlar her şeyden nefret eden, yalnızca şeytani efendilerinin isteklerini yerine getiren kişiler. Artık onlar aramızdan ayıklanacaklar. Ölüm Tanrıçası’nın taşına yatan herkes sınanacak ve gerçeği söyleyenlerin korkacak hiçbir şeyi olmayacak. Ama karanlık yeminler etmiş olanlar ortaya çıkacak ve Bekleyen Kadın’ın gazabıyla karşılaşacaklar.”

Kurban sunağının arkasındaki, güzel, sert görünüşlü bir kadını tasvir eden, kara kehribar taşından heykel tuhaf, mavi-yeşil ışıklar saçmaya başladı. Laurie ile birlikte heykeli izleyen Jimmy etkilenmişti. Bu numara da ortama güçlü bir teatral hava katmıştı.

Julian ilk tutuklunun öne çıkarılmasını işaret etti ve adam yarı sürüklenerek sunağa doğru getirildi. Üç güçlü muhafız adamı kaldırıp, çağlar önce insan kurban etmek için kullanılan kurban taşına yatırdılar. Julian cüppesinin kolundan siyah bir hançer çıkardı. Hançeri adamın göğsünün üzerinde tutarak yalnızca, “Murmandamus’a hizmet ediyor musun?” diye sordu.

Güçlükle konuşabilen adam çatlak sesiyle olumsuz cevap verdi ve Julian hançeri adamın üzerinden çekti. “Bu adam suçsuzdur,” dedi donuk ses

tonuyla. Jimmy ve Laurie bakıştılar, Trevor Hull'ın tayfalarından biri olan bu adam, görünüşü her haliyle dökülse de kuşkulanılacak biri olmadığı gibi, az önceki performansına bakılırsa pek iyi bir oyuncu da sayılmazdı. Oyuna biraz inandırıcılık katmak için araya karıştırılmıştı, şu anda sunağa doğru sürüklenen ikinci adam gibi. Adam açması hıçkırıklarla içinde ağlayarak bırakmaları için haykırıyor, merhamet edilmesi için yalvarıyordu.

Jimmy ağzını eliyle kapatarak, "Abartıyor," dedi.

"Ne fark eder ki," diye fısıldayarak cevap yerdi Laurie, "içerisi korkuyla dolup taşıyor zaten."

Jimmy olup bitenleri hayretle izleyen mahkumları izlerken, ikinci adamın da suikastçı olmadığına karar verildi. Muhafızlar bu defa, gerçekten sınanacak olan ilk mahkumu tuttular. Bir yılanın karşısındaki bir kuşu andıran, köşeye sıkışmış bir hali vardı ve hızla sunağa götürüldü. Dört adam daha karşı koymadan götürüldükten sonra Arutha gelip Jimmy ile Laurie'nin yanında durdu. Mahkumların onları görmesini engelleyecek şekilde aralarına girerek, "Bu bir işe yaramayacak," diye fısıldadı.

"Oraya henüz bir Geceşahini çıkarmamış olabiliriz," dedi Jimmy. "Biraz zaman tanıyın. Sınavı herkes geçse bile, yine de hepsi tutuklu kalır."

Bir anda, tutuklulardan ön taraftaki bir tanesi iki tapınak muhafızını yere devirip kapıya doğru fırladı. Arutha'nın kapıdaki muhafızları hemen çıkış yolunu kapattılar. Adam üzerlerine atılarak muhafızları gerilemeye zorladı. İtişme sırasında adam bir muhafızın belindeki hançere uzanıp çıkarmaya çalıştı. Birisi eline vurdu, hançer yere fırlarken bir diğer muhafız da mızrağının sapını adamın yüzüne indirdi. Adam taş zemine yığıldı.

Diğerleri gibi Jimmy de adama engel olmak için fırlamıştı. Sonra, adeta zaman yavaşlamış gibi, bir başka tutuklunun sakin bir şekilde eğilip hançeri yerden aldığını gördü. Adam soğukkanlı bir kararlılıkla doğruldu, döndü, hançeri elinde çevirip bıçak kısmını başparmağı ile işaret parmağı arasına aldı. Kolunu gerdi ve Jimmy bağırarak uyararak üzere ağzını açtığı anda da hançeri savurdu.

Jimmy Arutha'yı yana itmek için yay gibi atıldı, ama bir an gecikmişti. Hançer saplandı. Saldırı üzerine bir rahip, "Kafirler!" diye bağırdı. Sonra tüm başlar Arutha'ya döndü. Arutha sendeledi, başını eğip göğsüne saplı duran hançere bakarken gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Laurie ve Jimmy hemen kollarından yakalayıp düşmesini engellediler. Arutha Jimmy'ye

baktı, konuşmaya çalışmak en zor şeymiş gibi ağzı sessizce kıpırdıyordu. Sonra gözleri kaydı ve Lurie ile Jimmy'nin kollarında yığılıp kaldı.

Roald odada bir aşağı bir yukarı yürürken Jimmy sessizce oturuyordu. Carline delikanlının karşısında oturmuş, kendi düşüncelerine dalıp gitmişti. Rahip Nathan ve kraliyet hekimi Arutha'nın hayatını kurtarmak için var güçleriyle çalışırlarken onlar da onun yatak odasının dışında bekliyorlardı. Nathan rütbesine bakmaksızın herkesin Arutha'nın odasından çıkmasını emretmiş, Carline'in kardeşini görmesine bile izin vermemişti. Jimmy başlangıçta yaranın ciddi olsa da ölümcül olmadığını düşünmüştü. Daha kötüsünü de atlatanları görmüştü, ama zaman geçtikçe genç adam huzursuzlanmaya başlamıştı. Arutha şu anda sakince dinleniyor olmalıydı, ama odasından hiçbir haber çıkmamıştı. Jimmy bunun durumun kötüye gittiği anlamına gelmesinden korkuyordu.

Bir an gözlerini kapatıp ovuşturarak yüksek sesle iç çekti. Bir kez daha harekete geçmiş, ama felaketi zamanında önleyememişti. Suçluluk duygusuyla savaşırken yanı başında bir ses, "Kendini suçlama," deyince irkildi.

Dönünce Carline'in gelip yanına oturduğunu gördü. Cılız bir gülümsemeyle, "Aklımı mı okuyorsunuz, Düşes?" dedi.

Carline gözyaşlarını bastırarak başını salladı. "Hayır. Yalnızca Anita yaralandığında bunun seni ne kadar kötü etkilediğini hatırladım."

Jimmy yalnızca başıyla onaylayabildi. Lauire içeri girip, yatak odasının kapısına giderek nöbetçiyle usulca konuştu. Nöbetçi hemen içeri girdi ve bir an sonra da dışarı çıkıp, fısıldayarak cevap verdi. Laurie eşinin yanına gidip onu yanağından hafifçe öperek, "Anita'yı geri getirmek üzere atlılar gönderdim, karantinayı da kaldırttım," dedi. Şehirdeki ikinci soylu olarak Laurie yetkiyi eline almış, Volney ve Gardan ile birlikte hareket ederek kıtlık içindeki şehirde düzeni sağlamaya başlamıştı. Kriz sona ermek üzere olsa da, öfkeli vatandaşların tepkilerine karşı belli kısıtlamalar hâlâ geçerliydi. Sokağa çıkma yasağı birkaç gün daha devam edecek ve büyük kalabalıklar dağıtılacaktı.

Laurie usulca konuştu. "İlgilenmem gereken başka görevler de var. Birazdan dönerim." Kalkıp odadan çıktı. Zaman geçmek bilmiyordu.

Jimmy düşüncelere dalıp gitmişti. Prensle birlikte olduğu kısa süre içinde dünyası tamamen değişmişti. Sokak çocuğu ve hırsızlıktan toprak beyliğine geçişi, başkalarına karşı bakışını tamamen değiştirmiş olsa da, saray

entrikalarıyla uğraşırken eski kuşkuculuğunun çok faydasını görmüştü. Yine de Prens, ailesi ve dostları Jimmy'nin yaşamında onun için bir şeyler ifade eden yegane insanlardılar ve onlar için endişeleniyordu. Saatler geçtikçe onun huzursuzluğu da artmış, dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. Hekim ile rahibin çalışmaları çok uzun sürmüştü. Jimmy bir şeylerin hiç de yolunda gitmediğini anlamıştı.

Ardından kapı açıldı ve bir nöbetçinin içeri girmesi işaret edildi. Nöbetçi bir an sonra dışarı çıkıp, koridorda koşarak uzaklaştı. Kısa bir süre sonra Laurie, Gardan, Valdis ve Volney dönüp, kapının önünde dizilmişlerdi. Carline gözlerini kapalı kapıdan ayırmadan uzanıp Jimmy'nin elini tuttu. Jimmy başını kaldırınca onun gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü ve irkildi. Genç adam ne olduğunu acı bir kesinlikle anlamıştı.

Kapı açıldı ve yüzü bembeyaz kesilmiş Nathan dışarı çıktı. Odadakilere bir baktıktan sonra konuşmaya başladı, ama duraksadı, sözcükler bir türlü çıkmıyordu. Sonunda sadece, "Öldü," dedi.

Jimmy kendini tutamadı. Koltuktan fırlayıp kapının önündekileri iterken, "Hayır!" diye haykıran kendi sesini tanıyamamıştı. Genç toprak beyi Arutha'nın odasına zorla girerken, nöbetçiler bir şey yapamayacak kadar şaşırmışlardı. İçeri girince durdu, yatakta yatanın Prens olduğundan kuşku yoktu. Jimmy hemen yanına gidip hareketsiz yüzüne baktı. Prense dokunmak üzere elini uzattı, ama eli Arutha'nın yüzüne değmek üzereyken durdu. Yüzü o kadar tanıdık olan yataktaki adamın gerçekten de ölmüş olduğunu anlaması için ona dokunmasına gerek yoktu. Jimmy başını eğerek yatak örtüsüne yaklaştı ve ağlarken gözlerini sakladı.

GEMİYE BİNİŞ

TOMAS UYANDI.

Bir şey onu çağırmıştı. Doğrulup karanlıkta etrafına bakındı, insanüstü gözleri ona odadaki her ayrıntıyı sanki şafak sökmüşçesine gösteriyordu. Kraliçe ile eşinin dairesi, devasa bir ağacın canlı gövdesine oyulmuş, küçük bir evdi. Görünürde bir şey yoktu. Bir an için eski çılgın rüyalarının yeniden başladığından korktu, ama iyice ayılıp kendine geldikçe bu korkuyu kafasından attı. Burada güçlerine her yerde olduğundan daha hakimdi. Yine de eski korkuları umulmadık anlarda sık sık aklına geliyorlardı.

Tomas eşine baktı. Aglaranna derin bir uykudaydı. Kalkıp Calis'in uyuduğu yere gitti. Artık iki yaşına basmak üzere olan çocuk, anne ve babasının odasına bağlı bir bölmede uyuyordu. Küçük Elvandar Prensi, yüzünde huzur dolu bir ifadeyle mışıl mışıl uyuyordu.

Çağrı tekrar geldi. Tomas kimin çağırdığını anlamıştı. Çağrının kaynağını anlayınca sakinleşmek yerine, tuhaf bir yazgı hissine kapıldı. Beyaz ve altın renkli zırhının asılı durduğu yere yaklaştı. Gediksavaşı'nın sona ermesinden beri bu zırhı yalnızca bir kez, Elvandar'a giren Kara Katilleri yok etmek için giymişti. Ama şimdi, savaş giysisini bir kez daha giyme zamanının geldiğini anlamıştı.

Zırhı sessizce alıp dışarı çıkardı. Yaz gecesinde çiçeklerin hoş kokulan, elf aşçılarının ertesi günkü yemeklerinin kokularına karışıyordu.

Tomas Elvandar'ın yeşil örtüsü altında giyindi. Gömleği ile pantolonunun üzerine örme zincirden altın zırhını ve başlığını giydi. Onları, üzerinde altın ejderha olan beyaz yelek izledi. Altın kılıcını beline takıp beyaz kalkanını da aldıktan sonra, altın miğferini başına geçirdi.

Ejderha Lordları Valheruların sonuncusu olan Ashen-Shugar'ın giysisini bir kez daha giymiş olarak uzun bir an boyunca durdu. Birbirlerine zamanı aşan, mistik bir miras ile bağlıydılar ve Tomas tuhaf bir şekilde, insan

olduğu kadar aynı zamanda da Valheru'ydu. Özü, Crydee Şatosu'nun mutfağında anne ve babası tarafından yetiştirilmiş bir insanoğluydu, ama güçlerinin insanüstü olduğu apaçıktı. Zırh artık o gücü taşımıyordu; zırhı, Tomas'ın Valheruların kadim gücüne sahip olması için çalışan efsuncu Kara Macros'un icadı olan bir giysiden ibaretti. Güçler artık Tomas'ın içindeydi, ama altın ve beyaz renkli zırhı giymediği zaman kendisinde bir eksiklik hissediyordu.

Gözlerini kapadı ve uzun zamandır kullanılmamış sanatları kullanarak kendisini düşünce gücüyle, çağrıyı yapanın beklediği yere taşıdı.

Altın renkli bir ışık Tomas'ı sardı ve bir anda, gözle takip edilemeyecek bir hızla elf ormanının ağaçlan arasında uçmaya başladı. Hiçbir şeyden haberi olmayan elf devriyelerinin yanından hızla geçerek, Kraliçe'nin sarayının kuzeydoğusunda kalan, uzak, geniş bir açıklığa geldi. Orada tekrar maddi bir varlığa dönüşerek, çağrıyı yapanı aradı. Ağaçların arasından kara cüppeli bir adam çıkarak yaklaştı, yüzü Tomas'a tanıdık geliyordu. Kısa boylu figür yanma gelince, çocukken süt kardeş olan iki adam kucaklaştılar.

"Bu tuhaf bir buluşma, Pug," dedi Tomas. "Çağrını sanki altında imzan varmış gibi tanıdım, ama bu sihir neden? Neden evimize gelmedin?"'

"Özel olarak görüşmemiz gerek. Bir süredir uzaklardaydım."

"Arutha geçen yaz söylemişti. Murmandamus'un bu karanlık saldırılarının ardında yatan nedeni keşfetmek için Tsurani dünyasında kaldığını söyledi."

"Son bir yıl içinde çok şey öğrendim, Tomas." Tomas'ı devrik bir ağaç gövdesine doğru götürdü ve kütüğün üzerine oturdular. "Artık hiç kuşkum yok ki, Murmandamus'un arkasındaki, Tsuranilerin Düşman olarak bildikleri, inanılmaz güçleri olan kadim bir şey. Bu dehşetli varlık dünyamıza girmek için bir yol arıyor ve moredheller ile işbirlikçilerini kullanıyor -bunu tam olarak hangi amaçla yaptığını bilemiyorum. Bir moredhel ordusu toplanmasının ya da suikastçıların Arutha'yı öldürmesinin Düşman'ın bizim zaman-mekanımıza girmesine nasıl yardım edeceği, benim anlayışımı aşıyor." Bir an düşünceli bir havaya büründü. "Öğrenimime rağmen hâlâ anlamadığım öyle çok şey var ki. Meclisin kütüphanesindeki araştırmam sona erdi sayılır, bir tek şey hariç." Çocukluk arkadaşına bakarken çok endişeliydi. "Kütüphanede bulduğum şey yalnızca

bir ipucuydu, ama beni Kelewan'in uzak kuzeyine, kutup buzlarının altındaki muhteşem bir yere götürdü.

"Son bir yıldır Elvardein'de yaşıyordum."

Tomas şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Elvardein mi? Bu... 'elf sığınağı' demek, tıpkı Elvandar'ın 'elf yurdu' demek olduğu gibi. Kim?"

"Eldarlar ile çalışıyordum'

"Eldarlar mı?" Tomas iyice şaşırmıştı. Ashen-Slıugar olduğu hayatının anıları bir anda canlandı. Eldarlar, Ejderha Lordu olan efendilerinin en güvendikleri elflerdi, saldırdıkları dünyalardan ele geçirdikleri birçok güç kitabını görmeye izinleri vardı. Efendilerine kıyasla güçsüzdüler. Midkemia'daki diğer ölümlülere kıyasla ise, kudretli büyücülerden oluşan bir ırktılar. Kaos Savaşları sırasında ortadan kaybolmuşlardı ve efendilerinin yanında onların da yok olduğu sanılıyordu. "Yani Tsurani dünyasında mı yaşıyorlar?"

"Kelewan eldarlar için ne kadar vatansa, Tsuraniler için de o kadar vatan. Her iki ırk da Kaos Savaşları sırasında oraya sığındılar." Pug durup düşündü. "Eldarlar da Elvardein'i bu gibi bir zamanda gerekebileceği için bir karakol olarak kurmuşlar.

"Elvandar'a çok benziyor, Tomas, ama ince farklılıklar var." Hatırladı. "İlk gittiğimde hoş karşılandım. Eldarlar bana öğrettiler. Ama bu daha önce gördüğüm hiçbir öğrenime benzemiyordu. Eğitimimden Acaila adındaki bir elf sorumluydu, ama beni eğiten birçok kişi oldu. Kutup buzulunun altında geçirdiğim bir yıl boyunca tek bir soru bile sormadım. Yalnızca düş görmem yetiyordu." Bakışlarını indirdi. "Çok yabancı bir şeydi. Ne demek istediğimi yalnızca sen anlayabilirsin."

Tomas elini Pug'ın omzuna koydu. "Çok iyi anlıyorum. Bu tür büyüler insanlara göre değil." Sonra gülümsedi. "Yine de öğrenmek zorundaydık, değil mi?"

Pug da buna gülümsedi. "Doğru. Acaile ve diğerleri bir efsuna başladıklarında ben de oturup izliyordum. Bana ders verdiklerini haftalarca anlamadım. Sonra bir gün... ben de katıldım. Onlarla birlikte efsun örmeyi öğrendim. Eğitimim de o zaman başladı." Pug gülümsedi. "İyi hazırlanmışlardı. Geleceğimi biliyorlardı."

Tomas'ın gözleri büyüdü. "Nasıl?"

"Macros. Anlaşılan onlara 'muhtemel bir öğrencinin' birinin onlara doğru gelmekte olabileceğini söylemiş."

“Bu da savaşla geçen yılki şu tuhaf olaylar arasında bir bağlantı olduğu anlamına gelir.”

“Evet.” Pug sessizleşti. “Üç şey öğrendim. Birincisi, birçok büyü yolu olduğuna dair inancımızın yanlış olduğu. Onların hepsi büyü. İzlenen yolu, yalnızca büyüyü uygulayanın ustalığı belirliyor. İkincisi, gördüğüm öğrenime rağmen bana öğretilenleri daha yeni anlamaya başlıyorum. Çünkü ben hiç soru sormadığım gibi, eldarlar da hiç cevap vermediler.” Ürperdi. “Onlar diğer her şeyden... çok farklılar. Bunun nedeni inzivada olmaları mı, kendi türleri ile normal bir ilişkileri olmaması mı, yoksa başka bir şey mi bilemiyorum, ama Elvardein öyle yabancı bir yer ki, oranın yanında Elvandar, Crydee’nin hemen dışındaki ormanlar kadar tanıdık kalıyor.” Pug iç çekti. “Zaman zaman aklımı çok karıştırıyordu. Her sabah kalkıp ormanda dolaşıyor, karşıma öğrenmek için bir fırsatın çıkmasını bekliyordum. Macros da gittiğine göre büyü konusunda artık bu dünyadaki herkesten daha fazlasını biliyorum, ama karşımızda ne olduğu hakkında hiçbir şey öğrenemedim. Sanki bir alet gibi, işlendim ama işlevimi tam olarak anlamadım.”

“Yine de fikirlerin vardır?”

“Evet, ama emin olana kadar onları kimseyle paylaşmayacağım, seninle bile.” Pug ayağa kalktı. “Çok şey öğrendim, ama daha fazlasını öğrenmem gerek. Şurası kesin ki -öğrendiğimi söylediğim üçüncü şey de bu- her iki dünya da Kaos Savaşlarından beri gördükleri en ciddi tehditle karşı karşıya.”

Pug Tomas’ın gözlerine bakarak doğruldu. “Gitmemiz gerek.”

“Gitmek mi? Nereye?”

“Bu yakında belli olacak. Mücadeleye girmek için yeterince hazırlıklı değiliz. Çok az şey biliyoruz ve bilgi yavaş geliyor. Bu yüzden gidip bilgiyi aramamız gerek. Sen de benimle gelmelisin. Şimdi.”

“Nereye?”

“Bize avantaj sağlayabilecek olan şeyleri öğrenebileceğimiz yere; Aal Kahini’ne.”

Tomas Pug’ın yüzünü dikkatle süzdü. Tanıştıkları onca yıl boyunca Tomas genç büyücüyü hiç bu kadar gergin görmemişti. Usulca, “Başka dünyalara mı?” dedi.

“Sana bu yüzden ihtiyacım var. Senin sanatlarına yabancıyım. Kelewan’a bir gedik açmayı başarabilirim, ama yalnızca binlerce yıl önce yazılmış

kitaplardan tanıdığım dünyalara gitmek...? İkimiz birlik olursak bir şansımız olabilir. Yardım edecek misin?”

“Elbette. Aglaranna ile konuşmam gerek...”

“Hayır.” Pug’ın ses tonu sertti. “Bunun nedenleri var. En önemlisi, bildiğimden çok daha korkunç bir şey olduğundan kuşkulanıyorum. Kuşkularım doğruysa, kalkıştığımız işi ikimiz dışında hiç kimse bilmemeli. Bu seferden başkalarına da söz etmek, her şeyi tehlikeye atmak anlamına gelir. Rahatlatmaya çalıştığın insanlar yok olurlar. Bir süre endişelenmeleri daha iyi.”

Tomas Pug’ın sözlerini tarttı. Crydeeli çocuktan dönme Valheru için bir şey kesindi: Karşısında durmuş konuşan kişi, evrendeki tam, mutlak güvene layık çok az sayıdaki varlıktan biriydi. “Bu hoşuma gitmiyor, ama uyarına uyacağım. Nasıl hareket edeceğiz?”

“Kozmosta yol almak, hatta belki de zaman akımında yüzmek için, ancak senin idare edebileceğin bir bineğe ihtiyacımız var.”

Tomas bakışlarını çevirip, karanlığın derinliklerine daldı. “Aradan... çağlar geçti. Valheruların tüm eski hizmetkarları gibi, sözünü ettiklerin de yüzyıllar geçtikçe daha iradeli oldular ve kendi istekleriyle hizmet etmeleri pek mümkün değil.” Düşündü, çok uzun zaman öncesinin imgelerini anımsıyordu. “Yine de deneyeceğim.”

Tomas açıklığın ortasına doğru geçerek gözlerini kapadı ve kollarını iyice yukarıya kaldırdı. Pug sessizce izliyordu. Uzun saniyeler boyunca iki adam da hiç kıpırdamadılar. Sonra beyaz ve altın renkler içindeki genç adam Pug’a döndü. “Bir dişi cevap verdi, çok uzakta, ama müthiş bir hızla geliyor. Yakında.”

Zaman geçiyor, yukarıda yıldızlar kendi yollarında ilerliyorlardı. Sonra uzaklardan, gece havasını döven muazzam kanatların sesleri duyuldu. Az sonra da şiddetli bir esintiyle birlikte yıldızların arasından muazzam bir şekil belirdi.

Devasa bir figür, boyutlarına rağmen çevik ve yumuşak hareketlerle açıklığa iniyordu. Her iki yana otuzar metre uzanan kanatlar, Midkemia’daki tüm yaratıklardan daha iri olan gövdeyi yavaşça indirdiler. Dev ejderha yere konarken, cüssesiyle kapattığı ayın ışıkları altın rengi pullarında dans ediyordu. Ağır bir araba büyüklüğündeki başı eğilerek, iki adamın üzerinde, hemen önlerinde durdu. Yakut rengi dev gözler onları süzdü. Sonra yaratık konuştu. “Beni çağırmaya cüret eden kim?”

Tomas cevap verdi. “Bir zamanlar Ashen-Shugar olan ben.”

Yaratığın düşündükleri çok açıktı. Kızmış, bir yandan da meraklanmıştı. “Atalarıma emrettiğin gibi bana da emredebileceğini mi sanıyorsun? Öyleyse bil ki, biz ejder soyundan olanlar güç ve zeka bakımından çok geliştik. Artık asla kendi isteğimizle boyun eğmeyiz. Buna bir itirazın var mı?”

Tomas yatıştırıcı bir hareketle elini kaldırdı. “Kul değil, dost arıyoruz. Ben, cüce Dolgan’la birlikte Rhuagh’ın yanında son ölüm nöbetini tutan Tomas’ım. O beni bir dost olarak görürdü ve beni tekrar Valheru yapan, onun armağanıydı.

Ejderha düşündü. Sonra cevap verdi. “O iyi ve yüksek sesle söylenmiş bir şarkıydı, Rhuagh’ın dostu Tomas. Bu, bildiğimiz en mucizevi olaydı, Rhuagh ölürken gökyüzünden son bir kez geçti ve sanki gençliği geri gelmiş gibi, ölüm şarkısını coşkuyla söyledi. O şarkıda senden ve cüce Dolgan’dan söz etmişti. Tüm yüce ejderler de şarkısını dinlediler ve ona teşekkürlerini sundular. Bu iyiliğin karşılığı olarak sana yardım edeceğim.”

“Zaman ve mekan olarak bizim için ulaşılmaz olan yerleri arıyoruz. Senin sırtında ise o engelleri aşabiliriz.”

Tomas’ın temin etmesine rağmen ejderha, kendi ırkından birinin tekrar bir Valheru taşıması fikrine kuşkuyla yaklaşıyordu. “Oraya ne için gitmek istiyorsunuz?”

Bu defa konuşan Pug oldu. “Bu dünyayı vurmak üzere çok büyük bir tehlike gelişmekte, ejdersoyu için bile tahmin edilemeyecek boyutlarda bir tehdit oluşturuyor.”

“Kuzeyde tuhaf hareketlenmeler oluyor,” dedi ejderha, “geceleri de topraklarda uğursuz bir rüzgar dolaşıyor.” Duraksayıp, söylediklerini düşündü. “Öyleyse seninle pazarlık edebiliriz. Söylediğin nedenler içinse seni ve arkadaşını kendi isteğimle taşıyabilirim. Benim adım Ryath.” Ejderha başını eğdi ve Tomas ustaca binip, Pug’a dev yaratığı rahatsız etmemek için nereye basması gerektiğini gösterdi. İkisi de bindikten sonra kanatların arasında, boyunla omuzların birleştiği yerdeki bir basıklığa oturdular.

“Sana borçluyuz, Ryath,” dedi Tomas.

Ejderha muazzam bir kanat çırpışla gökyüzüne doğru yöneldi. Elvandar semalarına doğru hızla yükselirlerken Tomas’ın büyüsü Pug’ı ve kendisini ejderhanın sırtında yerlerinde tutuyordu. Ejderha konuştu. “Dostluk borcu,

borç değildir. Ben Rhuagh'ın soyundanım; sizin dünyanızda baba dediğiniz ne ise, o da benim için öyleydi, ben de önün için bir kız evlat gibiydim. Siz insanlardaki kadar olmasa da, bu tür akrabalıklar bizim aramızda da hâlâ önemli sayılıyor.

"Haydi Valheru, şimdi komutayı eline alma sırası sende."

Tomas binlerce yıldır kullanılmamış güçleri toplayarak zaman ve mekanın ötesindeki, bir zamanlar kız ve erkek kardeşlerinin özgürce dolaşıp, sayısız dünyayı yakıp yıktıkları o yere giden bir geçit açtı. Uzun çağlardır ilk kez bir Ejderha Lordu dünyalar arasında uçuyordu.

Tomas Ryath'ın gideceği yönü zihniyle idare ediyordu, İhtiyaç duydukça, yaşamı boyunca hiç kullanmadığı güçlerinin olduğunu keşfediyordu. Yine Ashen-Shugar'ın varlığını hissediyordu, ama bu defa, Valheru'nun mirasını yenip insanlığını geri kazanmadan önce benliğini tamamen ele geçiren deliliğe hiç benzemiyordu.

Tomas içgüdüsel olarak Pug'ın, kendisinin ve ejderhanın çevresinde bir uzay boşluğu varmış gibi algılıyordu. Milyarlarca yıldızın pırıltısı etraflarındaki karanlığı aydınlatıyordu. Her iki adam da Pug'ın "gerçek uzay" dediği yerde değil, Macros ile birlikte Kelewan ile Midkemia arasındaki gediği kapattıkları sırada yaşadığı türden gri bir hiçlik içinde bulunduklarını biliyorlardı. Ama o grilik maddesizdi, ancak zaman, mekan ve uzayın dokuları arasında olduğu haliyle vardı. Burada yaşlanabilirler ve o halleriyle yola çıktıkları andan bir an sonrasına dönebilirlerdi. Bu antiuzayda zaman yoktu. Ama ne kadar üstün olursa olsun, insan aklının sınırları vardı, Tomas da Pug'ın onca gücüne rağmen bir insan olduğunu ve şimdi onun sınırlarını denemenin zamanı olmadığını biliyordu. Ryath ise etrafındaki uzay yanılsamasına karşı kayıtsızdı. Tomas ve Pug, ejderhanın yön değiştirdiğini sezdiler.

Ejderhanın bu hiçlik içinde yönünü bulabilme yetisi, Pug'ın ilgisini çekmişti. Macros'un da dünyalar arasında dilediği gibi hareket etmenin sırrını, yıllar önce Rhuagh ile çalıştığı sırada öğrenmiş olabileceğini düşünüyordu. Bunu öğrenmek üzere Yıldızlimanı'nda Macros'un çalışmalarını incelemeyi aklına not aldı.

Büyük bir gürültüyle' normal mekana geçtiler. Ryath kanatlarını kuvvetle çırparak, kadim dağlarla kaplı harap bir manzaranın üzerindeki öfkeli gökyüzünde uçuyordu. Havada acı, metalik bir tat ve soğuk, can yakan

rüzgarla gelen ağır bir koku vardı. Ryath Tomas'a bir düşünce gönderdi. Bu yerin yabancı bir doğası var. Hoşuma gitmedi.

Tomas, Pug'ın da duyabilmesi için sesli olarak, "Burada kalacak değiliz, Ryath," dedi. "Ve burada hiçbir şeyden korkmamıza gerek yok."

Ben korku nedir bilmem, Valheru. Yalnızca böyle acayip yerlerden hoşlanmıyorum.

Pug Tomas'ın arkasını işaret edince o da dönüp, büyücünün gösterdiği yere baktı. Tomas düşünce gücüyle verdiği komutlarla ejderhanın Pug'ın tarif ettiği yönde ilerlemesini sağladı. Sivri tepelerin arasından, çarpık kayalıklarla kaplı kabus gibi yerlerden hızla geçtiler. Uzaklarda devasa volkanların püskürttüğü kara duman sütunları yükselip dağılıyorlar, yansıyan ışıkla aşağıyı turuncu bir renkle parlıyordu. Dağların etekleri, aşırı ısınmış kayaların akmasıyla alev alevdi. Sonra şehre geldiler. Bir zamanlar efsanevi olan yapılar paramparça olmuşlardı, boş araziler kırık dökük duvarlarla bölünmüştü. Yıkıntıların arasında yer yer yükselen mağrur kuleler hâlâ vardı, ama çoğu yer harabeye dönmüştü. Hiçbir hayat belirtisi görünmüyordu. Bir zamanlar bir meydan olan, kalabalıkların toplandığı bir yere yaklaşıp, eskiden şehrin kalbinin attığı yerin çevresinde dolandılar. Şimdi ise buz gibi rüzgarda duyulan tek şey, Ryath'ın kanat çırpışlarıydı.

"Burası neresi?" diye sordu Tomas.

"Bilmiyorum. Bildiğim, buranın Aal'ın dünyası olduğu, en azından geçmişte. Kadim bir yer. Güneşe baksana."

Tomas süzülen bulutların ardında kızgın, beyaz bir nokta gördü. "Tuhaf."

"Çok eski. Bir zamanlar o da bizimki gibi ışık saçıyordu, parlak ve sıcaktı. Şimdi ise sönmeye yüz tutmuş."

Tomas, uzun zamandır unuailmuş olan Valheru irfanını hatırladı. "Döngüsü'nün sonuna yaklaşmış. Bunlar hakkında bilgim var. Bazen sadece eriyip yok olurlar. Bazense... müthiş bir öfkeyle patlarlar. Bu hangisini yapacak acaba."

"Bilmiyorum. Belki kahin biliyordur." Pug Tomas'a uzaktaki bir dizi dağı gösterdi.

Ryath'ın güçlü kanatlarının üzerinde dağlara doğru hızla yol aldılar. Şehrin bir zamanlar ekilmiş olan ovanın bitişiğinde kurulmuş olduğunu sanıyorlardı' Ama geniş ovanın ortasında tek başına, uzun zaman önce ölmüş olan insanlar için sessiz bir anıt gibi duran su kemeri benzeri bir şeyin dışında, çiftlikler olduğuna işaret eden hiçbir iz kalmamıştı. Dağlara

yaklaşırlarken Ryath yükselmeye başladı. Bu defa rüzgar ve yağmurla aşınmış zirvelerin arasından uçuyorlardı.

“İşte,” dedi Pug. “Geldik.”

Ryath, Tomas’ın zihinsel komutlarına uyarak bir doruğun etrafında daire çizmeye başladı. Güneye bakan kayaların üzerinde, bir mağaranın önünde açık bir düzlük göründü. Dev ejderhanın inebileceği kadar yer yoktu, Tomas da kendisini ve Pug’ı sırtından kaldırmak için güçlerini kullandı. Ryath bir mesaj göndererek avlanmaya gideceğini, Tomas çağırdığında ise döneceğini söyledi. Tomas ona başarılar dilese de, ejderhanın aç döneceğini sanıyordu.

Rüzgarlı, rutubetli, fırtına yüzünden gece ile gündüz arasında pek de fark olmayacak kadar karanlık olan bir gökyüzünde süzüldüler. Mağaranın ağzındaki çıkıntıya indiler.

Ryath’ın hızla uzaklaşmasını izlediler. Pug, “Burada bir tehlike yok,” dedi, “ama son derece tehlikeli yerlere yolculuk etmemiz gerekebilir. Sence Ryath gerçekten korkmuyor mu?”

Tomas yüzünde bir gülümsemeyle Pug’a döndü. “Bence öyle. Kadim günleri gördüğüm düşlerimde, onun atalarının zihinlerine dokunmuştum, sen Fantus’un için neysen bu ejderha da onlar için öyle.”

“O halde, bize kendi isteğiyle katılması çok iyi. Onu başka türlü ikna etmek zor olurdu.”

Tomas onayladı. “Kuşkusuz onu yok edebilirdim. Ama itaat ettirmek? Sanmıyorum. Valheruların mutlak hüküm sürdükleri günler uzun zaman önce sona erdi.”

Pug çıkıntının aşağısındaki yabancı topraklan inceledi. “Burası hüzünlü ve boş bir yer. Elvardein’deki kitaplardan bazılarında burası tarif edilmiş. Bir zamanlar büyük şehirlerle kaplı, uluslara yurt olmuş bir yermiş; şimdi ise geriye hiçbir şey kalmamış.”

Tomas usulca, “Ne oldu o insanlara?” diye sordu.

“Güneş söndü; hava koşulları değişti. Depremler, kıtlık, savaş. Her ne ise, tam bir yıkımla sonuçlanmış.”

Mağaranın ağzında birinin belirmesiyle arkaya döndüler; kendisini tepeden tırnağa örten bir cüppe giymişti ve yalnızca zayıf kolu görünüyordu. Kolun ucunda da, bir değnek tutan yamru yumru, yaşlı bir el vardı. Adam ya da her ne ise, ağır ağır yaklaştı, önlerine gelip durduğunda ise, kara başlığının altından kadim bir rüzgar kadar cılız bir ses yükseldi. “Aal kahinini arayan kim?”

Pug konuştu. “Ben, iki dünyanın büyücüsü olan ve Milamber olarak bilinen Pug.”

“Ve ben, iki kez yaşamış olan ve Ashen-Shugar olarak bilinen Tomas.”

Adam mağaraya girmelerini işaret etti. Tomas ve Pug basık, ışıksız bir tünele girdiler. Pug elinin bir hareketiyle başlarının üzerinde bir ışık oluşturdu. Tünel muazzam bir mağaraya açılıyordu.

Tomas durdu. “Zirveden olsa olsa birkaç metre aşağıdaydık. Bu mağaranın burada olması imkansız... “

Pug elini Tomas’ın omzuna koydu. “Başka bir yerdeyiz.”

Mağara, duvarlardan ve tavandan gelen soluk bir ışıkla aydınlanıyordu, Pug da kendi efsununu durdurdu. Mağaranın uzak köşelerinde çok sayıda cüppeli figür daha vardı, ama hiçbiri yaklaşmadı.

Onları çıkıntıda karşılayan adam ilerledi, onlar da onu izlediler. “Sana nasıl hitap edelim?” dedi Pug.

Adam, “Nasıl isterseniz,” dedi. “Burada isimlerimiz, geçmişimiz, geleceğimiz yoktur. Bizler yalnızca kahine hizmet edenleriz.” Onları, üzerinde tuhaf bir figürün oturduğu, büyük bir kaya çıkıntısına doğru götürdü. Bu genç bir kadın, daha doğrusu bir kızdı, on üç on dört yaşlarında, belki birkaç yaş daha büyüktü; kestirmek zordu. Çıplaktı ve üstü başı çiziklerle, tozla ve kendi dışkısıyla kaplıydı. Uzun, kahverengi saçları pislik içinde ve karmakarışıktı. Onlar yaklaşırken gözleri büyüdü ve dehşet çığlıkları atarak kayaların arasında geriledi. İki adam da kızın deli olduğunu anlamışlardı. Kız kollarıyla kendi kendini sararken tiz çığlık devam etti, sonra kalınlaşarak çılgın bir kahkahaya dönüştü. Kız birden adamlara değer biçer gibi bir ifadeyle bakarak, beceriksizce bir tarama hareketiyle saçlarını çekiştirmeye başladı, birdenbire nasıl göründüğünü düşünür olmuştu adeta.

Değnekli adam bir şey söylemeden kızı işaret etti. “Kahin bu mu yani?” dedi Tomas.

Cüppeli adam başıyla onayladı. “Şu andaki kahin bu. Ölene dek kahin olacak, sonra bir başkası gelecek, tıpkı kendisinden önce kahin olan kadın öldüğünde onun geldiği gibi, Hep böyle oldu ve hep böyle olacak.”

“Bu ölü dünyada yaşamınızı nasıl sürdürüyorsunuz?”

“Ticaret yapıyoruz. Irkımız helak oldu, ama sizin gibi başka ırklar bizi arayıp buluyorlar. Biz de dayanıyoruz.” Saklanmaya çalışan kızı gösterdi. “O bizim servetimiz. Dilediğinizi sorun.”

“Ya bedeli?” diye sordu Pug.

Cüppeli adam sözlerini tekrarladı. “Dilediğinizi sorun. Kahin dilediği şekilde ve dilediği zaman cevap verir. Bir de bedel söyler. Yemek üzere bir tatlı, bir meyve ya da hâlâ atmakta olan kalbini isteyebilir. Oynamak için bir biblo isteyebilir.” Bir köşede yığılmış duran tuhaf eşyalara baktı. “Yüz koyun ya da yüz kilo tahıl veya altın isteyebilir. Aradığınız bilginin istenilen bedele değip değmediğine karar vermeniz gerekir. Bazen bir bedel istemeden cevap verir. Zaman zaman da ne bedel önerilirse önerilsin cevap vermez. Kaprisli bir yapısı vardır.”

Pug saklanan kıza yaklaştı. Kız uzun bir an boyunca ona baktıktan sonra gülümsedi, amaçsızca tel tel olmuş saçlarıyla oynuyordu. “Geleceği öğrenmek istiyoruz,” dedi Pug.

Kızın gözleri kısıldı, bir anda deliliğinden eser kalmamıştı. Sanki içine başka bir insan girivermişti. Sakin bir sesle, “Peki bunu öğrenmenin karşılığında bedelini verecek misiniz?” diye cevapladı.

“Bedelini söyle.”

“Kurtarın beni.”

Tomas rehberlerine baktı. Cüppenin derinliklerinden gelen kum ses, “Ne demek istediğini tam olarak anlayamadık,” dedi. “Kendi aklının içinde hapsolmuş durumda. Ona kehanet gücünü veren de bu delilik. O delilikten kurtarırsanız, artık kahin olamaz. Yani başka bir şey söylemek istiyor olmalı.”

Pug, “Seni neden kurtarmamızı istiyorsun?” dedi.

Kız bir kahkaha attı, sonra sakin sesi geri geldi. “Bunu anlamıyorsanız, beni kurtaramazsınız.”

Cüppeli figür titremeye başladı. Pug biraz düşündükten sonra, “Anladığıma eminim,” dedi. Uzanıp kızın başını ellerinin arasına aldı. Kız bağıracak gibi gerildi, ama Pug rahatlatıcı bir düşünce mesajı gönderdi. Denemek üzere olduğu şeyin yalnızca rahiplerin uzmanlık alanı olduğu sanılırdı, ama Elvardein’de eldarlar ile geçirdiği süre ona büyünün gerçek sınırlarının yalnızca büyüyü uygulayanda olduğunu öğretmişti.

Pug gözlerini kapattı ve deliliğe adım attı.

Pug hareket eden duvarlarla, çıldırtıcı renk ve şekillerle dolu bir labirentte duruyordu. Her adımda ufuk değişiyordu, perspektif diye bir şey yoktu. Ellerine bakınca birdenbire büyüyüp birer kavun kadar olduklarını, sonra aynı hızla küçülüp, bir çocuğun ellerinden bile daha minik hale geldiklerini gördü. Başını kaldırınca labirentin duvarlarının rastgele bir

biçimde uzaklaşıp yaklaştıklarını, durmadan renkten renge ve şekilden şekle girdiklerini gördü. Ayaklarının altındaki zemin bile bir an kırmızı beyaz damalı, bir an sonra siyah ve gri çizgili, sonra ise kırmızı üzerinde iri mavi ve yeşil benekli oluyordu. Yanıp sönen öfkeli ışıklar onu kör etmeye çalışıyorlardı.

Pug algılarını kontrol altına aldı. Hâlâ mağarada olduğunu ve bu yanılsamanın yalnızca kızın deliliğiyle başa çıkması için fiziksel bir benzetmeye duyduğu gereksinimin bir uzantısı olduğunu biliyordu. Önce kollarının tuhaf hareketlerini durdurmak için dengesini buldu. Bir anlık sert hareketi kızın kırılgan aklına zarar verebilirdi ve şu anda onunla temas halinde olduğu için bunun kendisine nasıl bir etki yapacağını tahmin edemiyordu. Onun deliliğinde hapsolabilirdi ki bu tatsız bir düşünceydi. Son bir yıl boyunca Pug sanatlarını kontrol etme hakkında çok şey öğrenmişti, ama aynı zamanda onların sınırlarını da öğrenmişti ve yaptığı şeyin biraz riskli olduğunu biliyordu.

Sonra yakın çevresindeki bölgeyi sabitleyip hareket eden, titreyen duvarları ve baş döndürücü ışıkları durdurdu. Hangi yöne gittiğinin fark etmediğini anlayınca, yola koyuldu. Yürümesinin de bir yanılsama olduğunu biliyordu, ama kızın bilincinin merkezine ulaşması için bir hareket izlenimi olması gerekiyordu. Her problem gibi bunun da bir dayanak noktası olması gerekliydi ve bunu kız sağlayacaktı. Pug yalnızca kızın çarpık aklının kendisi için gördüğü düşlere tepki verebilirdi.

Birdenbire karanlığa çekildi, öyle sessizdi ki, böylesi bir durgunluk ancak ölümde olabilirdi. Sonra tek, tuhaf bir ses duydu. Bir an sonra farklı bir yönden bir başkası geldi. Ardından havada hafif bir nabız. Karanlık, havadaki hareketlilik ve tuhaf seslerle giderek daha sık bozulur oluyordu. Sonunda karanlık nabız sesleri ve ağır kokularla dolmuştu. Yüzüne doğru tuhaf esintiler geliyor, tüylü, tuhaf şeyler kendisine sürtünüyor, ama yakalamasına fırsat vermeden kaçıyorlardı. Bir ışık yarattı ve büyük bir mağarada olduğunu anladı, tıpkı şu anda Tomas ile birlikte durduğu gerçek mağaraya benziyordu. Başka hiçbir hareketlilik yoktu. Yanılsamanın içinde seslendi. Cevap yoktu.

Çevresi titreyip değişti, şimdi de gerçekte var olamayacak kadar kusursuz ağaçlarla kaplı, güzel bir yeşillikteydi. Ağaçların sınırladığı yol, altın ve turkuazla, kehribar ve yeşim taşlarıyla, opal ve kalseduanlarla süslenmiş beyaz mermerden yapılmış, inanılmaz güzellikteki bir saraya doğru

gidiyordu; sarayın öylesine etkileyici bir ihtişamı vardı ki, Pug sessiz bir hayranlıkla bakakalmıştı. Karşısındaki manzara aynı zamanda buranın evrendeki en kusursuz yer, insanın tam bir mutlulukla sonsuza dek bekleyebileceği, hiçbir sorunun giremediği bir mabet olduğu yolunda bir his de veriyordu.

Çevresi bir kez daha değişti, bu defa bir sarayın salonunda duruyordu. Altın hatlarla işlenmiş beyaz mermer zeminden abanoz sütunlara kadar, bu gördüğü en ihtişamlı zenginlikti, Kentosani'deki Savaş Lordu'nun sarayını bile gölgede bırakacak cinstendi. Tavan oymalı kuvarstandı ve gün ışığını gül rengi bir pırıltıyla geçiriyordu., duvarlar da altın ve gümüş ipliklerle işlenmiş, zengin duvar haklarıyla süslenmişti. Tüm girişlerde fildişi kakmalı ve değerli taşlar yerleştirilmiş abanoz kapılar vardı ve Pug nereye baksa altın görüyordu. Bu ihtişamın ortasında beyaz bir ışık halesiyle aydınlanan bir platform vardı ve üzerinde bir kadın ile bir kız duruyordu.

Onlara doğru hareketlendi. Bir anda topraktan fışkıran bitkiler gibi yerden savaşçılar çıktı. Her biri korkunç görünümlü, güçlü bir yaratıktı. Bir tanesi yaban domuzuyla insan arası bir şeydi, bir diğeri ise dev bir peygamberdevesi idi. Üçüncüsü, başına aslan kafası oturtulmuş bir insana benziyordu, dördüncüsü ise bir fil yüzü taşıyordu. Her birinin silahları ve zırhları değerli metal ve mücevherlerden yapılmıştı ve korkusuzca kükrüyorlardı. Pug sessizce durdu.

Savaşçılar saldırdı, Pug ise kıpırdamadan durdu. Kabus yaratıkları saldırdıkça her birinin silahı Pug'ın içinden geçti ve birer birer yok oldular. Hepsi bitince Pug, iki figürün durduğu platforma doğru yöneldi. Platform minik tekerlek ya da bacaklar üzerindeymişçesine giderek hızlanarak uzaklaşmaya başladı. Pug doğruca ona doğru yürüdü, yetişmeye kararlıydı. Az sonra etrafındaki manzara bulanıklaşmaya başladı, saray yanılsamasının izafi boyutlarının millerce uzunlukta olması gerektiğini düşündü. Pug iki yolcusuyla birlikte kaçan platformu durdurabileceğini biliyordu, ama bunu yapmak kıza zarar verebilirdi. Abartılı herhangi bir şiddet hareketi, hatta kaçaklara durmalarını emretmek gibi basit bir şey bile onda kalıcı bir yara bırakabilirdi.

Platform şimdi de odalar boyunca uzanan bir engelli parkurda yana yatarak, çarparak ilerlemeye başlamıştı, Pug da yoluna fırlayan cisimlerden kaçınmak için eğilip kaçınmak zorunda kalmıştı. Yoluna çıkan her şeyi de yok edebilirdi, ama bunun etkisi de ikilinin durmasını emretmesi gibi

olurdu. Hayır, diye düşündü, birinin kendi gerçekliğine giriyorsan, onun kurallarına uymalısın.

Sonra platform durdu ve Pug ikiliye yetişti. Kadın sessizce durmuş, yaklaşan büyücüyü süzerken, kız onun ayaklarının dibinde duruyordu. Kız burada gerçek görünümünün aksine yumuşak, yarı şeffaf, güzel bir ipek giysi içindeydi. Saçları, her birinin ucunda birer mücevher olan altın ve gümüş iğnelerle, muhteşem bir şekilde başının üzerinde toplanmıştı. Gerçekte o pisliğin altında kızın nasıl göründüğünü anlamak imkansız olsa da, burada göz kamaştırıcı güzellikte bir genç kadındı.

Sonra güzel kız doğruldu ve gözlerinin önünde büyüyerek devasa boyutlara ulaştı. Yumuşak omuzlardan uzun, kıllı kollar uzanırken başı da öfkeli bir kartala dönüştü. Yakut gözlerinde yıldırımlar çakarken pençeleri tüm gücüyle Pug'ın üzerine indi.

Pug kıpırdamadan durdu. Bu gerçekliğe katılmayı reddettiği için pençeler ona bir zarar vermeden içinden geçtiler. Bir anda canavar yok oldu ve kız mağarada gördüğü çıplak, pislik içinde ve delirmiş haline döndü.

Pug kadına bakarak, "Sen kahinsin," dedi.

"Öyleyim." Kadın soyluydu, gururluydu ve insan değildi. Tam anlamıyla bir insan görünümünde olsa da, Pug bunun yanılsamanın bir parçası olduğunu düşünüyordu. Gerçekte başka bir şey olmalıydı... ya da canlıyken öyleydi. Pug artık anlamıştı.

"Onu serbest bırakırsam sana ne olacak?"

"Bir başkasını bulmam gerekecek, hem de kısa sürede, yoksa varlığım sona erer. Hep böyle oldu ve hep böyle olacak."

"Yani bir başkasının da buna katlanması mı gerekecek?"

"Hep böyle oldu."

"Onu serbest bırakırsam ona ne olacak?"

"Buraya getirildiği zamanki haline dönecek. Genç biri, deliliği de düzelecek."

"Bana karşı koyacak mısın?"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Sen yanılsamalara kanmıyorsun. Bunların yalnızca aklın ürettiği canavarlar ve hazineler olduklarını biliyorsun. Ama onu benden kurtarmadan önce bir şeyi anla, büyücü.

"Zamanın şafağında, sayısız evrenler oluşurken, biz Aal soyu doğduk. Valheru arkadaşın ile kardeşleri semalarda dehşet saçarlarken bizler onların anlayamayacağı kadar yaşlı ve bilgeydik. Ben ırkımın son dişisiydim, tabii

bu bir açıklama değil, yalnızca uygun bir etiket. Mağaradakiler de erkekler. En büyük mirasımız olan kehanet gücünü yaşatmaya çalışıyoruz, çünkü bizler gerçeğin koruyucuları, bilginin hizmetkarlarıyız. Geçmiş çağlarda, başkalarının zihinlerinde varlığımızı sürdürebileceğimiz anlaşıldı, ama bunun bedeli, onların kendi akıllarıydı, Aal'ın gücünü korumak adına daha düşük ırkların birkaç üyesini harcamak, gerekli bir bedeldi. Başka türlü mümkün olsa bunu yapmazdık, ama değil, varlığımı sürdürmem için canlı akıllara ihtiyacım var. Kızı al, ama bil ki, kısa sürede içinde yaşamak için bir başkasını bulacağım. O hiçbir şey değil, anne babası belli olmayan, basit bir çocuk. Kendi dünyasında en iyi olasılıkla bir köylünün kölesi, en kötü ihtimalle de erkekleri eğlendiren bir fahişe olurdu. Aklının içinde ona en güçlü kralların sahip olduklarının bile ötesinde zenginlikler sundum. Buna karşılık sen ona ne vereceksin?"

"Kendi kaderini. Ama bence başka türlü bir kurtuluş söz konusu, ikiniz için de geçerli bir kurtuluş."

"İyi anlamışsın, büyücü. Bu dünyanın çevresinde döndüğü yıldız ölmek üzere.. Bu gezegenin mahvolmasının nedeni de onun düzensiz dönüşü. Daha şimdiden, binlerce yıldır görülmemiş bir volkan çağı yaşıyoruz. Bir elin parmakları kadar yıla kalmadan bu dünya dehşetli bir sonla karşılaşacak. Üzerinde durduğumuz, Aal'lara yurt olan üçüncü dünya. Ama artık ırkımız zamanda yitip gitti ve dördüncü bir dünya bulmamızın bir yolu yok. İhtiyaçlarına karşılık bulmak istiyorsan, sen de bizimkine bulmalısın."

"Sizi bir başka dünyaya nakletmek zor olmaz. Sayınız bir düzine bile değil. Kabul ediyorum. Hatta belki, bir başkasının aklını feda etmemenin bir yolunu bile bulabiliriz." Başını sinmiş kıza doğru çevirdi.

"Olabilir, ama henüz bunun bir yolunu bulamadık. Yine de, bize yaşayacak bir yer bulursan, sorularının cevabını vereceğim. Anlaşma yapıldı."

"Öyleyse şunu teklif ediyorum. Dünyamda sana ve diğerlerine güvenli bir yer sağlayabilirim. Kralımızın akrabası sayılıyorum ve bu ricamı severek kabul edecektir. Ama şunu bilin ki, dünyam da bir tehdit altında ve siz de bu riski paylaşacaksınız."

"Bu kabul edilemez."

"Öyleyse anlaşma da yok ve her şey bitecek. Çünkü ben başarısız olacağım ve bu dünya alev alev yanan gazlar içinde yok olacak."

Kadının ciddi görünüşü bozulmamıştı. Uzun bir sessizliğin ardından, “Anlaşmamızı değiştiriyorum,” dedi. “Sen seferini tamamladıktan sonra bu güvenli yere karşılık sana kahinin gücünü vereceğim.”

“Sefer mi?”

“Geleceği okudum, anlaşmak üzere olduğumuz için de olasılıklar ortaya çıkıyor ve kendilerini bana gösteriyorlar. Şimdi biz konuşurken bile neler yapacağını görebiliyorum, tehlikelerle dolu bir yol bu.” Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Seni neyin beklediğini şimdi anlıyorum,” dedi. Ben bu şartları kabul ediyorum, sen de etmelisin.”

Pug omuzlarını silkti. “Kabul ediyorum. Her şey olumlu bir şekilde çözüldüğünde sizi güvenli bir yere taşıyacağız.”

“Mağaraya dön.”

Pug gözlerini açtı. Tomas ve kahinin hizmetkarları, zihin temasına başlamadan önceki yerlerinde duruyorlardı. Tomas’a, “Burada ne kadar zamandır duruyorum?” diye sordu.

“Ancak birkaç saniye oldu.”

Pug gerileyerek kızdan uzaklaştı. Kız gözlerini açtı, güçlü sesinde delilik belirtisi yoktu, ama dünyadışı kadının konuşmasını andırıyordu. “Şunu bilin ki, karanlık açılıyor ve yayılıyor, gizli olduğu yerden çıkıyor, sevdiğiniz her şeyi yok ederek, korkuyla sakladığınız her şeyi salıvererek, kaybetmiş olduğu şeyi tekrar bulmaya çalışıyor. Gidin ve her şeyi bileni, başından beri gerçeği anlamış olanı bulun. Sizi ancak o son mücadeleye taşıyabilir, ancak o.”

Tomas ve Pug bakıştılar, Pug, “Kimi aramalıyım?” diye sorarken cevabı kendisi de biliyordu.

Kızın gözleri ruhunu deliyordu sanki. Sakin bir sesle, “Kara Macros’u bulmalısın,” dedi.

CRYDEE

MARTİN ÇÖMELDİ.

Sık çalılıkların arasında kıpırtıları dinlerken diğerlerine sessiz olmalarını işaret etti. Gün batmak üzereydi ve hayvanlar gölün kıyısına yaklaşıyor olacaklardı. Ama bir şey avların çoğunu kaçırmıştı. Martin de onları kaçıran şeyin izini sürmüştü. Orman, yukarıdaki kuşların sesleri dışında sessizdi. Sonra çalıların arasından bir hışırtı geldi.

Bir geyik fırlayarak açıklığın kenarına doğru sekti. Ürkmüş geyik yanından sıçrayarak geçerken Martin hayvanın boynuzlarından ve savrulan toynaklarından korunmak için sağa doğru sıçradı. Kaçan hayvanın ayakları altında kalmamak için kaçışan arkadaşlarının gürültüsünü duyabiliyordu. Daha sonra Martin, geyiğin kaçtığı yerden kalın bir homurtu sesi duydu. Okunu hazırlayarak bekledi.

Ayı topallayarak göründüğünde onu izliyordu. Şişmanlayıp semirmesi gereken bir zamanda bu hayvan zayıf ve çelimsizdi, uzun bir kış uykusundan yeni çıkmış gibi bir hali vardı. Hayvan birikintiden su içmek üzere eğilince Martin onu inceledi. Bir yara hayvanı topal bırakmış, ihtiyaç duyduğu yiyeceği almasına engel olmuştu. İki gece önce bu ayı, süt ineğini kendisinden korumaya çalışan bir çiftçiyi yaralamıştı. Adam ölmüştü ve Martin o zamandan beri ayının izini sürüyordu. Saldırgan bir hayvandı ve öldürülmesi gerekiyordu.

Ormandan atların sesleri geldi ve ayı burnunu kaldırıp havayı kokladı. Arka ayakları üzerinde doğrulurken gırtlağından meraklı bir hırıltı çıktı, ardından atlarla insanların kokusunu alınca öfkeyle kükredi. Martin, “Kahretsin!” diyerek doğruldu ve yayını gerdi. Daha iyi bir atış fırsatı yakalamayı ummuştu, ama hayvan bir an sonra dönüp kaçacaktı.

Ok açıklığı hızla aşarak ayıyı boynunun altından, omzundan vurdu. Hemen öldürecek türden bir atış değildi. Hayvan pençesiyle oku yakalamaya çalışırken hırıltıyla bağırmaya başlamıştı. Martin av bıçağını

çekip su birikintisinin etrafından dolaşarak geldi, üç arkadaşı da arkasındaydı. Martin ayıya doğru fırlarken Crydee'nin yeni Avcıustası olan Garret okunu fırlattı. İkinci ok hayvanı göğsünden vurdu, bu da ciddi, ama öldürücü olmayan bir yaraydı. Ayı pençeleriyle kalın postuna saplanmış oklara vururken Martin üzerine atıldı. Crydee Dükü'nün avcı bıçağı derine ve tam yerine, zayıf düşmüş ve şaşırmış hayvanın gırtlağına indi. Ayı yere düşerken ölmüştü.

Baru ile Charles, yayları ellerinde onu izlediler. Kısa boylu ve çarpık bacaklı olan Charles da Garret gibi, Martin'in hizmetindeki ormancılara özgü deri üniformayı giymişti. Uzun boylu ve yapılı olan Baru, bir omzuna attığı -Hadatilerin Demir Tepeler Klanı'nın simgesi olan- yeşil ve siyah ekoseli şalın yanı sıra deri pantolon ve ceylan derisinden çizmeler giymişti. Martin hayvanın başında diz çöktü. Bıçağıyla hayvanın omuzunu açarken, kangren olmaya yüz tutmuş yaradan gelen ağır çürük kokusu karşısında hafifçe başını çevirdi, sonra oturup kan içindeki, üzeri iltihap kaplı bir okbaşını gösterdi. Tiksinti dolu bir sesle Garret'a, " Babamın yanında Avcıustası olduğum dönemlerde, kıtlık çekilen yıllarda ufak tefek kaçak avlanma olaylarını önemsemezdim. Ama bu ayıyı vuran adamı bulursanız, onun asılmasını istiyorum. Değerli bir şeyi varsa da o çiftçinin karısına verin. Adamı bu ayı değil o öldürmüş sayılır."

Garret okbaşını alıp inceledi. "Bu okbaşı ev yapımı, Majesteleri. Ucundan aşağı doğru inen şu garip çizgiye bakın. Bunları döken adam okbaşlarını törpülemiyormuş. Ok yapımında da avcılıkta olduğu kadar beceriksiz. Aynı kusura sahip oklardan bulursak, adamımızı da bulmuş oluruz. İz sürücülere haber veririm." Uzun yüzlü Avcıustası daha sonra, "Majesteleri ayıya ben onu vurmadan yetişmiş olsalardı, kaçak avcıyı iki cinayetten aramamız gerekecekti," dedi. Ses tonundan bu durumu onaylamadığı belliydi.

Martin gülümsedi. "Nişancılığından kuşkum yok, Garret. Benden daha iyi nişancı olan tanıdığım tek kişi sensin. Avcıustası olmanın nedenlerinden biri de bu zaten."

"Ve avlanmaya karar verdiğinizde size yetişebilen tek iz sürücü olması," dedi Charles.

"Çok hızlı yol alıyorsunuz, Lord Martin," diye onayladı Baru.

Martin'in cevabından pek de hoşnut görünmeyen Garret, "Eh," dedi, "ayı kaçamadan bir iyi atış şansımız daha olabilirdi."

“Olabilirdi ya da olamazdı. Postunda üç ok varken bile onu ağaçların arasında kovalamaktansa, peşimde siz üçünüz ile burada, açıklıkta haklamayı yeğlerim.” Birkaç metre ilerideki sık ağaçları gösterdi. “Orası çok sık.”

Garret Charles ile Baru’ya baktı. “Buna kuşku yok, Majesteleri.” Ardından, “Ama bu defa tehlike çok yakındı,” dedi.

Az ileriden biri sesleniyordu. Martin ayağa kalktı. “Şu patırtıyı kimin yaptığını bulun. Onun yüzünden az daha avı kaçırıyorduk.” Charles hemen oraya gitti.

Baru ayının leşine bakarak başını iki yana salladı. “Bu ayıyı yaralayan adam avcı olamaz.”

Martin çevresindeki ormana bakındı. “Bunu özlemişim, Baru. Hatta şatodan uzaklaşmama bir mazeret sağladığı için o kaçak avcıyı biraz olsun bağışlayabilirim bile.”

“Pek de iyi bir mazeret değil, Lordum,” dedi Garret. “Ne olursa olsun, bunu bana ve iz sürücülerime bırakmalıydınız.”

Martin gülümsedi. “Fannon da öyle isterdi.”

“Anlıyorum,” dedi Baru. “Bir yıla yakın bir süre elflerle birlikte kaldım, şimdi ise sizinleyim. Yabon Dağları’nın tepelerini ve çayırlarını özlüyorum.”

Garret bir şey söylemedi. Hadati’nin neden dönmediğini o da, Martin de anlıyorlardı. Köyü, moredhel kabile reisi Murad tarafından yakılıp yıkılmıştı. Baru Murad’ı öldürerek intikamını almış olsa da, artık bir yurdu yoktu. Bir gün yerleşecek başka bir Hadati köyü bulabilirdi, ama şimdilik yurdundan uzaklarda dolaşmayı tercih ediyordu. Elvandar’da yaralarım sardıktan sonra bir süre Martin’in konuğu olarak Crydee’ye gelmişti.

Charles arkasında bir Crydeeli askerle döndü. Asker selam verip, “Kılıçustası Fannon hemen dönmenizi istiyor, Majesteleri,” dedi. Martin bir an Baru’yla bakıştı. “Neler dönüyor acaba?”

Baru omuzlarını silkti.’

Asker, “Kılıçustası fazladan binek de yolladı, Majesteleri,” dedi. “Yaya olarak gittiğinizi biliyordu.”

‘ Martin, “Sen önden git,” dedi ve askerin peşinden, atlarla birlikte bekleyen diğerlerinin yanına gittiler. Crydee Şatosu’na dönmeye hazırlanırlarken Dük birden bir huzursuzluk hissetti.

Martin atından inerken Fannon durmuş, onları bekliyordu. Yeşil deri tuniğindeki tozu silkelerken, “Ne oldu, Fannon?” diye sordu Martin.

“Majesteleri bu öğleden sonra Lord Miguel’in geleceğini unuttular mı?”

Martin batmakta olan güneşe baktı. “Öyleyse gecikmiş.”

“Gemisi bir saat önce Denizcinin Kederi’nin gerisinde görülmüş. Önümüzdeki saat içinde Uzunburun deniz fenerini geçip limana giriyor olacak.”

Martin Kılıçustası’na bakarak gülümsedi. “Tabii ki, haklısın. Unutmuştum.” Merdivenleri koşar adım çıkarken, “Benimle gel Fannon, üzerimi değişirken konuşuruz,” dedi.

Martin, bir zamanlar babası Lord Borric’in kullandığı özel odasına doğru koşturdu. Uşaklar sıcak bir küvet hazırlamışlardı, Martin de çabucak avcı giysilerinden kurtuldu. Güçlü kokulu sabunla yıkanma taşını alıp uşağa, “Bol bol soğuk ve temiz su getirin,” dedi. “Bu koku kız kardeşimin hoşuna gidebilir, ama benim burnumun direğini kırıyor.” Uşak daha fazla su getirmek üzere çıktı.

“Şimdi, Fannon, saygıdeğer Rodez Dükü’nü Krallık’ın öbür ucundan buralara getiren neymiş?”

Fannon bir sedire oturdu. “Yalnızca yaz gezisinde. Bu duyulmadık bir şey değil, Majesteleri.”

Martin bir kahkaha attı. “Fannon, burada yalnızız. Şu resmiyeti bırakabilirsin. Evlenecek yaşta en az bir kızını getiriyordur.”

Fannon iç çekti. “İki. Miranda yirmi, Inez de on beş yaşındalar. İkisinin de çok güzel oldukları söyleniyor.”

“On beş mi! Tanrılar adına be adam! Daha bebekmiş.”

Fannon acı acı gülümsedi. “Bildiğim kadarıyla o bebek için şimdiden iki düello yapılmış. Unutmayın, bunlar doğulu.”

Martin uzanıp suya gömüldü. “Orada politikaya erken yaşta giriyorlar, değil mi?”

“Bak Martin, hoşuna gitse de, gitmese de sen bir Düksün -ve Kral’ın kardeşisin. Hiç evlenmedin. Krallık’ın en ücra köşesinde yaşıyor olmasaydın, eve döndüğünden beri altı değil, atmış ziyaretçin olmuş olurdu.”

Martin yüzünü buruşturdu. “Bu da sonuncusu gibi çıkarsa, ormanlara ve ayılara döneceğim.” Son ziyareti yapan, Ran Dükü’nün vasalı Kont Tarloff idi. Kızı gerçekten çekiciydi, ama hafifmeşrep davranışları vardı ve

kıkırdamıştı, ki bu Martin'i çileden çıkaran bir hareketti. Günün birinde Tarloffa bir ziyaret yapmak üzere birtakım muğlak sözler vererek kızın yanından ayrılmıştı. "Yine de," dedi, "çok tatlı bir şeydi."

"Sen de gayet iyi biliyorsun ki, tatlılığın bununla bir ilgisi yok. Kral Rodric'in ölümünün üzerinden neredeyse iki yıl geçmiş olmasına rağmen Doğu hâlâ karışık. Bas-Tyralı Guy hâlâ bir yerlerde gizleniyor, neler çevirdiğini ancak tanrılar bilir. Taraftarlarının bazıları hâlâ kimin Bas-Tyra Dükü olacağını görmeyi bekliyor. Caldric de öldüğüne ve Rillanon Dükü'nün makamı da boşaldığına göre, Doğu tam bir çöpten kule gibi. Yanlış çöpü çekersen Kral'ın başına yıkılıverir. Lyam, Tully'nin erkek çocuk ve yeğen beklemesi tavsiyesine uymakla iyi etti. Böylece daha fazla destekçisi olacak. Kral'ın ailesiyle ilgili gerçekleri göz ardı etmemen senin yararına olur, Martin."

"Evet, Kılıçustası," dedi Martin sıkıntıyla başını sallayarak. Fannon'un haklı olduğunu biliyordu. Lyam onu Crydee Dükü yaptığında özgürlüğünü büyük ölçüde yitirmişti ve görünüşe bakılırsa onu daha da büyük kayıplar bekliyordu.

Üç uşak kovalar dolusu soğuk suyla geldiler. Martin suyu üzerine dökmeleri için ayağa kalktı. Ürpererek yumuşak bir havluya sarındı, uşaklar çıkınca da, "Fannon," dedi, söylediklerin kesinlikle doğru, ama... şey, Arutha ile Moraelin'den döneli bir yıl bile olmadı. Daha önce de... şu uzun Doğu gezisi vardı. Birkaç ay olsun evimde sessizce yaşayamayacak mıyım?"

"Yaşadın ya. Geçen kış."

Martin bir kahkaha attı. "Pekala. Ama bana kalırsa, köyde yaşayan bir Düke gereğinden fazla ilgi gösteriliyor."

Fannon başını salladı. "Kralın kardeşi için mi gereğinden fazla ilgi gösteriliyor?"

"Üçü, hatta belki de yakında dördü de önümde olmasalar bile, benim soyumdan kimse taç üzerinde hak iddia edemez. Unutma, çocuklarımın taç üzerindeki haklarından vazgeçtim"

"Sen sıradan biri değilsin, Martin. Bana ormancı numarası yapma. Lyam'ın taç giydiği gün ne söylemiş olursan ol, senin soyundan birinin taç üzerinde hak iddia edecek bir durumu olursa ve Lordlar Kongresi onun Kral olmasını isterse, yeminlerin metelik bile etmez."

Martin giyinmeye başladı. "Biliyorum, Fannon. Bunu yalnızca insanların benim adımı kullanarak Lyam'a karşı çıkmalarına engellemek için yaptım. Yaşamımın büyük bir kısmını ormanlarda geçirmiş olabilirim, ama seninle, Tully, Kulgan ve Babamla yediğim yemekler sırasında kulaklarımı açık tuttum. Çok şey öğrendim."

Kapı çalındı ve bir nöbetçi göründü. "Rodez sancağını taşıyan gemi Uzunburun fenerini geçiyor, Majesteleri."

Martin nöbetçiye çıkmasını işaret etti. Fannon'a, "Sanırım Dük ile güzel kızlarını karşılamak için acele etmemiz gerekecek," dedi. Giyinmeyi bitirince, "Dük'ün kızları beni inceleyip kur yapacaklar, Fannon, ama tanrılar aşkına, umarım ikisi ele kıkırdamaz," dedi. Fannon halden anlar bir ifadeyle başıyla onaylayarak Martin'in peşinden odadan çıktı.

Martin Dük Miguel'in esprisine gülümsedi. Martin'in sadece bir kez karşılaştığı doğulu bir lord hakkındaydı. Adamın zaafları doğulu lordlar arasında gülünç olabilirdi, ama Martin espriyi anlamamıştı. Gözlerini Dük'ün kızlarına çevirdi. İki kız da çekiciydi: Zarif hatları, siyaha yakın saçların sardığı açık tenleri ve ikisinin de iri, koyu renkli gözleri vardı. Miranda, Carse Baronu'nun üçüncü oğlu, saraya yeni katılmış olan genç Toprak Beyi Wilfred ile sohbete dalmıştı. Inez ise oturmuş, bariz bir hayranlıkla Martini süzüyordu. Martin ensesinin kızarmaya başladığını hissetti ve ilgisini kızın babasına çevirdi. Kızın neden ateşli delikanlıların, arasında düello nedeni olduğunu anlıyordu. Martin kadınlar hakkında fazla bir şey bilmezdi, ama bir av ustasıydı ve bir avcıyı görür görmez tanırdı. Bu kız yalnızca on beş yaşında olabilirdi, ama doğu saraylarını uzun süredir tanıyordu. Kısa sürede kendisine güçlü bir koca bulacağından Martin'in kuşkusu yoktu. Miranda yalnızca bir başka güzel saray kızıydı, ama Inez'in Martin'e itici gelen sert hatları yardı. Bu kızın tehlikeli ve erkekleri isteklerine boyun eğdirmekte şimdiden tecrübeli olduğu apaçıktı. Martin bu gerçeği asla aklından çıkarmamaya kararlıydı.

Yemek, Martin'in alışkanlığı olduğu üzere sessiz geçmişti, ama şehirde gezgin bir ozan grubu vardı ve ertesi gün hokkabazlar ve şarkıcılar da olacaktı. Doğu gezisinden sonra Martin resmi yemeklere pek sıcak bakmıyordu, ama bir tür gösteri olacaktı. O sırada bir uşak odaya girip, masaları hızla geçerek

Başmuhafız Samuel'in yanına geldi. Usulca konuştu, Başmuhafız da kalkıp Martin'in sandalyesine yaklaştı. Eğilerek, "Ylith'den güvercinler

gelmiş, Majesteleri,” dedi. “Sekiz tane.”

Martin anlamıştı. Bu kadar çok kuş kullanıldığına göre mesaj acil olmalıydı. Gri Kule Dağları üzerindeki tehlikeli uçuşu tamamlayamaması olasılığına karşılık genellikle iki ya da üç kuş kullanılırdı. Onları araba ya da gemi ile geri yollamak haftalar sürdüğü için, idareli kullanılırlardı. Martin doğruldu. Rodez Dükü’ne, “Majesteleri bana biraz izin verebilirler mi?” dedi. “Hanımlar?” İki kız kardeşi eğilerek selamladıktan sonra uşağın peşinden salondan çıktı.

Kalenin giriş salonunda, şahin ve güvercin kafeslerinden sorumlu olan Şahinustası onu küçük parşömenlerle bekliyordu. Onları Martin’e vererek çekildi. Martin küçük mesaj rulolarının kağıdın üzerine çizilmiş resmi Krondor tacı ile mühürlü olduklarını gördü, yani onları yalnızca Dük açabilirdi. Martin, “Bunları toplantı odamda okuyacağım,” dedi.

Toplantı odasında tek başına oturan Martin, kağıtların bir ve iki olarak numaralandırıldıklarını fark etti. Dört çift. Mesaj, yerine ulaştığından emin olmak için dört kez gönderilmişti. Martin bir numaralı rulolardan birini açtı, ardından gözleri büyüyerek titreyen ellerle bir diğerini açmaya koyuldu. Mesaj aynıydı. Sonra iki numaralılardan birini okudu ve gözleri doldu.

Martin farklı bir şey, yanlış anladığını söyleyen bir şey bulma umuduyla her bir ruloyu açarken uzun dakikalar geçti. Uzun bir süre karnında soğuk bir bulantı hissiyle öylece oturup kağıtlara bakakaldı. Sonunda kapı çalınınca cılız bir sesle, “Evet?” dedi.

Kapı açıldı ve Fannon girdi. “Neredeyse bir saattir yoksun-” Martin’in bitkin ifadesini ve kızarmış gözlerini görünce durdu. “Ne oldu?”

Martin yalnızca eliyle kağıtları gösterebildi. Fannon da okudu ve yarı sendeleyerek gerileyip bir sandalyeye çöktü. Uzun bir dakika boyunca titreyen eliyle yüzünü kapadı. İki adam da sessizdiler. Sonunda, “Nasıl olabilir bu?” dedi.

“Bilmiyorum. Mesaj yalnızca bir suikastçı olduğunu söylüyor.” Martin gözlerini duvarlardaki her bir taşın ve her bir eşyanın babası Lord Borric’le özdeşleşmiş olduğu odada gezdirdi. Ailesinde de babalarına en çok benzeyen Arutha idi. Martin hepsini seviyordu, ama Arutha birçok bakımdan Martin’in bir aynası gibiydi. Olaylara aynı şekilde yaklaşıyorlardı ve birlikte çok badire atlatmışlardı: Gediksavaşı’nda, babaları ile birlikte Lyam’ın da olmadığı sırada şatonun baskına uğraması, Gümüşdiken’i bulmak için Moraelin’e yaptıkları uzun ve tehlikeli sefer. Hayır, Martin

Arutha'da birçok bakımdan en yakın dostunu bulmuştu. Elf eğitiminden geçmiş olan Martin, ölümün kaçınılmaz olduğunu biliyordu, ama o da bir insandı ve içinde bir boşluk hissediyordu. Kendini toplayarak ayağa kalktı. "Dük Miguel'e haber versem iyi olacak. Ziyareti kısa sürecek. Yarın Krondor'a doğru yola çıkıyoruz."

Fannon odaya tekrar girerken Martin başını kaldırıp ona baktı. "Hazırlıklar tüm gece ve sabah boyunca sürecek, ama kaptan, geminin öğleden sonra gelgiti ile yola çıkabileceğini söylüyor."

Martin ona bir sandalye çekmesini işaret ettikten sonra, konuşmak için uzun bir an bekledi. "Bu nasıl olabilir, Fannon?"

"Buna cevap veremem, Martin," dedi Kılıçustası. Bir an düşünceli durduktan sonra, "Biliyorsun ki, acını paylaşıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Hepimiz paylaşıyoruz. O ve Lyam benim öz evlatlarım gibiydiler."

"Biliyorum."

"Ama ertelenemeyecek başka konular da var."

"Ne gibi?"

"Yaşlandım, Martin. Yılların yükünü bir anda omuzlarımda buldum. Arutha'nın ölümü... bana bir kez daha fani olduğumu hatırlattı. Emekli olmak istiyorum."

Martin çenesini sıvazlayarak düşündü. Fannon yetmiş yaşını geçmişti, zihinsel açıdan hiçbir sorunu olmasa da, Dük'ün ikinci adamı olmanın gerektirdiği fiziksel dayanıklılıktan yoksundu. "Anlıyorum, Fannon. Rillanon'dan döndüğüm zaman-"

Fannon sözünü kesti. "Hayır, bu çok geç, Martin. Aylarca burada olmayacaksın. Benim şimdiden arkamdan gelecek bir adaya ihtiyacım var ki, makamımdan ayrıldığımda yeterli olacağını bileyim. Gardan burada olsa, sorunsuz bir görev teslimi olacağından hiç kuşkum olmazdı, ama Arutha onu da götürünce" -yaşlı adamın gözleri doldu- "onu Krondor Şövalye-Mareşali yapınca, şey..."

"Anlıyorum," dedi Martin. "Kimi düşünüyorsun?" Martin zihnini yatıştırmaya çalışırken bu soruyu düşünmeden sormuştu.

"Çavuşların birçoğu iş görür, ama Gardan kadar iyi olan kirrise yok. Hayır, ben Charles'ı düşünüyordum."

Martin zorlukla gülümsedi. "Ona güvenmediğini sanıyordum. "

Fannon iç geçirdi. "O uzun zaman önceydi, savaş dönemiydi. O zamandan beri değerini yüz kez ispatladı, şatoda onun kadar korkusuz biri

daha olduğunu da sanmıyorum. Hem o eskiden, bizim şövalye-teğmenimize denk sayılan bir Tsurani subayıydı. Savaş sanatını ve taktikleri biliyor. Tsurani savaşları ve bizim savaşlarımız hakkında oturup saatlerce konuştuğumuz çok oldu. Şunu biliyorum: Bir şeyi öğrendiği zaman, bir daha unutmuyor. Zeki bir adam ve daha basit bir düzine adama bedel. Hem askerler ona saygı duyuyorlar, onu izlerler de.”

Martin, “Bunu düşünüp bu gece karar vereceğim,” dedi. “Başka?”

Fannon bir süre suskun kaldı, konuşmak zor geliyor gibiydi. “Martin, seninle ikimiz hiçbir zaman yakın olmadık. Baban seni göreve çağırdığında, diğerleri gibi ben de sende bir tuhaflık olduğunu hissetmiştim. Her zaman uzaktın, bir de şu elf tavırların. Artık biliyorum ki, o esrarın bir kısmı Borric’e olan akrabalığın yüzündendi. Bazı yönlerden senden emin değildim, Martin. Bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm... Ama söylemeye çalıştığım şu ki...babanı onurlandırıyorsun.”

Martin derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim, Fannon.”

“Bunu, birazdan söyleyeceklerimi anlayacağından emin olmak için söyledim. Dük Miguel’in ziyareti başlangıçta sadece basit bir meseleydi; şimdi ise önemli bir konu oldu. Rillanon’a vardığında Rahip Tully ile konuşmalı ve sana bir eş bulmasını sağlamalısın.”

Martin başını geriye savurarak acı, kızgın bir kahkaha attı. “Nasıl bir şaka bu, Fannon? Kardeşim öldü ve sen benden bir eş bulmamı mı istiyorsun?”

Fannon Martin’in kabaran öfkesi karşısında geri adım atmıyordu. “Artık Crydee Avcıustası değilsin, Martin. O zaman evlenmen ya da oğulların olması kimsenin umurunda değildi. Artık Kral’ın tek erkek kardeşisin. Doğu hâlâ kargaşa içinde. Bas-Tyra, Rillanon ve Krondor’da bir dük yok. Krondor’da artık bir Prens de yok.” Fannon’un sesi bitkinlik ve üzüntüyle kısıldı. “Bas-Tyra sürgünden dönüp Krallık’a girerse, Lyam’ın tahtı tehlikede, demektir. Lyam’ın Arutha’nın iki bebeğinden daha fazla müttefike ihtiyacı var. Söylemek istediğim de bu. Hangi asil soyların evlilik yoluyla Kral’a bağlanarak güvence altına alınması gerektiğini Tully bilir. Miguel’in küçük Inez cadısı da olsa, hatta Tarloff'un fingirdek kızı da olsa, Lyam için ve Krallık için evlen artık Martin.”

Martin öfkesini bastırdı. Yaşlı Kılıçustası haklı olmakla birlikte hassas bir noktaya parmak basmıştı. Martin yalnız bir adamdı, kardeşleri dışında kimseyle fazla bir şey paylaşmamıştı. Kadınların yanında ise hiçbir zaman

rahat değildi. Şimdi ise kardeşinin politik geleceği için bir yabancıyla evlenmesi isteniyordu. Ama Fannon'un sözlerinde bilgelik olduğunu da biliyordu. Bas-Tyralı hain Guy hâlâ bir işler çeviriyorsa, Lyam'ın tacı güvende değildi. Arutha'nın ölümü, hükümdarların da ölümlü olduklarını açıkça göstermişti. Nihayet Martin, "Bunu da düşüneceğim, Fannon," dedi.

Yaşlı Kılıçustası ağır ağır doğruldu. Kapıya geldiğinde döndü. "İyi saklıyorsun, Martin, ama acın ortada. Onu artırdıysam özür dilerim, ama söylediklerimin söylenmesi gerekiyordu." Martin ancak başıyla onaylayabildi.

Fannon çıktı ve Martin odasında tek başına kaldı, duvarlardaki kıpır kıpır meşalelerin düşürdükleri gölgeler, odada hareket eden tek şeydi.

Martin kendisinin ve Rodez Dükü'nün yolculuk hazırlıkları için yapılan koşuşturmacayı sabırsızlıkla izliyordu. Dük Martini kendi gemisine davet etmiş, Martin işe pek de uygun olmayan bir dille teklifi geri çevirmişti. Dük'ün ciddi bir şekilde terslenmesine rağmen kendini ciddi bir hakaret maruz kalmış saymamasının tek nedeni, Arutha'nın ölümünün neden olduğu bariz gerilimdi.

Dük Miguel ve kızları, yolculuk için giyinmiş olarak kaleden çıktılar. Kızlar gezilerinin bu kadar çabuk sona ermesi karşısında duydukları rahatsızlığı saklayamıyorlardı. Krondor'a dönmeleri tam iki hafta sürecekti. O zaman da babalan bir soylu olarak Arutha'nın gömülmesi ve resmi cenaze töreni için Rillanon'a koşturuyor olacaktı.

İnce yapılı, zarif tavırları ve giysileri olan bir adam olan Dük Miguel, "Harika evinizden böylesine acı şartlar altında ayrılmak zorunda olmamız çok acı, Majesteleri," dedi. "Kardeşinizin cenazesinden sonra Majesteleri dinlenmek isterlerse, evimin konukseverliğinin emrinize amade olduğunu bildirmek isterim. Rodez başkentten kısa bir mesafe uzakta."

Martin'in ilk tepkisi bir mazeret uydurmak olacaktı, ama Fannon'un bir gece önce söylediklerini dikkate alarak, "Zaman ve şartlar uygun olursa sizi ziyaret etmekten mutluluk duyarım, Majesteleri," dedi. "Teşekkürler." İki kıza baktı ve o anda, Tully Crydee ile Rodez arasında bir ittifak önerecek olursa, sessiz Miranda'yı seçmeye karar verdi. Inez ise tam bir dert yumağıydı.

Dük ve kızları bir araba ile limana doğru yola çıktılar. Martin babasının Dük olduğu zamanları düşündü. O zamanlar Crydee'de kimsenin, Dukalığın sahil yağmurlarıyla sık sık çamur deryasına dönen tozlu

yollarında pek de kullanışlı olmayan bir arabaya ihtiyacı olmazdı. Ama Batıya yapılan ziyaretlerin sayısı artınca, Martin bir tane yapılmasını emretmişti. Görünüşe bakılırsa doğulu hanımlar saray giysileri içinde ata binmeyi beceremiyorlardı. Gediksavaşı sırasında üzerinde sımsıkı pantolonu ve tuniğiyle Toprak Beyi Roland ile at yarıştırıp, mürebbiyesinin yüreğini ağzına getiren Carline'i düşündü. Martin iç çekti. Miguel'in iki kızı da asla öyle ata binemezlerdi. Dünyada bir yerlerde, özgür yaşam tutkusunu paylaşacak bir kadın olup olmadığını düşündü. Belki de umabileceğinin en iyisi, içindeki bu gereksinimi kabullenecek ve avlanırken ya da Elvandar'daki dostlarını ziyaret ederken uzun süreler ortadan kaybolduğunda şikayet etmeyecek bir kadındı.

Elinde bir başka küçük parşömen taşıyan Şahinustası ve ona eşlik eden bir asker Martin'i düşüncelerinden kopardı. "Bu az önce geldi, Majesteleri."

Martin parşömeni aldı. Üzerinde Salador tacı vardı. Martin açmak için Şahinustası'nın gitmesini bekledi. Büyük olasılıkla Carline'den şahsi bir mesajdı. Açıp okudu. Bir kez daha okuduktan sonra düşünceli bir ifadeyle parşömeni belindeki kesesine yerleştirdi. Bir an derin derin düşündükten sonra kalenin önünde nöbet tutan bir askere, "Kılıçustası Fannon'u çağır," dedi.

Kılıçustası birkaç dakika sonra Dük'ün huzurundaydı. Martin, "İyice düşündüm ve seninle aynı fikirdeyim," dedi. "Kılıçustalığı makamını Charles'a önereceğim."

"Güzel," dedi Fannon. "Bence kabul edecek."

"Öyleyse Fannon, ben yola çıktıktan sonra derhal Charles'a işini anlatmaya başla."

Fannon, "Evet, Majesteleri," dedi. Dönmüş, gitmek üzereydi ki, geri dönüp Martin'e baktı. "Majesteleri?"

Kaleye doğru yürümeye başlamış olan Martin durdu. "Evet?"

"İyi misiniz?"

"İyiyim, Fannon," dedi Martin. "Az önce Laurie'den bir not aldım, Carline ve Anita'nın iyi olduklarını söylüyor. Sen söylediğim gibi yap." Başka bir şey söylemeden kaleye dönüp, geniş kapılardan içeri girdi.

Fannon gitmekte tereddüt etti. Martin'in ses tonu ve tavrı onu şaşırtmıştı. Giderken garip bir hali vardı.

Baru Charles'ın karşısında sessizce duruyordu. İki adam da yerde bağdaş kurmuş, oturuyorlardı. Charles'ın solunda küçük bir gong vardı ve

aralarında bir buhurdan yanıyor, havaya tatlı bir koku yayıyordu. Odayı dört mum aydınlatıyordu. Eşya olarak yalnızca Charles'ın yatağa tercih ettiği yerde duran bir halı, küçük, ahşap bir sandık ve birkaç minder vardı. İki adam da basit cüppeler giymişlerdi. İkisinin de dizlerinin önünde birer kılıç duruyordu. Charles gözlerini ikisinin arasındaki görünmeyen bir noktaya odaklamış dururken Baru bekliyordu. Sonra Tsurani, "Yol nedir?" dedi.

Baru cevap verdi. "Yol, kişinin efendisine sadakatle hizmet etmesinden ve yoldaşlarıyla arasındaki derin bağlılıktan ibarettir. Yol, kişinin Çark'taki yerini de göz önüne alarak, görevi her şeyden üstün tutar."

Charles başının tek bir hareketiyle onayladı. "Görev konusunda, savaşçı yasası mutlaktır. Her şeyden önce görev. Ölene dek."

"Bu anlaşıldı."

"O halde, görevin doğası nedir?"

Baru alçak sesle konuştu. "Kişinin lorduna karşı görevi vardır. Kişinin klanına ve ailesine karşı görevi vardır. Kişinin işine karşı görevi vardır ki bu kişinin kendisine karşı görevini anlamasını sağlar. Sonuçta hepsi birden, bir ömür boyu çalışmakla bile asla tam olarak yerine getirilemeyen görevi, kusursuz bir varlığa ulaşma, Çark'ta daha yüksek bir yer edinme görevini oluştururlar."

Charles başını bir kez indirerek onayladı. "Doğru." Küçük bir çekiç alıp gonga hafifçe vurdu. "Dinle." Baru gözlerini kapatıp düşüncelere dalarak giderek alçalan, zayıflayan sesi dinledi. Ses tamamen kesilince Charles, "Sesin bitip sessizliğin başladığı yeri bul," dedi. "Sonra o anda var ol, orada benliğinin gizli merkezini, kendi içinde mutlak huzuru bulacaksın. Ve Tsuranilerin en kadim dersini hatırla: Görev her şeyin esasıdır, çok ağır bir yük de olabilir, ölüm ise hiçbir şeydir, havadan bile daha hafiftir."

Kapı açıldı ve Martin sessizce içeri girdi. Baru da, Charles da ayağa kalkacak gibi oldular, ama Martin kalkmamalarını işaret etti. Aralarında diz çöktü, gözlerini yerdeki buhurdanlığa dikmişti. "Böldüğüm için bağışlayın."

"Bölmediniz, Majesteleri," diye cevap verdi Charles.

Baru, "Tsuranilerle yıllarca savaştım ve şerefli düşmanlar olduklarını gördüm," dedi. "Şimdi ise haklarında daha çok şey öğreniyorum. Charles kendi insanları gibi Savaşçı Yasası öğretisini almama izin verdi."

Martin şaşırmış gibi görünmüyordu. "Çok şey öğrendin mi?"

“Bize benzediklerini öğrendim,” dedi Baru belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Bu konulardan pek anlamam, ama bana kalırsa aynı kökten çıkmış iki fidan gibiyiz. Onlar da tıpkı biz Hadatiler gibi Yol’u takip ediyor ve Çark’ı anlıyorlar. Onur ve görev anlayışları da Hadatiler gibi. Biz Yabon halkı, tanrılarımızın isimlerini ve dilimizin büyük bir kısmını, birçok şeyi Krallıktan aldık, ama Hadatiler olarak geçmişten gelen birçok şeyi de koruduk. Tsuranilerin Yol inancı bizimkine çok benziyor. Bu garip, çünkü Tsuranilerle karşılaşıncaya dek inançlarımızı paylaşan kimse yoktu.”

Martin Charles’a baktı. Tsurani hafifçe omuzlarını silkti. “Belki iki dünyada da aynı gerçeğe ulaşmışızdır. Kim bilir?”

“Bu, Tully ve Kulgan ile görüşülecek türden bir şey,” dedi Martin. Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Charles,” dedi, “Kılıçustalığı makamını kabul eder misin?”

Tsurani’nin tek şaşırma belirtisi gözünü bir an kırpıştırmasıydı. “Beni onurlandırıyorsunuz, Majesteleri. Evet.”

“Güzel, memnun oldum. Ben gittikten sonra Fannon sana yol gösterecek.” Martin başını kaldırıp kapıya baktı, sonra sesini alçalttı. “İkinizden bana bir hizmette bulunmanızı istiyorum.”

Charles hiç tereddüt etmeden hizmet etmeyi kabul etti. Baru Martin’i dikkatle süzdü. Arutha ile Moraelin’e gittikleri sırada aralarında bir bağ oluşmuştu. Baru orada neredeyse ölecekti, ama kaderin bir cilvesiyle kurtulmuştu. Baru geleceğinin Gümüşdiken’i arayanlarla bir şekilde kesiştiğini biliyordu. Dük’ün gözlerinde bir şey gizliydi, ama Baru onu sorguya çekecek değildi. Ne olduğunu zamanla anlayacaktı. Sonunda, “Ben de kabul ediyorum,” dedi.

Martin adamların arasına oturdu. Anlatmaya başladı.

Martin pelerinine sarındı. Kuzeyden esen ikindi meltemi serindi. Crydee Denizcinin Kederi’nin burunlarının gerisinde gözden yiterken kıç tarafına doğru baktı. Geminin kaptanına başıyla işaret vererek kıç güvertesinden indi. Kaptanın kamarasına girip kapıyı arkasından kilitledi. Orada Fannon’un askerlerinden, boyu ve genel yapısı Dük ile aynı olan Stefan adındaki biri bekliyordu, adam Martin’inkilerle aynı renkte bir tunik ve pantolon giymişti. Gemiye şafaktan önceki erken saatlerde, sıradan bir denizciymiş gibi sokulmuştu. Martin pelerinini çıkarıp adama uzattı. “Queg’i iyice geride bırakana dek, güverteye ancak geceleri çık. Bir şey

olur da gemi Carse, Tulan ya da Özgür Şehirler'de karaya çıkmak zorunda kalırsa, denizcilerin ortadan kaybolduğumdan söz etmelerini istemiyorum."

"Evet, Majesteleri."

"Krondor'a vardığınızda sizi bekleyen bir araba olacağını sanıyorum. Bu numarayı ne kadar sürdürebileceğini bilmiyorum. Beni tanıyan soyluların birçoğu Rillanon'a doğru çoktan yola çıkmış olacaklar, sıradan uşakların da ilk bakışta fark edemeyecekleri kadar birbirimize benziyoruz." Martin sahte ikizini inceledi. "Ağzını sıkı tutarsan, Rillanon'a kadar benmişsin gibi gidebilirsin."

Stefan uzun bir süre soylu rolü yapma düşüncesinden huzursuz olmuş gibiydi, yine de, "Deneyeceğim, Majesteleri," dedi.

Kaptan bir rota değişikliği emredince gemi sarsıldı. "Bu ilk işaret," dedi Martin. Çabucak çizmelerini, tuniğini ve pantolonunu çıkarıp, iç çamaşırlarıyla kaldı.

Kaptan kamarasının menteşeli olan tek penceresi zorlanarak açıldı. Martin bacaklarını aşağı sarkıttı. Yukarıdan kaptanın öfkeli sesi duyuluyordu. "Kıyıya çok yaklaşıyorsun! Sancağa kır!"

Sesinden aklının karıştığı belli olan dümenci, "Tamam, kaptan, sancağa," diye cevap verdi.

"Şansın açık olsun, Stefan," dedi Martin.

"Sizin de, Majesteleri."

Martin kendini kaptan kamarasından aşağı bıraktı. Kaptan onu geniş dümen yekesine çarpma tehlikesine karşı uyarmıştı, Martin de ondan rahatlıkla kaçındı. Kaptan onu kıyıya tehlikeye girmeden mümkün olduğunca yaklaştırmıştı, şimdi de daha derin sulara dönüyordu. Martin kıyıya bir milden az bir mesafe olduğunu gördü. Vasat bir yüzücüydü, ama güçlü bir adamdı ve birkaç rahat kulaçla kıyıya doğru yola koyuldu. Dalgaların köpükleri, gemidekilerin gitgide geride kalan adamı görmelerine engel oluyordu.

Kısa bir süre sonra Martin nefes nefese kalmış bir halde sendeleyerek kumsala çıktı. Etrafına bakınıp tanıdık bir kerteriz aradı. Akıntılar onu istediğinden daha güneye taşımıştı. Derin bir nefes alıp döndü ve koşmaya başladı.

On dakikaya kalmadan alçak bir tepeden kumsala doğru hızla inen üç atlı göründü. Martin onları görünce durdu. Atından ilk inen Garret idi, Charles ise fazladan bir atı tutuyordu. Baru gözünü dört açmış, civarda kimse olup

olmadığını kontrol ediyordu. Garret Martin'e giyecek bir şeyler uzattı. Kumsaldaki koşu Martin'i kurutmuştu, hemen giyindi. Yedek atın eyerinin arkasında bir muşambaya sarılmış, uzun bir yay duruyordu.

Martin giyinirken, "Yola çıktığınızı gören oldu mu?" dedi.

"Garret atınızla birlikte şafak sökmeden şatodan ayrılmıştı zaten," diye cevap verdi Charles, "ben de nöbetçilere Yabon'a dönen Baru'ya kısa bir süre eşlik edeceğimi söyledim. Kimse bir şey söylemedi."

"Güzel. Murmandamus'un adamlarıyla geçen karşılaşmamızda da öğrendiğimiz gibi, gizlilik her şeyden önemli." Martin atına binip, "Yardımlarınız için teşekkürler. Charles, kimse kuşkulanmaya başlamadan Garret ile ikiniz bir an önce dönseniz iyi olacak," dedi.

"Kaderin getireceği ne olursa olsun, sizi onurlandırsın, Majesteleri," dedi Charles.

Garret yalnızca, "Bol şans, Majesteleri," dedi.

Dört atlı yola çıktılar, ikisi sahil yolundan Crydee'ye dönerken, ikisi ele denizden içeriye, ormandan kuzeydoğuya doğru gidiyorlardı.

Orman sessizdi, ama kuşların ve küçük hayvanların sesleri yer yer sessizliği bölüyor, her şeyin yolunda olduğunu gösteriyorlardı. Martin ve Baru günlerdir aralıksız yol almış, atlarının dayanıklılığını sonuna kadar zorlamışlardı. Birkaç saat önce Crydee nehrini geçmişlerdi.

Bir ağacın arkasından yeşil bir tunik ve kahverengi deri pantolon giymiş biri belirdi. Selam vererek, "Hoş geldin, Martin Longbow, Baru YılAnitatili."

Martin elfi hatırlamıştı, ama onu pek yakından tanımıyordu. "Hoş bulduk, Tarlen. Kraliçe ile görüşmek için geldik."

"Öyleyse yolunuza devam edin, sen ve Baru onun sarayında her zaman kabul görürsünüz. Ben burada nöbet tutmalıyım. Son geldiğinizden beri durum biraz kötüleşti."

Martin elfin ses tonunu tanıyordu. Bir şey elfleri rahatsız ediyordu, ama Tarlen ne olduğunu söylemiyordu. Ne olduğunu anlamak için Martin'in Kraliçe ve Tomas ile görüşmesi gerekecekti. Meraklanmıştı. Elfler bir şeyden son defa bu kadar rahatsız olduklarında Tomas deliliğinin zirvesindeydi. Martin atını mahmuzladı.

Bir süre sonra iki atlı elf ormanlarının kalbi, kadim elf şehri olan Elvandar'a yaklaşıyorlardı. Ağaçların üzerinde pırıl pırıl bir taç gibi duran güneş tam tepedeydi ve ağaç şehir bir ışık yağmuruyla yıkanıyordu. Yeşil

ve altın, kırmızı ve beyaz, gümüş ve bronz renkli yapraklar Elvandar'ı sayvanında ışıl ısıldı.

Atlarından inerlerken bir elf yaklaştı. "Bineklerinizle biz ilgileniriz, Lord Martin. Majesteleri hemen gelmenizi istiyor."

Martin ve Baru, bir ağacın gövdesinden elf şehrine doğru oyulmuş olan merdivenleri aceleyle çıktılar. Ağaçların dallarına kurulmuş yüksek kemerlerden geçerek yukarı tırmandılar. Nihayet Elvandar'ın merkezi olan Kraliçe'nin sarayına ulaştılar.

Aglaranna tahtında suskun bir halde oturuyordu, baş danışmanı Tathar hemen yanındaydı. Kraliçe'nin meclisini oluşturan, yaşlı Efsunörücüler salonun çevresinde oturuyorlardı. Yanındaki taht ise boştu. Kraliçe'nin yüzündeki ifade çoğu kişi için anlaşılmazdı, ama Martin elfleri yakından tanıyordu ve gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Yine de, "Hoş geldin, Lord Martin. Hoş geldin, Hadatilerden Baru," derken güzel ve soyluydu ve gülümsemesi sıcak bir ışık gibiydi.

Adamlar eğilerek selam verdiler; sonra Kraliçe, "Gelin, konuşalım," dedi. Doğrulup onları bir odaya götürdü, Tathar da yanındaydı. İçeri girince dönüp oturmalarını işaret etti. Getirilen şarap ve yiyeceğe kimse dokunmazken Martin, "Bir sorun var," dedi. Bir soru değildi bu.

Aglaranna'nın ifadesi iyice endişeli bir hal aldı. Martin onu Gediksavaşı'ndan beri bu kadar ciddi görmemişti. "Tomas gitti."

Martin gözlerini kırpıştırdı. "Nereye?"

Cevabı Tathar verdi. "Bilmiyoruz. Yazortası Bayramı'ndan birkaç gün sonra, bir gece oltadan kayboluverdi. Zaman zaman düşünceleriyle baş başa kalmak için uzaklaştığı olurdu, ama bir günden fazla sürmezdi. İki gün sonunda ortaya çıkmayınca iz sürücüler gönderildi. Elvandar'da hiç iz yoktu, ama bu şaşırtıcı bir şey değil. Onun yolculuk etmek için başka yöntemleri var. Ama kuzeydeki bir açıklıkta onun çizmelerinin izlerini bulduk. Toprakta sandalet izleri de vardı, bu da orada başka, birinin daha olduğunu gösteriyor."

"Tomas biriyle buluşmaya gitti, ama dönmedi," dedi Martin.

Elf Kraliçesi, "Üçüncü bir iz daha vardı," dedi. "Bir ejderhanın izleri. Valheru bir kez daha bir ejderhanın sırtında uçuyor."

Martin arkasına yaslandı, anlamıştı. "Deliliğinin geri dönmüş olmasından mı korkuyorsunuz?"

“Hayır,” dedi Tathar hemen. “Tomas bundan kurtuldu ve her halükarda, tahmin edemeyeceği kadar güçlü. Hayır, biz Tomas’ın haber vermeden bu şekilde ortadan kaybolmasını gerektiren şeyden korkuyoruz. Bir başkasının varlığından korkuyoruz.”

Martin’in gözleri büyüdü. “Sandaletler mi?”

“Ormanlarımıza fark edilmeden girmek için nasıl güçler gerektiğini biliyorsun. Bugüne dek bunu yapabilen tek bir adam oldu: Kara Macros.”

Martin iyice düşündü. “Belki de yalnızca o değildir. Anladığım kadarıyla Pug Murmandamus meselesini ve Düşman dediği şeyi incelemek için Tsurani dünyasında kalıyordu. Belki de o dönmüştür.”

“Hangi büyü ustası olduğunun bir önemi yok,” dedi Tathar.

Bu defa konuşan Baru oldu. “Önemli olan, muazzam güçleri olan iki adamın, kuzeydeki sorunların tekrar başladığı bir dönemde esrarengiz bir göreve çıkmış olmaları.”

“Evet,” dedi Aglaranna. Martin’e dönerek, “Sana yakın olan birinin ölüm haberini aldık,” dedi. Elflerde gelenek olduğu üzere, ölenin adını anmaktan kaçınmıştı.

“Sizin kadar yüce birine bile anlatamayacağım şeyler var, Kraliçem. Bir görevim var.”

“Öyleyse,” dedi Tathar, “nereye gittiğinizi ve sizi buraya neyin getirdiğini sorabilir miyim?”

“Tekrar kuzeye gidip, geçen yıl başlanan işi bitirmenin zamanı geldi,” dedi Martin.

“Buraya gelmeniz iyi olmuş,” dedi Tathar. “Sahilden doğuya kadar, kuzey yönüne doğru büyük çaplı goblin göçleri olduğuna dair belirtiler gördük. Moredheller de ormanlarımızın yakınlarındaki keşiflerini iyice arttırdılar. Savaşçılarımızdan normal sınırlarımızı aşan olup olmadığını mutlaka bilmek istiyor gibiler. Taş Dağ sınırı yakınlarından kuzeye doğru yol alan başıboş çeteler de görüldü. Gwaliler korkunç bir şeyin yaklaştığını sezmişçesine güneye, Yeşil Yürek’e doğru kaçtılar. Bir de aylardır esen uğursuz, kötücül bir rüzgar var, kuzeye doğru güçler toplanıyormuş gibi mistik bir hava taşıyor. Bizi endişelendiren çok şey var. “

Baru ve Martin bakıştılar. Hadati, “Her şey çok hızlı gelişiyor,” dedi.

Aşağıdan bir bağırışın duyulup, Kraliçe’nin yanında bir elfin belirmesiyle konuşmaları bölündü. “Gelin Majesteleri, bir Dönmüş var,”

Aglaranna, “Martin, Baru, gelin de mucizevi bir şeye tanık olun,” dedi.

Tathar Kraliçe'yi izlerken dönüp, “Tabii numara değil de gerçek bir Dönmüş ise,” dedi.

Diğer danışmanlar da Kraliçe ile Tathar'ın ardından aceleyle merdivenlerden indiler. Zemin kata ulaştıklarında bir moredhelin çevresini sarmış olan çok sayıda savaşçıyla karşılaştılar. Kara elfler için normal sayılamayacak kadar sakin duran kara elf Martin'e bir garip görünmüştü.

Moredhel Kraliçe'yi görünce karşısında başını eğip selam verdi. Yumuşak bir sesle, “Döndüm, Leydim,” dedi.

Kraliçe başıyla Tathar'a işaret verdi, O ve diğer Efsunörücüler moredhelin çevresini sardılar. Martin tuhaf, doğaüstü bir hisse kapıldı, sanki hava birden elektriklenmiş, adeta bir müzik duyulur olmuştu. Efsunörücülerin büyü yapmakta olduklarını anladı.

Sonra Tathar, “Gerçekten dönmüş!” dedi.

“Adın nedir?” dedi Aglaranna.

“Morandis, Majesteleri.”

“Artık değil. Sen Lorren'sin.”

Martin önceki yıl elfsoyunun boyları arasında aslında gerçek bir farklılık olmadığını, onları ayıranın sadece, moredhelleri kendi türleri dışındaki herkese karşı ölümcül bir nefretle dolduran Kara Yol'un gücü olduğunu öğrenmişti. Ama aralarında davranış, duruş ve tavır bakımından ince farklılıklar da vardı.

Moredhel doğruldu ve çevresini saran elfler, moredhel orman klanlarına özgü gri tuniğini çıkarmasına yardım ettiler. Martin tüm yaşamını elflerin arasında geçirmiş ve moredhellerle defalarca savaşmıştı, aralarındaki farkları tanırdı. Şimdi ise duyuları karmakarışık olmuştu. Moredhel bir an tuhaf, beklediğinden farklı görünmüş, bir an sonra ise moredhel olmaktan tamamen çıkmıştı. Ona kahverengi bir tunik verildi ve Martin mucizevi, bir şekilde karşısında bir elf buldu. Moredhellere özgü kara saçları ye gözleri vardı, ama bu birkaç elfte de rastlanan bir şeydi, tıpkı bazı moredhellerin sarışın ve mavi gözlü oldukları gibi. O bir elfti!

Tathar Martin'in bu değişim karşısındaki tepkisini fark ederek, “Kimi zaman kayıp kardeşlerimizden biri Kara Yol'dan ayrılır,” dedi. “Arkadaşları ondaki değişikliği fark edip bize ulaşamadan onu öldürmeyi başaramazlarsa, biz onu yurduna tekrar kabul ederiz. Bu bir şenlik nedenidir.” Martin ve Baru civardaki tüm elflerin gelip Lorren'in evine dönüşünü kutlamalarını izlediler. “Geçmişte moredheller aramıza casus

yollamayı denediler, ama gerçekleri ile sahtelerini her zaman ayırt edebiliriz. Bu gerçekten halkına dönmüş.”

“Bu sık sık olur mu?” dedi Baru.

“Elvandar’da yaşayanların en yaşlısı benim,” dedi Tathar. “Bundan önce yalnızca yedi Dönmüş geldiğini gördüm.” Bir süre sessiz kaldı. “Günün birinde Kara Yol’un gücü nihayet dağıldığında, tüm kardeşlerimizi bu şekilde kurtarmayı umuyoruz.”

Aglaranna Martin’e döndü. “Gelin, kutlamalar yapılacak.”

“Kalamayız, Majesteleri,” diye cevap verdi Martin. “Buluşmamız gereken kişiler var.”

“Planlarınızı öğrenebilir miyiz?”

“Çok basit bir plan,” diye cevap verdi Crydee Dükü. “Murmandamus’u bulacağız.”

Baru da duygusuz bir sesle “Ve onu öldüreceğiz,” diye ekledi.

YOLA ÇIKIŞ

JİMMY SESSİZCE OTURUYORDU.

Elindeki listeyi boş bakışlarla inceliyor, aklını önündeki konuya vermeye çalışıyordu. Ama işine bir türlü konsantre olamıyordu. Öğleden sonraki kortejde yer alacak toprak beylerinin görev listesi hazırdı, tabi ne kadar hazır olabilirse. Jimmy içinde bir boşluk hissediyordu ve hangi toprak beyinin nerede görev alacağı konusu ona son derece önemsiz görünüyordu.

Jimmy iki haftadır, bir türlü uyanamadığı korkunç bir kabusta sıkışıp kaldığı hissinden kurtulmaya çalışıyordu. Yaşamında hiçbir şey onu Arutha'nın öldürülmesi kadar derinden etkilememişti ve duygularıyla hâlâ yüzleşemiyordu. Sanki uyku bir kaçışmış gibi her gece uzun uzun uyumuştu, uyandığında da gergin ve bir şeyler yapıyor olmak için çok istekli oluyordu, meşgul olmak onu acısıyla baş başa kalmaktan kurtaracaktı sanki. Acısını gizliyordu, onunla sonra yüzleşecekti.

Jimmy içini çekti. Genç adamın bildiği bir şey varsa, o da bu cenazenin organizasyonunun bir türlü bitmek bilmediğiydi. Laurie ve Volney cenaze alayının yola çıkışını şimdiden iki kez ertelemişlerdi. Tabut Arutha'nın ölümünden iki gün sonra arabaya yerleştirilmiş, cesedin gelmesini bekliyordu. Geleneklere göre Prens'in korteji, ölümünü izleyen üç gün içinde Rillanon'a, atalarının mezarlığına doğru yola çıkmış olmalıydı, ama Anita'nın annesinin malikanesinden dönmesi günler sürmüş, yolculuğu kaldırabilecek kadar toparlanması ise birkaç gün daha almıştı, ardından da gelecek olan diğer soyluları beklemeleri gerekmişti, saray da karmakarışık bir haldeydi vesaire vesaire. Yine de Jimmy Arutha oradan götürülene dek bu trajedinin üstesinden gelmeye başlayamayacağını biliyordu. Nathan'ın hazırlattığı geçici mezarında, toprak beyinin şu anda oturduğu yerden pek de uzak olmayan bir yerde yatıyor olduğunu bilmek Jimmy'nin kaldırabileceği bir şey değildi. Gözyaşları bir kez daha dökülürken başını eğip gözlerini ovuşturdu. Jimmy kısa yaşamı boyunca kendisini derinden

etkileyen tek bir adama rastlamıştı. Arutha dünyada hırsız bir çocuğun kaderini umursayacak en son kişi olmalıydı, ama bunu yapmıştı. Bir dost, hatta daha fazlası olmuştu. O ve Anita, Jimmy için bir aileye en yakın şey olmuşlardı.

Kapı çalınınca başını kaldırdı ve Locklear'ın eşikte durduğunu gördü. Jimmy içeri girmesini işaret etti ve delikanlı yazı masasının diğer tarafına oturdu. Jimmy parşömeni ona doğru attı. "Al Locky, bunu sen hallet."

Locklear listeye çabucak bir göz attı ve kaptan bir tüy kalem aldı. "Neredeyse bitmiş, yalnız Paul soğuk almış ve hekim bütün gün yataktan çıkmamasını istiyor. Dinlenmesi gerek. Bu liste karmakarışık. Temize çeksem iyi olacak."

Jimmy dalgın dalgın başıyla onayladı. Düşüncelerini sarmalayan gri örtünün altından bir şey usulca tırmalıyordu. Bir şey tam üç gündür genç adamın aklının bir köşesine oturmuş, onu rahatsız ediyordu. Saraydaki herkes hâlâ Arutha'nın ölümünün sarsıntısını yaşıyordu, ama kah orada, kah burada tuhaf bir şey oluyordu; zaman zaman birisi bir şekilde yakışıksız olan bir şey yapıveriyordu. Jimmy neyin değiştiğini, hatta bunun önemli olup olmadığım çözemiyordu. Düşüncelerinden sıyrılarak endişelerini bir kenara bıraktı. Farklı kişiler trajediler karşısında farklı tepkiler veriyorlardı. Volney ve Gardan gibi bazıları kendilerini tamamen işlerine veriyorlardı. Carline gibileri ise açılarıyla kendilerince bir yöntemle baş ediyorlardı. Dük Laurie Jimmy'ye çok benziyordu. Acısını başka bir zaman yüzleşmek üzere rafa kaldırıyordu. Jimmy birdenbire sarayda bir tuhaflık olduğu yolundaki hislerinin nedenlerinden birini anladı. Arutha'nın yaralı olarak getirilmesinden itibaren üç gün öncesine dek sarayı adeta Laurie idare etmişti. Şimdi ise neredeyse hiç ortalarda görünmüyordu.

Görev çizelgesini yazmaya devam eden Locklear'a bakarak, "Locky," dedi, "son zamanlarda Dük Laurie'yi gördün mü hiç?"

Locklear başını işinden kaldırmadan, "Bu sabah, çok erken saatlerde," dedi. "Konuk soylulara kahvaltı dağıtımı işinin başındaydım ve onu atıyla kapıdan çıkarken gördüm." Başını kaldırdı, yüzünde garip bir ifade vardı. "Arka kapıdan."

"Neden arka kapıdan çıksın ki?" diye meraklandı Jimmy.

Locklear omuzlarını silkip çizelgeye döndü. "Herhalde gittiği yer o yönde olduğu içindir?"

Jimmy düşündü. Salador Dükü'nün, Prens'in cenaze gününün sabahında Fakir Mahalle'de ne işi olabilirdi? Jimmy iç çekti. "Bu yaştan sonra kuşkucu olmaya başladım."

Locklear bir kahkaha attı, günlerdir sarayda duyulan ilk neşeli sesti. Sonra sanki bir günah işlemişçesine suçlu bir ifade takındı.

Jimmy ayağa kalktı. "Tamam mı?"

Locklear parşömeni uzattı. "Bitti."

"Güzel," dedi Jimmy. "Gel, gecikirsek deLacy her zamanki kadar hoşgörülü olmayabilir."

Aceleyle toprak beylerinin toplanmakta oldukları yere gittiler. Acı bir nedenle toplandıkları için her zamanki şakalaşma ve kahkahalardan eser yoktu. Jimmy ve Locklear yerlerini aldıktan birkaç dakika sonra deLacy de geldi ve doğruca konuya girerek, "Çizelge," dedi. Jimmy'nin uzattığı çizelgeye bir göz attı. "Güzel, belli ki, ya el yazın güzelleşiyor ya da bir yardımcı tutmuşsun. "Çocuklar arasında hafif bir kıpırdanma oldu, ama açık bir gülüş duyulmadı. DeLacy, "Yine de bir görevi değiştiriyorum," dedi. "Prensesler Alicia ve Anita'nın arabalarına Harold ve Bryce eşlik edecekler. James ile Locklear da sarayda kalıp Saray Vekilharcı'na yardımcı olacaklar."

Jimmy neye uğradığını şaşırmıştı. O ve Locklear şehir dışına çıkacak olan kortejde yer almayacaklardı. Yalnızca vekilharcın, bir toprak beyinin varlığını gerektirdiğine karar verdiği küçük bir sorun çıkması olasılığına karşılık boş boş bekleyeceklerdi.

DeLacy dalgın dalgın diğer görevleri de okuduktan sonra çocukları dağıttı. Locklear ile Jimmy bakıştılar ve Jimmy dışarı çıkan Saray Teşrifatçısı'na yetişti. "Efendim..." diye söze başladı Jimmy.

DeLacy Jimmy'nin sözünü kesti. "Görev dağıtımıyla ilgiliyse, bunu tartışacak değilim."

Jimmy'nin yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu. "Ama ben Prens'in Toprak Beyi'ydim!" diye karşılık verdi sinirli bir sesle.

Alışılmadık bir cesaret ânında Locklear da, "Ben de Majesteleri Prenses'in Toprak Beyi'ydim," diye çıkıştı. DeLacy şaşkın bakışlarla genç toprak beyine baktı. Locklear, "Şey, yani bir nevi," diye düzeltti.

"Bunun bir önemi yok," dedi deLacy. "Emir aldım. Siz de aldığınız emirlere uyacaksınız. Hepsi bu kadar." Jimmy yine karşı çıkacak oldu ama yaşlı Teşrifatçı onu susturdu. "Hepsi bu kadar, dedim, toprak beyi."

Jimmy dönüp yürümeye başladı. Locklear da peşine düştü. “Burada neler döndüğünü bilmiyorum,” dedi Jimmy, “ama öğrenmek niyetindeyim. Gel haydi.”

Jimmy ve Locklear etraflarına bakarak aceleyle ilerliyorlardı. Herhangi bir saray üyesinin vereceği bir emir bu beklenmedik ziyarete engel olabilirdi, onlar da kendilerine bir iş verebilecek olan kimseye görünmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Cenaze korteji iki saate kalmadan saraydan ayrılacaktı, yani iki toprak beyi için de yapacak bir sürü iş vardı. Yola çıktıktan sonra şehirde ağır bir resmi geçit yapılacak, tapmak meydanında durulacak ve halk dualarını edecekti, ardından da Rillanon’a ve atalarının mezarlığına doğru olan uzun yolculuk başlayacaktı. Cenaze grubu şehrin dışına çıkınca toprak beyleri saraya döneceklerdi. Ama Jimmy ve Locklear’ın törendeki bu küçük rolleri bile ellerinden alınmıştı.

Jimmy Prenses’in kapısına yaklaşıp dışarıda bekleyen muhafıza, “Majesteleri bir dakikasını ayırabilir mi?” dedi.

Muhafız kaşlarını kaldırdı, ama toprak beyi gibi düşük dereceli bir saray üyesini bile sorgulayabilecek bir konumda değildi, yalnızca mesajı içeriye iletmesi gerekti. Muhafız kapıyı açtığı anda Jimmy tuhaf bir şey, ne olduğunu anlayamadan kesilen bir ses duydu. Jimmy duyduğunun ne olduğunu çözmeye çalışırken içeriden çıkan muhafız dikkatini dağıttı. Bir an sonra da o ve Locklear içeri alındılar.

Carline Anita ile bir pencerenin önünde oturmuş, cenazeye katılacakların toplanmalarını bekliyordu. Kafa kafaya vermişler, usulca konuşuyorlardı. Prenses’in Annesi Alicia kızının omuzuna yaslanmıştı. Üçü de siyahlar giymişlerdi. Jimmy içeri girip selam verdi, Locklear da yanındaydı. “Rahatsız ettiğim için bağışlayın, Majesteleri,” dedi yumuşak bir sesle.

Anita ona gülümsedi. “Asla rahatsız etmezsin, Jimmy. Ne vardı?”

Birdenbire cenazeden alıkonulmasını önemsiz bulan Jimmy, “Aslında basit bir şey,” dedi. “Birisi bugün sarayda kalmamı emretmiş, ben de merak ettim... şey, burada kalmam için siz mi emir verdiniz?”

Carline bir an Anita’ya baktı ve Krondor Prensesi, “Hayır Jimmy,” dedi. Ses tonu düşünceliydi. “Ama belki Kont Volney emretmiştir. Baş Toprak Beyi’sin ve makamında kalmalısın, en azından eminim Kont böyle karar vermiştir.”

Jimmy Prenses’in yüz ifadesini inceledi. Sesinde sıra dışı bir ton vardı. Prenses Anita annesinin malikanesinden döndüğünde, beklendiği gibi acılı

görünüyordu. Ama kısa bir süre sonra onda anlaşılmaz bir değişiklik olmuştu. Bir bebeğin, hemen ardından da diğerinin ağlaması konuşmalarını böldü. Anita ayağa kalktı. “Hiçbir zaman yalnızca bir tanesi olmuyor,” derken sesindeki şefkat hissediliyordu. Carline gülümsedi, sonra ifadesi birden ciddileşti.

“Rahatsız ettik, Majesteleri,” dedi Jimmy. “Sizi bu kadar önemsiz bir şey yüzünden rahatsız ettiğimiz için özür dilerim.”

Jimmy’nin peşinden Locklear da çıktı. Muhafızın duyamayacağı kadar uzaklaşınca Jimmy, “Orada bir şey mi kaçırdım, Locky?” dedi.

Locklear dönüp bir an kapıya doğru baktı. “Bir şey... çok tuhaf. Sanki ayak altından çekiliyor gibiyiz.”

Jimmy biraz düşündü. Kapının dışındayken, içeri alınmadan hemen önce dikkatini çeken şeyin ne olduğunu artık anlamıştı. Duyduğu ses Prenseslerin sesleri, daha doğrusu o seslerin tonuydu: Hafif, neşeli bir şakalaşma gibi. “Haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum,” dedi Jimmy .”Gel. Fazla zamanımız yok.”

“Ne için?”

“Göreceksin.” Jimmy koridorda hızla yürümeye başladı, genç çocuğun ona yetişmek için koşturması gerekti.

Gardan ve Volney yanlarında dört muhafız ile aceleci adımlarla saray avlusuna gidiyorlardı ki, delikanlılar yollarını kestiler. Kont onlara şöyle bir bakarak, “Siz ikinizin saray avlusunda bulunmanız gerekmiyor muydu?” dedi.

“Hayır, efendim,” diye cevap verdi Jimmy. “Bize vekilharçlık görevi verildi.”

Gardan bunu duyduğuna biraz şaşırmış gibiydi, ama Volney yalnızca, “Öyleyse acele etseniz iyi olur, size ihtiyaç duyulabilir,” dedi. “Törene başlamamız gerek.”

“Efendim,” dedi Jimmy, “burada kalmamızı siz mi emrettiniz?”

Volney soruyu geçiştirdi. “O ayrıntılarla Dük Laurie ve deLacy Usta ilgileniyor.” Gençleri bırakıp Gardan ile birlikte yoluna devam etti.

Kont ve Mareşal bir köşeyi dönüp uzaklaşırlarken Jimmy ve Locklear oldukları yerde kaldılar, muhafızlarının topuklarının taşlardaki takırtısı duyuluyordu. “Galiba anlamaya başlıyorum,” dedi Jimmy. Locklear’ın koluna yapıştı. “Gel haydi.”

Locklear yarı şaşkın bir ses tonuyla, “Nereye?” dedi.

Jimmy koşar adımlarla uzaklaşırken, “Göreceksin,” diye cevapladı.

Locklear da peşinden koştururken, “Göreceksin, “göreceksin,” diye taklidini yapıyordu. “Kahretsin, neyi göreceksem!”

Kapıda iki nöbetçi duruyordu. Bir tanesi, “Siz iki centilmen nereye gidiyorsunuz? “dedi.

Jimmy kızgın bir sesle, “Liman İşletmesi’ne,” diyerek aceleyle kaleme alınmış bir emri gösterdi. “Vekilharç bir geminin beyannamesini bulamamış ve hemen bir kopyasını alamazsa küplere binecek.” Jimmy bir şeyi araştırmak üzereyken çıkan bu görev canını sıkmıştı. Vekilharç bir beyannameyi kafaya takmak için tuhaf bir zaman seçmişti doğrusu.

Kağıdı inceleyen nöbetçi, “Bir dakika,” dedi. Sarayın ana girişinin hemen yanındaki nöbetçi subayı odasının yanında duran bir askere işaret verdi. Nöbetçi hemen geldi ve ilk nöbetçi, “Biraz zaman ayırıp bu gençleri liman bürosuna kadar götürüp getirebilir misin?” dedi. “Vekilharç için oradan bir şey almaları gerekiyormuş.”

Nöbetçi pek önemsememiş gibiydi. Oraya gidip gelmek bir saat bile sürmezdi. Başıyla onayladı ve üçü birlikte yola koyuldular.

Yirmi dakika sonra, herkes kortejin şehirden çıkışını izlerken Jimmy Liman İşletmesi bürosunda durmuş, basit bir memurla uğraşıyordu. Adam homurdanarak bir yığın kağıdın arasından kraliyet doklarına yapılmış olan son teslimatın beyannamesini arıyordu. O uğraşırken Jimmy’nin bakışları herkesin görmesi için büronun duvarına asılmış bir başka kağıda kaydı. Bu, o hafta kalkacak olan gemilerin çizelgesiydi, Gözü bir şeye takıldı ve görmek için yaklaştı. Locklear da onu izledi. “Ne var?”

Jimmy kağıdı gösterdi. “İlginç.”

Locklear çizelgeye bakarak, “Neden?” dedi.

“Emin değilim,” dedi Jimmy sesini alçaltarak, “ama sarayda olup bitenleri şöyle bir düşünsene. Törenden alıkonulduk, sonra Prenses’e bu konuyu sorduk. Onun dairesinden çıkalı daha on dakika olmadan bu lüzumsuz görev için gönderildik. Söylesene, sanki ayak altından uzaklaştırılıyormuşuz gibi görünmüyor mu? Bir şeyler... çok tuhaf.”

“Bunu ben de söylemiştim,” dedi Locklear sabırsızca.

Memur istedikleri kağıdı bulup uzattı ve nöbetçi delikanlıları saraya geri götürdü. Girişteki muhafızlara bakmadan işaret ederek yanlarından koşarak geçen Jimmy ve Locklear doğruca levazım memurunun bürosuna yöneldiler.

Saraya girip büroya geldiklerinde levazım memuru Baron Giles'in çıkmakta olduğunu gördüler. "Demek buradasınız," dedi suçlayıcı bir ses tonuyla. "Neredeyse gidip sizi aylaklık ettiğiniz yerden tutup getirmesi için nöbetçiler yollayacaktım." Jimmy ile Locklear bakıştılar. Levazım memuru beyannameyi tamamen unutmuş gibiydi. Jimmy kağıdı ona uzattı.

"Nedir bu?" Kağıdı inceledi. "Ha, evet," diyerek kağıdı masasına doğru fırlattı. "Bununla sonra ilgilenirim. Gidip tören alayının saraydan çıkışını görmeliyim. Siz burada kalacaksınız. Bir tehlike baş gösterecek olursa biriniz bu büroda kalacak, diğerinizse gelip beni bulacak. Cenaze kapıdan çıktıktan sonra geri döneceğim."

"Sizce bir sorun çıkar mı, efendim?" diye sordu Jimmy. Levazım memuru çocukların yanından geçip çıkarken, "Tabii ki, hayır," dedi, "ama hazırlıklı olmakta her zaman fayda vardır. Kısa bir süre sonra döneceğim."

O çıktıktan sonra Locklear Jimmy'ye döndü. "Pekala. Neler oluyor? Ve sakın, 'Göreceksin,' demeye kalkma."

"İşler göründüğü gibi değil. Gel haydi."

Jimmy ve Locklear merdivenleri hızla çıktılar. Avluya yukarıdan bakan bir pencereye gelince sessizce aşağıdaki hazırlıkları incelemeye başladılar. Cenaze alayı toplanıyor, cenaze arabası Arutha'nın Hane Muhafızları'ndan oluşan seçme bir birlik eşliğinde yerini alıyordu. Araba siyahlar giymiş bir seyis tarafından idare edilen ve her biri siyah tüylerle süslenmiş, birbirine uyumlu altı siyah at tarafından çekiliyordu. Arabanın her iki yanında askerler dizilmişti.

Arutha'yı taşıyan tabutu getiren sekiz silahlı adam saraydan çıktılar. Tabutu arabaya kadar çıkarmalarını sağlayacak olan döner iskeleye doğru yaklaştılar. Ağır ağır, adeta tapınırcasına hareketlerle Krondor Prensi'ni siyah cenaze örtüsüyle kaplanmış yapıya doğru çıkardılar.

Jimmy ile Locklear yukarıdan tabuta baktılar ve Prens'i ilk kez açıkça gördüler. Geleneklere göre tabut açık olarak dolaştırılır, böylece halk hükümdarlarına son kez bakabilirdi. Şehrin dışına çıkınca ise bir daha asla açılmamak üzere kapatılırdı, yalnızca Rillanon'da Kralın sarayının altındaki aile mezarlığında, ailesinin son kez veda etmesi için bir kez açılacaktı.

Jimmy boğazında bir şey düğümlendiğini hissetti. Yutkunarak inatçı hissi geçirmeye çalıştı. Arutha'ya en sevdiği kahverengi kadife tunikle ve kızıla çalan pantolonunun giydirilmiş olduğunu gördü. Nadiren giymiş olmasına rağmen bir de yeşil, dar bir ceket eklenmişti. En sevdiği kılıcı ellerinin

arasına yerleştirilmişti ve başı açıktı. Uyuyor gibiydi. Yavaş yavaş gözden kaybolurken Jimmy Prens'in ayaklarındaki zarif saten terlikleri fark etti.

Ardından bir seyis, binicisiz olarak cenaze arabasının ardından gelecek olan Arutha'nın atını getirdi. Muhteşem, kır rengi bir aygırdı ve durmadan başını çekiştirip seyise direniyordu. Bir başka seyis koşarak geldi ve ikisi birlikte huysuz hayvanı sakinleştirmeyi başardılar.

Jimmy'nin gözleri kısıldı. Locklear dönünce yüzündeki tuhaf ifadeyi gördü. "Ne var?"

"Biliyorsam ne olayım, ama garip bir şeyler dönüyor. Gel, bir iki şeyi görmek istiyorum."

"Nereye?"

Ama Jimmy, "Acele et, yalnızca birkaç dakikamız var!" diyerek merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştı bile. Locklear da içinden homurdanarak onu izledi.

Jimmy ahırın yanındaki gölgelerde saklanıyordu. Locklear'ı iterek, "Bak," dedi. Şeref muhafızlarının atlarının sonuncusu çıkarılırken Locklear gösterişli bir yuvarlanışla ahır girişinin diğer tarafına geçti. Neredeyse tüm garnizon Prens'in cenaze arabasının arkasında yürüyecekti, ama şehir dışına çıktıktan sonra ona Salador'a kadar tüm yol boyunca Kraliyet Mızraklı Alayı'ndan bir birlik eşlik edecekti.

"Hey, delikanlı! Nerede durduğuna dikkat et!" İki atın arasında, atları dizginlerinden tutmuş bir seyis koşarak geçerken Locklear kenara sıçramak zorunda kaldı. Neredeyse ezilecekti. Locklear ağır adımlarla geri gelip köşeyi dönerek Jimmy'nin yanında diz çöktü.

"Ne bulmayı umduğunu bilmiyorum, ama hayır, burada bir şey yok."

"Bulmayı umduğum da buydu zaten. Gel haydi," diyen Jimmy gerisin geriye saraya doğru koşmaya başladı.

"Nereye?"

"Göreceksin."

Birlikte koşarak tören avlusunu geçerlerken Locklear Jimmy'nin sırtına hançerler sapladığını hayal ediyordu.

Jimmy ve Locklear basamakları ikişer ikişer çıktılar. Saray avlusuna yukarıdan bakan pencereye ulaştıklarında durup soluklandılar. Ahıra koşarak gidip gelmeleri on dakikadan daha az sürmüştü ve kortej saraydan çıkmak üzereydi. Jimmy olan biteni dikkatle inceledi. Atlı arabalar saray merdivenlerine doğru yaklaşıyorlar ve uşaklar kapıları tutmak için

koşturuyorlardı. Geleneklere göre yalnızca kan ve evlilik bağıyla soylu olanlar arabayla gideceklerdi. Diğer herkes bir saygı ifadesi olarak Arutha'nın cenazesinin arkasından yürüyecekti. Prenses Anita ve Alicia basamaklardan inip ilk arabaya, Carline ve Laurie de aceleyle ikincisine bindiler, Dük öyle hızlı yürüyordu ki, neredeyse kayıp düşecekti. Carline'in peşinden atlarcasına arabaya bindi ve kendi tarafındaki perdeleri hemen çekip kapattı.

Jimmy, Laurie'nin hareketlerini apaçık bir merakla izleyen Locklear'a baktı. Ona bir şey söylemeye gerek duymayan Jimmy sessizliğini bozmadı.

Omuzlarında ağır bir siyah pelerin taşıyan Gardan cenaze alayının başındaki yerini aldı. İşaret verdi ve tek bir davulcu, sarılarak sesi boğulmuş bir davulla ağır bir ritim çalmaya başladı. Davulun dördüncü kez vurmasıyla birlikte, sözlü bir emir olmadan hareket edildi. Askerler sessiz bir uygun adım yürüyüşle ilerliyor, arabalar ağır ağır hareket ediyordu. Birdenbire kır aygır huysuzlandı ve hayvanı sakinleştirmek için yine ikinci bir seyis gerekti. Jimmy başını salladı. Eski, tanıdık bir duyguydu bu: Tuhaf bir bulmacanın bütün parçaları yerine oturuyordu adeta. Sonra yüzüne yavaşa yavaş, anlayan bir gülümseme yayıldı.

Locklear arkadaşının iradesindeki değişikliği fark etti. “Ne oldu?”

“Laurie'nin neler çevirdiğini şimdi anladım. Neler döndüğünü biliyorum.” Locklear'ın omuzuna dostça bir şaplak atarak, “Gel,” dedi, “yapacak çok işimiz, ama çok az zamanımız var.” Jimmy Locklear'ı gizli tünelden geçirirken meşalenin titrek ışığı dört bir yana dans eden gölgeler düşürüyordu. İki toprak beyi de yolculuk için giyinmişlerdi ve silahları, çantaları ve kamp yatakları yanlarındaydı. Locklear beşinci kez, “Çıkışta birinin olmadığından emin misin?” diye sordu.

Jimmy sabırsızca, “Söyledim ya,” dedi, “bu çıkışı kimseye göstermedim, Prens'e ya da Laurie'ye bile.” Bu kabahatine bir mazeret uydurmak istercesine, “Bazı eski alışkanlıklar çok zor geçiyor,” diye ekledi.

Tüm öğleden sonra görevlerini yerine getirmişlerdi; tüm toprak beyleri çekildikten sonra da kimseye görünmeden, yolculuk malzemelerini alelacele sakladıkları yere gitmişlerdi. Şimdi ise vakit gece yarısına yaklaşıyordu.

Taş bir kapıya ulaştıklarında Jimmy bir kolu çekti ve bir tıkırtı duydular. Jimmy meşaleyi söndürüp kapıyı omuzladı. Birkaç sert itişten sonra yılların paslandırdığı inatçı kapı kıpırdadı. Prens'in tören avlusunun arkasındaki

duvarın temelindeki, taş görünümü verilmiş küçük kapıdan geçerek saraya en yakın olan sokağa çıktılar. Yolun yarım bloktan daha az yukarısında arka çıkış kapısı ve nöbetçiler vardı. Jimmy kapıyı itip kapatmaya çalıştı, ama kapı kıpırdamayı reddediyordu. Locklear'a işaret etti ve delikanlı da onunla birlikte itmeye başladı. Kapı direndi, sonra aniden kurtularak gürültüyle çarptı. Yukarıdaki girişten, "Hey, kim var orada?" diye bir ses geldi. "Kalk ve kendini göster."

Jimmy hiç tereddüt etmeden fırladı, Locklear da hemen arkasındaydı. İkisi de peşlerine düşülüp düşülmediğini görmek için dönüp bakmadan kaldırım taşlarının arasında dosdoğru koşmaya devam ettiler.

Az sonra Fakir Mahalle ile dokların arasındaki karmakarışık sokaklarda kaybolmuşlardı. Jimmy kerteriz almak için durakladıktan sonra yolu gösterdi. "Bu taraftan. Acele etmemiz gerek. Kuzgun gece yarısı gelgiti ile yola çıkacak."

Delikanlılar gecenin içinde koşmaya devam ettiler. Az sonra, rıhtım yakınındaki kepenkleri kapalı binaların önünden geçiyorlardı. Doklardan, kalkmaya hazırlanan bir gemide bağırarak emirler yağdıran adamların sesleri geliyordu.

"Hareket ediyorlar," diye haykırdı Locklear.

Jimmy cevap vermedi, yalnızca hızını arttırdı. Son halat çözülürken iki toprak beyi de dokun ucuna vardılar ve çaresiz sıçrayışlarla iskeleden ayrılmakta olan geminin kenarına ulaştılar. Kaba eller onları yukarı çekti ve bir anda kendilerini güvertede buldular.

Bir ses, "Bu da nesi yahu?" diye sordu ve bir an sonra Aaron Cook karşılarında belirdi. "Eliuzun Jimmy, demek bir deniz yolculuğunu o kadar çok istiyorsun ki, güverteye çıkmak için boynunu bile kırmaya razısın, ha?"

Jimmy sırıttı. "Merhaba, Aaron. Hull ile konuşmam gerek."

Çopur suratlı adam kaşlarını çatarak toprak beylerine baktı. "İster toprak beyi olun, ister olmayın, Kraliyet Kıızgunu'ndayken onun adı Kaptan Hull'dır. Kaptanın zamanı var mı bir bakayım."

Toprak beyleri az sonra kendilerini tek sağlam gözündeki acımasız bir bakışla süzen kaptanın karşısındaydılar. "Demek görev yerinizi terk ettiniz ha?"

Jimmy, "Trevor," diye başladı, ama Cook kaşlarını çatınca, "Kaptan," diye düzeltti. "Sarth'a gitmemiz gerek. Liman İşletmesi'ndeki listede kuzeye doğru olan devriyenize bu gece başlayacağınızı gördük."

“Eh, senin sahilden yukarı gitmen gerekiyor olabilir, Eliuzun Jimmy, ama elinde bir izin belgesinden daha fazlası olmadan gemime çıkabilecek bir rütben yok, kaldı ki iznin bile yok. Ve ilan edilenin aksine -bilirsin, casuslar yüzünden- batıya doğru yol alıyorum, şanssız Krallık tacirleri için pusuya yatmış bekleyen Durbinli köle tacirleri olduğuna dair haberler aldım, Queg kalyonları da her zaman ortalıktalar zaten. Hayır, bedava yolculuk etmekten daha iyi bir nedeniniz yoksa, dış dalgakıranı geçer geçmez rehber tekneyle kıyıya döneceksiniz.” Eski kaçakçının ifadesinden, her ne kadar Jimmy’yi sevse de, gemisinde saçmalıklara katlanmayacağı anlaşılıyordu.

Jimmy, “Seninle özel olarak konuşabilir miyiz acaba?” dedi.

Hull Cook ile bakıştı, sonra omuzlarını silkti. Jimmy tam beş dakika boyunca kaptanla fısıldaşıp durdu. Sonra Hull bir kahkaha attı, gerçekten neşeli bir kahkahaydı bu. “Hay canına yandığım!”

Bir an sonra Aaron Cook’a yaklaştı .”Bu gençleri aşağı indirin. Limandan çıkar çıkmaz tüm yelkenlerin fora edilmesini istiyorum. Rotayı Sarth’a çevirin.”

Cook bir an tereddüt ettikten sonra bir denizciye dönüp delikanlıları aşağı götürmesini emretti. Onlar gittikten ve liman rehberi uzun teknesiyle uzaklaştıktan sonra ikinci kaptan direklerdeki denizcilere seslenip tüm yelkenleri açtırdı ve rotayı kuzeye çevirdi. Arkaya, dümencinin yanında duran Kaptan Hull’a bir bakış attı, ama kaptan yalnızca kendi kendine gülümsüyordu.

Jimmy ve Locklear tırabzanlara yaslanmış, bekliyorlardı. Sandal hazırlanınca bindiler. Trevor Hull yanlarına geldi. “Sarth’a bizimle gelmek istemediğinize emin misiniz?”

Jimmy başını iki yana salladı. “Bir Kraliyet Gümrük gemisi ile geldiğimin görülmesini istemem. Çok dikkat çeker. Hem zaten buraya yakın bir yerde, at satın alabileceğimiz bir köy var. Oraya atla en çok bir gün uzakta da geçen defa hep birlikte kamp yaptığımız iyi bir yer var. Gelip geçen herkesi görebiliriz. Orada onları bulmak daha kolay olur.”

“Tabii çoktan geçip gitmedilerse.”

Bizden yalnızca bir gün önce yola çıktılar, ayrıca onlar uyurken biz gece gündüz yol aldık. Onlardan öndeyiz.”

“O halde, delikanlılar, iyi günündeyken denizcileri ve diğer başıbozukları koruyan Kilian ve aynısını hırsızlar, kumarbazlar ve budalalar için yapan

Banath sizleri de korusun.” Daha ciddi bir ses tonuyla, “Kendinize dikkat edin çocuklar,” dedi. Sonra sandalın indirilmesini işaret etti.

Sahildeki sis güneş ışığıyla henüz delinmediği için etraf hâlâ karanlıktı. Uzun sandal kumsala doğru yöneldi ve kürekçiler tüm güçleriyle asıldılar. Hızla yol almaya başladılar ve sandalın baş tarafı kumlara binince Jimmy ile Locklear kıyıya çıktılar.

Hancı başlangıçta atlarını satmak istememişti, ama Jimmy’nin ciddi tavırları, otoriter duruşu ve kılıcını taşıyış şekli bir de bol altınla birleşince adamın fikri değişivermişti. Güneş Uzunyol köyünün doğusundaki ormanı aydınlattığında iki genç adam atlarına binmiş, malzemelerini almış ve Sarth ile Serüvencinin Bakışı arasındaki yolda ilerlemeye başlamışlardı.

Gün ortasında yoldaki dar bir noktaya gelmiş ve yerlerini almışlardı. Doğu tarafında sık bir bitki örtüsüyle kaplı bir yükselti geçişi engelliyor, batıda ise arazi sarp bir inişle kumsala kadar alçalıyordu. Jimmy ve Locklear yoldan ya da kumsaldan gelen herkesi bulundukları noktadan görebiliyorlardı.

Rutubete kaşı küçük bir ateş yakıp beklemeye koyuldular.

Bunu izleyen üç günde iki kez tehlike atlattılar. İlk defasında karşılarına Serüvencinin Bakışı’ndan güneye doğru inen bir grup başıboş paralı asker çıkmıştı. Ama iki genç adamın azmi ve iki at dışında çalınacak bir şeyleri olmaması olasılığı o grubu yıldırmıştı. Bir adam atlardan birini almaya çalışmış, ama Jimmy’nin hızlı kılıcı onu vazgeçirmişti. Böylesine az ganimet karşılığında bir yağma için kan dökmektense yollarına devam etmişlerdi.

İkinci karşılaşma ise daha tehlikeli geçmiş, iki delikanlı silahlarını çekip yan yana durarak atlarını berbat görünüşlü üç hayduttan korumak zorunda kalmışlardı. Yolkesenler sayıca daha üstün olsalar Jimmy ikisinin de ölmüş olacaklarından emindi, ama adamlar yaklaşan atlıların seslerini duyunca kaçmışlar, gelenlerin ise Serüvencinin Bakışı’ndaki garnizondan gelen küçük bir keşif kolu olduğu anlaşılmıştı.

Askerler Jimmy ile Locklear’ı sorgulamış ve öykülerine inanmışlardı. Bir süre sonra o noktada kendileriyle buluşacak olan basit bir toprak beyinin oğullarıydılar. Daha sonra çocuklar babaları ile güneye, Krondor’a gidecek ve Prens’in cenazesine katılacaklardı. Keşif kolunun başındaki çavuş onlara güvenli bir yolculuk dilemişti.

Gelişlerinin dördüncü gününde, öğleden sonra geç saatlerde Jimmy kumsaldan üç atlı geldiğini fark etti. Bir an onları izledikten sonra, “İşte oradalar!” dedi.

Jimmy ile Locklear hemen atlarına binip yamaçtaki aralıktan kumsala doğru inmeye başladılar. Durup atlıların yaklaşmalarını beklerken atları kumu eşeliyordu.

Üç atlı göründüler, yavaşladılar, ardından kuşkuyla ağır ağır yaklaştılar. Yorgun ve pis görünüyorlardı, silah ve zırhlarına bakılırsa büyük olasılıkla paralı askerlerdiler. Üçü de sakallıydı, ama iki esmer adamın sakalı kısaydı ve yeni yeni uzuyordu. İki genci görünce ilk atlı bir küfür savurdu. İkincisi ise inanamayarak başını salladı.

Üçüncü atlı diğer ikisinin yanından geçip atını delikanlıların önünde durdurdu. “Siz buraya nasıl?”

Locklear nutku tutulmuş bir halde, ağzı bir karış açık kalakalmıştı Jimmy ona anlattığı onca şey arasında bundan hiç söz etmemişti. Jimmy sırıttı. “Başlı başına bir hikaye bu. Dinlenmek isterseniz burunda küçük bir kampımız var, ama yola yakın.”

Adam iki haftalık sakalını sıvazladı. “Neden olmasın? Bugün daha fazla yol almanın da bir anlamı yok zaten.”

Jimmy’nin sırıtışı iyice yayıldı. “Şunu söylemeliyim ki, gördüğüm en canlı ceset sensin ki gördüklerimin sayısı hiç de az değil.”

Arutha da ona sırıtarak karşılık verdi. Laurie ve Roald’a dönerek, “Gelin,” dedi, “atları dinlendirip şu genç haydutların bizi nasıl bulduklarını dinleyelim.”

Güneş okyanusun ötesinde gözden kaybolurken ateş neşeyle yanıyordu. Ayakta durup yolu gözleyen Roald dışında hepsi kamp ateşinin etrafında uzanmışlardı. “Bir sürü küçük şey vardı,” dedi Jimmy. “İki Prenses de acılı olmaktan çok endişeli görünüyorlardı. İkimiz kortejden uzaklaştırılınca da kuşkulandım. “

“Benim söylediğim bir şey yüzündendi,” diye ekledi Locklear.

Jimmy Locklear’a bunun kendi öyküsü olduğunu anlatan sert bir bakış attı. “Evet, öyle. Ayak altından uzak tutulduğumuzu söyledi. Nedenini artık biliyorum. Arabadaki sahte Dükü hemen tanırdım. O zaman da kuzeye, Murmandamus’la olan hesabı bitirmeye gittiğini anlardım.”

“Zaten bu yüzden uzaklaştırıldınız,” dedi Laurie.

“Asıl plan da buydu,” diye ekledi Roald.

Jimmy incinmiş görünüyordu. “Bana güvenebilirdiniz.”

Arutha gülme ile kızma arasında gidip geliyordu. “Bu bir güven meselesi değildi, Jimmy. Bunu ben istemedim. Yanımda gelmeni istemedim.” Alaycı bir sırıtışla, “Şimdi ise ikiniz birden buradasınız,” dedi.

Locklear endişeli bir ifadeyle Jimmy’ye baktı, ama Jimmy’nin ses tonu onu rahatlattı. “Eh, prensler bile zaman zaman yanlış kararlar verebilirler. Moraelin’deki o tuzağı fark etmeseydim başına neler geleceğini hatırlasana.”

Arutha başıyla onaylayarak pes etti. “Demek tuhaf bir şeyler döndüğünü anladın ve Laurie ile Roald’ın kuzeye gittiklerini anladın, peki ama benim hâlâ hayatta olduğumu nereden bildin?”

Jimmy bir kahkaha attı. “Her şeyden önce, törende kır aygır kullanılıyordu ve doru atın ahırda yoktu. Kır atını hiç sevmediğini söylediğini hatırlıyorum.”

Arutha onayladı. “Çok huysuz. Başka ne peki?”

“Ceset önümüzden giderken birden kafama dank etti. En sevdiğin giysilerinle gömüleceksen, ayaklarında da en sevdiğin çizmelerin olurdu.” Prens’in ayağındaki çizmeleri gösterdi. “Ama ayaklarında yalnızca terlikler vardı. Çünkü suikastçının sarayda giydikleri çamur ve kan içinde kalmıştı. Büyük bir olasılıkla, cesedi giydiren her kimse suikastçının giydiklerini temizlemektense temiz bir çift aramış ve bulamamıştır, bulduysa da uymamıştır, böylece o da yalnızca terliklerle yetinmiştir. Bunu görünce durumu anladım. Suikastçının yalnızca yüreğini yaktırdın, cesedini değil. Nathan da ona çürümemesi için bir büyü yapmış olmalı.”

“Onunla ne yapacağımı bilemiyordum, ama işime yarayabileceğini düşündüm. Sonra tapınaktaki o saldırı oldu. O suikastçının hançeri hiç de küçümsenecek gibi değildi” -bilinçsizce hâlâ acıyan böğrünü ovuşturdu ama ciddi bir yara sayılmazdı.”

“Ha!” dedi Laurie. “Bir parmak yukarı, iki parmak da sağa gelse, gerçek bir cenazesi olacaktı.”

“İlk gece Nathan, Gardan, Volney, Laurie ve ben neler yapacağımıza karar verirken kimseye bir şey hissettirmedik,” dedi Arutha. “Ölü numarası yapmaya karar verdim. Volney yerel soylular gelene kadar cenaze merasimini geciktirdi, böylece ata binecek kadar iyileşmek için zamanım oldu. Şehirden kimseye görünmeden çıkmak istiyordum. Murmandamus öldüğüme inanırsa beni aramayı bırakır. Yanımda bu varken de” -Ishap

Başrahibi'nin verdiği tılsımı gösterdi- "beni büyü yoluyla bulamaz. Erken davranmasını sağlamayı umuyorum."

"Buraya nasıl geldiniz peki?" dedi Laurie. "Bizi yolda geçmiş olamazsınız."

"Trevor Hull'dan bizi getirmesini istedim," diye cevap verdi Jimmy.

"Ona söyledin mi?" dedi Arutha.

"Yalnızca ona. Yaşadığını Cook bile bilmiyor."

"Yine de bir sırrı bu kadar kişi bilmemeli," dedi Roald.

Locklear, "Ama yani şey, bilenlerin hepsi de güvenilir kişiler... efendim," dedi.

"Mesele bu değil," dedi Laurie. "Carline ile Anita biliyorlar, Gardan, Volney ve Nathan da öyle. Ama deLacy ve Valdis'e bile söylenmedi. Kral da Carline Rillanon'a ulaşınca kendisine gizlice söyleyene dek bilmeyecek. Yalnızca bu saydıklarım biliyor."

"Ya Martin?" diye sordu Jimmy.

"Laurie ona bir mesaj yolladı. Bizimle Ylith'de buluşacak," dedi Arutha.

"Bu tehlikeli bir hareket," dedi Jimmy.

Laurie, "Ancak birkaçımızın anlayabileceği bir mesajdı," dedi. "Yalnızca, 'Kuzeyli. Derhal gel,' diyordu. İmza da 'Arthur' diye atılmıştı. Arutha'nın yaşadığını kimsenin bilmemesi gerektiğini anlayacaktır."

Jimmy hayranlığını açığa vurdu. "Kuzeyli'nin Ylith'de, Martin'in şu Longly tipiyle güreştiği han olduğunu yalnızca buradakiler biliyor."

"Arthur kim?" diye sordu Locklear.

"Majesteleri," dedi Roald. "Son kez yolculuk ettiğinde kullandığı isim bu."

"Martin ve Amos ile Krondor'a geldiğimde de kullanmıştım."

Jimmy düşünceli bir ifadeye büründü. "İkinci kez kuzeye gidiyoruz ve ikinci kez keşke Amos Trask da bizimle olsaydı diyorum."

"Ama değil," dedi Arutha. "Biz işimize bakalım. Önümüzde uzun bir yol var ve siz iki genç haydutla ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

Jimmy de diğerleri gibi kamp yatağına sarınırken Roald ilk nöbeti aldı. Ardından Jimmy haftalardır ilk kez hüzün duymadan, çabucak uykuya daldı.

ESRARLAR

RYATH TANIDIK SEMALARDA FIRTINA GİBİ UÇURUYORDU.

Krallık ormanlarının üzerinde yol alıyordu. Avlanmam gerekiyor, dedi düşünerek. Ejderha uçarken düşünceleriyle konuşmayı tercih ediyor, yerdeyken ise sesli konuşuyordu.

Tomas dönüp Pug’a baktı, o da cevap verdi. “Macros’un adasına uzağız. Neredeyse bin mil kadar.”

Tomas gülümsedi. “Oraya hayal bile edemeyeceğin kadar kısa bir sürede varabiliriz.”

“Ryath uçarak ne kadar yol alabilir?”

“Hiç inmeden bu dünyanın çevresinde dolaşabilir, ama onu bunu yapmaya ikna edecek iyi bir neden bulacağını sanmam. Üstelik hızının onda birini bile görmedin daha.”

“Güzel,” dedi Pug. “O halde, Efsuncunun Adası’na vardığımızda.”

Tomas ejderhadan biraz daha dayanmasını istedi, o da homurdanarak kabul etti. Ryath Pug’ın talimatlarına uyarak Midkemia’nın mavi göklerinde iyice yükselerek dağların dorukları üzerinden Acı Deniz’e yöneldi. Muazzam kanat çırpışlarla süzülebileceği bir yüksekliğe çıktı. Az sonra aşağıdaki manzara hızla geçmeye başladı ve Pug ejderhanın ne kadar hızlanabileceğim düşündü. Koşan bir attan daha hızlı ilerliyorlar ve giderek hızlanıyorlardı. Ryath’ın uçuş kabiliyetinde büyünün de payı vardı, ejderha süzülüyor gibi görünse de aslında kanatlarını hiç çırpmadan hızlanıyordu. Hızla, daha da hızla uçtular. Tomas’ın büyüsü sayesinde rahattılar; onları rüzgar ve soğuktan koruyordu; ama Pug’ın coşkudan neredeyse başı dönüyordu. Uzak Sahil’in ormanları, ardından Gri Kuleler ve sonra da Natal’in Özgür Şehirleri üzerinde süzülüyorlardı. Ardından koyu mavi üzerinde gümüş ve yeşil ışıltılarıyla Acı Denizin suları üzerinde uçtular, Queg’den Özgür Şehirler’e doğru yaz ticaret rotalarında gidip gelen gemiler bir çocuğun oyuncakları gibiydiler.

Queg ada krallığının üzerinden hızla geçerken başkenti ve eteklerindeki köyleri görebiliyorlardı, bu yükseklikten onlar da oyuncak gibi görünüyorlardı. Aşağılarında, kanatlı bazı şekiller kara sınırlarında, belli bir düzen içinde uçuyorlardı, ejderha neşeyle kıkırdadı. Onları tanıyorsun, öyle değil mi, Kartal Bakışı ‘nın Hakimi!’

Tomas, “Eskisi gibi değiller,” dedi.

“Ne oldu?” dedi Pug.

Tomas aşağıyı işaret etti. “Onlar çağlar önce benim avladığım ‘-Ashen-Shugar’ın avladığı- dev kartalların soyundan. Sıradan insanların şahinleri uçurdukları gibi ben de onları uçururdum. O kadim kuşlar biraz olsun zekiydiler.”

Adalılar bunları eğitiyor ve başkalarının atlara bindikleri gibi biniyorlar onlara. Onlar mağlup olmuş bir tür.

Tomas rahatsız olmuştu. “Birçok şey gibi onlar da geçmişteki hallerinin ancak bir gölgesi artık.”

Ejderha alaycı bir ifadeyle, Bundan öte olanlarımız da var, Valheru, diye cevap verdi.

Pug bir şey söylemedi. Arkadaşını ne kadar iyi anlasa da, onda kimsenin tasavvur bile edemeyeceği çok şey vardı. Tomas’ın tüm dünyada eşi yoktu ve omuzlarında hiçbir canlının kaldıramayacağı bir yük taşıyordu. Pug Ashen-Shugar’ın avladığı bu bir zamanların mağrur kartallarının Tomas’a nasıl bir acı verdiğini belli belirsiz bir şekilde anlayabiliyordu, ama bir şey söylememeyi tercih etti. Tomas’ın içindeki huzursuzluk ne olursa olsun, yalnızca ona aitti.

Az sonra bir başka ada göründü, Queg’e göre küçüktü, ama yine de kalabalık bir nüfusu barındırabilecek kadar genişti. Ama Pug orada çok az kişinin yaşadığını biliyordu, orası Efsuncunun Adası, Kara Macros’un evi idi.

Adanın kuzeybatı kanadının üzerinden hızla geçerlerken alçalıp bir dizi tepeyi aştılar ardından küçük bir vadinin üzerinde uçtular. “Bu olamaz!” dedi Pug.

“Ne?” dedi Tomas.

“Burada daha önce tuhaf... bir yer vardı. Dış binaları olan bir yapı. Macros’u orada görmüştüm. Kulgan, Gardan, Arutha ve Meecham da oradaydılar.”

Yüksek ağaçların üzerinden geçtiler. Tomas, "Bu meşeler ve dikenli çamlar, efsuncuyla ilk karşılaşmanın üzerinden geçen neredeyse bir düzine yılda bile yetişmiş olamaz, Pug. Çok yaşlı görünüyorlar."

"Macros'un bir esrarı daha," dedi Pug. "Öyleyse dua edelim de şato hâlâ yerinde olsun."

Ryath bir başka tepe sırasını aşıp onları adadaki gözle görünür tek yapıya, tek başına duran bir şatoya getirdi. Yıllar önce Pug ile arkadaşlarının çıktıkları kumsala yaklaştılar ve ejderha hızla alçalarak kumsalın yukarısındaki bir patikaya indi. Yolcularıyla vedalaşarak avlanmak üzere havalandı. Ryath mavi gökyüzünde gözden yiterken onu izleyen Tomas, "Bir ejderhaya binmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum," dedi. Pug'a dönerken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Seninle gelmemi istediğinde, içimde uyuyan ruhları uyandıracağımdan korkmuştum." Göğsüne vurdu. "Ashen-Shugar'ın burada beklediğini, tekrar kalkıp beni ele geçirmek için bir bahane aradığını sanıyordum.", Pug Tomas'ın yüzüne dikkatle baktı. Arkadaşı duygularını saklamayı iyi beceriyordu, ama Pug o güçlü ve derin duyguları görebiliyordu. "Ama artık anladım ki, Ashen-Shugar ile Tomas arasında bir fark yok. Her ikisi de benim." Bir an bakışlarını eğince Pug, bir zamanlar annesinin karşısında kabahati için mazeretler uyduran çocuğu hatırladı. "Hem kazandığımı, hem de kaybettiğimi hissediyorum."

Pug başıyla onayladı. "Bir daha asla o çocuklar olamayacağız, Tomas. Ama hayal edebileceğimizden çok daha fazlası olduk. Ama zaten değerli şeylerin çok azı basittir. Ya da kolaydır."

Tomas denize bakarak dalıp gitti. "Annemle babamı düşünüyordum. Savaş bittiğinden beri onları ziyaret etmedim. Eskiden tanıdıkları kişi değilim artık."

Pug anlıyordu. "Onlar için zor olacak, ama onlar iyi insanlar, sendeki değişikliği de kabul edeceklerdir. Torunlarını görmek isterler."

Tomas iç çekti, ardından yarı keyifli, yarı acılı bir kahkaha attı. "Calis onların bekleyeceklerinden daha farklı, ama ben de öyleyim. Hayır, onları tekrar görmekten korkmuyorum." Dönüp Pug'a baktı. "Hayır, onları bir daha görememekten korkuyorum," dedi usulca.

Pug kendi eşi Katala'yı ve Yıldızlimanı'ndaki diğerlerini düşündü. Tek tapabildiği uzanıp uzun, düşünceli bir an boyunca Tomas'ın kolunu tutmak oldu. Güçlerine, yeteneklerine ve dünyada eşi bulunmayan ustalıklarına

rağmen ölümlüydüler ve Pug, karşılarındaki şeyin ölümcül doğasını Tomas'dan bile daha iyi anlıyordu. Pug kendi içinde Tomas'ınkilerden daha derin şüpheler ve daha karanlık korkular taşıyordu. Eğitimi sırasında eldarların sessizliği, Kelewan'da bulunmaları ve onlarla çalışırken edindiği görüşler, Pug'ın yanlış çıkmasını boş yere umduğu olasılıklara işaret ediyordu. Karşısına çıkan sonuçtan, başka bir çaresi kalmayana kadar söz etmeyecekti. Suskunluğunu bir kenara bırakarak, "Gel," dedi, "Gathis'i aramamız gerekiyor."

Kumsalı yukarıdan gören, bir patikanın ikiye ayrıldığı bir noktada durdular. Pug yollardan birinin şatoya, diğerininse Macros ile ilk kez karşılaştığı ve efsuncunun Villa Beata dediği tuhaf ev ve dış yapıların bulunduğu küçük vadiye doğru gittiğini biliyordu. Pug Yıldızlimanı kütüphanesindeki Akademinin kalbi olan Macros'un mirasını almak üzere diğerleri ile birlikte geri döndüğünde yapıyı ziyaret etmiş olmayı diliyordu. O binaların ortadan kaybolmuş ve yerlerini kadim görünüşlü ağaçların almış olması... söylediği gibi, bu da Kara Macros'un esrarlarından biriydi. Şatoya giden patikayı izlediler.

Şato, okyanusa kadar uzanan derin bir boğaz ile adanın geri kalanından ayrılan bir toprak parçasının üzerindeydi. Açık duran çekme köprüden geçerlerken aşağıdaki geçitten dalga seslerinin yankıları duyuluyordu. Şato bilinmeyen, kara bir taştan yapılmıştı, girişteki muazzam taş kemerin üzerindeki taştan oyulmuş, tuhaf görünüşlü yaratıklar da altlarından geçen Pug ile Tomas'ı donuk bakışlarla izliyorlardı. Şatonun dış görünüşü, Pug oraya son geldiği zaman olduğundan farklı değildi, ama içeri girince, diğer her şeyin değişmiş olduğunu gördü.

Son ziyaretinde zemin de şato da bakımlı görünüyordu, şimdi ise binanın zeminindeki taşların arasında otlar büyümüş, yer kuş pisliğiyle kaplanmıştı. Hemen merkezdeki kalenin aralık duran büyük kapılarına doğru gittiler. Kapıları iterek iyice açlıklarında, menteşelerin gıcırtısı paslı görünüşlerini doğruladı. Pug arkadaşını uzun koridordan geçirip kulenin merdivenlerinden çıkararak Macros'un çalışma odasının kapısına getirdi. Buraya son gelişinde kapıyı açmak için hem bir büyü, hem de Tsurani dilinde bir soruyu cevaplaması gerekmişken, şimdi basit bir itiş yeterli olmuştu. Oda boştu. Pug döndü ve basamakları hızla inerek şatonun büyük salonuna geldiler. Pug kararsızlık içinde, "Merhaba şato!" diye bağırdı. Sesi taşlarda boş bir yankı yaptı.

Tomas, “Görünüşe bakılırsa herkes gitmiş,” dedi.

“Anlamıyorum. Son konuştuğumuzda Gathis burada kalıp Macros’un dönmesini bekleyeceğini ve evine bakacağını söylemişti. Onu fazla tanımıyordum, ama şatoyu son gördüğümüz haliyle tutacağına emindim...”

“Artık bunu yapamayacak duruma gelene kadar,” dedi Tomas. “Belki de adayı ziyaret eden birileri olmuştur. Korsanlar ya da Quegli baskıncılar?”

“Ya da Murmandamus’un adamları?” Pug gözle görünür biçimde çökmüştü. “Macros’u arayışımıza başlamak, için Gathis’ten bir ipucu alabileceğimizi ummuştum.” Pug etrafına bakındı ve duvarın önündeki taş bir bank gözüne çarptı. Oturup, “Macros’un hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz,” dedi. “Onu nasıl bulacağız?”

Tomas devasa cüssesiyle arkadaşının önünde dikildi. Bir ayağını bAnita dayayıp öne eğilerek, kavuşturduğu kollarını dizine yasladı. “Şatonun Macros çoktan dönmüş ve tekrar gitmiş olduğu için terk edilmiş olması da mümkün.”

Pug başını kaldırdı. “Belki. Bir büyü var... bir Küçük Yol büyüsü.”

Tomas, “Bu tür şeylerden anladığım kadarıyla-” derken Pug sözünü kesti. “Elvardein’de çok şey öğrendim. Bunu ben deneyeyim.” Gözlerini kapatıp bir dua okudu, yumuşak ve kısık sesli sözcüklerle aklını kendisi için hâlâ zaman zaman yabancı olabilen bir yola doğru yöneltti. Gözleri bir anda açıldı. “Bu şatoda bir tür efsun var. Taşlar -normal değiller.”

Tomas gözlerinde sessiz bir soruyla Pug’a baktı. Pug doğrulup taşlara dokundu. “Duvarların kendisinden bilgi alabilecek bir büyü kullandım. Bir cismin yanında olan her şey silik izler, onu etkileyen enerjiler bırakır. Gerekli ustalıkla, senin ve benim bir katibin el yazısını okuduğumuz gibi okunabilirler. Bu zordur, ama mümkündür. Ama bu duvarlar hiçbir şey göstermiyorlar. Bu salondan hiçbir canlı geçmemiş sanki.” Pug bir anda kapılara doğru döndü. “Gel!” diye emretti.

Pug dışarı çıkıp avlunun ortasına gelirken Tomas da arkadaşının peşindeydi. Pug orada durup ellerini başının üzerine kaldırdı. O güçlerini toplarken Tomas çevrelerinde müthiş enerjiler oluştuğunu hissediyordu. Ardından Pug gözlerini kapatıp, Tomas’a hem yabancı, hem de tanıdık gelen bir dilde hızla konuştu. Sonra gözleri açıldı ve, “Gerçek ortaya çıksın!” dedi.

Tomas görüşünün değişmeye başladığını fark etti, adeta bir dalgalanma oluyordu ve Pug da bunun merkezindeydi. Hava ışık saçarken terk edilmiş

şato karşılarındaydı, ama dalgalanma yayılınca avlunun bakımlı olduğunu gördü. Daire büyüdükçe yanılsama dağıldı ve Tomas birdenbire kendilerini düzenli bir avluda buldu. Az ileride garip bir yaratık bir demet yakacak odun taşıyordu. İnsan dışı yüzünde bariz bir şaşkınlık ifadesiyle durup odunları düşürdü.

Tomas kılıcını çekmeye başlamıştı, ama Pug kolunu tutup onu durdurarak, “Hayır,” dedi.

“Ama bu bir dağ trolü!”

“Gathis bize Macros’un çok sayıda hizmetkarı olduğunu ve onları yeteneklerine göre değerlendirdiğini söylemişti.”

Geniş omuzlu, uzun suratlı ve ürkütücü görünüşlü yaratık şaşkın bir halde dönüp, dış duvardaki bir kapıya doğru iki büklüm, maymunsu bir şekilde koşmaya başladı. Ahırdan her iki adamın da bu dünyada hiç görmedikleri bir yaratık çıktı ve duraksadı. Yalnızca bir metre boyundaydı ve burnu bir ayınınkini andırıyordu, ama postu kızılsarı arasıydı. Kendisine bakan iki insanı görünce elindeki süpürgeyi bir kenara bırakıp ağır ağır ahır kapısına doğru geriledi. Pug onu gözden kaybolana dek izledi. Ellerini ağzının yanına kapatarak, “Gathis!” diye seslendi.

Neredeyse aynı anda büyük salonun kapıları açıldı ve iyi giyimli, gobline benzer bir yaratık belirdi. Bir goblinden daha uzundu, gözlerinin üzerinde kalın çıkıntılar ve goblin kabilesine özgü iri bir burnu vardı, ama hatları sanki biraz daha soylu, hareketleri daha zarifti. Mavi bir yelek ve pantolon, sarı bir ceket ve siyah çizmeler giymiş olan yaratık hızla basamaklardan inerek iki adamın karşısına gelip eğilerek selam verdi. Tıslayan bir sesle, “Hoş geldiniz, efendi Pug,” dedi. Tomas’ı süzdü. “Herhalde biri da Efendi Tomas olsa gerek?”

Tomas ile Pug bakıştılar. Ardından Pug, “Efendini arıyoruz,” dedi.

Gathis sıkıntılı görünüyordu. “Bu biraz zor olabilir, Efendi Pug. Bildiğim kadarıyla Macros artık yok.”

Pug şarabını yudumladı. Gathis onları bir odaya çıkarmış ve onlara içecek ikram edilmişti. Şatonun kahyası oturmayı reddetmişti ve hikayesini dinleyen iki adamın karşısında ayakta duruyordu.

“Söylediğim gibi Efendi Pug, Kara Olan ile aramızda bir bağ var. Onun, nasıl desem... varlık durumunu sezebiliyorum. Bir şekilde her zaman oralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Siz gittikten bir ay kadar sonra bir

gece birdenbire uyandığımda o... bağlantı artık yoktu. Son derece rahatsız edici bir şeydi."

"Öyleyse Macros öldü," dedi Tomas.

Gathis tıpkı bir insan gibi iç çekti. "Korkarım ki, öyle. Değilse bile, öylesine yabancı ve uzak bir yerde ki, ölümden pek farklı değil."

Pug sessizce düşünürken Tomas, "Öyleyse o yanılsamayı kim yaptı?" dedi.

"Efendim. Siz ve dostlarınız şatoya olan son ziyaretinizin ardından gider gitmez onu harekete geçirdim. Kara Macros yokluğunda güvenliğimizi sağlamak için, basit bir ifadeyle söylemek gerekirse bir 'koruyucu renklendirme' gerektiğine karar verdi. Şimdiden iki kez gözü kara korsanlar ganimet için adayı taradılar. Hiçbir şey bulamıyorlar."

Pug birden başını kaldırdı. "Yani villa hâlâ yerinde mi?"

"Evet, Efendi Pug. Yanılsama onu da saklıyordu." Gathis huzursuzlanmış gibiydi. "İtiraf etmeliyim ki, bu tür konularda uzman olmasam da o yanılsama büyüsünü kaldırmanın sizin yeteneğinizi aşacağını sanırdım." Yine iç çekti. "Siz gittikten sonra ortada olmayacak oluşu beni düşündürüyor."

Pug bu sözü geçiştirdi, "Gitmeden önce yeniden yaparım."

Bir şey Pug'ın aklını kurcalayıp duruyordu. Macros ile villada konuşmalarına dair tuhaf bir imge. "Macros'a köşkte yaşayıp yaşamadığını sorduğumda. 'Hayır, ama bir zamanlar yaşamıştım, çok uzun zaman önce, diye cevap vermişti." Gathis'e baktı. "Köşkte de kuledeki gibi bir çalışma odası var mıydı'"?

"Evet," dedi Gathis, "çağlar önce, ben buraya gelmeden."

Pug ayağa kalktı. "Hemen oraya gitmeliyiz."

Gathis onları patikadan vadiye indirdi. Kızıl kiremitli çatı Pug'ın hatırladığı gibiydi. "Burası tuhaf bir yer," dedi Tomas, "ama görünüşü fena değil. İyi bir havada rahat bir ev olur."

"Efendim de eskiden öyle düşünmüştü," dedi Gathis. "Ama bana söylediğine göre, bir defasında uzun bir süre buradan ayrı kalmış. Döndüğünde ise köşkü terk edilmiş bir halde bulmuş, onunla birlikte yaşayanlar hiçbir açıklama yapmadan gitmişler. Başlangıçta arkadaşlarını aramış, ama bir süre sonra onlara ne olduğunu öğrenebilme umudunu yitirmiş. Sonra kitaplarının ve diğer çalışmalarının güvenliği, ayrıca buraya getirmeyi planladığı hizmetkarlarının hayatları için endişelenmiş ve bu

yüzden şatoyu inşa etmiş.” Kıs kıs gülerek, “Başka tedbirler de almış,” diye ekledi.

“Kara Macros efsanesi.”

“Kötücül büyüden duyulan dehşet çoğu zaman kalın şato duvarlarından daha iyi iş görür, Efendi Pug. Zorluklar hafife alınacak türden değildi: nispeten güneşli olan bu adayı karanlık bulutlarla sarmak ve ne zaman bir gemi yaklaşacak olsa yüksek kulede o melun mavi ışığı yakmak. Oldukça rahatsız edici bir şeydi.”

Köşkün yalnızca alçak bir duvarla çevrili olan avlusuna girdiler. Pug bir ayaklığın üzerinde üç yunusun durduğu iskelenin başında duraksayıp, “Ağırlama odamdaki deseni bundan almıştım,” dedi. Gathis onu ana binaya götürünce Pug birden anladı. Ne birleştirici yollar, ne de üzerlerini kaplayan çatılar yoktu, ama bu köşk kendisinin Kelewan’daki villasıyla boy ve konum olarak tıpatıp, eşti. Şekli de aynıydı. Pug durdu, sarsılmış gibiydi.

“Ne oldu?” dedi Tomas.

“Anlaşılan Macros’un düşündüğümüzden çok daha hassas birçok işte parmağı var. Kelewan’daki evimi farkında olmadan buranın tam bir kopyası olarak inşa ettim. Bunu yapmak için bir nedenim yoktu, yalnızca böyle yapmam gerekiyor, diye düşünmüştüm. Şimdi düşünüyorum da, başka seçeneğim yoktu. Gelin, size çalışma odasının yerini göstereyim.” Onları eliyle koymuş gibi kendi evinde çalışma odasının bulunduğu yere götürdü. Kelewan’daki kumaştan sürgülü kapıların yerine karşılarına tek bir ahşap kapı çıktı, ama Gathis başıyla onayladı.

Pug kapıyı açıp içeri girdi. Odanın şekli ve boyutu da tıpatıp kendi odasına denkti. Pug’ın alçak yazı masası ve minderlerinin durduğu yerde tozla kaplı bir yazı masası ve bir sandalye duruyordu. Pug hayranlık ve hayretle başını sallayarak bir kahkaha attı. “Efsuncunun çok numarası var.” Küçük bir şömineye doğru yaklaştı. Bir taşı yerinden çekerek gizli bir oyuğu ortaya çıkardı. “Ben de kendi şöminemin içine böyle bir yer yaptırmıştım, ama nedenini hiç bilmedim. Onu kullanmam için bir neden yoktu.” Oyukta rulo yapılmış bir parşömen duruyordu. Pug onu çıkarıp inceledi. Rulo mühürsüz, tek bir kurdeleyle sarılmıştı.

Açıp okudu, okudukça yüzünün şekli değişti. “Ah, seni akıllı adam!” dedi. Tomas ile Gathis’e bakarak açıkladı. “Bu Tsurani dilinde yazılmış. Yanılsama büyüsü bozulsa, birinin yolu bu odaya düşüp oyuğu ve parşömeni bulacak olsa bile, bunu okuma şansı neredeyse hiç olmazdı.”

Parşömene dönüp sesli olarak okumaya başladı. “ ‘Pug, bunu okuyorsan büyük olasılıkla ölmüşüm, demektir. Değilsem, zaman ve mekanın normal sınırlarının ötesinde bir yerdeyim. Her iki halde de sana istediğin yardımı sağlayamayacağım. Düşman’ın doğası hakkında bir şey keşfettin ve hem Kelewan, hem de Midkemia’yı tehdit ettiğini biliyorsun. Beni önce Ölülerin Salonları’nda ara. Orada değilsem bil ki, yaşıyorumdur. Yaşıyorsam, bulması zor olan bir yerde esir olacağım. O zaman seçimi sen yapacaksın, ya Düşman hakkında daha fazla bilgiyi kendi başına arayacaksın ki bu son derece tehlikeli, ancak başarıya ulaşabileceğin bir yoldur ya da beni arayacaksın. Ne yaparsan yap, bil ki tanrıların seni kutsamasını diliyorum. Macros.’ “

Pug ruloyu bıraktı. “Daha fazlasını ummuştum.”

“Efendim çok kudretli biriydi, ama onun bile sınırları vardı,” dedi Gathis. “Size son mesajında da belirttiği gibi, sizinle gediğe girdikten sonra zaman örtüsünü delemedi. O noktadan itibaren zaman onun için de diğer insanlar için olduğu kadar belirsizdi. Artık ancak fikir yürütebilirdi.”

“Öyleyse Ölülerin Salonları’na gitmeliyiz,” dedi Tomas.

“Ama orası nerede?” dedi Pug.

“Dinleyin,” dedi Gathis. “Sonu Olmayan Deniz’in ötesinde, insanların Novindus dedikleri güney kıtası uzanır. Kuzeyden güneye doğru, o insanların Ratn’gari, yani ‘Tanrıların Çadırı’ dedikleri bir dağ sırası uzanır. En yüksek iki doruk olan Cennetin Sütunları’nın üzerinde Semavi Şehir ya da insanların deyişiyle tanrıların evi vardır. O dorukların aşağısında, eteklerinde Ölü Tanrıların Şehri, yani Nekropol uzanır. Dağların temellerine yaslanmış olan en yüksek tapınak dört kayıp tanrının adlarınadır. Orada Semavi Dağların yüreğine çıkan bir tünel bulacaksınız. Orası Ölülerin Salonları’nın girişidir.”

Pug düşündü. “Gece uyuyalım, sabah da Ryath’ı çağırıp Sonu Olmayan Deniz’i geçeriz.”

Tomas bir şey söylemeden dönüp, Macros’un şatosuna doğru yürümeye başladı. Kimse bir şey tartışmadı. Seçenekleri yoktu. Efsuncunun söyledikleri çok açıktı.

Ryath kıyıya yaklaştı. Saatlerdir Pug’ın mümkün olacağını düşündüğünden daha büyük bir hızla uçuyorlardı. Aşılamayacak gibi görünen muazzam bir okyanus olan Sonu Olmayan Deniz geride kalmıştı. Ejderha gidecekleri yer konusunda bir an olsun tereddüt etmemişti. Şimdi,

saatler sonra ise dünyanın diğer yanındaki bir kıtanın üzerinde uçuyorlardı. Güney yarımküreye geçerken bir yandan da doğudan batıya doğru hareket etmişler, böylece biraz gün ışığı kazanmışlardı. Öğleden sonra geç saatlerde güney kıtası Novindus görünmüştü. İlk önce, sahil boyunca yüzlerce mil uzanan yüksek yamaçların sardığı muazzam bir kum çölünü aşmışlardı. O kuzey sahiline gemiyle gelecek olan birisinin içme suyu bulmak için günlerce yolculuk etmesi ve tehlikeli bir tırmanış yapması gerekirdi. Ardından ejderha çayırlara doğru yönelmişti. Aşağıda inek, koyun ve at sürülerinin arasında yüzlerce tuhaf araba kuzeyden güneye doğru hareket ediyordu. Göçmen bir halk, bir çoban halkı, yukarıdaki ejderhayı görmeden atalarının izlerinden gidiyorlardı.

Ardından ilk şehri gördüler. Pug'a Kelewan'daki Gagajin'i anımsatan muazzam bir nehir çayırları bölüyordu. Güney kıyısında bir şehir yükseliyor, daha güneyde ise çiftlikler görülebiliyordu. Güneybatı ucunda ise akşam sisi içinde bir dizi sıradağ yükseliyordu: Tanrıların Çadırı.

Ryath alçalmaya başladı ve az sonra sıradağların merkezine, çevresindekilerin arasında iyice yükselip bulutların içinde gözden kaybolan iki doruğa, Cennetin Sütunları'na yaklaştılar. Dağların eteklerindeki sık ormanlar orada olabilecek her şeyi gizliyordu. Ejderha ışığın son birkaç dakikasını inecek bir açıklık aramakla geçirdi.

Ejderha indikten sonra, "Ben avlanmaya gidiyorum," dedi. "Sonra da uyuyacağım. Bir süre dinlenmek istiyorum."

Tomas gülümsedi. "Yolculuğun geri kalanında sana ihtiyaç olmayacak. Gittiğimiz yerden dönemeyebiliriz, bizi bulman çok zor olur."

Ejderha bu son söze alaycı bir cevap verdi. "Bazı şeyleri yitirmişsin, Valheru. Yoksa sen de hatırlardın ki, istedikten sonra ulaşamayacağım hiçbir yer yoktur."

"Orası senin bile ulaşamayacağın bir yer, Ryath. Ölülerin Salonları'na gireceğiz."

"Öyleyse gerçekten benim ulaşamayacağım bir yerde olacaksınız, Tomas. Yine de, sen ve arkadaşın bu yolculuktan sağ çıkacak ve yaşam alemine dönecek olursanız, adımı söylemeniz yeterli, ben cevap veririm. Ava gidiyorum. Size de iyi avlar, Valheru." Ejderha kanatlarını yayarak kalktı, ardından bir sıçrayışla kararan gökyüzüne doğru yükseldi.

"Yoruldu," dedi Tomas. "Ejderhalar genellikle vahşi hayvanları avlarlar, ama bana kalırsa yarın bir çiftçinin bir çift koyunu ya da bir ineği eksik

çıkacak. Ryath günlerce tok bir karınla uyuyacaktır.”

Pug giderek kesifleşen karanlıkta etrafına bakındı. “Koşturmaca içinde aynı şeyi kendimiz için düşünmeyi unuttuk.” ‘

Tomas devrik bir ağaç gövdesine oturarak, “Gençliğimizdeki efsanelerde böyle şeyler hiç olmazdı,” dedi.

Pug arkadaşına soru soran gözlerle bakınca Tomas, “Çocukluğumuzda Crydee yakınlarındaki ormanları hatırlıyor musun?” dedi. Yüzü neşeli bir ifadeye büründü. “Çocukluğumuzdaki tüm oyunlarda düşmanlarımızı yendikten sonra akşam yemeğine yetişecek zamanımız olurdu.”

Pug da arkadaşının yanına oturdu. O da hafifçe kıkırdayarak, “Hatırlıyorum,” dedi. “Sen hep trajik bir savaştan sonra sadık adamlarına veda eden mağlup kahraman olurdun.”

Tomas’ın sesi düşünceli bir tona büründü. “Ama bu defa öldürüldükten sonra kalkıp annemin mutfağına dönüp sıcak bir yemek yemeyeceğiz.”

Uzun bir an geçti. Pug, “Yine de kendimizi elimizden geldiğince rahat ettirebiliriz,” dedi. “Burası şafağı beklemek için hiç de fena bir yer değil. Herhalde Nekropol bitki örtüsünün altında kalmış, yoksa havadan görürdük. Yerini yarın daha iyi belirleyebiliriz.” Hafif bir gülümsemeyle, “Hem yorgun olan yalnızca Ryath değil,” diye ekledi.

“İhtiyacın varsa uyu.” Tomas’ın gözleri ağaçlıkların arasındaki bir şeye takılmıştı. “Ben dilediğimde uykuyu düşünmemeyi öğrendim.” İfadesini gören Pug da başını çevirip Tomas’ın bakışlarını izledi. Karanlıkta bir şey hareket ediyordu.

Sonra arkalarındaki ormandan bir kükreyiş yükseldi. Açıklık bir an için sessizdi, sonra ormandan bir şey ya da birisi Tomas’ın sırtına doğru sıçradı.

Yarı çığlık, yarı kükreme olan sese bir düzinesi cevap verdi. Tomas sırtına çarpan şeyin etkisiyle yere yuvarlanırken Pug ayağa fırladı. Ama bu yaratık ya da insanın boyu Tomas’a çok yakın da olsa, Midkemia’daki hiçbir ölümlünün gücü onunkine denk değildi. Tomas rahatça doğruldu, sırtındaki şeyi postundan yakaladı. Güçlü bir çekişle onu sanki bir çocukmuş gibi, kendisine doğru koşan bir başka yaratığın üzerine savurdu.

Pug ellerini başının üzerinde birbirine vurdu ve açıklık ondan yayılan bir gök gürültüsüyle yankılandı. Sağır edici bir sesti, yakındakiler yere devrildiler. Pug’ın kaldırdığı ellerinden kör edici bir ışık fışkırdı ve Tomas ile Pug’ın çevresini saranlar donakaldılar.

Kaplana benziyorlardı, ama bedenleri değiştirilip insana benzetilmişti. Kol ve bacakları gibi başları da siyah çizgilerle kaplı turuncu renkteydi. Her biri mavi metalden bir göğüs zırhı mavi siyah arası bir maddeden yapılmış, baldırlarının ortasına kadar inen pantolonlar giymişlerdi. Hepsinde birer kılıç ve avcı bıçağı vardı.

Açıklıkta çömeldiler, Pug'ın büyüsünün ışığı onları kör etmişti. Pug hemen bir başka büyü oluşturdu ve kaplan-adamlar devrildiler. Pug hafifçe sendeledi, derin derin soluyarak yerdeki ağaç gövdesine oturdu. "Bu çok fazlaydı. Bu kadar çok kişiye uyku büyüsü yapmak... "

Tomas onu tüm dikkatiyle dinlemiyordu. Kılıcını çekmişti, kalkanı da hazırdı. "Ormanda başkaları da var."

Pug sersemliğinden sıyrılıp ayağa kalktı. Çevrelerini saran ormanda, hafif bir esintiyle hışırdayan dalları andıran yumuşak bir hareketlilik duyuluyordu, ama o gece hiç rüzgar yoktu. Sonra karanlığın içinden bir düzine figür daha bir bütün halinde belirdiler, yerdekilerin birer benzeriydiler. Bir tanesi kalın bir sesle, sözcükleri yutarak, "Silahlarını bırak, insanoğlu," dedi. "Çevreniz sarıldı." Diğerleri diz çökmüşlerdi, benzedikleri dev kediler gibi atılmaya hazırdılar.

Tomas Pug'a baktı, o da başıyla onayladı. Tomas kaplan-adamlardan birinin silahlarını almasına izin verdi. Kaplan-adamların lideri onları göstererek, "Bağlayın!" dedi.

Tomas bağlanmaya karşı koymadı, Pug da öyle. Lider, "Savaşçılarımın çoğunu öldürdünüz," dedi.

"Yalnızca uyuyorlar," dedi Pug.

Kaplan-savaşçılardan biri eğilip uyuyanlardan birini kontrol etti. "Bu doğru, Tuan!"

Adı Tuan olan Pug'ın yüzüne dikkatle baktı. "Anlaşılan sen bir efsuncusun, yine de kolayca teslim oldun. Neden?"

"Merak," dedi Pug. "Hem size zarar vermek niyetinde değiliz."

Etraflarını saran kaplan-adamlar kahkahalar atmaya ya da ona benzer bir şeye başladılar. O anda Tomas bileklerini birbirinden ayırdı. Bağlar hemen koptu. Elini altın kılıcını tutan savaşçıya doğru uzattı ve kılıç şaşkına dönen yaratığın elinden fırlayıp kendi eline oturdu. Kahkahalar susmuştu.

Adı Tuan olan şaşkın bir öfkeyle kükreyerek, kıvrık parmaklı ve uzun pençeli elini Pug'ın yüzüne doğru savurdu. Pug anında elini kaldırdı ve

avucundan küçük, altın renkli bir ışık çıktı. Yaratığın pençeleri sanki çeliğe çarpmışçasına o ışıktan geri sekti.

Etraflarını saran yaratıklar bir kez daha yaklaşmaya başladılar ve iki tanesi Tomas'ı arkasından yakaladılar. Tomas onları rahatça bir kenara fırlatıp adı Tuan olanı ensesinden yakaladı. Tuan'ın boyu iki metreden fazlaydı, ama Tomas onu rahatça kaldırmıştı. Ensesinden yakalanan tüm kediler gibi çaresizce sallanıp duruyordu. "Durun, yoksa o ölür!" diye emretti Tomas.

Yaratıklar tereddüt ettiler. Sonra kaplan-savaşçılardan biri diz çöktü. Diğerleri de onu izlediler. Tomas Tuan'ı bıraktı.

Kaplan-adamların lideri yumuşak bir inişle düştü ve döndü. "Sizler nasıl yaratıklarsınız?"

"Ben bir zamanlar Kartal Bakışı'nın Hakimi Ashen-Shugar olarak bilinen Tomas'ım. Valherulardanım."

Bunun üzerine kaplan-adamlar yarı kükreyip, yarı ağlayarak usulca miyavlamaya başladılar. Defalarca "Kadim Olan!" diye tekrarladılar. Dehşetten sinmiş bir halde birbirlerine sokulmuşlardı.

"Nedir bu," dedi Pug, "ve bu yaratıklar da nesi?"

"Benden korkuyorlar, çünkü ben karşılarında canlı bir efsane olarak duruyorum," dedi Tomas. "Bunlar Draken-Korin'in yaratıkları." Pug'ın anlamayan bakışlarını görünce, "O da bir Valheru'ydu," diye ekledi. "Kaplanların Lordu idi ve bunları sarayını korumaları için yetiştirirdi." Etrafına bakındı. "Herhalde bu ormandaki mağaralardan birindedir." Tuan'a dönerek, "İnsanlarla savaşıyor musunuz?" dedi.

Hâlâ diz çökmüş olan Tuan kükredi. "Ormanımıza giren herkesle savaşırız, Kadim Olan. Sen de biliyorsun ki, burası bizim topraklarımız. Bizi özgür bırakan sendin."

Tomas'ın gözleri kısıldı, sonra iyice büyüdüler. "Ben... ben hatırlıyorum." Yüzü biraz solmuştu. "O günlerin hepsini hatırladığımı sanıyordum... " dedi Pug'a.

"İnsan olmadığınızı sanmıştık," dedi Tuan. "Maharta'lardan Rana, Lana'nın Papaz-Kralına savaş açtı. Düzlüklere onun savaş filleri hakim, ama ormanlar hâlâ bizim. Bu yıl Yılan Nehri Şehri'nin Derebeyi ile işbirliği yaptı, Derebeyi ona asker sağlıyor. Rana da onları üzerimize gönderiyor. Bu yüzden biz de buraya gelen herkesi öldürüyoruz, ister cüce, ister goblin, ister yılan adam olsunlar."

Pug, “Pantathialılar!” dedi.

“İnsanlar onlara bu adı veriyor,” dedi Tuan. “Yılanlar ülkesi güneyde bir yerde, ama zaman zaman karışıklık çıkarmak için kuzeye de geliyorlar. Onlara karşı merhametimiz yoktur.” Tomas’a, “Bizi tekrar esir etmeye mi geldin, Kadim Olan?” dedi.

Tomas daldığı düşüncelerinden sıyrıldı. “Hayır, o günler geçmişte kaldı. Biz Ölü Tanrıların Şehri’ndeki Ölülerin Salonu’nu arıyoruz. Bize yol gösterin.”

Tuan savaşçılarına yerlerinde kalmalarını işaret etti. “Size ben yol gösteririm.” Gırtlaktan gelen, kükremeyle karışık bir dille diğerleriyle konuştu. Birkaç saniye sonra ormandaki ağaçlar arasında karanlıkta gözden yitmişlerdi. Hepsi gidince, “Gelin, yolumuz uzun,” dedi.

Tuan onlara yol gösterdi ve gece boyunca yol alırlarken Pug durmadan sorular sordu. Kaplan-adam başlangıçta büyücüyle konuşmakta isteksizdi, ama Tomas yardımcı olmasını işaret etti ve kaplan-adamların lideri de dediğine uydu. Kaplan halkı, ejderhanın indiği yerin doğusundaki küçük bir şehirde yaşıyordu. Yetiştirdikleri sürüleri avladıkları için kaplan-adamlar uzun zamandır ejderhalardan nefret edegelmişlerdi. Bu yüzden, ejderhanın uzaklaştırılması gerekebilir diye tam bir devriye gönderilmişti.

Şehirlerinin bir adı yoktu, yalnızca Kaplanlar Şehri olarak biliniyordu. Kaplan-adamlar dışarıdan gelen herkesi öldürdükleri için bu şehri görüp de hayatta kalan bir insan olmamıştı. Tuan insanlara karşı son derece güvensizdi ve nedeni sorulduğunda yalnızca, “Biz buraya insanlardan önce geldik,” demekle yetindi. “Onlar doğudaki ormanlarımızı aldılar. Biz de direndik. Aramızda hep savaş olmuştur.”

Tuan Pantathialılar hakkında, gördükleri yerde öldürülecekleri dışında bir şey bilmiyordu. Pug kaplan-adamların nasıl doğdukları ya da Tomas’ın onları nasıl serbest bıraktığı hakkında sorular sorduğunda aldığı tek cevap sessizlik oldu. Tomas da aynı şekilde ketum kalınca, Pug üstelemedi.

Cennetin Sütunları’nın aşağısındaki ormanlarla kaplı tepelere tırmandıktan sonra derin bir geçide ulaştılar. Tuan durdu. Doğuda gri bir şafak yaklaşıyordu. “Burada tanrılar yaşar,” dedi. Yukarı baktılar. Dağların dorukları güneşin ilk ışıklarını alıyorlardı. Beyaz bulutlar ışığı beyaz ve gümüş rengi pırıltılarla yansıtan parlak bir sisle Cennetin Sütunları’nın doruklarını sarıyordu.

“Dorukların yüksekliği ne kadar?” diye sordu Pug.

“Kimse bilmiyor. Hiçbir ölümlü onlara ulaşamadı. Sınırlarımızın güneyinde kalmaya söz vermeleri koşuluyla hacıların saldırıya uğramadan buraya gelmelerine izin veririz. Tırmananlar geri dönmezler. Tanrılar yalnız kalmayı tercih ediyorlar. Gelin.”

Onları bir boğaza doğru inen geçide soktu. “Bu geçidin sonunda boğaz genişleyip dağların eteğindeki bir platoya çıkar. Ölü Tanrıların Şehri orada. Şimdi ağaç ve sarmaşıklarla kaplı bir yer. Kayıp tanrılar tapınağı şehrin içinde. Onun ötesinde de ölülerin yeri var. Ben daha ileri gitmeyeceğim, Kadim Olan. Sen ve efsuncu arkadaşın sağ çıkabilirsiniz, ama ölümlüler için bu dönüşü olmayan bir yolculuk. Ölülerin Salonları’na girmek, yaşam diyarını geride bırakmak demektir.”

“Sana artık ihtiyacımız yok. Yolun açık olsun.”

“İyi avlar, Kadim Olan,” dedi Tuan. Ardından koşar adımlarla sıçrayarak uzaklaştı.

Tomas ve Pug bir şey söylemeden boğaza girdiler.

Pug ve Tomas meydanda ağır adımlarla ilerliyorlardı. Pug her bir harikayı kafasına kaydediyordu. Tuhaf biçimli binalar -altıgen, beşgen, paralelkenar, piramit şekillerinde- görünüşte rastgele olan, ama bir yandan da mantıklı gelen ve bakan kişide bu dizilimi kavrayacak kadar zeki olmadığı hissini uyandıran bir şekilde düzenlenmişlerdi. Meydanın dört bir köşesinde imkansız şekillerdeki dikilitaşlar, üzerlerinde kadim bir alfabeyle yazılmış oymalar bulunan, siyah kehribar ve fildişinden devasa sütunlar vardı. Burası gerçekten bir şehir olmakla birlikte başka hiç bir şehire benzemiyordu, çünkü pazarları, ahırları, meyhaneleri, hatta insanın başını sokabileceği en basit bir kulübesi bile yoktu. Çünkü nereye giderlerse gitsinler karşılarına yalnızca mezarlar çıkıyordu. Her birinin girişinin üzerinde de, tek bir isim yazılıydı.

“Burayı kim inşa etmiş?” diye sesli düşündü Pug.

Tomas, “Tanrılar,” diye cevap verdi: Pug arkadaşının yüzüne bakınca sözlerinin şaka olmadığını anladı.

“Bu gerçekten olabilir mi?”

Tomas omuzlarını silkti. “Bizim gibiler için bile bazı şeyler birer sır olarak kalır. O mezarları kuran bir varlık vardı.” Meydanın kenarındaki büyük binalardan birini gösterdi. “Bu Isanda adını taşıyor.” Tomas anılarında kaybolmuş gibiydi. “Soydaşlarım tanrılara başkaldırdıklarında, ben onlara katılmadım.” Pug Tomas’ın onlardan soydaşlarım, diye söz

ettiğini gözden kaçınmamıştı, geçmişte ise Ashen-Shugar'dan ayrı bir varlık olarak söz ediyordu. Tomas devam etti. "O zamanlar tanrılar yeniydiler, güçlerini yeni yeni kazanıyorlardı, Valherular ise kadimdiler. Eski bir düzen sona eriyor, bir yenisi doğuyordu. Ama tanrılar, en azından sağ kalanları güçlüydüler. Ishap'ın oluşturduğu yüz tanesinden on altısı sağ kaldı, on iki küçük ve dört büyük tanrı. Diğerleri ise burada yatıyorlar." Bir kez daha binayı gösterdi. "Isanda Dans Tanrıçası idi." Ağır ağır etrafına bakındı. "Kaos Savaşları'nın olduğu dönemdi."

Daha fazla konuşmak istemediği belli olan Tomas Pug'ın arkasına geçti. Bir başka binada OnAnita-Tith adı yazılıydı. "Bu sence ne demek?" dedi Pug.

Tomas yürürken alçak sesle konuştu. "Neşeli Savaşçı da, Savaşların Plancısı da ölümcül yaralar almışlardı, ama kalan varlıklarını birleştirip kısmen hayatta kalmayı başardılar, Tith-OnAnita, yani İki Yüzlü Savaş Tanrısı olarak. Burada da kurtulamayan parçaları yatıyor."

Pug yumuşak bir sesle, "Ne zaman bir harika görüp de onun eşsiz olduğunu düşünsem... bu beni eziyor." Pug'a yabancı gelen isimlerin yazılı olduğu bir düzine binanın yanından sessizce geçtikten sonra büyücü, "Ölümsüzler nasıl oluyor da ölüyorlar, Tomas?" diye sordu.

Tomas arkadaşına bakmadan konuştu. "Hiçbir şey ebedi değildir, Pug." Sonra arkadaşına baktığında Pug onun gözlerinde garip bir ışıltı gördü, Tomas savaşmaya hazır gibi duruyordu. "Hiçbir şey. Ölümsüzlük, güç, hakimiyet, bütün bunlar birer göz boyamaca. Anlamıyor musun? Bizler anlayamadığımız bir oyunda birer piyonuz."

Pug gözlerini tuhaf şekilde sıralanmış binalarının üzeri sarmaşıklarla yarı örtülmüş olan kadim şehirde gezdirdi. "Beni en çok ezen de bu."

"Şimdi, bu oyunu anlayabilecek birini aramalıyız. Macros'u." Etrafındakileri yanında cüce gibi bırakan dev boyutlardaki bir binayı gösterdi. Üzerine dört isim kazınmıştı, Sarig, Drusala, Eortis ve Wodar-Hospur. Tomas, "Kayıp tanrıların anıtı," dedi. Her ismi sırayla gösterdi. "Ortadan kaybolduğunda sırlarını da sakladığına inanılan kayıp Büyü Tanrısı. Belki de bu dünyada yalnızca Küçük Büyü'nün ilerlemesinin nedeni budur. Şifa Tanrıçası Drusala'nın düşürdüğü asasını Sung aldı ve kız kardeşinin döneceği gün için saklıyor. Yunus kuyruklu yaşlı Eortis, gerçek Deniz Tanrısı. Onun tahtında şimdi Kilian oturuyor. O artık tüm doğanın

anası. Ve Wodar-Hospur, Ishap'tan daha aşağı olan tüm varlıklar arasında Gerçek'i bilen yegane varlık olan Alim."

"Tomas, bu kadar şeyi nereden biliyorsun?"

Arkadaşına bakarak, "Hatırlıyorum," diye cevap Verdi. "Ben tanrılara karşı koymaya kalkışmadım, Pug, ama oradaydım. Gördüm. Ve hatırlıyorum." Sesinde, bir ömür boyudur dost olduğu arkadaşından gizleyemediği korkunç bir acı tınısı vardı.

Yürümeye devam ederlerken, Pug Tomas'ın bu konuda en azından şimdilik başka bir şey söylemeyeceğini anlamıştı. Tomas Pug'ı dört kayıp tanrının muazzam anıtının içine doğru götürdü. Cılız bir ışık tapınağı aydınlatıyor, devasa odayı kehribar rengi bir parıltıyla dolduruyordu. Yüksek tonozlu tavana kadar tek bir gölge yoktu. Salonun her iki yanındaki taştan yapılmış devasa tahtlar boş bir halde bekliyorlardı. Girişin tam karşısında, karanlığa doğru uzanan büyük bir mağara vardı. Tomas o kara girişi işaret ederek, "Ölülerin Salonları," dedi.

Pug bir şey söylemeden yürümeye başladı, az sonra ikisi de karanlıkta gözden yitmişlerdi.

Bir an yabancı da olsa gerçek bir dünyadaydılar, bir an sonra ise ruhlar alemine girmişlerdi. Sanki içlerinden dayanılmaz bir soğukluk geçmişçesine bir an ikisi de müthiş bir rahatsızlık duydular, ardından da bir an kendilerinden geçer gibi oldular. Artık gerçekten de Ölülerin Salonları'na girmişlerdi.

Şekil ve mesafelerin bir anlamı yoktu, bir an dar bir tüneldeyken, bir an sonra kendilerini güneş altında sonsuza dek uzanan bir çayırda buluyorlardı. Ardından çağlayan ırmakları ve meyve veren ağaçları olan bir bahçeden geçtiler. Sonra bir buz akıntısının, neşeli bir müziğin duyulduğu dev bir salonun çevrelediği bir yamaçtan dökülen beyaz-mavi renkteki donuk bir şelalenin altından geçtiler. Ardından adeta bulutların üzerinde yürüdüler. Ama sonunda kendilerini hiçbir gözün göremeyeceği kadar kesif bir karanlığa doğru uzayıp giden kadim, ölü kayalardan, muazzam bir mağarada buldular. Pug elini kayalara sürdü ve yüzeyin sabuntaşı gibi kaygan olduğunu fark etti. Pug merakını bir kenara bıraktı. Önlerinde geniş bir nehir ağır ağır akıyordu ve kesif sisin içinde, uzaklarda bir kıyı daha olduğunu görebiliyorlardı. Derken sisin içinde bir kayık belirdi, kıç tarafındaki ağır bir cüppeye sarınmış tek bir figür, bir kıç küreği ile aracı

idare ediyordu. Kayık yavaşça kıyıya otururken figür geniş küreği sudan çıkardı ve Tomas ile Pug'a binmelerini işaret etti.

"Kayıkçı ha?" dedi Pug.

"Bu bildik bir efsanedir. En azından burada gerçek. Haydi."

Bindiler ve figür çarpık elini uzattı. Pug kesesinden iki bakır para çıkarıp uzatılan ele bıraktı. Pug oturunca hayret içinde kayığın dönmüş olduğunu ve nehrin diğer tarafına doğru hareket ettiklerini gördü. Oysa hiçbir hareket hissetmemişti. Arkadan gelen bir ses üzerine döndü ve geride bıraktıkları kıyıda belli belirsiz şekillerin çabucak sise saklandıklarını gördü.

Tomas, "Geçmeye korkanlar ya da kayıkçıya ödeme yapamayanlar," dedi. Pug yalnızca başıyla onaylayabildi. Nehre bakınca altlarındaki suyun aşağıdan gelen sarı-yeşil bir ışıkla parladığını gördü ve şaşkınlığı iyice arttı. Suyun derinliklerinde birileri duruyor, yukarılarından geçen kayığa bakıyorlardı. Güçsüzce el sallıyor ya da uzanıyorlar, adeta tutunmaya çalışıyorlardı, ama kayık hızla geçip gitti. Tomas, "Kayıkçının izni olmadan geçmeye çalışanlar," dedi. "Ebediyen hapsedilmişler."'

Pug usulca, "Hangi tarafa geçmeye çalışıyorlardı?" diye sordu.

"Yalnızca kendileri biliyorlar," dedi Tomas.

Kayık karşı kıyıya oturdu ve kayıkçı sessizce işaret etti. Kayıktan indiler ve Pug arkasına baktığında kayığın gözden kaybolduğunu gördü. Tomas, "Bu yalnızca tek yöne doğru yapılabilen bir yolculuk," dedi. "Gel."

Pug tereddüt etti, ama az önce dönüşü olmayan noktayı geçtiklerini ve vazgeçmenin bir işe yaramayacağını fark etti. Uzayıp giden bir an boyunca son kez nehre baktı ve hemen Tomas'ın peşine düştü.

Yol alırken duraksadılar. Pug ve Tomas bir an gri ve siyahlarla kaplı boş bir düzlükte yürürlerken, bir an sonra önlerine dev bir yapı çıkmıştı, tabii buna gerçekten bir yapı denebilirse. Dört bir yana doğru ufka kadar uzanıyordu, daha ziyade muazzam boyutlarda bir duvar gibiydi. Bu ıssız yerde gökyüzü yerine geçen griliğe doğru yükseliyor, bir yerden sonra gözden yitiyordu. Bu gerçeklikte bir duvardı bu; kapısı olan bir duvar.

Pug geriye bakınca arkalarında boş bir düzlükten başka bir şey göremedi. Belirsiz bir zaman önce nehri geride bıraktıklarından beri nadiren konuşmuşlardı. Hakkında konuşulacak bir şey yoktu ve sessizliği bozmak uygunsuz görünüyordu. Pug önüne dönünce Tomas'ın bakışlarıyla karşılaştı.

Tomas işaret etti, Pug da başıyla onayladı ve önlerindeki geniş, açık girişe uzanan basit taş basamakları tırmandılar. Eşikten geçince durdular, karşılaştıkları görüntü tüm duyularını alt üst etmişti. Üzerinde sıra sıra katafalkların dizildiği muazzam bir mermer zemin dört bir yana, hatta arkalarına doğru bile uzayıp gidiyordu. Her birinin üzerinde biri uzanmıştı. Pug en yakındakine yaklaşıp yüzünü inceledi. Hiçbir işaret yoktu ve uyuyor gibiydi, ama göğsü hareketsizdi. En fazla yedi yaşında olabilecek bir kızdı.

Her yerde paçavralar içindeki dilencilerden kraliyet giysileri içinde olanlara dek her türden kadın ve erkekler yatıyordu. İşaretsiz cesetlerin yanında yaşlı ve çürümeye yüz tutmuş, parçalanmış ya da tanınmayacak kadar yanmış cesetler duruyordu. Buruşuk, kadim kocakarıların yanında doğum sırasında ölmüş bebekler duruyorlardı. Artık gerçekten Ölülerin Salonları'ndaydılar.

Tomas usulca, "Görünüşe bakılırsa her yön aynı," dedi.

Pug başını iki yana salladı. "Sonsuzluğun sınırları içindeyiz. Bence bir yol bulmalıyız, yoksa çağlar boyunca dolanıp durabiliriz. Zaman burada bir şey ifade ediyor mu bilmiyorum, ama ediyorsa, onu boşa harcamayı göze alamayız." Pug gözlerini kapatıp konsantre oldu. Başının üzerinde parlak sisler oluştu ve bir yürek gibi atarak hızla dönen bir küreye dönüştü. İçeride soluk, beyaz bir ışık görülebiliyordu; sonra sihir yok oldu. Pug'ın gözleri kapalı kaldı. Tomas sessizce izliyordu. Pug'ın yürüyerek yıllar sürecek bir arayışı birkaç saniyede yapmak için mistik bir bakış kullandığını biliyordu. Sonra Pug'ın gözleri açıldı ve işaret etti. "Bu taraftan."

Bir sonraki salonun girişinde figürler sessizce bekliyorlardı. Bu yere özgü bir tuhaflık olarak bir açıdan bakıldığında bir satranç tahtasını andırır şekilde yatarak her yana doğru uzayıp giden cesetler görülürken, bir başka açıdan bakıldığında ise kemerli girişi olan bir diğer duvar görülüyordu. Onun önünde binden fazla erkek, kadın ve çocuk sessizce duruyorlardı. Pug ile Tomas yaklaşırlarken yatan figürlerden biri katafalkından doğrulup önlerinden geçerek kapının önünde bekleyenlere katıldı. Pug arkasına bakınca, başka bir yönden bir diğerinin geldiğini gördü. Henüz boşalmış olan katafalka baktı ve az öncekinin yerinde yeni birisinin belirmiş olduğunu gördü. Pug ve Tomas kapının yanında bekleyenlerin önünden geçerlerken onların ziyaretçileri fark etmediklerini anladılar. Pug uzanıp bir çocuğun omuzuna dokundu ve çocuk, sanki oraya bir böcek konmuş gibi dalgın bir hareketle Pug'ın elini silkeledi. Ama çocuk büyücünün

varlığından haberdar olduğuna dair başka hiçbir harekette bulunmadı. Tomas başıyla devam etmelerini işaret etti. Kapıdan geçince, içeride görüş sınırlarını aşan sıralar boyunca dizilmiş başkaları da olduğunu gördüler. Geçişlerine yine hiçbir tepki gelmiyordu. İki adam hemen sıranın başına doğru yürüdüler.

Onlara saatler gibi gelen bir süredir önlerinde bir ışık yanıyordu. Binlerce figür o parlaklığa dönük sessiz sıralar oluşturmuş, sabırsızlanmadan bekliyorlardı. Işığa doğru dönmüş, yüzlerinde anlaşılması imkansız ifadelerle duranların yanlarından geçtiler. Pug zaman zaman sıralardan birinde duranların bir adım ilerlediğini fark etmişti, ama sıralar ancak bir salyangoz hızıyla ilerliyordu. Parlak ışığa yaklaşırlarken Pug arkasına baktı ve hiçbir gölge olmadığını gördü. Bu alemin bir başka tuhaflığı, diye düşündü. Sonra nihayet basamaklara ulaştılar.

Bir düzine basamağın yukarısında, çevresi altın bir ışıkla sarılı bir taht duruyordu. Pug’ın kulakları müziği andıran bir şey duyuyordu, ama ne olduğu anlaşılacak kadar belirgin değildi. Bakışlarını kaldırarak tahtta oturan figüre baktı. Kadın çarpıcı güzellikte, ama ürkütücüydü. Hatları inanılmaz derecede kusursuz, ama her nasılsa korkunçtu. Önünde sıra sıra toplanmış insanları karşılıyor ve her sıranın başındakini bir süre inceliyordu. Sonra figürlerden birini gösterip bir hareket yapıyordu. Çoğu zaman figürler, tanrıçanın seçtiği kadere doğru gözden kayboluyorlardı, ama bazen içlerinden biri dönüp tekrar katafalklara doğru yürümeye başlıyordu. Kadın bir süre sonra dönüp iki adama baktı ve Pug’ın gözleri isli kömür gibi, içinde zerre kadar dahi sıcaklık ya da ışık olmayan, kapkara gözlerle buluştu, ölümün gözleriyle. Yine de o dehşet verici görünüşüne ve kireç gibi bembeyaz yüzüne rağmen kadının inanılmaz bir çekiciliği, sarılıp kucaklanmak için haykıran, sarhoş edici bir güzelliği vardı. Pug benliğinin onun beyaz kolları arasında olmak, göğsüne yaslanmak ihtiyacıyla yanıp tutuştuğunu hissetti. Pug güçlerini kullanıp bu arzulardan kurtularak yerinde kaldı. O zaman tahttaki kadın bir kahkaha attı, Pug’ın duyduğu en soğuk, en ölü seslerden biriydi bu. “Ülkeme hoş geldiniz, Pug ve Tomas. Geliş şekliniz hayli alışılmadık.” Pug’ın aklı uyuşup çalkalandı. Kadının her sözcüğü beynine saplanan bir buz parçası gibi ürpertici bir açı veriyordu, tanrıçanın varlığını kavramak bile yeteneğini aşan bir şeydi adeta. Kendisinin eğitimi, Tomas’ın da mirası olmasa kadının ağzından çıkan ilk sözcüğün gücüyle ezilip dağılacaklarını, büyük olasılıkla da ölmüş

olacaklarını kesin olarak anlamıştı. Yine de kendine hakim oldu ve yerinde kaldı.

Tomas konuştu. “Leydi, neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. “

Kadın başıyla onayladı. “Belki sizden bile daha iyi biliyorum.”

“Öyleyse bize bilmemiz gereken şeyi söyler misin? Burada bulunmamız seni rahatsız ettiği gibi bizim de hoşumuza gitmiyor.”

Yine o kemikleri donduran kahkaha. “Beni hiç de rahatsız etmiyorsunuz, Valheru. Hep soydaşlarından birini ağırlamayı istemişimdir. Ama zaman ve şartlar buna hiç izin vermedi. Pug da zamanı gelince buraya gelecek. Ama bu olduğunda şu karşımda duranlar, yargılanmak için sabırla sıralarını bekleyenler gibi olacak. Ben istediğim sürece herkes bekler; bazıları Çark’ta bir tur daha atmak için dönerler; bazıları en büyük cezayı görerek unutulurlar; pek azı da son hazla ödüllendirilir ve Mutlak ile bütünleşirler.

“Yine de,” dedi düşünceli bir ifadeyle, “onun zamanı henüz gelmedi. Hayır, hepimiz önceden yazılmış olduğu şekilde hareket etmeliyiz. Aradığınız kişi henüz benim yanımda değil. Ölümlü alemlerde yaşayanlar içinde konukseverliğimi en fazla reddeden o oldu. Hayır, Kara Macros’u bulmak için başka bir yere bakmalısınız.”

Tomas düşündü. “Nerede olduğunu öğrenebilir miyiz?”

Tahttaki kadın öne doğru eğildi. “Benim yapabileceklerimin bile bir sınırı var, Valheru. Aklını bu göreve verirsen, kara efsuncunun nerede olduğunu anlarsın. Bunun tek bir cevabı olabilir.” Bakışlarını tekrar Pug’a çevirdi. “Sessizsin, büyücü. Hiçbir şey söylemedin.”

Pug usulca, “Merak ediyorum, leydi,” dedi. “Sorabilir miyim” -eliyle etrafındakileri gösterdi- “bu alemde hiç mutluluk yok mudur?”

Tahttaki kadın bir an için önünde sıralanmış sessiz insanlara baktı. Bu soruyla ilk kez karşılaşıyor gibiydi. Sonra, “Hayır,” dedi, “ölüler diyarında mutluluk yoktur.” Büyücüyü bir kez daha süzdü. “Ama şunu bil ki, keder de yoktur. Artık gitmelisiniz, canlılar burada ancak kısa bir süre kalabilirler. Ayrıca alemimde karşılaşacak olursanız ıstırap çekeceğiniz kişiler de var. Gitmelisiniz.”

Tomas başıyla onayladı ve sert bir hareketle eğilip selam vererek Pug’la birlikte uzaklaştılar. Uzun sıraların yanından aceleyle geçerlerken tanrıçanın parıltısı geride giderek sönüyordu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca yürüdüler. Birdenbire Pug durakladı, tanıdık bir yüz karşısında donakalmıştı. Dalgalı kahverengi saçları olan genç bir adam gözlerini sabit

bir şekilde ileriye dikmiş, sessizce sırada duruyordu. Pug neredeyse duyulmayacak bir sesle, “Roland,” dedi.

Tomas durup, yaklaşık üç yıl önce ölmüş olan Crydee’deki dostlarının yüzüne baktı. O ise iki eski arkadaşının farkında değildi. Pug, “Roland, benim, Pug!” dedi. Yine bir tepki yoktu. Pug Tulanlı toprak beyinin adını haykırınca gözlerinde varla yok arası bir kıpırtı oldu, sanki Roland çok uzaklardan birinin seslendiğini duymuştu. Pug acıyla bakarken, gençliğinde Carline’in ilgisini kazanmak için rekabet ettiği dostu yargılanacak olanlar sırasında bir adım daha ilerledi. Pug ona söyleyecek bir şey bulmak için aklını zorluyordu. Sonunda, “Carline iyi, Roland.” diye bağırdı. “O mutlu.”

Bir an hiçbir tepki gelmedi, sonra Roland’ın dudaklarının köşeleri çok kısa bir an için kıpırdadılar. Boş bakışlarını ileriye dikmiş arkadaşı Pug’a biraz daha huzurlu görünmüştü. Sonra Pug birdenbire Tomas’ın elini omuzunda hissetti ve güçlü savaşçı dostunu Roland’ın yanından ayırdı. Pug bir an direndiyse de bir işe yaramadı ve Tomas’ın yanında yürümeye başladı. Bir an sonra Tomas onu bıraktı. Yumuşak bir sesle, “Hepsi buradalar, Pug,” dedi. “Lord Borric ve eşi Catherine. Yeşil Yürek’te ölenler, Mac Mordain Cadal’daki hayaletin aldıkları. Kral Rodric. Gediksavaşı’nda ölen herkes. Hepsi buradalar. Lims-Kragma karşılaşacak olursak bize keder verecek kişilerden söz ederken bunu kastediyordu.”

Pug yalnızca başıyla onayladı. Bir kez daha kaderin kendisinden aldıkları için derin bir kayıp hissine kapılmıştı. Aklını tekrar bu garip yolculuğun nedenine vererek, “Şimdi nereye gidiyoruz?” dedi.

“Ölüm Leydisi cevap vermemekle cevabı vermiş oldu. Onun erişemeyeceği tek bir yer var. Bildiğimiz evrenin dışında tuhaf bir yer. Zamanın sınırının ötesindeki yeri, Ebedi Şehir’i bulmalıyız.”

Pug duraksadı. Etrafına bakınca yine düzenli sıralar halindeki cesetler arasında olduklarını gördü. “Öyleyse tek soru, orayı nasıl bulacağız?”

Tomas uzanıp elini Pug’ın yüzüne koyarak gözlerini kapattı. Büyücü kemiklerini donduran bir ürperti hissetti ve birdenbire ciğerlerini havayla doldurmuşçasına göğsü sıcak bir ateşle patlayacak gibi oldu. Dişleri takırdıyor ve bedeni acıyla boğum boğum sıkılıp bırakılıyormuşçasına şiddetle, kontrol dışı bir şekilde titriyordu. Kıpırdanınca soğuk bir mermer zeminde yattığını fark etti. Tomas’ın eli gözlerinden çekilmişti, onları açtı. Dört Kayıp Tanrı Tapınağı’nda, karanlık mağaranın girişinin hemen önünde yatıyordu. Az ileride Tomas da titreyen dizlerinin üzerinde doğruluyor, o da

kesik kesik soluyarak nefesini toplamaya çalışıyordu. Pug arkadaşının yüzünün solgun, dudaklarının morarmış olduğunu gördü. Büyücü kendi ellerine bakınca tırnaklarının diplerine kadar mosmor olduğunu gördü. Doğrulurken sızlayan ve titreyen bacaklarının yavaş yavaş ısındığını hissetti. Konuşurken sesi kum bir gıcırtı gibiydi. “Bu gerçek miydi?”

Tomas etrafına bakınırken yabancı yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. “Pug, bu dünyadaki tüm ölümlüler arasında bu sorunun ne kadar boş olduğunu en iyi sen biliyorsun. Ne gördüysek onu gördük. Gerçek bir yer miydi, yoksa akıllarımızdaki bir görüntü mü, bu önemli değil. Yaşadığımız bu deneyime göre hareket etmeliyiz, bu açıdan bakarsak da evet, gerçekti.”

“Şimdi mi?”

“Ryath’ı çağırmalıyım, çok derin uyumuyorsa tabii,” dedi Tomas. “Bir kez daha yıldızlar arasında yolculuk etmemiz gerek.”

Pug yalnızca başını sallayabildi. Aklı uyuşmuştu ve sersemlemiş bir halde, geride bıraktıkları mucizenin ötesinde daha ne gibi mucizeler olabileceğini düşündü.

YABON

HAN SESSİZDİ.

Güneşin batmasına iki saat vardı ve akşam eğlencesinin coşkun yüzü henüz kendini göstermemişti. Arutha bunun için şükrediyordu. O elinden geldiğince gölgelere gömülürken Roald, Laurie ve iki toprak beyi karşısındaki sandalyelerde oturuyorlardı. Yıllardır olduğundan daha kısa kestirdiği saçı ve giderek gürleşen sakalı ona meşum bir hava veriyor, paralı asker numaralarına inandırıcılık katıyordu. Jimmy ile Locklear Serüvencinin Bakışı'nda sıradan yolcu giysileri almış ve toprak beyi tuniklerini yakmışlardı. Beşi de her yönleriyle basit bir işsiz savaşçı grubuydular. Locklear bile inandırıcı görünüyordu, yanlarından gelip geçen ve ilk görevlerinin peşinde koşan bazı genç, hayalperest haydutlardan daha genç sayılmazdı.

Üç gündür Martin'i bekliyorlardı ve Arutha endişelenmeye başlamıştı. Mesajın zamanlamasını düşününce, Ylith'e ilk ulaşanın Martin olması gerekirdi. Ayrıca şehirde geçen her gün, oraya son geldiklerinde olanlar yüzünden birinin onları anımsaması olasılığı artıyordu. Ölümle sonuçlanan bir meyhane kavgası görülmedik bir şey olmasa da, birkaç kişinin bir yüzü anımsamalarına neden olabilirdi.

Masaya bir gölge düşünce bakışlarını kaldırdılar. Karşılarında Martin ve Baru duruyordu. Arutha ağır ağır doğrulurken Martin sakince elini uzattı. Sessizce el sıkışırlarken Martin, "İyi olduğunu görmek güzel," dedi.

Arutha çarpık bir ifadeyle gülümsedi. "Benim için de öyle."

Martin'in gülümsemesi kardeşininkinin bir eşiydi. "Farklı görünüyorsun." Arutha yalnızca başıyla onayladı. Ardından o ve diğerleri Baru'ya da hoş geldin dediler ve Martin, "O buraya nasıl geldi?" diye sordu. Jimmy'yi gösteriyordu.

"Onu durdurmak mümkün mü?" dedi Laurie.

Martin Locklear'a bakarak bir kaşını kaldırdı. "Bu yüzü tanıyorum, ama ismini hatırlayamadım."

"O Locky."

Roald gülerek, "Jimmy'nin himayesinde," diye ekledi.

Martin ile Baru bakıştılar. Uzun boylu Dük, "İkisi birden ha?" dedi

"Uzun bir hikaye bu," dedi Arutha. "Burada ne kadar az oyalanırsak, o kadar iyi."

"Katılıyorum," dedi Martin. "Ama yeni atlara ihtiyacımız olacak. Bizimkiler yorgunlar ve tahminime göre önümüzde hâlâ uzun bir yol var."

Arutha gözlerini kısarak, "Evet," dedi. "Çok uzun."

Açıklık, yoldaki basit bir genişlemeden daha fazla sayılmazdı. Her iki kattaki tüm pencerelerinden süzülen neşeli ışıkla gecenin kesif karanlığını delen han, Arutha'nın grubuna hoş geldin, diyen bir fener olmuştu. Ylith'den ayrıldıklarından beri olaysız bir yolculukla Zun ve Yabon'u geçmişler, şimdi de orman yolunun Tyr-Sog'a doğru kuzeydoğuya döndüğü, Krallık'ın son uygar noktasındaydılar. Doğruca kuzeye giderlerse Hadati ülkesine girerlerdi, oranın ötesindeki sıradağlar da Krallık'ın sınırlarını belirliyordu. Sorun çıkmamış olmasına rağmen hepsi de bu hana vardıklarına seviniyorlardı.

Keskin kulaklı bir seyis yamağı atlıların geldiğini duydu ve ahırın üst katından inip kapıları açtı—güneş battıktan sonra orman yollarında yolculuk eden pek fazla kişi olmazdı, o da içeri girmek üzereydi. Hemen hayvanlarının bakımlarını yaparlarken Jimmy ve Martin bir sorun çıkması olasılığına karşılık ormana arada bir göz atıyorlardı.

İşleri bitince yüklerini alıp hana yöneldiler. Ahır ile ana bina arasındaki açıklığı geçerlerken Laurie, "Sıcak bir yemek iyi gelecek," dedi.

Jimmy de Locklear'a, "Belki de bir süre için yiyeceğimiz sonuncu sıcak yemek olur," dedi.

Binanın önüne gelince kapının üzerindeki tabelayı seçebildiler, Bir adam arabasında uyurken katırı kayışlarını koparmış kaçıyordu. Laurie, "Sıcak yemek zamanı," dedi. "Zaman zaman biraz tuhaf tiplerin uğrak yeri olsa da, Uyuklayan Arabacı görebileceğiniz en iyi taşra hanlarından biridir."

Kapıyı itip açarak aydınlık ve sıcacık ana salona girdiler. Geniş bir açık ocakta gürül gürül bir ateş yanıyordu, önünde de üç uzun masa dizilmişti. Odanın diğer tarafında, kapının karşısında uzun bir bar, arkasında da koca fıçılar dolusu bira vardı. Orta yaşlı, tıknaz bir adam olan hancı da yüzünde

bir gülümsemeyle onlara doğru geliyordu. “Ah, konuklar. Hoş geldiniz.” Yanlarına gelince gülümsemesi iyice yayıldı. “Laurie! Roald! Vay canına! Yıllar oldu! Sizi gördüğüme çok sevindim.”

Ozan, “Merhaba, Geoffrey,” dedi. “Bunlar benim dostlarım.”

Geoffrey Laurie’yi kolundan tutup barın yanındaki bir masaya doğru götürdü. “Kapımız sana olduğu kadar arkadaşlarına da açık.” Onları masaya oturtarak, “Sizi gördüğüme çok sevinsem de, buraya iki gün önce gelmiş olmanızı dilerdim, İyi bir şarkıcı hiç de fena olmazdı.”

Laurie gülümsedi. “Sorun mu var?”

Hancının yüzünden sorunun hiç eksik olmadığını gösteren bir ifade geçti. “Her zaman. Bir grup cüce buradan geçiyordu ve saatler boyunca sarhoş şarkılarını söyleyip durdular. Şarkılara tempo tutmak için de ellerine ne geçerse masalara vurup durdular, şarap kadehleri, sürahiler, el baltaları; hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Tabak çanaklarımı kırıp döktüler, masalarımı harap ettiler. Ana salonu bugün öğleden sonraya kadar ancak bir düzene sokabildim, bir masanınsa yarısını onarmam gerekti.” Roald ve Laurie’ye yarı ciddi, yarı şakacı bir bakış attı. “Yani geçen defaki gibi sorun çıkarayım demeyin. Haftada bir olay kafi.” Bakışlarını odada gezdirdi. “Şimdilik ortalık sessiz, ama her an bir kervanın gelmesini bekliyorum. Gümüş tüccarı Ambros yılın bu zamanında geçer.”

Roald, “Susuzluktan ölüyoruz, Geoffrey,” dedi.

Adam bir anda mahcup oldu. “Doğru, çok özür dilerim. Yoldan yeni gelmişsiniz, bense saksağan gibi ötüp duruyorum. Ne arzu edersiniz?”

Martin, “Bira,” dedi, diğerleri de tekrarladılar.

Adam hemen uzaklaştı ve az sonra ağzına kadar soğuk bira dolu bir tepsi bardakla döndü. Acı içkiden ilk yudumunu alan Laurie, “Cüceleri yurtlarından bu kadar uzağa getiren şey ne?” diye sordu.

Hancı ellerini önlüğüne silerek masalarına katıldı. “Haberleri duymadınız mı?”

“Güneyden henüz geldik,” dedi Laurie. “Haberler neymiş?”

“Cüceler Delmoria köyünde Şef Harthorn’un büyük salonunda müzakere etmek üzere Taş Dağı’na doğru gidiyorlar.”

“Ne için?” diye sordu Arutha.

“Şey, buradaki cüceler Dorgin’den buraya kadar onca yolu gelmişlerdi, konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla doğulu cüceler çağlardır ilk kez Batı’daki kardeşlerini ziyaret etmek üzere toplanmışlar. Dorginli yaşlı Kral

Halfdan Batıdaki Tholin hattının yeniden kurulmasına tanıklık etmeleri için oğlu Hogne ile başbelası arkadaşlarını gönderiyor. Gediksavaşı sırasında Tholin'in şahmerdanının dönmesiyle birlikte batılı cüceler, Tholin ile kaybolan tacı takması için Caldaralı Dolgan'a baskı yapmaya başladılar. Gri Kuleler'den, Taş Dağı'ndan Dorgin'den ve adını bile duymadığım yerlerden gelen cüceler Dolgan'ın batı cücelerinin kralı oluşuna tanıklık etmek için toplanıyorlar. Dolgan müzakereyi kabul ettiği için Hogne tacı takacağının kesin olduğunu söylüyor, ama cüceler nasıldır, bilirsiniz. Bazı şeylere çabucak karar verirler, bazıları içinse yıllarca düşünürler. Uzun ömürlü olmanın getirdiği bir şey olsa gerek."

Arutha ve Martin hafifçe gülüştüler. İkisi de Dolgan'ı sevgiyle hatırlamışlardı. Arutha onunla ilk defa yıllar önce, yaklaşan Tsurani istilasını Kral Rodric'e haber vermek üzere babası ile birlikte doğuya doğru at sürerken karşılaşmıştı. Dolgan onlara kadim Mac Mordain Cadal madeninde rehberlik etmişti. Martin ise onu daha sonra, Gediksavaşları sırasında tanımıştı. Cüce şefi dürüst ve cesur biriydi, engin bir bilgeliği ve keskin bir zekası vardı. İkisi de onun iyi bir Kral olacağını biliyorlardı.

İçerlerken bir yandan da ağır ağır yolcu teçhizatlarını, başlıklarını çıkarıp silahlarını bir kenara koyarak hanın sessiz ortamında rahatladılar. Geoffrey bira getirmeye devam ediyordu, bir süre sonra da onlara çeşit çeşit etler, peynirler, sıcak sebze ve ekmeklerden oluşan güzel bir yemek ikram etti. Geoffrey yolculardan duyduğu hikayeleri anlatırken sohbet koyulaştı. Yemeklerini yerlerken Laurie, "Bu gece ortalık sessiz, Geoffrey," dedi.

"Evet, sizden başka tek bir konuğum var," dedi Geoffrey. Kendilerine en uzak olan köşede oturan bir adamı gösterdi ve bir an hepsi şaşkınlıkla döndüler. Arutha diğerlerine yemeklerine devam etmelerini işaret etti. Tümü de bunca zamandır onu nasıl olup da fark edemediklerine şaşırmışlardı. Yabancı yeni gelenleri umursamamış gibiydi. Orta yaşlı, ne tavırları ne de giysileri dikkat çekici olmayan, sıradan görünüşlü biriydi. Üzerinde zincirden ya da deri bir zırh varsa da ağır, kahverengi pelerini onu saklıyordu. Masasına bir kalkan dayanmıştı ve arması düz bir deri kılıfla gizlenmişti. Arutha meraklanmıştı, ancak reddedilerek dışlanmış ya da kutsal bir sefere çıkmış olan biri armasını saklardı -tabii dürüst biriyse, diye içinden ekledi Arutha. "Kim o?" diye sordu Geoffrey'e.

"Bilmiyorum. Adı Crowe. İki gündür burada, cüceler gittikten hemen sonra geldi. Sessiz biri. Pek konuşmuyor. Ama ücretini ödüyor, sorun da

çıkarmıyor.” Geoffrey masayı temizlemeye başladı.

Hancı mutfağa gidince Jimmy diğer taraftaki bir çantaya uzanıyormuş gibi eğilerek usulca, “İşini biliyor,” dedi. “Belli etmiyor, ama konuştuklarımızı duymak için çırpınıyor. Sözlerinize dikkat edin. Ben şu dostumuza göz kulak olacağım.”

Geoffrey dönünce, “Nereye gidiyorsunuz, Laurie?” dedi.

“Tyr-Sog’a,” diye cevapladı Arutha.

Jimmy diğer masanın tek müşterisinin belli belirsiz bir ilgi gösterir gibi olduğunu sandı, ama emin olamadı. Adam başını yemeğinden kaldırmıyordu.

Geoffrey Laurie’nin omuzuna bir şaplak vurdu. “Aileni görmeye gitmeyeceksin demek?”

Laurie başını salladı. “Hayır, hiç sanmıyorum. Çok zaman oldu. Çok farklıyız.” Baru ile Locklear dışındaki herkes Laurie’nin babası tarafından reddedildiğini biliyordu. Laurie çocukluğunda çiftçiliği hiç umursamamış, ilgisini hayallerine ve şarkılara vermişti. Beslemesi gereken çok sayıda boğaz olan babası da onu on üç yaşındayken kapının önüne koymuştu.

Hancı, “İki, hayır üç yıl önce baban buraya geldi,” dedi. “Savaş sona ermeden hemen önceydi. O ve birkaç çiftçi ordu için LaMut’a kervanla tahıl götürüyorlardı.” Laurie’nin yüzüne baktı. “Senden söz etti.”

Eski ozanın yüzünden, ancak masadakilerin fark edebildiği tuhaf bir ifade geçti. “Senin en son gelişinin üzerinden yıllar geçtiğini söyledim ve bana, ‘Ne şanslıyız, değil mi?’ dedi. ‘O beş para etmez hayta yıllardır benim de başıma dert olmadı.’”

Laurie bir kahkaha patlattı. Roald da ona katıldı. “İşte benim babam. İhtiyar keçi umarım iyidir.”

“Öyle sanıyorum,” dedi Geoffrey. “Onun ve kardeşlerinin durumu iyi görünüyor. Yapabilirsem buradan geçtiğin haberini onlara iletirim. Senden son haber aldığımızda ordu ile bir yerlerdeydin, o da beş altı yıl önceydi. Nereden geliyorsun?”

Laurie Arutha’ya baktı, ikisi de aynı şeyi düşünüyorlardı. Salador uzak bir doğu vilayetiydi ve bir Tyr-Soglunun Kral’ın kız kardeşiyle evlenip oraya Dük olduğu haberi sınıra henüz ulaşmamıştı. İkisi de rahatlamışlardı.

Laurie cevap verirken umursamaz bir ses tonu takınmaya çalıştı. “Orada, burada. Son olarak da Yabon’da.”

Geoffrey masaya oturdu. Parmaklarını masada tıkırdatarak, “Ambros’un geçmesini beklemeniz iyi olabilir,” dedi. “O da Tyr-Sog’a gidiyor olacak. Eminim fazladan birkaç muhafız daha isteyecektir, bu yollarda kalabalık olarak ilerlemek gerekir.”

“Sorun mu var?” dedi Laurie,

“Ormanda mı?” dedi Geoffrey. “Her zaman vardır, ama son zamanlarda fazlalaştı. Haftalardır yolcuların başına bela olan goblin ve eşkıyaların hikayeleri duyuluyor. Yeni bir şey değil bu, ama normalden daha sık oluyor ve bir tuhaflık da, goblinlerin ve haydutların hep kuzeye doğru yol aldıklarının haber verilmesi.” Bir an suskunlaştı. “Bir de, cüceler ilk geldiklerinde söyledikleri bir şey var. Çok garipti.”

Laurie hafife alıyormuş gibi görünmeye çalıştı. “Cüceler gariplikler bayılır.”

“Ama bu biraz fazla garipmiş, Laurie. Dediklerine göre cücelerin karşısına birkaç Kara Kardeş çıkmış, onlar da cüce oldukları için saldırmışlar. Kara Kardeşlerden birini öldürdükten, daha doğrusu öyle sandıktan sonra peşlerine düşmüşler. Ama cüceler bu yaratığın ölmeye hiç de niyeti olmadığına yemin ediyorlardı. Belki de bu gençler basit bir hancıyla dalga geçmek niyetindeydiler, ama dediklerine göre bu Kardeş’e baltayla vurup, kahrolasıca kafasını neredeyse ikiye ayırmışlar, ama o şey her nasılsa iki yarıyı birbirine bastırıp kardeşlerinin peşinden koşmaya çalışmış. Cüceler öyle sarsılmışlar ki, oldukları yerde kalakalıp kovalamayı unutmuşlar. İşte bu da diğer hikaye. Cüceler daha önce kaçmaya bu kadar hevesli hiçbir Kara Kardeş grubu görmediklerini söylediler, sanki bir yere yetişmeleri gerekiyormuş da dövüşecek zamanları yokmuş gibi bir halleri varmış. Onlar hep acımasızdırlar ve cücelerden de herkesten olduğu kadar nefret ederler.” Geoffrey gülümseyip göz kırptı. “Yaşlı cücelerin ciddi olduklarını ve palavra sıkmadıklarını bilirim, ama galiba bu gençler benimle biraz dalga geçiyorlardı.”

Arutha ve diğerleri bir şey belli etmediler, ama hepsi de öykünün doğru olduğunu ve bunun Kara Katillerin bir kez daha Krallık’ta oldukları anlamına geldiğini biliyorlardı.

Arutha, “Gümüş tüccarının kervanını beklemek en doğrusu olur, kuşkusuz,” dedi, “ama bizim ilk ışıkla yola çıkmamız gerek.”

Laurie, “Bizden başka tek konuk olduğuna göre oda sorunun yoktur,” dedi.

“Yok.” Geoffrey öne eğilerek, “Parasını ödeyen bir konuğa saygısızlık etmek istemem,” diye fısıldadı, “ama o salonda yatıyor. Çok yerim olduğundan ona ucuz bir oda önerdim, ama kabul etmiyor. İnsanlar azıcık gümüş tasarruf etmek için neler yapıyorlar.” Geoffrey doğruldu. “Kaç oda?”

“İki oda bizi rahat ettirir,” dedi Arutha.

Hancı hayal kırıklığına uğramış gibiydi, ama yolcularda genellikle fazla para bulunmadığı için de şaşırmamıştı. “Odalara birkaç şilte daha koydurayım.”

Arutha ile arkadaşları eşyalarını toplarlarken Jimmy diğer adama bir göz attı. Şarap kadehinden başka bir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. Geoffrey birkaç mum getirip ateşten aldığı bir çöp ile yaktı. Sonra onları karanlık merdivenlerden odalarına çıkardı.

Bir şey Jimmy’yi uyandırdı. Eski hırsızın duyuları, gecedeki kıpırtılara karşı arkadaşlarınınkilerden daha hassastı. O ve Locklear, Roald ve Laurie ile birlikte yatıyorlardı. Arutha, Martin ve Baru dar koridorun karşısında, ana salonun üzerindeki bir odada yatıyorlardı ve onu uyandıran hafif ses dışarıdan geldiği için Jimmy Crydee’nin eski Avcıustası’nı ya da dağlıyı uyandırmadığına emindi. Prens’in sarayının genç toprak beyi kulaklarını iyice açtı. Gecenin içinden bir ses daha duydu, hafif bir hışırtıydı bu. Yerde, Locklear’ınkiyle yan yana olan şiltesinden sessizce doğruldu. Uykuda olan Roald ve Laurie’nin yanlarından geçerek yataklarının arasındaki pencereden dışarı baktı.

Karanlıkta bir kıpırtı gözüne çarptı, ahırın arkasında bir şey ya da birisi hareket etmişti sanki. Jimmy diğerlerini uyandırmayı düşündü, ama ortada bir şey yokken herkesi endişelendirmenin aptalca olacağına karar verdi. Kendi kılıcını alıp sessizce odadan çıktı.

Basamaklara doğru ilerlerken çıplak ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Basamakların başında, hanın ön tarafına bakan bir pencere daha vardı. Jimmy dışarı bir göz atınca karanlıkta, yolun karşısındaki ağaçların arasında birilerinin hareket ettiğini gördü. Gecenin bir yarısında gizlice işler çevirenlerin dürüstçe bir şey yapıyor olabileceğine ihtimal vermiyordu.

Jimmy hemen merdivenlerden indi ve kapının sürgülenmemiş olduğunu gördü. Buna şaşırmıştı, zira odalarına çekilirlerken sürgülenmiş olduğuna emindi. O zaman Jimmy handaki diğer konuğu hatırladı. Arkasına dönünce, adamın orada olmadığını gördü.

Jimmy bir pencereye doğru geçip panjurların birini kenara çekerek dışarı baktı, hiçbir şey göremedi. Usulca kapıdan dışarı süzülüp, gecenin karanlığına güvenerek binanın ön tarafı boyunca yürüdü. Aceleyle en son kıpırtı gördüğü yere doğru yaklaştı.

Gece ormana uyum sağlama zorunluluğu, Jimmy'nin sessiz yürüme yeteneğine ket vuruyordu. Arutha ile Moraelin'e yaptığı yolculuk sırasında bu ortama biraz ayak uydurabilmiş olsa da, o hâlâ bir şehir çocuğuydu. Ağır hareket etmek zorundaydı. Sonra sesler duydu. İhtiyatlı adımlarla konuşmanın kaynağına doğru yaklaştı ve cılız bir ışık gördü.

Konuşulanları bölük pörçük anlamaya başlamıştı, sonra bir anda küçük bir açıklıkta yarım düzine şekil gördü. Kalkanı örtülmüş olan kahverengi pelerinli adam kara zırhlı biriyle konuşuyordu. Jimmy sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Bu bir Kara Katil'di. Üçü orman klanlarına özgü gri pelerinler, biri de dağ klanlarının pantolon ve yeleğini giymiş olan dört moredhel de bir kenarda sessizce duruyorlardı. Kahverengili adam konuşuyordu, "...bir şey değil, diyorum. Görünüşlerine bakılırsa kabadayılar, yanlarında bir de ozan var, ama..."

Kara Katil sözünü kesti. Sesi derinden ve uzaktan geliyor gibiydi, tuhaf bir akımla yankılanıyordu. Ses Jimmy'ye rahatsız edici derecede tanıdık gelmişti. "Sana düşünmen için para ödenmiyor, insanoğlu. Hizmet etmen için ödeniyor." Adamın göğsünü parmağı ile dürterek sözlerini iyice vurguladı. "Bil ki, yaptığın işten memnunum ve bu ilişki devam edecek. Beni hoşnutsuz bırakırsan, sonuçlarına katlanırsın." Kahverengi pelerinli adam kolay korkacak türden biri değildi, yaman bir dövüşçüye benziyordu, ama yalnızca başıyla onayladı. Jimmy onu anlıyordu, zira Kara Katiller'den korkulurdu, Murmandamus'un köleleri öldükten sonra bile ona hizmet ederlerdi.

"Demek bir şarkıcı ve bir çocuk, ha?" Adam pelerinini arkaya savununca zincirden örme kahverengi zırhı ortaya çıktı ve "Düşünüyorum da, aslında iki çocuk vardı, ama yetişkin sayılırlardı," dedi.

Bunu duyan Kara Katil düşüncelerinden sıyrıldı. "İki mi?"

Adam başıyla onayladı. "Görünüşlerine bakılırsa kardeş olabilirler. Boyları hemen hemen aynı, ama saçları farklı renkte. Ama bazı yönlerden birbirlerine kardeş gibi benziyorlar."

"Moraelin. Orada da bir çocuk vardı, ama iki değil... Söyle, aralarında bir Hadati de var mıydı?"

Kahverengili adam omuzlarını silkti. “Evet, ama dağlılar her yerdeler. Bu Yabonluydu.”

“Kuzeybatıdan, Gökyüzünün Gölü yakınlarından biri olmalı.” Uzun bir an boyunca karabaşlığın altından yalnızca derin bir soluma sesi duyuldu, moredhel düşüncelerine dalmış ya da bir başkasıyla konuşuyor gibiydi. Kara Katil yumruğunu eline vurdu. “Onlar olabilirler. İçlerinde kurnaz görünümlü, ince yapılı ve neredeyse omuzlarına kadar inen koyu renk saçları olan, çabuk hareket eden ve yüzü tıraşlı bir savaşçı da var mıydı?”

Adam başını salladı. “Tıraşlı biri vardı, ama iri yarı bir adam, ince yapılı biri de var ama onun saçı kısa ve sakallı. Kim olduğunu düşünüyorsun?”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi Katil. Jimmy ağırlığını yavaşça bir taraftan diğerine geçirerek bacaklarını dinlendirdi. Kara Katil’in bu grupla bir yıl önce Gümüşdiken için Moraelin’e saldıranlar arasında bir bağlantı kurmaya çalıştığım anlamıştı. Ardından moredhel, “Bekleyeceğiz,” dedi. “İki gün önce Batının Lordu’nun öldüğü haberini aldık, ama ben bir adamın yüreğini avucumda tutmadan onu ölü sayacak kadar budala değilim. Bu haber yalan olabilir. Yanlarında bir de elf olsa, o hanı bu gece yakıp kül ederdim, ama emin olamıyorum. Yine de gözünü dört aç. Ortalığı karıştırmak, intikamını almak için gelen arkadaşları da olabilirler.”

“Yedi adam ki ikisi aslında çocuk sayılır. Ne kadar zarar verebilirler?”

Moredhel soruyu önemsemedi. “Hana dön ve izle, Morgan Crowe. Sana itaat etmen için bol ve çabuk ödeme yapılıyor, soru sorman için değil. Handakiler yola çıkacak olurlarsa, kendini belli etmeden takip et. Gün ortasına dek Tyr-Sog yolundan ayrılmazlarsa, hana dön ve bekle. Daha önce kuzeye sapacak olurlarsa, bunu bilmek istiyorum. Yarın gece buraya dön ve ne olduğunu bana anlat. Ama oyalanma, Segersen ekibini kuzeye doğru getiriyor ve senin onunla buluşman gerek. Gelecek ödemesi yapılmazsa adamlarını geri götürür. Onun mühendislerine ihtiyacım var. Altın emniyette mi?”

“Her an yanımda.”

“Güzel. Şimdi git.” Kara Katil bir an titreyip, ardından sendeledi, sonra normale döndü. Tamamen farklı bir sesle, “Efendimizin söylediklerini yap, insanoğlu,” dedi, ardından dönüp uzaklaştı. Bir an sonra açıklık bomboş kalmıştı.

Jimmy ağzı açık bakakalmıştı. Artık anlıyordu. O ilk sesi daha önce de ölümsüz moredhelin Arutha’yı öldürmeye çalıştığı sarayda ve bir kez de

Krondor'daki Geceşahinleri'ni yok ettikleri Söğütler Evi'nin bodrumunda duymuştu. Morgan Crowe denilen adam Kara Katil'le değil, onun aracılığıyla bir başkasıyla konuşmuştu. Kim olduğundan da Jimmy'nin hiç kuşkusu yoktu. Murmandamus!

Jimmy şaşkınlığı yüzünden tereddütte kalmıştı, birdenbire hana Crowe'dan önce varamayacağını anladı. Adam açıklıktan çoktan ayrılmış, feneri de yanında götürmüştü. Karanlıkta da Jimmy yavaş hareket etmek zorundaydı.

Yolun kenarındaki açıklığa eriştiğinde Jimmy ana salondaki ateşin kırmızı parıltısını gördü, Crowe hanın kapısını kapatıyordu. Sürgünün yerine oturduğunu duydu.

Açıklığın kıyısı boyunca hızlı ve sessiz adımlarla ilerleyen Jimmy, odasının penceresinin karşısına gelene dek bekledi. Hemen fırladı ve kaba yüzeyinde el ve ayakları için tutunacak birçok yer olan duvara çabucak tırmandı. Tuniğinin içinden iplik ve bir kanca çıkararak pencereyi kapatan basit sürgüyü kısa sürede kaldırdı. Çekip açtı ve içeriye bir adım attı.

İki kılıcın uçları göğsüne dayanınca durdu. Laurie ile Roald gelenin kim olduğunu görünce kılıçlarını indirdiler. Locklear da kılıcını çekmiş, kapıyı kolluyordu. "Bu da nesi? Ölmek için yeni bir yol mu arıyorsun: kendini arkadaşlarına geberttirerek?"" diye sordu Roald.

Laurie kanca ile ipliği göstererek, "O elindekiler de ne?" dedi. "Bunları geçmişte bıraktığını sanıyordum."

Delikanlı hırsızlık aletlerini kaldırırken, "Sessiz olun," dedi. Kısık bir sesle, "Sen de neredeyse bir yıldır ozan değilsin, ama nereye gitsen o kopuzunu da peşinden sürüklüyorsun. Şimdi dinleyin, başımız belada. Salonda kalan şu adam Murmandamus hesabına çalışıyor."

Laurie ile Roald bakıştılar. "Bunu Arutha'ya söylesen iyi olacak," dedi Laurie.

"Eh, demek ölüm haberimi almışlar," dedi Arutha. "Ve Krondor'daki gösteriye rağmen Murmandamus'un emin olmadığını da biliyoruz." Hepsi Arutha'nın odasında toplanmış, karanlıkta usulca konuşuyorlardı.

"Yine de," dedi Baru, "görünüşe bakılırsa kuşkularına rağmen aksi ispatlanana dek öldüğünü farz ediyor ve ona göre hareket ediyor."

Laurie, "Bir Kardeşlik ittifakını sonsuza dek oyalayamaz," dedi. "Yakında harekete geçmek zorunda, yoksa yanında kimse kalmaz."

Tyr-Sog'a doğru bir gün daha yol alırsak bizi rahat bırakırlar," dedi Jimmy.

"Evet," diye fısıldadı Roald, "ama bir de şu Segersen var."

"Kim o?" diye sordu Martin.

"Paralı asker olan bir general," diye cevap verdi Roald. "Ama tuhaf biridir. Büyük bir birliği yok, asla yüz kişiyi bulmaz, çoğu zaman elli adamdan bile azdırlar. Adamlarının çoğu uzmanlardır: madenciler, mühendisler, taktisyenler. Bu meslektekilerin en iyileri ondadır. Uzmanlık alanı surları yıkmak ya da onları ayakta tutmaktır, parasını kimin verdiğine göre bu değişir. Onu iş başında görmüştüm. Baron Lobromill ile yaptığı sınır çatışması sırasında Baron Croswaith'e yardım etmişti, ben de o sırada Croswaith için çalışıyordum."

"Adını ben de duydum," dedi Arutha. "Özgür Şehirler'den ya da Queg'den çalışıyor, böylece paralı asker hizmetlerini düzenleyen Kraliyet yasalarına bağlı kalması gerekmiyor.

"Ama benim asıl bilmek istediğim, Murmandamus'un yüksek ücretli bir müfreze dolusu mühendise neden ihtiyacı olduğu. Bu kadar batıda çalıştığına göre Tyr-Sog ya da Yabon'dan geçmesi gerekecek. Daha doğuda da Sınır Baronları var. Ama yine de o hâlâ dağların diğer tarafında ve kuşatma yapacaksa bile onlara aylar boyunca ihtiyacı olmayacak."

"Belki de şu Segersen'i başkasının kiralamadığından emin olmak istiyordur?" diye söze girdi Locklear.

"Belki," dedi Laurie. "ama büyük olasılıkla Segersen'in sağlayabileceği bir şeye ihtiyacı var."

"Öyleyse onu ele geçirmesine engel olmalıyız," dedi Arutha.

Yarım gün Tyr-Sog'a doğru yol alıp, sonra geri döneceğiz, ha?" dedi Roald.

Arutha yalnızca başıyla onayladı.

Arutha işaret verdi.

Roald, Laurie ve Jimmy yavaşça, ilerlerken Baru ile Martin bir daire çizmek üzere uzaklaştılar. Locklear geride, atların yanında kalmıştı. Günün yarısını Tyr-Sog'a doğru yol alarak geçirmişlerdi; öğlen olduktan az sonra da Martin yoldan ayrılıp geride kalmıştı. Crowe denen adamın geri döndüğü haberiyle de geri gelmişti. Şimdi de moredhel patronlarıyla tekrar buluşan haini gece boyunca takip ediyorlardı.

Arutha sessizce yaklaşıp Jimmy'nin omzunun üzerinden baktı. Prens bir kez daha Murmandamus'un Kara Katillerinden birine bakıyordu. Demir giysiler içindeki moredhel konuştu. "O grubu takip ettin mi?"

"Dosdoğru Tyr-Sog yolunda gidiyorlardı. Lanet olsun, size onlarda bir iş olmadığını söylemiştim. Bütün bir günü onların peşinde harcadım."

"Efendimiz ne diyorsa yapacaksın."

"Bu aynı ses değil," diye fısıldadı Jimmy. "Bu ikinci ses."

Arutha başıyla onayladı. Delikanlı iki ses olduğunu açıklamıştı, Murmandamus'un hizmetkarlarını kontrol ettiğine de daha önce tanık olmuşlardı. "İyi," diye fısıldadı Prens.

Moredhel, "Şimdi Segersen'i bekle," dedi. "Biliyorsun ki -"

Kara Katil öne doğru devrilir gibi oldu ve Crowe birden onu yakaladı, bir an tuttuktan sonra da bıraktı. Şaşkına dönmüş hain, yaratığın başlığının altından dışarı çıkmış bir yardalık oka hayret dolu büyümüş gözlerle bakakalmıştı. Martin'in oku Kara Katil'in zincirden örme boyun korumasını delip geçerek onu anında öldürmüştü.

Diğer dört moredhelin silahlarını çekmelerine fırsat kalmadan Martin bir ikincisini yere indirmişti, Baru da ağaçların arasından fırlamış, uzun kılıcının neredeyse görülmeyen bir darbesiyle bir moredheli haklamıştı. Roald da açıklığı geçmiş, bir diğerini öldürmüştü. Martin son moredheli vururken Jimmy ve Arutha hain Crowe'un karşısına çıkmışlardı. Ani saldırının sarsıntısının yanında sayıca çok üstün olduklarını da görünce, karşı koymaya çalışmadı. Martin ile Baru'nun Kara Katil'in zırhını çıkarmaya başladıklarını da görünce aklı karışmış gibiydi.

Martin'in katilin göğsünü yarıp kalbini çıkarttığını görünce korku yerini şoka bıraktı. Moredhel çetesini yok eden adamı tanırken gözleri büyüdü. "Sen, o zaman -" Gözleri çevresini saran tüm yüzleri süzdükten sonra Arutha'nın yüzüne baktı. "Sen! Senin ölmüş olman gerekiyor!"

Jimmy hemen üzerindeki gizli silahlarını aldı ve boynunu kontrol etti. "Kara şahin yok. Onlardan biri değil."

Crowe'un gözlerinde vahşi bir kıvılcım belirdi. "Ben mi, onlardan biri mi? Hayır, kesinlikle değilim, Majeste Hazretleri. Ben yalnızca haber taşıyorum, efendim. Yalnızca birkaç altın kazanıyordum, Majesteleri. Bu işler nasıldır, bilirsiniz."

Arutha Jimmy'ye gitmesini işaret etti. "Locky'yi getir. Civarda Başka Kara Kardeşler varsa yalnız kalmasını istemiyorum." Esire dönerek,

“Segersen’in Murmandamus ile ne işi var?” dedi.
“Segersen mi? O da kim?”
Roald bir adım öne çıkıp, eldivenli yumruğundaki ağır hançerin kabzasını sıkarak Crowe’un yüzüne bir yumruk indirdi ve yüzünü darmadağın ederek burnunu kan içinde bıraktı.
“Tanrı aşkına, çenesini kırma,” dedi Laurie, “o zaman bize bir şey söyleyemez.”
Roald yerde kıvranan adama bir tekme attı. “Dinle ahbap, sana merhamet gösterecek zamanım yok. Şimdi, cevap versen iyi olur, yoksa seni hana küçük parçalar halinde götürürüz.” Hançerinin kenarını okşayarak ne kadar ciddi olduğunu gösterdi.
“Segersen’in Murmandamus ile ne işi var?” diye tekrarladı Arutha.
Adam kanlı dudaklarının arasından, “Bilmiyorum,” dedi ve Roald’ın tekmesiyle bir daha haykırdı. “Yemin ederim, bilmiyorum. Bana yalnızca onunla buluşup bir mesaj vermem söylendi.”
“Ne mesajı?” diye sordu Laurie.
“Mesaj çok basit. Yalnızca, ‘Inclindel Geçidi’nde,’ diyor.”
Baru, “Inclindel Geçidi dağların arasında, buradan doğruca kuzeye çıkan dar bir yol. Murmandamus orayı ele geçirdiyse, Segersen’in adamlarının geçmesine yetecek kadar uzun bir süre açık tutabilir.”
“Ama Murmandamus’un bir mühendis birliğine neden ihtiyacı olduğunu hâlâ bilmiyoruz,” dedi Laurie.
“Herhalde siz neden ihtiyaç duyuyorsanız ondandır,” diye alaycı bir cevap verdi Roald.
“Kuşatılacak neresi var ki?” dedi Arutha. “Tyr-Sog mu? Yabon Şehri’nden kolayca destek alabilirler, ayrıca bunun için dağların diğer tarafındaki Gümbürcehennem göçebelerini aşmanın bir yolunu bulması gerek. Demirgeçidi ve Kuzeyreisi de doğu yönünde fazla uzaktalar, zaten cüceler ya da elflere karşı mühendislere ihtiyaç duymaz. Geriye Yüksekşato kalıyor.”
Kanlı işini bitirmiş olan Martin, “Belki,” dedi, “ama orası Sınır Baronu kalelerinin en büyüğü.”
“Ben olsam kuşatma ile uğraşmazdım,” dedi Arutha. “Orası saldırılara dayanacak şekilde inşa edilmiş. Tüm kuvvetlerle saldırmak gerek, ayrıca Murmandamus’un can kaybından çekindiğini gösteren bir hareketini de

görmüş değiliz. Ama bu hamle onu Yüksek Yayla'nın ortasında bırakır, oradan da hiçbir yere gidemez. Hayır, bu hiç mantıklı değil."

"Bakın," dedi yerdeki adam, "Ben yalnızca bir aracıyım, bir iş için para ödenen biriyim. Kardeşlik'in çevirdiği şeyler için beni sorumlu tutamazsınız, değil mi, Majesteleri?"

Jimmy yanında Locklear ile döndü. Martin Arutha'ya, "Bana kalırsa başka bir şey bilmiyor," dedi.

Arutha'nın yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Kim olduğumuzu biliyor."

Martin onayladı. "Bu doğru."

Crowe'un yüzü birden bembeyaz kesildi. "Bakın, bana güvenebilirsiniz. Ağzımı sıkı tutarım, Majesteleri. Bana hiçbir şey vermeniz de gerekmez. Beni bırakırsanız, bu diyarlardan çekip giderim. Yemin ederim."

Locklear bir şey anlamadan acımasız görünüşlü arkadaşlarına bakıyordu.

Arutha bunu fark etti ve Jimmy'ye başıyla hafifçe işaret verdi. Delikanlı Locklear'ı kolundan sertçe tutup uzaklaştırdı. Genç toprak beyi, "Ne -" dedi.

Biraz uzaklaşınca Jimmy durdu. "Bekleyeceğiz."

"Neyi?" diye sordu delikanlı, bir şey anlamadığı yüzünden okunuyordu.

"Yapmaları gerekeni yapmalarını."

"Neyi yapmalarını?" diye ısrarla sordu Locklear.

"Haini öldürmelerini."

Locklear'ın midesi bulanıyor gibiydi. Jimmy'nin sesi sertleşti. "Bak Locky, bu bir Savaş ve insanlar öldürülüyor. Şu Crowe da ölecekler içinde en aşağılık olanlardan biri." Locklear Jimmy'nin yüzünde gördüğü acımasız ifadeye inanamıyordu. Bir yılı aşkın bir süredir haylazı, serseriyi, sevimliyi görmüştü, şimdi ise daha önce hiç tanık olmadığı bir şeyi görüyordu, öldürmüş ve yine öldürecek olan soğuk, gaddar, hayatın içinde pişmiş bir genç adam. "O adam ölmeli," dedi Jimmy apaçık bir ifadeyle. "Arutha'nın kim olduğunu biliyor, Crowe kurtulursa Prens'in hayatının metelik kadar değeri kalır mı sence?"

Locklear sarsılmış, yüzü solmuştu. Ağır ağır gözlerini kapattı. "Ama bunun başka yolu..."

"Ne?" diye bağırdı Jimmy öfkeyle. "Onu Tyr-Sog'da yargılanmak üzere teslim etmek için askeri bir devriye geçmesini mi bekleyelim? Şahitlik etmek için de uğrayalım mı? Ya da birkaç ay onu bağlı mı tutalım? Bak, içini rahatlatacaksa, Crowe'un bir kanun kaçağı ve hain olduğunu aklından

çıkarma, Arutha da Yüce Adaleti yerine getiriyor. Ama zaten nasıl bakarsan bak, başka seçenek yok."

Locklear'ın aklı iyice karışmıştı ki, açıklıktan boğuk bir çığlık geldi ve delikanlı irkildi. Şaşkınlığı kaybolmuştu, başını sallamakla yetindi. Jimmy elini arkadaşının omuzuna koyup hafifçe sıvazladı. Birdenbire Locklear'ın bir daha asla bu kadar genç görünmeyeceğini anlamıştı.

Hana dönüp beklemeye başlamışlar, aklı karışmış olan Geoffrey de buna sevinmişti. Üç gün sonra, bir yabancı, Crowe'dan boşalan yere yerleşen Roald'a yaklaştı. Yabancı kısa bir süre konuştuktan sonra öfkeyle ayrıldı, Roald ona Murmandamus ile Segersen arasındaki anlaşmanın iptal edildiğini söylemişti. Martin Geoffrey'e ünlü ve aranan bir paralı asker generalin civarda kamp kurmuş olabileceğinden ve yerini bölgedeki askerlere bildiren için bir ödül olduğundan söz etmişti. Ertesi gün de kuzeye doğru yola çıkmışlardı.

Hanın görüş, alanından çıkarlarken Jimmy, "Geoffrey'i hoş bir sürpriz bekliyor," demişti.

"Neden?" diye sormuştu Arutha.

"Eh, Crowe son iki günün ücretini ödememişti, Geoffrey de borcuna karşılık teminat olarak onun kalkanını aldı."

Roald da Jimmy'nin kahkahalarına katıldı. "Yani bugünlerde o kılıfın altına bakacak."

Roald hariç herkesin şaşkın bakışlarını gören Jimmy, "O altın," dedi.

"İşte bu yüzden Crowe onu geride bırakmaktansa peşinden her yere sürüklüyordu," diye ekledi Roald.

"Ve bu yüzden Baru'nun kullandıkları hariç her şeyi gömmene rağmen onu geri getirdin," dedi Martin.

"O Segersen'in ücretiydi. Meteliği bile olmayan, dışlanmış bir dövüşçüyle kim uğraşırdı ki?" dedi Jimmy herkes kahkahalarla gülerken. "Geoffrey'e kalması bence uygun. Tanrı biliyor ya, gittiğimiz yerde onu kullanamayız."

Kahkahalar sustu.

Arutha durmalarını işaret etti.

Bir haftadır aralıksız olarak handan kuzeye doğru yol alıyorlardı, bu arada iki kez Baru'nun tanındığı Hadati köylerinde kalmışlardı. Murad'ı öldürmesi tüm Hadati dağlarında duyulduğu için saygı ile karşılanmış ve hürmet görmüştü. Dağlılar Baru'nun yol arkadaşlarını merak ettilerse bile

bunu belli etmemişlerdi. Arutha ile diğerleri de oradan geçtiklerini kimsenin duymayacağından emindiler.

Şimdi de kendilerini dağlara doğru uzanan dar bir patikada, Inclindel Geçidi'nde bulmuşlardı. Arutha'nın yanında at süren Baru ona, "Burada bir kez daha düşman topraklarına giriyoruz," dedi. "Segersen ortaya çıkmazsa, belki moredheller bölgedeki gözcülerini geri çekerler, ama yine de onların silahlı birlikleriyle karşılaşabiliriz."

Arutha yalnızca başıyla onayladı.

Baru saçlarını başının arkasında toplayarak bağlamış ve yurduna özgü kılıçlarını ekose şalına sarıp yatak rulosunun içine saklamıştı. Artık belinde Morgan Crowe'un kılıcını taşıyor ve tuniğinin üzerine hainin zincir zırhını giyiyordu. Sanki Hadati ortadan kaybolmuş, yerini başka bir sıradan paralı asker almıştı. Hikayeleri buydu. Murmandamus'un sancağı altına girmeye giden bir başka paralı asker grubu olacaklardı ve bu hikayenin titiz incelemeleri atlatacağını umuyorlardı. Yol alırken günlerce Murmandamus'a nasıl ulaşacakları problemini tartışmışlardı. Hepsi de, Murmandamus Arutha'nın hâlâ yaşadığından kuşkulansa bile Krondor Prensi'nin gelip de ordusuna katılmasının bekleyeceği en son şey olduğunda hemfikirdiler.

Başka bir şey konuşmadan yola devam ettiler, Martin ve Baru önden, arkalarından Arutha ile Jimmy, Laurie ile Locklear, sonra da Roald geliyordu. Inclindel Geçidi'nde tırmanırlarken tecrübeli paralı asker arkalarını sürekli kontrol ediyordu.

Patika kuzeydoğuya sapana dek iki gün boyunca yukarı doğru yol aldılar. Yol dağların güney yüzünde yer almasına rağmen, her nasılsa onların yükselişini izliyor gibiydi. Kraliyet haritacıları Krallık ile Kuzey Elleri arasındaki sınırı belirlemek için şu anda etraflarını saran dorukları seçtiklerinden, tuhaf bir şekilde hâlâ Krallık'tan çıkmamışlardı. Jimmy ise böyle şeylere kulak asmıyordu. Düşman topraklardaydılar. Karşılarına çıkabilecek herkes onları görür görmez saldıracaktı.

Martin yoldaki bir dönemeçte bekliyordu. Moraelin yolculuğundaki yürüyerek yol alma alışkanlığına geri dönmüştü. Arazi atların hızlı hareket edemeyecekleri kadar taşlıydı, böylece o da kolayca grubun önünde ilerleyebiliyordu. İşareti üzerine diğerleri de atlarından indiler. Jimmy ve Locklear atları alıp patikanın biraz aşağısına indirip, kaçmaları gerekebilir

diye onları geriye döndürdüler. Ama bu sorun olabilir, diye aklından geçirdi Jimmy, çünkü patika öyle dardı ki, tek çıkış yönü başladıkları yerdi.

Diğerleri de yanına gelince Dük elini kaldırarak sessiz olmalarını işaret etti. Uzaktan, onun grubu durdurmasına neden olan şeyin sesi geliyordu: arada bir havlamalarla kesilen derin bir hırıltı ve karşısında başka, o kadar tanıdık olmayan hırıltılar.

Silahlarını çekip sürünerek ilerlediler. Dönemece on metreden daha az bir mesafe kala, biri kuzeydoğuya doğru devam eden, diğeri ise batıya doğru sapan iki patikanın kesiştiğini gördüler. Yerde ölü mü, baygın mı olduğu anlaşılmayan bir adam yatıyordu. Hareketsiz bedeninin başında ise dev bir köpek dikilmişti, bir boğa mastısını andırıyordu, ama onun iki misli olan boyu neredeyse bir adamın beline ulaşıyordu. Dişlerini gösterip hırlar ve havlarken boynundaki sivri, uzun demir çivilerle kaplı deri tasma çelik bir yeleye benziyordu. Karşısında üç trol diz çökmüştü.

Martin yardalık oklarından biriyle en arkadaki trolü başından vurdu. Okun gövdesi kalın kafatasını delip geçti, yaratık ne olduğunu bile anlamadan ölmüştü. Diğerleri döndüler ki bu köpeğe yakın duran trol için ölümcül bir hata olmuştu, zira hayvan atılıp korkunç dişlerini yaratığın gırtlağına geçirdi.

Üçüncüsü ise karşısında beş adam görünce kaçmaya çalıştı, ama Baru müthiş bir hızla sıçrayıp üst üste duran cesetleri aştı ve trol kısa sürede öldü.

Bir an içinde tek duyulan ses, dişlerinin arasında ölü trolü tutup sarsan köpeğin sesi olmuştu. Adamlar yaklaşırken köpek trolün cesedini bırakıp geriledi, yine yerdeki adamın başına dikilmiş, onu koruyordu.

Baru hayvanı süzüp kısık sesli bir ıslık çaldı ve yarı fısıldayarak, “Bu olamaz,” dedi.

“Ne?” dedi Arutha.

“Bu köpek.”

“Olabilir ya da olamaz,” dedi Martin, “ama o adam ölmediyse bile bu canavar bizi ona yaklaştırmayacağı için ölecek.”

Baru tuhaf tınılı bir sözcük söyledi ve köpeğin kulakları dikildi. Başını hafifçe eğerek hırlamayı kesti. Köpek ağır ağır yaklaştı, az sonra Baru diz çökmüş, hayvanın kulaklarının arkasını okşuyordu.

Martin ve Arutha hemen gidip adamı kontrol ederlerken Roald ile Laurie de çocukların atları getirmelerine yardım ettiler. Herkes toplanınca Martin,

“Ölmüş,” dedi.

Köpek ölü adama bakarak bir süre ağladı, ama Baru’nun kendisini sevmeye devam etmesine de izin verdi.

“Kim bu?” diye sordu Laurie. “Bir adam ile bir köpeği bu kadar ıssız bir yere getiren nedir?”

“Şu trolleri de unutma,” diye ekledi Roald.

Arutha başıyla onayladı. “Silahlı ve zırhlılar.”

. “Dağ trolleri,” dedi Baru. “düzlüklerde yaşayan kuzenlerinden daha zeki, kurnaz ve gaddardırlar. Onlar hayvandan pek farklı sayılmazlar; bunlarsa korkunç düşmanlardır. Murmandamus kendine müttefikler bulmuş.”

“Ya bu adam?” diye sordu Arutha yerdeki cesedi göstererek.

Baru omuzlarını silkti. “Kim olduğunu bilemem. Ama ne olduğu hakkında bir tahmin yürütebilirim.” Önünde sessizce oturan, Baru kulaklarını okşarken keyifle gözlerini kapatan köpeğe baktı. “Bu köpek bizim köylerimizdekilere benziyor, ama daha büyük, daha iri. Bizim köpeklerimiz, Yabon’da bir asırdır görülmemiş olan bu türün soyundan gelirler. Bu hayvana Canavarköpek denir.

“Çağlar önce halkım bu dağlar ve aşağıdaki tepelerdeki küçük, dağınık köylerde yaşardı. Şehirlerimiz, yılda iki kez yapılan müzakerelerimiz yoktu. Sürülerimizi yırtıcı hayvanlardan korumak için bu Canavarköpekleri yetiştirdik. Efendisi Mahlukavcısı’dır. Köpekler bir mağara ayısını bile görünce duraksatacak boylarda yetiştirilirlerdi.” Gözlerinin çevresindeki kat kat deriyi gösterdi. “Köpek dişlerini rakibinin boynuna geçirir ve bu katmanlar kanı gözlerinden çekerler. Rakibi ölene ya da sahibi emredene dek de bırakmaz. Bu çivili tasma da daha büyük vahşi hayvanların onu boynundan ısırmasını engeller.”

Loclear hayret içinde kalmıştı. “Daha büyük mü? Bu şey neredeyse bir midilli boyunda!”

Baru bu abartı karşısında gülümsedi. “Onlarla kanatlı ejder avlarlardı.”

“Kanatlı ejder nedir?” diye sordu Locky.

“Küçük, aptal bir ejderha,” diye cevap verdi Jimmy. “Boyu da ancak dört metre kadardır.” Locky diğerlerine bakarak Jimmy’nin şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Baru başını sallayarak şaka olmadığını gösterdi.

“Oradaki adam efendisi miydi?” dedi Martin.

Baru, “Büyük olasılıkla,” diye onayladı. “Siyah deriden zırh ve başlığına bak. Çantasında da başlığın üzerine giyilen, başa geçirmek için deri kayışları olan demir bir maske bulacağınıza eminim. Babamın da barakasında bir tane vardı, atalarımızdan kalan bir yadigar.” Etrafına bakındı ve yerdeki trollerin üzerinde bir şey gördü. “Şuradaki şeyi alın.”

Locklear koşup, elinde dev bir kundaklı yayla döndü. Martin yayı alıp yüksek sesle bir ıslık çaldı. “Vay canına.”

Roald, “Gördüğüm en ağır arbalet bir buçuk katı boyunda,” dedi.

Baru başıyla onayladı. “Buna Bessy Güllesi derler. Adına neden Bessy dendiği bilinmez, ama gülleliği kuşku götürmez. Halkım sürüleri aslanlardan, mağara ayılarından, griffonlerden ve diğer yırtıcılardan korumak için her köyde bir Mahlukavcısı çalıştırırdı. Krallık Yabon’a ulaşıp da soylularınız şehirler ve şatolar inşa ettikleri, devriyeleriniz dolaşıp dağlık bölgeleri ehlileştirdikleri zaman Mahlukavcısı’na duyulan ihtiyaç azaldı, sonunda da tükendi. Canavarköpeklerin de boyları ufaldı ve ev hayvanı olarak ya da küçük hayvanlar avlamak için kullanılmaya başlandılar.”

Martin arbaleti bıraktı. Adamın belinde asılı sadaktaki bir oku inceledi. Çelik başlıydı ve normal bir okun iki katı büyüklükteydi. “Bir şato surunda delik açabilirmiş gibi görünüyor.”

Baru belli belirsiz gülümsedi. “O kadar değil, ama bir kanatlı ejderin pullarında yumruk kadar bir delik açabilir. Onu öldürmese de, sürüye saldırmadan önce bir daha düşünmesini sağlar.”

“Ama artık Mahlukavcıları kalmadığını söylemiştin,” dedi Arutha.

Baru köpeğin başını sıvazlayarak doğruldu. “Öyle sanılıyordu. Ama işte burada bir tane var. Uzun bir an boyunca sessiz kaldı. “Krallık Yabon’a geldiğinde dağınık bir klanlar topluluğuyduk, sizin halkınıza karşı tutumumuz bakımından da ikiye ayrılıyorduk. Bazılarımız atalarınızın gelişini hoş karşıladılar, bazıları ise karşılamadı. Biz Hadatiler büyük ölçüde eski yaşantımızı koruduk, dağlarda yaşadık, koyun ve sığırlarımızı güttük. Ama sizin halkınız akın akın geldikçe kasabalarda yaşayanlar kolayca kaynaştılar, öyle ki, sonunda Yabonlu şehirlilerle Krallık insanları arasında pek bir fark kalmamıştı. Laurie ve Roald bu soylardan geliyorlar. Böylece Yabon, Krallık oldu.

“Ama bazıları Krallık’a karşı çıkıyorlardı ve direniş, apaçık bir savaşa dönüştü. Askerleriniz kalabalık sayılarda geldiler ve isyan kısa sürede bastırıldı. Ama pek de inanılmayan bir öykü vardır, bazıları ne Kral’a boyun

eğmeyi, ne de savaşmayı seçmemiş. Onun yerine kaçıp kuzeye giderek Krallık'ın kontrolünden uzak, yeni yuvalar kurmayı seçmişler."

Martin köpeğe baktı. "O halde bu öykü doğru olabilir."

"Öyle görünüyor," dedi Baru. "Galiba buralarda bir yerlerde uzak akrabalarım var."

Arutha bir an köpeği süzdü. "Biz de müttefik bulmuş oluruz. Bu trollerin Murmandamus'un hizmetkarları oldukları kesin, bu adam da onların düşmanıymış."

"Düşmanımız düşmanı bizim dostumuzdur," dedi Roald.

Baru başını iki yana salladı. "Unutmayın, bu insanlar Krallık'tan kaçmışlar. Size karşı henüz pek fazla sevgi beslemiyor olabilirler, Prensim. Bir belayı bırakıp bir başkasına bulaşıyor olabiliriz." Son sözünü alaylı bir gülümsemeyle söylemişti.

"Seçeneğimiz yok," dedi Arutha. "Bu dağların ardında neler olduğunu öğrenene dek, karşımıza çıkabilecek tüm yardımları değerlendirmeliyiz." Ölü Mahlukavcısı'nın üzerine taşlar yığılarak kaba bir mezar yapılırken kısa bir ara verdi. Bu arada köpek de hiçbir duygu belirtisi göstermeden duruyordu. Tamamlanınca köpek kıpırdamayı reddederek başını efendisinin mezarına yasladı.

"Onu bırakacak mıyız?" diye sordu Roald.

"Hayır," diye cevap verdi Baru. Bir kez daha o tuhaf dilde konuştu ve köpek isteksizce yanına geldi. "İtaat ettiğine göre, köpeklerimize emir vermek için kullanılan dil hâlâ aynı."

"O halde nasıl yol alacağız?" diye sordu Arutha.

Dağ adamı, "İhtiyatla, ama bana kalırsa en iyisi bize onun yol göstermesi," diye cevap vererek köpeği gösterdi. Tek bir kelime söyledi ve köpeğin kulakları dikilip patikadan yukarı doğru tırmanmaya başladı, takip edebilmeleri için gözden kaybolmadan durup bekliyordu.

Hızla tırmanırlarken Arutha, "Ona ne dedin?" dedi.

Baru, "'Eve,' dedim," dedi. "Bizi halkına götürecek."

ESİRLER

RÜZGAR UĞULDUYORDU.

Atlılar pelerinlerine sıkıca sarınmışlardı. Bir haftadan uzun süredir Canavarköpek'i takip ediyorlardı. Köpeği bulduktan iki gün sonra Büyük Kuzey Dağları'nın doruklarını aşmışlardı. Şimdi de yüksek bir yamacın hemen aşağısındaki, kuzeydoğuya giden dar bir patikada ilerliyorlardı.

Köpek Baru'yu efendisi olarak kabullenmişti, Hadati'nin verdiği her komuta uyarken diğerlerininkileri duymazdan geliyordu. Baru köpeğe, eski Hadati dilinde yeniden bulunan ya da uzun bir yolculuktan dönen eski dost anlamına geldiğini söylediği Blutark adını vermişti. Arutha bunun iyi bir işaret olmasını ve köpeği yetiştirenlerin de Arutha'nın grubuna karşı benzer duygular beslemelerini umuyordu.

Köpek iki kez yoldaki tehlikeleri haber vererek faydalı olmuştu. Baru ve Martin'in avcı gözlerinden kaçan şeylerin kokusunu bile alabiliyordu. İki defasında da yol üzerinde kamp kurmuş goblinleri hazırlıksız yakalamışlardı. Kuzey Elleri'ne giden bu yolun Murmandamus'un kontrolünde olduğu açıktı. Her iki karşılaşma da yolun dosdoğru aşağı inen patikalarla kesiştiği yerlerde olmuştu.

Patika Inclindel'den güneydoğuya doğru uzanmış, sonra doğuya dönerek yamaçların kuzey yanını kucaklamıştı. İleride Kuzey Elleri'nin uçsuz bucaksız topraklarını görünce hayran kalmışlardı. Krallık'taki birçoklarına göre dağların öte yanındaki o bilinmeyen, nasıl bir yer olduğu hakkında ancak tahmin yürütülebilen yer için 'Kuzey Elleri' çok uygun bir isimdi. Ama şimdi Kuzey Elleri önlerinde uzanıyordu ve bu muazzam gerçeklik, hiçbir tahmine sığamazdı. Kuzeydoğuda engin bir düzlük uzaklardaki sislere doğru uzayıp gidiyordu, burası Gümbürcehennem idi. Krallık'taki çok az kişi otlarla kaplı o diyara ayak basmıştı, onlar da Gümbürcehennem'de yaşayan göçebelerin rızasıyla. Gümbürcehennem'in doğu yakasında bir dizi tepe uzanıyordu, onların ötesinde ise Krallık'taki

kimsenin görmediği topraklar vardı. Yoldaki her dönemeçte, patikadaki her adımda karşılarına yeni bir manzara çıkıyordu.

Köpeğin aşağı inmeyi reddetmesi onları endişelendirmişti, çünkü Martin aşağıdaki tepeler arasında bu açık patikada olduğundan çok daha iyi gizlenebileceklerini söyleyip duruyordu. Dağların kuzey yamaçları boyunca zikzaklar çizerken orman sınırının altına ancak birkaç kez inmişlerdi. Yol boyunca üç defa bu patikanın doğal olmadığını, çok uzun zaman önce birileri tarafından birbirine bağlanmış parçalardan oluştuğunu gösteren işaretlerle karşılaşmışlardı.

Roald bir kez daha, “Şurası kesin ki, o avcı evinden bir hayli uzaklaşmış,” dedi. Cesedi buldukları yerin en az yüz mil doğusundaydılar.

“Evet,” dedi Baru, “ve bu çok garip, çünkü Mahlukavcılarına belli bir bölgeyi savunma görevi verilir. Belki de o troller onu bir süredir kovalıyorlardı.” Ama diğerleri gibi o da böyle bir kovalamacanın onlarca mil değil, ancak birkaç mil sürmüş olacağını biliyordu. Hayır, o avcının evinden bu kadar uzak olmasının bir başka nedeni vardı.

Zaman geçirmek için Arutha, Martin ve çocuklar Baru’nun Hadati dilini öğrenmeye başlamışlardı, Blutark’ın efendisinin kardeşlerine rastladıklarında bu gerekebilirdi. Laurie ile Roald akıcı bir dille Yabonca konuşabiliyorlar, Hadati lehçesini de az çok biliyorlardı, bu yüzden onlar çabucak öğrenmişlerdi. En çok zorlanan Jimmy olmuştu, ama o da basit cümleler kurabiliyordu.

Blutark patikadan koşarak geri döndü, küt kuyruğunu deli gibi sallıyordu. Hiç yapmadığı bir şekilde yüksek sesle havlıyor, olduğu yerde dönüp duruyordu. “Çok garip...” dedi Baru.

Köpek tehlike sezdiği zaman normalde burnunu dikip durur, kendisine saldırılana ya da Baru saldırmasını emredene kadar beklerdi. Baru ile Martin atlarını diğerlerinin yanından sürüp ilerlediler, Hadati köpeğe de ilerlemesini emretti. Blutark yerinden fırlayıp, bir kez daha patikadan aşağı doğru bir yolun indiği bir yerde, yüksek kayalık yamaçlar arasındaki bir dönemeci döndü.

Köşeyi dönünce atlarını durdurdular, açıklıkta Blutark bir başka Canavarköpek ile karşılaşmıştı. İki köpek koklaşıp kuyruklarını sallıyorlardı. Ama diğer köpeğin arkasında siyah deri zırhlı, yüzünde tuhaf bir demir maske taşıyan bir adam vardı. Adam onlara tek bir tahta ayağın

üzerine yerleştirilmiş bir Bessy Güllesi'nin arkasından bakıyordu. Bir şeyler söyledi, ama sözleri rüzgar yüzünden anlaşılmamıştı.

Baru ellerini kaldırıp bir şeyler bağırdı, sözlerinin çoğu diğerininkilerle karışmış, ama iyi niyetli olduğunu açıkça belli etmişti. Bir anda yukarıdan ağlar inerek yedi atlıyı da kapana kıstırdılar. Kahverengi deri giysiler içindeki bir düzine asker üzerlerine atlayarak Arutha'nın grubunu hemen atlarından indirdiler. Az sonra yedisi de keklik gibi bağlanmışlardı. Siyah zırhlı adam tahta ayağı söküp katlayarak arbaletle birlikte sırtına yerleştirdi. Yaklaşıp kendi köpeği ile Blutark'ı okşadı.

At sesleriyle birlikte kahverengili bir başka grup geldi. Kahverengili adamlardan biri, bozuk aksanlı bir Krallık Lisanı ile onlarla konuştu. "Bizimle geleceksiniz," dedi. "Konuşmayın, yoksa ağzınızı tıkarız. Kaçmaya çalışmayın, yoksa sizi öldürürüz."

Baru arkadaşlarına başıyla onaylayarak işaret verdi, ama Roald bir şey söyleyecek gibi oldu. Aynı anda eller uzanıp ağzına bir tıkaç sokuşturup, yüzüne de bir bezle bağlayarak onu susturdular. Arutha etrafına bakındı, ama diğerlerine başıyla işaret etmekle yetindi. Esirler kabaca eyerlerine oturtuldular ve ayakları üzengilerine bağlandı. Atlılar başka bir şey söylemeden patikanın aşağısına dönüp peşlerinde Arutha ve diğerleriyle ilerlemeye başladılar.

Bir gün ve bir gece boyunca yol aldılar. Atları dinlendirmek için kısa molalar verildi. Atların bakımı yapılırken Arutha ve arkadaşlarının da bağları gevşetilerek hepsinin de geçirdiği kramplar hafifletiliyordu. Yola çıktıktan birkaç saat sonra Roald'ın tıkacı çıkarılmış ve bu onu çok rahatlatmıştı, ama kendilerini tutsak alanların konuşmalarına izin vermeyecekleri de açıktı.

Şafaktan sonra dağların doruklarındaki patikayla aşağıdaki tepeler arasındaki yolun yarısına yakınını aşmış olduklarını gördüler. Küçük bir sığır sürüsünü bekleyen ve onlar geçerlerken el sallayan üç silahlı çobanı geçtikten sonra surla çevrili bir dağ köyüne yaklaştılar.

Dış sur sağlamdı, birbirine sıkıca bağlanıp kurutulmuş çamurla sıvanmış ağır kütüklerden yapılmıştı. Atlılar surların çevresindeki derin hendeklerden daire çizerek geçip, tepeye dönemeçli bir yoldan çıkmak zorundaydılar. Patikanın her iki yanındaki hendekler de dengesini kaybedecek olan her atlıyı delip geçmeye hazır, ateşte sertleştirilmiş tahta kazıklarla doluydu.

Roald etrafına bakınıp, “Çok cana yakın komşuları var anlaşılan,” diye fısıldadı.

Muhafızlardan biri elinde hazır duran tıkacıyla hemen atını ona doğru sürdü, ama liderleri, yerine dönmesini emretti. Kapılar açılınca içeride, ilkinin arkasında ikinci bir sur daha olduğunu gördüler. Gözetleme kulesi yoktu, ama iki sur arasındaki alan tam bir ölüm bölgesiydi. İkinci kapıdan geçerlerken Arutha basit işçiliği takdir etti. Modern bir ordu bu şehri kolayca alabilir, ama çok can kaybı olurdu. Haydutlar ve goblinler ise kolayca püskürtülebilirdi.

Surların ötesine geçince Arutha çevresini inceledi. Ancak bir düzine kadar kulübeden ibaret bir köydü, tümü de sazlar ve çamurdan yapılmıştı. Ortadaki alanda çocuklar oynuyorlardı, ama bakışları ciddiydi. Çoğu korumalık, bazı büyük çocuklar ise deri zırh giyiyorlardı. Hepsi kamalar taşıyorlardı. Yaşlılar bile silahlıydılar, yanlarından geçen bir tanesi ise yürürken değnek yerine bir mızrağa dayanıyordu. Grubun lideri, “Artık konuşabilirsiniz,” dedi, “yol yasası burada geçerli değildir.” Krallık Lisanı’nda konuşmaya devam ediyordu. Adamları esirlerin ayaklarını üzengilere bağlayan bağları kesip atlarından inmelerine yardım ettiler. Sonra onlara bir kulübeye girmelerini işaret etti.

İçeride Arutha ve diğerlerini devriye komutanı bekliyordu. Baru’nun yanında koşarak yanlarında gelmiş olan Blutark Hadati’nin ayaklarının dibinde yatarken, koca dili nefes nefese dışarı sarkmıştı.

“O köpek, halkımız için özel bir önem taşıyan nadir bir türdendir,” dedi devriye komutanı. “Elinize nasıl geçti?”

Arutha başıyla Baru’ya işaret verdi. Hadati, “Efendisi troller tarafından öldürülmüştü,” dedi. “Trolleri öldürdük, köpek de bizimle gelmeyi seçti.”

Adam düşündü. “Sahibine zarar vermiş olsaydınız köpek ya sizi öldürür ya da bunu yapmaya çalışırken ölürdü. Bu yüzden size inanmak zorundayım. Ama bu tür çok az kişiye itaat etmek üzere yetiştirilir. Nasıl komut veriyorsunuz?”

Dağ adamının ağzından bir sözcük çıktı ve köpek kulaklarını dikerek doğruldu. Bir başka sözüyle de oturup uzandı. “Köyümde de bunun kadar büyük olmasa da benzer bir türden köpekler vardı.”

Komutanın gözleri kısıldı. “Kimsin sen?”

“Ben Baru’yum, YılAnitatili de derler, Demir Tepeler Klanı’ndan Ordwinson ailesindenim. Hadati’yim.” Hadati lehçesiyle konuşurken bir

yandan da uzun şiltesini açıp, şalı ile kılıçlarını gösterdi.

Komutan başıyla onayladı. Baru'nun diline diğerlerinin de anlayabileceği kadar yakın bir dilde cevap verdi. İki dil arasında telaffuz dışında belirgin bir fark yoktu. "En son Hadati kardeşlerimizden birinin dağlara gelmesinin üzerinden uzun yıllar geçti, Baru YılAnitatili, neredeyse bir nesil. Bu da çok şeyi açıklıyor. Ama Krallık insanları buraya çoğu zaman başımıza bela açmaya geliyorlar, son zamanlarda da onlardan yeterince gördük. Sizin eşkıya olduğunuzu sanmıyorum, ama bunu ancak Koruyucu bilebilir." Ayağa kalktı. "Bu gece burada dinlenecek, yarın da yola çıkacağız. Yiyecek getirilecek. Köşede tuvalet için bir kova var. Bu kulübeden çıkmayın. Buna kalkışırsanız bağlanır, direnirseniz öldürülürsünüz."

Kapıya vardığı sırada Arutha, "Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

Adam dönüp baktı. "Armengar'a."

İlk ışıkla birlikte yola çıktılar, dağlardan aşağıya, sık ormanlara doğru gidiyorlar, Blutark da Baru'nun atının yanında koşar adımlarla geliyordu. Yine konuşmamaları söylenmiş, ama silahları iade edilmişti. Arutha, yolda bir sorun çıkacak olursa onların yanında dövüşeceklerini düşündüklerini sanıyordu. Karşılarına çıkabilecek düşmanlar da ancak Murmandamus'un hizmetkarları olabileceğinden, Arutha bu konuda yanıldıklarını sanmıyordu. Ormanda yer yer ağaç kesildiği çok açıktı, yol da sürekli kullanılıyor gibi görünüyordu. Sık ağaçların arasından çıkınca, üç adamın gözetiminde küçük bir sığır sürüsünün otladığı bir çayırdan geçtiler. İçlerinden biri, köyden bir gece önce ayrılan Mahlukavcısı idi. Diğerleri çobandılar, ama her birinde birer mızrak, kılıç ve kalkan vardı.

O gün iki kez daha sürülerin yanından geçtiler, biri sığır, biri koyun sürüsüydü. Hepsi de birkaçı kadın olan savaşçılar tarafından korunuyorlardı. Gün batarken bir başka köye ulaştılar ve yine dışarı çıkmamaları uyarılarıyla birlikte kalacak bir yer verildi.

Esaretlerinin dördüncü günü olan ertesi günün sabahında, dağlardan inen bir nehri takip eden sığ bir kanyona girdiler. Öğleden sonraya dek onu izlediler, sonra uzun bir yükseltiye geldiler. Yol kayaları delip geçen nehri izlemiyor, büyük bir tepenin etrafından dolaşıyordu, bu yüzden yaklşaşık bir saat boyunca aşağısını göremediler. Tepeyi aştıklarında ise, Arutha ve arkadaşları sessiz bir hayranlıkla bakıştılar.

Adının Dwyne olduğunu öğrendikleri lider dönüp, "Armengar," dedi.

Şehir ayrıntısıyla görülemiyordu, ama görüldüğü kadarı da çarpıcıydı. Dış sur on beş yirmi metre yüksekliğindeydi. Surun üzerinde yaklaşık on beş metre aralıkla, okçuların atış alanları örtüşecek şekilde çıkma kuleler dizilmişti. Surlara yaklaştıkça ayrıntıları görür oldular. Gözetleme kulesi muazzamdı, boyu otuz metre vardı. Kapılar kapıdan çok surların hareketli bir parçası gibi duruyorlardı. Dağlardan beri izledikleri nehir sur boyunca akan bir hendeğe dönüşüyor, kıyısıyla surların dibi arasında ancak bir adımlık toprak bırakıyordu.

Şehre yaklaşırlarken kapılar cüsseli görünüşlerine rağmen şaşırtıcı bir hızla açıldı ve içeriden atlı bir birlik çıktı. Hızla Arutha'nın yanındakilere doğru geldiler. İki grup karşılaşınca her iki taraftaki atlılar da ellerini kaldırarak selamlaştılar. Arutha giyimlerinin benzer olduğunu fark etti. Hem erkekler hem de kadınlar deri başlıklar giyiyorlardı. Deri ya da zincirden olan zırhlarında levha yoktu. Her birinin bir kılıcı ve kalkanı vardı, mızrak ve oklarının boyları da aynıydı. Yelekleri ya da kalkanlarında armaları yoktu. Bir süre sonra döndüler, Arutha da dikkatini tekrar şehre çevirdi. Hendeğin üzerinde, sabit gibi görünen bir köprüden geçiyorlardı.

Şehrin kapısından girerlerken Arutha'nın gözüne gözetleme kulesinin dış köşelerinden birinde dalgalanan bir sancak çarptı. Yalnızca altın ve siyah renklerini seçebilmiş, armasını görememişti, ama o sancaktaki bir şey bir an da olsa onu huzursuzlandırmıştı. Sonra dış kapılar kapanmaya başladı. Kendi kendilerine kapanıyor gibiydiler ve Martin, "Onları surların içinden hareket ettiren bir mekanizma olmalı," dedi. Arutha olup biteni sessizce izlemekle yetiniyordu. Martin gözetleme kulesinin önündeki ölüm bölgesinin boyutlarına bakarak, "Yüz, yüz elli atlıyla saldırsan bile iç kapıları açtıramazsın," dedi. Arutha başıyla onayladı. Bu, gördüklerinin en büyüğüydü. Surlar on metrelik inanılmaz bir kalınlıktaydı. Ardından iç kapılar açıldı ve Armengar'a girdiler.

Şehir yüz metrelik bir dış avluyla surlardan ayrılmıştı. Ardından dar sokaklarla bölünmüş, sıkışık bir binalar bütünü başlıyordu. Krondor'un geniş caddelerine benzer hiçbir şey yoktu, binalarda da işlevlerini gösterir bir işaret yoktu. Birlikte geldikleri grubu izlerlerken, kapı önlerinde oyalanan fazla kimse olmadığını fark ettiler. Burada yapılan birtakım işler varsa bile Arutha ve arkadaşları bunu görememişlerdi. Başları nereye çevirseler, gördükleri herkes zırhlı ve silahlıydı. Gördükleri zırhsız tek kişi,

hamileliğinin son safhalarındaki bir kadındı, ama o da kuşağında bir hançer taşıyordu. Yedi sekiz yaşından büyük görünen çocuklar bile silahlıydılar.

Sokaklar kıvrılıp dönüyor, rastgele aralıklarla kesişiyordu. “Bu şehir plansız yapılmış gibi,” dedi Locklear.

Arutha başını iki yana salladı. “Müthiş bir planı, çok açık bir amacı olan bir şehir. Düz sokaklar tüccarların işine yarar ve arazi düzgün ya da kolay işlenebiliyorsa yapılması kolaydır. Dolambaçlı sokakları ancak kayalık tepelerde kumlu Rillanon’da ya da Krondor’da sarayın civarında olduğu gibi düz sokak inşa etmenin zor olduğu bölgelerde görebilirsin. Bu şehirse bir yaylada kurulmuş, yani bu karmaşık sokaklar bilinçli olarak böyle yapılmış. Ne düşünüyorsun, Martin?”

“Bence şu duvarlarda boşluklar olsa, buradan şehrin diğer ucuna kadar elli adımda bir pusu kurulabilir.” Yukarıyı işaret etti. “Bakın, tüm çatılar aynı yükseklikte. Bahse girerim ki çatılar da düzdür ve oralara evlerin içinden çıkılabiliyordur. Okçular için mükemmel bir yer. Şu zemin katlara bir baksanıza.”

Jimmy ile Locklear bakınca, Crydee Dükü’nün ne demek istediğini anladılar. Her binanın zemin katında demir plakalarla kaplı ağır ahşaptan tek bir kapısı vardı, pencereleri ise yoktu. Martin, “Burası savunma için tasarlanmış bir şehir,” dedi.

Dwyne dönüp, “İyi anladınız,” dedi. Sonra tekrar dikkatini şehirde geçtikleri yola verdi. Halk yanlarından geçen yabancıları bir an izliyor, sonra işlerine dönüyordu.

Sıkışık binaların arasından bir pazar yerine çıktılar. Başlarını çevirdikleri her yerde tezgahlar kurulmuştu ve insanlar onların arasında dolaşıp alıyor ve satıyorlardı. Arutha bir hisarı göstererek, “Bakın,” dedi. Şehrin sırtını verdiği muazzam yamacın içinden çıkıyor gibiydi. Tam otuz kat boyunca yükseliyordu. On metre yüksekliğindeki bir başka sur hisarı çevreliyordu, surun çevresinde de bir başka hendek vardı. Jimmy bakıp, “Davetsiz misafir bekliyorlar herhalde,” dedi.

Roald da, “Komşuları çok can sıkıcı olsa gerek,” diye ekledi.

Bunun üzerine, Kral’ın Lisanı’nı anlayan bazı muhafızlar kahkahalar atıp, başlarını sallayarak onayladılar. Arutha, “Tezgahları aşsak bile ikinci bir dış avluya varır, surlardakilere açık birer hedef oluruz. Bu şehri almak insan hayatı bakımından bir servete mâl olur.”

“Amaç da bu zaten,” dedi Dwyne.

Hisara girince atlarından inmeleri emredildi ve hayvanları götürüldü. Dwyne'in peşinden bir zindana indiler, ama temiz ve hayli geniş bir yerdi. Pirinç bir fenerle aydınlanan büyük bir hücreye geldiler. Dwyne girmelerini işaret etti. "Burada bekleyeceksiniz," dedi. "Bir alarm duyarsanız yukarıdaki ana salona çıkın, ne yapacağınız size söylenecektir. Aksi halele Koruyucu sizi çağırtana dek burada bekleyin. Size yemek göndertirim." Sonra ayrıldı.

Jimmy etrafına bakınarak, "Kapıyı kilitleyip silahlarımızı almayacaklar mı?" dedi.

Baru oturdu. "Neden zahmet etsinler ki?"

Laurie kendini bir şiltenin üstündeki eski bir battaniyenin üzerine bıraktı. "Bir yere gidemeyeceğimiz ortada. Bu şehrin yerlisiymiş gibi davranamayız, saklanamayız da. Ve buradan çıkmak için dövüşmeye kalkacak da değilim."

Jimmy de Laurie'nin yanına oturdu. "Haklısın. Peki, şimdi ne yapacağız?"

Arutha kılıcını çözdü. "Bekleyeceğiz."

Saatlerce beklediler. Yiyecek getirildi ve karınlarını doyurdular. Yemek bittikten sonra Dwyne döndü. "Koruyucu yaklaşıyor. İsimlerinizi ve amacınızı bilmek istiyorum."

Bütün gözler Arutha'ya döndü ve o, "Anlaşılan gerçeği saklamakla hiçbir şey kazanamayız, ama dürüst davranırsak bir şeyler elde edebiliriz," dedi. "Ben Krondor Prensi Arutha'yım."

"Bu bir unvan mı?" dedi Dwyne.

"Evet," dedi Arutha.

"Biz Armengarlılar Krallık hakkında pek az şeyi hatırlarız, böyle unvanlarımız da yok. Önemli bir şey mi bu?"

Roald neredeyse patlayacaktı. "Kahretsin be adam, o Kral'ın kardeşi, yanımdaki Dük Martin de öyle. O, Krallık'taki ikinci en güçlü lord."

Dwyne etkilenmiş gibi görünmüyordu. Diğerlerinin adlarını da öğrendikten sonra, "Ya amacınız?" diye sordu.

Arutha, "Bence bunu Koruyucunuz ile konuşsak daha iyi olur," dedi. Bu cevap karşısında hiç alınmayan Dwyne dönüp çıktı.

Bir saat daha geçtikten sonra kapı açıldı. Dwyne içeri girdi, bir adım arkasında sarışın bir adam duruyordu. Gördükleri kahverengi zırh giymemiş ilk adamdı. Kızıl, diz boyu bir korumalığın üzerine uzun, zincirden örme

zırhlı bir ceket giymişti. Örme zincirden başlığını geriye atmış, başı açıktı. Kısa saçlı ve traşlıydı. Yüzü birçokları için temiz ve dost canlısı sayılabilecek olsa da, esirleri süzerken gözleri sert bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden yüzlerine tek tek baktı. Tanıdık bir şey fark etmiş gibi Martini uzun uzun süzdü. Sonra Arutha'ya baktı. Gözlerini hiçbir tepki vermeden, uzun bir dakika boyunca Prens'e dikti. Dwyne'a bakarak başını bir kez salladıktan sonra dönüp gitti.

Martin, "Bu adamda bir iş var," dedi.

"Ne?" dedi Arutha.

"Bu nasıl olur Bilmiyorum, ama onu daha önce gördüğüme yemin edebilirim. Göğsünde de bir arma vardı, ama zırhı yüzünden ne olduğunu seçemedim."

Kısa bir süre sonra kapı tekrar açıldı. Kapıda duran adam içeri girmedi, yalnızca silueti görünüyordu. Sonra tanıdık, kulakları patlatan bir kahkaha gürledi ve adam yaklaştı. "Vay canına yahu! Bu doğruymuş," derken kıra çalan sakalı geniş bir sırıtışla ayrıldı.

Arutha, Martin ve Jimmy inanamayan bakışlarla oturdukları yerde kalakalmışlardı. Arutha ağır ağır doğruldu, gözlerine inanamıyordu. Karşısındaki, bu hücreye girmesini beklediği son adamdı. Jimmy yerinden fırlayıp, "Amos!" dedi.

Eski korsan ve Gediksavaşları'nda Arutha ile Martin'in can yoldaşı olan Amos Trask hücreye girdi. İri yarı kaptan önce Arutha'yı, ardından Martin ile Jimmy'yi tüm gücüyle kucakladı. Hemen diğerleriyle de tanıştırıldı. "Buraya nasıl geldin?" dedi Arutha.

"Bu büyük efsanelere denk müthiş bir hikaye, evlat, ama şimdi sırası değil. Koruyucu sizin teşrif etmenizi bekliyor ve beklemekten hoşlandığı söylenemez. Hikayelerimizi sonra anlatırız. Şimdilik sen ve Martin benimle gelmelisiniz. Diğerleri burada beklesinler."

Martin ve Arutha, Amos'un peşinden salonu geçip merdivenlerden avluya çıktılar. Amos aceleci adımlarla hisarın ana binasına girip koşturmaya başladı. Bir tür kulede kumlu olan tuhaf bir platforma geldiklerinde, "Size fazla bir şey söyleyemem, ama şunu bilin ki, acele etmeliyiz," dedi. Yanında durmalarını işaret etti. Bir ipi çekti ve bir anda platform yükselmeye başladı.

"Bu da nesi?" diye sordu Martin.

“Bir kaldırma platformu, bir kaldıraç. Çatıdaki mancınıklara ağır gülleler taşımamız gerekiyor. Aşağıdaki bir vince bağlı birkaç atın gücüyle çalışıyor. Ayrıca şişko bir kaptan eskisini de yirmi yedi kat merdiven çıkmaktan kurtarıyor. Rüzgarım eskisi gibi esmiyor, çocuklar.” Sesi ciddileşti. “Şimdi iyi dinleyin. Soracağınız yüzlerce soru olduğunu biliyorum, ama şimdilik varsın beklesinler. Siz Tekgöz ile konuştuktan sonra her şeyi açıklarım.”

“Koruyucu mu?” diye sordu Arutha.

“Ta kendisi. Şimdi, bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, sarsılacaksınız. Sizinle baş başa oturup konuşana dek öfkenizi kontrol etmenizi istiyorum. Martin, gözünü onun üzerinden ayırma.” Elini Arutha’nın omuzuna koyup ona doğru eğildi. “Unutma tayfa, burada prens değilsin. Bir yabancısın, bu insanlar için de bunun anlamı kargalara yem olacağındır. Armengar’da yabancılar nadirdir ve pek hoş karşılanmazlar.”

Kaldıraç durdu ve indiler. Amos uzun bir koridorda hızla yürümeye başladı. Sol duvar boyunca bir dizi tonozlu pencere, aşağıdaki şehrin ve ovanın açık bir görüntüsünü sunuyordu. Martin ve Arutha manzaraya ancak kısaca bir göz atabildiler, ama gördükleri etkileyiciydi. Amos dönüp ona yetişmelerini işaret edince koşturdular. Sarışın adam bir kapının önünde durmuş, onları bekliyordu. Sert bir fısıltıyla, “Neden bir şey söylemedin?” diye sordu Amos’a.

Amos baş parmağıyla kapıyı işaret ederek, “Senden tam bir rapor istedi,” dedi. “O nasıldır, bilirsin. İş yapılana kadar kimseyi tanımaz. Belli etmiyor, ama bu işi çok ciddiye alıyor.”

Sarışın adam başıyla onayladı, yüzü katı ifadeli bir maske gibiydi. “Bir türlü inanamıyorum. Gwynnath öldü. Hepimiz için ağır bir darbe bu.” Zincirden örme zırhlı ceketini çıkarmıştı. Korumalığında, kalbinin üzerinde kızıl ve altın renkli küçük bir arma vardı, ama Arutha’nın ayrıntılarını seçmesine fırsat kalmadan dönüp kapıdan girdi. Amos, “Koruyucu’nun keşif kolu pusuya düşürüldü ve birkaç adam öldü,” dedi. “Kendini suçladığı için hiç havasında değil, yani ayağınızı denk alın. Gelin, biraz daha beklersek kulaklarımı kesecek.”

Amos kapıyı iterek açtı ve kardeşlere girmelerini işaret etti. Büyük bir yuvarlak masanın oldukça yer kapladığı bir tür toplantı odasındaydılar. Uzak duvardaki büyük şömineden içeriye ısı ve ışık doluyordu. Duvarlar çok sayıda haritayla kaplıydı, yalnız soldaki duvarda geniş pencerelerden vardı ve yukarıdaki yuvarlak mum avizesi içeriyi daha da aydınlatıyordu.

Sarışın adam şöminenin önünde durmuş, tuniğinden hâlâ üzerinden çıkarmadığı zırhına dek tepeden tırnağa siyahlar giymiş olan bir başka adamla konuşuyordu. Adamın giysileri toz içindeydi ve sol gözündeki büyük siyah göz bandı yüzünü kaplıyordu. Saçındaki siyahlarla kırların sayısı eşitti, ama duruşuyla yaşını hiç göstermiyordu. Arutha bir an adamı birine benzeterek irkildi. Martin'e baktığında o da kendisine bakıyordu. O da görmüştü. Fiziksel görünüşünden çok duruşu ve havasıyla bu adam babalarına benziyordu.

Sonra adam yaklaştı ve Arutha yeleğindeki armayı açıkça görebildi. Siyah zemin üzerinde kanatlarını açmış, altın bir kartal. Arutha girişin yukarısında gördüğü bayrağın kendisini neden rahatsız ettiğini anlamıştı. Bu armayı dünyada tek bir adam taşırdı. Bir zamanlar Krallık'taki en iyi general sayılan, sonra Anita'nın babasının ölümünden sorumlu olduğu gerekçesiyle Kral tarafından hain ilan edilen adam. Karşılarındaki, öz babaların en çok nefret ettiği düşmanıydı. Armengar halkının Koruyucu dedikleri adam iki sandalye gösterdi. Derin ve buyuran bir sesi olmakla birlikte nazikçe konuşuyordu. "Oturmaz mısınız..kuzenler?" diye sordu Bas-Tyralı Guy.

Arutha'nın eli bir an için kılıcının kabzasını sıktı, ama bir şey söylemeden Martin ile birlikte o da oturdu. Aklı yüzlerce soruyla çalkalanıyordu. Sonunda, "Nasıl —dedi.

Guy bir sandalye çekerken sözünü kesti. "Bu uzun bir hikaye; anlatmayı Amos'a bırakacağım. Şimdi düşünmem gereken başka şeyler var." Garip, acılı bir ifadeye bürünür gibi oldu. Bir an için yüzünü çevirdi, soma tekrar kardeşlere döndü. Martin'e baktı. "Biliyor musun, biraz Borric'in gençliğine benziyorsun."

Martin başıyla onayladı.

"Sen de onu biraz andırıyorsun," dedi Arutha'ya, "ama aynı zamanda... annene de benziyorsun. Gözlerinin rengi değilse bile şekli..." Son sözlerini usulca söylemişti. Sonra bir asker bira ile bardaklar getirince sesi değişti. "Armengar'da şarabımız yok, iklim üzüm bağlarına elverişli olmadığı için burada şarapçılık unutulmuş. Ama esaslı bira yapıyorlar, ben de susadım. Dilerseniz siz de katılın." Kendine bir bardak doldurdu, Arutha ve Martin de kendilerine koydular. Guy içkisini bitirdikten sonra bir an için yine maskesi düşerek, "Tanrılar aşkına, yorgunum," dedi. Sonra kardeşlere baktı.

“Armand gelip de Dwyne’in kimleri yakaladığını söylediğinde kulaklarıma inanamamıştım. Şimdi ise gözlerim de şahit.”

Arutha’nın gözleri ateşin başında duran uzun boylu sarışın adama takıldı. “Armand mı?” Armasını inceledi, sağa kıvrık bir kalkan üzerinde, altın rengi zemin üstünde kızıl bir ejderha başı ile kızıl zemin üzerinde altın rengi, havaya kalkmış bir aslanpençesi.

“Armand de Sevigny!” dedi Martin. Adam Dük’e doğru başını eğdi.

“Gyldenholt Baronu mu? Yani Aziz Gunther Şövalyeleri Mareşali mi?” diye merakla sordu Arutha.

Martin bir küfür savurdu. “Ne budalayım. Onu daha önce gördüğümü biliyordum. Sen bize katılmadan önceki günlerde Rillanon’da saraydaydı, Arutha. Ama geldiğin gün, taç giyme töreninin olduğu gün orada yoktu.”

Sarışın adam hafifçe gülümsedi. “Hizmetinizdeyim, Majesteleri.”

“Hatırladığım kadarıyla değilsin. Lyam’a bağlılık yemini edenler arasında sen yoktun.”

Sarışın adam başını iki yana salladı. “Bu doğru.” Neredeyse pişmanlık dolu bir ifadesi vardı.

“Bu da buraya geliş öykümüzün bir parçası,” dedi Guy. “Şimdilik yalnızca buraya neden geldiğinizle ve bu nedenin bu şehir için bir tehdit oluşturup oluşturmadığıyla ilgileniyorum. Kuzeye neden geldiniz?”

Arutha kollarını kavuşturmuş sessizce oturuyor, kısılmış gözleriyle Bas-Tyra’yı süzüyordu. Bu şehrin başında Bas-Tyralı Guy’ı bulmak onu sarsmıştı. Cevap vermekte tereddüt etti. Munmandamus’u bulmalarının önemi, Guy’ın kendi menfaatleriyle bir şekilde çatışabilirdi. Ayrıca Arutha, içinde Guy’ın olduğu her şeye kuşkuyla yaklaşıyordu. Guy açıkça tahta kendisi oturmak istemiş, bu uğurda iç savaş çıkarmasına ramak kalmıştı. Anita’nın babası onun emriyle ölmüştü. Bas-Tyralı, babasının Arutha’ya nefret etmeyi ve güvenmemeyi öğrettiği her şeydi. Tam anlamıyla bir doğulu lord idi, açıkgöz, kurnaz, entrika ve ihanetin ince yanlarını iyi bilen biri. Arutha de Sevigny’yi pekiyi tanımıyor, yalnızca Doğu’daki en yetenekli yöneticilerden biri olduğunu biliyordu, ama o Guy’ın oyuncağıydı ve hep öyle olacaktı. Prens Amos’a güvense de, Trask eskiden bir korsandı ve yasaları çiğnemeye yabancı değildi. Hayır, tedbirli olmayı gerektirecek kadar neden vardı.

Martin Arutha’yı izliyor, bir cevap bekliyordu. Dışarıdan bakıldığında Prens’in acımasız bir ifadesi vardı, ama bu yalnızca odadakilerin

gördüğüydü. Martin ise kardeşinin yaşadığı anın beklenmedik şokuyla ve Murmandamus'u bulup öldürme görevine hiçbir şeyin engel olmaması arzusuyla mücadele ettiğini biliyordu. Martin gözlerini odadakilere çevirince, Arutha'nın çabuk bir cevap vermemesinin hem Amos hem de Armand'ın dikkatini çektiğini gördü.

Bir cevap gelmeyince Guy yumruğunu masaya indirdi.

"Sabrımı sınama, Arutha." Parmağıyla onu işaret etti. "Bu şehirde prens değilsin. Armengar'da tek bir ses emir verir, o ses de benim!" Yerine oturdu, yüzü siyah göz bandının altında kıpkırmızı olmuştu. Sesini yumuşatarak, "Ben... saygısızlık etmek istemiyorum," dedi. "Aklımda başka şeyler var." Uzun bir süre gözlerini onlara dikerek sessizce düşüncelere daldı. Sonunda, "Burada ne işin olduğunu bilmiyorum, Arutha," dedi, "ama ya kararlarını çok tuhaf bir şey yönlendiriyor ya da babandan tek bir şey bile öğrenememişsin. Krondor Prensi ve Krallık'taki en güçlü düklerden ikisi, yanlarında bir paralı asker, bir Hadati dağ adamı ve iki veletle Kuzey Elleri'ne geliyor, ha? Ya sende hiç akıl yok ya da zekan benim kavrayışımı aşıyor."

Arutha suskun kalırken Martin, "Sen Krallık'tan gittiğinden beri çok şey değişti, Guy," dedi.

Guy yine sessizliğe gömüldü.-"Sanırım önümde bilmem gereken bir öykü var. Size yardım etmeye söz veremem, ama bence amaçlarımız birbiriyle örtüşebilir." Amos'a, "Onlara kalacak daha iyi bir yer bulup yiyecek verin," dedikten sonra Arutha'ya, "Sana sabaha kadar zaman veriyorum," dedi. "ama bir dahaki konuşmamızda sabrımı sınamaya kalkma. Sizi buraya neyin getirdiğini bilmem gerek. Bu çok önemli. Sabah olmadan konuşmaya karar verirsen beni bul." Bir kez daha sesi duyguların etkisiyle ağırlaştı. "Gece boyunca burada olacağım."

Elini sallayarak Amos'a onları götürmesini işaret etti. Arutha ve Martin denizcinin peşinden salondan çıktılar, kapı kapandıktan sonra Amos durdu. Arutha ile Martin'e uzun bir an boyunca baktı. "İki zeki gence göre nasıl budala olunacağını hayli iyi gösterdiniz."

Amos elinin tersiyle ağzını sildi. Geğirdi ve ağzına bir dilim ekmek ile peynir daha tıktı. "Sonra ne oldu?"

"Sonra," diye cevap verdi Martin, "döndüğümüzde Arutha bir saat içinde Anita için yemin etmişti, Carline ve Laurie de kısa süre sonra nişanlandılar."

“Ha! Deniz Kırlangıcında, Krondor’dan ayrıldığımız o ilk geceyi hatırlıyor musun? Kardeşinin oltaya takılmış bir balık olduğunu, hiç şansı olmadığını söylemiştin.”

Arutha bunun üzerine gülümsedi. Kendilerine tahsis edilmiş bir dairedeki ferah bir odada, bir sepet dolusu yiyecek ve bir fıçı biranın etrafında oturmuşlardı. Hizmetçi yoktu -yiyeceği de askerler getirmişti- ve kendi kendilerine servis yapıyorlardı. Baru dalgın dalgın Blutark’ın kulaklarını kaşırken köpek bir parça sığır etini çiğniyordu. Canavarköpek’in Hadati ile kalması kimseyi rahatsız etmemişti. Sonra Arutha, “Yarım saattir konuşuyoruz, Amos,” dedi. “Bize neler olup bittiğini anlatacak mısın? Nasıl oldu da buraya geldin?”

Amos etrafına bakındı. “Olup biten şu ki, siz esirsiniz ya da onun gibi bir şey, Tekgöz durumu değiştirene kadar burada kalacaksınız. Hem ben çok hücre gördüm ve burası, gördüklerimin en güzeli.” Eliyle bulundukları geniş, ferah odayı gösterdi. “Hayır, eğer bir hücrede kalacaksanız, burası gayet iyi.” Gözleri kısıldı. “Ama bu sizi yanıltmasın, çocuklar, burası bir hapishane. Bak, Arutha. Seninle ve Martinle, sizi biraz olsun tanıyacak kadar uzun seneler geçirdim. Bu kadar kuşkucu olduğunuzu hiç görmemiştim, bu yöne yelken açmanıza da şu son iki yılda olup biten bir şeylerin neden olduğunu sanıyorum. Ama burada güvenle yaşar, güven solur, güven yersiniz ya da ölürsünüz. Beni anlıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Prens. “Bunun anlamı ne?”

Amos uzun bir an boyunca düşündükten sonra, “Bu şehrin halkının çevrelerinde yalnızca düşmanlar var,” dedi. “Nefes almaya devam etmek istiyorsan, komşuna güvenmek zorundasın.” Durup düşündü. “Bakın, size buraya nasıl geldiğimi anlatayım, belki o zaman anlarsınız.”

Amos yerine oturup bir bardak daha bira doldurduktan sonra hikayesine başladı. “Eh, siz ikinizi son gördüğümde, kardeşinizin gemisiyle limandan denize açılıyordum,” Martin ve Arutha bunu hatırlayınca gülümsediler. “Şimdi, hatırlıyorsanız şehirdeki herkese Guy’ı aratıyordunuz. Onu bulamadınız, çünkü kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yerde saklanıyordu.”

Martin’in gözleri hayretle büyüdü ve odadakilerin nadiren gördükleri, kontrolsüz bir tepki verdi. “Kral’ın gemisinde!”

“Kral Rodric’in Veliaht olarak Lyam’ı bıraktığını duyunca Guy Krondor’dan ayrılıp Rillanon’a gitti. Lordlar Kongresi yeni hükümdarı

tasdik etmek üzere toplandığında planlarının bir kısmını olsun kurtarabilmeyi umuyordu. Lyam Rillanon'a ulaştığında, Guy'ın ülkenin hakiminin kim olduğunu anlamasına yetecek sayıda doğulu lord orada toplanmıştı. Lyam'ın Kral olacağı belli olmuştu -bu kimse senin hakkında bir şey öğrenmeden önceydi, Martin-Guy da ihanet suçundan yargılanmak üzere teslim olmaya karar verdi. Sonra, herkesin toplanacağı ve taç giyme töreninin olacağı günün sabahı Martin'in de hak sahibi olduğu haberi duyuldu, Guy da günün ilerleyen saatlerinde neler olacağını görmek için bekledi.

"Yani eline bir fırsat geçmesini bekledi," dedi Arutha.

Amos, "Bu kadar çabuk karar verme," diye çıkıştı; sonra yumuşak bir sesle devam etti. "İç savaş çıkmasından endişe ediyordu ve çıkacak olursa dövüşmeye hazırdı. Ama ne olacağını görmek için beklerken, Caldric'in adamlarının her yeri aradıklarını da biliyordu. Onlardan kaçıyordu -iki defasında kıl payı kurtulmuştu. Guy'ın başkentte hâlâ dostları vardı ve birkaçı onunla Armand'ı, Ishap rahipleri taç giyme törenine başlamak üzere saraya girdikleri sırada Deniz Kırlangıcı'na bindirdiler -vay, ne şahane bir gemiydi o. Neyse, Ben gemiyi... ödünç alınca, yolcularımız olduğunu fark ettik.

"Ben Guy ile Armand'ı güverteden aşağı atmaya ya da bağlayıp, geri dönerek size teslim etmeye hazırdım, ama şu Guy çok ikna edici bir serseri, ben de dolgun bir ücret karşılığında onu Bas-Tyra'ya götürmeyi kabul ettim."

Arutha inanamayarak, "Lyam'a karşı hain planlar yapması için mi?" diye sordu.

"Kahretsin be adam," diye gürledi Amos, "seni sadece iki kahrolası yıl gözümün önünden ayırdım, şimdi de kalkmış üstüme geliyorsun." Martin'e bakarak, "Yanındakilerin etkisi olsa gerek," dedi.

Martin kardeşine, "Bırak sözünü bitirsin," dedi.

"Hayır, ihanet planları yapması için değildi. İşlerini düzene sokabilmesi içindi. Lyam'ın öldürülmesi için emir verdiğini tahmin ediyordu, bu yüzden o bazı işlerini yoluna koyacak, ben de onu Rillanon'a geri getirecektim ve kendisi teslim, olacaktı."

Arutha şaşkına dönmüştü.

"Yürekten istediği tek şey, Armand ve diğer sadık adamlarının bağışlanmasıydı. Neyse, Bas-Tyra'ya geldik ve birkaç gün kaldık. Sonra

sürgün haberi duyuldu. Bu arada Guy ile biraz daha yakınlaşmıştık, bu yüzden oturup yeni bir anlaşma yaptık. Krallık'tan ayrılmak, bir yer aramak istiyordu. O iyi bir general, başta Kesh olmak üzere ona iş verecek pek çok yer var, ama o, Krallık askerleriyle savaş alanında hiç karşılaşmayacağı kadar uzak bir yere gitmek istiyordu. Dosdoğru doğuya yönelip, sonra güneye dönerek Kesh Konfederasyonu'na gitmeye karar verdik. Orada kendimize bir isim yapabilirdik. O bir general olacak, ben de şansımı amirallikte deneyecektim. Armand ise biraz sorun olmuştu, Guy onu evine, Gyldenholt'a göndermek istiyordu, ama şu Armand acayip biri. Yıllar önce Guy'a bağlılık yemini etmişti, Lyam'a da bağlılık yemini etmediği için derebeyinin hizmetinden çıkmak istemedi. Duyduğum en saçma görüş. Neyse, o da hâlâ yanımızda. Böylece Konfederasyon'a doğru yelken açtık.

"Ama Bas-Tyra'dan ayrıldıktan üç gün sonra peşimize Ceres'e tapan korsanlardan bir filo takıldı. O piçlerin iki, hatta üç tanesine bile hiç çekinmeden kafa tutarım, ama beş gemi? Kırlangıç hızlı bir gemiydi, ama korsanlar kuyruğumuzdan ayrılmıyorlardı. Dört gün boyunca hava açık, görüş alanı sınırsızdı, rüzgar da iyiydi. Krallık Denizi korsanları için hayli kurnazdılar. Her iki taraftan yayıldıkları için onları atlatamıyordum. Her gece bir o tarafa, bir bu tarafa dümen kırıyor, ama sabah olduğunda ufukta yine beş yelkenli gemi görüyordum. Sülük gibiydiler. Bir türlü onları ekemiyordum. Sonra hava bozdu. Batıdan bir kasırga patlak verdi ve bizi bir buçuk gün boyunca doğuya sürükledi, ardından müthiş bir bora da bizi kuzeye, bilinmeyen sahillere taşıdı. O fırtınanın tek iyi tarafı, Ceres'e tapanlardan sonunda kurtulmuş olmamızdı. Güvenli bir liman bulduğumda, görmek şöyle dursun, adını bile duymadığım yerlere gelmiştik.

"Kıyıya yanaşıp hasar tespiti yaptık. Gemideki hasar onu batıracak kadar ciddi olmasa da, durum yola çıkılacak gibi de değildi, onarıma ihtiyaç vardı. Onu büyük bir nehre soktum, Krallık'ın doğusunda bir yerlerde olmalı.

"Eh, demir attığımızın ikinci gecesi, kahrolasıca bir goblin ordusu gemiye çekirge sürüsü gibi saldırıp nöbetçileri öldürdüler, geri kalanlarımızı da esir aldılar. Piç herifler. Kırlangıcı yakıp sulara gömdüler. Sonra bizi ormanda birkaç Kara Kardeş'in beklediği bir kampa kadar yürüttüler. Bizi onlar devraldı ve kuzeye doğru yürütüldük.

"Yanıma aldığım adamlar sıkı tiplerdi, ama birçoğu yürüyüş sırasında öldüler. Lanet goblinlerinse umurunda bile değildi. Neredeyse hiçbir şey

yemiyorduk, birisi hastalanıp yürüyemeyecek olursa onu oracıkta öldürüyorlardı, Ben kanlı ishale yakalanınca Guy ile Armand beni iki gün boyunca taşıdılar ve inanın bu hiçbirimiz için hoş bir deneyim değildi.

“Kuzeybatıya, dağlara doğru yöneldik ve onları aştık. Yazın son günleri olduğu için şanslıydık, yoksa hepimiz donarak ölürdük. Yine de dayanma sınırımızın sonuna gelmiştik. Orada başka esirleri olan başka Kara Kardeşler’e rastladık. Esirlerin çoğu Yabonca’ya benzeyen yabancı bir dil konuşuyorlardı, ama Kral’ın Lisanı’nı ya da doğu krallıklarının dillerini bilen birkaçı da vardı.

“İki kez daha insan esirleri olan Kardeşler çetelerine rastladık, hepsi de batıya gidiyorlardı. Zaman kavramımı yitirmiştim, ama o sırada iki aydan uzun süredir yol alıyor olmalıydık. Şimdi Isbandia Ovası olarak bildiğim düzlüğü geçmeye hazırlandığımız sırada kar yağmaya başlıyordu. Hedefimizin neresi olduğunu şimdi biliyorum, ama o zaman bilmiyordum. Murmandamus kuşatma makinelerini çekmek için Sar-Sagoth’ta köle topluyordu.

“Sonra bir gece muhafızlarımıza buralı bir grup atlı saldırdı. İki yüz kadar, köleden yalnızca yirmisi hayatta kaldı, çünkü atlılar kampa saldırır saldırmaz goblinler ve Kara Kardeşler bizi öldürmeye başladılar. Bir tanesi bana kılıcını saplamaya çalışırken Guy onu zincirleriyle boğdu. Ben de kılıcını alıp, pençesiyle Koruyucu’nun gözünü oyan bir diğerini son anda öldürdüm. Armand da yaralandı, ama bu onu öldürmeye yetmedi. Çok sağlam bir hergele. Ama Kırlangıç’tan geriye yalnızca biz üçümüz ve iki kişi daha kaldık.

“Oradan da buraya getirildik.”

“İnanılmaz bir öykü,” dedi Arutha. Sırtını duvara yasladı. “Ama zaten inanılmaz zamanlarda yaşıyoruz.”

“Bir yabancı nasıl oldu da burada hükümdar oldu?” diye sordu Martin.

Amos bir içki daha aldı. “Bunlar garip insanlar, Martin. Bazı bakımlardan bulabileceğin en içten ve iyi insanlar, ama bazı bakımlardan da şu Tsuraniler kadar yabancılar. Burada verasetle geçen unvanlar yok, onun yerine yeteneğe büyük önem veriyorlar. Birkaç ay içinde Guy’ın birinci sınıf bir general olduğu anlaşıldı ve onun emrine bir birlik verdiler. Armand ile ben de onun emrinde çalışıyorduk. Aradan birkaç ay daha geçince, onun bugüne kadar gördükleri en iyi general olduğunu anladılar. Burada Lordlar Kongresi falan yok, Arutha. Bir şeye karar verilmesi gerekirse herkesi

pazarın kurulduğu büyük meydanda toplarlar. Toplantıya volksraad derler, herkes oy kullanır. Bunun dışındaki tüm kararlar volksraad ile seçilen kişilerce alınır. Guy'ı çağırıp, bundan böyle Armengar'ın Koruyucusu olduğunu söylediler. Bu, Kral'ın Mareşali olmaya yakın, ama aynı zamanda şehrin güvenliğinden de sorumlu, yani aynı anda şerif, muhafız, reis ve şerif yardımcısı. olmak gibi bir şey."

"Eski Koruyucu ne diyor bu işe?" dedi Arutha.

"Kadın bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüş olmalı ki, bunu kendisi teklif etti."

"Kadın mı?" dedi Jimmy.

"Burada alışması biraz zaman alan şeylerden biri de bu," dedi Amos. "Kadınlar. Erkeklerden farkları yok. Yani emir verirken ve alırken, volksraad sırasında oy kullanırken... başka yerlerde de. Göreceksiniz." Amos dalgın bir ifadeye büründü. "Adı Gwynnath idi. Gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Ona biraz tutulduğumu saklayacak değilim," -sesi biraz daha canlandı- "ama ben asla düzen kuramam. Ama kuracak olsam, onun gibi biriyle olurdu." Bakışlarını bira bardağının içine çevirdi. "Ama o ve Guy... onun hakkında bir şeyler biliyorum, Arutha, son iki yıl boyunca yavaş yavaş öğrendim. Güvenine ihanet edemem. Bunu sana kendisi söylerse, orasını bilemem. Ama şimdilik diyelim ki, ikisi birbirlerine derin bir sevgiyle bağlıydılar, karı koca gibiydiler. Kadın kenara çekilip şehri ona devretti. Onun için ölebilirdi. Guy da onun için tabii. Onun yanında at koşturuyor, dişi bir aslan gibi savaşıyordu." Sesi kısıldı. "Dün öldü."

Arutha ve Martin diğerleriyle bakıştılar. Baru ile Roald suskun kalmışlardı. Laurie ise Carline'i düşünüp ürperdi. Amos'un kaybını delikanlılar bile hissedebiliyorlardı. Arutha, Guy'ın karşısına çıkmalarından hemen önce Amos'un Armand'a söylediklerini hatırladı. "Guy da kendisini suçluyor."

"Evet. Tekgöz de tüm iyi kaptanlar gibi: Olay komuta kendisindeyken olduysa, sorumluluk da onundur." Amos geriye yaslanırken yüzü düşünceli bir maske gibiydi. "Uzun bir süre goblinler ve Armengarlılar arasında işler çok basitmiş. Saldır, birkaç kafa kır, geri çekil. Armengarlılar da tıpkı Tsuraniler gibilermiş, zorlu savaşçılar, ama gerçek bir düzenleri yokmuş. Ama Murmandamus ortaya çıkınca Kardeşler hemen organize olmuşlar, hem de bölük seviyesinde. Artık iki üç bin savaşçıyı tek bir komutan ile idare edebiliyorlar. Biz ortaya çıktığımızda Kardeşlik Armengarlıları

düzenli olarak cezalandırıyordu. Modern savaş sanatını bilen Guy, Armengarlılar için bir nimetti. Onları eğitti, şimdi fevkalade atlı birlikleri var, atla yol alıp yaya dövüşen piyadeler de fena değiller, ama bir Armengarlıyı atından indirmek her zaman kolay olmuyor. Yine de Guy ilerleme kaydediyor, Eskiden olduğu gibi Kardeşlerle başa çıkabiliyorlar. Ama dün...” Bir süre kimse konuşmadı.

Martin, “Görüşmemiz gereken ciddi meseleler var, Amos,” dedi. “Sen de biliyorsun ki, Krallıkla son derece ciddi bir şeyler dönüyor olmasa burada olmazdık.”

“Pekala, sizi bir süre yalnız bırakacağım. İyi birer yol arkadaşıydınız, şerefli adamlar olduğunuzu da biliyorum.” Doğruldu. “Ama bir şey daha var. Koruyucu şehirdeki en güçlü adamdır, ama onun gücü bile Armengar’ın güvenliğiyle sınırlıdır. Sizinle eski bir hesabı olduğunu söylerse, kimsenin müdahelesi olmadan teke tek bir düello yaparsınız. Kazanırsanız, kendi yolunuza gitmek üzere serbest bırakılırsınız ve şehirdeki kimse size el kaldıramaz. Ama sadece sizin casus olduğunuzu söyleyecek olursa, daha arkanıza bile dönemeden ölmüş olursunuz. Arutha, Martin, babanız ve Erland yüzünden Guy ile aranızda husumet olduğunu biliyorum. Artık bunun ardında yatan bazı şeyleri de biliyorum. Bunu zamanla Guy ile aranızda halledersiniz. Ama burada işlerin nasıl döndüğü hakkında bir şeyi bilmeniz gerek. Yasaları çiğnemediğiniz sürece özgürce gidip gelebilirsiniz ya da Guy sizi dışarı attırmadığı, astırmadığı yada başka bir şey yapmadığı sürece. Ama sorumluluk ona ait. Hepinizin uslu duracağınızı garanti ediyor. Şehre ihanet ederseniz, sizin hayatlarınızla birlikte onunki de tehlikeye girer. Söylediğim gibi, bu insanların kendilerince gariplikleri var, yöntemleri de acımasız olabilir. Bu yüzden şu söylediğimi aklınızdan çıkarmayın: Krallık için iyi bir şey yaptığınızı bile düşünseniz, Guy’ın güvenine ihanet edecek olursanız bu insanlar sizi öldürürler. Onları durdurmaya çalışacağımdan da emin değilim.”

“Kimsenin güvenine ihanet etmeyeceğimizi biliyorsun, Amos,” diye cevap verdi Martin.

“Biliyorum, ama bu konudaki hislerimin ne kadar güçlü olduğunuzu bilmenizi istedim. İkinizi de seviyorum, gırtlaklarınızın kesildiğini görmek sizi olduğu kadar beni de üzer.” Amos başka bir şey söylemeden çıktı.

Arutha arkasına yaslanarak Amos’un söylediklerini düşünürken birdenbire müthiş yorgun olduğunu fark etti. Martin’e bakınca kardeşi de

başıyla onayladı. Daha fazla tartışmaya gerek yoktu. Arutha ertesi gün Guy'a tüm hikayeyi anlatacaktı.

Arutha ve arkadaşları yükselen kaldıracın Koruyucu'nun toplantı odasının önünde durmasını beklediler. Guy'ın toplantısına çağırıldıklarında sabahın geç saatleriydi, neredeyse öğlen olacaktı. Salonda kısa bir yol yürüyüp durdular. Onları almaya gelen muhafız beklerken, pencereden aşağıdaki manzarayı hayranlıkla izliyorlardı. Armengar hisarı saran hendekten açık pazar yerine, oradan da devasa şehir surlarına kadar uzanıyordu. Ama surun ötesinde de kuzeydoğuya doğru uzanıp sislerin içinde gözden yiten muazzam bir yayla görebiliyorlardı. Şehrin her iki yanında da dağlar gökyüzüne doğru yükseliyordu. Batıda, koyu mavi bir gökyüzünde beyaz bulutlar süzülüyor, göz alabildiğince uzanan yakut yeşili çayırların üzerinden geçiyorlardı. İnanılmaz bir görüntüydü. Jimmy yana dönünce Locklearin yüzünde tuhaf bir ifade gördü. "Ne var?"

Yaylayı işaret ederek, "Bütün şu toprakları düşünüyordum da," dedi.

"Ne olmuş onlara?"

"Böyle bir arazide çok şey yetiştirebilirsin."

Martin gözlerini ufukta dolaştırdı. "Batı Alemi'ni beslemeye yetecek kadar," diye ekledi.

"Sen çiftçi misin?" dedi Jimmy.

Locklear sırıttı. "Karanın Sonu gibi küçük yerde bir baron ne yapar sanıyorsun? Çoğu zaman çiftçiler arasındaki anlaşmazlıkları çözer ya da ekinler için adil vergiler belirler. Böyle şeyleri bilmek gerekir."

Muhafız, "Gelin, Koruyucu bekliyor," dedi.

Arutha ve arkadaşları girerlerken Guy başını kaldırdı. Amos, Dwyne, Armand de Sevigny ile bir kadın da yanındaydılar. Arutha Martin'e bakınca kardeşinin olduğu yerde çivilendiğini gördü. Cryde Dükü bariz bir hayranlıkla kadını süzüyordu. Arutha Martin'in koluna dokundu ve o da kardeşini izledi. Arutha kadına bir kez daha bakınca kardeşinin dikkatinin dağılmasına hak verdi. İlk bakışta sıradan bir kadın gibi görünüyordu, ama hareket ettiği anda edası görünüşüne başka bir boyut katıyordu. Çarpıcı bir güzellikti. Şehirdekilerin birçoğu gibi deri zırh, kahverengi bir tunik ve pantolon giymişti. Ama cüsseli giyimi narin yapısını saklayamıyordu, duruşu da dik, neredeyse soyluydu. Yeşil bir eşarp ile başının arkasında topladığı saçları koyu kahverengiydi ve sağ şakağında dikkat çekici bir gri

meç vardı, gözleri ise maviydi. O gözlerin altındaki kızarıklıklara bakılırsa da ağlamıştı.

Guy Arutha ile arkadaşlarına oturmalarını işaret etti. Arutha herkesi tanıştırınca Guy, “Amos ile Armand’ı tanıyorsunuz,” dedi. “Bu Briana” -kadını gösterdi- “komutanlarımdan biri.” Arutha başıyla selam verirken kadının ağlamasına neden olan şeyden sıyrılıp, Martin’in övgü dolu bakışlarına karşılık verdiğini gördü.

Arutha öyküsünü Lyam ile uzun Doğu gezisinden dönüşleriyle başlayarak Geceşahinleri’nin ilk saldırısına, Sarth’daki Manastır’da öğrendikleri ve Gümüşdiken’i arayışlarından Krondor Prensi’nin düzmece ölümüne kadar çabucak, fazla uzatmadan girmeden Guy’a anlattı. Sözlerini, “Kısacası,” diye bitirdi, “buraya Murmandamus’u öldürmek için geldik.”

Guy inanamayan bir ifadeyle başını salladı. “Kuzen, bu cesur bir plan, ama...” Armand’a döndü. “Onun kampına kaç kez casus sokmaya çalıştık?”

“Altı mı?”

“Yedi,” dedi Briana.

Jimmy, “Ama onlar Krallık’tan geliyorlardı, değil mi?” diye sorarken bir zincirin ucundaki bir kara şahini çıkardı. “Ve herhalde Geceşahinleri’nin tılsımını da taşımıyorlardı.”

Guy kızmış gibi bir ifadeyle Jimmy’ye baktı. “Armand?”

Eski Gyldenholt Baronu bir dolaptaki çekmeceyi açarak bir kese çıkardı. Kesenin ağzını açıp masanın üzerine yarım düzine tılsım boşalttı. “Bunu denedik, Toprak Beyi. Ve evet, bazıları da Krallık’tan gelen adamlardı, Armengarlılar Kardeşlerin köle kafilelerine baskın yaptıklarında kurtarılanlar arasında her zaman birkaç tane oluyor. Hayır, eksik olan bir şey var. Kimin gerçek haydut, kimin casus olduğunu anlıyorlar.”

“Büyük olasılıkla büyü,” dedi Arutha.

Guy, “Bu sorunla daha önce de karşılaştık,” dedi. “Bu şehirde ne büyücü, ne de papaz olarak efsuncumuz yok. Görünüşe bakılırsa herkesin dövüşmesinin beklendiği aralıksız savaşlar, böylesi bir öğretinin gerektirdiği dinginliğe izin vermiyor -ya da tüm öğreticileri öldürüyor. Ama nedeni ne olursa olsun, Murmandamus ya da yılanının ortaya çıktığı az sayıdaki olayda bunun bedelini ağır ödedik.” Düşünceli bir sesle, “Yine de nedense bize karşı güçlerini kullanmayı istemiyor, tanrılara şükür,” diye ekledi.

Guy arkasına yaslandı. “Sizinle ortak amaçlarımız var, kuzen. Bir fikir vermesi için size bu yerden söz edeyim. Armengarlıların atalarının Krallık Yabon’a kadar dayanınca dağları aştıklarını biliyorsunuz. Zengin, ama boş olmayan topraklarla karşılaştılar, buranın ilk sahipleri de Armengarlıların gelişini başlangıçta pek hoş karşılamadılar. Briana, bu şehri kimler inşa etti?”

Kadın yumuşak kontralto sesiyle konuştu. “Efsane der ki, tanrılar devlerden oluşan bir ırkın bu şehri inşa etmesini emretmişler, sonra da burayı terk etmişler. Biz de bulduğumuz gibi aldık,”

“Burada kimlerin yaşadığını kimse bilmiyor,” dedi Guy. “Kuzeyde, uzakta bir şehir daha var, Sar-Sargoth. Buranın tıpatıp eşi olan bir şehir ve Murmandamus’un başkenti.”

“Yani onu arayacaksak, bulacağımız yer orası,” dedi Arutha.

“Onu ararsanız kellelerinizi kazıkların ucunda bulursunuz,” diye homurdandı Amos.

Guy da ona katıldığını işaret etti. “Başka gereksinimlerimiz var, Arutha. Geçen yıl yirmi bin kişiyi aşan bir ordu topladı. Barış zamanı tüm Doğu Orduları’nın toplamı kadar. Tüm güçleriyle saldırmalarını bekleyerek kendimizi hazırladık, ama bir şey olmadı. Bana kalırsa buradaki arkadaşının” -Baru’yu işaret etti-”Murmandamus’un en gözde generalini öldürmesi saldırıyı durdurmalarına neden olmuş olabilir. Ama bu yıl geri döndü ve eskisinden de güçlü. Sancağı altında yirmi beş binden fazla goblin ve Kara Kardeş topladığını tahmin ediyoruz, her gün de yenileri katılıyor. Harekete geçtiğinde otuz binden fazla olacaklarını sanıyorum.”

Arutha Guy’a baktı. “Neden hâlâ harekete geçmedi?”

Guy ellerini açarak birinin fikir yürütmesini bekledi. “Ölmeni bekliyor, unuttun mu?” dedi Jimmy. “Dini bir mesele.”

“Haberi ona ulaştı,” dedi Arutha. “Şu hain Morgan Crowe’a öyle söylemiş.”

Guy’ın sağlam gözü kısıldı. “Bu da nereden çıktı?”

Arutha Tyr-Sog yolundaki handa kalan hainden ve Segersen’in mühendislerini kiralama planından söz etti.

Guy masaya vurarak, “Beklediği buydu işte,” dedi. “Büyü gücü var, ama nedense bize karşı kullanmıyor, Segersen’in mühendisleri olmadan surumuzu yıkamaz.” Arutha anlamayan gözlerle bakınca Guy, “Armengar’ın surlarını yıkabilecek olsa Segersen’i kiralamaya çalışmazdı,”

diye açıkladı. “Bu surları kimin inşa ettiğini kimse bilmiyor, Arutha, ama yapanlar her kimse tüm bildiklerimin dışında bir ustalığı varmış. Binbir türlü istihkam gördüm, ama Armengar gibisini görmedim. Segersen’in mühendisleri surları yıkamayabilirler, ama bunu yapmak, için yalnızca onların az da olsa bir şansları var.”

“Yani Segersen gelmediğine göre, iyi bir savunma konumundasınız.”

“Evet, ama başka konular da var.” Guy ayağa kalktı. “Konuşulacak daha çok şey var, sonra devam edebiliriz; şimdi şehir konseyi ile bir toplantım var. Şimdilik Armengar’a dilediğiniz gibi girip çıkmakta serbestsiniz.” Arutha’yı bir kenara çekip, “Seninle özel olarak konuşmamız gerek,” dedi. “Bu gece, akşam yemeğinden sonra.”

Toplantı dağıldı ve Briana, Armand ve Guy çıktılar. Dwyne ile Amos geride kaldılar. Dük odadan çıkan kadını izlerken Amos Arutha ile Martin’e yaklaştı. “Kim bu kadın, Amos?” diye sordu Martin.

“Şehrin iyi komutanlarından biri, Martin. Gwynnath’in da kızı.”

“Acılı ifadesinin nedeni bu demek,” dedi dük.

“Annesinin öldüğünü bu sabah öğrendi.” Amos şehri işaret etti. “Keşif kolu batıda, düzlükçülerle ağılcıların olduğu hat boyunca görevliydi ve henüz birkaç saat önce döndü.” Martin’in ifadesinden anlamadığı belliydi. “Tarlacılar çiftçi toplulukları, ağılcılar da sığır ve koyun yetiştiren topluluklar. Hayır, o Gwynnath’in kaybını atlatır. Beni asıl endişelendiren Guy.”

“Acısını iyi saklıyor,” dedi Arutha.

Arutha birbiriyle çelişen duygular içindeydi. Babasının dizlerinin dibindeyken Bas-Tyra’ya karşı duymayı öğrendiği nefret, adamın kederi karşısındaki acıma hissiyle çelişiyordu. Kendisi de Anita’yı kaybetmenin eşiğinden dönmüştü ve Guy’ın yaşadıklarını düşünürken o korku ve acının içinde yankılandığını hissediyordu. Ama Guy Anita’nın babasını mahkum ettirmiş, bu da onu öldürmüştü. Ayrıca Guy bir haindi. Arutha içini sıkan bu duyguları bir kenara bıraktı. Amos ve Martin ile yürürlerken Martin Briana hakkında sorular sormaya devam ediyordu.

İKAMET

JİMMY LOCKLEAR'IN BÖĞRÜNÜ DÜRTTÜ.

Armengar'da görmeye değer olan az sayıdaki şeyi görmek için pazarda dolaşıyorlardı. Yaşıtları olan delikanlıların sayısı fazla değildi, görebildikleri de silahlı ve zırhlıydılar. Jimmy'nin asıl ilgisini çeken şey ise bu pazarla Krondor'dakiler arasındaki farklılıktı.

"Bir saat, belki daha da uzun süredir buradayız, ama ortalıkta ne bir hırsız, ne de bir dilenci görmedim," dedi Jimmy.

"Mantıklı," dedi Locklear. "Amos'un söylediklerine bakılırsa bu şehirde esas olan şey güven. Hırsız yok, çünkü birbirlerine kenetlenmek zorundalar, zaten nereye saklanabilirsin ki? Şehirler hakkında fazla şey bilmem, ama burası boyutlarına rağmen bana bir şehirden çok bir garnizon gibi geliyor."

"İyi söyledin."

"Dilenci de yok, çünkü eminim tıpkı orduda olduğu gibi herkese bakıyorlardır."

"Yemekhane ve revirler gibi mi?"

"Evet," diye onayladı Locklear.

Tezgahların önünde dolaşırlarken Jimmy sergilenen malların değerini biçmeye çalışıyordu. "Gözüne hiç lüks bir şey çarptı mı?" Locklear olumsuz anlamda başını salladı. Tezgahlarda yiyecekler, basit giysiler, deri eşyalar ve silahlar vardı. Tüm fiyatlar düşüktü ve neredeyse hiç pazarlık yapılmıyordu.

Bir süre yürüdükten sonra Jimmy pazarın kenarındaki bir kapı eşiğine oturdu. "Bu can sıkıcı."

"Ben sıkıcı olmayan bir şey görüyorum."

"Ne?" dedi Jimmy.

"Kızlar." Locklear işaret etti. Alışveriş yapan kalabalığın arasından iki kız çıkmış, pazarın ucunda kumlu bir tezgahtaki malları inceliyorlardı. Delikanlılarla aynı yaşta görünüyorlardı. İkisinin de üzerinde deri çizmeler,

pantolon, tunik, deri yelek, bıçak ve kılıçlar vardı. İkisi de omuzlarına kadar uzanan kapkara saçlarını gözlerine girmesini engellemek için birer eşarpla bağlamışlardı. Uzun boylu olan kız kendilerini izleyen Jimmy ile Locklear'ı fark ederek arkadaşına bir şeyler söyledi. İkinci kız da delikanlılara bakarken kafa kafaya verip fısıldaştılar. İlk kız elindeki malları bıraktı ve arkadaşı ile birlikte Jimmy ile Locklear'a doğru yaklaştılar.

Uzun boylu kız mavi gözlerinde cana yakın bir bakışla onları süzerek, "Ee?" dedi.

Jimmy ayağa kalkınca kızın kendisi kadar uzun boylu olduğunu görerek şaşırdı. Çat pat Armengarcasıyla, "Ee ne?" diye karşılık verdi.

"Bize bakıyordunuz."

Jimmy yanında duran Locklear'a baktı. Dillerini Jimmy'den daha iyi konuşan genç, "Bunda yanlış bir şey mi var?" diye sordu.

Kızlar bakışıp kıkırdayarak güldüler. "Bu kaba bir hareket."

Locklear cesaretini toplayıp, "Biz yabancıyız," diye cevap verdi.

Kızlar bunun üzerine açıkça güldüler. "Belli zaten. Sizden söz edildiğini duymuştuk. Armengar'da herkes duydu."

Locklear kızardı. Bir an düşününce kendisinin ve Jimmy'nin gördükleri herkesten farklı göründüklerini anladı. İkinci kız kara gözleriyle Locklear'ı süzerek, "Geldiğiniz yerde kızlara böyle bakar mısın?" diye sordu.

Locklear birden sırıtarak, "Her fırsatta," dedi.

Dördü de güldüler. Uzun boylu kız, "Benim adım Krinsta, bu da Bronwynn," dedi. "Onuncu Bölük'te görevliyiz. Yarın geceye kadar izinliyiz."

Jimmy bahsi geçen bölük ifadesinin öneminin farkında değildi, yalnızca, "Ben Toprak Beyi James Jimmy," dedi. "Bu da Toprak Beyi Locklear."

"Locky."

"Adlarınız aynı mı?" dedi Bronwynn.

" 'Toprak Beyi' bir unvandır," dedi Locklear. "Bizler Prens'in hizmetindeyiz." .

Kızlar anlamayan gözlerle bakıştılar. "Anlamadığımız, yabancı şeylerden söz ediyorsunuz," dedi Krinsta.

Jimmy kıvrak bir hareketle kızın koluna girerek, "Öyleyse neden bize şehri tanıtmıyorsunuz, bu arada biz de size yabancı âdetlerimizi anlatırız."

Locklear da beceriksizce Jimmy gibi yapmaya çalıştı, ama ilk önce onun mu, Bronwynn'in mi diğerinin koluna girdiği belli değildi.

Bronwynn ve Krinsta neşeli kahkahalarla delikanlıları peşlerinden sürükleyerek şehrin sokaklarına daldılar.

Martin yemeğini sessizce yerken Briana'yı süzüyor, bir yandan da konuşulanları dinliyordu, Jimmy ile Locklear dışında Arutha'nın grubu geniş bir masanın çevresinde Guy, Amos ve Briana ile oturuyorlardı. Guy'ın bir başka komutanı olan Gareth de onlarla birlikte yiyordu. Amos çocukların yokluğu yüzünden endişelenmemelerini, şehirde çıkabilecek her türlü meselenin Koruyucu'ya anında ulaşacağını söylemişti. Zaten Jimmy gibi yetenekli birinin bile şehirden çıkması mümkün değildi. Arutha bundan Amos kadar emin değildi, ama bir şey söylemedi.

Arutha Guy ile hemen bir anlaşmaya varacaklarını anlamıştı ve ne olacağını da az çok kestirebiliyordu, ama Guy'ın özel olarak söyleyeceği şeyi duyana dek bir tahminde bulunmak istemiyordu. Arutha Koruyucu'yu inceledi. Guy karamsar bir havaya bürünmüştü ve bu haliyle Arutha'ya tuhaf bir biçimde babasının aynı ruh halindeki durumunu hatırlatıyordu. Guy çok az şey yemişti, ama bir saattir sürekli içiyordu.

Arutha ilgisini sabahtan beri hiç alışılmadık davranışlar sergileyen kardeşine çevirdi. Martin uzun süreler boyunca suskun olabilirdi, ikisinde de olan bir özellikti bu, ama Briana ile tanıştığından beri neredeyse dilini yutmuştu. Öğlen yemeği için Amos ile birlikte Arutha'nın dairesine gelmişti ve o zamandan beri Martin'in ağzından ancak birkaç kelime çıkmıştı. Ama hem o, hem de bu yemekte gözleri susmak bitmemişti ve Arutha bu işlerden biraz olsun anlıyorsa, Briana da ona karşılık veriyordu. En azından Martin'i masadaki herkesten daha fazla inceliyordu.

Guy akşam boyunca fazla konuşmamıştı. Briana'nın annesi de kendisi gibi biriyse, Arutha Guy'ın kaybını anlıyordu, onu gözlemlediği birkaç saat içinde eşine az rastlanır bir kadın olduğunu anlamıştı. Çok güzel sayılmazdı, ama sevgili Anita'sından ne kadar farklı da olsa onda güçlü bir cazibe, insanı çeken kaba, inatçı bir iktidar vardı. Her şeyiyle doğal görünüyordu ve Arutha onun yapısının kardeşininkiyle uyacağını düşünüyordu. Arutha'nın aklı uzun süredir ciddi meselelerle meşguldü, ama yine de bir an eğlenecek kadar zamanı vardı; Martin kendini fena halde kaptırmıştı.

Ne Guy'ın salonunda, ne de Armengar'da başka bir yerde hizmetkarlar olmadığı için Arutha ve Martin yemeği biraz garipsemişlerdi. Koruyucu'nun odasına yiyecekleri bir nezaket göstergesi olarak askerler

getiriyorlar, ama kendisi hem de konukları servisi kendileri yapıyorlardı. Amos çoğu geceler Armand ile birlikte tabakları bulaşıkhaneye götürüp yıkanmasına da yardım ettiklerini söylemişti. Şehirdeki herkes elinden geleni yapıyordu.

Yemek bitince Amos, “Ben, Gareth ve Armand’ın surları dolaşma zamanımız geldi. Sizi iyi ağırlayabilmek için bu gece bulaşıkhaneye gitmiyoruz. Bize katılır mısınız?” dedi. Masadakilerin tümüne yapılan genel bir davetti bu. Roald, Laurie ve Baru onlara eşlik etmek istediler, özellikle Hadati uzak akrabalarından birkaçını daha görmek istiyordu.

Martin doğruldu ve kendisi için kahramanca bir çaba göstererek Briana’ya, “Belki de komutan bana şehri gezdirmek ister?” dedi. Kadın kabul edince hem hoşuna gitmiş, hem de içine bir sıkıntı çökmüştü.

Arutha ona kadınla gitmesini, kendisinin Guy ile konuşmak üzere kalacağını işaret etti. Briana önden giderken Martin de peşinden koşturarak salondan çıktı.

Kaldıraca giden uzun koridorda Martin duraksayıp, aşağıdaki şehrin ışıklarına baktı. Kesif karanlıkta binlerce parlak nokta ışık saçıyordu. “Buradan ne kadar sık geçsem de,” dedi Briana, “bu manzaradan hiç sıkılmam.” Martin başıyla onayladı. “Yurdun Armengar’a benziyor mu?”

Martin ona bakmadan konuştu. “Crydee mi?” diye sesli düşündü. “Hayır. Şatom bu hisarın yanında çok küçük kalır, Crydee kenti de bu şehrin ancak onda biri büyüklüğündedir. Etrafında dev surlar yok, halkımız da sürekli silahlı gezmez. Barış içinde yaşayan bir yer, en azından şimdilik öyle. Eskiden elimden geldiğince uzaklaşır, avlanmak ve düşüncelerimle baş başa kalmak için kaçar, ormanlarda kalırdım. Ya da şatomun en yüksek kulesine çıkıp güneşin okyanus üzerinde batışını izlerdim. Bu, günün en güzel zamanıdır. Yazın denizden gelen esinti günün sıcaklığını alırken güneş suda canlı renkler oluşturur. Kışınsa kuleler beyaza boyanır ve destansı bir havaya bürünür. Okyanustan süzülen devasa bulutları görebilirsin. Yıldırımlı fırtınalar ise daha da muhteşemdir, sanki gökyüzü canlanmış gibi parlayıp gürler.” Bakışlarını indirince kadının kendisini süzdüğünü gördü. Bir anda kendini budala gibi hissedip, tek utanma belirtisi olarak mahcup bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. “Çok dolaşırım.”

“Amos bana okyanuslardan söz etmişti.” Başını hafifçe eğdi, düşünüyor gibiydi. “O kadar su, çok tuhaf geliyor.”

Martin güldü, gerginliğinin azaldığını hissediyordu. “Tuhaf bir şey, tuhaf ve muazzam. Gemileri asla sevmedim, ama onlara binmek zorunda kaldım, bir süre sonra denizin ne kadar güzel olabileceğini takdir ediyorsun. Tıpkı...” Durdu, sözcükler bir türlü çıkmıyordu. “Bunu Laurie anlatmalı ya da Amos. İkisinin de sözcüklerle arası benim asla olmadığı kadar iyi.”

Kadın elini onun koluna koydu. “Ben senden duymak isterim.” Pencereye doğru döndü, yarı karanlıktaki turuncu meşale ışığında yüzü bir heykel, saçları kara bir taç gibiydi. Uzun bir an boyunca sessiz kaldıktan sonra Martin’e baktı. “İyi bir avcı mısın?”

Martin bir anda sırıttı, kendini aptal gibi hissediyordu. “Evet, çok iyiyimdir.” İkisi de bunun bir böbürlenme olmadığını biliyorlardı, aralarında sahte bir mütevazilik de olmadığı gibi. “Elflerin yanında yetiştim ve benden daha iyi okçu olan bir tek kişi bilirim.”

“Avlanmayı severim, ama komutan olduğum için artık nadiren zamanım oluyor. Belki biraz zaman ayırıp av arayabiliriz. Burada sizin Krallığınızda olduğundan daha tehlikeli olabilir, çünkü avlanırken av da olabiliriz.”

Martin soğukkanlı bir ifadeyle, “Moredhellerle daha önce de başa çıktım,” dedi.

Kadın ona içten gözlerle baktı. “Güçlü bir adamsın, Martin.” Kolunu tutarak, “Bence aynı zamanda iyi bir adamsın da. Ben Briana’yım, Alwynne soyundan, Gwynnath ile Gurtman’ın kızı.” Bunlar resmi sözlerdi ama başka bir şey daha anlatıyorlardı, sanki kadın kendisini ona açıyor, ona uzanıyordu.

“Ben Martin’im, Margaret...” Dük Brucal’ın sarayındaki güzel bir hizmetçi kız olan annesini yıllardır ilk kez annesini düşündü “...ile Borric’in oğlu, conDoinlerin ilki olan Dannis’in soyundanım. Bana Martin Longbow derler.”

Kadın yüzüne uzun uzun baktı, tüm hatlarını inceliyor gibiydi, İfadesi değişti ve gülümsedi. Martin bunu görünce göğsünün patlayacak gibi yandığını hissetti. “Bu isim sana uyuyor, Martin Longbow. Silahın gibi uzun ve güçlüsün. Karın var mı?”

Martin usulca konuştu. “Hayır. Ben. ...Kimseyle... Sözcüklerle aram hiç iyi olmadı... kadınlarla da. Pek fazla kadın tanımadım.”

Kadın parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Anladım.”

Bir anda Martin kadını kollarında, başını da göğsünde buldu, nasıl olduğunu anlamadan. En küçük bir hareketinde kaçıracakmış gibi nazikçe

sarıldı ona. “Ülkenizde nasıl yapıyorsunuz, bilmiyorum, Martin, ama Amos bizim Armengar’da doğal kabul ettiğimiz şeyleri açıkça konuşmaktan kaçındığınızı söylüyor. Bu da öyle bir şey mi, Bilmiyorum. Ama bu gece yalnız olmak istemiyorum.” Yüzüne yine bakınca orada hem ihtiras, hem de korku gördü, ihtiyaçlarını anlıyordu. Kadın yumuşak, neredeyse duyulmayacak bir sesle, “Güçlü olduğun kadar nazik misin, Martin Longbow?” dedi.

Martin onun yüzüne bakınca sözcüklere gerek olmadığını anladı. Uzun bir süre ona sessizce sarıldıktan sonra kadın usulca sıyrılıp elinden tutarak onu odasına doğru götürdü.

Arutha uzun bir süre oturup Guy’ı izledi. Armengar’ın koruyucusu düşüncelere dalmış, bira kupasından dalgın dalgın içerken odada duyulan tek ses ateşin çıtırtısıydı. Nihayet Guy, “Herhalde en çok özlediğim şey şarap,” dedi. “Bazen insanın ruh haline tam uyuyor, sence de öyle değil mi?”

Arutha kendi birasını tadarak onayladı. “Amos bize kaybından söz etti.”

Guy dalgın bir hareketle elini sallayarak geçiştirirken Arutha onun biraz sarhoş olduğunu, hareketlerinin pek de kontrollü ve kesin olmadığını fark etti. Derin bir iç çekti. “Benden çok senin kaybın, Arutha. Onu hiç tanımadın.”

Arutha ne söyleyeceğini bilemedi. Birdenbire bu durumdan rahatsız olduğunu hissetti, kişisel bir şeye tanıklık etmeye, nefret etmesi gereken bir adamın acısını paylaşmaya zorlanıyordu sanki. “Konuşmamız gerektiğini söylemiştin, Guy,”

Guy kupasını bir kenara iterek başıyla onayladı. Hâlâ boşluğa bakıyordu. “Sana ihtiyacım var.” dönüp Arutha’ya baktı. “En azından Krallık’a ihtiyacım var, yani Lyam’a.” Arutha sözlerine devam etmesini işaret etti. “Senin onayını alıp almamayı kişisel olarak pek önemsemiyorum. Ama bu insanların lideri olarak bunu kabul etmene ihtiyacım var.” Düşünceli bir havaya büründü. Sonra, “Kardeşinin Anita ile evleneceğini sanıyordum,” dedi. “Taç üzerindeki hakkını güçlendirmek için yapılacak en mantıklı hareketti. Ama daha ne olduğunu anlamadan Kral oldu. Ölmeden önce zihninin bir an olsun berraklaşmasıyla Rodric hepimize büyük bir iyilik yaptı.” Arutha’ya sert bir bakış attı. “Anita hoş bir genç kadın. Onunla evlenmeyi istiyor değildim, sadece o sırada böyle olması gerekliydi. Onun kendine... doyum aramasına izin verecektim. Böyle olması daha iyi.”

Arkasına yaslandı. “Sarhoşum. Aklım dağınık.” Gözünü kapattı ve Arutha bir an sızıp kalmış olabileceğim düşündü.

Sonra Guy, “Armengar’a nasıl geldiğimizi sana Amos anlattı,” dedi, “bu yüzden bu hikayeyi tekrarlamayacağım. Ama pek değinmediğini sandığım başka konular var.” Yine suskunlaştı. Sessiz geçen bir başka uzun aranın ardından, “Baban sana onunla aramızın nasıl böylesine açıldığını hiç anlattı mı?” dedi.

Arutha sakinliğini koruyarak konuştu. “Batı Alemi’ne karşı olan her entrikanın altında senin olduğunu ve hem Rodric’le hem de babasıyla olan ilişkilerini Babamın tacını elinden almak için kullandığını söylemişti.”

Guy Arutha’yı şaşırtarak, “Bu büyük ölçüde doğru,” dedi. “Yaptıklarım başka bir açıdan yorumlanacak olursa buna daha hafif bir isim verilebilir, ama Rodric ve kendinden önceki babasının yönetimleri altında yaptıklarım asla ne babanın, ne de Batı’nın menfaatlerine uymuyordu.

“Hayır, ben... başka şeylerden söz ediyorum.”

“Seni bir düşman olarak damgalamak dışında senden hiç söz etmezdi.” Arutha düşündü, sonra, “Dulanic bir zamanlar babamla dost olduğunuzu söylemişti,” diye devam etti.

Guy bakışlarını yine ateşe çevirdi. Dalgındı, bir şey hatırlıyor gibiydi. Usulca, “Evet, çok iyi dosttuk,” dedi. Yine suskunlaştı, sonra tam Arutha konuşmak üzereyken, “Üçüncü Rodric zamanında, ikimizin de genç saray delikanlıları olduğumuz dönemde başlamıştı. Kraliyet sarayına gönderilen ilk toprak beyleri arasındaydık -Caldric babalarından daha çok şey bilen yöneticiler yetiştirme düşüncesindeydi.” Guy derin derin düşünüyordu. “Sana nasıl olduğunu anlatayım. Sözlerim bittiğinde, belki de kardeşinle senin neden hiçbir zaman saraya gönderilmediğinizi anlarsın.

“On sekizine yeni basan babandan üç yaş küçüktüm, ama üsselerimiz ve öfkelerimiz birbirine denkti. O uzaktan kuzenim olduğu için başlangıçta yan yana verilmiştik, bir taşralı dükün oğlu olan bu gence nasıl davranılacağını öğretmem bekleniyordu. Zamanla arkadaş olduk. Yıllar boyunca birlikte kumar oynadık, kızlarla düşüp kalktık ve dövüştük.

“Ha, daha o zaman bile aramızda farklılıklar vardı. Borric bir sınır soylusunun oğluydu ve etrafında olup bitenlerin gerçek nedenlerinden çok yavan onur ve görev kavramlarıyla ilgileniyordu. Ben ise, şey...” Ayılmaya çalışıyormuş gibi elini yüzünde dolaştırdı. “Ben ise doğu saraylarında yetişmiş ve erken yaşta emir vermeye alışmıştım. Ailem Krallık’taki tüm

aileler, hatta seninki kadar eskidir. Delong ve kardeşleri biraz, daha zayıf generaller olsalar ve atalarım da biraz daha iyi olsalardı, Krallar conDoin değil Bas-Tyra soyundan geleceklerdi. Bana da küçük yaşımdan itibaren politika oyununun nasıl oynandığı öğretildi. Hayır, bazı bakımlardan baban ve ben çok farklıydık, ama yaşamım boyunca kimseyi Borric kadar sevmedim." Arutha'ya sert bir bakış attı. "O, hiç sahip olmadığım bir erkek kardeşti."

Arutha meraklanmıştı. Guy'ın olayları amaçlarına uygun şekilde çarpıttığından kuşkusu yoktu, hatta sarhoşluğunun bile numara olabileceğini düşünüyordu, ama babasının gençliğini de dinlemek istiyordu. "O halde birbirinizden uzaklaşmanıza neden olan şey neydi?"

"Tüm genç erkekler gibi biz de avda, kumarda ve kadınların ilgisi için rekabet ederdik. Politik farklılıklarımız zaman zaman ateşli sözlere kadar varırdı, ama daima uzlaşıp barışmanın bir yolunu bulurduk. Hatta bir defasında düşüncesizce söylediğim bazı sözler yüzünden yumruklaşmıştık. Büyükbüyükbabanın yalnızca bir kralın ümitsiz üçüncü oğlu olduğunu ve o zamanki Krallık'ta olmayan her şeyi silah zoruyla elde etmeye çalıştığını söylemiştim. Borric ise onu Bosania'ya Krallık sancağını dikmiş, büyük bir adam olarak görüyordu.

"Ben Batı'nın Krallık'taki kaynakları tükettiğini düşünüyordum. Aradaki mesafe istikrarlı bir yönetim sürdürmek için fazla çok uzak. Sen Krondor'u yönetiyorsun. Rillanon'un gevşek politikası dışında bağımsız topraklar yönettiğini biliyorsun. Batı Alemi ise neredeyse başlı başına bir ülke. Neyse, bu konuda tartıştık, sonra da dövüştük. Sonra öfkemiz yatıştı. Ama bu, idari politikalar hakkındaki görüşlerimizin ne kadar farklı olduğunun ilk göstergesiydi. Yine de, bu farklılıklar bile aramızdaki bağı zayıflatamadı."

"Sanki bu onurlu adamlar arasındaki politik bir anlaşmazlıkmış gibi konuşuyorsun. Ama ben babamı tanırdım. Senden nefret ediyordu ve bu nefret çok derindi; mutlaka bundan fazlası olmalı."

Guy bir süre daha ateşin ışığına daldı. "Baban ve ben birçok konuda rekabet ederdik, ama en çok annen için."

Arutha ona doğru eğildi. "Ne?"

"Amcan Malcolm hummadan ölünce baban yurduna geri çağrılmıştı. Büyük kardeş olarak veliaht Borric olacaktı, zaten eğitim için saraya gönderilmesi de bu yüzdendi, ama Malcolm ölünce amcan yalnız kaldı. Büyükbaban da Kral'ın babanı Batı Hükümdarı ilan edip Crydee'ye geri

göndermesini sağladı. Büyükbaban yaşlanıyordu -büyükannen zaten ölmüştü, Malcolm da ölünce hızla çökmeye başlamıştı. İki yıla kalmadan o da öldü ve Borric Crydee Dükü oldu. Bu arada Brucal Yabon'a dönmüştü, ben de Kral'ın sarayında Baş Toprak Beyi idim. Borric'in dönmesini dört gözle bekliyordum -çünkü tüm yeni düklerin görevdeki ilk yıllarında yapmak zorunda oldukları gibi o da Kral'ın karşısına çıkıp bağlılık yemini edecekti."

Arutha hesaplayınca bunun babasının başkente giderken Yabon'da Brucal'ı ziyaret ettiği dönem olduğunu anladı. Borric'in gözü bu ziyaret sırasında çekici bir hizmetçi kıza takılmış ve bu birleşmeden Martin doğmuş, Borric'in ise beş yıl sonrasına kadar bundan haberi olmamıştı.

Guy devam etti. "Borric Rillanon'a dönmeden önceki yıl annen, Kral'ın ikinci eşi ve Prens Rodric'in annesi Kraliçe Janica'nın nedimelerinden biri olarak saraya gelmişti. Catherine ile o zaman tanışmıştık. Gwynnath'a kadar sevdiğim tek kadın oydu."

Guy suskunlaştı ve Arutha birden tuhaf bir mahcubiyete kapıldı, bir şekilde Guyi iki acılı kaybını hatırlamaya zorlamış olduğunu hissediyordu. "Catherine eşsizdi, Arutha. Bunu anladığını biliyorum, senin annendi, ama onu ilk gördüğümde bir bahar sabahı kadar tazeydi, yanaklarında hafif bir allık, utangaç gülümsemesinde tatlı bir naz vardı. Saçları altın rengiydi ve ışıl ısıldı. İlk gördüğüm anda ona âşık olmuştum. Baban da öyle. O andan itibaren onun ilgisi için girdiğimiz rekabet şiddetlendi.

"İki ay boyunca ikimiz de ona kur yaptık, ikinci ayın sonunda ise Catherine uğruna girdiğimiz rekabet öyle şiddetlenmişti ki, babanla konuşmaz olmuştuk. Baban Crydee'ye dönüşünü durmadan erteliyor, kalıp Catherine'e kur yapmaya devam ediyordu. Onun ilgisini çekmek için ümitsizce savaşıyorduk.

"Bir sabah Catherine ile ata binecektik, ama odasına gittiğimde yolculuk hazırlıkları yaptığını gördüm. Kraliçe Janica'nın birinci derece kuzeniydi ve bu yönüyle saraydaki entrika oyunlarında bir ödüldü. Önceki yıllarda babana öğretmiş olduklarım karşılığını fazlasıyla vermişti, meğer ben Catherine'le bahçelerde gezinip ata binerken o Kralla konuşuyormuş. Rodric annenden babanla evlenmesini istemişti, zaten hamisi olarak buna hakkı da vardı. Politik açıdan faydalı bir evlilikti, çünkü o zaman bile Kral'ın oğlunun yetenekleri ve kardeşinin sağlığı konusunda kuşkuları vardı. Lanet olsun, ama Rodric mutsuz bir adamdı. İlk evliliğinden olan üç

oğlu daha yetişkin olamadan ölmüşlerdi, o da ne onların, ne de sevgili Kraliçesi Beatrice'in ölümlerini asla atlatamadı. Küçük kardeşi Erland da geç doğmuş bir çocuktu ve ciğerleri hastaydı. Prens Rodric'ten de on yaş büyüktü. Saray Kral'ın babanı Veliaht yapmak istediğini biliyordu, ama Janice de ona bir oğul vermişti, Rodric'in nefret ettiği, çekingen bir erkek çocuk. Bence anneni babanla evlenmeye zorlamasının nedeni taht bağını kuvvetlendirmek, onu Veliaht ilan etmekti, tanrılar biliyor ya, sonraki on iki yılı Prens'i daha iyi bir adam yapmaya ya da onu bu uğurda harcamaya çalışarak geçirdi. Ama Kral ölene dek bir Veliaht ilan etmedi, böylece biz de babasından bile daha elemli ve ezik biri olan dördüncü Rodric'e kaldık."

Arutha ona gözlerini ayırmadan bakarken yüzü kızarmıştı. "Kral'ın annemi babamla evlenmeye zorladığını mı söylüyorsun?"

Guy'ın tek gözü ışıldadı. "Bu politik bir evlilikti, Arutha."

Arutha'nın öfkesi kabardı. "Ama annem babamı seviyordu!"

"Sen doğana dek onu sevmeyi öğrendiğine eminim. Baban iyi bir adam, o da sevgi dolu bir kadındı. Ama o günlerde beni seviyordu." Sesi geçmiş duyguların etkisiyle buğulandı. "Beni seviyordu. Borric döndüğünde ben onu bir yıldır tanıyordum. Toprak beyliği dönemim bitince evlenmeye söz vermiştik, ama bu gizli bir şeydi, bir gece bir bahçede çocuklar arasında verilmiş bir sözdü. Babama mektup yazıp Catherine'i kazanabilmem için Kraliçe ile görüşmesini rica etmiştim. Kralla konuşmak aklıma bile gelmemişti. Ben, doğulu bir lordun zeki oğlu, bir saray entrikasında bir köylü soylunun oğluna yenilmiştim. Kahretsin, kendimi çok kurnaz sanıyordum. Ama o zaman yalnızca on dokuz yaşındaydım. Çok uzun zaman önceydi.

"Çıldırmıştım. O zamanlar öfkem babanınkine denkti. Annenin odasından fırlayıp Borric'i aradım. Kral'ın sarayında dövüştük, düello yaptık ve neredeyse birbirimizi öldürüyorduk. Babanın yan tarafındaki, sol kolunun altından kaburgalarına doğru inen o uzun yarayı görmüşsündür. O yarayı ben açtım. O da bana benzer bir yara verdi. Az kaldı ölüyordum. İyileştiğimde baban bir hafta önce Crydee'ye gitmiş, Catherine'i de yanında götürmüştü. Onu izleyecektim, ama Kral bunun cezasının ölüm olduğunu söyleyerek izin vermedi. Haklıydı da, çünkü artık evliydiler. Utancımın bir simgesi olarak siyah giymeye başladım. Sonra Kesh ile savaşmak için Derin Taunton'a gönderildim." Acı bir kahkaha attı. "Bir general olarak şöhretimin çoğu bu çarpışmadan sonra doğdu. Başarımı biraz da babana

borçluyum. Onun Catherine'i benden çalmasının karşılığı olarak Keshlileri cezalandırıyordum. Sağduyulu hiçbir generalin yapmayacağı şeyler yaptım, saldırı üstüne saldırı idare ettim. Şimdi düşünüyorum da, o zaman ölmeyi umuyordum." Sesi yumuşadı, sonra kıkırdadı. "Aman dileyip teslim olma şartlarını istediklerinde adeta hayal kırıklığına uğramıştım."

Guy iç çekti. "Hayatımda olan çoğu şeyin temelinde bu vardı. Zamanla Borric'e karşı nefret beslemekten vazgeçtim, ama o... Catherine ölünce iyice kötüleşti. Oğullarını Kral'ın sarayına gönderme fikrine karşı çıkıyordu. Bana kalırsa senden ve Lyam'dan intikam almamdan korkuyordu."

"Annemi severdi; onun ölümünden sonra asla mutlu olmadı," dedi Arutha, her nasılsa kendini hem huzursuz, hem de kızgın hissediyordu. Babasının davranışlarını en kötü düşmanına açıklamak zorunda değildi.

Guy başıyla onayladı. "Biliyorum, ama gençken başka birinin duygularının da bizimkiler kadar yoğun olabileceğini kabullenemiyoruz. Aşkımız çok daha yüce, acımız çok daha derin oluyor. Ama yaşım ilerledikçe Borric'in de Catherine'i benim kadar sevdiğini fark ettim. Ve bence Catherine de onu gerçekten sevmişti." Guy'ın sağlam gözü boşlukta bir noktaya takılıp kalmıştı. Sesi yumuşak, düşünceli bir tona büründü. "Hayatında birden fazla sevgiye yer olan muhteşem, cömert bir kadındı. Ama bence baban yüreğinin derinliklerinde bir kuşku taşıyordu." Guy merak ve acımayla karışık bir ifadeyle Arutha'ya baktı. "Düşünebiliyor musun? Ne kadar üzücü bir şey olduğunu? Belki de tuhaf bir şekilde şanslı olan bendim, çünkü beni sevdiğini biliyordum. Bundan hiç kuşkum yoktu." Arutha Guy'ın sağlam gözünde hafif bir ıslaklık fark etti. Koruyucu gözünde biriken yaşı istemsiz bir hareketle sildi. Arkasına yaslanıp gözünü kapatarak elini alnına götürdü ve usulca, "Hayat, bazen hiç de adil olmuyor," diye ekledi.

Arutha düşündü. "Bunları bana neden anlatıyorsun?"

Guy doğrulup eleminden sıyrıldı. "Çünkü sana ihtiyacım var. Ve senin içinde bir kuşku olmaması gerek. Sana göre ben, kendi gücünü arttırmak için Krallık'ın kontrolünü ele geçirmeye çalışmış bir hainim. Bir bakıma haklısın da." Arutha Guy'ın açık sözlülüğü karşısında bir kez daha şaşırmıştı.

"Peki, Erland'a yaptıklarını nasıl açıklayacaksın?"

“Onun ölümünden ben sorumluyum. Bunu inkar edemem. Ben serbest bırakılmasını emrettikten sonra hapisten çıkarılmamasını emreden benim yüzbaşımdı. Radburn yararlı biriydi, ama aşırı hırslı olabiliyordu. Paniğe kapılmasını anlayabiliyorum, Anita ile senin kaçmanıza göz yumduğu için onu cezalandıracağımı biliyordu. Taç yolunda ayağımı sağlam basabilmek için ona ihtiyacım vardı, sen de babanla yapacağım pazarlıkta faydalı bir koz olacaktın.” Arutha’nın yüzündeki şaşkınlığı görünce, “Ha, evet,” dedi, “ajanlarım Krondor’da olduğunu biliyorlardı -ya da döndüğümde bana bildirdiler- ama Radburn senin onu Anita’ya götüreceğini sanmakla hata yaptı. Onun kaçışıyla senin hiçbir ilgin olmayabileceğini asla düşünemedi. Aptal herif seni içeri tıkıp, onu aramaya devam etmeliydi.”

Arutha güvensizliğinin geri döndüğünü ve acıma duygusunun azaldığını hissetti. Guy’ın açık sözlü konuşmasına rağmen insanları kullanmasından duygusuzca söz etmesi rahatsız ediciydi. “Ama Erland’ın ölmesini asla istemedim,” diye devam etti Guy. “Rodric’ten Valiliği zaten almıştım, Batı’da tüm yetkiler elimdeydi. Erland’a değil, yalnızca taht ile bir bağlantıya ihtiyacım vardı: Anita’ya. Dördüncü Rodric delirmişti. Bunu ilk anlayanlardan biriydim -Caldric de öyle, İnsanlar başkalarında görmeye tahammül edemeyecekleri davranışları krallarda görünce göz ardı edip hoş görürler. Rodric’in daha uzun süre hükümdarlık yapmasına izin verilemezdi. Savaşın ilk sekiz yılı saray için yeterince zordu, ama Rodric saltanatının son yılında neredeyse tamamen kendini kaybetmişti. Kesh her zaman bir gözünü kuzeye dikmiş, zayıflık emareleri bekler, durur. Kral olmanın yükünü istiyor değildim, ama Erland’dan sonra sırada baban varken bile bu pozisyona aday olan herkesten daha iyi bir yönetici olacağımı hissediyordum.”

“Ama bütün bu entrikalar neden? Kongre’de destekçilerin vardı. Prens Rodric çoğunluğu sağlayana dek onun vekili olma çabanı Caldric, Babam ve Erland güçlükle önlediler. Başka bir yol da bulabilirdin.”

Guy parmağını Arutha’ya doğru uzatarak, “Kongre bir Kral’ı onaylayabilir,” diye cevap verdi. “Görevden alamaz. İç savaş çıkarmadan tahtı ele geçirmenin bir yolunu bulmalıydım. Tsuranilerle olan savaş uzadıkça uzuyordu ve Rodric Doğu Orduları’nı babana teslim etmiyordu. Bana bile teslim etmiyordu ki ben güvendiği tek adamdım. Dokuz yıldır süregelen, kaybedilen bir savaş ve deli bir kral ile Krallık can çekişiyordu.

Hayır, buna bir son verilmeliydi, ama ne kadar destekçim olursa olsun, Brucal ve baban gibi bana karşı savaşacak olanlar vardı.

"İşte bu yüzden Anita ile evlenmek ve seni pazarlık kozu yapmak istedim. Borric'e bir seçenek sunmaya hazırdım."

"Ne seçeneği?"

"Benim tercihim Borric'in Batı'yı yönetmesine izin vermekti, Krallık bölünecek ve iki parçası da kendi kaderini çizecekti; ama batılı lordların hiçbirinin buna izin vermeyeceğini biliyordum. Bu yüzden Borric'e önerim benden sonraki Veliahti seçmesine izin vermekti, bu Lyam ya da sen bile olsanız. Seçtiği kişi kim olursa olsun, onu Krondor Prensi ilan edecek ve taç için rekabet edecek oğullarım olmayacağını da garanti edecektim. Ama baban beni Rillanon Kralı olarak kabul edecek ve bağlılık yemini edecekti."

Arutha bu adamı birdenbire anlamıştı. Arutha'nın annesini Borric'e kaptırdıktan sonra tüm kişisel onur meselelerinden vazgeçmiş, ama bir onuru her şeyden üstün tutmuştu: Krallık onurunu. Deli bir kralı tahttan indirmek için her şeyi, hatta kral katili sıfatını -tarihe tahta hile ile oturan bir hain olarak geçmeyi bile göze almıştı. Bu da Arutha'da kötü bir etki bırakmıştı.

"Rodric ölüp, Lyam da Veliaht ilan edilince bütün bunların bir anlamı kalmadı. Kardeşini tanımıyorum, ama babanın yapısının onda da olduğunu sanıyorum. Ne olursa olsun, Krallık tahtta Rodric'in oturduğu günlerde olduğundan daha iyi ellerde olsa gerek."

Arutha iç çekti. "Bana düşünecek çok şey verdin, Guy. Mantık yürütme şeklini ya da yöntemlerini onaylamıyorum, ama bir kısmını anlıyorum."

"Onaylayıp onaylamaman önemli değil. Yaptıklarımın hiçbirinden pişman değilim, hakkın babanda olmasına rağmen tahtı kendim için isteme kararımın da kısmen kinim yüzünden olduğunu kabul ediyorum. Madem annen benim olamamıştı, taç da Borric'in olamazdı. Bencilce düşüncelerim bir yana, babandan daha iyi bir yönetici olacağıma kesinlikle inanıyordum. Benim en iyi yaptığım şey yönetmek. Ama bu, yapmam gereken şeyleri severek yaptığım anlamına gelmiyor.

"Hayır, istediğim şey senin anlayışın. Benden hoşlanmak zorunda değilsin, ama beni olduğum gibi kabul etmelisin. Armengar'ın geleceğini güvenceye almak için beni kabul etmen gerek."

Arutha suskunlaştı, huzursuzdu. İki yıl önce geçen bir konuşma bir anda aklına gelmişti. Uzun bir sessizlikten sonra, "Karar verebilecek bir

konumda değilim,” dedi. “Lyam ile babamın mezarı başında yaptığımız bir konuşmayı anımsadım. İç savaş riskine girmektense Martin’i ölü görmeyi yeğlerdim. Kendi kardeşimi...” diye ekledi usulca.

“Bu tür kararlar yönetmenin getirdiği bir gerekliliktir.” Arkasına yaslanıp Arutha’yı süzdü. Sonunda, “Martin hakkındaki kararından sonra kendini nasıl hissettin?” dedi.

Arutha bunu Guy ile paylaşmak istemiyor gibiydi. Aradan uzun bir sessizlik geçtikten sonra gözlerini Koruyucu’ya dikti. “Pis. Kendimi pis hissettim.”

Guy elini uzattı. “Gerçekten anlıyorsun.” Arutha uzatılan eli yavaşça tutup sıktı. “Şimdi, asıl meseleye gelelim.

“Amos, Armand ve ben buraya ilk geldiğimizde hasta, yaralı ve açlıktan ölmek üzereydik. Bu insanlar bizi, bilmedikleri bir yerden gelen yabancıları sorgusuz sualsiz iyileştirdiler. Sağlığımıza kavuşunca dövüşmek için gönüllü olduk, sonra bunu yapabilen herkesin sorgusuz sualsiz dövüşmesinin beklendiğini anladık. Biz de şehir garnizonunda yerimizi alıp Armengar’ı tanımaya başladık.

“Gwynnath’tan önceki Koruyucu becerikli bir komutandı, Gwynnath da öyle, ama ikisi de modern savaş sanatı hakkında bir şey bilmiyorlardı. Yine de bir tür kanlı denge kurarak Kardeşleri ve goblinleri kontrol altında tutabiliyorlardı.

“Sonra Murmandamus geldi ve işler değişti. Ben geldiğimde, Kardeşler dört çarpışmadan üçünden galip çıkıyorlardı. Tarihlerinde ilk defa düzenli olarak yenilmeye başlayan Armengarlılar kaybediyorlardı. Ben onlara modern savaş sanatını öğrettim ve yeniden direnmeye başladık. Artık hiçbir şey devriye ya da gözcülerimizden biri tarafından görülmeden şehrin yirmi mil yakınına bile gelemiyor. Ama yine de artık çok geç.”

“Neden çok geç?”

“Murmandamus bizi çiğnemek için geliyor olmasa bile bu halk iki nesil daha dayanamaz. Bu şehir ölüyor. Hesaplarıma göre yirmi yıl kadar önce bu şehirde ve civardaki köylerde on beş bin kadar insan yaşıyordu. On yıl önce bu sayı on bir -on iki bindi. Şimdi ise yedi bin civarında, belki daha da az. Aralıksız savaş, doğuracak yaştaki kadınların çarpışmalarda ölmesi, tarlacılar ya da ağılcılar basıldığında çocukların öldürülmesi: hepsi üst üste binince sonuç, giderek artan bir hızla azalan bir nüfus. Dahası da var. Yıllardır aralıksız devam eden savaş bu insanların tüm gücünü tüketmiş

gibi. Dövüşmek için çok istekli olmakla birlikte, günlük yaşamın gereklerine karşı kayıtsız kalıyorlar.

“Kültür bozulmuş, Arutha, Tek sahip oldukları şey mücadele, sonunda da ölüm. Şiirleri kahramanlık destanlarıyla sınırlı, müzikleri basit savaş şarkıları. Şehirde hiç tabela olmadığını fark ettin mi? Herkes diğerlerinin nerede yaşadığını ve çalıştığını biliyor. Tabelalara ne gerek yar? Arutha, Armengar’da doğan kimse okuma yazma bilmiyor. Bunu öğrenecek zamanları yok. Onlar kaçınılmaz bir şekilde barbarlığa doğru sürüklenen bir toplum. Murmandamus diye biri olmasa bile yirmi yıl sonra toplum olmaktan çıkarlar. Gümbürcehennem’deki göçebeler gibi olurlar. Hayır, bunun nedeni aralıksız olarak devam eden savaş.”

“Bunun insana verdiği boşuna uğraşıyor olma hissini tahmin edebiliyorum. Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Rahatlamaya ihtiyacımız var. Bu şehrin yönetimini Brucal’a seve seve devrederim.”

“Vandros’a. Brucal emekliye ayrıldı.”

“Vandros olsun. Armengar’ı Yabon Dukalığına kat. Bu insanlar Krallık’tan çağlar önce kaçmışlardı. Şimdi ise öyle değiştiler ki, emredecek olursam ona kucak açmakta tereddüt etmezler. Ama bana Yabon ve Tyr-Sog garnizonlarından iki bin silahlı piyade ver, bu şehri Murmandamus’a karşı bir yıl daha savunayım. Bin kişi ile iki bin de atlı ekle, Isbandia Ovası’nı tüm goblin ve Kara Kardeşler’den temizleyeyim. Batı Orduları’nı ver, Murmandamus’u Sar-Sagoth’a geri sürüp şehriyle birlikte yakıp kül edeyim. O zaman ticarete başlayabiliriz ve çocuklar küçük savaşçılar olmaktan çıkıp gerçek çocuklar olurlar. Şairler şiir yazar, ressamlar resim yapar. Müziğimiz ve danslarımız olur. Belki o zaman bu şehir yeniden gelişir.”

Güvensizliğinden tam olarak sıyrılmamış olan Arutha, “Peki Koruyucu ya da Armengar Kontu olarak kalmak da isteyecek misin?” diye sordu.

Guy yumruğunu masaya indirerek, “Lanet olsun,” dedi. “Lyam’ın bir çocuk kadar olsun aklı varsa, evet.” Guy sandalyesine gömüldü. “Yorgunum, Arutha. Sarhoşum ve yorgunum.” Gözü kısıldı. “Yıllardır değer vermiş olduğum tek şeyi yitirdim, elimde kalan yalnızca bu insanların bana duydukları ihtiyaç. Onları yarı yolda bırakmayacağım, ama onları güvenceye aldıktan sonra... “

Arutha donakalmıştı. Guy ona ruhunu açıyordu ve karşısında gördüğü, yaşamak için fazla bir nedeni kalmamış bir adamdı. İç burkan bir sahneydi. “Sanırım Lyam’ı bunu kabul etmeye ikna edebilirim, tabii sana karşı tutumunun nasıl olacağını anlamalısın.”

“Hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil, Arutha. Çok istiyorsa kellemi de alabilir.” Bir kez daha sesinden bitkinliği anlaşılıyordu. “Galiba artık hiçbir şey umurumda değil.”

“Mesaj gönderirim.”

Guy acı, sinirli bir kahkaha attı. “İşte asıl mesele de bu, sevgili kuzenim. Sence son bir yıldır burada oturmuş, bir Krondor Prensi’nin yolunun Armengar’a düşmesini mi bekliyordum? Yabon’a da, Yüksekşato’ya da buradaki durumu ayrıntılı olarak açıklayan ve sana yaptığım teklifi yineleyen bir düzine mesaj gönderdim. Sorun şu ki, Murmandamus herkesin kuzeye gelmesine izin veriyor, ama hiç kimse -hiçbir şey-güneye gidemiyor. Bulduğunuz o Mahlukavcısı güneye gitmeye çalışanların sonuncusuydu. Yanındaki haberciye ne olduğunu bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum...” Bu düşünceyi kafasından attı.

“Görüyorsun ya Arutha, Krallıkla bağlantımız yok. Elimiz kolumuz bağlı, çaresiziz, bizim düşünemediğimiz bir fikrin de yoksa umutsuzuz.”

Martin bir ağız doluşu suyu püskürterek uyandı. Briana’nın kahkahası odayı çınlatırken Martin’e bir havlu atıp boş sürahiyi kaldırdı. “Seni uyandırmak, kış uykusundaki bir ayıyı uyandırmak kadar zor.”

Gözlerini kırpıştırarak kurulanan Martin, “Demek öyle,” dedi. Ona kızgın bir bakış attı, gülümseyen yüzünü gördüğünde ise siniri geçiverdi. Bir an sonra o da gülümseyerek karşılık verdi. “Ormanda iken çok hafif uyurum. Kapalı yerlerde gevşiyorum işte.”

Kadın yatağa doğru eğilip onu öptü. Tunik ve pantolon giymişti. “Tarlalardan birine gitmem gerekiyor. Gelmek ister misin? Bugünlük tek işim bu.”

Martin sırıttı. “Tabii ki.”

Kadın onu tekrar öptü. “Teşekkürler.”

“Ne için?” diye sordu Martin, anlayamamıştı.

“Burada benimle kaldığın için.”

Martin gözlerini ona dikti. “Bana teşekkür mü ediyorsun?”

“Tabii, senden rica etmiştim.”

“Tuhaf insanlarsınız, Bree. Tanıdığım çoğu erkek dün gece yerimde olmak için seve seve gırtlağımı keserdi.”

Başını hafifçe çevirdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Sahi mi? Ne tuhaf. Ben de aynı şeyi buradaki kadınların çoğu ile senin için söyleyebilirim, Martin. Tabii kimse yatak hakları gibi bir şey hakkında kavga etmez. Partnerini özgürce seçebilirsin, onlar da evet ya da hayır demekte özgürdürler. Sana da bu yüzden teşekkür ettim, evet dediğin için.”

Martin yarı sert bir hareketle onu kendine çekip öptü. “Benim ülkemde bu işler farklıdır.” Fazla sert hareket ettiğinden korkarak birden onu bırakıverdi. Kadın biraz kararsız görünüyordu, ama korkmamıştı. “Özür dilerim. Yalnızca... bu bir lütuf değildi, Bree.”

Kadın yaklaşıp başını omzuna yasladı. “Yatak odası zevklerinin ötesinde bir şeyden söz ediyorsun.”

“Evet.”

Kadın uzun bir süre suskun kaldı. “Martin,” dedi, “Armengar’da uzun vadeli planlar yapmamanın akıllıca olduğuna inanırız.” Sesi kısılmış, gözleri parlıyordu. “Annem Koruyucu ile evlenecekti. Babam on bir yıl önce ölmüştü. Mutlu bir evlilik olacaktı.” Martin yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordu. “Bir zamanlar nişanlıydım, Bir ağıla yapılan bir goblin baskınına karşılık vermeye gitti. Bir daha da dönmedi.” Martin’in yüzüne baktı. “Biz kolay söz vermeyiz. Bir gecelik birliktelik bir yemin değildir.”

“Ben herhangi biri değilim.”

Yüzüne baktı. “Biliyorum,” dedi usulca. “Ben de herhangi biri değilim. Partnerlerimi özenle seçerim. Aramızda hızla gelişen bir şey var, Martin. Bunun farkındayım. Zaman ve şartlar elverdiğince... bu devam edecek, sonunun nereye varacağını düşünüp endişelenmek ise bir işe yaramaz.” Dudağını ısırıp, sözlerine zorlukla devam etti. “Ben bir komutanım, şehirdeki birçok kişinin bilmediği sırları bilirim. Senden şimdilik özgürce verebileceğimden daha fazlasını beklememeni istiyorum.” Martin’in karamsarlığa kapıldığını görünce gülümseyip onu öptü. “Gel, ata binelim.”

Martin hemen giyindi, neler olduğundan emin değildi, ama önemli olduğundan kesinlikle emindi. Hem rahatlamış, hem de sıkılmıştı: Duygularını açabildiği için rahatlamış, bunu pek de açıkça yapamadığı ve kadının cevabı belirsiz olduğu için de sıkılmıştı. Yine de o elfler tarafından

yetiştirilmişti ve Briana'nın da dediği gibi, zamanı gelince her şey oluruna varacaktı.

Arutha bir gece önceki konuşmayı Laurie, Baru ve Roald'a aktarmayı bitirmişti. Delikanlılarsa bir gündür yoktular. Martin de odasına dönmemişti, ama Arutha geceyi nerede geçirdiğini tahmin edebiliyordu.

Laurie Arutha'nın söylediklerini uzun uzun düşündü. "Demek nüfus azalıyor."

"En azından Guy öyle söylüyor."

"Haklı," dedi kapıdan gelen bir ses.

Bakınca orada dikilen Jimmy ve Locklear'ı gördüler, ikisi de kollarını güzel birer kızın bellerine dolamışlardı. Locklear yüzünü bir türlü ciddi tutamıyor gibiydi. Ne kadar çabalasa da ağzı zorla yayılıp sırıtmakta kararlıydı.

Jimmy Krinsta ile Bronwynn'i tanıştırdıktan sonra, "Kızlar bize şehri tanıttılar," dedi. "Kimsenin yaşamadığı, bomboş bölgeler var, Arutha." Jimmy etrafına bakındı ve bir tabak meyvayı görünce hemen bir armuda saldırdı. "Tahminime göre burada bir zamanlar yirmi binden fazla insan yaşıyormuş. Şimdi ise yarısından bile az olmalı."

"Armengar'a yardım etmeyi prensipte kabul ettim zaten, ama mesele, mesajları Yabon'a ulaştırmak. Görünüşe bakılırsa Murmandamus insanların gelmesine izin verirken kimsenin çıkmasına göz yummuyor."

"Mantıklı," dedi Roald. "Kuzeye gelenlerin çoğu zaten onun kampına gidiyor. Aralarında yanlışlıkla bu şehre yardıma gelen birkaç kişi de geçmiş olsa fark etmez. Ordusunu büyütüyor ve dilerse buraya saldırabilir."

Baru, "Ben yalnız gidersem oraya varabilirim," dedi. Arutha ilgilenince, "Ben bir dağ adamıyım," dedi, "bu insanlar da soydaşlarım, ama onlar aynı zamanda şehir insanları. Yalnızca az sayıdaki yüksek tarlalarda ve ağıllardakiler benim kadar becerikli olabilir. Gündüzleri saklanıp geceleri yol alarak Yabon Tepeleri'ne geçebilirim. Oraya vardıktan sonra da hiçbir moredhel ya da goblin benim hızıma yetişemez."

"Mesele Yabon Tepeleri'ne ulaşmakta," dedi Laurie. "Hatırlasana, o troller Mahlukavcısı'nı ne kadar süre izlemişlerdi, günler boyunca mı? Bilemiyorum;"

"Bunu düşüneceğim, Baru," dedi Arutha. "Tek yapabileceğimiz çaresiz bir kumar oynamak olabilir, ama belki başka bir yol da vardır. Bir atlı akıncı kafilesiyle birlikte birini tepelere çıkartır, sonra dövüşerek geri dönebiliriz,

böylece güneye giden her kimse ona mümkün olduğunca iyi bir ilk çıkış sağlamış oluruz. Bu mümkün olmayabilir, ama Guy ile konuşacağım. Başka bir çözüm bulamazsak bunu denemene izin veririm. Ama yalnız olmanın en iyi seçim olduğunu sanmıyorum. Küçük bir grupla Moraelin'e başarıyla girip çıktık." Doğruldu. "İçinizden biri daha iyi bir plan düşünebilirse seve seve dinlerim. Guy ile birlikte burçlardaki siperleri incelemeye gidiyorum. Saldırı olduğunda burada mahsur kalırsak, elimizden gelen tüm yardımı yaparız." Odadan çıktı.

Şehrin ötesindeki ovaya bakarlarken Guy'ın saçları uçuşuyordu. "Bu surları adım adım inceledim ve mühendisliğin kalitesine hâlâ inanamıyorum."

Arutha'nın da ona katılmaması mümkün değildi. Taşlar, Krallık'taki Yapıustaları ve duvarcıların hayal bile edemeyecekleri bir titizlikle kesilmişti. Elini bir ekleme sürdüğünde, bir taşın bitip diğerinin başladığı yeri zor hissediyordu. "Gelmiş olsalar bile Segersen'in mühendislerine direnecek bir sur bu."

"Bizim ordularımızda da iyi mühendisler vardı, Arutha. Bu duvarın bir mucize olmadan yıkılacağına ihtimal vermiyorum." Kılıcını çekip, çeliği çınlatacak kadar sert bir darbe vurdu, sonra burçta vurduğu yeri gösterdi. Arutha inceleyince taşın ancak çizilerek renginin biraz açıldığını gördü. "Mavi granite benziyor, demir filizi gibi, ama daha da sert. Bu dağlarda sıkça rastlanan bir taş türü, ama işlemesi tüm gördüklerimden daha zor. Nasıl işlendiği bilinmiyor. Aşağıdaki temeller toprağa yedi metre kadar giriyorlar, arkadan öne kadar da on metre. Blokların dağlardaki ocaklardan nasıl taşındığını düşünemiyorum bile. Altından tünel bile kazsan büyük olasılıkla surun o kısmı tamamen çöküp seni ezer. Kaldı ki, bunu bile yapamazsın, çünkü surlar kayalık zemin üzerinde yapılmış."

Arutha sırtını surlara verip karşısındaki şehre ve hisara baktı. "Burası hiç tartışmasız bugüne dek duyduklarım arasında en iyi savunulabilecek şehir. Yirmiye karşı bir bile olsanız dayanabilirsiniz.

"Bir şatoyu ele geçirmek için normal sayı ona karşı birdir, ama buna katılmak zorundayım. Bir şey hariç: Murmandamus'un kahrolası büyüsü. Bu duvarları yıkamayabilir, ama onları aşmak için bir yöntemi olduğuna bahse girerim. Bir şekilde. Yoksa geliyor olmazdı."

"Bundan emin misin? Belki de küçük bir taciz kuvvetiyle sizi buraya tıkıp ordusunu güneye taşıyacaktır?"

“Bizi arkasında bırakamaz. Ben komutayı almadan önce bir yıl bizimle çok uğraştı, ben oyunun kurallarını değiştirmesem şimdiye dek hepimizin kılıçtan geçirmiş olabilirdi. Son iki yıl boyunca askerlerimize bildiğim her şeyi öğrettim. Armand ve Amos da öğrenmelerine yardım ediyorlar ve artık modern savaş sanatının getirdiği avantajlara sahipler. Hayır, Murmandamus arkasını dönerse üzerine atlamaya hazır yedi bin Armengarlı olduğunu biliyor. Bizi hatlarının arkasında bırakamaz. Onu boğarız.”

“Yani önce sizden kurtulup, ardından Krallık’a yönelmesi gerek.”

“Evet. Ve bunu kısa sürede yapmak zorunda, yoksa bir mevsim daha yitirecek. Burada kış çabuk gelir. Karı Krallık’tan haftalar önce görürüz. Geçitler birkaç günde, bazen yalnızca birkaç saatte kapanır. Güneye indikten sonra da kazanmak zorunda, çünkü ordusunu bahara dek kuzeye geri taşıyamaz. Zamanı kısıtlı. Önümüzdeki iki hafta içinde gelmesi gerek.”

“Yani bir an önce haber yollamalıyız.”

Guy başıyla onayladı. “Gel, sana daha fazlasını göstereyim.”

Arutha adamı izlerken içinde tuhaf bir çelişki hissediyordu. Armengarlılara yardım etmesi gerektiğini biliyordu, yine de Guy konusunda içi rahat değildi. Arutha Guy’ın yaptıklarını neden yaptığını artık anlamış, hatta istemeyerek de olsa tuhaf bir şekilde onu takdir etmişti, ama ondan hoşlanmıyordu. Neden hoşlanmadığını da biliyordu: Guy onun ikisinin özünde de olan bir özelliği görmesini sağlamıştı, yapılması gereken şeyi ne pahasına olursa olsun yapma kararlılığını. Arutha bugüne dek Guy kadar ileri gitmemişti, ama onun yerinde olsa tamamen aynı şekilde hareket etmiş olacağını hissediyordu. Böyle bir yanının olduğunu keşfetmek hiç de hoşuna gitmemişti.

Şehirde yürürlerken Arutha Armengar’a ilk girdiklerinde gözlerine çarpan ayrıntıları sordu. “Evet,” dedi Guy. “Açık ateş hatları yok, yani her köşede bir pusu olabilir. Hisarda şehrin bir haritası var, şehrin bu yapısı tesadüfi değil, bir planlama eseri. Şablonu bilirseniz şehirdeki herhangi bir noktaya hangi yönden gidileceğini kolayca bulabilirsiniz, ama şablonu bilmeden kolayca kaybolabilir, dönüp durarak dış duvara doğru uzaklaşabilirsiniz.” Bir binayı işaret etti. “Hiçbir evin sokağa bakan penceresi yok, her çatı da bir okçu platformu. Bu şehir istilacılara pahalıya patlayacak şekilde kurulmuş.”

Az sonra hisara girdiler ve avlunun karşı tarafından yaklaşan delikanlıları gördüler. “Kızlar nerede?” diye sordu Arutha.

Locklear hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Tekrar göreve dönmeden önce yapılacak bazı işleri varmış.”

Guy iki toprak beyini süzdü. “Eh, yapacak daha iyi bir işiniz yoksa siz de bizimle gelin.”

Guy’ın peşinden birinci kata, oradan da kaldıraca doğru indiler. Guy çanı çalarak en üst kata çıkacaklarını bildirdi. Çıkınca aşağıdaki şehre ve ötesindeki ovaya baktılar. “Armengar.” Eliyle ufku boydan boya gösterdi. “İşte Isbandia Ovası,” diye işaret etti, “kuzey ve kuzeydoğu yönündeki topraklarımızın sınırlarını belirleyen Isbandia Vadisi ile son buluyor. Onun ötesindeki düzlükler Murmandamus’a ait. Doğuda ise neredeyse Karaorman ya da Yeşil Yürek kadar büyük olan Edder Ormanı var. Dış bölgelerinde ağaç kesmenin güvenli olduğu dışında hakkında fazla şey bilmiyoruz. Birkaç milden daha derinlerine inenlerden bir daha haber alınamıyor.” Kuzey yönünü gösterdi. “İleride Sar-Sagoth vadisi var. Yeterince cüretkarsanız vadinin kuzey kanadına tırmanıp düzlüğün karşı tarafına bakarak bu şehrin ikizinin ışıklarını görebilirsiniz.”

Jimmy çatıdaki savaş makinelerini inceledi. “Bu konuda pek bir şey bilmem, ama şu mancınıklar atışlarını dış duvarın ardına geçirebiliyorlar mı?”

Guy, “Hayır,” demekle yetindi. “Gelin.”

Hep birlikte kaldıraca döndüler ve Guy ipi çekti. Arutha aşağı mı yukarı mı, hatta tahminine göre kaçıncı kata gidileceğini bildiren bir tür işaret sistemi olduğunu fark etti.

Zemin kata, sonra daha da aşağıya indiler. Zeminden kat kat aşağıda bir alt temele ulaştıklarında Guy onları platformdan indirdi. Arutha’nın kaldıracın güç kaynağı olduğunu tahmin ettiği büyük bir çarka bağlı dört atlık bir takım ile dev bir vinç düzeneğinin yanından geçtiler. Büyük mili, yivli çarkları ve karmaşık çoklu ip ve makara düzenekleriyle gerçekten etkileyici görünüyordu. Ama Guy at takımı ve sürücülerle ilgilenmeden yanlarından geçti. İçeriden sürgülü olan geniş bir kapıyı işaret etti. “Buradan çıkış deliği burası. Kapalı tutuyoruz, çünkü açtığımızda buraya sürekli bir esinti doluyor ve bunun olmaması gerek.” Geniş kapının karşısındaki bir diğer kapıyı açıp onları doğal bir tünele soktu. Kapının yanından tuhaf görünümlü bir fener aldı, olması gerekenden daha cılız bir ışıkla yanıyordu. “Bu şey ışık vermek için bir tür simyadan yararlanıyor,”

dedi Guy. “Tam olarak anlamıyorum, ama işe yarıyor. Burada ateş yakmayız. Nedenini anlayacaksınız.”

Jimmy duvarları inceliyordu ve beyaz, tanecikli, balmumuna benzer bir parça madde kopardı. Parmaklarının arasında ufalayıp kokladı. “Ben anladım,” diyerek yüzünü ekşitti. “Neftyağı.”

“Evet.” Guy Arutha’ya baktı. “Akıllı çocuk.”

“Bunu unutmama fırsat vermiyor. Nereden anladın?”

“Sarth’ın güneyindeki şu köprüyü hatırladın mı, geçen yıldan? Hani Murad ile Kara Katiller’in geçmelerine engel olmak için yaktığım? Bundan kullanmıştım, damıtılmış neftyağı.”

Guy, “Gelin,” diyerek onları bir başka kapıdan içeri soktu.

Geniş odaya girerlerken burunlarına ağır bir zift kokusu çarptı. Zincirlerin, ucunda garip görünüşlü, büyük kovalar asılıydı. Üzerleri çıplak bir düzine adam kovaları kara sıvıyla dolu koca bir havuza boşaltmakla uğraşıyorlardı. Tuhaf fenerlerden mağaranın içinde de vardı, ama çoğu yer karanlıktaydı. “Bütün dağın içini delik deşik eden tünellerimiz var, bu madde de hepsinde bulunuyor. Aşağıda doğal bir neftyağı kaynağı var ve sürekli yüzeye doğru kabarıyor. Onu sürekli toplamamız gerek, yoksa kayalardaki çatlaklardan sızarak şehrin bodrumlarına doğru yükselir. Çalışma durdurulursa aşağıdaki madde birkaç gün içinde şehrin kilerlerinde birikir. Ama Armengarlılar bunu yıllardır yapageldikleri için kontrol altında.”

Şaşkınlığı yüzünden okunan Locklear, “Neden ateş yakmadığınızı anlıyorum,” dedi.

“Yangınlarla başa çıkabiliriz. Düzinelercesi oldu, hatta geçen yıl bile. Biz, daha doğrusu Armengarlılar bu maddenin Krallık’ta bilinmeyen bazı yararlarını keşfettiler.” Tuhaf görünüşlü tüplerle birbirine bağlı kaplarla dolu bir başka odaya girmelerini işaret etti. “Burada damıtımı ve diğer karışımların bir kısmını yapıyoruz. Ben ancak onda birini anlıyorum, ama simyacılar açıklamasını yapabilirler. Şu neftyağından çeşit çeşit şeyler yapıyorlar, hatta yaraların iltihaplanmasını önleyen tuhaf merhemler bile, ama asıl keşfettikleri şey, Queg ateşi yapmanın sırrı.”

“Queg ateşi mi!” diye bağırdı Arutha.

“Burada adı bu değil, ama aynı şey. Duvarlar kireçtaşından, neftyağını Queg ateşi yağına çeviren şey de kireçtaşı tozu. Bir mancınıktan savunursan yanıyor ve suyla bile sönmüyor. İşte bu yüzden dikkatli olmak zorundayız,

çünkü sadece yanmakla kalmıyor.” Locklear’a baktı. “Dumanı ağır ve yere çöküyor, ama dumanı biriktirir, iyice havalandırır ve bir kıvılcım çakarsanız, patlıyor.” İlerideki, tahta fıçılarla dolu bir mağarayı gösterdi. “On yıl önce bu depo mağarası yoktu. Bir varil boşalınca tekrar doldurulur ya da kullanılana dek suyun altında tutulur. Aptalın biri üç boş fıçıyı ortada bırakmış, her nasılsa bir tanesine bir kıvılcım değmiş ve... Tahtanın içine işleyip ardından buharlaşan kadarı bile müthiş bir patlamaya neden olabiliyor. Kapıları bu yüzden kapalı tutuyoruz. Dağlardan gelip çıkış deliğinden geçen esinti bütün tünelleri bir iki günde doldurabilir. Ve bunların hepsi birden havaya uçarsa...” Gerisini onların hayal güçlerine bıraktı. “Armengarlılara bunu iki yıldır yaptırıyorum, Murmandamus geldiğinde ona sıcak bir hoş geldin demek için.”

“Kaç fıçı var?” diye sordu Arutha.

“Yirmi beş binden fazla.”

Arutha sersemlemişti. Amos ile karşılaştığında korsanın gemisinde iki yüz fıçı vardı ve gemisini ateşe veren Tsurani baskıncılarının bundan haberi yoktu. Patladıkları zaman onlarca metre yüksekliğinde bir ateş kulesi gemiyi bir anda sararak gökyüzüne doğru yükselmiş ve birkaç dakikaya kalmadan gemiyi kül etmişti. Alevlerin ışığı sahilin her iki yakasında da millerce uzaktan görülmüştü Şehrin yarısı Tsurani baskıncıları tarafından zaten yakılıp yıkılmış olmasa, yangın Crydee’yi yerle bir edecekti. “Bu kadarı bütün şehri...”

“Yakmaya yeter,” diye tamamladı Guy.

“Neden bu kadar çok?” diye sordu Jimmy.

“Hepinizin anlamanız gereken bir şey var. Armengarlılar buradan ayrılmayı asla düşünmediler. Onlara göre buradan başka bir yerde hayatlarını sürdüremezler. Krallık’tan kaçıp kuzeye geldiler, yani güneye artık dönemeyeceklerini düşündüler. Ne tarafa baksalar düşman gördüler. Olabileceklerin en kötüsü olursa, şehrin Murmandamus’un eline geçmesindense ateşe verecekler. Ben bundan daha iyi bir plan geliştirdim, ama ne olursa olsun, bol ateşe ihtiyaç olacak.” Kaldıraca giden tünele doğru döndü, diğerleri de onu izlediler.

Martin bir ağaca yaslanmış oturuyordu. Briana’nın saçlarını öperken kadın kollarına iyice gömüldü. Gözlerini görünmeyen bir yere dikmişti. Önlerinde küçük bir dere, üzerlerine yumuşak, serin gölgeler düşüren bir grup ağacın arasından dolaşıyordu. Devriye görevine, bölgedeki çiftçilerin

sunduğu öğlen yemeği için ara verilmişti. Martin ile baş başa biraz zaman geçirmişlerdi. Ormanda bulunmak Martin'i aylardır olmadığı kadar rahatlatmış olsa da hâlâ içi rahat değildi. Ağaçların altında sevişmişlerdi, şimdi de birbirlerine yakın olmanın tadını çıkarıyorlardı, ama Martin hâlâ içinde bir boşluk hissediyordu. "Bree," dedi kulağına, "keşke bu sonsuza dek sürebilseydi."

Kız iç çekip kıpırdandı. "Keşke, Martin. Öyle bir erkeksin ki, tıpkı... tanıdığım bir başkası gibi. Daha fazlasını isteyemem."

"Bütün bunlar sona erince -"

Sözünü kesti. "Bütün bunlar sona erince. O zaman konuşuruz. Gel, dönmemiz gerek." Hızla giyinirken Martin onu hayranlıkla izledi. Onda yurdunda tanıdığı kadınların narin güzelliğinden eser yoktu. Yoğun bir dişilikle yoğrulmuş, kösele sertliğinde bir yapısı vardı. Kesinlikle çekici bir kadın değildi, ama çok etkileyiciydi ve Martin'in onda gördüğü özgüven ve kendine yeterlilik özellikleriyle birleşince çarpıcı, hatta güzeldi. Martin her yönüyle ona tutulmuştu.,

Giyinmeyi bitirdi ve yanından uzaklaşamadan Briana'yı kolundan tutup çevirerek kendine doğru çekti. Onu derin bir tutkuyla öptükten sonra, "Konuşmama gerek yok," dedi, "ama neye ihtiyacım olduğunu ve neyi istediğimi biliyorsun. Seni çok uzun zaman bekledim."

Briana kara gözlerinin içine baktı. Uzanıp yüzüne dokundu. "Ben de seni." Onu nazikçe öptü. "Geri dönmeliyiz."

Briana'nın peşinden köye döndü. Ormandan çıktıklarında iki muhafız onlara doğru yürüyorlardı. Durdular ve biri, "Komutanım," dedi, "sizi bulmaya geliyorduk."

Briana kendi bölüğünden olmayan ikinci adama baktı. "Ne oldu?"

"Koruyucu tüm devriyelerin dağılıp tarla ve ağılların boşaltılmasını emretti. Herkes derhal şehre gelecek. Murmandamus'un ordusu yola çıkmış. Bir haftaya kalmadan surların önünde olurlar."

"Briana, "Atlara," dedi. "Devriyeyi böleceğiz. Grenlyn, sen kendi kısmınla aşağı ağıllara ve nehir boyundaki tarlacılara git. Ben bayırın diğer tarafındakileri getiririm. İşin biter bitmez hiç zaman kaybetmeden geri dön. Koruyucu'nun bulabildiği tüm izcilere ihtiyacı olacak. Git artık." Dönüp Martin'e baktı. "Gel, yapacak çok işimiz var."

KEŞİF

GAMİNA OTURMUŞ, BAĞIRIYORDU.

Birkaç saniyeye kalmadan Katala çocuğun odasına gelip onu kucaklamıştı. Gamina bir süre ağladıktan sonra sakinleşti, o sırada uyanmış olan William da peşinde aksi görünümlü ateş ejderiyle odaya girdi. Fantus sessizce William'in yanından geçip başını yatağa, Katala'nın yanına koydu. "Kötü bir düş mü gördün, bebeğim?" diye sordu Katala.

Gamina başıyla onayladı. Kısık bir sesle, "Evet, Anne," dedi. Nihayet konuşmayı da öğreniyor, artık tamamen kendisini doğuştan özel bir yetenek olarak ayıran düşünce yoluyla konuşabilme özelliğine güvenmiyordu.

Ailesi ölünce Gamina'yı gören kör Rogen yetiştirmiş, sonra onu Yıldızlimanı'na getirmişti. Rogen Pug'ın Krallık'ta baş gösteren tüm sorunların arkasında Düşman'ın olduğunu keşfetmesine yardımcı olmuş, ama bu sırrın ortaya çıkarılması sırasında yaralanmıştı. O iyileşirken Gamina ile birlikte Pug'ın ailesinin yanında kalmışlar, son bir yıldır da ailenin birer ferdi gibi olmuşlardı. Rogen William için bir büyükbaba olurken Gamina için de Katala bir anne, William bir erkek kardeş gibiydi. Yaşlı adam üç ay önce uykusunda huzur içinde ölmüş, ama himayesindeki çocuk nihayet kendisinden başka da sevip güvenebileceği birilerini bulduğu için son günlerinde mutlu olmuştu. Katala sarılıp okşadıkça çocuk sakinleşti.

Uzun boylu toprak ağası Meecham hemen odaya dalarak gözleriyle bir tehlike aradı. Pug İzleyiciler'i aramak için yola çıktıktan kısa bir süre sonra Meclis'ten Hochopepa ve Elgahar ile birlikte Kelewan'dan dönmüştü. Diğer yol arkadaşları Dominik Birader ise Sarth'taki Ishap manastırına dönmüştü. Meecham da Pug Kelewan'dayken ailesinin koruyucusu olmayı üstlenmişti. Acımasız görünüşü ve soğuk tavırlarına rağmen Gamina'nın en sevdiklerinden biri olmuştu. Kız ona Meecham Amca diyordu. Katala'nın arkasında durup, çok nadir gülümsemelerinden biriyle küçük kıza baktı.

Hochopepa ve Kulgan içeri girdiler, farklı dünyaların iki büyücüsü birçok bakımdan birbirlerine benziyorlardı. İkisi gelip kızın başına üşüşürlerken Katala, “Hâlâ çalışıyor musunuz?” dedi.

“Tabii, daha erken,” dedi Hochopepa. Başını kaldırdı. “Yoksa değil mi?”

“Sabahın erken saatlerini kastetmiyorsan, hayır,” dedi Meecham. “Gece yarısını bir saat geçiyor.”

Kulgan, “Şey,” dedi, “ilginç bir konuşmaya dalmıştık ve -”

“Zamanın nasıl geçtiğini unuttunuz,” dedi Katala. Ses tonundan bunu pek onaylamadığı belliydi. Pug Yıldızlimanı mülkünün tapu sahibiydi ve o gittiğinden beri topluluğun idaresini Katala üstlenmişti. Sakin yapısı, zekası ve insanları ustaca idare etmesi sayesinde büyü kullanıcıları ve ailelerinden oluşan sıra dışı topluluğun doğal lideri olmuştu. Hochopepa’nın zaman zaman ondan, “O diktatör kadın,” diye söz ettiği duyulsa da, saygı ve sevgiyle konuştuğu bilindiği için kimse buna aldırmazdı.

Kulgan, “Meclis’ten Shimone’nin gönderdiği bazı raporları tartışıyorduk,” dedi. Ortaklaşa alman bir kararla, Yıldızlimanı’ndaki Akademi ile Kelewan’daki Büyücüler Meclisi arasında mesaj yollanabilmesi için iki dünya arasındaki gedik belli aralıklarla kısa süreli olarak açılıyordu.

Katala umutla başını kaldırdı, ama Hochopepa, “Pug’dan hâlâ haber yok,” dedi.

Katala iç çekti ve birden sinirlenerek, “Hocho, Kulgan,” dedi, “araştırmalarınızda dilediğinizi yapabilirsiniz, ama zavallı Elgahar yorgunluktan neredeyse düşüp kalacak. Yeni Büyük Yol büyücülerinin neredeyse tüm eğitimlerini o yapıyor ve hiç şikayet etmiyor. Emeğinizin bir kısmını ona yardım etmeye ayırmalısınız.”

Kulgan piposunu çıkarıp, “Bir hatamızı düzelttin,” dedi. Hochopepa ile bakıştılar. İkisi de Katala’nın aksiliğinin kocasının bir yıldır yanında olmaması yüzünden olduğunu biliyorlardı.

“Gerçekten öyle,” dedi Hochopepa. O da Kulgan’ın yanında geçirdiği bir yılın sonunda edindiği alışkanlıkla bir pipo çıkardı. Meecham’ın bir defasında söylemiş olduğu gibi, iki büyücü bir elmanın iki yansıydılar.

“O pis kokulu şeyleri yakacaksanız onları alın ve buradan çıkın,” dedi Katala. “Burası Gamina’nın yatak odası ve odasının dumanla dolmasına izin verecek değilim.”

Piposunu yakmak üzere olan Kulgan durdu. “Pekala. Çocuk nasıl?”

Ağlamayı kesmiş olan Gamina alçak sesle konuştu. “İyiyim.” Konuşmayı öğrendiğinden beri sesi, az önceki bağırışı haricinde yumuşak, çocuksu bir fısıltının ötesine geçmemişti. “Ben... kötü bir düş gördüm.”

“Nasıl bir düş?” diye sordu Katala.

Gamina’nın gözleri yaşlarla dolmaya başladı. “Babamın bana seslendiğini duydum.”

Kulgan ile Hochopepa kıza dikkatle baktılar. Kulgan kızı korkutmamak için yumuşak bir sesle, “Sana ne dedi, çocuğum?” diye sordu.

Katala’nın beti benzi atmıştı, ama başka bir korku belirtisi göstermedi. Bir savaşçı soyundan geliyordu ve her şeyle başa çıkabilirdi, kocasının ne durumda olduğunu bilememek dışında her şeyle. Usulca o da, “Ne söyledi, Gamina?” dedi.

“O -” Sıkıntılı olduğu zamanlarda yaptığı gibi düşünce yoluyla konuşmaya başladı. O çok uzaklarda, yabancı bir yerde. Yanında birisi? birileri? daha var. Dedi ki, dedi ki -

“Ne, çocuğum?” dedi Hochopepa.

Dedi ki, bir mesaj beklemeliymişiz, sonra bir şey -değişti. Boş bir yere? gitmişti. Korktum. Çok yalnız hissettim.

Katala kıza sımsıkı sarıldı. Sesini kontrol etse de için için korkarak, “Yalnız değilsin, Gamina,” dedi. Ama Katala da kızın düşüncelerini paylaşıyordu. Pug bir Yüce olmak üzere Meclis tarafından alınıp ondan uzaklaştırıldığında bile kendini bu kadar yalnız hissetmemişti.

Pug bitkinlikle gözlerini kapattı. Gevşeyip başını Tomas’ın omzuna yasladı. Tomas dönüp baktı. “Ulaşabildin mi?”

Pug derin bir iç çekerek, “Evet,” dedi, “ama -sandığımdan daha zor oldu, çocuğu da korkuttum.”

“Yine de ulaştın. Tekrar yapabilecek misin?”,

“Sanırım. Kızın aklı eşsiz, bir dahaki sefere ulaşması daha kolay olacaktır. Bu işlemin nasıl yapıldığı konusunda daha çok şey biliyorum. Önceden yalnızca teoriyi biliyordum. Şimdi ise yaptım.”

“Güzel. Bu beceriye ihtiyacımız olabilir.”

Adını “gedikuzayı” koydukları, zaman ile fiziksel evrenin dokuları arasındaki o yerin griliğinde hızla ilerliyorlardı. Tomas Ryath’a, Pug Yıldızlimanı’ndakilerle bağlantısının bittiği işaretini verir vermez oraya gitmesini söylemişti. Ejderha düşünce yoluyla bir mesaj gönderdi. Nereye gitmek istiyorsun, Valheru?

Tomas sesli konuştu. “Ebedi Şehir’e.”

Ryath ürpererek çevresini saran hiçliği kontrolü altına alıp yolculuk gereksinimine göre şekillendirdi. Etraflarındaki şekilsiz grilik titreşti ve her nasılsa o sınırsız boyutta, o olmayan yerde yön değiştirdiler. Sonra çevrelerindeki gri doku yine dalgalandı ve kendilerini başka bir yerde buldular.

İleride, griliğin içinde tuhaf bir nokta belirdi, gedik-uzayındaki ilk gerçeklik belirtisiydi bu. Ryath fiziksel bir düzlemde hızla ilerliyormuşçasına büyüyordu, sonunda onun üzerine geldiler. Yabancı ve korkunç bir güzellikte bir şehirdi burası. Çarpık simetrili kuleler arasındaki tonozlu kemerlerin altında inanılmaz incelikte minareleri tuhaf yapılı binalar uzanıyordu. Karmaşık şekilli fıskiyelerden fışkıran sıvı gümüş kristale dönüşüyor, fıskiyenin mozaikleri üzerinde dökülünce çınlayan bir müzikle parçalanıp tekrar sıvıya dönüşerek mazgallardan aşağı akıyordu.

Ejderha yanaşıp hızla dalışa geçerek muhteşem bulvarın merkezinin üzerinde uçtu. Cadde baştan başa hiçbiri birbirinin eşi olmayan ve her biri yumuşak renk tonlarıyla parlayan mozaiklerle kaplıydı ve belli bir uzaklıktan bakınca durmaksızın değişen bir gökkuşağına benziyordu. Ejderhanın gölgesi üzerlerinden geçerken mozaik taşları göz kırpıp ışık saçıyor, sonra renk değiştiriyorlar, hava da müzikle doluyordu ve bu muhteşem güzellik, yumuşak pastel gün batımları muazzam dağları renkten renge boyarken ışıl ışıl akan derelerin yanı başındaki yeşilliklere içleri burularak özlem duymalarına neden oluyordu. Manzaralar neredeyse kendinden geçmesine neden olacaktı ve Pug başını sallayarak böylesine harika bir yer asla var olamayacağı için duyduğu belli belirsiz bir üzüntüyü aklından çıkardı. Başlarının üzerinde yüzlerce metre yükselen devasa kemerlerin altından geçip şehrin merkezine doğru ilerlerken usulca okşayan, yabani çiçek kokulu bir yağmur yağıyor, beyaz ve altın renkli ışıltılar, pembe ve kırmızı pırıltılar saçan, pastel yeşil ve mavi tonlarında minik taç yaprakları arasında yol alıyorlardı.

“Bu harikayı kim inşa etmiş?” diye sordu Pug.

“Kimse bilmiyor,” dedi Tomas, “bilinmeyen bir ırk. Belki de ölmüş tanrılar.” Üzerinde uçarlarken Pug şehri inceliyordu. “Belki de kimse inşa etmedi.”

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Pug.

“Sonu olmayan bir evrende her şey mümkün olmakla kalmaz, ne kadar imkansız olursa olsun bir zamanda ve bir yerde mutlaka gerçekleşir. Bu şehir yaratılış anında kendi kendine var olmuş olabilir. Burayı ilk kez çağlar önce Valherular buldu, aynı bu gördüğün haldeydi. Burası, Valheruların gitmiş oldukları çok sayıdaki evrenin en büyük mucizelerinden biri. Burada kimse yaşamamış ya da biz Valherular onları hiç görmedik. Bazıları bir süre yaşamak için buraya geldiler, ama kimse uzun zaman kalmadı. Burası asla değişmez, çünkü gerçek bir zamanın olmadığı bir yerde duruyor. Ebedi Şehir’in evrendeki gerçek anlamda ölümsüz olan tek şey olabileceği söylenir.” Kederli ve acı bir sesle, “Valheruların bazıları nefretleri yüzünden onu yok etmeye çalıştılar. Bu şehrin onların gazabı karşısında dayanan tek şey olduğu da söylenebilir,” dedi.

O sırada hafif bir kıpırtı Pug’ın dikkatini çekti ve bir anda uzaktaki bir binanın tepesinden bir yaratık sürüsü havaya sıçrayıp kanatlanarak onlara doğru gelmeye başladı. Onları işaret etti ve Tomas, “Demek bizi bekliyorlarmış,” dedi.

Pug’ın önceki yıl Büyük Yıldız gölü kıyılarında öldürdüğü elemental yaratıkların daha iri ve kırmızı olanları hızla üzerlerine geliyorlardı. İnsan şeklindeydiler ve iki ejderha binicisine doğru yaklaşırlarken iri, kızıl yarasa kanatlarıyla rüzgarı dövüyorlardı. Pug sakince, “İnecek miyiz?” diye sordu.

“Bu yalnızca ilk sınav. Pek bir işe yaramaz.”

Ryath bir savaş narası attı ve iblis ordusu duraksadı, sonra üzerlerine doğru dalışa geçtiler. İlk saldırıda Tomas’ın altın kılıcı bir yay çizdi ve yarasamsı kanatları parçalanan iki yaratık acı haykırışlarla aşağıdaki taşların üzerine düştüler. Pug’ın oluşturduğu mavi enerji kıvrılarak yaratıktan yaratığa geçiyor, acıyla kıvranarak uçma yetisini yitirip düşmelerine neden oluyordu. Yere düşenler yeşil bir alev ve gümüş rengi kıvılcımlarla yok oluyorlardı. Ryath ağzından ateş püskürttü ve alevlerin dokunduklarının tümü küle dönüştü. Birkaç saniye içinde yaratıklar gitmişti.

Ejderha döndü ve güzelliğin ortasında sessiz bir uğursuzluk gibi çökmüş, kara taştan yapılmış, meşum bir binaya doğru uçmaya başladı. Tomas, “Birisi gitmemiz gereken yeri bize fena halde belli ediyor,” dedi. “Tuzak olduğu çok açık.”

“Ryath’ı korumamız gerekecek mi?” diye sordu Pug,

Ejderha homurdandı, ama Tomas, “Ancak en güçlü büyülere karşı, zaten bu da gerekecek olursa bizler ölmüş oluruz, o da gerçek evrene dönebilir. Duydun mu?”

Duydum ve anladım, diye cevap verdi ejderha.

Taş döşemeli bir avlunun üzerine doğru alçaldılar ve ejderha daire çizmeye başladı. Tomas gücünü kullanarak kendisini ve Pug’ı Ryath’ın sırtından kaldırıp taşlara doğru indirdi. “Fıskiyelere dönüp dinlen. Su tatlı, etraf da dinlendirici. Bir terslik çıkacak olursa dilediğin yere git. Burada ya da Midkemia’da sana ihtiyacımız olursa çağrımı duyacaksın.”

Cevap vereceğim, Tomas.

Ejderha gitti ve Tomas Pug’a döndü. “Gel, ileride ilginç bir karşılama bulacağımızdan eminim.”

Pug çocukluk arkadaşına baktı. “Çocukken bile senin ilginçlik anlayışın benimkinden daha genişti. Ama zaten başka seçeneğimiz yok. İçeride Macros’u bulacak mıyız?”

“Kuşkusuz hayır, çünkü biz buraya getirildik. Düşman’ın bunu bizim için kolaylaştıracağını sanmam.”

Büyük, kara binanın tek kapısından girdiler ve eşikten geçtikleri anda dev bir taş kapı inerek arkalarını kapattı. Tomas alaycı bir ifadeyle arkalarına baktı. “Desene kolayca kaçabileceğiz.”

Pug taşı inceledi. “Gerekirse bunu halledebilirim, ama biraz zaman alır.”

Tomas başıyla onayladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Devam edelim.”

Uzun bir koridorda ilerlemeye başladılar, Pug etraflarında parlak bir ışık dairesi oluşturdu. Sıradan, düz ve üzerlerinde hiçbir şekil olmayan duvarlar tek bir yöne doğru gidiyorlardı. Zemin de aynı malzemeden yapılmıştı.

Koridorun sonunda, üzerinde ne bir işaret, ne de açmak için bir yeri olmayan bir kapı onaya çıktı. Pug kapıyı inceledikten sonra bir efsun yaptı. Kapı inatçı gıcırtılarla yükselip onlara yol açtı. Bir daire içinde kapıları olan oldukça büyük bir salona girdiler. Girmeleriyle birlikte kapılar açıldı ve kükreyen, tiz çığlıklar atan bir yaratıklar ordusu fırladı. Kartal başlı maymunlar, kaplumbağa kabukları içindeki dev kediler, kolları ve bacakları olan yılanlar, fazladan kolları olan adamlar -bir dehşet ordusu üzerlerine doğru akmaya başladı. Tomas kılıcını çekip kalkanını kaldırarak, “Hazır ol, ’Pug,” diye bağırdı.

Pug bir büyü yaptı ve başlarının üzerinde kızıl alevlerden bir çember patlayarak ilk sıradaki yaratıkları sarıp, onları sıcak, gümüş rengi

kıvılcımlarla havaya uçurdu. Yaratıkların çoğu oldukları yerde kaldılar, ama sıçrayabilen ya da uçabilenler alevleri aşarak geldiler ve Tomas'ın altın kılıcının gazabıyla tanıştılar. Onlara vurdukça parlak gümüş kıvılcımlarla patlıyorlar, bir de pis çürük kokusu yayıyorlardı. Kapılardan sürekli başka yaratıklar geliyor, arkadan sürekli bastırıyorlardı. Onlar bastırdıkça önlerindekiler Pug'ın mistik alevlerine doğru itiliyor ve bir an ışıklar saçarak patladıktan sonra kayboluyorlardı. "Bunların sonu gelecek gibi değil," dedi Pug.

Tomas kartal kanatlan olan dev bir sıçanı doğrarken başıyla onayladı. "Kapıları kapatabilir misin?"

Pug büyü yapmaya başladı ve kapılar zorla kapanırlarken salonu birbirine sürten metal ve taş sesleri doldurdu. Aradan geçmeye çalışan yaratıklar duvarlarla kapılar arasında sıkışıp, acıklı haykırış, çığlık ve ötüşlerle can veriyordu. Tomas alevleri aşan tüm yaratıkları öldürdü ve bir an ateş çemberinin içinde Pug ile ikisi kaldılar.

Tomas biraz soluklandı. "Bu sinir bozucu."

"Ben bitireyim," dedi Pug. Yanan çember dışa doğru genişlemeye başladı, dokunduğu her yaratık ölüyordu. Az sonra salonun duvarlarına dayanmıştı, son yaratık da patlayarak bir çığlıkla ölünce alevler kayboldu. Pug etraflarına bakındı. "Her kapının ardında bu canavarlardan onlarcası var. Sence ne tarafa?"

"Bence aşağıya," dedi Tomas. Pug elini uzatırken Tomas kalkanını sırtına astı. Kılıcını sımsıkı tutarken diğer eliyle Pug'ın elini tuttu. Bir başka efsun okundu ve Tomas arkadaşının saydamlaştığını gördü. Aşağı bakınca kendi bedeninin içinden zemini görebildiğini fark etti. Pug konuştuğunda sesi uzaklardan geliyordu. "Ben söyleyene dek elimi bırakma, yoksa seni geri getirmek zor olabilir."

Sonra Tomas zeminin yükseldiğini gördü, daha doğrusu batıyorlardı. Kayaların içine girerlerken bir karanlığa gömüldüler. Uzun bir süre sonra bir başka odaya girerken yeniden ışığı gördüler. Bir şey havayı hızla yardı ve Tomas böğründe bir acı duydu. Aşağı bakınca orada yaban domuzu başlı bir savaşçı gördü, güçlü omuzları vardı ve sırtına ve göğsüne gösterişli, mavi bir levha zırh giymişti. Böğürüp uzun dişlerinden salyalar akıtan yaratığın korkunç görünüşlü çift ağızlı baltasını savurduğu Tomas darbeyi kılıcıyla güçlükle karşılayabildi. Pug, "Bırak!" diye bağırdı.

Tomas Pug'ın elini bıraktığı anda tekrar somutlaştı. Yere düşüp, domuz-adamın önüne hafifçe indiği sırada yaratık baltasını tüm gücüyle indirdi. Tomas bir kez daha darbeyi savuşturup geriledi, kalkanını çıkarmaya çalışıyordu. Pug ayaklarının üzerine inip bir efsun okumaya başladı. Yaban domuzu yaratık o kadar iri cüsseli bir şey için çok hızlı hareket ediyor ve Tomas ancak savunmada kalabiliyordu. Sonra Valheru bir darbeyi savuşturup hamlesini yaptı ve yaratığı yaraladı. Yaratık öfkeyle böğürerek geriledi.

Pug bir yılan gibi hareket eden, titrek bir dumandan oluşan bir ip gönderdi. İlk birkaç saniyede yalnızca birkaç adım yol aldıktan sonra hızlanmaya başladı. Sonra duman saldıran bir kobra gibi fırlayıp yaban domuzu yaratığın bacaklarına çarptı. Aynı anda duman katılaşıp, yaratığı saran taş gibi ağır çizmelere dönüştü. Yaratık hareket etmeye çalışırken öfkeyle boğuluyordu. Tomas geri çekilemeyen domuz-adamı kolayca saf dışı etti. Kılıcını temizledi. "Yardımın için teşekkürler. Canımı sıkmaya başlamıştı."

Çocukluk arkadaşının bazı yönlerden hiç değişmemiş olduğunu gören Pug gülümsedi. Tomas'ın yaratığı eninde sonunda öldüreceğini biliyordu, ama zaman kaybetmek bir işe yaramazdı.

Tomas irkilerek yan tarafına baktı. "O baltanın biz maddi değilken bile vurabilmek gibi beklenmedik bir mistik gücü vardı."

"Ender olan bir şey, ama duyulmadık da değil," diye doğruladı Pug. Tomas gözlerini kapadı ve Pug yaranın iyileşmeye başladığını gördü. Önce kanın akışı durdu, ardından deri birleşip yapıştı. Buruşuk, kırmızı bir yara oluştu. O da gözden kaybolmaya başladı ve sonunda tertemiz bir cilt ortaya çıktı. Az sonra altın zincir zırhı ve beyaz yeleği bile onarılmıştı. Pug etkilenmişti.

Huzursuzca etrafına bakındı. "Bu fazla kolay," dedi. "Bunca gürültü ve patırtıya, rağmen bu tuzaklar çok komikti."

Tomas eliyle yan tarafını sıvazladı. "O kadar da komik değildi, ama genel olarak sana hak veriyorum. Sanırım cüretkar hareket edip tedbiri elden bırakmamız bekleniyor."

"Öyleyse gözümüzü dört açalım."

"Şimdi nereye?"

Pug etrafına bakındı. Oda taştan oyulmuştu ve birçok tünelin birleştiği bir yer olma dışında belli bir işlevi yok gibiydi. Tünellerin nereye çıktıkları ise

belli değildi. Pug büyük bir taşın üstüne oturdu. “Görüşümü göndereceğim. “Gözlerini kapattı ve başının üzerinde o hızla dönen, tuhaf, beyazımsı kürelerden bir başkası belirdi. Sonra küre birdenbire fırlayıp tünellerden birine daldı. Birkaç saniye sonra ise dönüp bir başkasına girdi. Neredeyse bir saat geçtikten sonra Pug cihazı geri çağırdı ve elinin bir işaretiyle yok etti. Gözlerini açtı. “Tünellerin hepsi birbirine ve buraya bağlanıyor.”

“Burası çıkışı olmayan bir yer mi yani?”

Pug ayağa kalktı. “Bir labirent. Bizim için bir tuzak, başka bir şey değil. Bir kez daha aşağı inmeliyiz.”

El ele tutuştular ve Pug onları bir kez daha katı kayalardan aşağı indirdi. Çok uzun gibi gelen bir süre boyunca karanlıkta aşağı doğru yol aldılar. Ardından kendilerini muazzam bir mağaranın tavanının hemen aşağısında buldular. Aşağıda ve biraz uzakta, mağarayı kızıl-turuncu bir ışıkla aydınlatan bir ateş çemberiyle çevresi tamamen sarılmış olan muazzam bir göl vardı. Ateşin ötesinde, kıyıda hafifçe salınan bir kayık, açık bir davetti. Gölün ortasında bir ada, adanın kıyılarında da savaş için giyinmiş, insana benzer yaratıkların beklemekte olduğunu görebiliyorlardı. Yaratıklar zemin katında tek bir kapısı ve tepesinde tek bir penceresi olan bir kulenin çevresinde toplanmışlardı.

Pug onları yere indirdi ve tekrar somutlaştırdı. Tomas yanan çembere bakıp, “Herhalde ateşi aşıp kayığı almamız, suyun altında pusuda bekleyen her ne varsa onu da atlatmamız, sonra da bütün o savaşçıları aşıp kuleye ulaşmamız gerekiyor,” dedi.

Pug; “Görünüşe bakılırsa yapmamız gereken bu,” derken sesi yorgundu. Ateşin kenarına doğru yürüdü ve, “Ama bence değil,” dedi. Pug elini savurarak bir daire çizdi, sonra bu hareketi bir daha tekrarladı. Mağaradaki hava Pug’ın eliyle çizdiği daireyi takip ederek dönmeye, başlarının üzerindeki muazzam taş kubbenin iç çeperi boyunca hareket etmeye başladı. Başlangıçta sıradan bir akım, biraz canlı bir esintiydi, sonra kısa sürede bir melteme dönüştü. Pug hareketi bir daha tekrarladı. Rüzgar hızla güçlendi ve alevler dans etmeye başlayıp, mağarayı çılgın ışıklar ve titrek gölgelerle doldurdular. Pug’ın bir başka hareketiyle rüzgar daha şiddetli ve sert esmeye, alevleri geri püskürtmeye başladı. Tomas izliyor, rüzgarın gücüne zorlanmadan dayanabiliyordu. Alevler kesikleşip yer yer sönmeye başladı, rüzgarın gücü karşısında yanmaya devam edemiyor gibiydi. Pug koluyla daha geniş bir daire çizdi, hızla hareket ederken neredeyse kendisi

de olduğu yerde dönecekti. Gölde kabarcıklar belirdi ve su köpürmeye başladı. Rüzgarın dövdüğü suların havaya yükselmesiyle birlikte su serpintileri oynak bir dansla püskürdü ve sular adanın kıyılarına doğru yöneldi. Dalgalar kabardı ve kısa sürede kayık alabora olup battı, köpüklerin kıyıyı kaplamasıyla da ateş ıslık gibi bir sesle söndü. Pug bağırarak bir sözcük söyledi ve mağara kızıl ateş parıltısının yerine berrak, beyaz bir ışıkla aydınlandı. Bu defa Pug kolunu tıpkı bir rüzgar değirmeni taklidi yaparak oynayan bir çocuk gibi döndürdü. Birkaç dakikaya kalmadan adadaki savaşçılar rüzgarın gücü karşısında ayakta duramayarak gerilemeye başladılar. Birinin çizmesi suya dokundu ve yeşil, deriyle kaplı bir şey uzanıp savaşçıyı bacağından yakaladı. Çığlıklar atan savaşçı suyun altına doğru çekildi. Bu sahne defalarca tekrarlandı ve savaşçılar sırayla gölün sakinleri tarafından yakalandılar. Ardından fırtınanın iyice şiddetlenip kulak parçalayıcı bir kasırgaya dönüşmesiyle birlikte Pug ve Tomas adadaki son figürün de ayakta durmaya çalışırken sulara doğru gerileyip, gölün köpüklü yüzeyinin altındaki şey tarafından yakalandığını gördüler. Pug ellerini birbirine vurarak rüzgarı durdurdu ve “Gel,” dedi.

Tomas gücünü kullanarak onları suyun yüzeyi üzerinden geçirip kulenin kapısının önüne getirdi. Kapıyı iterek açıp içeri girdiler.

Pug ve Tomas beş dakika boyunca kulenin tepesinde kendilerini neyin beklediğini tartıştılar. Kule duvarının iç yüzeyi boyunca dönerek tırmanan merdiven ancak tek sıra olarak çıkılabilecek genişlikteydi. Sonunda Pug, “Bundan daha hazırlıklı olamayız,” dedi. “Yukarı çıkmaktan başka yapacak bir şey yok.” Beyaz ve altın rengi içindeki savaşçı basamakları çıkarken o da onu izledi. Tepeye vardıklarında Tomas yukarıdaki tavan kapağına uzanırken Pug aşağı baktı ve taş zemine kadar apaçık bir düşüş olduğunu fark etti.

Tomas kapağı itti ve delikten yukarı doğru kayboldu. Pug da onu izledi. Kulenin tepesinde içeriği bir yatak, bir sandalye ve bir pencereden ibaret tek bir oda vardı. Sandalyede kahverengi cüppesini belinden bir sicimle bağlamış olan yaşlı bir adam oturuyordu. Pug da Tomas’ın yanında belirince okuduğu kitabı kapattı. Yavaşça gülümsedi.

“Macros,” dedi Pug.

“Seni geri götürmeye geldik,” dedi Tomas.

Büyücü yaralı ya da yorgunmuş gibi güçlükle doğruldu. İkisine doğru bir adım atarken tökezledi. Pug onu yakalamak için hareketlendi, ama Tomas

daha hızlıydı. Kolunu Macros'un beline doladı.

Sonra büyücü yabancı bir sesle gürledi, bu uzaklardaki bir fırtınanın ötesinden duyulan bir kükreme gibiydi. Kapak kapanırken kolunu uzatıp Tomas'ı kaburgalarını kıracakmış gibi yakaladı. Tomas bir an başını geriye atıp acıyla haykırdı, sonra Macros baş döndürücü bir güçle onu duvara doğru savurdu. Bir an donup kalan Pug bir büyü okumaya başladı, ama efsuncu ona göre çok daha hızlıydı. Kahverengili figür uzanıp Pug'ı kolayca yerden kaldırdı ve karşı duvara doğru fırlattı. Pug kemiklerini kıracak güçte bir çarpışla duvara vururken başını taşlara çarptı ve sertçe yere düştü. Yığıldığı yerde kaldı, kendinden geçtiği belliydi.

Tomas doğrulup kılıcını çektiği anda Macros döndü. Sonra bir anda büyücü kayboldu ve yerinde saldırmaya hazır, kabus gibi bir yaratık belirdi. Boyu iki metreden uzun ve Tomas'ın en az iki misli ağırlıkta olan yaratığın yalnızca dış hatları görülüyordu, geniş, tüylü kanatlarını açmıştı. Hareket ederken başındaki belli belirsiz boynuzları ve geniş, dimdik kulakları göründü. Hatları olmayan, kapkara bir maske parlak yakut gözlerle Valheru'ya bakıyordu. Puslu karanlığa gömülmüş yüzünde yalnızca gözleri ve ağzında, adeta içinde yanan bir ateşin kızıl-turuncu parıltısı görünüyordu. Bunun dışında yüzünün ve şeklinin tüm ayrıntıları belirsiz, kapkara bir gölgeden ibaretti. Tomas kılıcını savurdu ve metali yaratığa bir zarar vermeden içinden geçti. Yaratık ilerlerken Tomas geriledi.

Uzaklarda alaycı rüzgarlarla yankılanan, fısıltılı bir ses, "Çelimsiz şey," dedi. "Karşındaki şeyin seni yok etmek için eksiksiz bir hazırlık yapmadığını mı sandın?"

Tomas çömeldi, kılıcı elinde hazırdı. Altın başlığının altından kısık gözlerle yaratığa bakarken, "Ne tür bir yaratıksın sen?" dedi.

Fısıltılı ses, "Ben mi, savaşçı?" dedi. "Ben boşluğun bir çocuğu, hayalet ile hortlağın kardeşiyim. Bir dehşet Ustasıyım." Şaşırtıcı bir hızla uzanıp Tomas'ın kalkanını yakaladı ve tek bir hareketle ezerek çekip aldı. Tomas karşılık olarak bir hamle yaptı, ama yaratık uzanıp kılıç tutan kolunu bileğinden yakaladı. Tomas acıyla bağırdı. Gölge yaratığı, "Buraya varlığına son vermek için getirildim," dedi. Sonra rahat bir hareketle Tomas'ın kolunu büküp omzundan kopardı. Omuzundan oluk oluk kan fışkıran Tomas müthiş bir acıyla haykırarak taşlara yığıldı.

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi yaratık. "Korkulacak biri olduğuna dair uyarılmıştım. Ama sen bir hiçsin."

Tomas'ın yüzü bembeyaz ve ter içindeydi, gözleri acı ve dehşetle büyümüştü. "Kim..." dedi nefes nefese. "Kim uyardı seni?"

"Senin yapını bilenler, insan-yaratık." Dehşet elinde Tomas'ın kolu ve kılıcıyla duruyordu. "Efsuncu'nun gerçek hapishanesini aramak yerine buraya geleceğini bile anladılar."

Bayılmak üzere olan Tomas, "Nerede o?" dedi nefes nefese.

Yaratık kötücül bir fısıltıyla, "Başarısız oldun," dedi.

Kendinden geçmek üzere olan Tomas tüm gücünü toplayıp, adeta hırlayarak konuştu. "Demek bilmiyorsun. Bütün gücüne rağmen yalnızca bir uşaksın. Düşman'ın sana söyledikleri dışında hiçbir şey bilmiyorsun." Aşağılayıcı bir sesle, "Köle," diyerek ona tükürdü.

Dehşet neşeli, hafif bir kahkahayla konuştu. "Ben önemli biriyim. Efsun yapıcının nerede saklandığını biliyorum. Tahmin etmeniz gereken yerde kalıyor: bir hapishane olmaya en uzak, bu yüzden de en uygun olan yerde. O Bahçe'de yaşıyor."

Tomas birdenbire sırıtarak ayağa kalktı. Yaratık duraksadı, elindeki kol yavaş yavaş silinip gözden kaybolurken Tomas'ın bedeninde yeniden ortaya çıkmış, kalkan da metalik bir gıcırtıyla kendi kendine düzelerek odanın karşı tarafından hızla fırlayıp yeniden sol kolundaki yerini almıştı. Yaratık Tomas'a doğru hareketlendi, ama beyazlı savaşçı kılıcını göz kamaştırıcı bir hızla savurdu ve bu defa metal öfkeyle inerek çarptığı anda altın rengi kıvılcımlar ve ıslık gibi bir ses çıkardı. Kestiği yerden acı bir duman çıktı ve yaratık kısık sesle, acı dolu bir çığlık attı. Tomas art arda darbelerle yaratığı geriletirken, "Anlaşılan kibirli ve küstah olan yalnızca ben değilim," dedi. "İllüzyon yaratabilenler de yalnızca senin efendilerin değil. Budala yaratık, seni ve kardeşlerini bu evrenden sürenlerin ben ve kardeşlerim olduğunu bilmiyor musun? Sence ben, adına Tomas denilen Ashen-Shugar, senin gibilerinden korkar mıyım? Bir zamanlar Dehşetlordlarının hakkından gelmiş olan ben?"

Yaratık korku ve öfkeyle sindi, çığlıkları uzak yankılar gibiydi. Sonra müzikal bir çınlamayla yaratığın çevresinde berrak, değerli kristal taşlar belirdi. Her biri hızla uzayıp, yaratığın çevresinde saydam parmaklıklardan bir kafes oluşturdular. Tomas sırıtırken Pug gece kadar kara yaratığın etrafındaki mistik kafesi tamamladı. Dehşet uzandı ve saydam parmaklıklara dokununca kısık, acı bir sesle haykırdı. Pug kendinden geçip kaldığı yerden doğruldu ve cama benzeyen parmaklıkların arasından

uzanmaya çalışan, ama birine dokunduğu anda geri çekilen yaratığın yanına geldi. Çığlıklar atıp ulurken yabancı sesi tuhaf; boğuk bir fısıltı gibiydi. “Bu şey nedir?” diye sordu Pug.

“Bir Dehşetustası, Yaşamayanlardan biri. Doğası bizim varlığımızın özüne bile yabancı olan bir şey. Zaman ve mekanın en uzak noktalarındaki, çok az canlının ulaşabileceği ve hayatta kalabileceği, garip bir evrenden gelmiş. Bu evrene girdiğinde kendi türünden diğerlerinin yaptığı gibi yaşamın özünü yer. Üzerine basacak olsa otlar kurur. Yürüyen bir ölüm gibidir, yalnızca Valheruların bile sakındıkları Dehşetlordları bunlardan daha güçlüdür. Bu şeyin Ebedi Şehir’e getirilmiş olması, Düşman ile Murmandamus’un serbest bırakacakları potansiyel ölüme aldırmadıklarını gösteriyor.” Duraksadı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Ayrıca şu Düşman’ın şimdiye dek anladıklarımızın ötesinde nasıl bir şey olduğunu da düşündürüyor bana.” Pug’a baktı, “Nasılsın?”

Pug gerinerek, “Galiba bir kaburgam kırılmış,” dedi.

Tomas başıyla onayladı. “Yalnızca onu kırdığın için şanslısın. Bağışla, onu biraz daha oyalayabileceğimi sanıyordum.”

Pug omuzlarım silkip acıyla irkildi. Alçak sesle uluyan yaratığı göstererek, “Ona ne yapacağız?” dedi.

“Onu kendi evrenine geri gönderebiliriz, ama bu zaman alır. Bu kafes ne kadar dayanır?”

“Normal olarak yüzyıllar boyunca,” dedi Pug. “Burada ise belki de sonsuza dek.”

Tomas, “Güzel.” diyerek kapıya doğru yöneldi.

Kara yaratıktan korku dolu bir çığlık yükseldi. “Hayır, efendi!” diye bağırdı. “Beni burada bırakma! Ölene dek çağlar boyunca çürürüm! Ebedi bir acı olur! Şimdiden acıktım! Beni bırakın, size nimet ederim, efendi!”

“Ona güvenebilir miyiz?” dedi Pug.

“Tabii ki, hayır,” dedi Tomas.

Pug, “Hiçbir şeye acı çektirmek hoşuma gitmiyor,” dedi.

Tomas merdivenlerden aceleyle inerken, “Her zaman şefkatli bir yanın vardı zaten,” dedi. Çığlık ve küfürler arasında Pug da onu izledi. “O yaratıklar evrenlerde bulunanlar arasında en yıkıcı olanlardır,” dedi Tomas, “yaşamın karşıtıdırlar. Serbest kalacak olurlarsa dehşetlerle başa çıkmak yeterince zordur; Dehşetustalarını kontrol etmek ise imkansızdır.”

Kapıya ulaşıp dışarı çıktılar. “Bizi yüzeye çıkarabilecek durumda mısın?” dedi Tomas.

Pug ağır ağır gerinerek yaralı yanını kontrol etti. “Yapabilirim. “

Efsununu okudu ve Tomas’ın elini tutarak havaya yükseldi, bir kez daha madde halinden çıkarak mağaranın taş tavanından geçtiler. Onlar gittikten sonra mağarada kalan tek ses, adadaki kulenin tepesinden gelen zayıf, insanlık dışı çığlıklardı.

“Bahçe nedir?” diye sordu Pug.

“Şehre ait, ama orada olmayan bir yer,” dedi Tomas. Gözlerini kapadı ve az sonra Ryath gökyüzünden alçaldı. Bindiler ve Tomas, “Bahçe’ye, Ryath,” dedi.

Ejderha kanatlarını çırparak yükseldi, az sonra bir kez daha Ebedi Şehir’in eşsiz manzarası üzerinde hızla uçuyorlardı. Aşağıda işlevleri hakkında bir fikir veren, ama ne olduklarını belli etmeyen başka yabancı binalar görüyorlardı. Pug uzaklarda şehirden yükselen yedi sütun görüyordu, bu imkansız yerde uzaklık ölçülebilirse tabii. İlk bakışta siyah görünüyorlardı, ama yaklaştıkça Pug içlerinde minik ışıltılar olduğunu gördü.

İlgisini fark eden Tomas, “Yıldız kuleleri, Pug,” dedi.

Ryath’a düşünce yoluyla bir komut verdi ve ejderha yatarak, miller boyunca uzanan muazzam, açık bir meydanın çevresinde bir daire şeklinde sıralanmış olan sütunlardan birine iyice yaklaştı.

Geçerlerken Pug hayret içinde sütunların minik yıldız, kuyruklu yıldız ve gezegenlerden, sütunun içinde gerçek uzay kadar kara bir boşlukta hapsolmuş, dönüp duran minyatür galaksilerden oluştuğunu gördü. Tomas Pug’ın hayranlığı karşısında güldü. “Hayır, ne olduklarını bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Sanat olabilir. Anlamak için bir araç olabilir.” Duraksadı ve, “Gerçek evren o sütunların içinde olabilir,” diye ekledi.

Uçarak uzaklaşırlarken Pug dönüp Yıldız Kuleleri’ne baktı. “Ebedi Şehir’in bir başka sırrı, ha?”

“Evet,” dedi Tomas, “üstelik en gösterişli olanı da değil. Şuraya bak.” Kızıl bir parıltının görüldüğü ufku işaret etti. Hızla yaklaştıkça bir alev duvarına dönüştü, üzerinde oluşan ısı dalgalanması ardındaki her şeyin görüntüsünü çarpıtıyordu. Alevlerin üzerinden geçerlerken onları yükselen, kavurucu sıcak dalgaları karşıladı.

“Neydi bu?”

Tomas, “Bir alev duvarı,” dedi. “Yaklaşık bir mil boyunca düz bir hat boyunca uzanır. Belli bir amacı, bir nedeni, yararı yok. Yalnızca orada duruyor.”

Uçmaya devam ederek hiçbir bina olmayan bir yere geldiler. Ejderha yeşil bir bölgeye doğru alçaldı. Alçalırlarken Pug şehrin kenarında havada asılı duran, gedik-uzayının griliğine karşı yuvarlak, karanlık hatları belli olan bir şekil gördü. “Bu son derece tuhaf yerin en tuhaf özelliği,” dedi Tomas. “Senin sezgilerin bende olsa, buraya ilk geldiğimizde aklıma Bahçe gelirdi. Orası havada yüzen bir bitki bahçesi. Macros’un güçlerinin etkisiz kılınabileceğini kabul edersek, burası kaçabileceği son yer. Ebedi Şehir’de beklenmedik sayısız hazine vardır. Altın ve diğer bariz zenginliklerin yanı sıra muazzam güçleri olan yabancı makineler, güçlü ve gizemli araçlar, hatta belki gerçek uzaya dönmenin bir yolu bile vardır. Ama şehirde Midkemia’ya dönmenin bir yolu olsa bile Macros oraya erişemez.”

Pug aşağı baktı. Şehrin üç yüz metre kadar yukarısındalardı ve hızla alçalıyorlardı. Ebedi Şehir’in sınırlarının ötesinde gedik-uzayın griliği görülebiliyordu. Bahçe’nin sınırına yaklaşırlarken Pug kenar boyunca birçok noktadan puslu şelaleler aktığını gördü. Bahçe, Pug’ın ancak bir hendek olduğunu tasavvur edebildiği bir şeyle çevriliydi. Ama Bahçe’nin kenarlarında su akması gerekirken hiçbir şey yoktu -yalnızca gedik-uzayının boşluğu vardı.

Bahçe’nin kenarının üzerinden geçtiler ve Pug şehrin ötesinde yüzenin daire şeklinde, geniş bir arazi olduğunu anladı. Bu yuvarlak dünya, yüzeyinin her bir noktasını örten zengin bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Kıvrılarak giden akarsular kenardan aşağı dökülüyorlardı. Her çeşit meyveyi görmek mümkündü. Pug, “Burası gerçekten de mümkün olamayacak bir yer,” dedi.

Tomas taş bir yapıyı gösterdi. “Burada bir köprü olmalıydı.” Pug ilk bakışta hendeğin üzerinde bir zamanlar gerçekten de bir köprü olduğunu anlamıştı. Parçalanmış, geriye yerdeki taş temelleri kalmıştı. Hendeğin karşı yanında bu temelin bir eşi yatıyordu. “Bu yer bir zamanlar gerçek bir dünyada var olmuşsa, onu buraya getiren kişi ya da şey Bahçe’nin etrafında dolaşan nehri de eklemeyi ihmal etmiş. Köprü de yıkılınca, Bahçe’den çıkmanın hiçbir yolu kalmamış.”

Ağaçların arasında dolaşarak aramaya başladılar. Burada Pug’ın Midkemia’dan tanıdıklarının yanında Kelewan’dan bildiği çeşitlerin çoğu

da ekiliydi, hatta başka dünyalardan gelmiş, görülmedik ağaçlar da vardı. Yanından geçtikleri iri, boru şeklindeki bir grup bitki, ejderhanın kanatlarının rüzgarı ile neredeyse müziği andıran, ürpertici, flüte benzer sesler çıkarmaya başladılar. Üzerinden hızla geçtikleri şarap renkli bir dizi çiçek patlayarak beyaza bürünüyorlar, tohumlarını onların rüzgarına doğru savuruyorlardı. Tomas'ın da tahmin ettiği gibi, Bahçe'nin çevresindeki diğer köprüler de yıkılmıştı.

Çalılıkların arasında küçük hayvanlar koşuşamıyor, yukarıdaki potansiyel avcıdan saklanıyorlardı. Sonra semada kendilerine doğru yaklaşan bir başka şekil belirdi.

Oktan daha hızlı hareket eden bir şey kendilerine doğru uçuyordu. Üzerlerine atılmadan önceki anda Ryath kemikleri titreten bir savaş narası kopardı. Cevabı geldi.

Pençelerini açıp başını uzatmış, ağzından dalga dalga ateş püskürten dev bir kara ejderha saldırdı. Tomas Pug ile kendisini alevlerden koruyacak bir engel oluşturdu.

Ryath da saldırıya karşılık verdi ve iki ejderha çarpışmaya başladılar. Bahçenin üzerinde uçarlarken pençe ve dişleriyle boğuşuyorlardı. Tomas kılıcını savurdu, ama diğer ejderhaya yetişemiyordu. "Bu kadim bir canavar," diye bağırdı Tomas, "Onun türü Midkemia'da artık yok. Burada çağlardır büyük kara yaşamıyor."

Pug, "Nereden gelmiş?" diye bağırdı, ama Tomas soruyu duyamamış gibiydi. Pug karanın kanatlarının darbelerini hissediyordu, ama Tomas'ın büyüsü ikisini de yerlerinde tutmaya yetiyordu. Yalnızca Ryath dövüşü kazanamayacak olursa bir sorunları olacaktı, çünkü Pug'ın ejderhanın dünyalar arasında nasıl uçtuğu konusunda bazı fikirleri vardı ve bu teorileri denemek istemiyordu. Ryath yenilirse orada mahsur kalabilirlerdi.

Ama altın ejderhanın gücü karanınkine denkti, Tomas da vurabilecek kadar yaklaştığı her defasında karayı cezalandırıyordu. Pug da bir efsunla saldırıya geçti. Çatırdayan enerjiler düşman ejderhaya çarpınca canavar kızgınlık ve acıyla çığlık atarak başını geriye savurdu. Ryath açıklıktan yakalayıp karanın gırtlağını ısırırken, pençeleriyle de daha az korunan karnını yardı. Altın ejderhanın dişleri boğazdaki kalın pulları kıramıyor, ancak ezebiliyor, ama pençeler karanın karnına bir hayli zarar veriyordu. Dövüş iki muazzam ejderhayı Bahçe'nin merkezinden uzaklaştırmış, hendeğin kenarına doğru sürüklemişti.

Kara artık kaçmaya çalışıyordu, ama Ryath dişlerini sımsıkı geçirmiş, bırakmıyordu. Pug ve Tomas altının dengesini kaybedip aşağı doğru çekilmeye başladığını hissettiler. Sonra birden tekrar yükselmeye başladılar. Kara yenilmiş, uçmayı da bırakmıştı. Birden eklenen ağırlığı Ryath'ı aşağı çekmiş, ama o da zamanında bırakmış ve hepsini birden aşağı sürüklenmekten kurtarmıştı.

Pug karanın Bahçe'nin kenarından aşağı düşüp, şehirle arasındaki hendekte gözden kayboluşunu izledi. O izlerken ejderha şehrin aşağısına doğru düşmeye devam ediyordu, sonra grilikte siyah bir noktaya dönüştü ve nihayet tamamen gözden kayboldu. Pug Tomas'ın, "İyi dövüştün, Ryath," dediğini duydu. "Senin kadar hünerlisine binmemiştim, buna müthiş Shuraga da dahil."

Ryath, Güzel konuştun, Tomas, derken Pug ejderhanın gururunun okşandığını hissediyordu. Sözlerin için teşekkürler.

Ama o kadim bir erkekti ve benim kadar güçlü değildi, bu yüzden göründüğü kadar zorlu bir dövüş olmadı. Sırtımda sen ve Pug olmasanız, bu kadar tedbirli hareket etmezdim. Yine de senin ve Pug'ın yardımlarınız çok faydalı oldu.

Adanın üzerinde daireler çizerek tekrar aramaya başladılar. Geniş bir yerdi ve bitki örtüsü sıktı, ama nihayet Pug işaret edip, "Tomas!" diye bağırdı.

Tomas arkadaşının gösterdiği yere bakınca, bir açıklığın ortasında kollarını sallayarak zıplayan birini gördü. Tomas ejderhaya alçalmasını söylerken onlar da ellerini sallayarak karşılık verdiler. Figür dev kanatların rüzgarından korunmak, için gözlerini koruyarak geriledi. Elinde bir değnek vardı ve o tanıdık kahverengi dokuma giysiyi giyiyordu. Bu Macros'tu. Onlar inmeye başlarken el sallamaya devam ediyordu.

Ejderhanın ayakları yere değerken Macros'un yüzünde pes etmiş gibi bir ifade vardı. Bir anlık garip, anlaşılmaz bir sessizliğin ardından onun iç çektiğini duydular. "Keşke bunu yapmasaydınız," dedi.

Evren çöktü ve başlarına yıkıldı.

Yer altlarından kayıp gitmişti sanki. Pug bir an dengesini kaybetti, sonra doğruldu ve Tomas'ın da öyle yaptığını gördü. Macros değneğine dayanmış, etrafına bakıyordu, sonra bir taşa oturdu. Düşme hissi yavaşladı, sonra durdu, ama yukarıda gökyüzü değişmiş, gedik-uzayının griliğinin yerini kapkara bir boşluktaki göz kamaştırıcı yıldızlar almıştı. Macros, "Bu

adadaki hava konusunda bir şeyler yapmalısın, Pug," dedi. "Bir an sonra o da olmayacak."

Pug hiç duraksamadan hızla bir efsun okuyarak gözlerini kapadı. Diğerleri yukarıda hafifçe parlayan bir kubbe oluştuğunu görüyorlardı. Pug gözlerini açtı.

"Eh, bilmeniz imkansızdı," dedi Macros. Gözleri kısıldı ve sesi kızgınlıkla yükseldi. "Ama bu tuzağı tahmin edecek kadar akıllı olmanız gerekirdi!"

Pug ve Tomas, tıpkı çocukluklarında mutfaktaki bir beceriksizlikleri yüzünden Tomas'ın babası tarafından azarlandıklarında olduğu gibi bir anda suçluluk duygusuna kapıldılar. Pug bu duyguyu üzerinden atarak, "Bize el salladığını görünce güvenli olduğunu düşündük," dedi.

Macros bir an gözlerini kapatıp başını değneğine dayadı, sonra derin bir iç çekti. "Benim yaşımda olmanın sorunlarından biri, senden daha genç olan herkesi çocuk olarak görmek; hele etrafındaki herkes senden daha gençse, çocuklardan oluşan bir evrende yaşıyorsundur. Bu yüzden beni biraz fazla kızdırdınız." Başını salladı. "Size hemen öfkelendiğim için bağışlayın. Sizi uyarmaya çalışıyordum. Eldarlardan öğrendiğin yeteneklerinden birini kullanmayı düşünebilseydin, ejderhanın gürültüsüne rağmen konuşabilirdik. O zaman da Tomas beni kaldırıp ejderhaya bindirebilirdi ve bu belanın içinde olmazdık."

Pug ve Tomas bir kez daha suçlu gözlerle bakıştılar. Sonra Macros, "Ama artık yapacak bir şey yok," dedi, "kabahat bulmak da bir işe yaramaz. En azından buraya zamanında geldiniz."

Tomas'ın gözleri kısıldı. "Zamanında mı? Geleceğimizi biliyor muydun?"

"Kulgan ile bana bıraktığın mesajda artık geleceği okuyamadığını söylemiştin."

Macros gülümsedi. "Yalan söyledim."

Pug ve Tomas şaşkınlıktan dillerini yutmuşlardı. Macros doğrulup yürümeye başladı. "Gerçek şu ki, size son mesajımı kaleme aldığım sırada geleceği görebiliyordum, ama artık göremiyorum. Güçlerim elimden alındığında olacakları görebilme yeteneğimi de yitirmiş oldum."

"Güçlerin artık yok mu?" dedi Pug, bunun Macros için ne kadar sarsıcı bir kayıp olduğunu hemen anlamıştı. Macros büyü sanatlarının en büyük ustasıydı ve Pug, tüm benliğine ve doğasına anlam katan şeyin bir anda

elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu ancak tahmin edebiliyordu. Büyüsü olmayan bir büyücü, kanatları olmayan bir kuş gibiydi. Pug bir an Macros'la göz göze geldi ve ikisi de aralarında bir anlayış olduğunu sezdiler.

Macros daha sakin bir sesle, "Beni buraya getirenler beni yok edemediler -hâlâ ihtiyar, çetin bir cevizim- ama güçlerimi yok etmeyi başardılar. Artık güçsüzüm." Parmağıyla başını işaret etti. "Ama bende bilgi, sizde de güç var. Size evrende kimsenin yapamayacağı şekilde yol gösterebilirim, Pug." Derin bir nefes aldı. "Durumu sizin sahip olduğunuzun daha üstün bilgiler ışığında değerlendirebilirim. Karşımızdaki şey hakkında evrendeki tanrılar hariç herkesten daha çok şey biliyorum. Size yardım edebilirim."

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Pug.

Macros oturmalarını işaret edince oturdular. Efsuncu Ryath'a, "Rhuagh'ın kızı," dedi, "bu bitki adasında az da olsa av hayvanı var. Akıllıysan aç kalmazsın."

"Avlanacağım," dedi ejderha.

Pug, "Bahçe'nin çevresinde oluşturduğum koruyucu kabuğun sınırlarına dikkat et," diye uyardı.

Ejderha, "Ederim," diyerek kanatlandı.

Macros ikisine bakıp, "Seninle gediği kapatırken, bana kullanmam için yıkıcı güçte enerjiler verdin, Pug," dedi. "Bu işlemin bir yan sonucu olarak, dünyalar arasındaki engeli yıkmaya çalışan şey için karanlıkta bir fener ateşine dönüştüm."

"Düşman," dedi Pug.

Macros başıyla onayladı. "Yakalandım ve bir çarpışma oldu. Neyse ki, karşımdaki şey ne kadar güçlü olursa olsun, benim de kendimce güçlerim var... vardı."

"Sınama Kulesi'ndeki görüntülerde, Düşman'ın o evreni tekrar ele geçirmek için kullanabileceği o çarpık gediği senin kapattığını izlediğimi anımsıyorum," dedi Pug.

Macros omuzlarını silkti. "Yeterince uzun yaşarsan bir şeyler öğreniyorsun. Ayrıca ben öldürülemez olabilirim." Son sözü kederli bir ses tonuyla söylemişti. "Neyse, bir süre çarpıştık. Ne kadar sürdüğünü bilemiyorum, dünyalar arasında zamanın pek de bir şey ifade etmediğini herhalde siz de görmüşsünüzdür.

“Ama sonunda buraya, Bahçe’ye çekilmek zorunda kaldım, güçlerim de sınırlıydı. Bazı güçlerimi zekice yapılmış aletlerle arttırabileceğim şehre ise erişemiyordum. Biz de sonuna kadar çarpıştık, ta ki güçlerim elimden almana ve bu tuzak kurulana dek. Sonra Düşman köprüleri yıkarak gitti. Böylece siz gelene dek beklemek zorunda kaldım.”

“Öyleyse neden son mesajında bir şey söylemedin?” dedi Pug. “Daha erken gelebilirdik.”

“Siz ikinizin zamanı gelmeden peşimden gelmenize izin veremezdim. Tomas, senin kendinle yüzleşmen gerekiyordu ve Pug, senin de ancak eldarların verebileceği eğitime ihtiyacın vardı. Ben de zamanımı boşa geçirmedim. Bazı yaralarımı tedavi ettim ve” -değneğini gösterdi- “ahşap oymacılığına bile başladım. Ama alet olarak taş kullanmanızı tavsiye etmem.

Hayır, her şey normal zamanında olmalıydı. Artık yaklaşan savaş için hazır birer silah oldunuz.” Gözlerini etrafında gezdirdi. “Tabii bu tuzaktan kurtulabilirsek.”

Pug yukarıdaki parlak kabuğa baktı. İçinden yıldızları görebiliyorlardı, ama görünüşlerinde bir tuhaflık vardı, sanki tuhaf bir tempoyla titreşiyorlardı. “Ne tür bir tuzağa düştük?”

“En zekice hazırlanmış olanlarından birine,” dedi Macros. “Bir zaman tuzağına. Bahçe’ye ayak bastığınız anda tuzak da harekete geçti. Tuzağı kuranlar bizi zamanda geriye gönderiyorlar, her geçen gün için bir gün geriye. Herhalde şu anda siz ikiniz ejderhanın sırtında oturmuş, beni arıyorsunuzdur. Yaklaşık beş dakika sonra da kara ejderhayla dövüşüyor olacaksınız. Böyle devam edip gidecek.”

“Ne yapmamız gerek?” dedi Tomas.

Macros alaycı bir ifadeyle baktı. “Yapmak mı? Şu anda tecrit edilmiş, çaresiz bir durumdayız, çünkü karşımızdakiler bizim onları geçmişte de yenmediğimizi biliyorlar, doğanın bu tür paradokslar için sınırları vardır, yani tek umudumuz bir şekilde kurtulup gerçek zamanımıza dönmemiz... çok geç olmadan.”

“Bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Pug.

Macros tekrar taşa oturarak sakalını sıvazladı. “İşte sorun da bu. Bilmiyorum, Pug. Gerçekten bilmiyorum.”

HABERCİLER

ARUTHA UFKU İZLİYORDU.

Atlı birlikler dörtnala kapıya doğru gelirlerken arkalarında gökyüzü toz bulutlarıyla kaplanmıştı. Murmandamus'un ordusu Armengar'a doğru yürüyordu. Ağıl ve tarlalardan gelenlerin sonuncuları da sığır ve koyun sürüleriyle ve ekin yüklü arabalarıyla kapılara ulaşıp şehre giriyorlardı. Son yıllardaki nüfus azalması yüzünden herkese, hatta hayvanlara bile yetecek yer vardı.

Armengar'a çağırılanlar şehre gelirlerken Guy, Amos, Armand de Sevigny ve diğer komutanlar, yaklaşan birlikleri yavaşlatmak için üç gündür hafif çatışma gruplarıyla saldırıyorlardı. Zaman zaman Arutha ve diğerleri de onların yanında yer almış, ellerinden geldiği kadar yardım etmişlerdi.

Baru ve Roald da Arutha'nın yanında durmuş, Murmandamus'un ordusu yeri göğü inleterek tozların arasından çıkagelmeden önce araziyi terk eden son atlıları izliyorlardı. Baru, "Koruyucu," dedi.

"Tekgöz bu defa ucuz kurtuldu," dedi Roald. Dörtnala ilerleyen atlıların hemen arkasında onları yakından takip eden yaya goblinler ve atlı moredheller vardı. Guy'ın birliğini kovalarken kara elfler goblin müttefiklerini kısa sürede geride bırakmışlardı. Ama en arkadaki atlıya ulaştıkları anda bir başka birlikteki okçular dönüp Guy'ın adamlarının üzerinden aşan atışlarla moredhellere ok yağdırmaya başladılar. Durup gerilediler ve iki Armengar bölüğü de yeniden dörtnala kapıya yöneldiler.

Arutha usulca konuştu. "Martin de onlarlaydı."

Jimmy ve Locklear koşturarak geldiler, Amos da hemen arkalarındaydı. Eski kaptan, "De Sevigny, birisi Yabon'a gidecekse bu gece yola çıkmak zorunda olduğunu söylüyor. Sonra tepelerdeki tüm devriyeler yamaçlardaki tabyalara çekilecekler. Yarın gün ortasında o tepelerde yalnızca Kara Kardeşler ve goblinler kalmış olacak."

Arutha sonunda Baru’nun güneye haber gönderme planını kabul etmişti. “Pekala, ama birini göndermeden önce Guy ile son olarak birkaç şey daha konuşmak istiyorum.”

“Tekgöz’ü tanıyorsam,” dedi Amos, “ki tanıyorum, kapı kapandıktan sonra birkaç dakikaya kalmadan yanına gelmiş olur.”

Amos’un tahminini doğrularcasına, arkada kalan son adamlar da kapılardan girer girmez Guy surlara çıkmış, yaklaşan orduyu inceliyordu.

İşaret verdi ve hendeğin üzerindeki köprü geri geri hareket edip, surların temelinde ağır ağır gözden kayboldu. Roald aşağı bakarak, “Ben de bunun nasıl kalkacağını merak ediyordum,” dedi.

Guy artık tamamen açık olan hendeği işaret etti. “Bir asma köprü dışarıdan da açılabilir. Bu ise ana kapı odasının altındaki, yalnızca oradan hareket ettirilebilen bir vinçle çalışıyor.” Arutha’ya, “Yanlış tahmin etmişiz,” dedi. “Karşımızda yalnızca yirmi beş, belki otuz bin kişi olacağını sanıyordum.”

“Sence kaç kişi?” diye sordu Arutha.

Martin ile Briana merdivenlerden çıkarlarken Guy, “Elliye yakın,” dedi.

Arutha kardeşine bakarken Martin, “Evet, Arutha,” dedi, “hiç bu kadar çok goblin ve moredheli bir arada görmemiştim. Bayırlardan, ormanlardan sel gibi geliyorlar. Hepsi bu kadar da değil. Dağ trolleri, bölükler dolusu. Devler de.”

Locklear’ın gözleri büyüdü. “Devler mi!” Jimmy sessiz olması için dirseğiyle dürtünce ona kızgın bir bakış attı.

“Kaç tane?” diye sordu Amos.

“Görünüşe bakılırsa yüzlerce,” dedi Guy. “Diğerlerinden en az bir bir buçuk metre daha uzunlar. Ayrıca her yerde eşit sayıda dağılmışlarsa, Murmandamus’un sancağı altına binlercesi girmiş demektir. Ordusunun ana kuvvetleri hâlâ bir haftalık yolda, Isbandia Vadisi’nin kuzeyinde kamptalar. Bu üzerimize gelenler yalnızca öncü kuvvetler. Bu gece surlarımızın karşısında on bin kişi kamp kurmuş olacak. On gün sonra sayıları beş misline çıkacak.”

Arutha bir süre sessizce surlardan ileriye baktıktan sonra, “Yani Yabon’dan destek kuvvetler gelene kadar dayanamayacağımızı söylüyorsun,” dedi.

“Bu normal bir ordu olsaydı, dayanabiliriz, derdim,” diye cevapladı Guy. “Ama tecrübelerim Murmandamus’un bazı numaralar yapacağını söylüyor.

Tahminimce şehri ele geçirmek için en iyi olasılıkla bile yalnızca dört haftası var, yoksa dağları aşmak için yeterli zamanı kalmaz. Bir düzine küçük geçidi askerleriyle doldurup ordusunu diğer tarafta yeniden toparlaması ve dosdoğru güneye, Tyr-Sog'a hareket etmesi gerek. Batıya, Inclindel'e gidemez, çünkü şehre ulaşmak ve Yabon Şehri ile Loriel'den destek kuvvetler gelmeden garnizonları yakıp yıkmak çok zaman alır. Kısa sürede Krallık'a girip, baharda bir sefer için hazırlık yapmak zorunda. Burada gereğinden bir hafta bile fazla oyalanacak olursa dağlarda ilk karlara yakalanma riskine girmiş olur. Şu anda onun en büyük düşmanı zaman."

"Cüceler!" dedi Martin.

Arutha ve Guy, Crydee Dükü'ne baktılar. "Dolgan ile Harthorn tüm kardeşleriyle Taş Dağı'nda müzakere edecekler. Orada iki üç bin cüce olacaktır."

Guy, "İki bin cüce savaşçı, Vandros'un atlı piyadeleri dağlan aşıp Yabon'dan gelene dek gücümüzü dengeleyebilir," dedi. "Bence Murmandamus'u fazladan iki hafta bile oyalayabilirsek, seferi iptal etmek zorunda kalır. Aksi halde ordusu kışın Yabon Tepeleri'nde mahsur kalır."

Baru bakışlarını Arutha'dan Guy'a çevirdi. "Karanlık bastırdıktan bir saat sonra gideceğiz."

Martin, "Ben de Baru ile gidiyorum," dedi, ""Taş Dağı'na gideceğiz. Dolgan beni tanıyor." Çarpık bir sırıtışla, "Bu dövüşü kaçırmak istemeyeceğinden eminim," diye ekledi. "Sonra da Yabon'a giderim."

"Taş Dağı'na iki haftada ulaşabilir misin?" diye sordu Guy.

"Zor olacak, ama mümkün," diye cevap verdi Hadati. "Hızlı hareket eden, küçük bir ekip... evet, bu mümkün." Kimsenin "ucu ucuna" diye eklemesine gerek yoktu. Herkes bunun günde otuz milden fazla yol almak anlamına geldiğini biliyordu.

"Ben de denemek istiyorum," dedi Roald. "Her ihtimale karşı." Ne olduğunu söylemese de herkes bunun Martin ya da Baru'nun kurtulamaması ihtimali olduğunun farkındaydı.

Arutha Martin'in Baru ile gitmesini kabul etmişti, Crydee Dükü tepelerde yol almak konusunda neredeyse Hadati kadar becerikli sayılırdı, ama Prens Roald'ı tanımıyordu. Hayır demek üzereydi ki Laurie, "Ben de gitsem iyi olur." dedi. "Vandros ve komutanları beni tanırlar, hem mesajlar kaybolacak olursa onları ikna etmemiz gerekecek. Unutma, herkes öldüğünü sanıyor."

Arutha’nın yüzüne bir karanlık çöktü. Laurie, “Hepimiz Moraelin’e gidip geldik, Arutha,” dedi. “Dağlarda yol almanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz.”

Sonunda Prens, “Bunun iyi bir fikir olduğundan kuşkuluyum, ama elimde daha iyisi yok,” dedi. Yaklaşan orduya baktı. “Kehanetlere ne kadar inandığımı söyleyemem, ama ben Karanlığın Felaketi isem, kalıp Murmandamus’a karşı koymam gerek.”

Jimmy ile Locklear bakıştılar, ama Arutha gönüllü olmalarına meydan vermedi. “Siz ikiniz kalıyorsunuz. Burası birkaç gün boyunca pek sağlıklı bir yer olmayacak belki, ama geceleri dağ sırtlarında, Murmandamus’un ordusunun içinden geçmekten çok daha güvenli.”

Guy Martin’e, “Bir süre korunmanızı sağlayacağım,” dedi. “Şehrin arkasındaki bayırlarda şafağa kadar çarpışıp kaçışınızı gizleyeceğiz. Şehrin yukarısındaki tabyalarımız hâlâ Armengar’ın arkasındaki tepelerin büyük bir kısmını kontrol ediyorlar. Murmandamus’un haydutları birkaç gün daha arkamızda güçlü olarak toplanamazlar. Umalım ki, herkesin şehre doğru geldiğini farz edip, diğer yöne gidenler için pek dikkatli olmasınlar.”

Martin, “Yaya olarak gideceğiz,” dedi. “Devriyeleri atlattıktan sonra at buluruz.” Arutha’ya gülümsedi. “Başaracağız.”

Arutha kardeşine bakıp başıyla onayladı. Martin Briana’nın koluna girdi ve oradan ayrıldılar. Arutha kadının Martin için ne kadar çok şey ifade etmeye başladığının farkındaydı ve kardeşinin Armengar’daki son saatlerini onunla geçirmek istediğini anlamıştı. Arutha bilinçsiz bir hareketle uzanıp elini Jimmy’nin omuzuna koydu. Jimmy başını kaldırıp Prens’e baktı, sonra bakışlarını onun da baktığı yere, şehrin önünde uzanan ve toz bulutları arasında bir ordunun yaklaştığı ovaya çevirdi.

Martin Briana’ya sımsıkı sarıldı. Öğleden sonra onun odasına çekilmişlerdi. Briana ikinci komutanına kendisini ancak çok acil bir durum olursa rahatsız edebileceklerini söylemişti. Başlangıçta çılgınca, sonra usulca sevişmişlerdi. Sonunda yalnızca birbirlerine sarılmışlar, saniyelerin akmasını bekliyorlardı.

Martin nihayet konuştu. “Birazdan gitmem gerek. Diğerleri tepelere çıkan tünelin ağzında toplanacaklar.”

“Martin,” diye fısıldadı.

“Ne var?”

“Sadece adını söylemek istedim.” Yüzüne baktı. “Martin.”

Kadını öperken dudaklarındaki gözyaşlarının tuzunu tattı. Briana ona sarılarak, “Bana yarından söz et,” dedi.

“Yarın mı?” Martin içinde ani, beklenmedik bir çalkantı hissetti. Kadının gelecekten söz etmeme isteğine uymak için büyük çaba sarf etmişti. Aldığı elf terbiyesi sayesinde sabrediyor, ama duyguları onu taahhütte bulunmaya zorluyordu. Bu çelişki yüzünden duyduğu sıkıntıyı bir kenara bırakmış, günü gününe yaşıyordu. Usulca, “Yarını düşünmememiz gerektiğini söylemiştin,” dedi.

Kadın başını iki yana salladı. “Biliyorum, ama şimdi düşünmek istiyorum.” Gözlerini kapatıp, alçak sesle konuştu. “Sana bir komutan olduğumu, şehirdeki çoğu kimsenin bilmediği şeyleri bildiğimi söylemiştim. Bildiğim şu ki, büyük olasılıkla şehri savunamayacak ve tepelere çekilmek zorunda kalacağız.” Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Anlasana, Martin,” dedi, “biz Armengar dışında hiçbir şey bilmeyiz. Koruyucu aramıza gelene dek kimse buranın dışında yaşayabileceğimizi düşünmemişti. Şimdi küçük bir umudum var. Bana yarından ve ondan sonraki günden ve ondan da sonraki günden söz et. Bana bütün yarınlardan söz et. Nasıl olacağını söyle.”

Martin örtülerin arasına gömülüp, kadının başını nazikçe göğsüne bastırırken içinin aşk ve endişe ile yandığını hissediyordu. “Dağları aşacağım, Bree. Beni durdurabilecek kimse yok. Dolgan ile kardeşlerini getireceğim. O ihtiyar cüce bu savaşa davet edilmezse bunu hakaret kabul eder. Murmandamus’u sıkıştıracak ve seferini bu yıl da bozacağız. Ordusu onu terk edecek, biz de onu kuduz bir hayvan gibi yakalayıp geberteceğiz. Vandros da Yabon’dan kendi ordusunu yollayıp size destek olacak ve güvende olacaksınız. Çocuklarınızın çocuk gibi yaşaması için zamanınız olacak.”

“Ya biz?”

Yanaklarından süzülen yaşlara aldırmadan, “Armengar’dan ayrılıp Crydee’ye geleceksin,” dedi. “Orada benimle yaşayacaksın ve mutlu olacağız.”

Briana ağlayarak, “Sana inanmak istiyorum,” dedi.

Martin onu usulca tutup çenesini yukarı kaldırdı. Nazikçe öperek, “İnan, Bree,” dedi. Sesi duyguların etkisiyle çatlak çıkıyordu. Böylesi bir mutluluğu tadabileceğini hiç düşünmemişti, aşkına karşılık bulmak, yaklaşan delilik ve yıkımın gölgesinde de olsa bir zevkti.

Briana onun yüzünü inceledi, sonra gözlerini kapadı. “Seni böyle hatırlamak istiyorum. Git, Martin. Bir şey de söyleme.”

Hemen kalkıp giyindi. Yolda onu bekleyen tehlikelere karşı hazırlanırken gözyaşlarını silip, duygularını elfler gibi içine attı. Ona son kez, uzun uzun baktıktan sonra odasından çıktı. Briana kapının kapandığını duyunca yüzünü örtülere gömüp için için ağlamaya devam etti.

Keşif kolu bir kanyona doğru ilerliyordu. Bölgeyi son bir kez tararcasına at sürmüşler, sonra da şehrin yukarısındaki yamaçları koruyan tabyaların ötesine çekilmişlerdi. Martin ve üç arkadaşı iri bir kaya oluşumunun arkasında diz çökmüş, bekliyorlardı. Armengar’dan şehrin arkasındaki dağın altındaki gizli geçitten geçerek çıkmışlardı. Devriyenin rotası üzerinde bir yere gelince kanyondan biraz uzaktaki dar bir vadide saklanmışlardı. Blutark sessizce yatmıştı, Baru’nun eli başındaydı. Hadati, Armengalıların köpeği sahiplenmesini neden umursamadıklarını anlamıştı. İlk kez bir Canavarköpek sahibi ölmesine rağmen sağ kalmış, Bara’yu yeni sahibi olarak kabullendikten sonra da kimse karşı çıkmamıştı.

Martin, “Bekleyin,” diye fısıldadı.

Saniyeler geçmek bilmiyordu, sonra karanlıkta hafif ayak sesleri duyuldu. Bir goblin müfrezesi ışık kullanmadan ve çok az ses çıkararak, devriyenin yolunda aceleyle ilerliyorlardı. Martin vadinin aşağısında gözden kaybolmalarını bekledi, sonra işaret verdi.

Baru ve Blutark hemen kalkıp vadinin karşı tarafına doğru koşmaya başladılar. Hadati sığ yamacın üst kenarına sıçradı ve Blutark da sıçrarken elini aşağı uzattı. Koca Canavarköpek dağ adamının da yardımıyla küçük eğimi aştı. Laurie ve Roald da kenara doğru fırladılar, bir an sonra Martin de onları izledi. Sonra Baru onları çıplak bir bayırdan geçirdi. Uzun, korkunç saniyeler boyunca çömelerek, bulundukları tarafa bakabilecek herhangi birinin görüşüne açık olarak koştular ve sonunda küçük bir yarığa atladılar.

Arkadaşları yanına inerken Baru iki yanını kontrol etti. Başının tek bir hareketiyle onları batıya, Taş Dağı’na doğru yöneltti.

Üç gün boyunca yol aldılar, ilk ışıkla birlikte soğuk bir kamp yapıyorlar, karanlık bastırana dek bir mağarada ya da kör bir vadide saklanıyorlar, gece olunca da yola çıkıyorlardı. Yolu bilmenin faydasını görüyorlar, gerçek rotalarından çıkaracak sahte patika ve yollardan uzak duruyorlardı. Her yerde Murmandamus’un ordusunun tepeleri tarayıp, hiçbir Armengarlı

kalmadığından emin olmak istediklerinin kanıtlarını görüyorlardı. Üç gün içinde beş kez atlı ya da yaya devriyeler geçerken saklanmışlardı. Her defasında da onları kurtaran Armengar'a doğru kaçıyor olmak yerine hareketsiz kalmaları olmuştu. Arutha haklıydı. Devriyeler şehre doğru yol alan dağınık grupları arıyorlardı, uzaklaşmaya çalışan habercileri değil. Martin ise bunun böyle devam etmeyeceğinden emindi.

Ertesi gün Martin'in korktuğu başlarına geldi, çevresinden dolaşması imkansız olan dar bir geçit bir grup moredhel tarafından tutulmuştu. Tepe klanlarından yarım düzine moredhel bir kamp ateşi çevresinde oturmuşlar, iki tanesi ise nöbetçi olarak atların başında duruyorlardı. Baru fark edilmekten son anda kurtulmuştu, düşünmeden ortaya çıkmasının tek nedeni ise Blutark'ın uyarışıydı. Hadati sırtını bir kayalığa yaslayıp sekiz parmağını kaldırdı. İki tanesinin kayalıklarda ayakta beklediklerini işaret ederek bakma taklidi yaptı. Sonra altı parmağını kaldırıp çömelerek yemek yeme taklidi yaptı. Martin başıyla onayladı. Eliyle arkaya dolanma işareti yaptı. Baru olumsuz anlamda başını salladı.

Martin yayını hazırladı. İki ok çıkardı, birini dişlerinin arasına alırken diğerini yayma yerleştirdi. İki parmağını kaldırıp önce kendisini, sonra diğerlerini işaret ederek başıyla onayladı. Baru altı parmağını kaldırarak anladığını işaret etti.

Martin sakince ortaya çıkıp ilk okunu fırlattı. Kara elflerden biri oturduğu taş tüneğin üstünden arkaya doğru uçarken bir diğeri aşağı atlayacak oldu. Yere inerken göğsünde bir ok vardı.

Baru ve diğerleri çoktan silahlarını çekip Martin'i geçmişlerdi. Baru'nun kılıcı havayı bir ıslıkla yararak bir başka moredheli daha yaklaşamadan öldürdü. Blutark bir diğerini yere indirmişti. Roald ve Laurie de iki tanesiyle çarpışırlarken Martin yayını bırakıp kılıcını çekti.

Dövüş çok şiddetliydi ve moredheller şaşkınlıklarını üzerlerinden çabuk attılar. Ama Martin bir diğerine saldırdığı sırada nal sesleri duyuldu. Bir moredhel rakipsiz kalmış ve eyerine atlamayı tercih etmişti. Müdahale etmelerine fırsat vermeden atını mahmuzlayıp saldırganların yanından geçip gitti. Az sonra Martin ye arkadaşları diğer moredheli de öldürmüşler, kamp alanı sessizliğe bürünmüştü. Martin, "Lanet olsun!" diye sövdü.

"Yapılacak bir şey yoktu," dedi Baru.

"Yayımı bırakmasaydım onu vurabilirdim. Sabırsızca davrandım," dedi, sanki bu olabilecek en kötü hataymış gibi. "Neyse, Amos'un da dediği gibi,

artık yapacak bir şey yok. Atları elimizde, onları kullanalım. İleride başka kamplar var mı bilmiyorum, ama artık gizlilikten çok hız gerek. O moredhel birazdan arkadaşlarıyla döner.”

Laurie atına binerken, “Kendi türünden arkadaşlarla,” diye ekledi.

Roald ve Baru da hemen atlara binerlerken Martin kalan üç atın eyer kayışlarını kesti. “Atları alabilirler, ama onlara eyersiz binmeleri gerekecek.”

Diğerleri bir şey söylemediler, ama bu barbarca hareket Martin’in kaçan moredhel yüzünden kendisine ne kadar kızgın olduğunu apaçık gösteriyordu. Crydee Dükü iç çekti ve Baru Blutark’ın önden koşmasını emretti. Köpek patika boyunca koşmaya başladı, diğerleri de hemen onu izlediler.

Martin’in oku omuzlarının arasına saplanınca dev başını çevirdi. Üç metre boyundaki yaratık boynuna ikinci bir ok yiyince sendeleyerek geriledi. Martin’in üçüncü oku devi yere sererken iki arkadaşı hantal adımlarla ona doğru yöneldiler.

Baru Blutark’a yerinde kalmasını emretmişti, bu koca insansı yaratıklar, insanların dev kılıçları boyunda kılıçlar taşıyorlardı ve onların tek bir darbesi iri bir köpeği ikiye bölmeye yeterdi. Onca hantallıklarına rağmen bu kıllı yaratıklar hızlı kılıç sallayabiliyorlar, bu da onları çok tehlikeli yapıyordu. Kılıç başının üstünden geçerken Baru diz dizlerini kırarak eğildi ve muazzam cüsseli rakibinin yanından sıçrayarak sıyrılırken kendi kılıcını savurdu. Tek bir hamleyle yaratığın diz bağlarını keserek yere devirdi. Roald ile Laurie de üçüncü devi savunmaya çekilmeye zorlamış, geriletiyorlardı ki, Martin okuyla onu da öldürdü.

Üçü de ölünce Laurie ile Roald atları getirdiler. Blutark boğuk bir hırıltıyla cesetleri kokluyordu. Devler kabaca insanı andırıyorlardı, ama boyları üç ila üç buçuk metre arasında değişiyordu. İnsana oranla daha cüsseliydiler ve kara saç ve sakallarıyla hepsi birbirine benziyordu. Hadati, “Devler genellikle insanlardan uzak dururlar,” dedi. “Sence Murmandamus’un onlar üzerinde ne gibi bir gücü olabilir?”

Martin başını salladı. “Bilmiyorum. Onlardan söz edildiğini duymuştum, Özgür Şehirler yakınlarındaki dağlarda da birkaç tane var. Ama Natalli Korucular onların başkalarıyla da pek kaynaşmadıklarını ve genellikle sorun çıkarmadıklarını söylerler. Belki onlar da para ve güce karşı diğer yaratıklar kadar dayanıksızdırlar.”

“Efsane der ki, bir zamanlar onlar da senin ve benim gibi insanmışlar, ama bir şey onları değiştirmiş,” dedi Baru.

Atlarına binerlerken Roald, “Buna inanmak zor,” dedi.

Martin yola devam etmelerini işaret etti, Murmandamus’un muhafızlarıyla ikinci karşılaşmalarını da atlatmışlardı.

Blutark’ın boğuk hırlaması, yolda bir şey olduğunu gösteriyordu. Inclindel Geçidi’nin yukarısındaki, yamaçlardan çıkıp Yabon yoluna girecekleri noktadaydılar. Üç gündür ellerinden geldiğince fazla yol almışlardı. Yorgunluktan bitap düşmüşler, at üzerinde uyuklamışlar, ama yola devam etmişlerdi. Atlar zayıflamaya başlamışlardı, moredhellerin yanındaki yemler iki gün önce bitmişti ve çevrede hiç yeşillik yoktu. Çayırlara gelince hayvanların otlanmasını beklemeleri gerekecekti, ama Martin hayvanlar bu kadar zorlanırlarken yolculuğu tamamlamak için çimenden daha fazlasına ihtiyaçları olacağını biliyordu. Yine de atlar için şükrediyordu, at sırtında geçen üç gün sonunda zamanında ulaşma şansları ümitsiz olmaktan çıkıp mümkün hale gelmişti. İki gün daha atla yol alabilirlerse, artık atlar ölseler bile Taş Dağı’na zamanında varabileceklerdi.

Baru diğerlerine durmalarını işaret etti. Dar patika boyunca adım adım ilerleyip, bir dönemecin ardında kayboldu. Martin yayını hazırlamış, kıpırdamadan beklerken Laurie ile Roald da atları tutuyorlardı.

Baru tekrar göründü ve patikadan geri dönmelerini işaret etti. “Troller,” diye fısıldadı.

“Kaç tane?” diye sordu Laurie.

“Tam bir düzine.”

Martin bir küfür savurdu. “Etraflarından dolaşamaz mıyız?”

“Atları bırakıp yamaçlardan ilerlersek bir yol olabilir, ama bilmiyorum.”

Roald, “Onları şaşırtsak mı?” diye sorarken cevabın ne olduğunu kendisi de biliyordu.

“Sayıları çok fazla,” dedi Martin. “Dar bir patikada bire karşı üç kişi mi? Dağ trolleri? Silahsız bile olsalar kolunu ısırıp koparabilirler. Hayır, etraflarından dolaşmaya çalışmak daha iyi. Atlardan ihtiyacınız olan şeyleri alın ve onları yoldan geriye doğru salıverin.” Martin talihlerinin dönmesine içinden sövüyordu. Atları bırakmak, cücelere zamanında ulaşma şanslarını ciddi ölçüde azaltacaktı.

İhtiyaçları olan malzemeyi alan Laurie ile Roald atları salarken, Baru ile Martin de trollerin patikadan yukarı çıkmaları olasılığına karşı gözlerini

dört açmışlardı. Birdenbire Laurie ve Roald koşarak döndüler. Roald, “Kara Kardeşler,” dedi.

“Ne kadar yakındalar?” diye sordu Martin.

Roald, “Burada durup bunu konuşamayacağımız kadar yakınlar,” diyerek patikanın yanındaki yamaca tırmanmaya başladı. Kayalarda hızla ilerlerken köpek de onlara ayak uyduruyordu, tepenin eğimli kısmında kalıp yamacı kendileriyle patika arasına alarak trolleri atlatmayı umuyorlardı.

Patikanın birden geriye kıvrıldığı bir noktaya geldiler. Baru uzanıp ileriye baktı. İşaret verdi ve biraz daha aşağı inip patikaya atladılar, Bir anda uzaktan bağrışmalar geldi. “Moredheller trollere ulaşmış, büyük olasılıkla atlarımızı da almışlar.” İşaret verip patikadan aşağı koşmaya başladı.

Ciğerleri sızlayana kadar koştular, ama arkalarında atlıların sesini duyuyorlardı. Martin kendini kenardaki yüksek bir taş yığınının arkasına atıp, “Buraya!” diye bağırdı. Diğerleri de durunca, “oraya tırmanıp şu taşları aşağı itebilir misiniz?” dedi.

Baru sıçrayıp yamacın kenarından tırmanarak, dengesiz duran çıkıntının yanına gelip diz çöktü. Laurie ile Roald’a yanına gelmelerini işaret etti.

Atlılar göründüler, en öndeki Martin ile köpeği görünce atını mahmuzladı; bir an sonra diğerleri de ortaya çıktılar. Crydee Dükü yaklaşan atlıya sessizce nişan aldı. Atlı patikanın en dar noktasına geldiği anda Martin okunu bıraktı ve geniş uçlu ok yaklaşan atı göğsünden vurdu. Hayvan bir balta yemiş gibi yere indi ve moredhel binicisi üzerinden fırlayarak belini kıracak kadar sert bir çarpışla düştü. İkinci at da yerdekine çarparak binicisini fırlattı. Martin bir başka okla onun da öldüğünden emin oldu. Diğer atlar da ölü hayvan ve binicilere takıldıkça arka tarafta bir kargaşa baş göstermişti. İki at daha yaralanmış gibiydi, ama Martin bundan emin değildi. Sonra Baru bağırdı. Blutark hemen tepeden aşağı fırladı.

Yerinden kopan taşların sesi her yeri kaplarken Martin de köpeğin peşinden koştu. Kayalık patlarcasına bir kopuşla sel gibi aşağı iniverdi. Küçük taşlar yağmur olup yanındaki patikaya sekerlerken Martin arkadaşlarının küfürler savurup bağırdıklarını duyabiliyordu.

Martin düşen kayaları izlemek için durdu. Toz her yeri kaplamış, görüşünü kapatıyordu. Sonra, toz çökmeye başlarken Laurie’nin seslendiğini duydu. Geriye koşup devrik kayalara tırmanmaya başladı. Tepeye ulaştığında eller onu yakaladı ve sulanmış gözleri Laurie’yi gördü. İşaret ederek, “Roald,” dedi.

Paralı asker dengesini yitirmiş, yamaçtan aşağı kayarak yolu tıkayan kayaların ters tarafına düşmüştü. Sırtını kayalara vererek oturmuş, yüzünü moredhellerle trollerin yeniden toparlanmaya başladıkları patikaya dönmüştü. “Seni koruyacağız,” diye bağırdı Martin.

Roald döndü ve yüzünde acı bir gülümsemeyle, “Başaramam,” diye bağırdı. “Bacaklarım kırıldı.” Önünde uzanan bacaklarını gösterince Martin ve Laurie bir birikinti oluşturmaya başlayan kanı gördüler. Bir bacağından dışarı fırlamış kemiği görünüyordu. Kılıcını kucağına almış, elinde fırlatmaya hazır hançerlerini tutuyordu. “Gidin. Onları birkaç dakika oyalarım. Uzaklaşın.”

Baru da Laurie ile Martin’in yanına geldi. “Gitmemiz gerek,” dedi Hadati.

“Seni bırakmayacağız!” dedi Laurie.

Roald bağırdı, ama gözleri tozun arasında belli belirsiz şekillerin kıpırdandığı patikaya kilitlenmişti. “Hep bir kahraman gibi ölmek istemiştim. Bunu elimden alma, Laurie. Bir şarkı yaz. İyi bir şarkı. Şimdi gidin buradan!”

Baru ile Martin Laurie’yi kayalardan yukarı çektiler, bir an sonra o da kendi isteğiyle geldi. Blutark’ın beklediği yere geldiklerinde’ patikadan aşağı koşanların başında Laurie vardı. Yüzü kaskatı bir maske gibiydi, ama gözyaşları kurumuştu. Geride trollerle moredhellerin bağırışlarına acı çığlıklar karıştığını duyuyorlar, Roald’ın sıkı bir mücadele verdiğini biliyorlardı. Sonra çarpışma sesleri kesildi.

İLK KAN

BORAZANLAR ÖTÜYORDU.

Armengarlı okçular, şehre saldırmaya hazır bekleyen orduyu izliyorlardı. Saldırı için altı gündür bekliyorlardı, şimdi ise başlamıştı. Goblin borazancısı bir kez daha çaldı ve safların diğer tarafındaki borazanlar cevap verdiler. Davullar çaldı ve saldırı emri verildi. Hücum hattı ilerledi, Armengar surlarını dövmeye hazır, canlı bir dalgaydılar. Başlangıçta ağır hareket ediyorlardı, sonra öncü kollardakiler koşmaya başlayınca ordu hızla akmaya başladı. Guy elini kaldırarak mancınıkların ölümcül güllelerini surların ötesindekilerin üzerine göndermelerini işaret etti. Taşlar yüksek bir yay çizerek uçup, saldırganların üzerine indiler. Goblinler yoldaşlarının cesetleri üzerinden sıçrayarak geliyorlardı. Şafaktan beri şehre üçüncü saldırılarıydı bu. İlk saldırı daha surlara erişemeden püskürtülmüştü. İkincisinde saldırganlar hendeğe ulaşmışlar, ama orada dağılıp kaçmışlardı.

Okçuların menzilinin sınırına dek yaklaştılar. Guy okçularına ateş emri verdi. Goblin ve moredhellerin üzerine bir ok yağmuru yağdı. Yüzlercesi yere indi, kimisi ölmüş, kimisi yaralanmış, ama hepsi de arkalarından gelenlerin çizmeleri altında kalmışlardı.

Yine de ilerliyorlardı. Emirler verildi ve istihkamlı merdivenler getirilip, hendeğin üzerine atılan ağır platformların üstüne yerleştirildi. Merdivenler yükseldikçe uzun sopalarla geriye itiliyordu. Yukarıdan ölüm yağarken goblinler faydasız bir çaba içinde merdivenlere çıkmaya çalışıyorlardı. Guy işaret verince saldırganların üzerine kovalar ve kazanlar dolusu kızgın yağ döküldü. Taş, ok, yağ ve alev yağmuru saldırganlara yaşama şansı tanımıyordu. Birkaç dakikaya kalmadan safların arkasından borazan sesleri duyuldu ve Murmandamus'un güçleri tamamen geri çekilmeye başladı. Guy ateşkes emri verdi.

Aşağıya, şatonun dibindeki ceset yığınına baktı, yüzlerce ölü ve yaralı vardı. Amos ile Arutha'ya dönerek, "Komutanlarının hiç hayal gücü yok,"

dedi. “Hayatlarını boşuna harcıyor.”

Amos bir tepecikte oturmuş, saldırıyı gözleyen bir grup moredheli gösterdi. “Yaptığı iş, okçularımızı saymak.”

Guy bir küfür savurdu. “Nasıl da fark etmedim? Onları görmemiştim.”

“İki gündür uykusuzsun,” dedi Arutha. “Yorgunsun.”

“Ayrıca eskisi kadar genç de değilim,” dedi Guy.

Amos güldü. “Zaten hiç olmadın ki.”

Armand de Sevigny yukarı çıkıp, “Hiçbir mıntıkada hareketlilik yok,” diye rapor verdi, “yamacın gerisindeki tabyalar da gerimizde kayda değer hiçbir şey olmadığını söylüyorlar.”

Guy batan güneşe baktı. “Bugünlük onlarla işimiz bitti. Bölükleri sırayla aşağı indirip yemek yedirin. Bu gece nöbetçilerin beşte bire inmesini istiyorum. Hepimiz yorgunuz.”

Guy sur boyunca yürüyüp aşağı inen merdivenlere yöneldi, diğerleri de onu izlediler. Jimmy ile Locklear merdivenleri koşarak çıkıyorlardı, Armengarlılardan aldıkları deri zırhları giymişlerdi. Arutha, “İlk nöbette misiniz?” dedi.

“Evet,” dedi Jimmy. “Tanıştığımız iki arkadaşla nöbet değiştirdik.”

“Kızlar da ilk nöbetteler,” dedi Locklear.

Arutha ağzı kulaklarındaki Locklearin saçlarını karıştırarak Jimmy’nin peşinden gönderdi. Merdivenin sonuna gelince, “Burnumuzun dibinde patlak veren bir savaş var, o ise kızları düşünüyor,” dedi.

Amos başıyla onayladı. “Bir zamanlar biz de o kadar gençtik, tabii benim o kadar eskiyi hatırlamam biraz zor olacak. Yine de bu bana aşağı Kesh deltasında yelken açtığım günleri hatırlattı, Ejderha Ülkesi yakınlarındaydık...”

Ana mutfağa doğru giderlerken Arutha gülümsüyordu. Bazı şeyler hiç değişmemişti ve Amos’un hikayeciliği de bunlardan biriydi, böyle bir zamanda da buna ihtiyaçları vardı.

İkinci gün moredhel ve goblin ordusu sabah saldırdılar ve kolayca püskürtüldüler. Her defasında tek bir saldırı yapıyor, ardından geri çekiliyorlardı. İkindi saatlerinde kuşatmacıların yerleşmeye başladıkları belli olmuştu. Günbatımına doğru Arutha ile Guy duvardan izlerlerken Amos koşarak yanlarına geldi. “Hisarın tepesindeki gözcüler bu heriflerin arkasındaki düzlüklerde hareket görmüşler. Anlaşılan Murmandamus’un ordusunun ana kuvvetleri geliyorlar. Yarın öğlen burada olurlar.”

Guy iki arkadaşına baktı. “Yerleşik düzeni almaları tam bir gün sürer. Yani iki gün daha kazandık. Ama yarından sonraki gün daha şafak sökerken bize var gücüyle saldıracak.”

Üçüncü gün ağır geçti, savunmacılar moredhel askerleriyle binlerce müttefiklerinin şehir civarındaki kamplara yerleşmelerini izliyorlardı. Gün batımından sonra sıra sıra hareket ettikleri görülen fenerler, hâlâ yeni birliklerin gelmekte olduğunu gösteriyordu. Uygun adım yürüyen askerlerin sesleri gece boyunca karanlığı doldururken Guy, Amos, Arutha ve Armand da tekrar tekrar gelip, Armengar ovasını dolduran kamp ateşlerinden oluşan denize baktılar.

Ama dördüncü gün geldiğinde kuşatmacı ordu yalnızca yerleşmekle yetindi, kasıtlı olarak bekliyor gibiydiler. Savunmacı ordu bütün gün boyunca şutlardaki yerlerinde kalıp saldırıyı beklediler. Günbatımına doğru Arutha Amos’a, “Sence o Tsurani hilesini yapıp, dikkatimizi tünelcilerden uzaklaştırmak için gece saldıracak olamazlar, değil mi?”

Amos başını salladı. “O kadar zeki değiller. Segersen’in çocuklarını istediler, çünkü mühendisleri yok. Bu surların altını kazacak tünelcileri varsa, o herifleri tanımak isterim: Taş kemiren sincaplar olmaları gerek. Hayır, bir şey çeviriyorlar, ama akla gelmeyecek bir şey değil. Bana kalırsa yüce piç hazretlerinin karşısında bir bela olduğundan haberi yok. O kibirli hergele bizi tek bir saldırıda ezip geçmeyi planlıyor. Benim düşüncem bu.”

Guy dinledi, ama tek gözü ovada kamp yapan düşman kitlesindeydi. Nihayet, “Kardeşinin Taş Dağı’na ulaşması için bir gün daha kazandık, Arutha,” dedi. Martin ve diğerleri gideli on gün olmuştu.

“Bir de o var,” diye onayladı Amos. Güneş dağların ardında batarken sessizce izlediler. Tamamen karanlık bastırana kadar izlemeye devam ettikten sonra bir şeyler yemek ve mümkünse dinlenmek üzere ağır adımlarla surlardan ayrıldılar.

Şafakta kuşatma ordusundan gök gürültüsünü andıran bir tezahürat yükseldi, bağırışlar, çığlıklar, davulların gümbürtüsü ve borazanların sesi birbirine karışıyordu. Ama beklenen saldırı yerine öncü kuvvetler aralandı ve geniş bir platform ilerlemeye başladı. Bir düzine devin gücüyle hareket ediyor, uzun, kıllı yaratıklar onu zorlanmadan itiyorlardı. Platformun üstünde altın kaplı bir taht vardı ve tahtta kısa, beyaz bir cüppe giymiş tek bir moredhel duruyordu. Arkasında ise bol cüppesi ve geniş başlığı

yüzünden hatları belli olmayan biri diz çökmüştü. Platform ağır bir tempoyla surlara yaklaşıyordu.

Guy eğilip, kolunu surların mavi taşlarına yasladı, Arutha da yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Amos yükselen güneşe karşı elleriyle gözüne gölge yapmıştı. Denizci surlardan aşağıya tükürdü. “Herhalde nihayet soylu piç hazretlerinin bizzat kendisini göreceğiz.”

Guy başıyla onaylamakla yetindi. Bir bölük komutanı gelerek, “Koruyucu,” dedi, “düşman surların her bölümünün karşısında mevzileniyor.”

“Dağlardaki tabyalara ulaşmayı deniyorlar mı?” Guy yamacın hisarın arkasında kalan kısmını gösterdi.

“Armand yalnızca kayalıklardaki ileri karakollara zayıf saldırılar yapıldığını rapor etti. Tırmanıp dövüşmeye istekli değil gibiler.”

Guy başıyla onaylayıp dikkatini yeniden ovaya çevirdi. Platform durdu ve tahttaki figür ayağa kalktı. Büyülü bir şekilde sesi her yeri kaplıyor, surlardaki herkes tarafından sanki birkaç metre ötedeymişçesine duyuluyordu. “Ey evlatlarım,” dedi, “sözlerimi duyun.” Arutha hayretle Amos ile Guy’a baktı, bu Murmandamus’un ağzından müzik çıkıyordu. Sözlerinin tınısı bir kopuz melodisinin sıcaklığıyla bezenmişti. “Geleceğin kaderini paylaşıyoruz. Kaderin arzusuna karşı gelirseniz, mutlak yok oluşu göze almış olursunuz. Gelin, gelin. Eski anlaşmazlıklara boş verelim.”

İşaret verdi ve insanlardan oluşan bir bölük atlarıyla gelip yanında durdular. “İşte, görüyor musunuz? Kaderimizi anlayan kardeşleriniz bana katıldılar bile. Kendi arzusuyla hizmet edecek olan herkese kapım açıktır. Benim yanımda büyük bir yere geleceksiniz. Gelin, gelin, geçmişe boş verelim. Sizler yalnızca benim doğru yolu şaşırmış evlatlarımsınız.”

Amos homurdandı. “Benim ihtiyar alçağın tekiydi, ama bu bir hakarettir.”

“Gelin, katılmak isteyen herkese kapım açık.” Sözleri tatlı ve cazipti, surlardakiler bakışarak gözleriyle sessiz sorular soruyorlardı.

Guy ve Arutha etraflarına bakındılar ve Bas-Tyralı, “Sesinde sanat ve güç var,” dedi. “Bakın, askerlerim belki de dövüşmek zorunda kalmayacaklarını düşünüyorlar.”

Amos, “Mancınıkları hazırlayın,” dedi.

Arutha yanına yaklaştı. “Bekleyin!”

“Neyi?” diye sordu Guy. “Ordumun kararlılığını bozmasını mı?”

“Zamanı kullan. Zaman bizim dostumuz, onunsa düşmanı.”

Murmandamus, “Ama karşı koyanlar, yolumuza çıkıp kaderimize doğru yürümemize engel olacak olanlar, işte onlar kesinlikle ezilecekler.”

Bu defa ses tonunda bir uyarı, bir tehdit vardı ve surlardakilerin üzerine bir çaresizlik hissi çökmüştü. “Size bir seçenek sunuyorum!” Kollarını vücudundan açtı ve kısa beyaz cüppesi düşerek, inanılmaz güçteki bedenini ortaya çıkardı, ejderha şeklindeki, mor renkli doğum lekesi açıkça görülüyordu. Üzerinde yalnızca beyaz bir kuşak vardı. “Barış içinde yaşayabilir ve kader yolunda hizmet edebilirsiniz.” Uşaklar hemen koşturup ona çabucak zırhını giydirdiler: demir levhalar ve zincir ve deriden baldırlıklar; her iki yanında bir ejderhanın yukarı kalkmış kanatları olan, kara bir miğfer. Sonra atlı insanlar uzaklaştılar ve arkalarında bir bölük dolusu Kara Katil göründü. Atlarıyla öne çıkıp Murmandamus’un çevresinde yerlerini aldılar. Murmandamus kılıcını çekip surlara doğru yöneltti. “Ama direnecek olursanız, yok edileceksiniz. Seçiminizi yapın!”

Arutha Guy’ın kulağına fısıldadı. Nihayet Koruyucu, “Kimseye şehirden çıkmalarını emretme yetkim yok,” diye bağırdı. “Volksraadda toplanmalıyız. Bu gece karar veririz.”

Murmandamus duraksadı, bu cevabı beklemiyor gibiydi. Konuşacak oldu, ama yılan rahibi sözünü kesti. Sert bir hareketle rahibi susturdu. Arutha sırtını surlara dönerek, Murmandamus’un miğferinin göz korumalıklarının altında bir gülümseme gördüğünü hayal etti. “Bekleyeceğim. Yarın ilk ışıkla birlikte şehrin kapılarını açıp öne çıkın. Geri dönen kardeşler olarak kucaklanacaksınız, ey evlatlarım.” İşaretiyle birlikte devler platformu geriye çektiler. Birkaç saniye sonra muazzam ordunun içinde gözden yitmişti.

Guy başını iki yana salladı. “Volksraad falan olmayacak. O canavarın sözlerinde zerre kadar doğruluk payı olduğuna inanan bir budala varsa onu hemen yere mıhlarım.”

Amos, “Yine de bir gün daha kazandık,” dedi.

Arutha sırtını surlara yasladı. “Martin ve diğerleri de Taş Dağı’na bir gün daha yakınlar.” Guy sessiz kalıp sabah güneşinin doğuşunu ve şehri hâlâ saran kuşatmacı ordunun toplanıp kamplarına dönüşünü izledi. Koruyucu ve komutanları saatler boyunca yalnızca izlediler.

Sur boyunca parlak meşaleler yanıyordu. Armand de Sevigny komutasında askerler tüm cephelerde gözlerini dört açmışlardı. Halkın

büyük çoğunluğu büyük meydanda toplanmıştı.

Jimmy ile Locklear kalabalığın içinde ilerlediler. Krinsta ile Bronwynn'i bulup kızların yanına geldiler. Jimmy konuşacak gibi oldu, ama Krinsta sessiz olmasını işaret etti, o sırada da Guy, Arutha ve Amos kürsüye çıktılar. Yanlarında yaşlı bir adam da vardı, sahibi kadar kadim görünen kahverengi bir cüppe giymişti. Kolunda üzeri boydan boya eski sembol ve yakma süslemelerle işlenmiş gösterişli bir asa taşıyordu.

"Kim o?" diye sordu Locklear.

"Yasakoyucu," diye fısıldadı Bronwynn. "Sessiz olun."

Yaşlı adam boştaki elini kaldırınca kalabalık sessizleşti. "Volksraad toplandı. Öyleyse yasayı dinleyin. Söylenenler doğrudur. Görüşler dikkatle dinlenir. Verilen karar, halkın isteğidir. "

Guy ellerini başının üzerine kaldırarak konuştu. "Bu şehri benim ellerime teslim ettiniz. Ben Koruyucunuzum. Şimdi şunu söylüyorum: Düşmanımız dışarıda bekliyor ve silah gücüyle alamayacağını kulağa hoş gelen sözlerle almaya çalışıyor. Kim kendi adına konuşacak?"

Kalabalıktan bir ses, "Moredheller uzun zamandır can düşmanlarımız," dedi. "Onlara ne hizmeti verecekmişiz?"

Bir başkası, "Yine de şu Murmandamus'u bir daha dinlesek olmaz mı?" diye cevapladı. "Güzel konuşuyor." Tüm gözler Yasakoruyucusu'na döndü.

Yasakoyucu gözlerini kapadı ve bir süre sessiz kaldı. Sonra konuştu. "Yasa, moredhellerin insanların anlaşmalarının dışında olduklarını söyler. İnsanlarla bir bağları yoktur. Ama On Beşinci Yıl'da Koruyucu Bekinsmaan, Isbandia Vadisi'ndeki Porsuk Klanı'nın reisi olan Turanalor adlı bir tanesiyle görüştü ve Banapis sırasında bir ateşkes sağlandı. Üç Yazortası Günü boyunca devam etti. On Dokuzuncu Yılda Turanalor Edder Ormanı'nda kaybolunca, Porsuk Klanı'nın başına kardeşi Ulmslascor geçti. Ateşkesi ihlal ederek Dibria ağılındaki herkesi öldürdü." Gelenekleri biliyor ve onları değerlendiriyordu. "Moredhellerin sözlerini dinlemek yeni bir şey değil, ama tedbirli olmak gerekir, çünkü haindirler."

Guy Arutha'yı işaret etti. "Bu adamı gördünüz. O Arutha, bir zamanlar düşman saydığınız Krallık'ın prensi. Şimdi ise dostumuz. Benim uzaktan akrabamdır. Murmandamus ile daha önce de karşılaştı. Armengarlı değil. Volksraadda ona söz verilecek mi?"

Yasakoyucu soru soran bir hareketle elini kaldırdı. Onaylayan sesler yükseldi ve Yasakoyucu Prens'e konuşmasını işaret etti. Arutha öne çıktı.

“Bu şeytanın uşaklarına karşı daha önce de dövüştüm.” Kısaca Geceşahinleri’nden, Anita’nın yaralanmasından ve Moraelin’e yolculuklarından söz etti. Baru’nun öldürdüğü moredhel şefi Murad’ı anlattı. Gördükleri ve hepsi Murmandamus’un işi olan dehşetleri ve kötülükleri anlattı.

Sözleri bitince Amos ellerini kaldırarak konuştu. “Size hasta ve yaralı olarak geldim. Bir yabancı olan bana baktınız. Artık sizlerden biriyim. Arutha denen bu adam hakkında konuşacağım. Dört yıl boyunca onunla yaşadım, yanında dövüştüm, onu bir dost olarak görmeyi öğrendim. Onda hile yoktur. Cömert bir yüreği vardır ve sözü senet sayılır. Söyledikleri ancak gerçeğin ta kendisi olabilir.”

“Ya bizim cevabımız ne olabilir?” diye bağırdı Guy.

Kılıçlar kalkıp, meşaleler sallanırken büyük meydanda hep bir ağızdan bir haykırış koptu. “Hayır!”

Armengar ordusu Murmandamus’a haykırarak meydan okurlarken Guy bekledi. Siyah eldivenli yumruklarını başının üzerine kaldırıp, Armengarlı binlerin seslerini içine sindirdi. Tek gözü parlıyordu, yüzü canlanmıştı, şehir halkının cesareti tüm bitkinlik ve acısını dindirmişti sanki. Jimmy’ye ise yeniden doğmuş bir adam gibi görünüyordu.

Yasakoyucu bağrışmaların dinmesini bekledi, ardından, “Volksraad yasayı koydu,” dedi. “Yasa şudur: Hiç kimse şu Murmandamus’a hizmet etmek için şehri terk etmeyecek. Hiç kimse yasayı çiğnemesin.”

Guy, “Yerlerinize dönün,” dedi. “Yarın savaş gerçekten başlıyor.”

Kalabalık dağılmaya başlarken Jimmy, “Böyle olacağından bir an bile kuşku duymamıştım,” dedi.

Locklear, “Yine de o doğum lekeli Kara Kardeş’in sözleri çok etkileyici,” dedi.

“Doğru,” dedi Bronwynn, “ama moredhellerle Armengar kurulduğundan beri savaşıyoruz. Aramızda barış olamaz.” Yüzünde ciddi bir ifadeyle Locklear’a baktı. “Ne zaman rapor vereceksin?”

“İlk ışıkta Jimmy ile nöbetimiz var,” dedi.

Krinsta ile Bronwynn bakışıp başlarıyla onayladılar. Bronwynn Locklearin elini tuttu. “Benimle gel.”

“Nereye?”

“Bu gece kalabileceğimiz bir evim var.” Sert bir hareketle onu çekip arkadaşından uzaklaştırarak volksraadın dağılmaya başlayan kalabalığına

daldı.
Jimmy Krinsta'ya baktı. "Locklear daha önce hiç -"
"Bronwynn de öyle," dedi Krinsta. "Yarın ölürse, en azından bir erkeği tanımış olacağına karar verdi."
Jimmy bir an düşündü, "Eh, en azından nazik birini seçmiş. Birbirlerine uygunlar."
Jimmy yürüyecek gibi olduğu anda Krinsta'nın eli onu durdurdu. Dönünce onun meşalelerin ışığında yüzüne baktığını gördü. "Yatak odasının hazlarını ben de hiç tatmadım," dedi.
Jimmy bir anda kanının yüzüne hücum ettiğini hissetti. Birlikte onca zaman geçirmelerine rağmen Jimmy Krinsta ile hiç baş başa kalmamıştı. Dördü bir arada saatler geçirmişler, bazen karanlık kapı aralarında oynaşmışlar, ama kızlar iki toprak beyini daima kontrol altında tutmayı başarmışlardı. Ayrıca davranışlarına tüm olanların yalnızca bir tür oyun olduğu hissi hakimdi. Şimdi ise Jimmy birdenbire artık oyun olmadığının farkına varmıştı. Kıyametin yaklaştığı hissi ve bir geceliğine bile olsa dolu dolu yaşama arzusu yoğundu. Sonunda, "Ben tattım," dedi, "ama yalnızca iki kez."
Kız elini tuttu. "Benim de kullanabileceğimiz bir evim var." Sessizce Jimmy'yi uzaklaştırdı. Jimmy onu izlerken içinde yeni bir his uyandığını fark ediyordu. Ölümün kaçınılmaz olduğunu hissediyordu; bu yaşamı vurgulama arzusunun üzerine ölümün damgasını vurmuştu. Onunla birlikte korku da gelmişti. Jimmy yanında yürürken Krinsta'nın elini sımsıkı tuttu.
Haberciler sur boyunca koşturup haber taşıyorlardı. Armengarlıların taktiği basitti. Bekliyorlardı. Şafak sökerken Murmandamus'un ordularının önüne çıktığını, beyaz atının bir ileri bir geri kıpırdandığını görmüşlerdi. Bir cevap beklediği belliydi. Aldığı tek cevapsa sessizlikti.
Arutha Guy'ı hiçbir şey yapmamaya ikna etmişti. Saldırıdan önce kazanacakları her saat, kurtuluşun gelebileceği bir saatti. Murmandamus kapıların açılmasını ya da başkaldırarak meydan okunmasını bekliyorsa, hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü karşısında görebildiği yalnızca surların tepesindeki Armengarlı savunmacıların sessiz saflarıydı. Sonunda atını öne sürerek, ordusuyla surların arasında bir orta noktaya geldi. Bir kez daha sihirli bir şekilde sesi açık olarak duyuluyordu.
"Ey gönülsüz evlatlarım, neden tereddüt ediyorsunuz? Toplanıp görüşmediniz mi? Karşı koymanın faydasız olduğunu göremiyor musunuz?

O halde cevabınız nedir?”

Aldığı tek cevap sessizlik oldu. Guy kimsenin fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmaması için emir vermişti, böylece kimse bağırarak meydan okumaya kalkmayacaktı. Murmandamus saldırı emrini gerektiğinden bir an bile önce verecek olursa bunun bir mazereti olamazdı. Atı bir kez daha durduğu yerde bir daire çizdi. “Bilmem gerek!” diye haykırdı Murmandamus. “Ben ordumun saflarına dönene dek bir cevap gelmezse, üzerinize ölüm ve ateş yağacak.”

Guy yumruğunu surlara indirdi. “Beş dakika daha bekleyecek olursam bana lanet olsun. Mancınıklar!”

Bir işaretiyle ateş emri verdi. Her biri kavun büyüklüğünde bir taş yağmuru bir yay çizerek Murmandamus’un etrafına indi. Beyaz aygır vuruldu ve bir kan gölü içinde yığılıp kaldı. Murmandamus yuvarlanarak uzaklaşırken üzerine sürekli taşlar yağıyordu. Surlardan çılgın bir tezahürat yükseldi.

Murmandamus’un ayağa kalkmasıyla tezahüratlar sustu. Hiç yara almamış bir halde surlara doğru yürüyüp ok menziline kadar girdi. “Merhametimi ve cömertliğimi hor gördünüz. Hakimiyetimi kabul etmediniz. O halde yıkımla tanışın!”

Okçular ateşe başladılar, ama oklar sanki koruyucu bir kabuğu varmışçasına moredhelin üzerinden sekiyordu. Kılıcını uzattı ve garip, boğuk bir patlama sesiyle birlikte kızıl ateş topları fışkırdı. İlk ateş topu surların kenarına çarptı ve üç okçu müthiş bir acıyla haykırırken bedenleri yanarak patladı. Ateş topları art arda patlarken diğerleri surların ardında çömeldiler. Tüm savunma kuvvetleri çömelince daha fazla zarar olmadı. Murmandamus ordusuna dönerek, “Yok edin onları!” diye haykırdı.

Guy bir siper mazgalının üzerinden bakınca, moredhel uzaklaşırken ordusunun onun yanından geçip ovada dalga dalga ilerlediğini gördü. Bir kaos denizindeki sakin bir ada gibi bekleme platformu ile tahtına doğru yürüyordu.

O zaman Guy savaş makinelerinin ateşlenmesini emretti ve bir ölüm yağmuru başladı. Saldırı kuvvetleri duraksadılar, ama surlara yaklaştıkça yeniden hızlandılar. Hendek önceki saldırılardan kalan moloz ve platformlarla dolmuştu ve bir kez daha suyun karşısına yeni platformlar atılıyordu. Yeni istihkamlı merdivenler kaldırıldı ve bir kez daha saldırganlar tüm güçleriyle yukarı doğru hücum ettiler.

Devler koşarak öne çıktılar, bazılarının kenarı yedi, yüksekliği de üç metreyi bulan tuhaf kutuları itiyorlardı. Bunlar tekerlekli platformların üzerinde hareket ediyor, bozuk arazinin ve cesetlerin üzerinde sarsılarak ilerliyorlardı, öne ve arkaya doğru uzanan uzun kazıkları vardı. Surların yanına geldiklerinde bir mekanizma harekete geçti ve kazıklar kutuların altına doğru çekilerek onları yukarıya, surların tepesiyle aynı hizaya kadar kaldırdılar. Bir anda kutuların ön tarafları açılarak birer platform oluşturdular ve goblinler sürü gibi fırlayıp Armengar surlarına ayak basarlarken başka istilacıların da yukarı çıkabilmeleri için de kutulardan aşağıya ip merdivenler sarkıtıldı.

Surlar üzerinde düzinelerce noktada bu taktik tekrarlandı, az sonra yüzlerce moredhel, goblin ve trol şehrin savunmacılarıyla yüz yüze, kanlı bir çarpışmaya tutuşmuşlardı.

Arutha bir goblinin darbesini savuşturup yeşil derili yaratığı biçerek, bir çığlıkla aşağıdaki dış avlunun taşlarına gönderdi. Hançerlerini çekmiş Armengar çocukları hemen koşup yaratığın öldüğünden emin oldular. Savaşta yardım edebilen herkes bunu yapıyordu.

Krondor Prensi, birbirlerini bileklerinden yakalamış halde bir moredhelle boğuşan Amos'un yanından geçti. Arutha kabzasıyla moredhelin başına vurup surlarda ilerlemeye devam etti. Kara elf sendeledi ve Amos onu gırtlağından ve bacaklarının arasından kavradı. Yaratığı kaldırıp surların üzerinden savurarak, bir merdivenden tırmanmaya çalışan başkalarıyla birlikte aşağı gönderdi. Daha sonra bir başka savunmacıyla birlikte merdiveni aşağı ittiler.

Jimmy ile Locklear sur boyunca koşturuyorlar, kendilerini yavaşlatmaya çalışan saldırganları aşmak için gerektiğinde vuruyorlardı. Guy'ın komuta ettiği yere ulaşınca Jimmy, "Efendim," dedi, "Armand o kutulardan ikinci bir dalga yaklaştığını söylüyor."

Guy dönüp savunmasına baktı. Surlar saldırganlardan temizleniyordu ve merdivenlerin tamamına yakını devrilmişti. "Sopalar ve kızgın yağ!" diye bağırdı ve emir sur boyunca iletildi.

İkinci kutu dalgası surlara doğru yükselirken kutuların devrilerek açılan ön kısımlarını kapalı tutmak için uzun sopalar, kazıklar ve mızraklar kullanılıyor, ancak bu çabaların çoğu başarısız oluyordu. Ama kapalı tutulabilenlerin yanları hemen güçlü kollan olan Armengarlıların savurdukları deri neftyağı torbalarıyla vuruluyordu. Alevli oklarla vurulan

kutular hemen tutuşuyorlardı. Saldırganlar da kutuların içinde yanmaktansa çığlıklar atarak ölümlerine atlıyorlardı.

Surlara ulaşabilen az sayıdaki moredhel grubu da kısa sürede öldürüldü ve bir saat içinde araziden ilk geri çekilme borusunun sesi geleli.

Arutha etrafına bakındıktan sonra Guy'a döndü. Koruyucu savaşmaktan ziyade gerginlik yüzünden derin derin soluyordu. Surlar boyunca emirler verebilmesi için komuta yeri sıkı koruma altındaydı. O da dönüp Prens'e baktı. "Şanslıydık." Yüzünü ovalayarak, "O budala iki dalgayı birden gönderseydi, biz daha ne yapacağımızı bilemeden bir bölümü ele geçirmiş olurdu. Şimdi sokaklara çekiliyor olurduk."

"Belki," dedi Arutha, "ama iyi bir ordun var, iyi dövüştüler."

Guy'ın sesi öfkeliydi. "Evet, iyi dövüştüler, çok da iyi ölüyorlar. Mesele onları canlı tutmakta."

Jimmy, Locklear ve diğer çok sayıdaki haberciye dönerek, "Subayları ileri komuta karakoluna çağırın," dedi. "On dakika sonra." Arutha'ya, "Senin de katılmanı istiyorum," dedi.

Arutha kovalarla dolu bir arabayı çeken yaşlı bir adamın getirdiği suyla kanlı ellerini yıkarken, "Elbette," dedi.

Surlardan ayrılıp merdivenlerden inerek, Guy'ın ileri komuta karakoluna dönüştürülen bir eve doğru gittiler. Birkaç dakika sonra tüm bölük komutanları ile Amos ve Armand da oradaydılar.

Herkes toplanır toplanmaz Guy, "İki şey var," dedi. "Birincisi, bunun gibi daha kaç saldırıyı püskü itebileceğimizi ya da bu sonuncusu gibi bir saldırı daha yapacak kapasitede olup olmadıklarını bilmiyorum. O kahrolası kutuları biraz daha akıllıca kullansalardı, şimdi onlarla sokaklarda savaşıyor olurduk. Bunun gibi bir düzine saldırıyı daha püskürtebiliriz ya da bir sonraki işimizi bitirebilir. Şehrin tahliyesine derhal başlanmasını istiyorum. İlk iki aşama bu gece tamamlanmalı. Atlar ve erzaklar kanyonlara gidecek, çocuklar da hazır olacaklar. Ardından da son iki aşamanın emrimle hemen uygulanmaya hazır hale gelmesini istiyorum. İkincisi, bir şey olacak olursa benden sonraki komuta sırası Amos Trask, Armand de Sevigny ve Prens Arutha şeklinde olacaktır."

Arutha için için Armengarlı komutanların karşı çıkmasını bekliyordu, ama tek kelime etmeden, emredilen işleri yerine getirmek üzere çıktılar. Arutha ağzını açamadan Guy onu susturdu. " Şehirdekilerin hepsinden daha iyi bir komutansın, Arutha. Şehirden ayrılmamız gerekecekse, kendini

nüfusun şu ya da bu kısmının başında bulabilirsin. Sana itaat edileceğinin bilinmesini istiyorum. Böylece yanında buralı komutanlardan biri olsa bile senin emirlerine uyulur."

"Neden?"

Guy kapıya doğru yönelerek, "Halkımdan belki birkaç kişi fazlasının Yabon'a sağ olarak ulaşabilmeleri için," dedi. "Benimle gel; her ihtimale karşı, neler planladığımızı senin de bilmen gerekiyor."

İkinci büyük saldırı, Guy Arutha'ya şehrin tamamen düşmesi olasılığına karşılık hisardaki birimlerin dağılımını gösterirken başladı. Onlar koşarak surlara dönerlerken yaşlı kadın ve erkekler sokaklardan yuvarlayarak fıçılar getiriyorlardı. Dış avluya ulaştıklarında Arutha her bir köşeye düzinelerce fıçı yığıldığını gördü.

Surların tepesine ulaştıklarında her yerde ağır çarpışmalar olduğunu gördüler. Surların az ilerisinde alev alev yanan kutular hafif bir rüzgarla sallanıyorlardı, ama hiçbir moredhel, goblin ya da trol surların çıkıntılarını aşamamıştı.

Guy komuta noktasına döndüğünde Amos'un yedek birliklerin dağılımını idare ettiğini gördü. Guy'ın istemesine fırsat vermeden Amos durumu açıklamaya başladı. "O kutulu mekanizmalardan bir düzinesini daha hallettik. Bu defa onları alevli oklarla vurup yağları sonra attık, böylece duvarlardan daha da uzağa düştüler. Bizim çocuklar onlara durmadan yağdırıyorlar ve bu defa ne yapabileceklerini göreceğiz. Kahrolası piç soyu durumu eşitlemek istiyor." Murmandamus'un oturduğu uzaktaki tepeyi gösterdi. Görmesi zordu, ama moredhel liderin saldırıdan hiç de memnun değilmiş gibi bir hali vardı. Arutha Martin'in avcı gözlerinin kendisinde olmasını diledi, Murmandamus'un ne yaptığını tam olarak göremiyordu.

Sonra Amos, "Aşağı! Herkes aşağı!" diye bağırdı. Diğerleri de Amos'un uyarısını tekrarlarken Arutha mazgalların altına çöktü ve bir kez daha başlarının üzerinde kızıl bir ateş patladı. Bunu ikinci bir ateş topu, ardından bir üçüncüsü izledi. Uzaktan borazan sesleri duyuldu ve Arutha şansım deneyip surların üzerinden bir göz attı. Kuşatmacı ordu çekiliyor, kendi saflarını kurtarmak için geriliyordu. Guy doğrulup, "Bakın," dedi.

Aşağısı kavrulmuş, Murmandamus'un mistik alevleri yüzünden dumanı tüten cesetlerle doluydu. Amos zararı inceledi ve "Savunma görmek pek hoşuna gitmiyor, değil mi?" dedi.

Arutha surları inceledi. “Kendi askerlerini öldürdü, bizimkilere ise fazla zarar veremedi. Ne tür bir düşman bu?”

Amos elini Arutha’nın omuzuna koydu. “En kötüsünden. Deli.”

Savaş alanı dumanla kaplanmıştı, savunmacılar bitkinlikten ve havasızlıktan yere yığılmak üzereydiler. Hızlı ateşlemeye olanak verecek şekilde inşa edilmiş, ağaç ve çalılıklardan yapılmış büyük yapılar arabalarla taşınıp surların dibine getirilmişti. Tutuşturulmuş ve yukarısını berbat bir kara dumana boğmuşlardı. Platformların üzerine yerleştirilmiş uzun merdivenlerden oluşan yeni bir tür istihkamlı merdiven denenmişti. Goblin bölükleri bunları taşıyarak hızla yaklaşıyorlardı. Savunmacılar karşılarında görüşlerini engelleyen kara dumandan bir duvar bulduklarını sanıyorlar, sonra bir anda önlerindeki dumanın içinden bir merdiven beliriyordu. Sabitlenmiş merdivenleri çaresizce geri itmeye çalışırlarken saldırganlar üzerlerine atılıyorlardı. Saldırganlar ağız ve burunlarını, yağ ve şifalı otlardan yapılmış bir karışımla kaplanmış ve dumanı süzen bezlerle örtmüşlerdi. Surlardaki birçok mevki düştü, ama Arutha yedek kuvvetlerin idaresine yardım etti ve saldırganlar kısa sürede püskürtüldüler. Guy ateşlerin üzerine neftyağı dökülmesini emretmişti; böylece saldırganların kontrol edemeyecekleri bir şekilde yanacaklardı. Az sonra surun dibinde bir cehennem patlak, verdi ve platform merdivenlerindekiler yanarak acı içinde ölmeye mahkum oldular. Alevler nihayet söndüğünde geriye tek bir sağlam merdiven bile kalmamıştı.

İkindi güneşi hisarın arkasında batınca Guy Arutha’ya yanına gelmesini işaret etti. “Bence bugünlük işleri bitti.”

“Bilemiyorum,” dedi Arutha. “Nasıl durduklarına baksana.”

Guy hücum eden ordunun daha önce olduğu gibi kamplarına dönmediğini gördü. Bu defa yeniden hücum pozisyonu almışlardı, komutanları önlerinde dolaşıp yedek kuvvetleri saflara yerleştiriyordu. “Gece saldıracak olamazlar, değil mi?”

Amos ile Armand yaklaştılar. “Neden olmasın?” dedi Amos. “Adamlarını üzerimize nasıl saldıklarına baksanıza, kimin kimi görebildiğinin bir önemi yok. O sersem hergele kimin ölüp kimin yaşadığına bakmıyor. Bu tam bir katliam olur, ama bizi yıldırabilirler.”

Armand gözlerini surlarda gezdirdi. Yaralılar ve ölüler şehrin içinde oluşturulan revire taşınıyorlardı. “Bugün toplam üç yüz yirmi asker kaybettik. Tüm raporlar yeniden gözden geçirildiğinde bu sayı yükselebilir.

Bu da bize yaklaşık olarak altı bin iki yüz yirmi beş kişilik sağlam kuvvet bırakıyor.”

Guy bir küfür savurdu. “Martin ve diğerleri Taş Dağı’na mümkün olan en kısa zamanda ulaşsalar ve aynı hızla dönseler bile zamanında yetişemeyecekler. Üstelik görünüşe bakılırsa oradaki dostlarımız bu gece bizim için bir şeyler planlamışlar.”

Arutha surun taşlarına yaslandı. “Yeni bir saldırıya hazırlanıyor gibi görünmüyorlar.”

Guy dönüp hisara doğru baktı. Güneş dağların ardına inmişti ama gökyüzü hâlâ aydınlıktı. Şehrin önünde uzanan ovada sancaklar da, meşaleler de görülebiliyordu. “Sanki... bekliyor gibiler.”

Guy, “Bölükler dinlensinler, ama yemeklerini mevkilerinde yesinler,” dedi. Dikkatli bir gözleme emri vermeden de Sevigny ile birlikte uzaklaştılar. Buna gerek de yoktu.

Arutha Amos ile birlikte surlarda kalmıştı. Tuhaf bir beklenti hissi içindeydi, kendi rolünü oynayacağı zaman hızla yaklaşıyordu sanki tabii bu rol her ne ise. Sarth’daki Ishaplıların anlattıkları kadim kehanet doğruysa, o Karanlığın Felaketi idi ve Murmandamus’u yenmek ona düşüyordu. Çenesini surun soğuk taşlarına yasladığı kollarına koydu. Amos piposunu çıkarıp tütün doldurmaya başlarken bir denizci türküsü mırıldanıyordu. Onlar beklerken ilerideki ordu karanlığa gömüldü.

Bronwynn, “Hayır, Locky,” diyerek delikanlıyı itti.

Aklı karışan toprak beyi, “Ama görevde değiliz,” dedi.

Bitkin kız, “Ben de senin gibi bütün gün mesaj taşıyıp durdum,” dedi. “Yorgun ve terliyim, üstüm başım toz ve duman içinde, sen ise benimle yatmak istiyorsun.”

Locklear’ın sesinden incindiği belliydi. “Ama... dün gece.”

“O dün geceydi,” dedi kız nazikçe. “İstediğim bir şeydi ve sana teşekkür ederim. Ama şimdi yorgun ve pislik içindeyim, havamda da değilim.”

Delikanlı sert bir sesle, “Teşekkür ha!” dedi. “Yani bu... bir lütuf muydu?” Gururunun incindiği belliydi ve sesi gençlik duygularıyla boğuklaşmıştı. “Seni seviyorum, Bronwynn. Bu iş sona erince benimle Krondor’a dönmelisin. Bir gün zengin bir adam olacağım. Evlenebiliriz.”

Kız yarı sabırsız, yarı sevecen bir ifadeyle, “Anlamadığım şeylerden söz ediyorsun, Locky,” dedi. “Yatak odası zevkleri... bir vaat değildir. Şimdi,

tekrar göreve çağırılmadan önce dinlenmem gerek. Git. Belki başka bir zaman.”

Kendini kandırılmış gibi hisseden delikanlı geriledi, yanakları alev alevdi. “Başka bir zaman da ne demekmiş?” Neredeyse bağırarak konuşurken yüzü kızarmıştı. “Bunu bir oyun sanıyorsun, değil mi? Beni sadece bir çocuk sanıyorsun.” Küstahça konuşuyordu.

Bronwynn ona üzgün gözlerle baktı. “Evet, Locky. Sen bir çocuksun. Artık git.”

Öfkeye kapılan Locky, “Ben kahrolasıca bir çocuk değilim, Bronwynn,” diye bağırdı, “Göreceksin. Armengar’daki tek kız sen değilsin. Sana ihtiyacım yok.” Beceriksizce kapıdan çıkarak kapıyı arkasından çarptı. Yanaklarından utanç ve öfke dolu gözyaşları süzülüyordu. Karnı soğuk bir öfkeyle kaynıyor, kalbi deli gibi atıyordu. Yaşamı boyunca hiç bu kadar karmaşık duygular ve acı hissetmemişti. Sonra Bronwynn’in bağırarak kendisini çağırdığını duydu. Kızın özür dilemek istiyor olabileceğini düşünerek bir an tereddüt etti, onu yalnızca basit bir görev için de çağırıyor olabilirdi. Sonra kız bir çığlık attı.

Locklear kapıyı iterek açtığında kız kaburgalarını tutuyor, bir elinde de beceriksizce bir hançeri tutmaya çalışıyordu. Kolundan aşağı, böğründen ve baldırlarından kan sızıyordu. Karşısında bir dağ trolü çömelmiş, kılıcını kaldırmıştı. Locklear, “Bronwynn!” diye haykırırken eli hemen meçine doğru uzandı. Delikanlı üzerine atılırken trol duraksadı, ama tam Locklear kendi silahını kaldırdığı sırada trolün kılıcı indi.

Locklear gözü kara bir öfkeyle meçini savurarak trolün ensesine indirdi. Yaratık tökezleyerek kaçmaya çalıştı, ama delikanlı onu biçti, meçi yaratığın kolunun altında, zırhla korunmayan bir yer bulmuştu. Trol titredi ve kılıcı gevşeyen parmaklarından kurtulurken yere devrildi.

Locklear silahını bir kez daha sapladıktan sonra Bronwynn’in yanma geldi. Kız bir kan gölünün içinde yatıyordu ve Locklear daha ilk bakışta öldüğünü anlamıştı. Yüzünden yaşlar süzülerek onu kollarına alıp sarıldı. “Özür dilerim, Bronwynn. Kızdığım için özür dilerim,” diye fısıldadı ölü kızın kulağına. “Ölme. Arkadaşın olacağım. Bağırmak istemedim. Kahretsin!” İleri geri sarsarken Bronwynn’in kanı kollarından süzülüyordu. “Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!”

Locklear bağıra bağıra ağlıyordu, acısı bir kor parçası gibi karnına çökmüş, kalbi delice çarpıyordu, kasları gerilmişti. Nefret ve öfke derisinin

gözeneklerinden fışkıracakmışçasına cildi kızarmıştı, aniden yaşaramayacak kadar ısınıp kuruyan gözleri başının içinde alev alev yanıyordu.

Alarm sesi onu yasından uyandırdı. Kalktı ve kızı bir gece önce paylaştıkları yatağa nazikçe yatırdı. Sonra meçini alıp kapıyı açtı. Derin bir nefes aldı ve içinde bir şeyler dondu, bir an öncesinin yakıcı eziyetinin yerini dağların buzları almış gibiydi.

Karşısında bir çocuğa sarılmış bir kadın duruyordu, bir goblin de kılıcını kaldırmış, onlara yaklaşıyordu. Locklear soğukkanlılıkla öne çıkıp goblini boynunun yan tarafından biçti, kılıcım vahşice kanırtmasıyla yaratığın başı omuzlarından ayrıldı. Locklear etrafına bakınınca akşam havasında hafif bir parıltı gördü ve bir anda karşısında bir moredhel savaşçısı belirdi. Locklear hiç tereddüt etmeden saldırdı. Moredhel yan tarafından bir yara aldı, ama delikanlı tarafından öldürülmekten kurtulmayı başarmıştı. Yine de yarası ciddiydi, Locklear'ın kılıç kullanmadaki hüneri de vasatın üzerindeydi. Üstelik şimdi soğuk, sakin bir öfkesi vardı, kendi güvenliğini önemsememesi onu en korkunç rakibe, yaşayıp yaşamamak umurunda olmadığı için risk almaktan çekinmeyen birine dönüştürmüştü. Delikanlı müthiş bir gazapla moredheli binanın duvarına kıstırdı ve biçti.

Locklear durduğu yerde dönerek bir başka rakip aradı ve sokağın yarım blok aşağısında bir başka figürün belirdiğini gördü. Delikanlı gobline doğru koştu.

Şehrin her yerinde birdenbire istilacılar belirmeye başlamıştı. Alarm çaldıktan sonra savunmacılar onlarla başa çıkabilmişlerdi, ama birkaç goblin, ve moredhel güçlerini birleştirmiş, şehirdeki kuytulardan dövüşmeye başlamışlardı. Büyü yoluyla nakledilen savaşçıların istilası had safhaya ulaştığı sırada, surların dışındaki ordu da saldırıya geçti. Bir anda, büyü yoluyla nakledilen savaşçılarla başa çıkmak için surlardan çekilecek asker sayısının, dışarıdakilerin aşabilecekleri bir savunma noktası bulmalarına fırsat verecek kadar yüksek olması riski doğmuştu.

Guy bir destek bölüğünü surlardaki en ağır saldırıya uğrayan noktaya gönderirken, surlardaki bir bölüğü de şehirdekilere yardıma gönderdi. Kızgın yağ ve oklar surlardakileri hemen kaçırdı, ama şehirde durmadan yenileri ortaya çıkıyordu. Arutha üzerindeki hissizleştirici yorgunlukla boğuşarak babasının en acı hasmını izlerken, adamın nasıl olup da devam edecek enerjiyi bulduğuna hayret ediyordu. Kendisinden çok daha yaşlı bir

adamdı, ama Arutha Guy'ın enerjisine imrendiğini fark etti. Karar vermekteki hızı da emrindeki her birimin her an nerede olduğunu tam olarak anladığını gösteriyordu. Arutha bu adamı hâlâ sevememişti, ama ona saygı duyuyor, hatta kabul etmek istemese de, onu takdir ediyordu.

Guy ilerideki, Murmandamus'un ordusunu uzaktan izlediği tepeyi izliyordu. Bir an hafif bir ışık parladı; bir an sonra bir başkası; ardından bir üçüncüsü. Arutha Guy'ın bakışlarını izledi ve ışıkları bir süre takip ettikten sonra, "Sence oradan mı geliyorlar?" dedi.

"Bahse girerim ki öyle, Bu işin arkasında o cadı-kral ya da yılan rahibi var."'

"Martin'in yayı için bile çok uzakta," dedi Arutha, "senin okçularının da hiçbirinin ona ulaşamayacaklarına eminim. Mancınıklarının da."

"Piç herif menzilin biraz dışında."

Amos surlara gelip, "Durum kontrol altında gibi," dedi, "ama her yerde ortaya çıkmaya devam ediyorlar. Hisarda üç tane olduğunu haber aldım, bir tane de hendekte belirmiş ve taş gibi dibe çöküvermiş, şimdi... Siz neye bakıyorsunuz?"

Arutha tepeyi işaret etti ve Amos bir süre izledi. "Mancınıklarımız oraya yetişemez. Kahretsin." Sonra ihtiyar denizcinin yüzü bir sırıtışla yayıldı. "Bir fikrim var."

Guy şaşkın görünüşlü bir trolün birdenbire belirdiği ve üç asker tarafından haklandığı dış avluyu gösterdi. Ama o ölürken bir başkası belirip bir sokağa kaçtı. "Ne olursa. Eninde sonunda ciddi bir soruna neden olacak kadar kalabalık bir grup oluşturacaklar."

Amos hemen bir mancınık platformuna doğru koştu. Talimatlar verdi ve az sonra bir kazan ısınmaya başladı. Duvara yaslanarak, "Her an başlayabilir," dedi.

"Ne?" dedi Guy.

"Rüzgar değişecek. Gecenin bu saatlerinde hep değişir."

Arutha başını salladı. Yorgundu ve bir anda aklına komik bir sahne gelmişti. "Gemiyi daha yanaştıracak mıyız, Kaptan?"

Bir anda surlarda bir trol belirdi, şaşkın bir halde gözlerini kırpıştırıyordu. Guy elinin tersiyle vurarak onu aşağıdaki taşların üzerine yolladı. Son bir çarpma sesiyle yere indi. "Anlaşılan bir iki saniye kendilerine gelmiyorlar, bu da çok iyi," dedi Koruyucu. "Yoksa öğlen yemeği niyetine senin bacağını yiyebilirdi, Amos."

Amos bir parmağını ağzına götürüp kaldırdı. Memnuniyet dolu bir “Ah,” çektikten sonra, “Mancınık! Ateş!” diye bağırdı.

Muazzam savaş makinesi çözüldü ve güllesini surları aşacak bir güçle fırlattı. Gülle karanlığa doğru sessizce, hızla yol aldı.

Uzun bir an boyunca bir etki görülmedi, sonra uzaktan gelen çığlıklar geceyi doldurdu. Amos keyifle bir kahkaha patlattı. Arutha bir an izleyince yanıp sönen ışıkların artık olmadığını gördü. “Ne yaptın Amos?” diye sordu Guy.

“Bu eski dostların Keshlilerden öğrendiğim bir numara, Tekgöz. Durbin’de olduğum sırada bir çöl kabilesi isyan etmiş, şehri ele geçirmeye karar vermişlerdi. Vali-general, yani o yaşlı Hazara Han tilkisi surların ok ateşi altında kaldığını görünce onlara kızgın kum yağdırılmasını emretti.”

“Kızgın kum mu?” dedi Arutha.

“Evet, sadece kızıncaya kadar ısıtıp üzerlerine atıyorsun. Rüzgar da bir hayli uzağa taşıyor, vurduğu zaman fazla soğumamışsa da -cehennem ateşi gibi yakıyor. Zırhına girer, tuniğine, çizmelerine, saçlarına, her yerine. Murmandamus bu yöne bakıyor idiyse o frengili bunak sıçan soyunu kör etmiş olabiliriz. En azından bir iki saat büyüleri bir kenara bırakır.”

Arutha güldü. “Ama yalnızca bir süre için.”

Amos tuniğinden bir pipo çıkarıp bir meşaleden yaktı. “Evet, bir de o var.” Ses tonu ciddileşti. “Bir de o var.”

Bundan sonra olacaklara dair bir işaret görebilmek için üçü gözlerini tekrar karanlığa çevirdiler.

YOK OLUŞ

RÜZGAR DUVARLARI TOZLA DÖVÜYORDU.

Arutha gözlerini kısmış, düzenli ordular boyunca ilerleyip Murmandamus'un sancağına doğru giden atlıları izliyordu. Saldırılar üç gün aralıksız devam ettikten sonra kesilmişti. Murmandamus'un kampında bir tür savaş konseyi toplanıyordu ya da Arutha öyle düşünüyordu.

Bir saattir toplantıdaydılar. Arutha durumu değerlendirdi. Son saldırılar da öncekilerden aşağı kalır sertlikte değildi. Ama büyü yoluyla surların içine taşınan o savaşçıların rahatsız edici etkisinden de uzaktılar. Büyülü saldırıların olmaması Arutha'yı şaşırtmıştı. Murmandamus'un sanatını tekrar kullanmaması için geçerli bir neden olduğunu ya da belli bir sürede yapabileceklerinin bir sınırı olduğunu düşünüyordu. Yine de Arutha Murmandamus şeflerini topladığına göre yakında bir şeyler olacağından kuşkulanıyordu.

Amos surlar boyunca dolaşıp nöbetçi askerleri teftiş etti. Günün geç saatleriydi ve adamlar şimdiden gevşemeye başlamışlardı, sabah olmadan bir saldırı olma olasılığı yok gibiydi. Düşman kampı hazırlıklı değildi ve toparlanmaları saatler sürerdi. Amos Arutha'nın yanına gelerek, "Söylesene," dedi, "komutan sen olsaydın, ne yapardın?"

"Gereken sayıda adamım olsaydı, köprüyü açtırıp karşı hücuma geçer ve onları kuvvetlerini toparlayamadan vururdum. Murmandamus komuta merkezini ön cephenin çok yakınında kuruyor, ayrıca bir goblin bölüğü düşüncesizce safların aşağısına kaydırılmış, bu da köşk çadırına kadar neredeyse apaçık bir yol bırakıyor. Önde atlı okçular olursa, biraz da şansla daha bir direniş organize edemeden şeflerinin çoğunu öldürebilirsin. Onlar toparlananana kadar da şehre dönmüş olurum."

Amos sırıttı. "Ne kadar da zekisiniz, Majesteleri. İsterseniz gelip bizim oyunumuza katılın."

Arutha Amos'u soran bakışlarla süzdü, denizci de başını çevirerek işaret etti. Arutha onun arkasına, dış avluya bakınca, gözleme kulesinin iç kapısı önünde yerlerini alan atlıları gördü. "Benimle gel. Senin için fazladan bir atım var."

Arutha Amos'un peşinden merdivenleri inerek bekleyen atların yanma geldi. "Ya Murmandamus'un bize karşı kullanabileceği bir büyüsü, daha varsa?"

"O zaman hepimiz ölürüz, Guy da son yirmi yılda edindiği en iyi arkadaşını yitirdiği için çok üzülür: yani beni." Amos atına bindi. "Fazla endişeleniyorsun dostum. Bunu söylemiş miydim?"

Arutha atına binerken yüzünde o çarpık gülümsemesi vardı. Kapının yanında bekleyen Guy, "İki misli dikkatli olun," dedi. "Canlarını yakabilirseniz ne âlâ, ama sırf Murmandamus'a yaklaşabilmek için kahramanca intihar girişimlerinde bulunmak yok. Size burada ihtiyacımız var."

Amos güldü. "Tekgöz, ben kahraman olacak son kişiyim." İşaret verdi ve iç kapı açıldı. Dışarı uzatılan köprünün gıcırtısı duyulurken iç kapı kapandı. Bir anda dış kapı savrularak açıldı ve Amos birliğin başında fırladı. Amos'un kuvvetlerinin ana kısmı kuşatmacı orduya doğru ilerlerken dış biniciler hemen kanatlardaki yerlerini aldılar. Başlangıçta düşman bir karşı hücum olduğunu anlamamış gibiydi, alarm verilmemişti. Borazanlar çaldığında Murmandamus'un ordusunun en ön saflarına neredeyse ulaşmışlardı. Goblin ve troller silahlarına davrandıkları sırada Amos ile baskıncıları hızla yanlarından geçmiş gidiyorlardı.

Arutha yanında üç Armengarlı okçuyla birlikte atını doğruca Murmandamus'un komutanlarının toplantı yaptıkları tepeye doğru sürdü. Kendisini neyin harekete geçirdiğini bilmiyordu, ama birdenbire şu kara lordla tanışma ihtiyacı hissetmişti. Baskıncılara en yakın olan bir grup atlı Arutha ile Armengarlıların önün kesmek için dörtnala yaklaştılar. Arutha karşısında sırıtarak kılıcıyla saldıran bir hain buldu. Adamı çabuk ve temiz bir şekilde öldürdü. O zaman çarpışma kızıştı.

Arutha komuta köşk çadırına bakınca Murmandamus'un açıkta durduğunu gördü, yılan arkadaşı da yanındaydı. Moredhel lideri kuvvetlerinin katledilmesine karşı kayıtsız görünüyordu. Çok sayıda Armengarlı köşk çadıra yaklaşmaya çalıştı, ama atlı hain ve moredheller onlara engel oluyorlardı. Bir okçu atını dizginleyip köşk çadıra doğru

soğukkanlılıkla ok yağdırmaya başladı. Murmandamus'a bir şey işlemeyeceğini öğrendiğinden başka hedefler seçiyordu. Az sonra ikinci bir okçu daha ona katıldı ve bir ânda Murmandamus'un şeflerinden ikisi yere indi, birinin gözüne giren bir okla öldüğü görünüyordu. Kılıcıyla goblin, trol ve moredhelleri doğrayarak şeflere saldıran okçuları koruyan Arutha'ya doğru yaya askerlerden oluşan bir başka birlik koştu. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca Arutha'nın duyabildiği yalnızca çelik çınlamaları ile kulaklarındaki delice kalp atışlarıydı. Sonra Amos, "Çekilmeye başlayın!" diye bağırdı. Diğer atlılar da her baskıncı duyana dek bağırarak çağrıyı tekrarladılar.

Arutha atının üstündeki Amos'a doğru bakınca, bir başka atlı birliğin onlara doğru yönelmiş olduğunu gördü. Kılıcını savurup bir başka haini devirdikten sonra Task'e doğru ilerledi. Yeni gelen hainler Amos'un baskıncılarının yolunu keserek kaçışlarını engellediler. O zaman baskıncılar tek vücut olup Murmandamus'un süvarilerine saldırdılar. Baskıncılar kaçış yollarıyla aralarında duran herkesi öldürerek ağır ağır kamptan çıkış yollarını açmaya başladılar. Etraflarını saran kütlede bir gedik, kapılara doğru giden açık bir yol oluştu. Arutha atını mahmuzlayarak diğerleriyle birlikte uçarcasına dosdoğru şehre kaçmaya başladı. Dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Karalar giymiş bir grup binici Murmandamus'un köşk çadırının yanından hızla geçerek onları yakın takibe almışlardı. Amos'a, "Kara Katiller!" diye bağırdı.

Amos işaret verdi ve çok sayıda atlı Kara Katillerle boğuşmak üzere ayrılıp geri döndüler. Kulakları çınlatan çelik şakırtılarıyla birbirlerine girdiler, her iki taraftan da çok sayıda adam atından düşmüştü. Armengarlılar tekrar geriye dönünce çarpışma kesildi, ama bir başka moredhel birliği dövüşe katılmak üzere yaklaşıyordu. Düşen Armengarlıların çoğu tekrar eyerlerine binebilmişlerdi, ama hepsi değil. Tam bir düzine asker ovanın kumlu toprağında yatıyorlardı.

Amos'un birliği surlara ulaşınca kapılar açıldı ve gözleme kulesine girince dönerek yerlerine oturdular. Arkada en son muhafız atını hızla sürerken bir yandan da Kara Katiller ve diğer moredhelle çarpışıyordu. Biz düzine Armengarlı otuzdan fazla takipçiden kaçmaya çalışıyorlardı.

Amos Arutha'nın yanına otururken Kara Katiller iki atlıyı öldürdüler. Kalan atlıları sayan Amos, "On," dedi. Atlarını kapıya doğru sürerlerken, "Dokuz, sekiz," sonra, "yedi," dedi. Toz içindeki ovada kara zırhlı

atlılardan oluşan bir dalga, kaçan yarım düzine askeri sardı ve Amos, “Altı, beş, dört,” dedi. Sonra kızgın bir ses tonuyla, “Kapıyı kapatın!” dedi.

Kapılar dönerek kapanmaya başakken Arutha onun yerine saymaya devam etti. “Üç, iki...” Akıncı grubunun son iki atlısı da öldürülmüştü.

Ardından yukarıdan mancınıkların sesleri duyuldu. Bir an sonra her yeri ölen moredhel ve atların çığlıkları doldurdu. İç kapılar açılırken Amos atını mahmuzlayarak, “En azından piç herifler karşılığını ödediler,” dedi. “En az dört şefin düştüğünü gördüm, ikisi kesinlikle ölmüştü.” Amos dönüp, cüsseli kapıların ötesini görebiliyormuşçasına baktı. “Ama piç herif neden büyü kullanmadı? İşte anlayamadığım bu. İşimizi bitirebilirdi, anlarsın ya?”

Arutha yalnızca başıyla onaylayabildi. O da merak ediyordu. Atını bineklere çekmekle görevlendirilen bir çocuğa teslim edip basamakları hızla çıkarak Guy’ın komuta yerine gitti. Koruyucu’nun karşısına çıktığında, “Vay canına!” ile karşılandı.

Yerde yatan çok sayıdaki kara zırhlı figür beceriksiz hareketlerle doğrularak kendi saflarına dönüyorlardı. Hareketleri kısa sürede normale döndü, az sonra sanki hiç yaralanmamış gibi koşmaya başlamışlardı.

“Bana onlardan söz ettiğinde...” diye başladı Guy.

“...inanamamıştın,” diye bitirdi Arutha. “Biliyorum. Anlamak için görmek gerek.”

“Onları nasıl öldürebilirsin?”

“Ateşle, büyüyle ya da yüreklerini söküp çıkararak. Aksi halde parçalar bile bir yolunu bulup yerlerine kaynıyor ve her geçen dakika daha da güçleniyorlar. Başka türlü durdurulmalarına imkan yok.”

Guy geri çekilen Kara katillere baktı. “Babanın büyülü şeylere olan hayranlığını hiç paylaşmadım, Arutha, ama şimdi tek bir yetenekli büyücü için dukalığımın -eski dukalığımın- yarısını vermeye hazırım.”

Arutha düşündü. “Bu işte beni endişelendiren bir şey var. Bu konulardan pek anlamam, ama görünüşe bakılırsa Murmandamus onca gücüne rağmen bize gerçek anlamda fazla zarar vermiyor. Pug’ın -tanıdığım bir büyücü- yaptığı bazı şeylerden söz ettiğini hatırlıyorum da... eh, şu âna dek görmüş olduklarımızdan kat be kat fazlasıydı. Bence Pug kafasına koyarsa şehrin kapılarını surlardan sökebilir.”

“Bu işlerden anlamam,” diye itiraf etti Guy.

Amos da nihayet gelmiş, yanlarında duruyordu. “Belki de domuzlar kralı ordusunun tamamen kendisine güvenmesini istemiyordur.” Guy ve Arutha

Amos'a açık bir merakla baktılar. "Bu bir moral meselesi olabilir."

Guy başını salladı. "Bana kalırsa daha karmaşık bir şey."

Arutha düşman kampındaki karışıklığı izliyordu. "Ne olursa olsun, yakında öğreneceğiz."

Amos surlara yaslandı. "Kardeşin ve diğerleri gideli iki hafta oluyor. Her şey planlandığı gibi gittiyse, Martin bugün Taş Dağı'ndadır."

Arutha başıyla onayladı, "Her şey planlandığı gibi gittiyse."

Martin karanlıkta çömelmiş, sırtını ıslak granite sımsıkı yaslamıştı. Yukarıdan gelen taşlara sürten ayak sesleri, peşindekilerin onun izini sürdüklerinin habercisiydi. Yayını kaldırıp kopuk teline baktı. Sırt çantasında bir yedeği vardı, ama takacak zamanı yoktu. Fark edilecek olursa yayı bırakıp kılıcını çekecekti.

Soğukkanlılığını korumak için ağır ağır nefes alıyordu. Kaderin Baru ile Laurie'ye gülüp gülmediğini merak ediyordu. İki gün önce Yabon Tepeleri denilen yere ulaşmışlardı. Peşlerine düşüldüğüne dair hiçbir belirti görmemişlerdi, ta ki bugün güneş doğduktan az sonra Murmandamus'un atlı devriyelerinden biriyle karşılaşıncaya dek. Patikanın kenarındaki kayalıklara tırmanarak yakalanmaktan kurtulmuşlar, ama moredheller atlarından inip peşlerine düşmüşlerdi. Talihsizlik eseri patikanın ters taraflarında idiler ve Laurie ile Baru güneye doğru gitmek zorunda kalırken Martin batı yönüne kaçmıştı. Kendisini bulmaya çalışmadan güneye, Yabon'a doğru yollarına devam edecek kadar sağduyulu olduklarını umuyordu. Kovalamaca gün boyunca devam etmişti. Martin başını kaldırınca güneşin dağların ardına doğru alçalmakta olduğunu gördü. Ancak iki saat daha aydınlık olacağını kestiriyordu. Karanlığa kadar yakalanmamayı başarabilirse güvende olacaktı.

Çizme sesleri zayıflayınca Martin kıpırdadı. Üzerindeki kayanın korumasından çıkıp yarı çömelir, yarı koşar adımlarla bir dereyi izledi. Taş Dağı'nın yakınında olduğunu tahmin ediyordu, ama oraya kuzeydoğudan hiç gitmemişti. Ama bazı kerterizler tanıdık geliyordu ve aklını meşgul eden başka şeyler olmasa, cüceleri kolayca bulabileceğinden emindi.

Martin bir köşeyi dönünce bir anda karşısında bir moredhel savaşçısı buldu. Martin hiç tereddüt etmeden yayını savurup, porsukağacından yapılmış ağır silahı kara elfin başına indirdi. Gafil avlanan moredhel sendeledi, Martin de o kendine gelemeden kılıcını çekti ve yaratık öldü.

Martin etrafında dönüp, moredhelin arkadaşlarına ait bir iz aradı. Uzakta bir hareket görür gibi oldu, ama emin olamamıştı. Hızla yukarı çıkmaya başladı ve bir başka dönemece rastladı. Arkasına bir göz atınca, bağlı halde duran yarım düzine atla karşılaştı. Her nasılsa peşindekilerin arkasından dolanmış ve bineklerine rastlamıştı. Martin koşup atlardan birinin eyerine atladı. Kılıcıyla diğerlerinin kayışlarını kesti ve kılıcın düz tarafıyla da yan taraflarına vurarak onları uzaklaştırdı.

Atını döndürüp mahmuzladı. Son hızla dere yatağından aşağı inip patikaya çıkabilirdi. O zaman da moredhelleri geride bırakıp Taş Dağı'na varabilirdi.

Yanından geçtiği bir kayalığın üstünden karanlık bir şekil atılıp Martin'i eyerinden düşürdü. Martin yuvarlanıp dizlerini kırarak dövüş pozisyonu aldı, moredhelle aynı anda kılıçlarını çektiler. İki hasım yüz yüze durdular ve moredhel kaba bir elf aksanıyla arkadaşlarına seslendi. Martin saldırdı, ama moredhel kılıç kullanmakta ustaydı ve Martin'i bir kılıç boyu açığında tutuyordu. Martin kaçmak için dönecek olursa kaburgalarına bir kılıç saplanacağının, kalırsa da az sonra karşısında beş moredhel olacağının farkındaydı. Martin ayağıyla moredhele taş ve çakıl atıyor, ama deneyimli savaşçı yana çekilerek gözlerine toz girmesine izin vermiyordu.

Sonra her iki yandan da kayalarda yürüyenlerin çizme sesleri duyuldu. Moredhel yine bağırdı ve güneyden, Martin'in sol tarafından bir cevap geldi. Sağdan ise zırh ve çizme sesleri giderek yaklaşıyordu. Moredhelin gözleri bir an o tarafa kaydı ve Martin hamlesini yaptı. Kara elf hamleyi zorlukla savuştururken hatasını kolunda hafif bir çizikle ödedi. Martin kazandığı küçük avantajı zorladı ve moredhel dengesini yitirmişken riskli bir hamle yaptı, ıskalayacak olursa bir karşı hamleye karşı savunmasız kalacaktı. Iskalamadı. Moredhel kasıldı ve Martin kılıcını çekip kurtarırken yığıldı.

Martin, zaman yitirmedi. İki yandan birden sarılmadan uzaklaşabilmek için kayalıklara doğru koştu. Dere yatağının güney tarafından moredhel savaşçıları belirdi ve bir tanesi Martin'e indirmek üzere kılıcını kaldırdı.

Martin beklenmedik bir tekme savurunca savaşçı eğildi ve hamlesini ayarlayamadı. Ardından yine beklenmedik bir şekilde yukarıdan bir el uzanıp Martin'i tuniğinden yakaladı.

Bir çift güçlü kol Crydee Dükü'nü kaldırıp dere yatağının kenarına çekti. Martin başını kaldırınca gür kızıl sakallı, sırıtan bir yüzle karşılaştı. "Sert

çektiğim için üzgünüm, ama aşağıda işler kızışmak üzere.”

Cücenin işareti üzerine dönen Martin, kuzeydeki koyaktan bir düzine cücenin fırladığını gördü. Moredheller cücelerin sayıca üstün olduğunu görüp kaçmak üzere döndüler, ama cüceler daha on metre bile gidemeden onları yakalamışlardı. Dövüş kısa sürede sona erdi.

Martin’in yanına bir cüce daha geldi. İlki Martin’e bir su damacanası uzattı. Martin doğrulup biraz içti. Boyları ancak bir buçuk metre olan cücelere yukarıdan bakarak, “Teşekkürler,” dedi.

“Sorun değil. Son zamanlarda Kara Kardeşler buralarda fazla dolaşıyorlar, biz de bölgeyi sıkı denetim altında tutuyoruz. Konuklarımız da olduğu için” -yanlarına gelmek üzere tırmanan birkaç cüceyi gösterdi- “gelip onları haklamak isteyenlerin sayısı hiç de az olmuyor. Korkaklar yurdumuza fazla yakın olduklarını biliyor ve çoğu zaman kaçıyorlar, ama bu defa biraz yavaştılar. Şimdi, sormamda bir mahsur yoksa sen kimin nesisin ve Taş Dağı’nda ne arıyorsun?”

“Burası Taş Dağı mı?” dedi Martin.

Cüce Martin’in arkasını işaret edince Dük döndü. Arkasında, çömelerek yürüdüğü dere yatağının kenarından geriye doğru bir dizi ağaç uzanıyordu. Ağaçlan izleyince, bulutlara doğru yükselen büyük bir tepenin yamaçlarını kapladıklarını gördü. Son günün kovalamacasına kendini öyle kaptırmış, öylesine iyi gizlenmişti ki, tek gördüğü kayalar ve dereler olmuştu. Şimdi ise doruğu tanımıştı. Taş Dağı’na yürüyerek yarım günlük bir uzaklıktaydı.

Martin toplanan cücelere baktı. Sağ eldivenini çıkarıp mührünü gösterdi. “Ben Crydee Dükü Martin’im. Dolgan ile konuşmam gerek.”

Cüceler kuşkulanmışlardı, Krallık’tan bir lordun topraklarına bu şekilde geldiğine inanamamış gibiydiler, ama liderlerine dönmekle yetindiler. “Ben Paxton. Babam Taş Dağı klanlarının Savaş Lideri ve Delmoria köyünün şefi Harthorn’dur. Gel, Lord Martin, seni Kral’ı görmeye götüreceğiz.”

Martin güldü. “Demek gerçekten tacı taktı.”

Paxton sırıttı. “Öyle de denebilir. Biz iki yıl boyunca başının etini yedikten sonra nihayet Krallık vazifesini kabul etti, ama tacı takmak istemiyor. Taç da uzun salondaki bir sandıkta bekliyor. Gelin, Majesteleri. Gece çökerken orada oluruz.”

Cüceler yanlarında Martin ile yola koyuldular. Haftalardır ilk kez kendini güvende hissediyordu, ama bu defa da aklı kardeşinde ve Armengar’daki diğerlerindeydi. Ne kadar direnebilirler? diye merak ediyordu.

Kamp birbirine karışan davul ve borazan sesleri ve bağırışlarla çalkalanıyordu. Tüm kollar düzene girme emrine uyuyordu. Yalancı şafak yerini gün ışığına bırakırken Guy olanları izliyordu. Arutha'ya, "Güneş tam tepemize, gelmeden var güçleriyle saldıracaklar," dedi. "Murmandamus Yabon istilasına karşı kuvvetlerinin bir kısmını saklamak zorunluluğu hissetmiş olabilir, ama artık bir gün bile gecikmeye tahammülü yok. Bugün tüm güçleriyle gelecekler."

Arutha savaş alanındaki tüm bölüklerin çarpışma düzeni alışlarını izliyordu. Murmandamus'un komutanlarının öldürülmesinden sonra alt üst olan düşman kampında düzen ancak iki günde sağlanabilmişti. Arutha'nın nasıl pazarlıklar döndüğü ya da ne vaatlerde bulunulduğu hakkında bir fikri yoktu, ama üç gün sonra nihayet yine gelmişlerdi.

Bundan sonra saldırılar bir hafta daha devam etmiş, her defasında surlara daha fazla saldırgan ulaşmıştı. Önceki günkü son saldırıda, surların bütünlüğünü korumak için tüm yedeklerin olası bir boşluğa kaydırılması gerekmişti. Birkaç dakika daha geçse saldırganlar surlarda direnebilecekleri bir nokta ele geçirmiş olacaklar, böylece daha fazla sayıda savaşçı güvenler merdivenlerini yerleştirecek ve şehre ölümcül bir istilacı seli akması olasılığı doğacaktı. Martin gideli yirmi yedi gün oldu, diye düşündü Arutha. Yardım geliyorsa bile artık çok geçti.

Jimmy ve Locklear habercilik görevi için yakında hazır bekliyorlardı. Jimmy genç arkadaşına baktı. Bronwynn'in ölümünden sonra Locklear çıldırmıştı. Her köşe başında bir dövüş buluyor, habercilik görevi için geride kalması yolundaki talimatları çoğu zaman hiçe sayıyordu. Jimmy üç kez delikanlının girmemesi gereken çatışmalara girdiğini görmüştü. Kılıçtaki ustalığı ve çevikliğinin çok yardımı olmuş ve hayatta kalmıştı, ama Jimmy Locklear'ın hayatta kalmayı ne kadar daha sürdürebileceğinden, dahası bunu isteyip istemediğinden emin değildi. Locklear ile kız hakkında konuşmaya çalışmış, ama genç toprak beyi bunu reddetmişti. Jimmy on altı yaşına gelene dek fazlasıyla ölüm ve yıkım görmüştü. Birçok bakımdan katılaşmıştı. Anita ya da Arutha'nın öldüğünü sandığı zamanlarda bile Locklear kadar içine kapanmamıştı. Jimmy bu tür şeyleri daha iyi anlayabilmeyi diliyor ve arkadaşı için endişeleniyordu.

Guy karşısındaki ordunun gücünü tarttı ve sonunda alçak sesle, "Onları surlarda durduramayız," dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Arutha. Martin’in gidişinden sonraki dört hafta boyunca şehir direnmiş, Armengar askerleri Arutha’nın en iyimser tahminlerinin bile ötesinde bir performans sergilemişlerdi. Her şeylerini ortaya koymuşlardı, ama yıpranış sonunda ordunun yedeklerini tüketmeye başlamıştı. Son bir hafta boyunca bin asker daha ölmüş ya da savaşamaz duruma gelmişti. Savunmacılar artık saldırganların tüm kuvvetlerine karşı direnemeyecek kadar seyrek olarak dağılıyorlardı ve Murmandamus’un ordusunu dikkatle yerleştirmesinden, gerçekten de o gün ordusunun tüm kuvvetleriyle son bir saldırı planladığı apaçık belliydi. Guy Amos’a başıyla işaret verdi. Denizci Jimmy’ye, “Bölük komutanlarına haber verin,” dedi, “tahliyenin üçüncü aşamasına başlansın.”

Jimmy kendinden geçmiş gibi duran Locklear’ı dürttü ve arkadaşıyla birlikte uzaklaştı. Sur boyunca koşup bölük komutanlarını aradılar. Arutha haber duyuldukça birkaç seçilmiş askerin surlardan ayrılışını izledi. Merdivenlerden hızla dış avluya inip, oradan da koşarak hisara doğru gidiyorlardı.

“Nasıl gruplamaya karar verdin?” dedi Arutha.

Guy, “Bir işinin eri savaşçı, iki silahlı, yaşlı adam ya da kadın, üç silahlı büyük, beş de küçük çocuk,” dedi. Arutha birkaç dakika içinde bu şekildeki onlarca grubun şehrin altındaki mağarada başlayan uzun tünelden geçerek gizlice dağlara doğru kaçmaya başlayacağını biliyordu. Güneye doğru yol alacaklar, Yabon’a sığınmaya çalışacaklardı. Armengar çocuklarının en az bir kısmının kurtulmasını umuyorlardı. Tek asker grubun başında olacaktı, her birine çocukları korumaları için emir verilmişti. Emirleri arasında ayrıca çocukların moredhellerin eline geçmelerindense hepsini öldürmeleri emri de vardı.

Güneş ağır ağır, sabit bir hızla yükselirken aşağıdaki ihtilaf umurunda değil gibiydi. Tepeye vardığında ise hâlâ hiçbir belirti yoktu. Guy, “Neden bekliyorlar?” diye sesli düşündü.

İki saat kadar sonra ovadaki ordunun ardından, savunmacıların zorlukla duyabildikleri boğuk çarpma sesleri gelmeye başladı. Yarım saate yakın bir süre devam etti, ardından saldırı kolları boyunca borazanlar çalındı. Sonra safların arkasında parlak, mavi gökyüzüne karşı tuhaf figürler belirdi. Dev siyah örümcekleri ya da ona yakın bir şeyi andırıyorlardı. Askerlerin arasında ağır ağır, azametle ilerlemeye başladılar. Sonunda saldırganların saflarını aşıp şehre doğru hareket ettiler. Yaklaşırlarken Arutha onları

inceliyordu. Surlardan soru soran bağırışlar yükselirken Guy, “Tanrılar adına, bunlar da ne?” dedi.

“Bir çeşit makine,” diye cevap verdi Arutha. “Yürüyen kuşatma kuleleri.” Dev kutuları andırıyorlardı, önceki hafta surlara doğru yükseltilenlerin üç dört misli büyüklükteydiler. Dev tekerlekler üzerinde, görünüşte bir çekiş gücü olmadan hareket ediyorlar, ne devler, ne köleler, ne de yük hayvanları tarafından çekilmiyorlardı. Büyülü bir şekilde kendi güçleriyle hareket ediyorlardı. Devasa tekerlekleri arazinin bozuk kısımlarına gelince gürültüyle çatırdıyorlardı.

Guy, “Mancınıklar!” diye bağırarak elini indirdi.

Taşlar uçarak kutuların üzerine yağdılar. Birinin destek yeri isabet alarak çatırdadı, koca şey sallanarak devrildi ve müthiş bir gümbürtüyle yere çakıldı. Çarptığı yerin etrafına en az yüz goblin, moredhel ve insan cesedi saçılmıştı.

Arutha, “O şeylerin her biri iki üç yüz asker taşıyor olmalı,” dedi.

Guy hemen saydı. “On dokuz tane daha geliyor. Üç taneden biri bile surlara erişecek olursa, bu surda bir anda bin beş yüz düşman olması demek. Yağ ve alevli oklar!” diye bağırdı.

Savunmacılar hantal hareketlerle surlara yaklaşan kutuları tutuşturmaya çalışıyorlardı, ama tahtalar bir şeyle kaplanmıştı ve neftyağı birkaç tanesinde tutuşsa da yalnızca tahtayı ise ve karaya bulamakla kalıyordu. İçeriden gelen çığlıklar alevlerin saldırganlara da biraz zarar verdiğini gösteriyordu, ama kutular durmuyorlardı.

“Tüm yedekler duvarlara! Okçular dış avlunun arkasındaki çatıya! Atlı birlikler mevzilerine!”

Savunmacılar yaklaşan kutuları beklerlerken Guy’ın emirleri derhal yerine getirildi. Ağır tekerlekler ataletle döndükçe gündüz havası büyülü kuşatma kulelerinin gürültülü gıcırtısıyla doluyordu. Murmandamus’un ordusu yürüyen kulelerin arkasından ağır ağır gelirken, tüm savunma ateşi hareketli kutulara yöneldiği için tedbirli bir mesafe bırakıyorlardı.

Sonra kulelerin ilki surlara ulaştı. Küçüklerde de olduğu gibi kutunun surlara bakan kısmı açıldı ve düzinelerce goblin ve moredhel fırlayıp savunmacılarla birbirlerine girdiler. Az sonra surların her köşesinde dişe diş bir çatışma yaşanıyordu. Saldırganlar büyülü kuşatma kulelerinin arkasından sel gibi geliyorlardı. Kutuların arkaları da açılmış ve uzun ip merdivenler sarkıtılmış, ilerideki ovadaki saldırganlar koşarak şehirde bir

anda ortaya çıkmış olan girişlere hücum etmeye başlamışlardı. Kutuların ortasından, merdivenlerin bir adım kadar önünden sarkıtılan uzun deri örtüler, kutulara tırmananlara yönelik ok atışını engelliyorlardı. Mancınık komutanları ateşe devam ediyorlardı ve Murmandamus'un çok sayıda askeri taşların altında ölmüştü, ama^ okçuların ilk ev sırasında yer almaları emredildiği ve diğer savunmacılar da kulelerden gelen saldırganlarla boğuştukları için, surlara doğru istihkamlı merdivenler yük' sel ten düşmanı taciz edecek ok ateşi yoktu.

Arutha ölü bir Armengar askerinin üzerinden atlayan bir moredhel ile çarpışıyordu, kılıcını savurarak kara elfi geriye doğru tökezletti. Moredhel mazgallardan aşağıdaki taşlara uçtu.

Prens dönünce Guy'ın da bir başkasını öldürdüğünü gördü. Koruyucu etrafına bakınarak, "Onları burada tutamayız!" diye bağırdı. "Hisara çekilme emrini duyurun!"

Emir iletildi ve savunmacılar bir anda dışarıdan surlara çıkanların önünde kaçmaya başladılar. Seçme askerlerden oluşan bir birlik, arkadaşları şehre doğru kaçarlarken her merdiveni tutmuşlardı. Hepsi de gönüllülerdi ve ölmeye hazırdılar.

Arutha dış avlunun karşı tarafına koşarken, surlardaki son savunmacının da düştüğünü gördü. Geniş açıklığın orta noktasına ulaştığı sırada saldırganlar merdivenlerden atlayıp kapıya yönelmişlerdi. Bir anda kapının karşısındaki binaların çatılarından bir ok yağmuru başladı ve saldırganlar son adamlarına kadar öldüler. O sırada Guy Arutha'nın yanına geldi, Amos ise koşarak yanlarından geçmişti.

"Onları kendi okçularını surlara yerleştirene dek ana kapı odasından uzak tutabiliriz. Sonra adamlarımız geri çekilmek zorunda." Arutha yukarı bakınca sokaklardan dış avluya bakan binaların çatılarına doğru kalaslar uzatıldığını gördü. Okçular ilk bina sırasını terk edince kalasları da çekeceklerdi.

Goblin ordusunun okçularla çarpışabilmek için kapıları kırıp merdivenleri çıkmaları gerekecekti. O zamana kadar da okçular bir diğer ev sırasına çekilmiş olacaklardı. Sokaklara sürekli ok yağdırarak istilacılara attıkları her adımı ödeteceklerdi. Son bir ay içinde o çatılara muşambalara sarılı yüzlerce sadak dolusu ok, yedek tel ve yaylar bırakılmıştı. Arutha'nın tahminine göre ilk dış avludan ikincisine geçmek Murmandamus'a en az iki bin can kaybına mâl olacaktı.

İri tahta balyozlar taşıyan bir müfreze koşarak dış avluya geldi. Köşelere yerleştirilmiş ağır fıçıların önünde yer alıp emir gelmesini beklediler. Goblinler ve müttefikleri surlardan bir deniz gibi akmaya başlayınca bir an için yenileceklermiş gibi göründü. Ardından bir yan sokaktan atlı bir bölük fırlayarak istilacıları geri püskürttü.

Guy ile Arutha'nın yanında oklar uçuşmaya başlayınca koruyucu, “Okçuları yerlerini aldılar,” dedi. “Geri çekilme borusunu çalın! “

Sokağın ortasında yer alan okçu müfrezesinden bir borazan sesi yükseldi ve balyozlu adamlar fıçılara vurarak küçük tapalarını kırdılar. Ağır ağır sızmaya başlayan neftyağının kokusu kısa sürede havadaki metalik kan kokusuna karıştı. Balyoz taşıyan askerler hemen her köşe başında fıçıların beklediği sokaklara doğru koştular.

Guy Arutha'yı kolundan çekti. “Hisara. Bir sonraki aşamaya başlıyoruz.”

Evler arasındaki kanlı dövüş başlarken Arutha Guy'ı izledi.

İki saat boyunca korkunç mücadele sürerken Guy ile Arutha olanları hisar surlarının tepesindeki ileri komuta merkezinden izliyorlardı. Şehirden dövüşenlerin bağırışları duyuluyor, küfür ve çığlıklar aralıksız devam ediyordu. Şehirde her köşe başında bir okçu birliği bekliyor, istilacılar her bloku ele geçirmek için yoldaşlarının cesetlerini çiğnemek zorunda kalıyorlardı. Murmandamus dış şehri ele geçirecek, ama bunun bedelini çok ağır ödeyecekti. Arutha Murmandamus'un iç avluya ve hisarın çevresindeki hendeğe ulaşana dek kaybının üç ila dört bin askeri bulacağını tahmin ediyordu. Bunun üstüne bir de Armengar'ın iç istihkamlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Arutha hayretle izliyordu. Güneş dağların arkasında alçaldığı ve ve şehir gölgelerle kaplandığı için görmek zorlaşıyordu. Gece olmasına ancak bir saat kadar kalmıştı; yine de olup bitenlerin çoğunu seçebiliyordu. Zırhsız, çevik okçular kalaslarla çatıdan çatıya geçiyor, sonra da onları arkalarından çekiyorlardı. Birkaç goblin binalara dışarıdan tırmanmaya çalıştılarsa da, diğer binalardan gelen ok ateşiyle vuruldular. Guy devam eden çatışmayı tüm dikkatiyle izliyordu. Arutha, “Bu şehir böyle bir savaş için tasarlanmış,” dedi.

Guy başıyla onayladı. “Karşı ordunun kanını dökmek için bir şehir tasarlamam gerekse, bundan iyisini yapamazdım.” Arutha'ya sert bir bakış attı. “Önümüzdeki birkaç saat içinde yardım gelmezse Armengar düşecek. En fazla yarın sabaha kadar zamanımız var. Ama o piçi keseceğiz; canını

fena yakacağız. Tyr-Sog'a doğru ilerlerken ordusunun üçte birini yitirmiş olacak."

"Üçte biri mi?" dedi Arutha. "Bana onda bir gibi geliyor."

Guy neşeden uzak bir sırıtışla, "İzle ve gör," dedi. Armengar'ın koruyucusu bir işaretçiye, "Daha ne kadar var?" diye bağırdı.

Adam hisarın tepesine doğru mavi ve beyaz renklerde bir bez salladı. Arutha başını kaldırınca ona bir çift sarı bez sallanarak cevap verildiğini gördü. Asker, "En fazla on dakika, Koruyucu," dedi.

Guy düşündü, sonra, "Dış avluya doğru bir mancınık ateşi daha açın," dedi. Emirler verildi ve şehrin uzak ucuna doğru bir taş yağmuru başladı. Usulca, adeta kendi kendine, "Bırakalım menzilimizi aştığımızı düşünsünler," dedi, "belki içeri girmek için acele ederler."

Zaman ağır ağır akarken Arutha okçuların çatıdan çatıya çekilmelerini izliyordu. Gün yerini alacakaranlığa bırakırken bir pusu birliği sokakta koşarak çekme köprüye ve hisarın gözetleme kulesinin dış kapısına doğru gidiyordu. İlk birlik inen köprüye ulaştığında bir diğeri, sonra bir üçüncüsü gölündü. Guy izlerken kapı komutanı köprünün çekilmesini emretti. Son asker de ayağını bastığı anda hendeğin üzerinde geri çekilmeye başladı. Şehrin çatılarında başka Armengar okçuları istilacılara ok yağdırıyorlardı.

Arutha, "Geride kaldıklarına göre çok cesurlar," dedi.

"Cesur oldukları doğru," dedi Guy, "ama ölmek niyetinde değiller." O konuşurken okçular son ev sırasına ulaşmışlardı bile. Sokağa kadar ipler sarkıtıp hızla aşağı indiler. Arkalarında bulunan saldırganlar üzerlerine hücum ettiler. Saldırganlar pazar olarak kullanılan açık alanın ortasına geldikleri sırada, hisarın surlarındaki okçular bir dizi ok attılar. Kaçan Armengarlılar hendeğin kenarına doğru koşup suya daldılar.

Arutha, "Surlara tırmanmaya çalışırlarsa vurulurlar," dedi. Sonra adamların yüzeye çıkmadıklarını fark etti.

Guy gülümsedi. "Ana kapı odasına ve surdaki diğer odalara çıkan sualtı tünelleri var. Bizimkiler çıktıktan sonra girişler mühürlenecek." Fazlasıyla cüretkar bir grup goblin koşarak peşlerinden suya daldılar. "O pislikler tünelleri bulsalar bile kapakları açamazlar," dedi. "Yarı balık olmaları gerek."

Amos hisardan çıkageldi. "Her şey hazır."

Guy, "Güzel," diyerek hisarın tepesine, şehirdeki savaşı gözleyen Armand'ın durduğu yere baktı.

Sarı bir sancak sallandı. Guy, “Mancınıklar hazır olsun!” diye bağırdı. Uzunca bir süre hiçbir şey olmadı; nihayet Guy, “De Sevigny neyi bekliyor?” dedi.

Amos güldü. “Şansımız varsa Murmandamus’un ordusunun başında kapılardan girişini izliyor ya da en azından bin kişinin daha girmesini bekliyordur.”

Arutha en yakındaki mancınığı inceliyordu, dev makine bu defa birbirine tuhaf bir şekilde gevşekçe bağlanmış fıçılarla doldurulmuştu. Fıçılar hanlarda ve birahanelerde kullanılan, ancak bir galon alabilen küçük konyak varillerine benziyorlardı. Her bağda bunun gibi yirmi otuz kadar fıçı vardı.

“İşaret!” dedi Amos.

Arutha izlerken kırmızı bir sancak sallandı ve Guy, “Mancınıklar! Ateş!” diye bağırdı. Sur boyunca bir düzine mancınığın savurduğu fıçı yükleri şehrin çatılarının üzerinde yüksek bir yay çizdi. Havadayken variller dağıldılar ve dış avluya bir tahta yağmuru halinde parçalanarak indiler. Ekip Arutha’yı şaşırtan bir hızla mancınıkları yeniden doldurdu ve bir dakika bile geçmeden ikinci bir grup varil gönderildi. Üçüncüsü hazırlanırken Arutha şehrin bir bölümünden dumanlar yükseldiğini fark etti.

Amos da gördü ve “Tatlı çocuklar işimizi kolaylaştırıyorlar,” dedi. “Kalıp da ölmek istemediğimiz için bizi cezalandırmak üzere esaslı bir yangın çıkarmış olmalılar. Neftyağı yağmaya başladığında orada olmak feci bir şey olmalı.”

Arutha anlamıştı. O izlerken duman hızla çoğalıyor, tüm dış avlu bölgesine yayıldığını gösterir bir şekilde dağılıyordu. “O fıçılardan her köşede var, değil mi?”

Amos başıyla onayladı. “Her birinde elli galon. İlk bloktaki fıçıları kırdık, böylece binalardan surlara dek her yere yayıldı. O katillerin çoğu onun içinde dolaşıyorlar, kol ve bacaklarına mutlaka bulaşmıştır. Her binada fıçılar var, her çatıda da bir tane. Tahliyenin ikinci aşamasında, atlar şehirden çıkarıldıklarında neftyağının yukarı doğru yükselişini kontrol etmeyi de bıraktık. Şehirdeki her bodrum artık patlamaya hazır. Şehir Murmandamus’a sıcak bir karşılama sunacak.”

Guy işaret verdi ve üçüncü sıra fıçılar da gönderildi. Ama ortadaki iki mancınık yağa batırılmış, yanan paçavralarla sarılmış taşlar fırlatmış ve bunlar gökyüzünde korkunç bir yay çizmişlerdi. Dış surun gözetleme

kulesinin yakınındaki bir alan bir anda parlak bir ışıkla havaya uçtu. Giderek yükselen bir alev kulesi oluşmuştu. Arutha izliyordu. Bir an sonra boğuk bir çarpma sesi duydu, hemen ardından da sıcak bir esinti geldi. Alevler yükselmeye devam ediyordu, çok uzun bir süre boyunca hiç durmayacakmış gibi gönündüler. Sonra dinmeye başladılar, ama kalın bir duman sütunu yükselmeye devam ediyor, şehrin üzerine bir şemsiye gibi yayılarak aşağıdaki cehennemin turuncu parıltısını yansıtıyordu. “Gözetleme kulesi artık yok,” dedi Amos. “Giriş kısmının altına birkaç yüz fıçı depolamış, hava girmesi için menfezler de açmıştık. Gümbürtüyle patlıyorlar. Surlara bunun yarısı kadar bir mesafede olsaydık kulaklarımız çınlıyor olurdu.”

Alevler yayılmaya başlarken şehirden çığlık ve küfürler yükseliyordu. Mancınıklar alevlerin içine patlayıcı yüklerini atmaya devam ediyorlardı. “Menzili kısaltın,” diye emretti Guy.

Arutha giderek şiddetlenen ışığı gözlüyordu. Bir patlama daha oldu, bunu hemen bir an sonra boğuk bir sesle yankılanan bir dizi patlama daha izledi. Şehrin dış kısmında dönen alev kuleleri dans etmeye başlarken hisara doğru sıcak rüzgarlar esiyordu. Başka patlamalar da oldu, stratejik noktalarda çok sayıda fıçı bırakıldığı göz kamaştırıcı sahneden belli oluyordu. Art arda gelen patlamaların kulakları zorlayan boğuk gümbürtüleri, alevli ölümün dış avludan hisara doğru hızla yaklaştığını gösteriyordu. Bir süre sonra Arutha tutuşan bir grup fıçının patlaması ile bir deponun infilak edişini sadece sesinden ayırt edebilir olmuştu. Guy’ın da söylediği gibi, bu Murmandamus için sıcak bir karşılama oluyordu.

Bir asker, “İşaret,” dedi ve Guy yukarı baktı. Sallanan iki kırmızı sancak, güneş batmış olmasına rağmen alevlerin ışığında açıkça görülüyordu.

Amos Arutha’ya, “Armand dış şehrin tamamen alevler içinde olduğunu işaret ediyor,” dedi. “Geçit vermez bir şekilde. O Kara Katiller bile orada yakalanacak olurlarsa kızaracaklar.” Kötücül bir gülümseyişle çenesini sıvazladı. “Umarım haşmetli yüce lağımcıbaşı da ordusunun başına geçmekte acele etmiştir.”

Şehirden dehşet ve öfke çığlıkları ve koşuşturan ayak sesleri geliyordu. Alevler hiç hız kesmeden iç avluya doğru ilerliyordu, birkaç dakikada bir her köşe başındaki fıçıların havaya uçtukça duyulan boğuk patlamalar yaklaştıklarının göstergesiydi. Sıcaklık artık hisarın surlarında bile

hissediliyordu. Arutha, “Bu ateş fırtınası ciğerlerindeki havayı bile yakacak,” dedi.

Amos başıyla onayladı. “Biz de öyle umuyoruz.”

Guy bir an bakışlarını indirdi, ne kadar bitkin olduğu görülebiliyordu. “Bu son planı Armand hazırladı. O kahrolasıca bir dahi, belki de bugüne kadarki en iyi komutanım. Mümkün olduğunca çok kişi girene kadar bekleyecekti. Dağlara doğru kaçmayı denememiz gerekecek, bu yüzden canlarını mümkün olduğunca çok yakmalıyız.”

Ama Arutha bu doğru sözlerin ardında, konumunu terk etmek üzere olan mağlup bir komutan görüyordu. Arutha, “Mükemmel bir savunma uyguladın,” dedi.

Guy başıyla onaylamakla yetindi, ama Arutha da, Amos da içinden, yeterli değildi, dediğini biliyorlardı.

Kaçışmaya başlayan ilk istilacılar koşarak hisara doğru gelip, duvardakilere açık hedef olduklarını fark edince durdular. Son binanın rüzgar altında diz çöktüler, adeta bir mucize olmasını bekliyorlardı. Alevler şehre doğru ilerledikçe Murmandamus’un kaçan askerlerinin sayısı da artıyordu. Mancınıklar neftyağı varilleriyle ateşi beslemeye devam ediyor, iki atışta bir menzillerini kısaltarak alevleri iç avluya giderek yaklaştırıyorlardı. Hisarın surlarındakiler artık pazarın yarım düzine ev ötesinde bile çatılarda patlayan alevleri görebiliyorlardı, bu beş, sonra da dört eve indi. Çığlık çığlığa moredhel, goblin ve insanlar, koşuşturan trol ve devler, dayanılmaz sıcaklıktan kaçanların sayısı artıp da giderek daha fazla sayıda kişi açıklığa geldikçe kendi aralarında kavga etmeye başladılar. Guy Amos’a, “Okçulara ateş açmalarını emret,” dedi.

Amos bağırarak emir verdiye Armengar okçuları ateşe başladılar. Arutha hayretten dona kalmış bir halde izliyordu. “Bu savaş değil,” dedi usulca. “Katliam.” İstilacılar pazarı kenarlarına kadar öyle doldurmuşlardı ki, oraya ulaşan her ok birini vuruyordu. Arkadan sürekli itildikçe cesetlerin üzerine düşüyorlardı. Daha fazla yağ fıçısı atılıyor, alevler hisara doğru engellenemez ilerleyişini sürdürüyordu.

Arutha elini gözlerine götürdü, muazzam yangının ışığı neredeyse kör edici bir parlaklığa ulaşmış, sıcaklık da rahatsız edici olmaya başlamıştı. Pazarın yanındaki, yüz metre daha yakında duran yaratıklar için bunun ne kadar acı verici olduğunu düşündü.

Ardından başka fıçılar patladı ve çığlık ve haykırışlar arasında hisara doğru toplu bir kaçış başladı. Avlu boyunca koşanların çoğu oklarla vuruldu, ama içlerinden birkaçı hendeğe atlamayı başardılar. Zincir zırh giyenler zırhlarını suyun altında çıkarmak için umutsuzca çabalayarak batıyorlardı, deri giymiş olanların bile bazıları battılar. Ama çoğu yüzeye çıkıp, köpekvari hareketlerle yüzmeye başladılar.

Arutha gözlerinin önünde iki bin cesedin yattığını tahmin ediyordu. Şehirde de bir dört ya da beş bin kişi daha ölmüş olmalıydı. Armengar okçuları öyle yorgun düşmüşlerdi ki, alevler arasında apaçık görünen hedefleri bile güçlükle vurabiliyorlardı.

Guy, “Boruları açın,” dedi.

Hendekteki suya neftyağı boşaltılırken tuhaf bir hırıltı duyuldu. Sudakiler neler olduğunu anlayınca her yeri dehşet çığlıkları kapladı. Alevler artık tamamen yanıp kül olmuş şehirden avluya doğru yayılırken, surlardan hendeğe yanan balyalar atıldı. Hendek, kaynayan yüzeyde dans eden mavi-beyaz alevlerle havaya uçtu. Çığlıklar kısa sürede azaldı ve sonunda tamamen kesildi.

Hendekten sıcak dalgaları yükselirken Arutha ve diğerleri surlardan geri çekilmek zorunda kaldılar. Alevler dinince aşağı baktı ve hendekte yüzen kara kömürleri gördü. Midesi bulanmıştı, Guy’ın yüzünde de aynı duyguları gördü. Amos ise katı bir ifadeyle bakmakla yetiniyordu. Şehir kontrol dışı bir şekilde yanarken Guy, “Bir içkiye ihtiyacım var,” dedi. “Gelin. Yalnızca birkaç saatimiz kaldı.”

Amos ve Arutha tek kelime etmeden, ölen bir şehrin Koruyucusunun peşinden hisarın iç yapısına girdiler.

Guy maşrapasını bitirdikten sonra masadaki haritayı işaret etti. Arutha, diğer komutanlarla birlikte Guy’ın son emirlerini bekleyen, is içinde kalmış Briana’nın yanında izliyordu. Jimmy ile Locklear son görev yerlerinden gelmiş, Arutha’nın yanında duruyorlardı. Mancınıkların daha da neftyağı katmasıyla devam eden yangının sıcaklığı toplantı odasının içinde bile hissediliyordu. Cehennem, Murmandamus’un ordusunun tuzaktan kaçabilmiş kısmını surların dışına beklemeye mahkum etmişti.

Koruyucu haritadaki çok sayıdaki yeşil noktadan birini göstererek, “İşte burası,” dedi, “atların saklandığı yer.” Arutha’ya, “Tahliyenin ikinci aşaması sırasında şehirden çıkarılmışlardı,” dedi. Tüm adamlarına döndü. “Goblinlerin onlardan birine ya da hepsine rastlayıp rastlamadıklarını

bilemiyoruz. Ama çoğunun güvende olduklarını umuyoruz. Bence sonunda yukarıdaki tabyalarımıza çekileceğimizi sandılar ve arkamızı kontrol etmeye gerek görmediler. Şehirden çıkan gizli tünel hâlâ güvenli; yalnızca bir kez Kara Kardeşlerin bir keşif kolu uzağından geçti ve o bölgeyi araştırmadan uzaklaştıkları görüldü. Genel emirler şu şekilde:

"Birinciden Onikiciye kadar her bölük kendisine verilen yardımcılarla birlikte sırayla şehri terk edecek. Tünelden ancak civardaki bölgenin güvende olduğu anlaşıldıktan sonra çıkılacak. Birinci Bölüğün bir bir gözcü birim olarak hareket etmesini istiyorum, İkinci onların yerini alana dek. Onikinci tünelden ayrılırken Onbirinci de ayrılacak. Yalnızca geri muhafızlar olarak burada kalmasına karar verilen askerlerin kalmasına izin verilecek. Bu tahliyeyi tehlikeye sokacak son dakika kahramanlıkları olmasın. Bir yanlış anlaşılma olmasını da istemiyorum. Herkes ne yapacağını iyice anladı mı?"

Kimse bir şey söylemeyince Guy, "Güzel," dedi. "Şimdi, herkes şunu anlamalı ki, şehirden çıkıldığı andan itibaren herkes kendisinden sorumludur. Yabon'a mümkün olduğunca çok kişinin ulaşmasını istiyorum." Sesinde soğuk bir öfkeyle, "Bir gün Armengar'ı yeniden kuracağız," dedi. Duraksadı, sözcükler zorlukla çıkıyordu sanki. "Tahliyenin son aşamasına başlayın."

Komutanlar odadan çıkınca Arutha, "Sen ne zaman gideceksin?" dedi.

"Tabii ki en son," dedi Guy. Arutha Amos'a baktı, o da başıyla onayladı.

"Seninle kalmamda bir sakınca var mı?"

Guy şaşırmış görünüyordu. "İkinci Bölükle birlikte gitmeni önerecektim. İlki sürprizlerle karşılaşabilir, geç gidecek olanlar da dağlara gönderilen destek kuvvetlerine rastlayabilirler Son kalacak olan, yakalanma şansı en yüksek olandır."

Arutha, "Kaderinde Murmandamus'u öldürmek olan bir tür şampiyon olduğuma inanıp inanmadığımı bilmiyorum," dedi, "ama gerçekten öyleysem belki de kalmalıyım."

Guy bir an düşündü. "Neden olmasın? Bundan fazlasını yapamazsın. Yardım geliyor ya da gelmiyor. Zaten gelse de şehri kurtarmak için geç kalmış olacak."

Arutha Jimmy ile Locklear'a baktı. Jimmy yine bir şey yumurtlamak üzereydi, ama Locklear yalnızca, "Biz kalıyoruz," dedi.

Arutha bir şey söylemek üzereydi ki, Karanın Sonu’ndan gelen toprak beyinin yüzünde garip bir ifade gördü. Locklear’m yüzünden eksilmeyen gülümsemesinin ardındaki o çocuksu çekingenlikten artık eser yoktu. Artık gözleri daha yaşlı, sanki daha az merhametli ve hiç kuşkusuz daha hüzünlüydüler. Arutha başıyla onayladı,

Bir süre bekleyip, ateşin ağır kokusunu bastırmak ve sıcaklığı üzerlerinden atmak için bira içtiler. Arada bir, bir haberci gelip, bir bölüğün daha şehirden çıktığını haber veriyordu. Saatler yavaş yavaş geçtikçe gece ilerliyor, arada yalnızca bir bodrumun daha nihayet havaya uçtuğunu belirten boğuk patlamalar duyuluyordu. Arutha nasıl olup da bu kadar zaman sonra bile patlamamış olanlar bulunduğuna şaşıyordu, ama ne zaman tüm şehrin yanıp kül olduğunu aklından geçirecek olsa bir patlama daha oluyor ve yıkımın hâlâ devam ettiğini haber veriyordu.

Yedinci Bölüğün de güvenli bir şekilde gittiği haberinden sonra odaya bir asker girdi. Deri giysiler giymişti, ama destek kuvvetlerinden olduğu belliydi, ağılcı ya da çiftçilerdendi. Omuzlarından aşağı inen kızıl saçlarını arkasında bağlamıştı ve kızıl, gür bir sakalı vardı. “Koruyucu! Gelin, bunu görün!”

Guy ile diğerleri savaşçının peşinden uzun koridora, yanan şehri yukarıdan gören bir pencereye doğru koştular. Akıl almaz cehennem dinmişti, ama kontrol edilemez yangınlar şehrin her yerinde hâlâ devam ediyordu. Murmandamus’un harap sokaklarda ilerlemek üzere yeni askerler göndermesi için en az bir saat daha geçmesi gerektiğini sanıyorlardı. Ama görünüşe bakılırsa yanılmışlardı. Pazarın yanındaki hâlâ yanan binaların arasından hisara doğru yaklaşan figürler görülebiliyordu.

Guy balkondan çıkıp acele adımlarla surlara doğru gitti.

Oraya varınca, alevlere karşı siyah siluetleri belli olan bir bölük asker gördü. Ağır bir tempoyla ilerliyorlardı, kesin olarak belirlenmiş bir bölge içinde kalmaya özen gösteriyor gibiydiler. Onlar izlerken bir başka haberci Sekizinci Bölüğün hisardan çıkmaya başladığını haber verdi. Yaklaşan figürler dış avlunun kenarına geldiklerinde Guy bir küfür savurdu. Arada bir yüzeyinde görülen ışık yansımaları dışında görünmez olan koruyucu alanlar içinde büyük goblin bölükleri duru yordu. Murmandamus bineğiyle öne çıktı.

“Bu da nesi?” dedi Jimmy.

Moredhel lideri hâlâ yoğun olan sıcağa aldırmadan, korunmasız olarak yaklaşırken hiçbir sıkıntı duymuyor gibiydi, bindiği hayvanın görünüşü ise dehşet vericiydi. At şeklindeydi ve erime noktasına kadar ısıtılmış, çelikten bir yılan derisini andıran parlak kızıl pullarla kaplıydı. Yaratığın yelesi ve kuyruğu dans eden alevler, gözleri ise yanan kor parçalarıydı. Nefesi patlayıcı bir buhar gibiydi. “İblisaygırı” dedi Amos. “Bir efsanedir. Yalnızca bir iblisin binebileceği bir binektir.”

Yaratık şahlandı ve Murmandamus kılıcını çekti. Savurdu ve ordusunun ileri birliklerinin önünde kara bir şey oluştu. Işığı yok eden koyu bir karanlıktı bu. Dış avlunun taşları üzerinde cıva gibi akan bir birikinti oluşturdu, sonra durup bir dikdörtgen şekli aldı. Bir an sonra hisardakiler bunun üç metre genişliğinde, simsiyah bir platform olduğunu anladılar. Sonra ağır ağır yükselip hendeğin üzerinde kara bir rampa oluşturdu. Karalığın dibinden bir parça koptu ve akarak yükselen köprüden biraz uzaklaştı. Bir başka blok oluşturarak büyümeye başladı. Bir bekleyişin ardından üçüncü, sonra dördüncü bir uzantı oluşmaya başladı. “Kahretsin! Surlara çıkan köprüler oluşturuyor,” dedi Guy. “Tahliyenin hızlandırılmasını söyleyin.”

Kara köprüler hendeğin orta noktasına ulaşınca ilk goblin bölükleri çıkıp ağır ağır ilerleyen uca doğru ilerlediler. Kara köprüler savunmacılara doğru adım adım ilerliyorlardı. Guy okçulara ateş açmalarını emretti.

Oklar aradaki boşluğu hızla aştılar, ama bir duvara çarpmışçasına geri sektiler. Saldırganları koruyan şey her ne ise onları ok atışlarından da koruyordu. Hisarın tepesindeki gözcüler dış şehirdeki yangınların sönmeye yüz tuttuğunu ve Armengar’a giderek daha fazla sayıda istilacının girmeye başladığını haber verdiler.

“Surları terk edin!” diye bağırdı Guy. “Geri muhafızlar ilk balkona. Diğer tüm birimler derhal tahliye olsunlar! Kimse beklemeyecek!”

Şimdilik düzenli yürüyen tahliye az sonra arkaya bakmadan yapılan bir kaçışa dönüşecekti. İstilacılar son savunmalarını Guy’ın talimin ettiğinden bir saat kadar erken aşacaklardı. Arutha hisarda da her odada çatışmalar yaşanabileceğini biliyordu, iş o noktaya gelirse Murmandamus ile karşılaşmak için geride kalıp bekleyeceğine dair kendi kendine söz verdi.

Avluyu koşarak geçip, kırılıp parçalanan pencere ve kapı sesleri arasında iç merdivenden yukarıya, üç kat balkonun ilkine doğru koşturdular. Uzun ön koridordan geçerlerken Arutha kaldıraç girişinin önüne yığılmış fıçıları

fark etti. Her kapı ağzına fıçılar yerleştirilmiş, yanabilecek her şey tümü açık bırakılmış olan kapı ağızlarına yığılmıştı. Arutha Bas-Tyralı Guy’ın son hamlesinin, Murmandamus’un ordusunun bir kısmını daha yok etme umuduyla hisarı ateşe vermek olduğunu anlamıştı. Krallık’ın selameti için Murmandamus’un askerlerini ateşten koruma gücünün de bir sınırı olmasını umuyordu.

Koridordan koşarak gelen askerler surlardaki tuhaf görünümlü panelleri, beyaz taşlara uymaları için boyanmış basit tahtaları kırmaya başladılar. Arkalarında kara delikler göründü. Açık çıkış deliğinden gelen esinti pis kokulu buharları menfezlere doğru üflerken hafif neftyağı kokusu duyuluyordu. Balkona çıkarlarken Amos Arutha’nın arkasına baktığını fark etti. “Zemin kattan çatıya kadar uzanıyorlar. Alevleri besleyecek daha çok hava.”

Arutha başıyla onayladı ve Murmandamus’un ilk dalgasının hisar surlarına çıkışlarını izledi. Sura ayak bastıkları anda çevrelerini saran alan kayboldu ve balkondaki okçuların ateşi karşısında eğilerek korunmaya çalıştılar. Menzil çok kısa olduğu için mancınıklar işe yaramıyordu, ama dev kundaklı yayları andıran bir düzine balista düşmanlara mızrağa benzer dev kazıklar fırlattılar. Guy balista ekiplerinin de balkondan çıkmalarını emretti.

Okçuları istilacıların ilerleyişini durdururken Guy izliyordu. Arutha onun her dakikayı saydığını, geçen her dakikada halkından bir düzine kişinin daha şehirden ayrıldığını biliyordu.

Yaklaşan goblinlerin ardında başkalarının da surlara tırmandıkları duyulabiliyordu. Murmandamus’un askerleri ana kapı odasını ele geçirip köprüyü dışarı uzatarak kapıyı açmışlardı ve bir ordu akın akın içeri doluyordu. Şehirdeki yangınlar sönmeye yüz tutmuşlardı, bu sayede daha çok sayıda istilacı hızla hisara doğru yaklaşıyordu. Sonunda Guy, “Artık bitti!” diye bağırdı. “Herkes tünele!”

Her okçu son bir atış yaptıktan sonra hepsi dönüp içeriye kaçtılar. Guy içeri herkesi bekledikten sonra girerek son kapıyı da arkasından sürgüledi. Balkondaki tüm pencereler panjurlarla kaplıydı. Aşağıdan, avluya çıkan sürgülü kapılarla uğraşan istilacıların darbe sesleri geliyordu.

“Kaldıraç yukarıda,” diye bağırdı Amos. “Merdivenden çıkmak zorundayız.”

Bir köşeyi dönüp başka bir koridora çıktılar, bir kapıyı çarpıp sürgülediler ve dar bir merdivenden koşarak indiler. Aşağıda dev mağaraya ulaştılar. Özel fenerlerin her biri yakılmış, mağarayı donuk bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Arutha'nın gözleri, son yedek bölüğün girmekte olduğu çıkış deliği tünelden gelen esintinin dağıttığı buhardan yanıyordu. Guy ve diğerleri kapıya doğru koşup durmak zorunda kaldılar, tünele yan yana ancak iki kişi sığabiliyordu. Yukarıdan bağrışmalar ve merdivenin başındaki kapıya inen darbe sesleri duyuluyordu.

Guy yine en son girmekte ısrar etti ve kapıyı arkasından kapatarak dev bir demir çubukla sürgüledi. "Bunu aşmaları birkaç dakika sürer." Tünelden kaçmak üzere döndüğü sırada Arutha'ya, "Dua et de o piçler biz tünelden çıkamadan mağaraya bir meşale sokmasınlar," dedi.

Hızla ilerlediler, kapattıkları sayısız ara kapıyı Koruyucu kilitliyordu. Nihayet tünelin sonuna geldiklerinde Arutha büyük bir mağaraya girdi. Az ileride mağaranın açık ağzından gece olduğu görülebiliyordu. Guy o kapıyı da kapatırken bir düzine geri muhafız Koruyucu'nun ele geçmesi olasılığına karşılık hazır bekliyorlardı. Üç dört düzine asker ise ilerliyor, birbirleriyle çarpışmamak için çıkmadan önce bir dakika kadar bekliyorlardı. Gecenin tuhaf seslerinden, kaçanların bazılarının düşman birimleriyle karşılaştıkları anlaşılıyordu. Arutha şehirden ayrılanların çoğunun ertesi gün güneş batarken tepelere dağılmış olacaklarını biliyordu.

Guy okçuların mağaradan çıkmalarını işaret etti, az sonra geri muhafızlardan olmayan herkes çıkmış ve Guy'ın yanında yalnızca onlar, Locklear, Jimmy, Arutha ve Amos kalmışlardı. Guy geri muhafızlara da gitmelerini emretti ve mağarada yalnızca beşi kaldılar. Karanlıkta bir figür daha belirdi, Arutha bunun Murmandamus'un alevlerin arasından yaklaştığı haberini getiren kızıl saçlı savaşçı olduğunu anlamıştı. Guy, "Git buradan!" diye emretti.

Asker omuzlarını silkti, emri umursamamıştı sanki. "Herkes kendinden sorumlu demiştin, Koruyucu, öyleyse ben de kalıyorum."

Guy başıyla onayladı. "Adın ne?"

"Shigga."

"Adını duymuştum, Mızrak Shigga. Geçen Yıl Yazortası oyunlarını kazanmıştın." Adam omuzlarını silkti.

"De Sevigny'yi gördün mü?" dedi Guy.

Shigga çenesiyle mağaranın ağzını işaret etti. “O ve birkaç kişi daha siz gelmeden az önce çıktılar, emrettiğiniz gibi. Buradan yüz metre kadar ileride olan en yüksek tabyayı çoktan geçmişlerdir.”

“Son kapıya geldiler,” dedi Guy. Kapının altındaki destekten uzanan bir zinciri tutarak, “Bana yardım edin,” dedi. Hep birlikte zincire asılıp iyice gererek kapıdan dışarıya dönük bir oklu mancınığa bağlamasına yardım ettiler. Balista mağaranın taş zeminine sıkıca bağlanmıştı. Savaş makinesine ok yerleştirilmemişti, ama zincir takılır takılmaz Arutha ne işe yarayacağını anladı.

“Oklu mancınığı ateşleyip tüneli arkanızdan çökerteceksiniz, değil mi?”

Amos, “Zincir aşağıdan tünelin desteklerine bağlı,” dedi, “mağaraya kadar hepsini birbirine bağlıyor. O pis sıçanların yüzlercesi içerideyken hepsi birden çökecek. Ama dahası da var.”

Guy başıyla onayladı. “Mağaradan dışarı koşmaya başlayın, ağzına vardığınızda ben de bunu çekeceğim.”

Son kapıdan ritmik darbe sesleri gelmeye başladı; bir tür koçbaşı getirmişlerdi. Arutha ile diğerleri hemen mağara ağzının dışına çıkıp izlemek için durdular. Guy oklu mancınığı ateşledi ve makine bir an duraksar gibi oldu, sonra bir sarsıntıyla zinciri birkaç santimetre ilerletti. Bu da yeterliydi. Kapı bir anda dışarıya doğru patlarken Guy peşinde bir toz bulutuyla mağaranın ağzına doğru fırlamıştı. Tünelden kaya parçaları dökülürken aralarında kan içinde, pelteleşmiş birkaç goblin cesedi de vardı.

Guy’la birlikte hepsi koşarak mağaradan uzaklaştılar. Mağaranın yukarısına doğru çıkan bir yolu işaret etti. “Bir süre orada kalmak istiyorum. Siz şimdi gitmek istiyorsanız gidin, ama ben bunu göreceğim.”

Amos, “Hayatta kaçırmam,” diyerek onu izledi. Arutha onlara baktı, sonra o da peşlerinden gitti.

Mağaranın ağzından yukarıya tırmanırlarken bir dizi boğuk patlamayla birlikte ayaklarının altında bir titreşim hissettiler. Amos, “Kaldıraçlar tünel çökünce düşecek şekilde ayarlanmışlardı,” dedi. “Mağaraya kadar hisarın her katındaki fıçıları ateşlemiş olmalılar.” Bir dizi patlama daha duyuldu. “Anlaşılan kahrolası düzenek işe yaramış.”

Birdenbire yer titredi. Kulakları gökyüzü yarılmışçasına bir sesle çınlarken yere kapaklandılar ve muazzam şiddetteki bir sarsıntı bir an hepsini sersemletti. Tırmandıkları tümseğin kenarından gökyüzüne doğru hayret verici, göz kamaştırıcı bir turuncu-sarı alev topu yükseldi. Hızla,

genişleyerek yükselirken, parıltısının korkunç güzelliğinde peşinden gökyüzüne fırlayan molozları görebiliyorlardı. Son neftyağı depoları da havaya uçarak kaleyi parçalamaya başlarken aşağıdan boğuk çarpma sesleri geliyordu. Yukarıya doğru muazzam bir rüzgar esiyormuşçasına taşlar, kömürleşmiş tahta parçaları ve cesetler gökyüzüne doğru çekiliyorlardı.

Manzara karşısında sersemleyen Arutha yerde yatıyordu. Tiz uğultulu bir rüzgar geçti, ardından müthiş bir sıcak dalgası geldi. Bir an hava burunlarını yakıp, gözlerini acıttı, devasa bir ocağın birkaç metre önünde duruyorlardı sanki. Amos gürültüyü bastırmak için bağırmak zorunda kaldı. “Hisarın altındaki depo havaya uçtu. Patlayıcı hale gelmesi için gece gündüz havalandırıyorduk.”

Kulaklar çınladığı için güçlükle duyulan sözleri, yeri çalkalayıp titreten bir başka muazzam patlamanın ardında boğuldu, hemen ardından gelen bir dizi küçük infilakın sarsıntıları da fiziksel birer darbe gibiydi. Şehri yukarıdan gören yamaçtan iki yüz metre uzaktaydılar, ama durdukları yerde sıcaklık neredeyse dayanılmazdı.

Guy kendine başını sallayıp gelmeye çalışarak, “Bu... düşündüğümüzden çok daha fazla,” dedi.

“Yamacın kenarına ulaşmış olsak şimdi kızarmıştık,” dedi Locklear.

Jimmy arkalarına bir göz attı. “Mağaradan çıktığımız da iyi olmuş hani.”

Hepsi başlarını çevirip, işaret ettiği yere baktılar. Yer titremeye devam ederken başka patlamalar duyuluyor, gerilerindeki eğimlerden taş ve molozlar yuvarlanıyordu. Aşağıda tepenin yamacı değişmişti. İlk büyük çaplı patlamayla birlikte tüneldeki her şey havaya uçarak mağaranın karşısındaki yamacı ceset parçaları ve molozlarla kaplamıştı. Ardından ikinci bir büyük çaplı patlama duyulurken yer tekrar titreyip yerinden oynadı. Bir kez daha yerden bir ateş topu yükseldi, ama bu defaki bir önceki kadar büyük değildi.

Yer kabarıp dalgalanarak hareketlendi ve üçüncü bir muazzam patlama, ardından da birkaç hafif titreşim oldu. Sarsıntılarla savrulup gitmemek için hepsi hareketsiz yatıyorlardı. Bir süre sonra yerden yalnızca boğuk gümbürtüler duyulur oldu ve ayağa kalktılar. Yamacın kenarından hâlâ iki yüz metre kadar uzakta olan grup bir araya toplandı ve Armengar’ın mutlak sonunun gelişini izlediler. Bir milletin yurdu, kültürlerinin beşiği, birkaç dehşet verici saniye içinde yerle bir olmuştu. Midkemia savaş tarihinde eşi görülmemiş bir yıkımdı bu. Guy öfkeli, alev alev gökyüzünü izliyordu.

Yamacın kenarına biraz daha yaklaşmaya çalıştı, ama yamacın yüzünün önünde yükselen, neredeyse gözle görülecek haldeki aşırı ısınmış hava dalgası onu engelledi. Bir an cehenneme meydan okumaya kararlıymışçasına durup şehrin kalıntılarına baktı, sonra pes etti.

“O patlamadan hiçbir şey kurtulamazdı,” dedi Arutha. “Hisarla şehir arasındaki tüm goblin ve Kara Kardeşler ölmüş olmalı.”

Amos, “Belki piç majesteleri hazırlıksız yakalanmıştır,” dedi Amos, “ama bana kalırsa kaçmanın bir yolunu bulmuştur. Bindiği o hayvanın ateşten korktuğunu sanmıyorum.”

Jimmy gökyüzüne işaret ederek, “Bakın!” dedi.

Yukarıdaki kara duman bulutu, hâlâ gökyüzüne doğru yükselmeye devam eden dev bir alev sütununun kızıl ışığını yansıtıyordu. Bu öfkeli fonda havada ışık saçan, kızıl bir aygıra binen bir figür görülüyordu. Alçalıyor, adeta bir daire çizerek bir yokuştan aşağı koşuyordu, Murmandamus’un kampının ortasına doğru yol aldığı da apaçıktı.

“Vay uyuz karının evladı!” diye küfür etti Amos. “Şu bok yiyeni hiçbir şey öldüremeyecek mi?”

Guy etrafına bakındı. “Bilmiyorum, ama şimdi başka sorunlarımız var.” Aşağı doğru inmeye başladı ve mağaranın tamamen çökmüş olduğunu gördüler. Mağara ağzının olduğu yerde, dere yatağına kadar uzanan bir taş yığını vardı. Molozların arasından, yukarıdan şehri saldırılara- karşı koruyan çok sayıda yıkılmış tabyanın yanından geçip, sonunda atların saklandığı kanyona inen dere yatağına ulaştılar.

Guy, “İlk kaçanlar, ilk dört beş kanyonu temizlemişlerdir,” dedi. “Binek bulmak istiyorsak daha uzağa bakmalıyız.”

Arutha başıyla onayladı. “Yine de bir seçenek var: batıya, Yabon’a ya da doğuya, Yüksekşato’ya.”

“Yabon’a,” diye cevap verdi Guy. “Yardım geliyorsa yolda onlarla karşılaşma olasılığımız var.” Bölgeyi tarayarak hangi taraftan ilerlemeleri gerektiğini bulmaya çalıştı. “Murmandamus’un buradaki birlikleri şimdi büyük olasılıkla dağılmışlardır. Onları hâlâ atlatabiliriz.”

Amos kıkırdadı. “Büyük bölükleri bile bozguna uğramış bir ordunun karşısında durmak istemeyeceklerdir. Pek sağlıklı bir durum sayılmaz.”

“Ama köşeye sıkışacak olurlarsa da sıçanlar gibi dövüşürler ki zaten öyleler,” dedi Guy. “Ayrıca ilk ışıkla birlikte burada binlerce kişilik yedek kuvvetler dolacak. Uzaklaşmak için en fazla birkaç saatimiz var.”

Kanyondan gelen bir ses üzerine hepsi silahlarını çekip, devrik kayaların oluşturduğu uydurma bir siperin arkasına geçtiler. Guy herkese hazır olmalarını işaret etti.

Sessizce beklediler ve köşeden bir figür belirdi. Guy atıldı, ama darbesi havada kaldı.

“Briana!”

Üçüncü Bölüğün komutanı sersemlemiş gibiydi, şakağındaki bir kesikten kan sızıyordu. Guy’ı görünce rahatladı. “Koruyucu,” dedi içi ferahlayarak. “Geri dönmek zorunda kaldık. Kanyonun aşağı ucunda, kendi hatlarına dönmeye çalışan bir trol keşif kolu vardı. Birbirimizi aşıp geçmeye çalışıyorduk. Ardından o patlama... üzerimize taş yağdı. Trollere ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım kaçtılar...” Kanayan alnını gösterdi. “Bazılarımız yaralandı.”

“Yanında kimler var?” diye sordu.

Arutha yaklaşırken Briana başını sallayarak kendine gelmeye çalıştı, ardından işaret verdi ve şehirdeki yangının aydınlığında, biri bariz bir şekilde yaralı olan iki muhafız ve bir düzine, belki daha da fazla çocuk çıkageldiler. Büyümüş, şaşkın gözlerle Arutha, Guy ve diğerlerine baktılar.

“Birkaç Kara Kardeş onları kıstırmışlardı,” dedi Briana. “Askerlerimden birkaçı Kardeşleri öldürdüler, ama ayrıldık. Son bir saattir dağınık gruplara rastlıyoruz.”

Guy onları saydı. “On altı.” Arutha’ya döndü. “Şimdi ne yapacağız?”

“Herkesi kendinden sorumlu olsun ya da olmasın,” dedi, “onları bırakamayız.”

Yaklaşan bazı sesler üzerine Amos döndü. “Her ne yapacaksan bunu başka bir yerde yapalım. Gelin.”

Guy vadinin yukarısını işaret etti ve diğerleriyle birlikte çocukların tırmanmasına yardım ettiler. Az sonra hepsi kanyonun kenarına çıkmış, batıya doğru yola koyulmuşlardı.

Kenara son ulaşan Arutha olmuştu, diğerlerinin göremeyince o da bir kaya çıkıntısının arkasına diz çöktü. Bir goblin bölüğü gölündü, hatlarından sağ salim dönmeye çalışırlarken her köşe başında bir saldırı bekliyormuşçasına tedbirli hareket ediyorlardı. Kan içindeki görünüşlerinden, Armengar’dan kaçan ordunun bazı birimleriyle karşılaştıkları anlaşılıyordu. Arutha çocukların emniyette olduklarından emin olduktan sonra bir taş alıp goblinlerin elinden geldiğince arkasına

doğru savurdu. Taş karanlıkta fark edilmeden uçtu ve takırdayarak arkalarına düştü. Goblinler dönüp, arkalarından gelecek bir saldırıdan korkuyormuş gibi hızla uzaklaştılar. Arutha çömelerek bayır boyunca koşup, bir sonraki patikaya atladı. Kısa sürede grubun en arkasına, geri muhafızlık yapan Shigga adındaki adama ulaştı.

Shigga başıyla işaret etti. “Goblinler,” diye fısıldadı Arutha. Mızrakçı başıyla onayladı ve minik kaçaklar grubunun peşinden patikada ilerlediler.

KAÇIŞ

ARUTHA DURMALARINA İŞARET ETTİ.

Çocuklar dahil herkes fark edilme olasılığına karşılık kayalara doğru yöneldiler. Tüm grup gece boyunca izledikleri dere yatağında çömeldiler. Şafak yaklaşıyordu ve Armengar'ın korkunç yok oluşundan sonra şehrin ardındaki tepeler artık sahipsizdiler.

Şehrin düşmesi Murmandamus için bir zafer olmuş, ama ona umduğundan çok daha pahalıya patlamıştı. Armengar'ın ardındaki tepelere kaos hakim olmuştu. Oraya önceden yerleştirilmiş birimler, şehirden kaçan mağlup ordu tarafından ezilip geçilmişlerdi. Çok sayıda goblin ve trol tepelerden ayrılıp Murmandamus'un kampına kaçmışlardı.

Şehrin düşmesini izleyen ilk birkaç saat içinde Arutha'nın grubu fazla goblin ya da Kara Kardeş'e rastlamamışlardı, ama Murmandamus'un birimlerinin büyük bir kısmını tepelere geri gönderdiği de belliydi. Başlangıçta Murmandamus'un kuvvetleri kayalıklara çıktıklarında belli bir avantajları yoktu. Komutanlar arasında uyum yoktu, tepelere gelen askerlerin sayısı da kaçan Armengarlılara üstünlük sağlamaya yeterli değildi. Goblin ve moredhel çeteleri karanlıkta şehrin ardındaki dere yataklarına ve derelere inerek kaçakları yakalamayı umuyorlardı, ama birçoğu geri dönmüyordu. Şimdi ise denge değişmekteydi; çok geçmeden bölge tamamen düşmanın kontrolüne geçecekti.

Arutha dönüp, birbirine sokulmuş çocuklara baktı. Küçüklerin çoğu uykusuz bir gece ve sürekli korkunun ardından bitap düşme noktasındaydılar. Güneye güvenli bir yol bulma sorununa bir de en küçük çocukların hızlı hareket edememeleri eklenmişti. Her köşede de düşmanla karşılaşma olasılıkları vardı. İki kez şehirden gelenlerle karşılaşmışlar, grubun büyümesini istemeyen Guy onlara kendi başlarına gitmelerini emretmişti. İki kez de her iki taraftan cesetlerle karşılaşmışlardı.

Çizme sesleri giderek yaklaşıyordu, sayılarından ve kendilerini gizlemeye ihtiyaç duymayışlarından Arutha bunların düşman olabileceklerini düşünmüştü. İşaret verdi ve herkes dere yatağına çekildi, Arutha, Guy, Amos, Briana ve Shigga birbirine sokulmuş çocukların önünde çömelmişlerdi. Jimmy ile Locklear çocukların ortasında duruyor, sessiz kalmalarını sağlıyorlardı.

Bir moredhel önderliğindeki keşif kolu trol ve goblinlerden oluşuyordu. Troller havayı kokluyorlar, ama kesif duman kokusu duyularını engelliyordu. Dere yatağını geçip, geniş bir geçitten indiler. Gittikleri zaman Arutha işaret verdi ve grup dikkatle batıya, keşif kolunun yolundan uzağa doğru ilerlemeye başladı.

Birdenbire çocuklardan biri korkuyla bağırdı ve Arutha ve diğerleri bir anda döndüler. Jimmy yanında Locklear ile çocukların önüne fırladı, troller saldırırken silahlarını çekmişlerdi. Arutha kaçakların farkına mı vardıklarını, yoksa yalnızca geçitten geri dönmeye mi karar vermiş olduklarını bilmiyordu, tek bildiği bu keşif kolundan bir an önce kurtulmaları gerekliydi, yoksa diğerlerini de uyaracaklardı.

Arutha Locklear’ın arkasından fırlayıp, delikanlıyı gerilemeye zorlayan bir trolü öldürdü. Amos ile Guy yanlarından geçtiler, az sonra tüm grup dövüşe katılmıştı. Shigga mızrağını saplayarak bir başka trolü öldürdü, Guy’ın karşısına ise moredhel çıktı. Kara elf Armengar’ın Koruyucusu’nu tanımıştı ve “Tekgöz!” diye bağırdı. Vahşi bir öfkeyle saldırarak Guy’ı geriletti, ama Locklear Arutha’nın taktiğini kullanarak Guy’ın arkasından fırlayıp moredheli öldürdü.

Bir anda her şey bitmişti, moredhel, beş trol, bir o kadar da goblin ölü yatıyorlardı. Arutha nefes nefese, “Neyse ki burası dar bir dere yatağı,” dedi. “Arkamızdan dolaşsalardı asla sağ çıkamazdık.”

Guy kararmaya başlayan gökyüzüne bakarak, “Saklanacak bir yer bulmalıyız,” dedi. “Çocuklar neredeyse yığılıp kalacaklar, yakında dağlara çıkabileceğimiz bir yer de yok.”

“Ağılım uzak sayılmaz, Koruyucu,” dedi Shigga, “buralara gelirdim. Bir mil batıda pek sık kullanılmayan bir patika var küçük bir mağaraya çıkar. Belki orayı gizleyebiliriz. Zor bir tırmanış...

“Ama başka seçeneğimiz de yok,” dedi Amos.

Guy, “Yolu göster,” dedi.

Shigga hızlı adımlarla yürümeye başladı, yalnızca patikadaki dönemeçlerin ötesine bakmak için yavaşlıyordu. Nihayet geçidin yanındaki kayalıklara tırmanınca, çocukları taşımaya başladılar. Son çocuk uzatılmış, Briana da peşinden tırmanmıştı ki, batı tarafından bir bağırış duyuldu. Yarım düzine Armengar askeri, onları Arutha ve arkadaşlarına doğru süren daha çok sayıdaki goblin karşısında savaşarak geriliyorlardı.

Guy Briana'ya, "Çocukları buradan götür!" diye bağırdı.

Shigga mızrağı elinde, hazır olarak çömelirken Briana aceleyle çocukları mağaraya doğru götürdü

Arutha ve diğerleri Armengarlılara katılıp geçidi kapayarak goblinlerin önün kestiler. Goblinler çılgın gibi saldırıyorlardı, birden Arutha, "Arkalarındaki bir şeyden kaçıyorlar!" diye bağırdı.

Goblinler Armengarlılara giderek artan bir baskıyla saldırıyorlardı. Guy ağır ağır çekilmelerini emretti ve goblinlerin geçitte adım adım ilerlemelerine izin verdiler. Shigga geçidin yukarısında diz çökmüş, çocuklara doğru tırmanmayı deneyebilecek goblin ya da trollere karşı mağaraya çıkan küçük patikayı korurken Briana da çocukları yukarı çıkarmaya devam ediyordu. Ama goblinler onları umursamıyor, çılgınca bir çabayla Guy'ın grubunun arkasına geçmeye çalışıyorlardı.

Ardından Arutha'nın göremediği diğer taraftan bir bağırış yükseldi ve arkadaki goblinlerin çoğu dönüp bir başka hasımla çarpışmaya başladılar. İki saldırı grubunun arasında sıkışan goblinler hareket edemez olmuşlardı.

Arkadan gelen bir bağırış üzerine Arutha döndü. Jimmy ile Locklear arkalarını kolluyorlardı ve şimdi geçidin diğer ucunda bir başka goblin bölüğü belirmişti. Arutha hiç tereddüt etmeden, "Tırmanın! Uzaklaşın!" diye bağırdı.

O ve çocuklar kayalara doğru koşup, Amos ile Guy'ın da yukarı çıkabilmeleri için aşağıdaki goblinlere kılıç salladılar. Arutha ilk goblin grubunun onlara doğru kaçmalarının nedenini artık görebiliyordu. Bir cüce bölüğü goblinlerle kıyasıya çarpışıyordu. Cücelerin arkasında ise kısa boylu arkadaşlarının üzerinden yaylarını gerip ok atan iki elf görülebiliyordu. Arutha elflerin birini tanıdı ve "Galain!" diye bağırdı.

Elf başını kaldırdı ve el salladı. Yayını omuzuna takıp bayıra doğru sıçrayarak aşağıdaki geçitteki dövüşten uzaklaştı. Koşarak uzun bir sıçrayışla bir başka dere yatağını da aşıp geçidin Arutha'nın durduğu tarafına ulaştı. "Martin Yabon'a gidiyor! Sen iyi misin?"

Arutha derin bir soluk alıp başıyla onayladı. “Evet, ama şehir artık yok.”

“Biliyoruz,” dedi elf, “Patlama millerce uzaktan bile görüldü. Geceden beri kaçaklara rastlıyoruz. Dolgan’ın yönetimindeki cücelerin büyük bir kısmı yüksek patika boyunca kabaca bir koridor oluşturdular.” Dönüp, Armengar’a gelirken geçtikleri ana patikayı gösterdi. “Kaçanların çoğu kurtulacak.”

Guy, “Yukarıdaki şu mağarada çocuklar var,” dedi. Geçidin diğer yanında, Shigga’nın çömelerek durduğu yeri gösterdi.

Galain, “Arian!” diye seslendi. “Şurada çocuklar var.” Mağarayı işaret etti. İkinci goblin grubu da dövüşe katılınca konuşmaları kesildi. Birkaç goblin kayalardakilere doğru tırmanmaya çalıştı, ama Amos bir tanesinin yüzüne bir tekme indirip, Jimmy de bir diğerini kılıcıyla şişleyince bundan vazgeçtiler.

Dövüş bir an durunca diğer elf Arian, “Onları çıkaracağız,” diye bağırabildi. Elf goblinlere ok yağdırmaya devam ederken iki cüce küçük patikadan tırmanarak Shigga, Briana ve kalan iki Armengarlı askerin çocukları sağ salim aşağı indirmelerine yardıma gittiler.

Galain, “Calin Dolgan’ın tacı kabul edişini onurlandırmak için bizden bir bölüğü Taş Dağı’na yolladı,” dedi. “Martin gelip de burada olanları anlatınca Dolgan hemen yola koyuldu. Arian ile ben de gelmeye karar verdik, diğerleri ise Murmandamus’un ilerleyeceği haberi üzerine Elvandar’a döndüler. Tomas gittiğine göre Calin ormanlarımızı korumasız bırakmaz, ama cücelerin kurtulanları dağlardan çıkarmalarına yardım etmek için bir bölük okçu göndereceğini sanıyorum. Cücelerin koridoru iyi korunuyor, Inclindel Geçidi’nden buranın yaklaşık bir mil batısına kadar. Dolgan’ın savaşçıları tüm tepelere yayılmış durumdalar, anlayacağınız, burası bir süre kızışacak.”

Yukarıdakiler çocukları iki cüceye teslim edip, onlar da onları hemen güvenli bir yere götürürlerken, diğer cüceler bir kalkan duvarının ardında dövüşerek yerlerini koruyorlardı. Jimmy Guy’ı kolundan çekerek aşağıdan bir grup trolün tırmandıkları yeri gösterdi. Guy etrafına bakınca, cücelerle arasında hâlâ bir düzineden fazla goblin olduğunu gördü ve doğu tarafını gösterdi. Briana ile Shigga’ya el sallayarak, çocuklarla gitmelerini işaret etti. Guy ve diğerleri goblinlerin arkasına inip yere atladılar. En son geçtikleri yol ayırımına doğru koşarak sığ dere yatağından aşağı indiler. Birkaç dakika önce kullandıkları sığınağın arkasına çöktüklerinde Guy,

“Aşağıdan gelen o troller yüzünden cücelere ulaşmak imkansız,” dedi. “Belki daha aşağıya inip etraflarında bir daire çizecek şekilde ilerleyebiliriz.”

Galain, “Burası tam bir kaos içinde,” dedi. “Dolgan’ın ordusunun en uç birliklerindeydim, ilerleyebildikleri kadar ilerlediler. Artık geri çekilmeye başlarlar. Onlara kısa sürede yetişmezsek geride kalırız.”

Konuşmaları, bayırlardan geçerek saldıran cücelere doğru koşan Murmandamus’un kuvvetlerinin bağırışlarıyla bölündü. Guy işaret verdi ve çömelmiş adımlarla ilerleyip, dere yatağının derinliklerine indiler. Birkaç yüz metre daha yürüdükten sonra Guy, “Neredeyiz?” dedi.

Hepsi birbirleriyle bakıştılar ve geldiklerinden farklı bir yola girdiklerini, şehrin ardında boşalan mağaranın batısında bir yerde olduklarını anladılar. Jimmy başını kaldırıp doğrulur gibi oldu, sonra yine çömeldi. İşaret etti. “Şu tarafta gökyüzü hâlâ parlıyor, yani şehir o tarafta olmalı.”

Guy usulca küfür etti. “Sandığım kadar doğuda değiliz. Bu dere yatağının nereye çıktığını bilmiyorum.”

Arutha aydınlanmaya başlayan gökyüzüne baktı. “Durmayalım.” Hemen yola koyuldular, nereye gittiklerinden emin değillerdi, ama yakalanmanın ölmek demek olduğunu biliyorlardı.

İleride gözcülük yapan Galain, “Atlılar,” diye fısıldadı.

Arutha ile Guy işaret ettiler ve elf, “Hainler,” dedi. “Yarım düzine. Budalalar bir kamp ateşi başında keyif yapıyorlar. Sanki pikniğe çıkmışlar.”

“Başkaları olduğuna dair bir belirti var mı?” diye sordu Guy.

“Hiçbir şey. Batıda, daha ileride bir hareket gördüm, ama bence Murmandamus’un saflarının arkasına geçtik. Şu ateş başında keyfedenlere bakılırsa, bu civarda durum oldukça sakin olsa gerek.”

Guy başparmağını boğazından geçirerek işaret verdi. Arutha başıyla onayladı. Amos belinden bıçağını çekip delikanlılara kampın arka tarafına dolaşmalarını işaret etti. Hepsi çömelerek harekete geçtiler, sonra Jimmy işaret verdi ve Locklear ile patikanın yukarısına tırmandılar. İki toprak beyi hızlı ve sessiz hareket ederlerken Arutha, Amos, Galain ve Guy beklediler. Korku dolu bir bağırış duyunca fırladılar.

İki toprak beyi kampın uzak ucundaki bir nöbetçiye görünmüşler, diğer beş adam da arkalarını dönmüşlerdi. Üçü arkalarından gelen biri olduğunu bile anlayamadan öldüler, diğer ikisi de hemen onları izledi. Guy etrafa bakındı. “Pelerinlerini alın. Soru soran olursa kimliğimiz ortaya çıkar, ama

bayırlarda kalırsak gözcüleri bizi kaçakları arayan bir başka grup sanabilirler."

Delikanlılar kahverengi Armengar derilerinin üzerine mavi pelerinleri giydiler. Arutha kendi mavi pelerinini değiştirmedi, Amos ise yeşil bir tane aldı. Guy da kendi siyah pelerinini yeğledi. Armengarlıların her biri kahverengi giyiyorlardı, bu yüzden renkler kaçakları bir süre gizleyebilirdi. Arutha Galain'e gri bir pelerin fırlatarak, "Al," dedi, "bir Kara Kardeş'e benzemeye çalış."

Elf ciddi bir sesle, "Arutha, bu sözün nasıl bir dostluk sınavı olduğunu bilemezsin," dedi. "Martinin sana bu konuları açıklaması gerek."

"Memnuniyetle," dedi Arutha, "tabii evde ve ailelerimizin yanında, şarap içerken."

Cesetler bir dere yatağına yuvarlandı. Jimmy kampın yukarısındaki bir bayıra, ardından onun üzerindeki bir diğer bayıra tırmanıp, nerede olduklarını çıkarabilmek için ayağa kalktı. "Lanet olsun!" diye söverek geri atladı. "Ne?" dedi Arutha.

"Bir keşif kolu, patikanın yarım mil kadar gerisindeler. Aceleleri yok gibi, ama bu tarafa doğru geliyorlar. Otuz ya da daha fazla atlı."

Guy, "Hemen gidiyoruz," dedi ve hainlerin atlarına bindiler.

Uzaklaşırlarken Arutha, "Galain," dedi, "Martinle birlikte gelenleri sormaya fırsatım olmadı." Soruyu sormadan bıraktı.

Galain, "Taş Dağı'na ulaşan yalnızca Martin'di," dedi.

Omuzlarını silkti. "Laurie'nin çocukluk arkadaşının öldüğünü biliyoruz," diyerek Roald'dan söz ederken, elf adetlerince ölünün ismini anmamıştı. "Laurie ile Baru YılAnitatili'nden ise haberimiz yok." Arutha ancak başıyla onaylayabildi. Roald'ın ölümüne üzülmüştü. Paralı asker sadık bir dost olmuştu. Ama Laurie'nin bilinmeyen akıbeti onu daha çok rahatsız etmişti; Carline'i düşündü. Onun iyiliği için Laurie'nin iyi olmasını umuyordu. Daha öncelikli meseleleri düşünerek bu endişeleri bir kenara bıraktı ve Galain'e önden gitmesini işaret etti.

Mümkün olduğunca yüksek patikadan giderek doğuya doğru yol aldılar. Galain önden gidiyor ve gerçekten de bir moredhel önderliğindeki bir hain birliğini andırıyorlardı.

İki patikanın kesiştiği bir noktada şehri tekrar gördüler. Sırtını dağa vererek çökmüş, molozları tütüyordu. Kalenin bulunduğu kraterden hâlâ kara dumanlar püskürüyordu. Yamacın yüzeyindeki kayalar sabahın erken

karanlığında kızıl bir renkle parlıyorlardı. Guy sessiz bir merakla, “Kaleden geriye hiçbir şey kalmamış mı?” diye sordu.

Amos bakışlarını indirirken yüzü taş bir maske gibiydi. Yamacın dibindeki bir noktayı göstererek, “Oradaydı,” diye cevap verdi. Artık yalnızca patlamayla kayalıklarda açılan derin çukurda yanan neftyağı gölünün öfkeli cehennemi görülüyordu. Ne kaleden, ne iç surdan, ne hendekten, ne de şehirdeki ilk bir düzine bloktan eser kalmıştı. Hisara en yakın olan binalar tamamen moloz yığınına dönüşmemişlerdi ve hâlâ seçilebiliyorlardı. Yalnızca dış sur, havaya uçan gözetleme kulesi haricinde sağlam kalmıştı. Her şey yerle bir olmuş, kararmış ya da kızıl bir renkle parlıyordu. “Artık yok,” dedi Amos. “Armengar yok.” Sağlam tek bir bina kalmamıştı ve dağın yan yüzeyi tamamen mavi-siyah bir pusla kaplanmıştı. Ceset yığınları surların dışından bile dehşet verici görünüyordu.

Murmandamus’un şehri ele geçirirken müthiş bir darbe aldığı apaçıktı, ama surların dışındaki ovalara hâlâ onun ordusu hakimdi. Moredhel savaş lordunun ilerleme emri ile sancaklar dalgalanıyor, bölükler yürüyordu. Amos tükürdü. “Bakın, yedekteki ordusu bizim üzerimize gönderdiklerinden bile kalabalık.”

Arutha bitkin bir sesle, “Ona on beş bine yakın cana mâl oldun “ dedi.

Guy sözünü kesti. “Ve hâlâ Tyr-Sog’a otuz beş binden fazla adamla yürüyebilir...” Birlikler ilerliyorlardı, gözcüler ve dış atlılar yürüyüş hattı boyunca belirlenmiş yerlerine doğru dört nala koşturmaya başlamışlardı bile. Guy bir an inceledikten sonra, “Vay canına!” dedi. “Güneye gitmiyor! Ordusunu doğuya doğru götürüyor!”

Arutha Amos’a, ardından Guy’a baktı. “Ama bu çok mantıksız. Cüceleri batıda durdurabilir, onları bastırarak Yabon’a girebilir.”

Jimmy, “Doğuda...” dedi.

“...Yüksekşato var,” diye tamamladı Arutha.

Guy başıyla onayladı. “Ordusunu Bölen Geçidi’nden geçirip doğruca Yüksekşato garnizonuna sürecek.”

“Ama neden?” dedi Arutha. “ Yüksekşato’yu birkaç günde ele geçirebilir, ama Yüksek Yayla’nın ortasında, iki taraftan da korunmasız bir halde kalakalır. Belli bir amacı yok.”

Guy, “Doğruca güneye gidecek olursa, bir ay içinde Kuytuorman’da olabilir,” dedi.

“Sethanon,” dedi Arutha.

Guy, “Anlamıyorum,” dedi. “Sethanon’u ele geçirebilir. Garnizonu bir şeref bölüğünden fazla sayılmaz. Ama oraya gidince ne olacak? Kuytuorman’dan ve ele geçireceği şehir depolarından alacağı yiyecekle kışı geçirebilir, ama baharla birlikte Lyam doğudan, senin kuvvetlerin de batıdan onu kıstırabilir. Örs ile çekiç arasında kalmış olur, dağlara geri çekilmek için de beş yüz mil yol alması gerekir. Bu onun sonu olur.”

Amos tükürdü. “O dalavereciyi küçümsemeyelim. Bir şeyler çeviriyor.”

Galain etrafa bakındı. “En iyisi yola devam edelim. Kesin olarak doğuya hareket ediyorsa, geri dönüp Inclindel’e ulaşmamız imkansız. Gördüğümüz o keşif kolu bir dış atlı bölüğü. Tüm ilerleyiş boyunca burada kalıp, arkamızdan izleyeceklerdir.”

Guy başıyla onayladı. “Öyleyse Bölen Geçidi’ne onun ileri birimlerinden önce ulaşmalıyız.”

Arutha atını mahmuzladı ve doğuya doğru at sürmeye başladılar.

Günün geri kalanı boyunca Murmandamus’un askerlerinden ileride kalmayı başardılar. Ovanın ilerisinde zaman zaman ana ordudan ayrılmış yan kuvvetler görüyorlardı, arkalarından da hareket belirtileri geliyordu. Ama patika aşağı doğru inmeye başladı ve günbatımına doğru Arutha, “Ovaya doğru ilerlemeye devam edersek dosdoğru dış kuvvetlerinin ortasına girmiş oluruz,” dedi.

Guy, “Karanlık bastırdıktan sonra da yol almaya devam edersek, tepelerin aşağısındaki ağaçlıklara sızabiliriz,” dedi. “Dağların eteklerinden uzaklaşmaz ve gece boyunca yol alırsak, ormana tam anlamıyla girmiş oluruz. Edder Ormanı’na Murmandamus’un bile çok sayıda asker göndereceğini sanmam. Etrafından kolayca dolaşabilir. Edder gitmek isteyeceğim bir yer değil, ama korunmuş oluruz, Gece boyunca at sürersek yeterince önlerine geçebilir ve güvende oluruz... en azından onlardan.”

Jimmy ve Locklear anlamayan gözlerle bakıştılar, sonra Jimmy, “Amos,” dedi, “ne demek istiyor?”

Amos göz ucuyla Guy’a baktı, o da onayladı. “Edder kötü bir yerdir, evlat. Kenarındaki ağaçlıklar boyunca ilerlersek ormana üç mil kadar girebiliriz -belki. Daha ileride avlanabilirsin. Ama daha da ileride, eh -orada ne olduğunu bilmiyoruz. Goblinler ve Kara Kardeşler bile oradan uzak dururlar. Ormanın derinliklerine gidenler asla dönmezler. Orada ne olduğunu bilmiyoruz. Edder epey de büyüktür, yani orada her şey saklanabilir.”

Arutha, “Yani yağmurdan kaçarken doluya tutulabiliriz,” dedi.

“Belki,” diye cevap verdi Guy. Yine de ovadan gidecek olursak neyle karşılaşacağımızı biliyoruz.”

Jimmy, “Belki de değiştirdiğimiz kılıklarımızla dikkat çekmeden geçebiliriz,” dedi.

Cevap veren Galain oldu. “Hiç şansımız yok, Jimmy. Her moredhel eledhelleri bir bakışta tanır. Bundan hiç söz etmeyiz, ama bana inan, içgüdüsel bir tanıma var.”

Amos atını mahmuzladı. “Öyleyse söylenecek başka bir şey yok. Ormana, dostlar.”

Karanlık ve meşum ağaçlıklarda ellerinden geldiğince sessizce ilerliyorlardı. Uzaklardan, kuzeydeki düzlüklerde geceyi geçirmek için kamp kurmuş olan Murmandamus’un ordusunun sesleri yankılanıyordu. Arutha gece boyunca yol almakla gün doğumunda Murmandamus’un ordusunun hayli ilerisinde olacaklarını tahmin ediyordu. Ardından da Bölen Geçidi’ne ve Yüksekşato Lordu Brian’a ulaşabilirlerse Murmandamus’u Yüksek Yayla’ya kadar olan yol boyunca ve Kuytuorman’da yavaşlatma şansları olurdu.

Jimmy atını mahmuzladı ve Galain’e yetişti. “İçimde tuhaf bir huzursuzluk var.”

Elf yumuşak bir sesle, “Ben de hissediyorum,” dedi. “Ayrıca bu ormanlarda tanıdık bir şey de seziyorum. Ne olduğunu çıkaramıyorum.” Sonra elflere özgü mizah anlayışıyla, “Ama zaten henüz çok gencim,” diye ekledi, “yalnızca kırk yaşındayım.”

Jimmy ince esprisine, “Daha bebek sayılırsın,” diyerek karşılık verdi.

Arutha’nın yanında at süren Guy, “Yüksekşato’ya gerçekten ulaşabiliriz,” dedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet, “Arutha,” dedi, “Krallık’a dönmek benim açımdan bazı sorunlar getirecek.”

Arutha anlayışla onayladı, ama ifadesi karanlıkta görünmedi. “Lyam ile konuşurum. Yüksekşato’ya varır varmaz sana kefil olurum. Bu iş çözülene dek korumam altında olacaksın.”

Guy, “Beni endişelendiren benim başıma gelecekler değil,” dedi. “Bak, küçük bir ülkeden geriye kalanlar akın akın Yabon’a doğru gidiyorlar. Yalnızca... yalnızca onlara iyi bakılacağından emin olmak istiyorum.” Sesinde yoğun bir çaresizlik seziliyordu. “Armengar’ı yeniden kurmaya ant içtim. Bunun asla olmayacağını ikimiz de biliyoruz.”

Arutha, “Halkını Krallık’a getirmenin bir yolunu bulacağız, Guy,” dedi. Karanlıkta ağır ağır yanında at süren figürü inceledi. “Ama ya sen?”

“Kendimi düşünmüyorum. Ama... bak, Lyam ile Armand hakkında görüşmeyi bir düşün.., kurtulduysa tabii. O iyi bir general ve yetenekli bir liderdir. Tacı alsaydım benden sonraki Bas-Tyra Dükü o olacaktı. Oğlum olmadığı için ondan iyisini bulamazdım. Yaklaşan şeylere karşı koymak istiyorsak, onun gibi birine ihtiyacın olacak, Arutha. Tek kusuru, abartılı derecedeki kişisel sadakat ve şeref duygusu.”

Arutha bu dileği düşüneceğine söz verdi ve suskunluğa büründüler. Gece yarısını bir hayli geçip de Guy ve Arutha durmaya karar verene dek ilerlemeye devam ettiler. Atları dinlendirirlerken Guy Galain’e yaklaşıp, “Bu ormana gelip de geri dönmüş olan tüm Armengarlılardan daha derinlere girdik,” dedi.

Galain, “Dikkatli olurum,” dedi. Guy’ın yüzünü inceledi. “Senden söz edildiğini duymuştum, Bas-Tyralı Guy. Hatırladığım kadarıyla güvenilmeyecek biriymişsin,” dedi sözlerini elflere özgü şekilde yumuşatarak. “Görünüşe bakılırsa bu durum değişmiş.” Başıyla Arutha’yı işaret etti.

Guy acı bir ifadeyle gülümsedi. “Şimdilik. Kader ve koşullar bazen umulmadık birliktelikler doğurur.”

Elf sırıttı. “Bu doğru. Elflere benzer bir düşünme şeklin var. Bir gün öykünü dinlemek isterim.”

Guy başıyla onayladı. Amos yaklaşıp, “Şu tarafta bir şey duydum galiba,” dedi. Guy gösterdiği tarafa baktı. Sonra ikisi de Galain’in kaybolduğunu gördüler.

Arutha yaklaştı. “Galain gibi ben de duydum. Birazdan döner.”

Guy çömeldi, dinleniyordu ama gözlerini dört açmıştı. “Umalım ki, dönebilsin.”

Jimmy ile Locklear sessizce atlara bakıyorlardı. Jimmy arkadaşını süzdü. Karanlıkta delikanlının ifadesini çok az görebiliyordu, ama Locklear’ın Bronwynn’in ölümünü hâlâ atlatamadığının farkındaydı. O anda Jimmy garip bir suçluluk duygusuna kapıldı. Surlardan çekildiklerinden beri Krinsta’yı aklına getirmemişti. Jimmy bu huzursuzluğu üzerinden atmaya çalıştı. Arzuları yüzünden sevgili olup, ilişkiye kendi istekleriyle girmemişler miydi? Ortada verilmiş sözler var mıydı? Hem evet, hem de hayır, ama Jimmy kendi umursamazlığından rahatsızlık duyuyordu.

Krinsta'nın başına bir şey gelmesini istemiyordu, ama kız için endişelenmeyi de anlamsız buluyordu. Kız çocukluğundan beri bir asker olarak yetişmişti ve kendini korumayı Jimmy'nin tanıdığı tüm kadınlardan daha iyi becerebilirdi. Hayır, Jimmy'yi rahatsız eden kayıtsızlıktı. Bir şeylerin eksik olduğunu seziyordu. Canı sıkılmıştı. Hayatında başkaları için yeterince endişe duymuştu, Anita'nın yaralanması ve Arutha'nın düzmece ölümü gibi. Başkalarıyla uğraşmak kahrolasıca bir angaryaydı. Sonunda rahatsızlığının öfkeye dönüştüğünü hissetti.

Locklear'ın yanına gelip arkadaşını sertçe çekti ve silkeledi. "Kes şunu!" dedi hiddetle.

Locklear'ın gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Neyi keseyim?"

"Bu kahrolası suskunluğu. Bronwynn öldü ve bu senin suçun değildi."

Locklear'ın ifadesi değişmemişti, ama yavaş yavaş gözleri doldu, ardından gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. Silkinerek omuzunu Jimmy'nin elinden kurtarıp usulca, "Atlar," dedi. Uzaklaşırken yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı.

Jimmy iç çekti. Böyle hareket etmesine neyin neden olduğunu bilmiyordu, ama bir anda kendini düşüncesiz ve bir budala gibi hissetmişti. Krinsta'nın nasıl olduğunu da merak ediyordu, hâlâ yaşıyorsa tabii. Atlara döndü ve yoğun duygularını bastırmaya çalıştı.

Galain sessizce koşarak döndü. "Ormanın içlerinde, bir tür ışık. Cesaret edip yaklaştım, ama bir hareket duydum. Gizlice, neredeyse hiç fark edilmeden hareket ediyorlardı, ama bu yana doğru yaklaştıklarına dair belirtiler duydum."

Guy atına doğru hareketlendi, diğerleri de onu izlediler. Galain bindi ve diğerleri de hazır olunca yolu gösterdi. "Ormanın kenarına gitmeliyiz," diye fısıldadı, "Murmandamus'un kuvvetleri tarafından görülmeden mümkün olduğunca ışıktan uzaklaşmalıyız."

Atını mahmuzlayıp ilerlemeye başladı. Bir düzine kadar adım atmıştı ki yukarıdan, ağaçların arasından bir figür üzerine atlayarak onu eyerinden düşürdü.

Ağaçlardan başka saldırganlar da atladı ve hepsi atlarından aşağı çekildiler. Arutha yere düşüp yuvarlandı, doğrulduğunda kılıcı elindeydi. Rakibine bakınca, nefret dolu bir ifadeye bürünmüş, elfi andıran bir yüz gördü. Sonra arkasında kendisine nişan alan okçuları gördü ve garip bir

teslimiyet hissiyle, böyle mi bitecek? diye düşündü. Kehanet yanlış çıkmıştı.

Galain'in üstünde oturan onu tuniğinden çekti, bir bıçak taşıyan diğer eli de onu öldürmek üzere kalkmıştı. Bir an dondu ve "Eledhel!" diye bağırdı, ardından da Arutha'nın bilmediği bir dilde bir cümle söyledi.

Saldırganlar birdenbire koşturdular, ama Arutha'nın grubunu öldürmeye kalkışmadılar. Hepsi kıskıvrak yakalanırlarken Galain'e saldıran onun yerden kalkmasına yardım etti. Diğer dilde çabucak bir şeyler konuştular, sonra Galain Arutha'yı, ardından da ötekileri gösterdi. Gri, başlıklı pelerinler giymiş olan diğerleri başlarıyla onaylayıp, doğu yönünü işaret ettiler.

Galain, "Onlarla gitmek zorundayız," dedi.

Arutha yumuşak bir ses tonuyla, "Bizi hain, seni de kendilerinden biri mi sandılar?" dedi.

Bildik elf maskesi düştü ve karanlıkta Galain'in yüzündeki şaşkınlık okundu. "Nasıl bir garabete rastladığımızı bilmiyorum, Arutha, ama bunlar moredhel değil. Elfler." Gözlerini açıklıkta dolaştırdı. "Ve hayatım boyunca bunlardan hiç görmedim."

Bir platform ile yükseltilmiş, ahşap bir koltukta oturan yaşlı bir elfin karşısına çıkarıldılar. Açıklık yaklaşık yirmi metre genişliğindeydi ve çevresi çömelmiş ya da ayakta duran elflerle sarılmıştı. Bulundukları bölge onların yurduydu ve ahşap kulübelerden ve küçük yapılardan oluşuyordu, ama Elvandar'daki güzellik ve zarafetten tamamen yoksundu. Arutha etrafına bakındı. Elfler umulmadık bir tarzda giyinmişlerdi. Moredhellerin giydiklerine çok benzeyen gri pelerinler yaygındı, savaşçıların giysileri ise deri zırh ile post karışımıydı. Savaşçıların birçoğunun boynunda bakır ve pirinçten, cilasız taşlarla süslü tuhaf takılar ya da hayvan dişlerinden yapılmış kolyeler asılıydı. Silahlar kaba, ama etkili görünüyorlardı, Arutha'nın daha önce gördüğü elf silahlarındaki usta işçilikten yoksundular. Bunların elf oldukları kesindi, ama barbar görünümleri Arutha'yı hiç de azımsanmayacak derecede düşündürüyordu. Kendilerini yakalayanların lideri koltukta oturan elfle konuşurken Prens dinliyordu.

Galain Arutha'ya, "Aron Earanorn," diye fısıldadı. "Bunun anlamı Kral Kızılağaç. Ona kral, diyorlar."

Kral esirlerin öne çıkarılmasını işaret etti ve Galain ile konuştu. Arutha, "Ne dedi?" diye sordu.

Kral, “Dedim ki, arkadaşınız tanınmış olmasaydı, şimdi hepiniz büyük olasılıkla ölmüş olurdunuz,” dedi.

“Kral’ın Lisanı’nı biliyorsunuz,” dedi Arutha.

Yaşlı elf başıyla onayladı. “Armengar dilini de öyle. İnsanların dillerini biliriz, ama insanlarla hiç işimiz olmaz. Yıllar boyunca yakaladıklarımızdan öğrendik.”

Guy öfkelenmişti. “Halkımı öldüren sizdiniz!”

“Ya sen kimsin?” diye sordu Kral.

“Ben Armengar’ın Koruyucusu, Bas-Tyralı Guy’ım.”

Kral başıyla onayladı. “Tekgöz, senin adını duyduk. Ormanlarımıza izinsiz giren herkesi öldürürüz, ister insan, ister goblin, trol, hatta kara akrabalarımızdan olsun. Tauredder’in dışında yalnızca düşmanlarımız var. Ama bu” -Galain’i gösterdi- “bizim için yeni bir şey.” Elfi inceledi. “Seni ve soyunu tanımak istiyorum.”

“Ben Galain, hükümdarlık yapan birinin kardeşinin oğluyum,” diyerek elf geleneklerince ölmüşlerin adını anmadı. “Babam, moredhelleri yurdumuzdan kovanın soyundandır. Prens Calin’in kuzeni ve Kraliçe Aglaranna’nın yeğeniyim.”

Yaşlı elf Galain’i süzerken gözleri kısıldı. “Prenslerden söz ediyorsun, ama oğlum troller tarafından yetmiş kış önce katledildi. Kraliçelerden söz ediyorsun, ama oğlumun annesi, kara kardeşlerimizin bizi son kez yok etmeye çalıştıkları Neldarlod savaşında öldü. Anlamadığım şeylerden söz ediyorsun.”

“Siz de öyle, Kral Earanorn,” dedi Galain. “Sözünü ettiğiniz şu Neldariod’un nerede olduğunu bilmiyorum, yüksek dağların kuzeyinde yaşayan kardeşlerimiz olduğunu da hiç duymamıştım. Ben yurdumda, Elvandar’da yaşayan kardeşlerimizden söz ediyordum.”

Birçok elf, “Barmalindar!” dediler.

Arutha, “Bu kelime nedir?” dedi.

Galain, “Anlamı, ‘altın yurt-yer-toprak’ “ dedi; “mucizevi bir yer. Onu bir masal sanıyorlar.”

“Elvandar! Barmalindar!” dedi Kral. “Sen efsanelerden söz ediyorsun. Kadim yurdumuz Deli Tanrıların Gazap Günleri’nde yok oldu.”

Galain uzun bir süre suskunlaştı, bir şeyi enine boyuna düşünüyor gibiydi. Sonunda Arutha ile Guy’a döndü. ““Buradan uzaklaştırılmanızı isteyeceğim. Bazı şeyler hakkında konuşmam gerek, sizinle paylaşmamın

uygun olup olmayacağını bilemediğim şeyler. Kutlu Adalar’a gitmiş olanlar hakkında, ırkımızın üzerindeki utanç hakkında konuşmam gerek. Anlayacağınızı umuyorum.” Kral’a dönerek, “Bunlar hakkında konuşmam gerek, ama bunları ancak eledheller duyabilir. Ben konuşurken arkadaşlarımı güvenli bir yere götürür müsünüz?”

Kral başıyla onaylayıp iki muhafıza işaret etti, onlar da beş insanı bir başka açıklığa götürdüler. Oturacak yer olmadığı için nemli toprağa çömeldiler. Galain’in konuştuklarını duyamıyorlardı, ama gece rüzgarı uzak sesini onlara taşıyordu. Elfler saatler boyunca görüştüler, Arutha da uyuyakaldı.

Bir anda Galain yanlarında bitmiş, kalkmalarını işaret ediyordu. “Efsunörücülerin öğrettikleri eski ilimler, unuttuğumu sandığım şeyler hakkında konuştum. Sanırım artık inanıyorlar, ama çok sarsıldılar,”

Arutha Galain’in özel konuşmasına saygı göstererek biraz uzakta bekleyen iki muhafıza baktı. “Kim bu elfler?”

Galain, “Bildiğim kadarıyla sen ve Martin Moraelin’e giderken Elvandar’dan geçtiğiniz zaman Tathar size ırkımızın utancından, moredhellerin glamredhellere karşı açtıkları soykırım savaşından söz etmişler. Sanırım bunlar glamredhellerin soyundan sağ kalanlar. Normal elfler gibiler ve kesinlikle moredhel değiller, ama Efsunörücüleri ya da alimleri yok. İlkelleşmişler, vahşilerden pek az farkları kalmış. Halkımızın sanatlarının çoğunu unutmuşlar. Bilemiyorum. Belki de moredhellerin başında ilk Murmandamus’un olduğu son çarpışmadan sağ kurtulanlar gelip buraya sığınmışlardır. Kral onların Neldarlod’da, yani Kayın Ağaçlarının Yeri’nde uzun süredir yaşadıklarını söylüyor, yani Edder Ormanı’na geleli fazla olmamış.”

“Armengarlılann derinlerde avlanmalarını ya da ağaç kesmelerini imkansız kılacak kadar uzun zaman olmuş,” dedi Guy. “En az üç nesil.

“Elflere özgü şeylerden, elflere göre yıllardan söz ediyorum,” diye cevap verdi Galain. “İki yüz yıldan uzun bir süredir buradalar.” İki muhafıza baktı. “Ve glamredhel mirasından tamamen kurtulduklarını da sanmıyorum. Biz Elvandarlılardan çok daha savaşçı ve hırçınlar, neredeyse moredheller kadar. Bilemiyorum. Kral ne yapılması gerektiği konusunda kararsız görünüyor. Şimdi ulularla toplantıda, herhalde kararlarını bir iki gün içinde öğreniriz.”

Arutha endişelenmişti. “Bir-iki gün içinde Murmandamus yeniden Bölen Geçidi ile aramıza girmiş olur. Bugün yola çıkmalıyız.”

Galain, “Toplantıya dönüyorum,” dedi. “Belki onlara bu ormanın dışında dünyanın nasıl işlediği hakkında birkaç şey açıklayabilirim.” Uzaklaştı ve diğerleri oturdular, bir kez daha beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Galain döndüğünde günün neredeyse yarısı geçmişti. “Kral gitmemize izin verecek. Hatta Bölen Geçidi’ne Murmandamus’un ordusundan önce varabilmemiz için, oraya giden vadiye kadar açık bir patika boyunca yanımıza koruyucular bile verecek. Onlar ormanın çevresinden dolaşmak zorundayken biz doğruca içinden geçeceğiz.”

Arutha, “Bir sorun çıkacağından korkuyordum,” dedi.

“Çıktı zaten. Siz öldürülecektiniz, bana ne yapacaklarına ise hâlâ karar verememişlerdi.”

“Fikirlerini değiştiren ne oldu?” dedi Amos.

“Murmandamus. Bu adı söylememle birlikte sanki arı kovanına çomak sokmuşum gibi oldu. Çok şeyi yitirmişler, ama bu adı hatırlıyorlar. Glamredhellerin soyunu bulduğumuz çok açık. Toplantıdakilerin sayısına bakarak bu civarda üç ya da dört yüz kadar olduklarını sanıyorum. Uzak topluluklarda yaşayan başkaları da var, sayıları onları rahatsız edenleri pişman etmeye yeter.”

“Savaşta yardım ederler mi?” diye sordu Guy.

Galain başını salladı. “Bilmiyorum. Earanorn kurnaz biri. Halkını Elvandar’a getirecek olursa kabul görürler, ama onlara tamamen güvenilmez. İçlerinde çok fazla vahşilik var. Halkımın içinin rahat etmesi yıllar alır. Ayrıca bir Efsunörücü bile olmadığı için Elf Kraliçesi’nin meclisinde sıradan bir üye olacağını da biliyor. Halkına karşı bir jest olarak, ayrıca Edder Ormanı‘nda yaşayan en yaşlı elflerden biri olduğu için konseye girecektir. Ama burada o bir kral, fakir bir kral, ama yine de kral. Hayır, bu basit ya da sıradan bir problem olmayacak. Ama biz elflerin üzerinde yıllarca kafa yormayı sevdiğimiz türden bir mesele. Earanorn’a Elvandar’a gidiş yolunu iyice açıkladım, böylece halkı ana ormanımıza dönmek isterlerse dönebilecekler. Gelip gelmemek onların bileceği bir şey, biz şimdi Yüksekşato’ya doğru yola koyulmalıyız.”

Arutha doğrulup, “Güzel,” dedi, “en azından bir sorunumuz eksildi.”

Jimmy Arutha’nın peşinden atlara doğru giderken Locklear’a, “Sanki kalan sorunlar çok basit şeyler de,” dedi.

Amos bir kahkaha ile delikanlıların omuzlarına bir şaplak attı.

Arutha ve arkadaşları bir haftaya yakın bir süredir atlarını sonuna kadar zorluyorlardı. Yorgun hayvanların ayakları şişmiş ve ağırlaşmıştı, Arutha ise istilacıların ancak biraz önlerinde kalabildiklerinin farkındaydı. Önceki gün, Murmandamus'un ileri gözcülerinin gün sonunda kurdukları kampta duman görmüşlerdi. Fark edilme olasılığına karşı bu tedbirsizlik, Krallık ile aralarındaki garnizonu ne kadar küçümsediklerini gösteriyordu.

Bölen Geçidi geniş bir vadinin güney uçundaydı, Dünyanın Dişleri'nden geçiyordu, büyük bir kısmı kayalar ve sık çalılarla kaplıydı. Sonra açılıyor, hiçbir konmak kalmıyordu. Göz alabildiğince kavruk topraklar uzanıyordu. Jimmy ve Locklear etraflarına bakınırlarken Guy, "Yüksekşato devriyelerinin sınırına ulaştık," diye gözlemledi. "Fark edilmeden kimsenin yaklaşamaması için araziyi çıplak tutmak amacıyla burayı her yıl yakıyor olmalı."

Edder Ormanları'ndan ayrılışlarının altıncı günü de sonuna yaklaşırken vadi daralmaya başladı ve geçide girdiler. Arutha atını yavaşlatıp çevreye bakarken usulca, "Roald'ın burada otuz paralı askerin iki yüz goblini durdurduğunu söyleyişini hatırlıyor musunuz?" dedi.

Jimmy başıyla onaylarken neşeli paralı askeri düşündü. Sessizce geçide girdiler.

Yukarıdaki kayalardan bir ses, "Durun ve kendinizi tanıtın!" diye bağırdı.

Arutha ile diğerleri atlarını dizginleyip, konuşanın ortaya çıkmasını beklediler. Yukarıda, geçidin kenarındaki bir kayanın arkasından bir adam belirdi, akşamın alacakaranlığında beyaz yeleği ve üzerindeki kızıl kayalık tepe işlemesi seçilebiliyordu. Dar kanyonun aşağısından atlı bir bölük görünürken yukarıda da her tarafta okçular belirdi.

Arutha ağır ağır ellerini kaldırdı. "Ben Krondor Prensi Arutha'yım."

Kahkahalar yükselirken başlarındaki subay, "Ben de kardeşiniz Kral'ım," dedi. "İyi ve cüretli bir deneme, hain, ama Krondor Prensi Rillanon'daki aile mezarlığında yatıyor. Goblinlere silah kaçırıyor olmasan haberin olurdu."

Arutha, "Beni Brian Yüksekşato'ya götürün," diye bağırarak karşılık verdi.

Atlıların lideri atını Prens'in yanına doğru sürüp, "Ellerini arkana koy, işte aynen öyle," dedi.

Arutha sağ eldivenini çıkarıp mührünü uzattı. Adam onu inceledikten sonra, “Yüzbaşım!” diye bağırdı. “Krondor Kraliyet Mührü’nü hiç görmüş müydünüz?”

“Bir dağ zirvesi üzerinde uçan bir kartal.”

“Eh, Prens olsun ya da olmasın, yüzüğü takıyor.” Sonra adam diğerlerine baktı. “Yanında bir de elf var.”

“Elf mi? Kara Kardeş demek istiyorsun herhalde.”

Askerin aklı karışmış gibiydi. “Buraya inseniz iyi olacak, efendim.” Arutha’ya, “Bu işi bir dakikada çözeriz,” dedikten sonra her ihtimale karşı usulca, “...Majesteleri,” diye ekledi.

Yüzbaşının geçidin zeminine inmesi birkaç dakika sürdü, sonra gelip Arutha’nın yanında durdu. Prens’in yüzünü inceledi. “Gerçekten çok benzediğini kabul ediyorum, ama Prens hiç sakal bırakmazdı.”

Bunun üzerine Guy, “Bu kadar kalın kafalı olduğuna göre Armand’ın seni Yüksekşato’ya göndermesine şaşmamalı, Gyldenholtlu Walter,” dedi.

Adam Guy’ı bir an süzdükten sonra, “Vay canına! Bu Bas-Tyra Dükü!” dedi.

“Bu da gerçekten Krondor Prensi.”

Walter adlı adam bir ileri, bir geri bakıp duruyordu, “Ama siz öldünüz,” dedi, “en azından resmi açıklama öyle diyordu.” Guy’a döndü. “Krallık da dönmeniz durumunda sizi idam edecek, Düküm.”

Arutha, “Bizi Brian’a götürürsen bu işi çözeriz,” dedi. “Dük de korumam altındadır, bu diğerleri de öyle. Artık şu saçmalığı kesip yola koyulalım. Bir gün kadar arkamızda Kara Kardeşler ve goblinlerden oluşan bir ordu var, Brian’ın da bu konuyu duymak isteyeceğini düşünüyoruz.”

Gyldenholtlu Walter bölüğün başındaki adama dönmesini işaret etti. “Onları Lord Yüksekşato’ya götür. Bütün bu işler çözümlenince de dön ve bana neler döndüğünü anlat.”

Arutha usturayı bıraktı. Elini yeniden tıraşlı olan yüzünde gezdirip, “Biz de elfleri bırakıp doğruca buraya geldik,” dedi.

Bölen Geçidi’ndeki ordu kolunun komutanı, Yüksekşato Lordu Brian, “İnanılmaz bir öykü, Majesteleri,” dedi. “Sizi karşımda kendi gözlerimle görüyor olmasam, Bas-Tyralı da şurada oturuyor olmasa, tek kelimesine bile inanmazdım. Krallık sizi öldü sanıyor. Kral’ın isteği üzerine şerefinize yarım günlük anma merasimi düzenledik.” Arutha ile arkadaşlarına verilmesini emrettiği kışla odasında oturup, yorgun yolcuların temizlenip

yemek yemelerini izledi. Yaşlı komutan dimdik duruyordu, sürekli esas duruşta gibiydi. Bir sınır komutanından çok, tören alanındaki bir askeri andırıyordu.

Bir sürahi şarabı mideye indirmekle meşgul olan Amos güldü. "Eğer onlardan yaptıracaksan, ölmeden önce yaptır ki, tadını çıkarasın. Kaçırmış olman çok yazık, Arutha."

Guy, "Adamlarımın kaçı seninle?" dedi.

Yüksekşato, "Subaylarının birçoğu Demirgeçidi ile Kuzeyreisi'ne gönderildiler," dedi, "ama iyi olanların ikisi buradalar: Baldwin de la Troville ve Anthony du Masigny. Birkaçı da Bas-Tyra'da kaldılar. Şu anda şehrini Corvis Baronu olarak Guiles Martine-Reems yönetiyor."

Guy, "Dük olmak için can atıyordur kuşkusuz," dedi.

Arutha, "Brian," dedi, "Sethanon'a çekilmenizi istiyorum. Murmandamus'un hedefi besbelli ki orası ve şehir sizin askerlerinizden yararlanabilir. Buradaki konumunuz ise savunulamaz."

Yüksekşato bir an suskun kaldı, ardından, "Hayır, Majesteleri," dedi.

Amos, "Prens'e hayır mı diyorsun? Ha!" dedi.

Baron Amos'a göz ucuyla bir bakış attıktan sonra Arutha'ya, "İmtiyazlarımı ve görevlerimi biliyorsunuz," dedi. "Ağabeyinizin hizmetindeyim, başka kimsenin değil. Bu geçidin güvenliğinden sorumluyum. Burayı terk etmeyeceğim."

"Tanrılar adına be adam!" dedi Guy. "Sözümüze inanmıyor musun? Otuz binden fazla adam buraya doğru geliyor, seninse Kuzeyreisi yolunun ortasıyla Tyr-Sog yolunun ortası arasındaki tepelere dağılmış bin iki bin adamın var. Seni yarım günde ezip geçer!"

"Bu senin görüşün, Guy. Söylediklerinizin doğru olduğuna dair ilk ağızdan bir bilgi elime geçmedi."

Arutha donakalmıştı, Amos ise, "Şimdi de Prens'e yalancı mı diyorsun!" dedi.

Brian Amos ile ilgilenmedi. "Kuzeyde kalabalık bir Karanlık Kardeşler kuvveti gördüğünüzden kuşkum yok, ama otuz bin pek de mümkün görünmüyor. Onlarla yıllardır uğraşıyoruz ve aldığımız istihbarata göre arazide tek bir komutan altında iki binden daha fazla sayıda bir kuvvetleri olamaz. O kadarıyla da bu konumdayken kolayca başa çıkarız."

Guy öfkesini bastırarak konuştu. "Arutha konuşurken hayallere mi dalmıştın, Brian? Sana yirmi metre yüksekliğinde surları olan, tek bir

yönden yaklaşılabilen ve savaşlarda yetişmiş, üstelik de benim komutam altında olan yedi bin askerle savunulan bir şehri kaybettiğimizi anlatmadı mı?”

“Ve kim uzun zamandır Krallık’taki en iyi komutan olarak bilinir?” diye sordu Arutha.

“Şöhretini biliyorum, Guy,” dedi Yüksekşato, “Kesh’e karşı da iyi iş çıkardın. Ama biz Sınır Lordları sıra dışı durumlara alışığızdır. Bu Kara Kardeşlerle de başa çıkabileceğimize eminim.” Baron sandalyesini geri iterek masadan kalkıp kapıya doğru yöneldi. “Şimdi izin verirseniz, ilgilenmem gereken görevlerim var. Burada dilediğiniz kadar dinlenebilirsiniz, ama unutmayın, Kral aksi yönde bir karar verene dek buranın mutlak komutanı benim. Şimdi de hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var. Lütfen iki saat sonra yemekte bana ve subaylarıma eşlik etmekten çekinmeyin. Sizi uyandırmak için bir nöbetçi yollarım.”

Arutha masaya oturdu. Yüksekşato çıktıktan sonra Amos, “Herif budalanın teki,” dedi.

Guy öne eğildi, çenesini tutuyordu. “Hayır, Brian yalnızca görevini bildiği gibi yapıyor. Ne yazık ki, o bir general değil. İmtiyazlarını Rodric’ten almış, sanki bir şaka gibi. O bir güneyli, önemli bir savaş eğitimi olmayan bir saray soylusu. Burada da goblinlerle fazla sorun yaşamamış.”

“Ben çocukken bir defa Crydee’ye gelmişti,” dedi Arutha. “Onu atılgan biri sanmıştım. Şu Sınır Lordları.” Son sözünü acı bir alaycılıkla söylemişti.

“Ne istiyorsa onu yapacaktır,” dedi Guy. “Elinde de hizmetine verilmiş Gyldenholtlu Walter gibi bir sürü baş belası var. Armand bölük parasından çaldığı için onu beş yıl önce buraya göndermişti. Bundan önce bir Şövalye-Yüzbaşı idi.

“Ama” diye ekledi Guy, “politika yüzünden buraya bazı iyi adamlar da gelmiş. Hem Baldwin de la Troville, hem de Anthony du Masigny birinci sınıf subaylardır. Bana sadık olmak gibi bir şanssızlıkları vardı. Lyam’a onları sınıra sürmesini öneren eminim Caldric olmuştur.”

“Yine de neye yarar ki?” dedi Amos. “Bir isyan başlatmamızı mı öneriyorsun?”

Guy, “Hayır,” dedi, “ama en azından katliam başlayıp da garnizon ölürken başlarında budalaların yanında becerikli komutanlar da olur.”

Arutha sandalyesinde geriye yaslanırken bitkinliğinin tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Kısa sürede bir şey yapmak zorunda olduklarını

biliyordu, ama ne? Aklı karmakarışık bir halde çalkalanırken, uykusuzluk ve gerginlik yüzünden uyuştuğunun da farkındaydı. Odada kimse konuşmuyordu. Bir an sonra Locklear kalkıp döşeklerden birine doğru giderek uzandı. Diğerlerine tek kelime etmeden hemen uykuya daldı.

Amos, “Bu haftalardır duyduğum en iyi fikir,” dedi. O da bir döşeğe giderek derin bir rahatlama homurtusuyla kendini rahat yatağın kucağına bıraktı. “Yemekte görüşürüz.” Diğerleri de onun gibi yaptılar.

Az sonra Arutha hariç hepsi uyumuştu, o ise yatağında dönüp duruyor, gözünün önüne halkını ezip geçen, öldüren, yakıp yıkan goblin ve moredhel ordularının görüntüleri geliyordu. Gözleri kapalı kalmayı reddediyorlardı, sonunda doğruldu, vücudunu soğuk bir ter basmıştı. Etrafına bakınınca diğerlerinin uykuda olduklarını gördü. Tekrar uzanıp uykunun gelmesini bekledi, ama yemek çağrısı geldiğinde hâlâ uyanıktı.

YARATILIŞ

MACROS GÖZLERİNİ AÇTI.

Efsuncu, bir zaman tuzağında olduklarını fark etmelerinin üzerinden birkaç dakika geçmeden bir trans haline girmişti ve o zamandan beri hareketsizdi. Pug ve Tomas onu saatlerce izledikten sonra sıkılmış, başka şeylerle ilgilenmeye başlamışlardı. Bahçe hakkında keşfedebilecekleri her şeyi keşfetmeye çalışmışlardı, ama dünyadışı bitki ve hayvanlarla dolu olduğundan, gördüklerinin çoğunu anlamak zordu. Günler gibi gelen bir süre boyunca devam eden keşiflerin ardından efsuncu hâlâ kıpırdamamış, onlar da çaresizce beklemeye koyulmuşlardı.

Macros gerinerek, “Sanırım bir çözüm buldum,” dedi. “Ne kadar zamandır trans halindeydim?”

Yakındaki büyük bir taşın üzerinde oturan Tomas, “Tahminimce bir hafta oldu,” dedi.

Pug Ryath’ın yanında onları izlediği yerden kalkıp, “Daha fazla da olabilir,” dedi. “Söylemek zor.”

Macros gözlerini kırpıştırarak doğruldu. “Zaman içinde geriye doğru gitmenin işi biraz soyutlaştırdığını kabul ediyorum. Ama o kadar uzun zamandır düşündüğümün de farkında değildim.“

Pug, “Bize burada olup bitenler hakkında fazla bir fikir vermedin,” dedi. “Çevremizde olanları anlayabilmek için birçok şey denedim, ama bu zaman tuzağının nasıl çalıştığı hakkında çok az bir fikir sahibi olabildim.”

“Tuzak hakkında ne öğrendin?”

Pug’ın alnı kırıştı. “Görünüşe bakılırsa bu tuzak etrafımızdaki bir alan içinde zamanı geri çevirecek şekilde tasarlanmış. Biz de etkisine maruz kalıyor ve değiştiremiyoruz. Bahçe ile birlikte hareket ediyor, zaman akışı içinde rahat bir hızla geriye doğru sürükleniyoruz.” Sıkıntısı sesinden belli oluyordu. “Macros, bol bol meyve ve fıstığımız var, ama Ryath aç. Civardaki küçük av hayvanları ile idare etmeyi başardı, hatta birkaç fıstık

bile yiyebildi, ama bu şekilde uzun süre devam edemez. Kısa bir süre sonra av hayvanları tükenecek, o zaman da açlık çekmeye başlayacak.”

Macros uyuyarak enerjisini saklayan altın ejderhanın olduğu yere baktı. “Eh, öyleyse buradan kesinlikle çıkmalıyız.”

“Nasıl?” dedi Tomas.

“Zor olacak, ama ikinizin bunun üstesinden geleceğinize inanıyorum.” Zorlukla gülümseyince, ikisinin de onu eskiden tanıdıkları zamanki özgüveni bir parça da olsa geri döndü. “Her tuzağın bir zayıf tarafı vardır. Yukarıdan bırakılan bir taş gibi basit bir şeyin bile planında bir açık vardır: ıskalayabilir. Sanırım bu tuzaktaki açığı buldum.”

“Bu bir değişiklik olur,” dedi Pug. “Bu tuzağın dışında olsaydım yapabileceğim bir düzine şey düşündüm. Ryath beni dışarı çıkarmayı denedi, ama başarısız olduk. İçerideyken de zamanda geriye doğru hareket etmemize engel olacak bir şey düşünemiyorum.”

“İşin sırrı, sevgili Pug, zamanda geriye doğru gidişimizi durdurmaya çalışmak yerine hızlandırmak. Hızlı, daha hızlı yol almalı, hayal bile edilemeyecek hızlarla yol almalıyız.”

“Neden?” dedi Tomas. “Sorundan giderek uzaklaşmış oluruz. Elimize ne geçer?”

Macros Pug’ın Tsurani ismini kullanarak, “Düşün, Meclis’ten Milamber,” dedi. “Yeterince geriye gidersek...”

Pug bir süre bir şey söylemedi, sonra yavaş yavaş anlamaya başladı. “Zamanın başlangıcına döneriz.”

“Ve öncesine... zamanın bir anlamı olmadığı zamana.”

Pug, “Bu mümkün mü?” dedi.

Macros omuzlarını silkti. “Bilmiyorum, ama başka bir şey düşünemediğime göre bunu deneyeceğim. Yardımına ihtiyacım var. Bilgim var, ama gücüm yok.”

“Ne yapmam gerektiğini söyle,” dedi Pug.

Macros oturmasını işaret etti, kendisi de onun karşısına oturdu. Tomas arkadaşının yanında durmuş, ilgiyle izliyordu. Macros uzanıp ellerini Pug’ın başına koydu. “Bilgim sana aksın.”

Pug aklının imgelerle dolduğunu hissetti...

... ve bildiği evren ürpererek titrer. Bu panoramik görüşe daha önce yalnızca bir kez, Yücelerin saflarına katılırken Sınama Kulesi’ndeyken sahip olmuştu. Bu defa daha olgun, daha bilgili bir gözlemci izliyor ve

gördüklerinin çok daha fazlasını anlıyor: etrafında dönen ve kavrama kabiliyetini aşan bir plan çerçevesinde birbiriyle bütünleşen simetriyi, düzeni, baş döndürücü ihtişamı. Hayranlıkla izliyor.

Görüşünü uzaklara doğru açıyor ve bir kez daha çevresindeki evrenin harikaları karşısında hayrete düşüyor. Şimdi bir kez daha yıldızların arasında yüzüyor, bir kez daha evrendeki her şeyi bağlayan mistik güç bağlarını algılıyor. O bağların gerildiğini hissediyor ve bir başka evrenden bu evrene girmeye çalışan bir şey görüyor. Var olan her şeyin düzenini tehdit eden kötü, kanser gibi bir şey bu. Bir karanlık, bir yok oluş. Bu Düşman. Ama zayıf ve tedbirli. Onun doğası üzerinde düşünürken anlayışından kayıp gidiyor. Zamanda geriye doğru hareket ediyor.

Bahçe'yi gözlemliyor. Kendisini efsuncunun karşısında otururken görüyor, çocukluk arkadaşı da yanında. Ne yapması gerektiğini biliyor. Bahçe'deki zaman akışı muhteşem, etrafındaki zaman ve mekanın normal ritmine uygun ritimlerle hareket ediyor, ama akışı karşılıklı; geçen her saniyeye karşılık bahçede zaman bir saniye geriye gidiyor.

Uzanıyor, aklı zaman akışının anahtarını buluyor, ruhunun dokunuşu karşısında elindeki bir taş kadar gerçek. Onu okşuyor ve evrenin kalp atışlarını, hayali boyutun sırrını hissediyor. Görüyor ve biliyor. O akışı anlıyor ve kontrol ediyor, şimdi evrende geçen her saniyeye karşılık Bahçe'de iki saniye geçiyor. O âna dek hiçbir ölümlü büyücünün gücünün yetmeyeceğine inandığı bir şeyi başardığı için sakin bir coşku duyuyor. Gururunu bir kenara bırakıp kendini önündeki göreve veriyor. Bir kez daha kontrolünü kullanıyor ve her gerçek saniyeye karşılık artık Tomas, Macros ve kendisi için dört saniye geçiyor. Bir daha, bir daha ve bir daha tekrarlıyor ve artık evren her bir saat yaşlandıkça onlar bir günden fazla geri gidiyorlar. Bir daha; iki gün oluyor, sonra dört, sonra bir haftadan fazla. Üç defa daha, artık her gerçek saate karşılık bir aydan fazla geri gidiyorlar. Bir daha, bir daha ve bir daha, az sonra her saat için bir yıl geri gidiyorlar. Duraksayıp görüşünü uzaklara doğru açıyor.

Aklı kanatlarını açmış bir kartal gibi kozmos boyunca uzanıyor, Gri Kuleler'in doruklarında süzülen bir avcı kuş gibi yıldızların arasında hızla yol alıyor. Çok tanıdık gelen o sıcak, yeşil renkli yıldızı gözlüyor ve bir an için anlıyor. Kelewan'da, eldarların kayıp ilimlerini keşfediyor. Zamanda bir yıl kadar geri gitmişler. Düşünce hızıyla bilincini şu anda bulunduğu yere ve zamana çeviriyor.

Bir kez daha zaman akışını kontrol ediyor ve artık saat başı iki yıl geriliyorlar, sonra dört, sekiz, on altı. Yine duraksayıp evrene bakıyor.

Yıldızlar düzenle dönüyor, kör edici hızlarının ancak emeklemek sayılabileceği kadar muazzam bir kozmos içinde dolaşıyorlardı. Ama tuhaf bir şekilde hareket ediyorlar, hareketleri, yönleri tersine dönmüş. Düşünüyor ve bir kez daha zaman çerçevesi üzerinde çalışıyor. Artık bu işin ustası, Meclis'in en mağrur üyesini bile gölgede bırakacak yeteneklere sahip. Artık kendi doğasından düşündüğünden çok daha emin ve zaman akışını kolaylıkla kontrol edebiliyor. Aklından çılgınca bir düşünce geçiyor: bir tanrı olmak gibi bir şey bu! Sonra yılların eğitimi bir uyarıyla karşısına dikiliyor: Gururdan kaçın! Unutma, sen yalnızca bir ölümlüsün, ilk görevin de İmparatorluk'a hizmet etmek. Meclis'teki öğretmenleri işlerini iyi yapmışlardı. Güç sarhoşluğundan sıyrılıp benliğinin mutlak merkezi olan *walini* yeniden keşfediyor ve yeniden zaman akışını kontrol ediyor. Gerçek evrendeki her saniyeye karşılık bir yıl geçiyor. Düşmanın zaman tuzağı karşısında ustalığını tekrar tekrar kullanarak, tuzağı kuranların hayal bile edemeyecekleri kadar hızlandırıyor. Artık her saniye için on yıl geçiyor ve doğumundan öncesine gittiğini anlıyor. Bir nefes alımlık sürede Dük Borric'in büyükbabasının Crydee'yi istila ettiği zamanın öncesine gidiyor. Zamanı bir kez daha geçiriyor ve bu defa Krallık gelecekteki boyutlarının ancak yarısı büyüklüğünde, batı sınırlarını Karaavlak Baronu'nun topraklan belirliyor. Zaman faktörünü iki kez daha hızlandırıyor, artık kendi zamanının halkları, ülkelerini kuracak olan insanlardan daha basit, ancak birkaç köyden oluşuyor. Büyüsünü tekrar tekrar yapıyor.

Sonra evren sarsılıyor. Gerçekliğin dokusu yırtılıyor. Etrafında hesaplanamayacak güçte, kavrayışını aşan bir şiddette enerji patlamaları oluyor ve Pug gözlerini açtı. Tuhaf bir kopukluk hissediyordu, bir an görüşü bulanıklaştı. Tomas yanına gelip, "İyi misin?" dedi.

Pug gözlerini kırpıştırarak, "Orada bir şeyler... değişti," dedi.

Tomas yukarı baktı. "Bir şeyler oluyor."

Macros gözlerini gökyüzüne çevirdi. Semada tuhaf enerji akımları çılgınca dönüp duruyordu, yıldızlar ise oldukları yerde titreşiyorlardı. "İzlersek, bir süre sonra durumun sakinleştiğini görürüz. Unutmayın, bunu sondan başa doğru görüyoruz."

"Neyi görüyoruz?" diye sordu Pug.

Tomas, “Kaos Savaşları’nı,” diye cevapladı. Gözlerinde acı dolu bir bakış vardı, olanlar onu beklemediği bir yerde derinden etkilemişti adeta. Ama yukarıdaki çıldırmış gökyüzünü izlerken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Macros başıyla onayladı. Ayağa kalkarak gökyüzünü işaret etti. “Bakın, şu anda dahi Kaos Savaşları’nın, Deli Tanrıların Gazap Günleri’nin, Yıldız Ölümü Zamanı’nın ya da mit ve ilimlerin başka renkli isimler uydurdukları o dönemin öncesindeki bir devire giriyoruz.”

Pug gözlerini kapadı ve aklının üşüyüp uyuştuğunu, başının sıkıntı verici bir ağrıyla zonkladığım hissetti.

Macros, “Anlaşılan saniyede üç dört yüz yıl geri gidiyoruz,” dedi. Pug başıyla onayladı. “Yani her üç saniyede bir, yaklaşık bin yıl geçiyor.” Hesapladı. “İyi bir başlangıç.”

“Başlangıç mı?” diye sordu Pug. “Ne kadar hızla hareket etmemiz gerek?”

“Hesaplarıma göre, milyarlarca yıl. Saniyede bin yıl hızla ilerlersek, ömrümüz bitmeden başa dönmüş oluruz. Ama ucu ucuna. Daha iyisi gerekli.”

Pug başıyla onayladı, bitkinliği yüzünden okunuyordu, ama gözlerini kapadı. Tomas gökyüzüne baktı. Artık yıldızların hareket ettikleri görülebiliyordu, ama mesafelerin uzaklığı göz önüne alınırsa bu hâlâ yavaş bir hareketti. Ama bu kadar hareket görmek bile rahatsız ediciydi. Sonra hareketleri ivme kazandı, az sonra fark edilir derecede hızlanmışlardı. Ardından Pug yine aralarına döndü.

“Tuzağın yapısı içinde ikinci bir efsun yarattım. Hız, ben müdahale etmeden her geçen dakika ikiye katlanacak. Şu anda saniyede iki bin yıldan fazla bir hızla ilerliyoruz. Bir dakika sonra bu dön olacak. Sonra sekiz, on altı ve böyle gidecek.”

Macros’un yüzünde onaylayan bir ifade vardı. “Güzel. Bu da bize birkaç saat kazandırdı.”

Tomas, “Öyleyse bence bazı sorular sormanın zamanı geldi,” dedi.

Macros delici, kara gözleriyle gülümseyerek, “Demek istiyorsun ki, sence bazı cevaplar almanın zamanı geldi.”

“Evet, söylemek istediğim kesinlikle bu,” dedi Tomas. “Yıllar önce beni Tsurani barış anlaşmasını bozmaya zorladın ve aynı gece bana şu andaki varlığımın yaratıcısı olduğunu söyledin. Bana her şeyi senin verdiğini

söyledin. Nereye baksam senin izlerini görüyorum. Daha fazlasını bilmek istiyorum, Macros."

Macros tekrar oturdu. "Pekala, madem geçirecek birkaç saatimiz var, neden olmasın? Yavaş yavaş çözümlenen bu drama da, bilginin artık size zarar vermeyeceği bir noktaya yaklaşıyoruz. Ne bilmek istiyorsunuz?" Bakışlarını Tomas'tan Pug'a çevirdi.

Pug göz ucuyla arkadaşına baktıktan sonra bakışlarını efsuncuya dikti. "Kimsin sen?"

"Ben mi?" Macros soruyu komik bulmuş gibiydi. "Ben... ben kim miyim?" Cevabı beklenmeyen bir soru gibiydi. "Öyle çok ismim oldu ki, her birini hatırlayamam." İç çekerek geçmişe döndü. "Ama bana doğumumda verilen isim, Kral'ın Lisanı'na Şahin olarak çevrilebilir." Gülümseyerek, "Annemin halkı biraz ilkeldi de," dedi. Düşüncelere daldı. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Belki de doğduğum yer ve zamanla.

"Uzak bir dünyada bir zamanlar muazzam bir imparatorluk hüküm sürüyormuş, en iyi zamanlarındayken Yüce Kesh'e, hatta Tsuranuanni'ye bile denkmiş. Bu imparatorluk birçok bakımdan gelişmemiş -yüzyıllar geçtikçe ortaya çıkan bir iki tanesi hariç sanatçıları, filozofları ya da zeki liderleri yokmuş. Ama dayanıyorlarmış. Yaptıkları en dikkate değer şey de, topraklarında barışı korumakmış.

"Babam bir tüccarmış, tutumlu biri olması ve toplumundaki en güçlü adamların çoğuna borç vermesi dışında her açıdan vasat biriymiş. Bunu anlayabilmeniz için söylüyorum: Babam, hakkında büyük destanlar yazılacak türden biri değilmiş. Son derece sıradan, basit bir adammış.

"Sonra, babamın doğduğu topraklarda bir başka sıradan adam ortaya çıkmış, ama bu adamın büyüleyici bir hitabet yeteneği ve insanları düşünmeye sevk etmek gibi rahatsız edici bir huyu varmış. Ortaya attığı sorular güç sahibi olanları huzursuz ediyormuş, zira barışçıl bir adam olmasına rağmen taraftar topluyormuş ve bunların bazıları radikal ve şiddet eğilimli imiş. Bu yüzden iktidardakiler ona karşı uydurma bir suçlama tezgahlamışlar. Kimsenin onun adına konuşamayacağı, kapalı bir mahkemeye çıkarılmış. Son derece abartılı ve haksız bir kararla, sözlerinin ihanet olduğuna karar verilmiş -ki bu düpedüz bir yalanmış- ve idam edilmesi emredilmiş.

"İdamı, zamanın geleneklerine uygun şekilde halka açık olarak yapılacakmış, bu yüzden halkın büyük bir kısmı oradaymış, aralarında

babam da varmış. Pek az vasfı olan o zavallı tacir orada, makam sahibi vatandaşlarının yanındaymış ve -kendisine borçları olan- yöneticilere yaranmak için, ölümüne doğru giden mahkum ile dalga geçip alay etmeye başlamış.

“Nedendir bilinmez, belki kaderin bir cilvesi, belki de tanrıların ince mizah anlayışı yüzünden, mahkum idam yerine yürürken durup babama doğru dönmüş. Çevresinde ona hakaret edip aşağılayan onca insan arasından o gözlerini bu basit tüccara dikmiş. Belki bu adam bir büyücüydü, belki de bu yalnızca ölen bir adamın lanetiydi. Ama orada, meydanda toplanmış olan onca insanın arasından babamı lanetlemiş. Tuhaf bir lanetmiş, babam da dehşetten aklını kaçırmış bir adamın hezeyanı diye geçiştirmiş.

“Ama adam ölüp de aradan yıllar geçtikten sonra, babam hiç yaşlanmadığını fark etmiş. Komşuları ve iş ortaklarında yılların götürdükleri görünüyormuş, ama babamın görünüşü hep aynıymış, kırk yaşlarında bir tüccarmış.

“Bu farklılıklar dilden dile dolaşmaya başlayınca babam kara güçlerin bir dostu olarak damgalanmamak için yurdunu terk etmiş. Yıllarca dolaşmış. Başlangıçta zamanını iyi değerlendirip iyi bir alim olmuş. Sonra ise lanetin gerçekte ne olduğunu öğrenmiş. Ciddi bir kaza geçirmiş ve bir yıla yakın bir süre yatalak kalmış. Ölümün kendisinden esirgendiğini keşfetmiş. Ölümcül bir yara bile alacak olsa, eninde sonunda iyileşiyormuş.

“Ölümün getireceği kurtuluşu, sonsuz günlerin sonunun gelmesini özlemle bekler olmuş. Kendisini lanetleyen o adam hakkında bilgi edinmek için yurduna dönmüş.

“Mitlerin gerçekleri örttüğünü ve adamın artık dini bir tartışmanın ortasında yer aldığını keşfetmiş. Bazılarınca bir şarlatan, kimilerince tanrıların bir elçisi, birkaçı tarafından bizzat bir tanrı, başkaları tarafından ise lanetlenmenin habercisi bir iblis olarak görülüyormuş. Bu tartışma imparatorluk içinde de biraz karışıklığa neden olmuş. Dini savaşlar hiç de hoş sayılmazlar. Ama bir hikaye sürekli anlatılıyormuş: Ölen adamla özdeşleşmiş üç parça eşyanın iyileştirme, barış getirme, son olarak da lanetleri kaldırma güçleri olduğu hikayesi. Anladığım kadarıyla bunlar bir asa, bir pelerin ve bir kadehmiş. Babam hemen bu eşyaları aramaya koyulmuş.

“Yüzyıllar geçmiş ve nihayet babam bu imparatorluğun sınırındaki, üç eşyanın sonuncusunun bulunduğuna inanılan küçücük bir ülkeye gelmiş - diğer ikisinin ebediyen kayboldukları kabul ediliyormuş. İmparatorluk, tüm diğerleri gibi dağılmaya yüz tutmuş, bu bölge de vahşi bir yermiş. Babam bu ülkeye ayak basar basmaz haydutlar tarafından yolu kesilmiş ve ölüme terk edilmiş. Ama elbette babam yalnızca sessiz bir ıstırap içinde yatıp, iyileşmeyi bekliyormuş.

“Onu bir kadın bulmuş. Kocası bir balıkçılık kazasında ölünce bir geliri kalmamışmış. Babam kültürü ve tarihi zengin olan, kadim bir ırktan geliyormuş, annemin halkı ise Kertenkele Halkı denilen, vahşilerden çok da farklı olmayan insanlarmış. Dullar dışlanırmış, zira ona bir şey verecek olan, onun sorumluluğunu da üstlenmiş oluyormuş. Böylece, neredeyse hiçbir şeyi olmayan bu kadın babama bakıp iyileştirmiş, sonra da onunla yatmış, kendisinin bir erkeği yokmuş ve babam da besbelli ki eğitimli, belki de önemli biriymiş. Uzun lafın kısası, ben böyle doğdum.

“Babam amacını anneme anlatmış, onun ise bu efsane o uzak ülkede bile duyulmuş olmasına rağmen nerede olduğu hakkında bir bilgisi yokmuş. Ama bana kalırsa yalnızca ikinci kocasını evde tutmak istiyordu.

“Böylece babam bir süre annemle birlikte kalmış. Babamın halkının inançlarına göre, babalarının günahlarının çocuklarına miras kaldığı söylenir, ama nedeni ne olursa olsun, ben bu mirasla doğdum. Babam bana diliyle tarihini ve okuyup yazmanın temelini öğretecek kadar yanımızda kaldı. Ülkemize kayıp eşyanın yeri hakkında bir söylenti ulaştı ve babam araştırmasına devam etmek üzere batıya, muazzam bir okyanusun ötesine doğru yola koyuldu. Onu bir daha hiç görmedim. Tek bildiğim, hâlâ arıyor olduğu. Annem de beni alıp doğduğu köye döndü.

“Annem, halkının gözünde nereden geldiğine dair mantıklı bir açıklama olmayan bir erkek çocukla baş başa kalmıştı, o da bir iblisle yatmış olduğu yolunda bir masal uydurdu. Babamın öğrettikleri sayesinde onların en yaşlı bilgesinden bile daha çok şey biliyordum, benim bilgim de bu hikayelere inandırıcılık katıyordu.

“Kısacası, annem toplumda önemli bir nüfuz sahibi oldu. Bir medyum oldu, tabii yetenekleri ilhamdan ziyade tiyatro alanına giriyordu. Ama ben, şey, ben çocukken imgeler görmeye başladım.

“On dört yaşındayken annemi terk edip, eski bir tarikatın papazlarının yaşadıkları bir yere gittim, o sıralar yurdumdan uzak gibi görünen bir

yerdeydi -o zamandan beri yaptığım yolculuklarla kıyaslanınca ise yalnızca bir hoplama, bir adım ve bir sıçramadan ibaretti. Beni eğittiler, ölmeye yüz tutmuş bir ilimle donattılar. O kardeşlik içindeki yerimi aldığımda, ruhsal bir yolculuğa çıkarıldım.

"Bir yere... götürüldüm ve bir aracı, belki de bizzat tanrılar, benimle konuştu. Eşi bulunmaz biri, nadir güçler için özel bir araç olduğuma karar verildi. Ama bu gücü almamın bir bedeli olacaktı. Bana bir seçenek sunuldu. Güvenli ve rahat bir yaşamı olan, ama evrenin düzeninde önemli bir yeri olmayan, dualar mırıldanan sıradan biri olabilir ya da büyü sanatlarını gerçekten öğrenebilirdim. Ama bu yolda acı ve tehlikeler olacağı da açıktı. Tereddütte kalmıştım, ama papazlığın huzurlu yaşantısını ne kadar istesem de, bilginin çekiciliğine dayanmak mümkün değildi. Gücü seçtim, bedeli de ikiye katlandı. Babam gibi ben de ölüm umudu olmadan yaşamaya mahkum edilmiştim, aynı zamanda da bana kehanet yeteneği -ya da laneti- verilmişti. Kendi rolümü oynamak için bir şey bilmem gerektiğinde, o bilgi bana geliyordu. O günden sonra da hayatımı bu öngörü ile sürdürdüm. Benim kaderim, evrenlere denge getirmeye çalışan güçlere hizmet etmek, karşılarında da ölümün en az onlar kadar güçlü elçileri var."

Macros arkasına yaslandı. "Kısacası, ben bir lanetle doğmuş ve birkaç yetenek kazanmış biriyim."

"Sanırım söylemek istediğini anlıyorum," dedi Pug. "Seni karanlık bir oyunun ardındaki beyin sanmıştık, ama gerçekte sen, oyundaki en büyük piyonsun."

Macros başıyla onayladı. "Tek başıma iradem olmadı, en azından öngördüklerimi değiştirecek cesaretim yoktu. O papazlardan ayrıldığımdan beri yüzyıllarca yaşayacağımı ve birçok kez başkalarının hayatlarına müdahale etmem gerekeceğini biliyordum, bunun nedenini ise ancak şimdi anlamaya başlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tomas.

Macros etrafına bakındı. "İşler tahmin ettiğim gibi gelişirse, evrendeki hiçbir ölümlünün, hatta belki tanrıların bile görmedikleri bir şeye tanık olacağız. Sağ kalırsak, evimize dönmemiz biraz zaman alacak. Sanırım gereken her şeyi o zamanda öğrenebiliriz. Şimdi ise yorgunum, Pug da öyle. Uyumak istiyorum. Beni uyandırın."

"Ne zaman?" diye sordu Tomas.

Macros gizemli bir ifadeyle gülümsedi. "Zamanı geldiğinde anlarsın."

“Macros!”
Macros’un gözleri açıldı ve Tomas’ın gösterdiği yere baktı. Gerinip doğrularak, “Evet, zamanı geldi,” dedi.
Pug da uyandı ve gözleri büyüdü. Yukarıda, zaman müthiş bir hızla normal akışının tersine doğru akarken yıldızlar hızla ters yönde hareket ediyorlardı. Köpüren enerjiler muhteşem parlaklıkta renklerle açığa çıkarken gökyüzü korkunç bir güzellikle alev alev yanıyordu. Işık da daha yoğunlaşıyor, adeta her şey birbirine yaklaşıyordu. Bütün bunların merkezinde ise mutlak, bir boşluk vardı. Uzun, ışıl ışıl, parlak ışıklarla çevrili bir tünelden hızla geçerek, tasavvur edilebilecek en kara deliğe doğru gidiyorlardı sanki.
“Bu ilginç olacak,” diye gözlemledi efsuncu. “Tuhaf bulacağınızı biliyorum, ama bundan sonra ne olacağını bilmemek bana garip bir şekilde heyecan verici geliyor. Yani ne olması gerektiğini biliyorum, ama bunu görmedim.”
“Çok hoş,” dedi Pug, “ama nedir bu?”
“Başlangıç, Pug.” O konuşurken çevrelerini saran madde o mutlak siyahlığa doğru giderek artan bir hızla yaklaşıyordu. Renkler birbirine karışarak, bakması neredeyse acı verici olan, saf beyaz bir ışığa dönüşüyordu.
“Arkaya bakın!” dedi Tomas. Dediğini yaptılar, gerçek uzayın olduğu yerde artık gedik-uzayının griliği görünüyordu. Macros bariz bir keyifle ellerini çırptı. “Harika! Tam düşündüğüm gibi. Bu tuzaktan kurtulacağız, dostlarım. Zamanın bir şey ifade etmediği o yere yaklaşıyoruz. İzleyin!”
Baş döndürücü şiddetteki son bir hamleyle çevrelerini saran her şey, o kara hiçliğe doğru emiliyormuşçasına içeri çöktü. Macros, “Pug,” dedi, “biz de oraya çekilmeden uçuşumuzu durdur.” Pug gözlerini kapatıp söyleneni yaptı. Evrenin son maddeleri, karşılarındaki dev şey tarafından giderek artan bir hızla yutuldu ve nihayet son kalıntı, son madde zerreciği de delikte gözden yitti. Pug şakaklarını tutarak acıyla haykırdı.
Dizleri bükülürken Macros ile Tomas yanına gidip oturmasına yardım ettiler. Bir an sonra, “İyiyim,” dedi. Yüzü kül rengiydi ve alnı ter içindeydi. “Zaman tuzağı sona erince, hızlandırma büyüsü de sona erdi; acı vericiydi.”
“Üzgünüm,” dedi Macros. “Bunu tahmin etmeliydim.” Adeta kendi kendine, “Ama burada ve şu anda, bildiklerimizin pek azı geçerli,” diye ekledi.

Macros yukarıyı, muazzam ve mutlak bir karanlığın göründüğü yeri gösterdi. İnsan gözünün kavrayamayacağı, sonsuz bir çizgi boyunca bükülüyor gibiydi. Bahçe ve Ebedi Şehir de o sınırın kenarında, boşlukta duruyorlardı.

“Şaşırtıcı,” dedi Macros. “Artık Şehir’in gerçekten de evrenin normal düzeninin dışında var olduğunu biliyoruz.” Macros yukarıdaki devasa şeye bakarken kendi kendine mırıldandı. “Pug’ın büyülerinin ne kadar zaman önce sona erdiğine bakarsak, bence zamanı geldi.”

Tomas gri fondaki inanılmaz, kapkara daireyi göstererek, “Nedir bu?” diye sordu.

“Evrenlerin toplamı, Tomas,” diye cevapladı efsuncu. “Diğer her şeyin doğduğu ana madde. Bu her şey -üzerinde durduğumuz şu küçük kara parçası ile Şehir hariç tabii. Orada öyle çok şey var ki, boyut ve mesafelerin bir anlamı yok. O maddenin yüzeyinden, Midkemia’nın güneşiyle arasındaki mesafenin milyonlarca katı kadar uzağız, ama önümüzde nasıl bir cüsseyle dikildiğine bir bak, gökyüzünün yarıdan fazlasını kapatıyor. Bunu düşünmek bile baş döndürücü. Işık bile ondan kaçamaz, çünkü ışık henüz yaratılmadı. Zamanın, başlangıcın öncesindeyiz. Her şeyin başlangıcına tanık olacağız. Ryath, bunu izle!” Ejderha uyuşukluğundan silkinerek gerindi. Gelip üç adamın yanında durdu. “Gözlerinizi ayırmayın,” dedi Macros.

Hepsi dönüp mutlak karanlığa baktılar. Dakikalar boyunca hiçbir şey olmadı. Bahçe’de en ufak bir kıpırtı bile yokmuşçasına derin bir sessizlik hakimdi. İzleyiciler kendi varlıklarını yoğun olarak algılıyorlar, bedenlerinde dolaşan kanın ritmine kadar her şeyi hissediyorlardı. Ama kendi nefesleri dışında hiçbir ses duyamıyorlardı. Sonra o nota duyuldu.

Tek adım bile atmamalarına rağmen her biri kendinden geçmişti. Doyurucu bir coşku, yoğun bir kusursuz doğruluk hissi doldurdu içlerini, kavranamayacak kadar korkunç bir güzellik. Sanki müzik, kusursuz, tek bir nota çalınmış, duyulmaktan ziyade hissedilmişti. Gözlerinin önünde yalnızca kara boşluk duruyor olmasına rağmen tüm renklerden daha canlı renkler görünüyordu. Tarifsiz bir hayranlık ve dehşetin ağırlığı altında ezildiklerini hissediyorlardı. Bir anda öylesine önemsiz bir noktaya indirgenmişlerdi ki, her biri kendini üzgün ve yalnız hissetmişti, ama yine o berrak an içinde her biri, gözlerinden sicim gibi neşe gözyaşları akıtacak kadar harika bir şeyin dokunuşuyla yücelmişlerdi.

Kavramak imkansızdı. Sanki boşluğun yüzeyinde milyonlarca güç çizgisi yayılıyormuş gibi titrek ışıklar beliriyordu yalnızca, ama öyle çabuk sönüyorlardı ki, izleyiciler gelip geçişlerini kavrayamıyorlardı. Bir an her şey siyah ve şekilsizken, bir an sonra muazzam boşluğun her yanına sayısız parlak çizgiler yayılmış, parlaklığı ve kuvvetiyle baş döndüren bir ışık gökyüzünü doldurmuştu. Hepsi gözlerini bir an için o kör edici görüntüden kaçırmak zorunda kaldılar. Daha önce de gördükleri gibi göz kamaştırıcı bir enerji akımı oldu, ama bu defa dışarı doğru akıyordu. Pug ve arkadaşları tuhaf bir duyguya kapıldılar, bir bütünlük duygusuna, sanki şahit oldukları şey artık sona eriyormuş gibi. Hepsi de manzaranın kusursuz güzelliği karşısında coşkuyla ağlamaya devam ediyorlardı.

Tomas usulca, hayranlıkla, “Macros, neydi bu?” diye sordu.

“Tanrı’nın Eli,” diye fısıldadı, gözleri hayretle büyümüştü. “İlk İtki. Asıl Neden. Mutlak. Ne olarak adlandıracağımı bilemiyorum. Yalnızca şunu biliyorum: Bir an hiçbir şey yoktu, bir an sonra ise her şey vardı. Bu ilk Gizem ve artık onu görmüş olmamıza rağmen, anladığımı iddia edecek değilim.” Efsuncu yüksek sesle, neşeli bir kahkaha attı ve dans etti.

Pug ile Tomas anlamayan gözlerle bakıştılar ve Macros meraklarının nedeninin kendisi olduğunu anladı. İçten bir neşe ifadesiyle, “Sadece fark ettim ki, burada olmamızın birden fazla nedeni var.” Yüzlerinden anlamadıklarını okuyunca, “Bir tanrının bile gösterişten arınmış olabileceğini düşünemiyorum,” dedi “ve ben Mutlak olsaydım, böylesi bir gösteri için izleyici isterdim.”

Pug da, Tomas da gülmeye başladılar. Macros küçük dansına devam ederken neşeli bir melodi mırıldanıyordu. “Tanrılar adına, cevabını bulamadığım soruları seviyorum. Bunca yıl sonra bile olanları ilginç kılıyor.” Macros dansını kesti ve yüzü düşünceli bir ifadeyle ciddileşti. Bir an sonra, “Güçlerimin bazıları geri geldi,” dedi.

Pug da gülmeyi kesti. “Bazıları mı?”

“Gerektiğinde senin gücünü daha etkin olarak idare etmeme yetecek kadarı.” Şakacı bir ifadeyle onayladı. “Hatta belki biraz da katkıda bulunacak kadarı.”

Pug başını kaldırıp, gökyüzünde uzanan yeni doğmuş evrenin ihtişamını izledi. “Bununla kıyaslayınca, tüm sorunlarımız önemsiz görünüyor.”

Efsuncu, “Eh, belki de öyleler,” diye cevap vererek her zamanki haline döndü. “Ama yurdundaki bazı insanlar, Murmandamus’un ordusunun

Krallık'a doğru aktığını görünce farklı düşünebilirler. Orası küçük bir gezegen olabilir, ama sahip oldukları tek gezegen o."

Pug nasıl olduğunu anlamadan zaman içinde yol almaya başladıklarım hissetti.

"Zaman tuzağından kurtulduk," diye doğruladı Macros.

Pug sessiz bir şaşkınlıkla oturdu. Başlangıç'a tanık olduğu sırada bir şeyin oluştuğunu hissetmişti. Şimdi ise kesin olarak konuşuyordu. Macros'a bakarak, "Ben sana benziyorum," dedi.

Macros yüzünde sıcak bir sevgi ifadesiyle onayladı. "Evet, Pug, bana benziyorsun. Seni nasıl bir kaderin beklediğini bilmiyorum, ama sen diğerleri gibi değilsin. Ne Küçük, ne de Büyük Yol'dansın. Yolların değil, yalnızca büyünün var olduğunu bilen bir efsuncusun. Büyü de ancak yeteneklerle sınırlıdır."

Tomas, "Geleceğini görebiliyor musun?" dedi.

Pug, "Hayır," dedi, "bunu yapamıyorum."

Macros, "Görüyorsun ya," dedi, "bir güç olmak tamamen de bir şanssızlık sayılmaz. Diğerlerine kıyasla küçük, ama yine de hafife alınmayacak bir güç. Artık kaçmalıyız." Başını kaldırıp yukarıdaki çılgınlığı, yaratılış maddesinin dışarı doğru püskürerek semayı göz kamaştırıcı bir güzellikle dolduruşunu gözledi. Yeşil ve mavi gaz girdapları, alazlı bir ihtişam içindeki kızıl daireler, beyaz ve sarı ışık izleri hızla akıp geçerek gedik-uzayının griliğini silip, hiçliğin sınırlarını geriye itiyordu. Sonra Macros birden işaret etti. "İşte!"

Elinin gösterdiği tarafa bakınca, onlardan uzaklaşarak uzayıp giden ve semada gözden yiten ince bir şeridi andıran bir şey gördüler. "Gitmemiz gereken yer orası ve acele etmeliyiz. Çabuk, Ryath'a binin, o bizi götürür. Çabuk, çabuk." Ejderhanın sırtına bindiler. Kıt yiyecek yüzünden zayıf düşmüş olmakla birlikte, bu ejderhanın altından kalkamayacağı bir iş değildi. Gökyüzüne yükseldi ve bir anda gedik-uzayın griliğinde hızla uçmaya başladılar. Sonra bir kez daha normal uzaya girdiler ve dar madde şeridinin üzerine geldiler.

Macros ejderhaya daire çizmesini, Tomas'a da onları yola indirmesini söyledi. Yaklaşık her on beş metrede bir ışıklar saçan gümüş dikdörtgenler olan, sarı-beyaz renkte bir yola inmişlerdi. Pug yedi metre genişliğindeki şeride bakarak, "Macros, biz burada durabiliriz ama Ryath meselesi de var," dedi.

Büyücü başını kaldırıp hızla konuştu. “Ryath, çok az zamanımız var. Gizli İlim. Ya Pug ile Tomas’a güvenip onlara da gösterirsin ya da ırkının sırrını saklamak adına yok olursun. Ben güvenmenden yanayım. Kararı sen vermelisin, ama çabuk ol.”

Ejderha havada dururken iri, yakut gözlerini kısarak efsuncuya dikti. “Babam sana karşı bu kadar açık mıydı ki, gizli bilgileri bir insanla paylaşmış?”

“Her şeyi biliyorum, çünkü onun dost saydığı biriydim.”

Ejderha’nın gözleri Tomas ile Pug’a odaklandı. “Senden ve arkadaşından bir yemin, Valheru birazdan tanık olacağınız şeyden asla söz etmeyeceksiniz.”

Tomas, “Yaşamım üzerine,” dedi.

Pug da başıyla onayladı. “Yemin ederim.”

Altın rengi bir ışıltı ejderhayı sardı, başlangıçta hafifti, ama giderek belirginleşti. Az sonra bakması acı verir olmuştu. Işık giderek yoğunlaştı ve sonunda Ryath’ın hatlarının tüm ayrıntılarını kapladı. Yola doğru alçalırken hatları hareket etmeye, eriyip akmaya, küçülmeye başladı. Hatları hızla küçüldü ve sonunda bir insan boyutuna kadar indi. Işıltı söndü. Ejderhanın yerinde kızıl-sarı saçları ve mavi gözleri olan, çarpıcı güzellikte bir kadın duruyordu. Kusursuz vücuduyla karşılarında çıplak olarak duruyordu.

“Bir şekildeğiştirici!” dedi Pug.

Ryath onlara yaklaştı, sesi müzik gibiydi. “İnsanlar, onların toplumuna dilediğimiz gibi girip çıkabildiğimizi bilmezler. Bu sanat yalnızca yüce ejderhalara özgüdür. İşte bu yüzden insanlarınız türümüzün yok olduğunu sanıyorlar, zira biz insanların karşısına çıktığımızda böyle görünmenin daha iyi olacağını biliyoruz.”

Tomas, “Böylesi bir güzelliği takdir etsem de,” dedi, “ona giyecek bir şeyler bulmazsak yurdumuza döndüğümüzde ortalığı hayli karıştıracak.”

Ryath zarif, beyaz kolunu kaldırdı ve bir anda sarı ve altın renklerde bir yolculuk elbisesine büründü. “Kendimi dilediğim gibi giydirebilirim, Valheru. Sanatlarım tahmininden çok daha güçlüdür.”

“Bu doğru,” diye onayladı Macros. “Rhuagh ile yaşadığım sırada, bana başka hiçbir ölümlü ırkın bilmediği büyüler öğretmişti. Ryath’ın ustalığının derecesini asla küçümsemeyin. Karşısına çıkacak olanlar için diş, alev ve pençeden fazlası var onda.”

Pug muhteşem kadına baktı ve onun daha birkaç saniye önce binaların çatılarını bile aşan bir cüssesi olduğuna inanamadı. Bakışlarını Macros'a dikti. "Gathis her zaman öğrenecek çok şey, öğrenmek içinse çok az zaman olduğundan şikayet ettiğini söylemişti. Sanırım anlamaya başlıyorum."

Macros gülümsedi. "Öyleyse eğitimine gerçekten başlıyorsun, Pug." Macros yüzünde adeta muzaffer bir ifade ve gözlerinde bir kıvılcımla etraflarına bakındı.

Ne oldu?" dedi Pug.

"Tuzağa düşmüştük ve kazanma umudumuz yoklu. Hâlâ başarısız olma olasılığımız var, Pug, ama en azından artık deneyebiliriz -ve küçük bir başarı şansımız olur. Gelin, önümüzde uzun bir yolculuk var."

Efsuncu ışık saçan dikdörtgenlerden geçerek onlara yolu gösterdi. Dikdörtgenlerin arasında yeni yaratılışın hızla uzaklaşan yıldızları vardı. Gedik-uzayın griliği yavaş yavaş etraflarını sarıyordu. "Macros," dedi Pug, "Burası neresi?"

"Tüm yerler içinde en garip olanı, hatta Ebedi Şehirle kıyaslanınca bile. Buraya Evrenin Koridoru, Yıldız Yürüyüşü, Geçit Yolu, en sık olarak da Dünyaların Koridoru denir. Buradan geçenlerin çoğu içinse sadece Koridor 'dur. Yürürken çok şeyi konuşacak vaktimiz olacak. Midkemia'ya döneceğiz. Ama önce size söylemem gereken birkaç şey var."

"Ne gibi?" diye sordu Tomas.

"Düşman'ın gerçek doğası gibi," dedi Pug.

"Evet, o da var," diye onayladı Macros. "Bazı şeyleri sona sakladım, çünkü o tuzaktan kurtulamasaydık, sizi boşuna dertlendirmiş olmaz mıydım? Ama artık son karşılaşma için hazırlanmalıyız, bu yüzden gerçeğin geri kalanını da bilmeniz gerek."

İki efsuncu da Tomas'a baktılar, o da, "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Geçmiş yaşamının büyük bir kısmı senden hâlâ gizleniyor, Tomas. Bu perdelerin kalkmasının zamanı geldi."

Yürümeyi bırakıp elini uzattı ve tuhaf bir sözcük söyleyerek Tomas'ın gözlerini kapattı. Anılar geri gelirken Tomas gerildi.

Boşlukta bir dünya dönüyor, sıcak, bereketli bir yıldızın çevresinde dolaşıyordu. Üzerinde bol ve çeşitli bir hayat yeşeriyordu. Bu dünyanın iki yanında, her birinin kendine verilmiş bir görevi olan iki varlık duruyordu. Dişi olan Rathar sayısız hayat ve güç dokusunu alıp, her birini özenle

örerek tek parça halinde, muazzam bir karmaşık Düzen örgüsü oluşturuyordu. Rathar'ın karşısında duran Mythar ise örgüyü tutuyor, korkunç, sebepsiz bir çılgınlık içinde bağları koparıp, Kaos içinde savuruyordu, ta ki Rathar onları tutup tekrar örerek birleştirene kadar. İkisi de kendi doğalarının gereğini yapıyorlardı ve diğer her şeye karşı ilgisizdiler. Onlar, Başlangıcın İki Kör Tanrısı'ydılar. Henüz bebeklik dönemindeyken evrenin yapısı böyleydi işte. İki yüce varlığın sonsuz hareketleri devam ederken Rathar minik doku bağlarını kaçırıyor, onlar da aşağıdaki dünyanın toprağına düşüyorlardı. Bunlardan, yaratılışın en mucizevi büyüsü doğdu: hayat.

Ashen-Shugar moredhel ebenin kaba elleri tarafından annesinin rahminden çekilip çıkarıldı. Hali-Marmora kılıcını çekip, oğlunu kendisine bağlayan göbek bağını kesti. Yüzü doğum acısıyla kasılırken, "Benden bir mücadele vermeden alacağın son şeydi bu," diye hırladı. Moredhel yeni doğmuş Valheru ile koşup, onu dağ evinin dışında bekleyen bir elfe teslim etti.

Elf görevini biliyordu. Hiçbir Valheru mücadele etmeden yaşayamazdı. Tek yol buydu. Elf, doğduğundan beri tek bir ses bile çıkarmamış olan sessiz bebeği taşıdı. Bebek bilinçli olarak doğmuştu, küçücük bir şeydi, ama aciz değildi.

Elf seçtiği yere ulaşınca bebeği kayalıkların üzerine, çıplak ve açıkta, yüzü güneşe dönük olarak bıraktı.

Bebek Ashen-Shugar çevresine baktı, her geçen dakika isimler ve kavramlar oluşuyordu. Bir leş yiyici koklayarak bebeğe yaklaşınca minik Valheru düşünce gücüyle attığı bir çığlıkla onu korkutarak kaçırdı.

Akşama doğru yukarıda geniş kanatlarıyla süzülerek uçan bir yaratık belirdi. Kayalıklardaki şeye bakarak yiyecek olup olmadığını merak etti. Daireler çizerek alçalırken bir anda bebek tarafından çağırıldı.

Ashen-Shugar daireler çizen dev kartalı görünce, bunun emrindeki yaratık olacağını anlamıştı. İlkel imgelerle dev kuşa inmesini, sonra da avlanmasını emretti. Birkaç dakika sonra kuş, bebeğin iki misli büyüklüğünde, kıvranıp duran bir nehir balığıyla geri döndü, balığı gagası ve pençeleriyle parçalayıp bebeğe yedirdi. Kendi ırkındaki herkes gibi Ashen-Shugar'ın da ilk yemeği çiğ, kanlı etti.

İlk gece dev kartal bebeği kendi yavrularına yaptığı gibi kanatlarıyla örttü. Birkaç gün içinde bebeğe bakan kuşlar bir düzine olmuştu.

Valheru hızla, diğer ırkların çocuklarından çok daha çabuk büyüyordu. Bir yaz sonunda çocuk bir geyiği kovalayıp müthiş bir düşünce darbesiyle öldürebiliyor ve leşini çıplak elleriyle parçaladıktan sonra yiyordu.

Zaman zaman başka akıllar da çocuğun aklına temas ediyor, sonra çekiliyorlardı. Toplumlarında kendine bir yer edinecek gücü elde edene dek, en çok korkulması gerekenlerin kendi ırkı olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu.

İlk dövüşü, dev kartallar arasındaki ilk yılının sonlarında oldu. Yarasalar Kralı olarak da bilinen Lowris-Takara adındaki bir genç, hizmetkarlarını kullanarak genç Ashen-Shugar'ın yerini bulmuş ve gecenin karanlığında gelmişti. Birbirlerinin güçlerini özümsemek için mücadele ettiler, ama sonunda Ashen-Shugar kazandı. Lowris-Takara'nın güçleri de kendininkilere eklenince Ashen-Shugar kendi çapında rakipler aramaya başladı. Lowris-Takara'nın kendisinin izini sürdüğü gibi o da başka gençlerin izini sürdü ve yedi kişi daha karşısında mağlup oldu. Kuvveti ve güçleri artınca Kartal Bakışı'nın Hakimi unvanını aldı, artık avlanırken dev kuşun sırtında uçuyordu.

Bineceği dev ejderhaların ilkini evcilleştirdi ve ejderhanın annesini çarpışarak öldürdükten sonra onun yuvasını sahiplendi. Yıllar geçtikçe büyüyüp serpildi ve bir zaman sonra ırkının en güçlülerinden biri olarak tanındı.

Moredhel kadınlarıyla avlanıp eğleniyor, zaman zaman onları arzuladığında ve şiddetli şehvetler kendi ırkına karşı duyduğu savaşma dürtüsüne baskın çıktığında onlarla yatıyordu. Bu birleşmelerden olan çocuklardan yalnızca ikisi hayatta kaldı. İlk çocuğu, genç yaşta doğurttuğu Alma-Lodaka, ikincisi de Alma-Lodaka ile birleşmesinden doğan Draken-Korin idi. Valherular için akrabalık, tanıtıcı bir sıfat olma dışında hiçbir şey ifade etmiyordu.

İçlerinde nedensiz bir istekle bir yağmalama dürtüsü uyandığında kardeşleri ile birlikte semaların ötesine saldırıyorlardı. Onun ejderhalarına binmiş eldar hizmetkarları da yağmaladıklarını sınıflandırıp ganimetlerle ilgilenmek üzere peşinden geliyorlardı. Evreni tanıyordu ve Ejderha Ordusu heybetle gökyüzüne yükseldiğinde evren onların gürlemesi karşısında titriyordu. Yıldızlar arasında dolaşan başka ırklar da Valherulara meydan okudular, ama hiçbiri kurtulamadı. Yaşamın özünü kontrol edebilme güçleri olan Per Düşünürleri yenildiler ve sırları da onlarla birlikte yok oldu.

Cormoran İmparatorluğu'nun Tiranı bin dünyanın kudretini gönderdi. Şehir büyüklüğünde gemiler boşlukta hızla yol alarak istilacılara karşı muazzam savaş makinelerinin gücünü kullandılar. Ejderha Lordları onları hiç tereddütsüz yok ettiler, Tiran sarayının en alt katında çığlıklar atarak ölürken yukarıda dünyası yıkılıyordu. Majinor Ustaları ve kara büyüleri, Ejderha Ordusu tarafından silinip süpürüldüler. Yüce İttifak, Şafak Mareşalleri, Şiar Kardeşliği de direnmeyi denediler. Hepsi helak oldular. Valheruların karşısına çıkanlar arasında yalnızca ilk ırk oldukları var sayılan Aal Alimleri yok oluştan kurtuldular, ama onlar bile Ejderha ordusuna karşı koyamadılar. Sayısız evrende Valherular mutlak hakimlerdi.

Çağlar boyunca Ashen-Shugar halkının her zaman yaşamış olduğu gibi yaşadı, hiçbir şeyden korkmadan ve yalnızca adına Düzen denilen Rathar ile adına Kaos denilen Mythar'a, Başlangıcın İki Kör Tanrısı'na taparak.

Sonra o çağrı geldi ve Ashen-Shugar kardeşleriyle buluşmaya gitti. Daha öncekilere benzemeyen, tuhaf bir çağrıydı, çünkü içinde başka dünyalara baskın yapmak üzere yıldızların ötesine gitmek için bir kana susamışlık yoktu. Valheruların toplanıp görüşmeleri için yapılan bir çağrıydı bu. Garip bir düşünceydi.

Dağların ve büyük ormanın güneyindeki düzlükte, ırklarını oluşturan yüzlercesi daire şeklinde dizilmişlerdi. Ortalarında, kendine Kaplanlar Lordu adını veren Draken-Korin duruyordu. Yaratıklarından ikisi güçlü kollarını kavuşturmuş, kaplan yüzlerinde öfkeli, sert ifadelerle yanında duruyorlardı. Valherular karşısında hiçbir önemleri yoktu, yalnızca Draken-Korin'in herkesin düşündüğü gibi ırklarının en garibi olduğunu hatırlatmak için oradalardı. Yeni fikirleri vardı.

"Evrenin düzeni değişiyor," dedi semayı göstererek. "Rathar ile Mythar kaçtılar ya da yerlerini bıraktılar, ama nedeni ne olursa olsun, Düzen ve Kaos artık bir şey ifade etmiyor. Mythar güç bağlarını serbest bıraktı ve onlardan yeni tanrılar türüyor. Güç bağlarım örmek üzere Rathar da olmayınca, bu varlıklar o güçleri ele geçirip bir düzen kuracaklar. Bu düzene karşı koymamız gerek. Bu tanrılar biliyorlar, bilinçliler ve bize meydan okuyorlar."

Ashen-Shugar, "İçlerinden biri ortaya çıkacak olursa öldürün," diye cevap verdi, Draken-Korin'in sözlerini umursamamıştı.

"Güçleri bize denk. Şimdilik kendi aralarında mücadele ediyor, Başlangıcın İki Kör Tanrısı'nın bıraktıkları o güç üzerinde hakimiyet

kurmak için birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyorlar. Ama bu mücadele bitecek ve o zaman varlığımız tehlikeye girecek. Kudretlerini mutlaka bize karşı kullanacaklar.”

“Neden endişelenelim ki?” dedi Ashen-Shugar. “Daha önce de yaptığımız gibi savaşırız. Cevabı bu.”

“Hayır, daha fazlası gerek. Tek tek değil, uyum halinde savaşmalıyız, yoksa bizi yenecekler.”

Ashen-Shugar son zamanlarda tuhaf bir ses duyar olmuştu, bir ismi olan bir ses. İsmini artık unutmuştu, ama ses konuştu. Uzak durmalısın.

Kartal Bakışı’nın Hakimi, “Siz dilediğinizi yapın,” dedi. “Ben katılmayacağım.” Muazzam altın ejderhası Shuruga’ya gökyüzüne yükselmesini emretti ve evine doğru uçtu.

Zaman geçiyor, Ashen-Shugar bazen çalışan kardeşlerinin yanına geliyordu. Büyü sanatları ve çalışan köleler ile diğer dünyalardaki şehirleri andıran, garip bir şey yapılmıştı. Daha yapımı sürerken bile içinde Valherular yaşıyordu. Tarihlerinde hiç görülmemiş bir şekilde bir anlaşma, bir ateşkes ile savaşçı doğalarını dizginleyen, bir süre için işbirliği yapan bir topluluk olmuşlardı. Bu Ashen-Shugar’a yabancıydı.

Şehrin tamamlanmasına kısa bir süre kala Ashen-Shugar ejderhasının sırtında oturmuş, çalışmaları izliyordu. Rüzgarlı bir gündü, kış yaklaşıyordu ve keskin bir soğuk vardı.

Yukarıdan gelen bir kükreme üzerine Shuruga tüm gücüyle bağırarak karşılık verdi. Dövüşecek miyiz? diye sordu altın ejderha.

“Hayır. Bekleyeceğiz.”

Ashen-Shugar Shuruga’da sezdiği hayal kırıklığını önemsemedi. Kömür kadar kara olan bir başka ejderha İnip, ihtiyatla Ashen-Shugar’a yaklaştı.

Draken-Korin, “Kartal Bakışı’nın Hakimi nihayet aramıza katılmaya mı geldi?” diye sordu, ejderhasından inerken siyah-turuncu çizgili zırhı parlak ışıkta ışıldıyordu.

Ashen-Shugar, “Hayır, yalnızca izliyorum,” diye cevaplarken o da ejderhasından indi.

“Katılmayan bir sen kaldın.”

“Kozmos boyunca yağma yapmaya katılmak başka şey, Draken-Korin. Senin bu... bu planın ise delilik.”

“Delilik dediğin de nedir? Neden bahsettiğini anlamıyorum. Biz varız. Biz yapıyoruz. Başka ne var ki?”

“Bu bizim yolumuz değil.”

“Başkalarının yolumuza çıkmasına izin vermek de bizim yolumuz değil. Bu yeni varlıklar bizimle rekabet halindeler.”

Ashen-Shugar gökyüzüne baktı ve Draken-Korin’in yeni doğan tanrılar arasındaki güç mücadelesi hakkında söylediklerini doğrulayan belirtilere baktı. “Evet, bu doğru.” Karşılaştıkları diğer yıldızları aşan ırkları, Ejderha Ordusu’nun karşısında ezilen ölümlüleri hatırladı. “Ama onlar diğerleri gibi değiller. Onlar da tıpkı bizim gibi bu dünyanın özünden oluşmuşlar.”

“Ne fark eder ki? Kaç akrabanıı öldürdün? Eline kaç kişinin kanı bulaştı? Sana karşı çıkan kim olursa olsun öldürülmeli ya da o seni öldürmelidir. Hepsi bundan ibaret.”

“Ya geride kalanlar, moredhel ve elfler?” Evlerde kullanılan kölelerle tarla ve ormanlarda çalışan köleleri ayırt eden isimleri kullanmıştı.

“Ne olmuş onlara? Onlar bir hiç.”

“Onlar bize ait.” Ashen-Shugar içinde tuhaf bir varlık hissetti ve adını bir türlü hatırlayamadığı diğerinin, içinin yabancı endişelerle dolmasına neden olduğunu anladı.

“Dağlarında garipleşmişsin, Ashen-Shugar. Onlar bizim hizmetkarlarımız. Gerçek bir güçleri yok. Bizim keyfimiz için varlar, başka bir şey için değil. Seni endişelendiren ne?”

“Bilmiyorum. Bu -duraksadı, bir başka yere, bir çağrı duymuş gibiydi- “bu olayların düzeninde yanlış bir şey var. Bence yalnız kendimizi değil, evrenin dokusunu da tehlikeye atıyoruz.”

Draken-Korin omuzlarını silkerek ejderhasına doğru yürümeye başladı. “Ne fark eder ki? Başaramazsak ölürüz. Evren de bizimle birlikte yok olsa ne değişir ki?” Draken-Korin ejderhasına döndü. Binerek, “Anlamsız şeylere kafa yoruyorsun,” dedi.

Draken-Korin uçarak uzaklaştı ve Ashen-Shugar içindeki bu yeni, tuhaf duygularla baş başa kaldı.

Zaman geçiyor, Kartal Bakışı’nın Hakimi Draken-Korin’in şehrindeki son çalışmaları izliyordu. Tamamlanınca Ashen-Shugar geldi ve halkının bir kez daha toplanmış olduklarını gördü. Kenarlarında kaplan başı oymalarıyla süslenmiş yüksek sütunların dizildiği geniş bir cadde boyunca yürüdü. Draken-Korin’in kibri onu için için güldürüyordu.

Uzun bir rampadan inerek toprağın altındaki salona geldi. Geniş salonun Valherularla dolu olduğunu gördü. Kendisine Yılanların Zümrüt Leydisi

adını veren Alma-Lodaka, “Bize katılmaya mı geldin, Baba-Kocam?” dedi. İki yanında yaratıklarından ikisi duruyordu, Draken-Korin’i açıkça taklit ederek yaratıldıkları belliydi. Kol ve bacak eklenip, moredheller kadar irileştirilmiş yılanlardı bunlar. Ashen-Shugar’a dikilmiş kehribar gözler, zarları kırpıştıkça ışıldıyordu.

“Bu saçmalığa tanık olmaya geldim.”

Draken-Korin kara kılıcını çekti ama bir başkası, Kara Göl’ün Hükümdarı Alrin-Stolda, “Valheru kanı dökersen anlaşma bozulur!” diye bağırdı.

Kaplanların Lordu kılıcını kınına soktu. “İyi ki geç geldin, yoksa alaylarına son verecektim.”

“Senden korkmuyorum,” dedi Ashen-Shugar. “Yalnızca ne yaptığını görmek istiyorum. Burası benim dünyam ve bana ait olanı kimse tehdit edemez.”

Diğerleri onu soğuk gözlerle süzerlerken Alrin-Stolda, “Sen dilediğini yap, ama amacımız engellenemez,” dedi. “Kartal Bakışı’nın Hakimi, ne kadar güçlü olursan ol, hepimizin birden karşısında duramazsın. İzle, yapmamız gerekeni yapacağız.”

Draken-Korin’in idaresi altında, uyum içinde büyük bir büyüye başlandı. Ashen-Shugar bir an içini burkan bir acı hissetti, bir an sonra ise acı gitmiş, çok hafif bir izi kalmıştı. Salonun zemininde dev bir taş belirdi, üzeri düz, yüzeyleri olan bu yuvarlak ve yeşil taş, içindeki ateş yanan bir zümrüt gibi parlıyordu. Draken-Korin gelip taşın başına dikildi ve elini üzerine koydu. Taş enerjiyle titrerken, “Son aracımıza bak,” dedi. “Hayattaşı.”

Ashen-Shugar bir şey söylemeden salondan çıkıp, kendisini bekleyen Shuruga’nın yanına döndü. Arkasından gelen bir ses üzerine dönünce, Alma-Lodaka’nın peşinden koşturduğunu gördü.

“Baba-Kocam. Bize katılmayacak mısın?”

Ona karşı tuhaf bir çekim hissetti, sanki onu arzuladığında duyduğu gibi, ama daha farklı. Bu tuhaf duyguyu anlayamıyordu. Bu şefkattir, dedi diğerinin sesi. Sese boş vererek; “Kız-Karım,” dedi, “Kardeş-Oğlumuz son yok oluş büyüsünü başlattı. O delirmiş.”

Kadın ona garipseyerek baktı. “Ne demek istediğini anlamıyorum. Bu kelimenin anlamını bilmiyorum. Yapmamız gerekeni yapıyoruz. Yanımda olmanı istemiştim, çünkü sen en güçlülerimizden birisin, ama ne istiyorsan onu yap. Karşımıza çıkarsan sorumluluk senindir.” Başka bir şey

söylemeden yanından ayrılıp bir sonraki büyük büyüye başlanacak olan salona döndü.

Ashen-Shugar ejderhasına binip Kartal Bakışı’na döndü.

Ashen-Shugar dağ malikanesinin salonuna girerken gökyüzü uzak bir gök gürültüsüyle yankılandı. O zaman Ejderha ordusunun dünyalar arasında uçtuğunu anladı.

Yaratılışın özü bir ufuktan diğerine doğru akarken gökyüzü haftalar boyunca öfkeli ve maddesizdi. Valherular yeni tanrılara karşı ayaklandıklarında evrende deliliğin sınırı kalmamıştı. Zamanın bir anlamı yoktu, gerçekliğin dokusu yırtılıp saçılıyor, Ashen-Shugar ise salonunun ortasında kara kara düşünüyordu.

Sonra Shuruga’yı çağırdı ve ovadaki o tuhaf yere, Draken-Korin’in yapımı olan şehre doğru uçtu. Ve bekledi.

Gökyüzünde çılgın enerji girdapları çarpışıyordu. Ashen-Shugar zaman ve uzayın dokusunun yırtılıp kendi üzerine katlandığını görebiliyordu. Zamanının gelmek üzere olduğunu anlamıştı. Shuruga’nın sırtında sessizce oturup bekledi.

Bir boru sesi, dünya ile birlikte kurduğu o alarm sesi duyuldu ve beklediği anın geldiğini haber verdi. Ashen-Shugar Shuruga’yı hızla yukarı doğru sürerek, gökyüzündeki çılgın sahnenin önünde ortaya çıkacağını bildiği şeyi aradı. Altındaki ejderha gerilince avını gördü. Draken-Korin kara ejderhasını yavaşlatınca siluetini seçebildi. Draken-Korin’in gözlerinde tuhaf bir şey vardı, yabancı bir şey. Bu korku, dedi diğer ses.

Shuruga hızla atıldı. Dev ejderhanın bağırarak meydan okuyuşuna Draken-Korin’in karası cevap verdi. Ardından ikisi gökyüzünde çarpıştılar.

Kısa sürede sona erdi, zira Draken-Korin özünün çok fazla bir kısmını gökyüzünü dolduran çılgınlığı yaratmak için kullanmıştı.

Ashen-Shugar rakibinin çarpık bedeninin yanına hafifçe inerek gelip başında dikildi. Mağlup Valheru başını kaldırıp kendisine saldırana bakarak, “Neden?” diye fısıldadı.

Ashen-Shugar yukarıyı işaret ederek, “Bu iğrençliğe asla izin verilmemeliydi,” dedi. “Bildiğimiz her şeyin sonunu getirdiniz.”

Draken-Korin kardeşlerinin tanrılarla çarpıştıkları gökyüzüne baktı. “Çok güçlüydüler. Bu kadarını asla düşünemezdik.” Ashen-Shugar sonunu getirmek üzere altın kılıcını kaldırırken dehşet ve nefreti yüzünden okunuyordu. “Ama buna hakkım vardı!” diye haykırdı.

Ashen-Shugar Draken-Korin'in başını gövdesinden ayırdı ve bir anda hem gövde, hem de kafa bir duman bulutu içinde kayboldu. Mağlup Valheru'nun özü hiçbir iz bırakmadan gökyüzüne dönüp, tanrılarla çarpışan o akılsız, öfke dolu şeye karıştı. Ashen-Shugar acı bir ifadeyle, "Hak yoktur," dedi. "Yalnızca güç vardır." Irkı içinde sözlerindeki alayı yalnızca o anlayabilirdi. Kaos Savaşları'nın sonucunu beklemek üzere mağarasına döndü.

Zamanın kendisi de savaştaki bir silah olduğu için bir anlam ifade etmiyordu, ama yeni tanrılar eskiden Ejderha Ordusu olan şeyle savaşırlarken bir şekilde geçiyordu. Sonra, her birinin evrenin hiyerarşisi içinde yerlerini aldıkları, her iki taraf için de yıkıcı olan o savaştan sağ çıkan tanrılar birliktelik içinde hareket ederek dikkatlerini Valherulara çevirdiler. Draken-Korin'in hayal bile edemeyeceği bir güç birliği halinde hareket edip, tek vücut olarak Valheruları evrenden sürdüler. Onları bir başka zaman ve mekan boyutuna sürüp, Valherulara bir dönüş yolu bırakmadılar. Valherular adeta düşüncesizce bir öfkeyle yurtlarına dönmeye, bugün için bırakılmış, kendi içlerinden biri tarafından ellerinden alınan o şeye ulaşmaya çalıştılar. Ashen-Shugar zaferlerine engel olmuştu ve şimdi yurtlarına dönüş yolları kapanmıştı. Öfke ve ıstırap içinde tüm gazaplarını yeni evrenin düşük ırklarına çevirdiler. Bir dünyadan diğerine saldırarak, yollarına çıkan her şeyi yok ettiler Dünya üzerine dünyadan hayatın özünü, büyülerin sırlarını ve güneşlerin güçlerini söküp aldılar. Önlerinde canlı güneşlerin etrafında dönen sıcak, yeşil dünyalar vardı; onların ötesinde ise sönmüş yıldızların etrafında dolaşan donuk, cansız küreler. Yetiştikleri dünyaya dönmeyi delicesine isterlerken, dokundukları her şeye mutlak bir ölüm getiriyorlardı. Zayıf ırklar birleşerek bu öfke dolu varlığa karşı koymayı denediler. Başlangıçta silinip süpürüldüler, sonra onu yavaşlattılar ve nihayet kaçmanın bir yolunu buldular. İnsan denilen bir zayıf ırk tüm ilgisini kaçmaya vermişti ve kaçış yolları bulunmuştu. İnsanoğlu ve diğer ırklar sığınacak bir yer keşfettiler. Başka dünyalara kapılar açıldı ve ırklar zaman ve uzayda dağılarak kaçtılar.

Evrenin dokusunda büyük delikler açıldı. Cüceler ve insanlar, goblinler ve troller gerçeklikteki bu yırtıklardan, evrenler arasındaki gediklerden geçtiler. Midkemia'ya yeni ırklar, yeni yaratıklar geldiler ve bu dünyada bir yer aradılar.

Sonra tanrılar Midkemia dünyasını Ejderha Lordlarına ebediyen kapatmak istediler. Oluşmasına izin verdikleri gediklere dönerek onları mühürlediler. Birdenbire yıldızlar arasındaki son yol kapanmış oldu. Bir engel dikildi. Ejderha Ordusu boş yere bu perdeyi yırtmaya çalıştı, ama başaramadı. Midkemia'nın evrenine dönüşleri engellenmişti, kızgınlıkla köpürüyor, bir giriş yolu bulmaya yeminler ediyorlardı.

Sonra hepsi sona erdi. Kaos Savaşları, Deli Tanrıların Gazap Günleri, Yıldız Ölümü Zamanı: Sonunda ne isim verilecek olursa olsun, olmuş olan ile ondan sonra gelecek olan arasındaki savaş sona ermişti. Hepsi sona erip de gökyüzü çılgınlıklardan arınınca Ashen-Shugar mağarasından çıktı. Draken-Korin'in şehrinin önündeki düzlüğe dönerek, tarihlerindeki en müthiş çarpışmanın sonrasını gözlemledi. Shuruga'yı indirdi, sonra ejderhanın avlanmasına izin verdi. Uzun bir süre sessizce bir şey bekledi, ne olduğundan ise emin değildi.

Saatler geçtikten sonra nihayet diğer ses konuştu. Burası neresi?

"Kaos Savaşları'nın Kalıntıları. Draken-Korin'in anıtı, bir zamanlar büyük çayırlarla kaplı olan, cansız tundra. Burada pek az canlı var. Yaratıkların çoğu güneye, daha yaşanılabilir iklimlere kaçtılar."

Sen kimsin?

Bu Ashen-Shugar'ın hoşuna gitmişti. Gülerek, "Ben, senin olmaya başladığın şeyim," dedi. "İkimiz biriz. Bunu defalarca söylemiştin." Gülmeyi kesti. Irkında gülen ilk kişi oydu. Bu gülüşün altında bir hüzün yatıyordu, zira gülünç olanı anlamak Ashen-Shugar'ı tüm Valherulardan farklı kılıyor, yeni bir çağın doğuşuna tanıklık ediyordu.

Unutmuştum.

Valheruların sonuncusu Ashen-Shugar Shuruga'yı avından geri çağırdı. Ona binerek Draken-Korin'in yenildiği, yerinde yalnızca küller olan noktaya baktı. Shuruga gökyüzüne, yok oluştan yukarılara doğru yükseldi.

Bu, hüzün duymaya değer.

"Bence değmez," dedi Valheru. "Bundan alınacak bir ders var, ama ne olduğunu bilemiyorum. Yine de, senin bildiğini hissediyorum." Ashen-Shugar gözlerini kapattı ve başı zonkladı. Diğer ses bir kez daha aklından çıkıp gitmişti. Yıllar geçtikçe kendisini etkilemeye başlayan bu tuhaf kişiliğin sırrını bir kenara bırakarak aklını önündeki son göreve verdi. Valheru ejderhasını dağların üzerinde sürerek, ırkının esir ettiklerini aradı. Ashen-Shugar kaplan-adamların güney kıtasının ormanlarının içlerindeki

kalesine doğru hızla yaklaştı. Duyulacak kadar yüksek bir sesle, “Şunu bilin ki, bugünden sonra özgür bir halksınız,” diye bağırdı.

Kaplan-adamların lideri, “Ya efendimiz?” diye seslendi.

“O artık yok. Kaderiniz kendi ellerinizde. Bunu ben, Ashen-Shugar, söylüyorum.”

Ardından güneye, Alma-Lodaka’nın yarattığı yılan ırkının yaşadığı yere gitti. Orada ise sözleri öfke ve tıslamalarla karşılandı. “Tanrıça-anamız olan dişi efendimiz olmadan nasıl hayatta kalabiliriz?”

“Buna siz karar vereceksiniz. Özgür bir halksınız.”

Bu yılanların hoşuna gitmemiş, dişi efendilerini geri çağırmanın yollarını aramaya koyulmuşlardı. Bütün ırk, anneleri ve tanrıçaları olan Alma-Lodaka’yi geri getirmek için zamanın sonuna dek çalışacaklarına yemin ettiler. O günden sonra rahiplik, Pantathia’nın yılan adamları arasında mutlak bir güç oldu.

Dünyanın çevresinde uçtu ve geçtiği her yerde, “Kaderiniz kendi ellerinizde. Hepiniz özgürsünüz,” sözleri duyuldu. Sonunda Draken-Korin ile diğerlerinin kurdukları o garip yere ulaştı. Elfler orada toplanmışlardı. Valheru düzlüğe inerek, “Herkes duysun,” dedi. “Şu andan itibaren özgürsünüz.”

Elfler kendi aralarında bakışırlarken içlerinden biri, “Bunun anlamı ne?” dedi.

“Dilediğinizi yapmakta özgürsünüz. Kimse size bakmayacak, hayatlarınızı da yönetmeyecek.”

Konuşmacı eğilerek selam verip, “Ama efendimiz, en bilge olanlarımız sizin kardeşlerinizle birlikte gittiler, onlarla birlikte ilim, bilgi ve güç de gitti. Eldarlar olmadan güçsüzüz. Öyleyse nasıl hayatta kalacağız?”

“Artık kaderinizi dilediğinizce şekillendirebilirsiniz. Zayıf olursanız yok olursunuz. Güçlü olursanız hayatta kalırsınız. Ve unutmayın, bu topraklara yeni güçler yayılıyor. Yabancı doğaları olan yaratıklar geliyorlar, onlarla dilerseniz mücadele eder, dilerseniz barış yaparsınız, zira onlar da kendi kaderlerini arıyorlar. Ama yeni bir düzen kurulacak, siz de bu düzende bir yer edinmelisiniz. Diğerlerine baskın çıkıp egemenlik kurmanız gerekebilir ya da onlar sizi yok edebilirler. Aranızda barış olması da mümkün olabilir. Buna karar verecek olan sizsiniz. Benim sizinle işim bitti, yalnız son bir emrim var. Bu yer artık yasaktır, karşı gelmenin cezası da gazabımın acısı olacaktır. Buraya artık kimse girmeyecek.” Elinin bir hareketiyle güçlü bir

büyü yaptı ve Valheruların küçük şehri ağır ağır yerin altına battı: “Zamanın tozları onu örtsün ve kimse hatırlamasın. Son isteğim budur.”

Elfler eğilerek selam verip, “Her zamanki gibi, isteğiniz yerine getirilecek, efendimiz.” Elflerin en yaşlısı kardeşlerine dönerek, “Buraya kimse giremez: Kimse yaklaşamaz,” dedi. “Ölümlü gözlerden silinip gitti; unutuldu.”

Ashen-Shugar, “Artık özgür bir halksınız,” dedi.

Efendilerinden en uzakta yaşamış olan elfler, “Öyleyse barış içinde yaşayabileceğimiz bir yere gidelim,” dediler. Uyum içinde yaşayabilecekleri bir yer bulmak üzere batıya yöneldiler.

Diğerleri, “Bu yeni varlıklara karşı uyanık olmalıyız,” dediler, “zira güç giysisinin mirası bizim hakkımız.”

Ashen-Shugar döndü ve “Sefil yaratıklar,” dedi, “gücün hiçbir anlamı olmadığını görmediniz mi? Başka bir yol bulun.” Ama güç düşleri gören moredheller çoktan yola çıkmışlar, sözleri de duyulmamıştı. Batıya giden kardeşlerini izlemeden önce Kara Yol’a ayak basmışlardı bile. Zamanla kardeşleri onları süreceklerdi, ama henüz birlikteydiler.

Bazıları ise sessizce uzaklaştılar, karşılarına çıkacak herkesi yok etmeye hazırdılar, diledikleri her şeyi kol gücüyle alabileceklerinden emin oldukları için efendilerinin güçlerini aramak istemiyorlardı. Bu elfler Kaos Savaşları sırasında serbest kalan güçler tarafından çarpılmışlardı ve şimdiden kardeşlerinden uzaklaşıyorlardı. Onlara deli elfler anlamına gelen glamredhel denilecekti, kuzeye doğru yola koyulurken batıya doğru yol alanlara kuşkulu gözlerle bakıyorlardı. Hemen uzaklaşacaklar, yabancı dünyalardan yağmaladıkları bilim ve büyülerle efendilerini taklit ederek, kendi kardeşlerinden korunmak için dev şehirler inşa edecek, bu arada da onlara karşı savaş planları yapacaklardı.

Onların hareketlerinden tiksinen Ashen-Shugar, bu hayattan ayrılıp diğerine yer açacağı zamanı beklemek üzere salonuna döndü. Evren değişmişti ve Ashen-Shugar kendisini yeni oluşturulan bu düzene yabancı hissediyordu. Adeta gerçeklik bile onun doğasını reddetmişçesine cansızlaştı ve varlığının büyüyüp çözülerek zırhına işlediği, gücünün onları bir sonraki giyecek olanı beklemek üzere giysilerine sindiği, koma gibi bir uykuya daldı.

Sonunda silkinerek, “Yanlış mı yaptım?” dedi.

Artık sen de şüphe nedir, biliyorsun.

“İçimdeki bu tuhaf sessizlik, nedir bu?”

Bu, yaklaşan ölüm,

Son Valheru gözlerini kapatarak, “Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi. “Irkımdan pek az kişi savaşı atlatabilmiştir. Bu çok ender olan bir şey. Ben sonuncularıyım. Yine de, Shuruga ile bir kez daha uçmak isterdim.”

O gitti. Çağlar önce öldü.

Ashen-Shugar bulanık anılarla boğuşuyordu. Cılız bir sesle, “Ama bu sabah onun sırtında uçtum,” dedi.

O bir düştü. Tıpkı bunun gibi.

“O halde ben de mi deliyim?” Draken-Korin’in gözlerinde gördüğü şeyin düşüncesi Ashen-Shugar’ın aklından çıkmıyordu.

Sen yalnızca bir anısın, dedi diğeri. Bu da yalnızca bir düş.

“O halde, planlanmış olanı yapacağım. Kaçınılmaz olanı kabul ediyorum. Başka biri gelip yerimi alacak.”

Bu da çoktan oldu, gelen kişi benim, kılıcını alıp zırhını giydim; senin davan artık benim davam. Bu dünyayı yağmalayan herkese karşı koyacağım, dedi diğeri.

Adı Tomas olan diğeri.

Tomas gözlerini açtı ve tekrar kapadı. Kendine gelmek istercesine başını salladı. Pug’a göre yalnızca bir an suskun kalmıştı, ama büyücü Tomas’ın aklından pek çok şey geçtiğini tahmin ediyordu. Sonunda Tomas, “Artık anılarım var,” dedi. “Neler olduğunu artık anlıyorum.”

Macros başıyla onayladı. Pug’a, “Ashen-Shugar-Tomas paradoksunda beni en çok düşündüren, Tomas’ın ne kadar şeyi bilmesine izin vereceğimdi,” dedi. “Şimdi ise varoluşunun en büyük karşılaşmasına hazır, artık gerçeği bilmesi gerek. Tabii senin de, ama onun öğrendiklerini zaten çıkardığını sanıyorum.”

Pug yumuşak bir sesle, “Rogen’ın öngörüsünde konuşurken Düşman’ın kadim Tsurani dilini kullanması başlangıçta beni şaşırtmıştı,” diye cevapladı. “Ama şimdi fark ediyorum ki, bunun nedeni yalnızca altın köprüden Kaçış sırasında bildiği insan dilinin bu olmasıydı. Eldarların Kelewan’da bulunmaları üzerinde düşündüğüm sırada Düşman’ın Tsuranilerle bir bağlantısı olduğu fikrinden vazgeçtiğim zaman her şeyi anladım. Karşımızda neyin olduğunu ve gerçeğin Tomas’tan neden gizlendiğini biliyorum. Bu, gerçekleşebilecek en kötü kabus.”

Macros Tomas'a doğru döndü. Tomas Pug'a uzun uzun bakarken gözlerinde acı vardı. Usulca, "Ashen-Shugar'ın zamanını ilk hatırladığımda... mirasımın Tsurani istilasına karşı bırakıldığını sanmıştım. Ama bu işin yalnızca bir kısmıydı."

"Evet," dedi Macros. "Dahası da var. Neslinin çağlar önce tükendiği sanılan bir ejderhanın -bir kadim karanın- nasıl olup da benim başımda beklediğini artık biliyorsun."

Tomas'ın yüzünde bariz bir kuşku ve endişe ifadesi vardı.

Adeta pes etmiş bir ses tonuyla, "Ayrıca artık Murmandamus'un efendilerinin amaçlarını da biliyorum," dedi. Eliyle çevrelerini gösterdi. "Tuzağın asıl amacı Macros'un Midkemia'ya ulaşmasına engel olmaktan çok, bizi buraya getirerek Krallık'tan uzaklaştırmaktı."

"Neden?" diye sordu Pug.

Macros, "Çünkü bizim zamanımızda Murmandamus bir ordunun başında ve yurdunuza doğru ilerliyor," dedi. "Tahminimce siz beni Ebedi Şehir'de ararken o Yüksekşato Garnizonunu aşıyordu. Ve Krallık'ı istila etmekteki amacını da biliyorum. Sethanon'a ulaşması gerek."

"Neden Sethanon?" diye sordu Pug.

"Çünkü bir tesadüf eseri o şehir Draken-Korin'in kadim şehrinin üzerine kurulmuş," diye cevap verdi Tomas. "Şehrin içinde de Hayattaşı var."

Efsuncu, "Bu meseleleri konuşurken bir yandan yürümeye de devam etsek iyi olacak, Pug," dedi, "zira Midkemia'ya ve kendi dönemimize dönmemiz gerek. Tomas ile ben sana Draken-Korin ve Hayattaşı'ndan söz ederiz. Bu kısmını bilmiyor olsan da gerisini biliyorsun; Kelewan'da hakkında bilgi topladığın şu Düşman, tek bir varlık değil. Valheruların kudret ve akıllarının bir birleşimi. Ejderha Lordları Midkemia'ya dönüyorlar ve dünyalarını geri istiyorlar." Neşesiz bir sırıtışla, "Biz de onu almalarına engel olmalıyız," dedi.

ÇEKİLME

ARUTHA KANYONU İNCELİYORDU.

Guy ve Yüksekşato Baronu ile birlikte, Murmandamus'un kuvvetlerinin yaklaşan unsurlarını gözlemek üzere ilk ışık görünmeden yola çıkmışlardı. Arkadaşları ile birlikte Yüksekşato'nun adamları tarafından durduruldukları noktadan, uzaktaki kamp ateşlerini görebiliyorlardı.

Arutha işaret etti. "Görüyor musun, Brian? Orada bin ateş olmalı, bu de beş altı bin asker demek. Üstelik bunlar yalnızca ön unsurlar. Yarın bu saatte sayıları ikiye katlanmış olacak. Üç gün içinde Murmandamus üzerine otuz bin, belki daha da fazla kişiyle gelecek."

Arutha'nın ses tonunu umursamayan Yüksekşato, daha iyi görmeye çalışır gibi bir hareketle uzanıp, atının boynuna doğru eğildi. "Yalnızca ateşler görüyorum, Majesteleri. Siz de bilirsiniz, düşmanın gücünüzü ya da düzeninizi tahmin edememesi için fazladan ateşler yakmak eski bir hiledir."

Guy içinden küfür edip atını çevirdi. "Gözümüzün önündeki şeyi budalalara açıklamak için bekleyecek değilim."

"Ben de durup bir hainin hakaretlerini dinleyecek değilim!" diye bağırdı Yüksekşato.

Arutha atını aralanan sürerek, "Guy, bana bağlılık yemini etmedin, ama sözünü kabul ettiğim için şu anda hayattasın," dedi. "Bunu bir şeref meselesine dönüştürme. Şu anda düelloya ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var!"

Guy'ın tek gözü kısıldı, başka ateşli sözler sıralayacak gibi görünüyordu, ama sonunda, " Özür dilerim... lordum," dedi. "Uzun bir yolculuğun sıkıntıları. Eminim anlıyorsunuz." Sonra da atını garnizona doğru mahmuzladı.

Brian Yüksekşato, "Adam Dük iken de iflah olmaz, kibirli domuzun tekiydi, anlaşılan Kuzey Elleri'nde iki yıl dolaşmak da onu hiç değiştirmemiş."

Arutha atını döndürüp Yüksekşato Lordu ile yüz yüze geldi. Sözlerinden sabrının sonuna geldiği belliydi. “O aynı zamanda da tanıdığım en iyi general Brian. Kısa bir süre önce ordusunun çiğnenişine, şehrinin tamamen yıkılışına tanık oldu. İnsanlarının binlercesi dağlara dağılmış halde ve kaç kişinin kurtulduğunu bile bilmiyor. Çabuk sinirlenmesini anlayışla karşılayacağından eminim.” Son sözündeki alaycılık, kendi kızgınlığını ortaya koyuyordu.

Yüksekşato Lordu bir şey söylemedi. Döndü ve şafak sökerken düşman kampını izledi.

Arutha, dağlardaki haydutlardan aldıkları atına bakıyordu. Doru kısrak dinleniyor ve verdiği kiloları geri alıyordu; Arutha sabahleyin Yüksekşato Baronu’nun ödünç verdiği bir ata binmişti. Bir gün daha geçince kısrak güneye gitmeye hazır hale gelecekti. Arutha Baronun en azından hayvanları değiştirmeyi teklif edeceğini ummuştu, ama Yüksekşato Lordu Brian Lyam’a bağlı olduğunu ve Arutha’ya karşı uygar davranmak dışında bir sorumluluğu olmadığını her fırsatta dile getirmekten zevk alıyor gibiydi. Arutha Brian’ın yanlarına koruma vermeyi teklif edeceğinden bile emin değildi. Adam iflah olmaz derecede bencildi, pek zeki sayılmazdı ve inatçıydı -düzensiz goblin çetelerini savuşturmak üzere sınıra sürülmüş bir adam için bu özellikler beklenmedik sayılmazdı, ama savaşta pişmiş, iyi idare edilen, istilacı bir orduya karşı koyacak bir komutan böyle olamazdı.

Ahırın kapısı açıldı ve Locklear ile Jimmy içeri girdiler. Arutha’yı görünce durdular, sonra Jimmy yaklaştı. “Atlara bakmaya geliyorduk.”

Arutha, “Yardımcılığına bir sözüm yok, Jimmy,” dedi. “Yalnızca zamanım oldukça bu işlerle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Ayrıca düşünmek için de bir fırsatım oluyor.”

Locklear Arutha’nın bineği ile duvarın arasındaki bir saman balyasına oturdu. Uzanıp kısrağın burnunu sıvazladı. “Majesteleri, bu neden oluyor?”

“Yani savaş mı neden oluyor?”

“Hayır, sanırım birinin fetih yapmak istemesini anlayabilirim, en azından tarihte bu türden yeterince savaşlar olduğunu duydum. Hayır, ben yerden söz ediyorum. Neden burası? Amos yukarıda bize haritaları gösteriyordu ve... hiç mantıklı değil.”

Arutha bineğini tımarlamayı bıraktı. “Benim de en çok endişelendiğim noktaya parmak bastın. Guy ile bunu tartıştık. Bilemiyoruz. Ama emin olunacak bir şey varsa şudur ki, düşmanın beklenmedik bir şey yapıyorsa

bunun bir nedeni vardır. Ve bu nedeni anlamakta acele etmelisin, Toprak Beyi, çünkü bunu yapmazsan, yenilgin bu yüzden olur.” Gözleri kısıldı. “Hayır, Murmandamus’un bu yöne geliyor olmasının bir nedeni var. Kış gelmeden önce yapabilecekleri için ne kadar zaman olduğuna bakılırsa, Sethanon’a doğru ilerliyor olmalı.

Ama neden? Oraya gitmesi için görünürde bir neden yok, hem oraya gidince ancak bahara kadar kalabilir. Baharla birlikte Lyam ve ben onu ezeriz.”

Jimmy tuniğinden bir elma çıkarıp kesti ve yarısını ata yedirdi. “Tabii bahardan önce bu işi bitirmiş olacağını hesaplamıyorsa:”

Arutha Jimmy’ye baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Jimmy omuzlarını silkip ağzını sildi. “Tam olarak bilmiyorum, söyledikleriniz hariç. Düşmanın ne planladığını tahmin etmek gerek. Şehrin savunulamaz durumu göz önüne alınırsa, herkesin çıkacak olmasına güveniyor olabilir. Söylediğiniz gibi, bahar gelince onu ezebilirsiniz. Bence bunu o da biliyor. Şimdi, önümüzdeki bahar dümdüz edileceğim bir yere doğru gidiyor olsaydım, bunu ancak baharda orada olmayı planlamadığım için yapıyor olurdum. Ya da belki orada iştahımı kabartan bir şey olurdu -ya beni iki ordu arasında kalmaktan korkmamamı sağlayacak kadar güçlendirecek ya da orduların oraya hiç gelmemelerini sağlayacak bir şey. Bunun gibi bir şey işte.”

Arutha çenesini atın sırtındaki koluna yaslayarak düşündü. “Ama ne?”

“Büyülü bir şey?” dedi Locklear.

Jimmy güldü. “Bütün bu kargaşa başladığından beri büyü hiç eksik olmadı ki.”

Arutha parmağını Sarth’daki Ishap keşişlerinin verdikleri tılsımın zincirinde dolaştırdı. “Büyülü bir şey,” diye mırıldandı. “Ama ne?”

Jimmy usulca, “Herhalde büyük bir şeydir,” dedi.

Arutha öfkesinin kabardığını hissetti. Jimmy’nin haklı olduğunu için için biliyordu. Murmandamus’un delice istilasının ardındaki sırrı anlayamadıkça kızgınlığının hiddete dönüştüğünü hissediyordu.

Birdenbire borazanlar çalındı ve aynı anda görev yerlerine koşan askerlerin çizmelerinin karşılığı taşlara vuran topuk sesleriyle geldi. Bir an sonra Arutha ahırdan çıkmıştı, delikanlılar da arkasındaydı.

Galain işaret etti. “Orada.”

Guy ve Arutha istihkam gözleme kulesini yukarıdan gören, kalenin en yüksek kulesinden aşağı bakılar. İleride, Bölen Geçidi denilen derin kanyonda, Murmandamus'un ordusunun ön unsurları görülebiliyordu. "Yüksekşato nerede?" diye sordu Arutha.

"Adamlarıyla aşağıdaki surda," diye cevap verdi Amos. "Atlıyla az önce içeri girdi, kan içinde ve harap bir haldeydi. Anlaşılan Kara Kardeşler tepelerde, onun ileri konumunun yukarısındalarmış ve üzerine hücum etmişler. Geri dönmek zorunda kalmış. Görünüşe bakılırsa orada birliğinin büyük bir kısmını kaybetmiş."

Guy bir küfür savurdu. "Budala herif. Tam da orada Murmandamus'un ordusunu birkaç gün tutabilirdi. Burada, surlarda ise ancak kahrolasıca bir soytarılık olacak."

Elf, "Kayalıklara çıktıktan sonra dağ moredhellerinin yapabileceklerini küçümsemek aptallıktı," dedi. "Karşısındakiler sıradan goblinler değil."

Arutha, "Onunla konuşmaya çalışacağım," dedi. Prens aceleyle kalenin içine doğru indi ve birkaç dakika sonra Yüksekşato Lordu'nun karşısına çıktı. Bir darbeyle miğferi başından düştüğünde aldığı yara yüzünden Baron kan içinde kalmıştı. Yeni bir miğfer takmamış, saçları kurumuş kanla yapışmıştı.

Adam solmuş ve sarsılmıştı, ama yine de tereddütsüz emirler vererek komuta ediyordu. "Brian," dedi Arutha, "neden söz ettiğimi anladın mı?"

"Onları orada kıstıracağız," diyerek surların karşısında dar kanyonun kapandığı yeri gösterdi. "İlerleyecekleri kadar yer yok, adamları surların önünde durdurulacaklar. Onları orak önündeki ekin gibi biçeceğiz."

"Brian, karşına otuz bin kişilik bir ordu çıkarıyor. Sende ne kadar var? İki mi? Kayıplar onun umurunda değil! Sana ulaşmak için askerlerini surlarının dibine yığıp, onların cesetlerinin üzerine tırmanır. Bir daha, bir daha, sonra bir daha gelecek ve seni yıpratacaklar. Bir, en çok iki gün dayanabilirsin."

Baron'un gözleri Arutha'nınkilere kilitlendi. "Benim görevim bu konumu savunmak. Kral'ın emri olmadan bundan vazgeçemem. Ne pahasına olursa olsun direnmek benim vazifem. Şimdi, siz orduma dahil değilsiniz; lütfen surları terk edin."

Arutha bir an hareketsiz kaldı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Surlardan ayrılıp hemen kuleye döndü. Kuledekilerin yanına gelince Jimmy'ye, "Gidip atları eyerleyin ve uzun bir yolculuk için ne gerekiyorsa alın," dedi. "Mutfaktan da ne gerekliyse çalın. Çabuk çıkmamız gerekebilir."

Jimmy onaylayıp Locklear'ı kolundan çekerek uzaklaştı. Arutha, Guy, Galain ve Amos istilacı ordunun uçlarının ağır hareket eden bir sel gibi kanyondan yaklaşmasını izliyorlardı.

Arutha'nın tahmin ettiği gibi, hücum dar geçitten saldıran bir asker dalgasıyla başladı. Kale garnizon için bir kademe noktası olacak şekilde inşa edilmiş, düzenli bir ordudan güçlü bir saldırıya karşı koymak zorunda kalabileceği hesaplanmamıştı. Şimdi ise tam da böyle bir ordu saldırıyordu.

Arutha kulenin tepesinde, Yüksekşato'nun okçularının Murmandamus'un öncü birliklerini katletmeye başlamalarını izleyen arkadaşlarına katıldı. Sonra saldırganların ön kanatları aralandı ve ağır kalkanlar taşıyan goblinler çömelerek koşup bir kalkan duvarı oluşturdular. Moredhel okçuları koşup onların arkasına saklandılar, sonra doğrulup surlardaki okçulara karşılık vermeye başladılar. İlk ok yağmuru Yüksekşato'nun okçularından bir düzinesini yere indirdi ve saldırganlar ilerlediler. İki taraf karşılıklı olarak tekrar tekrar ok atışı yaparken savunmacılar direniyordu. Ama saldırganlar da surlara doğru ilerlemeyi sürdürüyorlardı.

Cesetlerin yanından geçerek kanlı adımlarla yaklaştılar. Her dalga gelip ölüyor, ama surlara bir öncekinden daha çok yaklaşıyordu. Bir okçu ölünce hemen bir diğeri koşup onun yerini dolduruyordu. Güneş kanyonun yüksek duvarına vurduğunda, saldırganlar surlara kadar olan mesafeyi yarılamışlardı. Güneş iki duvar arasındaki dar geçişe ulaştığında ise mesafe elli metreden daha yakına inmişti. Bir sonraki dalga gönderildi.

İstihkamlı merdivenler getirildi ve savunmacılar onları taşıyanlara ağır bir kayıp verdirdiler, fakat düşen her goblin ya da trolün yerine bir başkası geçip merdiveni taşıyordu. Sonunda surlara dayanmışlardı. Sırıklar kullanılarak devrildiler, ama yerlerine başkaları dikildi, hızla tırmanan goblinler ise çelik ve ateşle karşılandılar. Böylece Yüksekşato muharebesi gerçekten başlamış oldu.

Arutha bozguna uğramış savunmacıların yeniden toparlanmalarını izledi. Son dalga gözetleme kulesinin güneyindeki surlara dayanmış, ama destek bölüğü boşluğu doldurup onları püskürtmüştü. Günbatımıyla birlikte geri çekilme borusu çalmış ve Murmandamus'un ordusu kanyona geri çekilmişti.

Guy bir küfür savurdu. "Görev adına böylesi bir katliam ve ziyan görmemiştim."

Arutha ister istemez ona katılıyordu. Amos, “Vay canına!” dedi. “Bu sınır çocukları ordularının en döküntü herifleri olabilir, Arutha, ama çok sıkı ve zorlu tipler. Daha iyi dövüş çıkaran kimse görmedim.”

Arutha ona katıldı. “Sınırda uzun süre görev yapıp da sert olmamak mümkün değil. Büyük savaşlar nadiren oluyor, ama sürekli çarpışma var. Yine de, Brian bu işe devam edecekse sonları geldi demektir.”

Galain, “Kurtulmak istiyorsak şafaktan önce yola çıkmalıyız, Arutha,” dedi.

Prens başıyla onayladı. “Brian ile son bir kez konuşacağım. Hâlâ sağduyunun sesine kulak vermiyorsa, garnizonu terk etmek için izin isteyeceğim.”

“Ya izin vermezse?” diye sordu Amos.

Arutha, “Jimmy bize erzak hazırlayıp bir çıkış yolu buldu bile,” dedi. “Gerekirse yaya olarak çıkarız.”

Prens kuleden ayrılıp Yüksekşato’yu son gördüğü yere gitti. Etrafına bakınınca Baron’un izini göremedi. Bir muhafıza sorduğunda, “Baronu en son bir saat önce gördüm,” cevabını aldı. “Avluda, ölü ve yaralıların arasında olabilir, Majesteleri.”

Askerin sözleri adeta bir kehanetti, zira Arutha Yüksekşato Lordu Brian’ı ölü ve yaralıların arasında bulmuştu. Hekim onun üzerine eğilmişti, Prens yaklaşınca yukarı bakıp başını sallayarak, “Öldü,” dedi.

Arutha cesedin yanındaki bir subayla konuştu. “İkinci kim?”

Adam, “ Gyldenholtlu Walter,” dedi, “ama sanırım o da ileri ucun düşmesi sırasında öldü.”

“Sonraki kim?”

“Walter’dan sonra Baldwin de la Troville ile ben geliyoruz, Majesteleri. Aynı gün gelmiştik, bu yüzden hangimizin daha kıdemli olduğunu bilemiyorum.”

“Sen kimsin?”

“Sabık Calry Baronu Anthony du Masigny, Majesteleri.”

Arutha adını duyunca adamı Lyam’ın taç giyme töreninden hatırladı. Hâlâ bakımlı görünüyordu, ama sınırda geçen iki yıl, Rillanon’da sergilediği saray züppesi havasının çoğunu alıp götürmüştü.

“Bir itirazın yoksa de la Troville ile Bas-Tyralı Guy’ı çağırt. Baron’un toplantı odasında buluşalım.”

“İtirazım yok,” dedi du Masigny. Gözlerini surlardaki ve avludaki katliamda gezdirdi. “Aslına bakarsanız, şu anda biraz sağduyu ve düzeni seve seve kabul ederim.”

Du Masigny’nin bakımlı, zarif görünümüne karşılık Baldwin de la Troville ince, savaşçı yapılı bir adamdı. İki subay da gelir gelmez Arutha, “İkinizden biri yalnızca Kral’a bağlı olup bu kaleyi ölene dek savunma saçmalığına inanıyorsa, bunu şimdi söylesin,” dedi.

İki adam bakıştılar ve du Masigny bir kahkaha attı. “Majesteleri, buraya gönderilme nedenimiz” -Guy’a bir bakış attı-”bazı eski politik görüş ayrılıkları idi. Hayatlarımızı ümitsiz bir çaba uğruna harcamaya hevesli değiliz.”

De la Troville, “Yüksekşato bir budalaydı,” dedi. “Cesurdu, hatta kahraman bile sayılabilirdi, ama yine de budalaydı.”

“Emirlerimi kabul edecek misiniz?”

“Memnuniyetle,” dediler ikisi birden.

“Öyleyse şu andan itibaren, Bas-Tyralı benden sonra ikinci adamdır. Onu üstünüz olarak kabul ediyorsunuz.”

Du Masigny sırıttı. “İkimiz de bu duruma yabancı sayılmayız, Majesteleri.”

Guy başıyla onaylayıp gülümseyerek karşılık verdi. “Onlar iyi askerler, Arutha. Ne yapılması gerekiyorsa yapacaklardır.”

Arutha duvardaki bir haritayı söküp masaya yaydı. “Bir saat içinde garnizonun yarısının eyerlerinin üzerinde olmasını istiyorum, ama tüm emirler fısıldayarak verilecek, borazanlar, davullar, bağrışmalar olmayacak. En kısa zamanda bir düzine adamdan oluşan takımların birer dakika arayla dış kapılardan çıkmalarını istiyorum. Sethanon’a gidecekler. Biz burada konuşurken Murmandamus geri çekilişe engel olmak için geçidin iki yanındaki kayalıklardan askerlerini sızdırıyordur. Birkaç saatten fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum, şafağa kadar ise kesinlikle yok.”

Guy parmağını haritaya koydu. “Bu noktaya, ardından da şu noktaya göstermelik, küçük bir keşif kolu gönderirsek, sızanları yavaşlatır ve koşuşturmayı gizlemiş olurlar.”

Arutha başıyla onayladı. “De la Troville, o keşif kolunun başında sen ol, ama düşman kuvvetleriyle çatışmaya girme. Gerekirse tavşanlar gibi kaçın ve şafaktan iki saat önce mutlaka burada olun. Gün doğarken bu garnizon tahliye edilecek, tek bir adam bile kalmayacak.

“Şimdi, çıkan ilk takımlar altı sağlam, altı yaralı adamdan oluşacak. Gerekirse yaralıları atlarına bağlayın. Bugünkü katliamdan sonra her takımın fazladan iki üç at almasına yetecek kadar binek kalmış olmalı, her birinin taşıyabildikleri kadar tahıl almalarını istiyorum. Sethanon’a tüm atlar ulaşamaz, ama tahılı kullanır ve at değiştirirsek bunu çoğu başarabilir.”

“Yaralıların birçoğu kurtulamaz, Majesteleri,” dedi du Masigny.

“Sethanon’a yolculuk çok zorlu olacak, ama herkesin buradan güvenli bir şekilde uzaklaşmasını istiyorum. Yaralarının ne kadar kötü olduğu umurumda değil, kasaplara tek adam bile bırakmayacağız. Du Masigny, tüm ölü askerlerin surlara çıkarılıp mazgallara yerleştirilmelerini istiyorum. Şafak söktüğünde Murmandamus karşısında eksiksiz bir garnizon olduğunu sansın.” Guy’a döndü. “Bu onu biraz yavaşlatabilir. Şimdi Kuzeyreisi’ne gönderilmek üzere, burada olup bitenleri anlatan mesajlar hazırlayın. Hatırladığım kadarıyla Kuzeyreisi Lordu Michael, merhum Yüksekşato Baronu’ndan çok daha zeki biriydi. Belki o Murmandamus’un kanatlarının ilerleyişini taciz etmek için birkaç asker göndermeyi kabul eder. Sethanon’a da mesaj gönderilmesini istiyorum”

“Sethanon için kuşumuz yok, Majesteleri,” dedi de la Troville. “Bu ay bir kervanla birkaç tane gelmesini bekliyoruz.” Eski komutanı namına utanmış gibiydi. “Bir eksiklik.”

“Kafeslerde kaç kuşunuz kaldı?”

“Bir düzine. Üç tane Kuzeyreisi için. Tyr-Sog ve Loriel için ikişer, Romney için de beş tane.”

Arutha, “Öyleyse en azından haberi duyurabiliriz,” dedi. “Romney Dükü Talwyn’e Rillanon’daki Lyam’a haber göndermesini söyleyin. Doğu Orduları’nın Sethanon’a yürümesini istiyorum. Martin Vandros’un ordusuyla birlikte zaten orada olacak. Armengar’dan kurtulanlar ile görüşüp Murmandamus’un rotasını öğrenir öğrenmez kuvvetlerini döndürüp Yabon’dan gelen orduyu Şahin Kovuğu’na gönderecektir, oradan dağların arasından geçip bu tarafa gelebilirler. Tyr-Sog’a da haber yollayacağız, hızlı haberciler gönderip ona tam yerimizi bildirsinler. Krondor’dan gelecek olan garnizon, Gardan’ın Martin’den haber almasıyla birlikte yola çıkacaktır. Yolda, Karaavlak’ta da yanına piyadeler katacaktır.” Az da olsa ümitlenmiş gibiydi. “Belki de Sethanon’da tutunabiliriz.”

“Jimmy nerede?”

Locklear, “Yapacak bir işi olduğunu, hemen döneceğini söyledi,” dedi.

Arutha etrafa bakındı. “Bu defa ne saçmalık peşinde?” İlk ışık görünmek üzereydi ve son birlik de garnizondan çıkmaya hazırdı. Arutha’nın grubu, son elli asker ve iki düzine yedek at kapıda toplanmışlardı, Jimmy ise kim bilir neredeydi.

Sonra delikanlı koşarak göründü, hareket etmelerini işaret ediyordu. Eyerine atladı ve Arutha kale kapılarının açılması için işaret verdi. Kapılar ardına kadar açıldılar ve Arutha’nın önderliğindeki kol dışarı çıktı. Jimmy yanma yetişince Arutha, “Seni oyalayan neydi?” dedi.

“Murmandamus için bir sürpriz.”

“Ne?”

“Bulduğum küçük bir yağ fıçısının üzerine bir mum koydum. Altında da saman çöpleri, paçavralar ve bu gibi şeyler var. Herhalde yarım saat kadar sonra patlar. Bol bol duman çıkarmak dışında pek bir etkisi olmaz, ama birkaç saat boyunca yanar.”

Amos takdir dolu bir kahkaha attı. “Armengar’dan sonra bir yangının üstüne gitmeye pek hevesli olmayacaklardır.”

Guy, “Parlak bir çocuk, Arutha,” dedi.

Övgü Jimmy’nin hoşuna gitmişti. Arutha kayıtsız bir sesle, “Bazen fazla parlak oluyor,” dedi.

Jimmy somurturken Locklear sırıttı.

Bir gün kazanmışlardı. İlk sabah yola çıkışlarından günbatımına kadar peşlerindekilerden hiçbir işaret görmemişlerdi. Arutha Murmandamus’un boş kalenin iyice aranmasını emrettiğine, ardından da Yüksek Yayla’daki yürüyüş için ordusunu yeniden düzenlemek zorunda kaldığına karar vermişti. Hayır, istilacılara karşı bir avantaj kazanmışlardı ve en hızlı atlıları dışında hepsinden önde olacaklardı.

Atları zorluyor, yedeklerle değiştiriyor ve günde otuz beş ila kırk mil kat ediyordu. Bazı atların topallayacağı kesindi, ama biraz şansla uçsuz bucaksız, tepelerle kaplı Yüksek Yayla’yı bir hafta içinde aşmış olurlardı. Kuytuorman’a gelince yavaşlamak zorunda kalacaklardı, ama o zaman peşlerindekiler de ağaçların arasındaki tuzaklara düşmemek için tedbirli hareket etmek zorunda kalacağından, yakalanma olasılıkları da azalmış olacaktı.

İkinci gün, zorlu yolculuğun bedeline katlanamayan yaralıların cesetlerinin yanlarından geçmeye başladılar. Yoldaşları emirlere uyarak

bağlarını kesip cesetleri eyerlerden ayırmışlardı, onları gömmekle zaman yitirmemiş, hatta silah ve zırhlarını bile çıkarmamışlardı.

Üçüncü gün, güneşin batmasına doğru peşlerindekilerin ilk izlerini, ufuktaki muğlak şekilleri gördüler. Arutha fazladan bir saat daha at sürmelerini emretti, şafakta arkalarındakilerden hiç iz yoktu.

Dördüncü gün ilk köyü gördüler. Önlerinden giden askerler herkesi tehlikeye karşı uyarmışlardı ve köy terk edilmişti. Bir bacadan duman geliyordu, Arutha bir askere gidip araştırmasını emretti. İyice küllenmiş bir ateş hâlâ tütüyordu, ama kimse yoktu. Biraz tahıl tohumu bulunup getirildi, ama diğer tüm yiyecek gitmişti. Düşmanın işine yarayacak pek bir şey kalmamıştı, Arutha da köyün olduğu gibi bırakılmasını emretti. Köylüler her şeyi boşaltmış olmasalar, yakılmasını emredecekti. Bunu Murmandamus'un askerlerinin yapmasını bekliyordu, yine de orayı bulduğu gibi bırakmakla kendini daha iyi hissedecekti.

Beşinci günün sonuna doğru, arkalarından bir atlı bölüğünün yaklaştığını gördüler ve Arutha kendi bölüğüne durup hazır olmalarını emretti. Atlılar, bir düzine moredhel iz sürücüsü oldukları anlaşılacak kadar yaklaştılar, ama daha büyük kuvvetle çarpışmaktansa atlarını döndürüp ana ordularına döndüler.

Altıncı günde güneye doğru yol alan, garnizondan ilk çıkan birimler tarafından önceden uyarılmış olan bir kervana yetiştiler. Kervan sürücüleri ağır, sabit bir hızla ilerliyorlardı, ama bir, en fazla iki gün içinde Murmandamus'un ileri birimlerine yakalanacaklarına kuşku yoktu. Arutha arabaların sahibi olan tüccarın oturduğu yere doğru atını sürdü ve adamın yanında at koşturarak, "Atlarınızı çözün ve onlara binin," diye bağırdı. "Yoksa peşinizdeki Kara Kardeşler'den kaçamazsınız!"

"Ama ya tahıllarım!" diye söylendi tüccar. "Her şeyi kaybederim!"

Arutha durmalarını işaret etti. Arabalar da durunca emrindekilere bağırdı. "Her adam bu tüccarın tahılından bir çuval alsın. Kuytuorman'da ihtiyacımız olacak. Gerisini yakın!"

İtiraz eden tüccar fedailerine yükünü korumalarını emretti, ama paralı askerler Yüksekşatolu elli askere şöyle bir baktıktan sonra gerileyerek tahılı almalarına izin verdiler.

"Atları çözün!" diye emretti Guy.

Askerler atların kayışlarını kesip onları uzaklaştırdılar. Birkaç dakikaya kalmadan tahıl çuvalları ilk arabadan çıkarılmış, tüccarın atları için birer

çuval daha eklenerek askerler arasında dağıtılmıştı. Diğer araba ve tahıllar ise yakıldı.

Arutha tüccara, “Bu tarafa doğru gelen otuz bin goblin, Kara Kardeş ve trol var, tüccar efendi,” dedi. “Sana haksızlık ettiğimi düşünüyorsan, bir de bu arabaları Kuytuorman patikalarında, onların arasından geçirirken başına neler geleceğini düşün. Şimdi binekleriniz için tahılınızı alın ve güneye doğru at sürün. Biz Sethanon’da kalacağız, ama postunuza değer veriyorsanız, yerinizde olsam şehri geçip Malac Geçidi’ne giderdim. Yok, eğer bu tahılın bedelini almak istiyorsan, Sethanon’da kal, ikimiz de istiladan bir şekilde sağ kurtulursak, bunu telafi ederim. Bu risk sana kalmış. Seninle yitirecek daha fazla zamanım yok.”

Arutha bölüğünün hareket etmesini emretti, birkaç dakika sonra tüccar ile paralı askerlerinin de peşlerinden at sürdüklerini ve onlara yorgun binekleri elverdiğince yakın kalmaya çalıştıklarını görünce ise şaşırmadı. Bir süre sonra Amos’a, “Durduğumuzda onlara yedeklerden taze atlar verin,” diye bağırdı. “Onları geride bırakmak istemiyorum.”

Amos sırıttı. “Yola gelecek kadar korktular sayılır. Birazcık daha geride kalmalarına izin verelim, o zaman bu gece bize yetiştiklerinde akıllı, işbirliği yapan çocuklar oluverirler.”

Arutha başını salladı. Amos canlarını çıkaran bu yolculukta bile gülünç olanı yakalayabiliyordu.

Yedinci gün Kuytuorman’a girdiler.

Çarpışma sesleri üzerine Arutha durmalarını emretti. Galain ile bir askere sesin kaynağına doğru gitmelerini işaret etti.

Birkaç dakika sonra döndüler ve elf, “Bitti,” dedi.

Doğuya doğru at sürünce, bir açıklıkta duran Yüksekşatolu askerleri gördüler. Etrafta bir düzine moredhel cesedi yatıyordu, Başlarındaki çavuş Arutha’nın yaklaştığını görünce selam verdi. “Atlarımızı dinlendiriyorduk ki, bize saldırdılar, Majesteleri. Neyse ki, biraz batımızda bir takım daha vardı ve koşarak geldiler.”

Arutha Guy ile Galain’e baktı. “Nasıl oldu da önümüze geçebildiler?”

“Önümüze geçmediler,” dedi Galain. “Bunlar bütün yaz burada bekliyorlarmış.” Etrafına bakındı. “Sanırım şurada.” Arutha’yı çalılarla zekice gizlenmiş, basık bir kulübenin girişini kapatan devrik bir ağaca bir doğru götürdü. Kulübenin içi erzak doluydu: tahıl, silahlar, kurutulmuş et, eyerler ve başka malzemeler.

Arutha her şeyi çabucak gözden geçirdikten sonra, “Bu sefer uzun süredir planlanıyormuş,” dedi. “Artık Murmandamus’un hedefinin başından beri Sethanon olduğundan emin olabiliriz.”

“Ama neden olduğunu hâlâ bilmiyoruz,” diye gözlemledi Guy.

“Eh, neden olduğuna bakmadan devam etmek zorundayız. İşimize yarayabilecek her şeyi alın, gerisini yok edin.”

Çavuşa, “Başka bölükler de gördünüz mü?” dedi.

“Evet, Majesteleri. De la Troville dün gece, bir mil kadar kuzeydoğuda kamp kurmuştu. Onun ileri gözcülerinden birine rastladık ve bir yerde çok sayıda adam toplanmaması için devam etmemiz emredildi.”

“Kara Kardeşler mi?” dedi Guy.

Çavuş başıyla onayladı. “Orman onlarla kaynıyor, Lordum.”

Geçip gidersek bize fazla sorun çıkarmıyorlar. Durursak pusularla baş etmek zorunda kalıyoruz. Bereket versin ki çoğu zaman bunun kadar geniş gruplar halinde olmuyorlar. Yine de hareket halinde kalmak daha iyi olabilir.”

Arutha, “Benim kolumdan beş adam alıp doğuya doğru yola çıkın,” dedi. “Herkese duyurun, Murmandamus’un şu depoları için gözlerini dört açsınlar. Onların korunacağını tahmin ediyorum, bu yüzden Kara Kardeşler’in geçişinize karşı koymaya başladıkları yerleri arayın. Onun işine yarayabilecek her şey yok edilecek. Artık yola çıksanız iyi olur.”

Ardından Arutha haberi duyurmak için bir düzine adamı daha batıya doğru yarım günlük yola, oradan da güneye yolladı. Guy’a, “Biz de yola çıkalım,” dedi. “İleri kollarının nefesini neredeyse ensemde hissedeceğim.”

Bas-Tyralı başıyla onaylayarak, “Yine de yolda onu biraz yavaşlatabiliriz,” dedi.

Arutha etrafına bakındı. “Tuzak kuracak bir yer çıkmasını bekliyorum. Ya da arkamızdan yakacağımız bir köprü. Ya da bir geçitte, bir ağaç devirebileceğimiz bir darboğaz. Ama tek bir yer bile çıkmadı.”

Amos katıldı. “Bu kahrolasıca yer gördüğüm en konuksever orman. Buradan bir tören alayı geçirsen, yirmi adamdan birinin bile ağaçlara çarpmamak için yönünü değiştirmesi gerekmez.”

Guy, “Eh, elimize ne geçerse onu kullanırız,” dedi. “Artık gidelim.”

Edder ya da Yeşilyürek’in aksine Kuytuorman tek bir orman değildi, birbirine bağlanan bir dizi ağaçlıktan oluşuyordu. İlk üç günlük yolculuğun ardından bir dizi çayırdan geçip, karanlık ve meşum ağaçlıklara girdiler.

Birkaç defa durdular ve Galain moredheller için yanıltıcı izler bıraktı. Elf, moredhel iz sürücülerinin yanıltıldıklarını anlayana kadar bir süre dolaşacaklarını düşünüyordu. Üç kez daha Murmandamus'un depolarına rastladılar. Yerleri ölü moredhel ve askerlerden belliydi. Kılıçlar tavlarını bozmak için ateşlere sokulmuşlar, ok ve mızraklar da yakılmışlardı. Eyer ve dizginler kesilmiş, tahıllar da yere saçılmış ya da yakılmıştı. Battaniyeler, giysiler, hatta yiyecekler bile ateşleri beslemişti.

Ormandaki ikinci haftanın sonlarına doğru bir duman kokusu aldılar ve bir orman yangınından kaçmak zorunda kaldılar. Murmandamus'un stoklarından birinin biraz aşırı şevkle yakılıp yıkılması sonucu ateş, yaz nedeniyle kurumuş olan ağaçlara sıçramıştı. İlerleyen alevlerden uzaklaşırlarken Amos, "İşte yapmamız gereken bu," dedi. "Muhteşem piç hazretleri ormana girene kadar bekleyip, etrafını çevirerek yakmak. Ha!"

Kuytuorman'dan çıkıp ekili topraklara girerlerken Arutha altı at yitirmiş, ama tüccar ve paralı askerleri de dahil olmak üzere tek adam bile kaybetmemişti. Yirmi millik tarım arazisini geçtikten sonra kamp kurdular. Günbatımının ardından güney ufkunda soluk bir parıltı belirdi.

Amos delikanlılara işaret etti. "Sethanon."

Şehre ulaştılar ve girişte yerel garnizonun askerleri tarafından durduruldular. Başlarındaki çavuş, "Komuta kimdeyse onu arıyoruz!" diye bağırdı, zarif kesimli, yeşil-beyaz Sethanon Baronluğu yeleğindeki altın rengi rütbeleri göze çarpıyordu..

Arutha işaret etti ve çavuş, "Yarım gündür Yüksekşato'dan askerler akın ediyor," dedi. "Tören avlusuna yerleştiriliyorlar, Baron bu kalabalığın başında kimin olduğunu görmek istiyor."

"Ona adamlarım yerleşir yerleşmez geleceğimi söyle."

"Peki, kim geliyor, diyeyim?"

"Krondor'dan Arutha."

Adamın ağzı açık kaldı. "Ama..."

"Biliyorum, ben ölmüştüm. Sen yine de Baron Humphry'ye bir saat içinde kalesinde olacağımı söyle. Yanımda Bas-Tyralı Guy'ın olduğunu da. Sonra tören avlusuna bir haberci gönderip Baldwin de la Troville ile Anthony du Masigny buraya sağ salim gelmişler mi, öğren. Gelmişlerse onlar da bana katılsınlar."

Çavuş bir an hareketsiz kaldı, sonra selam verdi. "Emredersiniz, Majesteleri!"

Arutha kolun şehre girmesini işaret etti ve aylar sonra ilk kez Krallık'tan normal manzaralar gördü, iyiliksever bir hükümdar sayesinde tehlikeden korunduklarını sanan, işlerine koşturan vatandaşlarla cıvıl cıvıl bir şehir. Sokaklar pazarla, ticaretle ve kutlamalarla meşgul insanlarla dolup taşıyordu. Arutha nereye baksa sıradanı, bekleneni, normali görüyordu. Bu ne kadar da çabuk değişecekti.

Arutha kapıların kapatılmasını emretti. Son bir haftadır, şansını deneyip güneye kaçmak isteyenlerin gitmelerine izin veriliyordu. Diğer mesajların komutanlara ulaşmamış olması olasılığına karşılık güvercinler ve atlılarla Malac Geçidi, Silden ve Karaavlak'taki garnizonlara yeni mesajlar gönderilmişti. Yapılabilecek her şey yapılmış, artık beklemekten başka yapacak şey kalmamıştı.

Kuzeye gönderilen gözcüler Murmandamus'un ordusunun Kuytuorman'ı tamamen kontrolüne aldığını bildirmişlerdi. Ağaçlıklarla şehir arasındaki her çiftlik tahliye edilmiş ve oturanlar şehre getirilmişlerdi. Prens katı bir programa uyulması için herkese talimat vermişti: Tüm yiyecek Sethanon'a getirilmiş, zaman sona erdiğinde ise Arutha tüm çiftliklerin ateşe verilmesini emretmişti. Henüz hasat edilmemiş olan sonbahar ekinleri yakılmış, ürünü toplanmamış bahçeler bozulmuş ya da zehirlenmiş, şehre getirilemeyecek kadar uzakta bulunan tüm sürülerin güneye ve doğuya doğru dağıtılması emredilmişti. Geride yaklaşan ordunun işine yarayabilecek hiçbir şey bırakılmamıştı. Sethanon'a önceden ulaşan askerlerin raporlarına göre Murmandamus'un depolarından en az otuzu bulunup yağmalanmış ya da yok edilmişti. Arutha hayalpereset düşünmüyordu. İstilacıların en iyi ihtimalle biraz canlarını yakmış, ama rahatsız etmek dışında onlara gerçek bir zarar verememişti.

Arutha Amos, Guy, Yüksekşatolu subaylar ve Baron Humphry ile toplanmıştı. Humphry altın tüylü miğferini önüne koymuş, üzerinde zırhıyla oturuyordu -savaş değil gösteriş için yapılmış, oymalı işlemelerle fazlasıyla süslenmiş bir zırh olduğu için rahatsızdı. Arutha'nın komutayı ele alışını peşin kabul etmişti, zira konumu nedeniyle Sethanon'da gerçek bir savaş komutanı yoktu. Arutha kilit noktalara Guy, Amos, de la Troville ve du Masigny'yi yerleştirmişti. Oturmuş, askerlerle erzakların düzenlenmesini gözden geçiriyorlardı. Arutha listeyi okumayı bitirince söze girdi. “Murmandamus'unki ölçeğinde bir ordu karşısında normal şartlar altında iki ay dayanabiliriz. Armengar ve Yüksekşato'da gördüklerimizden sonra

ise şartların normal olmayacağından eminim. Murmandamus'un iki, en fazla üç hafta içinde şehre girmesi gerek, aksi halde erken bir don olasılığıyla karşı karşıya kalır. Yağmurlu sonbahar havası başlıyor, bu da saldırıları yavaşlatacak, kış geldiğinde ise emrinde açlık çeken bir ordu olacak. Hayır, Sethanon'a hemen girip erzaklarımızı tüketmemize ya da yok etmemize engel olması gerek.

"En iyi olasılık gerçekleşecek olursa, Martin şu anda altı bin kişiden daha kalabalık Yabon Ordusu ile birlikte Şahin Kovuğu'nun aşağısındaki Calastius Dağları'nın eteklerinden çıkıyor olmalı. Ama en az iki haftalık yolda. Aynı sıralarda Kuzeyreisi ya da Silden'den gelecek askerleri de görebiliriz, ama en iyi olasılıkla bile en az iki hafta, belki de tam dört hafta dayanmamız gerekecek. Daha fazla uzarsa, yardım çok gecikmiş olacak."

Doğruldu. "Baylar, artık yapabileceğimiz tek şey düşmanın gelmesini beklemek. Dinlenip dua etmemizi öneriyorum."

Arutha toplantı odasından çıktı. Guy ile Amos da onu izlediler. Hepsi o âna dek başlarından geçenleri düşünürcesine duraksadılar, sonra saldırganları beklemek üzere kendi yollarına gittiler.

EVE DÖNÜŞ

KORİDOR'DA YÜRÜYORLARDI.

Düz bir caddeyi andıran, yaklaşık on beş metre aralıklarla parlak gümüş kapıların sıralandığı, sarımsı beyaz bir yoldu. Macros koluyla etraflarını gösterdi. "En az Ebedi Şehir kadar esrarengiz olan bir yerde, Dünyaların Koridoru'nda yürüyorsunuz. Burada yürüyerek bir dünyadan diğerine gidebilirsiniz, tabii yolu biliyorsanız." Gümüş dikdörtgenlerden birini gösterdi. "Bir dünyadan diğerine geçişi sağlayan bir geçit. Onları binlercesi arasından yalnızca birkaç seçme kişi ayırt edebilir. Bazıları bunu araştırarak öğrenir, bazıları ise rastgele deneyerek. Algınızı değiştirerek nerede olduklarını görebilirsiniz. Burada" -geçerlerken bir kapıyı gösterdi- "unutulmuş bir güneşin etrafında dönen, sönmüş bir dünya var." Sonra Koridor'un diğer tarafındaki kapıyı gösterdi: "Orada ise hayat fışkıran, kültür ve toplumlarla dolu, ama yalnızca tek bir zeki ırkın yaşadığı bir dünya var." Bir an duraksadı. "En azından bizim zamanımızda öyle olacaklar." Yürümeye devam etti. "Şu anda ise bu kapılar hiçlikten biraz daha yoğun olan sıcak gaz girdaplarına açılıyorlardır herhalde.

"Gelecekte, Koridor'da dolaşan, dünyalar arasında ticaret yapan eksiksiz bir toplum var, ama kimsenin bu yerden haberdar bile olmadığı dünyalar da var."

Tomas, "Bu yeri hiç bilmiyordum," dedi.

Macros başıyla Ryath'ın olduğu tarafı işaret ederek, "Valheruların yolculuk etmek için başka yöntemleri vardı," dedi. "İhtiyaç duymadıkları için hiçbir zaman durup Koridor'un varlığıyla ilgilenmediler, zira bunu kesinlikle yapabilirlerdi. Şans mı? Bilmiyorum, ama bunu bilmemeleri sayesinde büyük bir yıkım engellenmiş oldu."

"Koridor nereye kadar uzanıyor?" dedi Pug.

"Sonsuza dek. Kimse bilmiyor. Koridor düz gibi görünse de kıvrılıyor, biraz uzaklaşacak olsam size göre gözden kaybolurdum. Dünyalar arasında

zaman ve mekanın fazla bir anlamı yok."

Koridorda önlerinde yürümeye başladı.

Pug, Macros'un talimatları doğrultusunda onları zamanda ilerleterek, Macros'un tahminine göre kendi çağlarına yakın bir döneme getirmeyi başarmıştı. Ejderha Lordları'nın zaman tuzağını hızlandırdıktan sonra Pug Macros'un talimatlarını uygulamakta hiç zorluk çekmiyordu. Kullanılan efsunların mekaniği, Pug'ın tuzağı hızlandırmak için kullandıklarının mantıksal açılımlarından ibaretti. Pug uygun miktarda zamanın geçip geçmediğini ancak tahmin edebiliyordu, Macros ise Midkemia'ya yaklaşmaya başladıklarında Pug'ın ne kadar ayarlama yapması gerekeceğini bileceğini taahhüt ediyordu.

Yürürlerken Pug geçtikleri her kapıyı inceliyordu. Bir süre sonra her kapı arasında hafif bir fark, parlayan gümüş ışıkta belli belirsiz bir tayf ayrılığı olduğunu keşfetti, kapının hangi dünyaya açıldığı hakkında bir ipucu veriyordu bu. "Macros, biri kapıların arasına girecek olsa ne olur?" diye sordu Pug.

Efsuncu, "Herhalde bunu hazırlıksız yapacak olursan hemen ölürsün," dedi. "Ryath'ın orada yol alma yeteneği olmadan, gedik-uzayında süzülürdün."

Bir kapının önünde durdu. "Bu, bir gezegenden geçen ve gerekli bir kestirme yol, Midkemia'ya kadar olan yolumuzu yarıdan da fazla kısaltacak. Burası ile bir sonraki kapının arasındaki mesafe yüz metreden az, ama dikkat edin: Bu dünyanın atmosferi ölümcüldür. Nefesinizi tutun, zira burada büyünün bir anlamı yoktur ve kendinizi sanatlarınızla koruyamazsınız." Bir an derin derin soluduktan sonra oldukça derin bir nefes alarak kapıdan içeri daldı.

Onu Tomas izledi, sonra Pug, sonra da Ryath. Pug yakıcı buharların gözlerine dolması ve adeta kendisini aşağı çeken ani, beklenmedik bir ağırlık karşısında gözlerini kıstı, neredeyse nefesini verecekti. Gri bir pusun asılı durduğu turuncu bir gökyüzünün altında, mor ve kızıl kayalıklarla kaplı, çorak bir arazide koşuyorlardı. Yer titriyor, dağlardan gökyüzüne doğru volkanların turuncu ışığını yansıtan, muazzam kara duman ve gaz bulutları fışkırıyordu. O dorukların yamaçlarından dünyanın özü akıyordu ve hava dayanılmaz sıcaklıkla yükselmişti. Macros'un işareti üzerine bir kayalığın yüzeyine doğru koştular ve oradan Koridor'a döndüler.

Macros saatlerdir suskundu, düşüncelere dalmıştı. Dalgınlığından sıyrılarak bir anda bir geçidin önünde durdu. “Bu dünyadan geçmeliyiz. Çok hoş olacak.”

Onları bir kapıdan harika, yemyeşil bir açıklığa soktu. Ağaçların arasından kayalıklara vuran dalgaların sesini duyuyor, denizin tuzlu kokusunu alıyorlardı. Macros onları muhteşem bir okyanus manzarasına bakan bir yamaca çıkardı.

Pug çevrelerindeki ağaçlan inceleyince Midkemiadakilere benzediklerini gördü. “Burası tıpkı Crydee’ye benziyor.”

Macros, “Daha sıcak,” diyerek okyanus kokusunu içine çekti. “Harika bir dünya, ama burada kimse yaşamıyor.” Gözlerinde hüzünlü bir bakışla, “Belki bir gün buraya çekilirim,” dedi. Düşünceli halinden sıyrıldı. “Pug, kendi çağımıza çok yakınız, ama hâlâ biraz geriyiz.” Etrafına bakındı. “Sanırım doğumundan bir yıl kadar öncesindeyiz. Kısa bir süre geçici hızlandırma yapmamız gerek.”

Pug gözlerini kapayıp uzun bir efsuna başladı, gökyüzünde hızlanan güneşin yere düşürdüğü gölgelerin hızla hareketlenmesi dışında belirgin bir etkisi olmamıştı. Gölgeler hızla karanlığa karışırken gece çöktü, onu şafak izledi. Zamanın akış hızı artarken gece ile gündüz yanıp sönen bir aydınlığa, sonra da bulanıklaşıp tuhaf bir gri ışığa dönüştü.

Pug duraksadı ve “Beklemeliyiz,” dedi. Oturdular, etraflarındaki dünyanın güzelliğini ilk kez kavrıyorlardı. Doğal güzellik, ziyaret etmiş oldukları tüm garip ve olağanüstü yerlerle kıyaslanacak kadar güzeldi. Tomas’ın içinde büyük bir sıkıntı var gibiydi. “Tanık olduğum bunca şey, beni karşımızdaki şeyin boyutları hakkında düşündürüyor.” Bir süre sessiz kaldı. “Evrenler öylesine... akıl almaz, muazzam şeyler ki.” Macros’u süzdü. “Bir küçük gezegen Valherulara yenilse bu evreni bekleyen kader ne olur ki? Orayı daha önce de kardeşlerim yönetmiyor muydu?”

Macros oldukça endişeli bir ifadeyle Tomas’a baktı. “Doğru, ama ya korkmaya başlamış ya da sinikleşmişsin. İkisi de işimize yaramaz.” Sert bakışlarla Tomas’ı süzerken, Valheru’dan dönme insanın gözlerindeki derin kuşkuyu gördü. Sonunda başıyla onaylayarak, “Kaos Savaşları’ndan sonra evrenin doğası değişti,” dedi, “tanrıların gelişi, daha önce yalnızca Düzen ve Kaos’un temel yasalarının olduğu bir yerde yeni bir sistemi müjdeliyordu -karmaşık, düzenli bir sistem. Şu andaki planda Valherulara yer yok. Gerekeni yapmaktansa Ashen-Shugar’ı zaman içinden getirtmek

daha kolay olurdu. Onun gücüne ihtiyacım vardı, ama aynı zamanda o gücün arkasında, davamıza hizmet edecek bir akla da. Tomas ile arasındaki zaman bağı olmasa, Ashen-Shugar da kardeşleriyle birlik olurdu. O bağ varken bile Ashen-Shugar kimsenin kontrol edemeyeceği biri olacaktı."

Tomas hatırladı. "Tsuranilerle olan savaş sırasında boğuştuğum deliliğin boyutlarını hayal bile edemezsiniz. Sınıra gelmiştim." Sesi sakindi, ama acılı bir ton da seziliyordu. "Bir katile dönüştüm. Çaresizleri katlettim. Öyle vahşileşmiştim ki, Martin beni öldürecek raddeye geldi." Ardından, "Üstelik o zaman şimdiki gücümün ancak onda birine sahiptim," diye ekledi. "Aklımı... geri kazandığım gün, Martin bir yardalık okunu kalbime gönderebilirdi." Birkaç metre ilerideki bir taşı işaret etti ve onu tutuyormuş gibi elini kapattı. Taş, Tomas onu sıkmış gibi toza dönüştü. "Güçlerim o zaman da şimdiki kadar olsaydı, Martin'i oku fırlatamadan öldürebilirdim - sadece düşünce gücüyle."

Macros başıyla onayladı. "Ne gibi riskler olduğunu sen de görüyorsun, Pug. Tek bir Valheru bile neredeyse Ejderha Ordusu kadar büyük bir tehlike olabilirdi; kozmosta eşi bulunmaz bir güç olurdu." Sesinde rahatlatıcı bir ton yoktu. "Tanrılar hariç ona karşı koyabilecek tek bir varlık yok." Macros hafifçe gülümsedi. "Ben hariç tabii, ama ben bile, tüm güçlerim olsa dahi onlarla yapılacak bir savaşta ancak sağ kalabilirim, onları yenemem. Güçlerim olmadan ise..." Gerisini söylemedi.

"Öyleyse tanrılar neden harekete geçmediler?" dedi Pug.

Macros acı bir sesle gülerek eliyle dördünü gösterdi. "Harekete geçtiler. Burada ne yaptığımızı sanıyorsun? Oyun bu işte. Bizler de piyonlarız."

Pug gözlerini kapadı ve bir anda tuhaf gri ışığın yerini normal gün ışığı aldı. "Sanırım döndük."

Macros uzanıp Pug'ın elini tuttu ve gözlerini kapayarak genç efsuncunun görüşünden zamanın akışını hissetti. Bir an sonra Macros, "Pug, Midkemia'ya evine mesaj gönderebileceğin kadar yaklaştık," dedi. "Bence bunu bir dene." Pug Macros'a çocuktan ve ona ulaşma denemelerinin başarısızlığından söz etmişti.

Pug gözlerini kapayıp Gamina ile bağlantı kurmayı denedi.

Katala başını dikişten kaldırdı. Gamina uzaklarda bir şey görüyormuşçasına sabit bakışlarla oturuyordu. Sonra dinliyormuş gibi başını kaldırdı. Kulgan'ın verdiği eski, köhne bir kitabı okuyan William kitabı bırakıp, gözlerini süt kardeşine dikti.

Sonra oğlan usulca, “Anne...” dedi.

Katala dikişini sakince bırakıp, “Ne oldu, William?” dedi.

Çocuk büyümüş gözlerle annesine bakarak, “Bu... Babam,” dedi.

Katala oğlunun yanma gelerek çömeldi ve kolunu omuzlarına attı. “Ne olmuş babana?”

“Gamina ile konuşuyor,”

Katala gözlerini çevresinden tamamen soyutlanmış, kendinden geçmiş gibi oturan kıza dikti. Yavaşça kalkıp ailenin yemek odasına açılan kapıya yöneldi ve usulca açtı. Sonra koşarak içeri girdi.

Kulgan ile Elgahar bir satranç tahtasının başında oturuyorlardı, Hochopepa ise izliyor, istemedikleri halde iki oyuncuya da tavsiyelerde bulunuyordu. Tıknaz büyücülerin ikisi de büyük yemek sonrası pipolarını kimseyi umursamadan, tadını çıkara çıkara içtiklerinden oda kesif bir dumanla doluydu. Meecham bir köşede oturmuş, bir bileyi taşı ile av bıçağını biliyordu.

Katala kapıyı iterek açtı ve “Hepiniz gelin!” dedi.

Ses tonu ve telaşlı tavrı üzerine hiçbir soru sormadan onu izleyip, koridordan geçerek William’ın oturmuş, Gamina’yı izlediği yere geldiler.

Katala kızın önünde çömelip elini yavaşça kızın donuk gözlerinin önünden geçirdi. Gamina bir tepki vermedi. Bir tür transa girmişti. Kulgan, “Bu da nesi?” diye fısıldadı.

Katala, “William onun Pug ile konuştuğunu söylüyor,” diye fısıldayarak cevap verdi.

Genellikle vakur olan Büyük Yol büyücüsü Elgahar Kulgan’ın arkasına geçti. “Belki ben bir şeyler öğrenebilirim.” William’ın karşısına geçip çömeldi. “Benimle bir şey yapar mısın?”

William umursamazca omuzlarını silkti. Büyücü, “Gamina’nın seni hayvanlarla konuştuğunda duyabildiği gibi, bazen senin de onu duyabildiğini biliyorum,” dedi. “Onun söylediklerini duymama izin verir misin?”

“Nasıl?” dedi William.

“Bir süredir Gamina’nın yaptıklarını nasıl yaptığını araştırıyorum, sanırım aynısını ben de yapabilirim.” Katala’ya bakarak, “Tehlikeli değil,” dedi.

Katala başıyla onaylarken William, “Tabii,” dedi. “Bence mahsuru yok.”

Elgahar gözlerini kapayıp elini William'ın omzuna koydu, bir dakika sonra da, "Yalnızca... bir şey duyabiliyorum," dedi. Gözlerini açtı. "Kız biriyle konuşuyor. Sanırım Milamber," derken Pug'ın Tsurani adını kullanmıştı.

Hochopepa, "Keşke Dominic manastırına dönmemiş olsaydı," dedi. "O da dinleyebilirdi."

Kulgan elini kaldırarak sessiz olmalarını işaret etti. Kız derin bir nefes verip gözlerini kapadı. Katala bayılacağından korkarak ona doğru uzandı, ama aksine, kız gözlerini iyice açıp mutlu bir gülümsemeyle ayağa fırladı.

Gamina, Babamdı! Benimle konuştu! Geri dönüyor! diye bağırırken hareketleri öyle heyecanlıydı ki, adeta odada dans ediyordu.

Katala elini kızın omzuna koyarak, "Yavaş, kızım," dedi. "Artık hoplayıp zıplamayı bırak da bize söylediklerini açıkla, Gamina, konuş haydi."

Kız ilk kez fısıltıdan daha yüksek bir sesle konuşurken heyecanlı çığlıkları kahkahalarla bölünüyordu. "Babamla konuştum! Bir yerden bana seslendi!"

"Nereden?" diye sordu Kulgan.

Çocuk heyecanlı dansını kesip, düşünüyormuş gibi başını dikti: "Orası... bir yerdi işte. Bir kumsalı vardı ve çok güzeldi. Bilmiyorum. Neresi olduğunu söylemedi. Sadece bir yerdi işte." Bir aşağı bir yukarı sallanarak Kulgan'ın pantolonunu çekiştirmeye başladı. "Gitmemiz gerek!"

"Nereye?"

"Babam onunla buluşmamızı istiyor. Bir yerde."

"Hangi yerde, küçüğüm?" diye sordu Katala.

Gamina biraz irkildi. "Sethanon."

Meecham, "Orası Krallık'ın merkezinde, Kuytuorman yakınında bir şehir," dedi.

Kulgan ona ters bir bakış attı. "Bunu biliyoruz."

Toprak ağası hiç bozuntuya vermeden iki Tsuranili büyücüyü göstererek, "Onlar bilmiyorlardı... Efendi Kulgan," dedi. Kulgan boğazını temizlerken gür kaşları burnunun kemerinde birleşti, eski dostunun haklı olduğunu anlatan bir işaretti bu. Meecham için bu yeterliydi.

Katala kızı sakinleştirmeye çalışıyordu. "Şimdi, tane tane, Pug ile Sethanon'da kim buluşacakmış?"

"Herkes. Hepimizin oraya gitmemizi istiyor. Hemen."

William, "Neden?" diye sordu, ihmal edildiğini hissediyordu.

Bir anda kızın ruh hali değişti ve sakinleşti. Gözleri büyüyerek, “Kötü şey, Kulgan Amca!” dedi. “Rogen’in gördüğü kötü şey! O da orada!” Kulgan’ın bacağına yapıştı.

Kulgan diğerlerine baktı, nihayet Hochopepa, “Düşman mı?” dedi.

Kulgan başıyla onayladı ve çocuğu kucağına aldı. “Ne zaman, çocuğum?”

“Şimdi, Kulgan. Hemen gitmemiz gerektiğini söyledi.”

Katala Meecham ile konuştu. “Topluluğa haber ver. Tüm büyücüler yola çıkmaya hazır olsunlar. Landreth’e gitmeliyiz. Oradan at alıp kuzeye gideriz.”

Kulgan, “Hiçbir büyü kızı böylesine dünyevi ulaşıma muhtaç olamaz,” dedi. Gerginliği dağıtmak için neşeli görünmeye çalışıyordu. “Pug bir büyücü ile evlenmeliymiş.”

Katala’nın gözleri kısıldı, şakalaşacak durumda değildi. “Sen ne teklif ediyorsun?”

“Görüş çizgisi yolculuğuyla kendimi ve Hocho’yu, üçer millik ya da daha uzun atlamalarla taşıyabilirim. Biraz zaman alır, ama atla gitmekten çok daha kısa sürer. Sonunda Sethanon’da bir geçit oluşturabiliriz, sen ve diğerleri de buradan yürüyerek gelebilirsiniz.” Elgahar’a döndü. “Bu da hepinize hazırlanmak için zaman verir.”

Meecham, “Ben de geleyim,” dedi, “Bir haydut kampına ya da başka bir belaya çatabilirsiniz.”

Gamina, “Babam diğerlerini de getirmenizi söyledi,” dedi.

Hochopepa elini kızın narin omzuna koyarak, “Kimi?” diye sordu.

“Başka büyücüleri, Hocho Amca.”

“Meclis,” dedi Elgahar. “Böyle bir şeyi ancak Düşman gerçekten de kapımızdaysa ister.”

“Orduyu da.”

Kulgan eğilip küçük surata baktı. “Ordu mu? Hangi ordu?”

“Ordu işte!” kız çocuksu sabrının sonuna gelmiş, minik yumruklarını beline dayamıştı. Kulgan, “Landreth’deki garnizona bir mesaj göndereceğiz, bir tane de Shamata’dakine,” dedi. Katala’ya baktı. “Evlendiğinde bir Prenses olarak kraliyet ailesine katıldığına göre, bir türlü yerinde tutamadığın şu kraliyet mührünü arayıp bulmanın zamanı geldi gibi. Mesajları mühürlemek için ona ihtiyacımız olacak.”

Katala başıyla onayladı. Sesi kesilmeye başlayan Gamina'ya sarılarak, "Burada, ağabeyinin yanında kal," dedi ve aceleyle odadan çıktı.

Kulgan Tsuranili meslektaşlarına baktı. Hochopepa, "İşte sonunda Karanlık geliyor," dedi.

Kulgan başıyla onayladı. "Sethanon'a."

Pug gözlerini açtı. Yine bitkinlik hissediyordu, ama kızla ilk konuştuğunda olanın yanında bu hiçbir şey değildi. Tomas, Macros ve Ryath genç efsuncuya bakıp beklediler. "Sanıyorum diğerlerine talimat vermesine yetecek kadarını iletebildim."

Macros memnun bir ifadeyle onayladı. "Ejderha Lordları bu zaman-uzaya geçmeyi başaracak olurlarsa Meclis onlara denk olamaz, ama Hayattaşı'nı ondan önce alabilmemiz için Murmandamus'u durdurmamıza yardım edebilirler."

"Tabii Sethanon'a zamanında ulaşırlarsa," dedi Pug. "Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum."

"İşte bu sorun olabilir," diye katıldı Macros. "Kendi çağımızda olduğumuzu biliyorum, çözülmez bir paradoksa girmemek için de mantıken siz oradan ayrıldıktan sonraki bir zamana dönmemiz gerek. Ama gitmenizin üzerinden ne kadar zaman geçti? Bir hafta mı? Bir ay mı? Bir saat mi? Eh, oraya vardığımızda göreceğiz."

"Zamanında varırsak," diye ekledi Tomas.

"Ryath," dedi Macros, "bir sonraki kapıya dek biraz yol almamız gerek. Bu dünyada değişimine şahit olacak ölümlü gözler yok. Bizi taşır mısın?"

Kadın bir şey söylemeden parlak bir ışık saçtı ve ejderha şekline geri döndü. Üçü binip gökyüzüne yükseldiler. Macros, "Kuzeydoğuya uç," deyince ejderha yana dönerek gösterilen yöne doğru uçmaya başladı.

Bir süre sessizce uçtular, kimse konuşmaya gerek görmüyordu. Kumsal ve kayalıklardan uzaklaşıp, gür çalıları andıran bitkilerle kaplı düzlüklerin üzerinden hızla uçtular. Yukarıda sıcak bir güneş alçalıyordu.

Pug Macros'un son bir saatte söylediklerini düşündü. Bağırmadan konuşabilmeleri için hemen bir efsun yaptı. "Macros, tek bir Valheru'nun bile evrende eşi bulunmaz bir güç olacağını söylemiştin. Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum."

Macros, "Burada tehlikede olan yalnızca tek bir dünya değil," dedi. Güneybatıya akarak denizle birleşen, baş döndürücü boyuttaki bir kanyondan doğan bir nehrin üzerinden geçerlerken aşağıya baktı, "Bu

fevkalade gezegen de en az Midkemia kadar risk altında,” dedi. “Kelewan da öyle, eninde sonunda tüm diğer dünyalar da.

“Bu savaşı Valheruların uşakları kazanacak olursa, efendileri dönecek ve bir kez daha evrende kaos hakim olacak. Her bir dünya Ejderha Ordusu’nun yağmasına açık olacak, zira yalnızca sebepsiz yere yok etme arzuları değil, kudretleri de eşi görülmemiş ölçüde olacak. Bu zaman-uzaya dönme eylemi de başlı başına onlara bugüne dek tasavvur bile edilememiş bir mistik güç kaynağı sunacak, tek bir Ejderha Lordu’nu dahi tanrılara için bile korkulacak bir şey haline getirecek bir güç kaynağı.”

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?” dedi Pug.

Tomas konuştu. “Hayattaşı. Tanrılarla son savaş için bırakılmıştı. O kullanılacak olursa.” Gerisini getirmedi.

Güneş batıda alçalırken artık dağların yukarısında uçuyorlar, düzlüklerin kuzeyinde, göllerle kaplı bir bölgeye giriyorlardı. Pug bu şahane dünyanın üzerinde uçarken kafasında mutlak yok oluş kavramlarını canlandırmakta zorlanıyordu. Macros, “Ryath!” deyip işaret etti, “Şu büyük ada, bize bakan ikiz körfezleri olan.”

Ejderha alçaldı ve Macros’un tarif ettiği yere indi. Sırtından inip, yeniden insan şekline girmesini beklediler. Sonra Macros önlerine düşüp, onları çama benzer bir grup ağacın arasındaki büyük bir kaya çıkıntısına getirdi. Macros geniş kayanın yüzeyinden içeri girdi. Onu Tomas izledi, sonra da Pug. Pug Koridor’a döndüğü anda bir dehşet öfke dolu, uğursuz fısıltısıyla haykırarak Macros’a çarpıp onu yere devirdi.

Tomas kılıcını çekerek, Macros’un işini bitirmeye çalışan hayat çalıcıya doğru atıldı. Bir başka dehşet kendisini arkadan yakalamaya çalışınca eğildi. Kapıdan giren Ryath’ın çarpmasıyla Pug bir kenara devrildi. Üçüncü bir dehşet insan suretindeki ejderhaya saldırıp kadını dirseğinin üzerinden yakaladı. Ryath acıyla haykırdı.

Tomas’ın kılıcı hamlesini yaptı ve Macros’u yakalamaya çalışan dehşet yırtılıp öfkeyle fısıldayarak haykırdı ve bir anda kendisine saldırana doğru döndü. Uluyarak pençeleriyle saldırdı. Tomas darbeyi karşılarken kalkanının ön yüzünden altın kıvılcımlar çıktı.

Ryath’ın mavi gözleri parlayarak kızgın bir kızıla dönüştü ve kolunu tutan dehşet birdenbire bir çığlık attı. Yaşamayanın elinden gri, pis bir duman tütmeye başladı, ama elini çekemiyordu. Ejderha kadın vücudunun hafifçe titremesi dışında hareketsiz dururken gözleri parlamaya devam

ediyordu. Dehşet ise küçülüyor, fısıldayan çığlıkları cılız bir ıslığa dönüşüyordu.

Üçüncü dehşet bir tür nöbete tutulurken Pug efsununu bitirdi. Yaratık kara kanatları titreyerek arkaya doğru bükülüp, Koridor'un taşlarına düştü. Sonra yükseldi, Pug'ın hafif el hareketleri yaratık üzerinde sanatlarını kullandığının tek belirtisiydi. Pug işaret etti ve yaratık dünyalar arasına doğru uçarak, gri boşlukta gözden kayboldu.

Tomas tekrar tekrar vurdukça karşısındaki dehşet geriliyordu. Altın kılıç kara hiçliğe her vurduğunda ıslık sesleriyle enerjiler fışkırıyordu. Yaratık artık zayıf düşmüş gibi görünüyor, kaçmaya çalışıyordu. Tomas kılıcını savurarak kaçmaya çalışan dehşete sapladı ve yaratık hareketsiz kaldı.

Pug izlerken Ryath ile Tomas, tüm dehşetler gibi hayatlarının özünü emmeye çalışan son iki dehşetin de işini bitirdiler.

Pug sersemlemiş haldeki Macros'un yanına gitti. Efsuncunun ayağa kalkmasına yardım ederek, "Yaralandın mı?" diye sordu.

Macros kendine gelmek için başını sallayarak, "Önemli bir şeyim yok," dedi. "O yaratıklar bir ölümlü için zorlu sayılabilirler, ama ben onlarla daha önce de karşılaştım. Buraya, bu kapının önüne yerleştirilmiş olmaları, Valheruların bizim Midkemia'ya yapabileceğimiz yardımdan korktuklarını gösteriyor. Murmandamus Sethanon'a ulaşır ve Hayattaşı'nı bulursa... eh, bu dehşetler, o zaman olacak yıkımın ancak bir gölgesi sayılabilir."

Tomas, "Midkemia'ya ne kadar yolumuz var?" dedi.

"Şu kapı." Macros girdiklerinin karşısındaki kapıyı gösterdi. "Ondan geçince evimizdeyiz."

Soğuk ve boş, muazzam bir salona girdiler. Usta zanaatkarların birleştirdikleri devasa taşlardan yapılmıştı. Bir kürsünün üzerindeki tek bir taht salona yukarıdan bakıyordu ve iki duvar boyunca, adeta heykel yerleştirilmesi için hazır bekleyen derin girintiler yapılmıştı.

Dördü birlikte yürürlerken Pug, "Burası soğuk," dedi. "Midkemia'nın neresindeyiz?"

Macros keyifli görünüyordu. "Kale şehir Sar-Sargoth'dayız."

Tomas bir anda efsuncuya döndü. "Sen delirdin mi? Burası ilk Murmandamus'un kadim başkenti. Moredhel ilmini o kadarcık biliyorum!"

"Sakin ol," dedi Macros. "Hepsi Krallık'ı istila etmeye gittiler. Etrafta moredhel ya da goblinler varsa bile ancak firarilerdir. Hayır, buradaki her engeli aşabiliriz. Asıl mücadeleye hazır olmamız gereken yer Sethanon."

Onları dışarı çıkardı ve Pug donakaldı. Dört bir yanda üç metre yüksekliğinde kazıklar vardı. Her birinin tepesinde de bir insan kafası vardı. Her yöne doğru belki bin tane uzanıyordu. “Tanrı aşkına, böylesi bir melanet nasıl var olabilir?”

“O halde bu, anlayışını tamamlıyor,” diye cevapladı Macros. Üç yol arkadaşına bakarak, “Ashen-Shugar’ın bunu yalnızca bir ibret tablosu olarak göreceği bir zaman da olmuştu,” dedi.

Tomas etrafına bakınarak dalgın bir ifadeyle onayladı, “Tomas Ashen-Shugar olarak evrende hiçbir ahlaki değerin olmadığı bir zamanı hatırlayabilir. Doğru ve yanlış kavramları yoktu, yalnızca güç vardı. Ve o evrende tüm canlılar aynı şekilde düşünürlerdi, Aallar hariç, onların düşünüş tarzları ise o günlerin standartlarına göre bile tuhaftı. Murmandamus bir araç ve efendilerini andırıyor.

“Ve Murmandamus’tan çok daha az kötücül olan varlıklar, bu sebepsiz eylemden çok daha beterlerini yapmışlardı. Ama bunu, yüksek bir ahlaki prensibe bağlı amaçları hakkında bir bilgi dahilinde yapıyorlar. Valherular iyi ile kötüyü anlamıyorlar; bir ahlak anlayışından tamamen yoksunlar, ama öyle yıkıcılar ki, onları tamamen kötücül olarak kabul etmek zorundayız. Murmandamus da onların kölesi, o da kötücül. Ama o, onların karanlığının ancak son derece silik bir gölgesi.” Macros iç çekti. “Belki de yalnızca kibirleniyorum, ama böylesi bir kötücüllükle savaştığımı düşünmek... yükümü hafifletiyor.”

Pug, değer verdiği her şeyi korumaya çalışan o ıstırap içindeki ruhu biraz daha anlarken derin bir iç çekti. Sonunda, “Nereye?” dedi. “Sethanon’a mı?”

“Evet,” dedi Macros. “Gidip neler olduğunu öğrenmeli ve şansınız varsa yardım etmeliyiz. Ne olursa olsun Murmandamus Hayattaşı’nı ele geçirmemeli. Ryath?”

Ejderha parıldadı, az sonra yeniden gerçek şekline dönmüştü. Bindiler ve gökyüzüne doğru yükseldi. Isbandia Ovası’nın üzerine doğru yükselerek bir daire çizdi. Yana dönerek güneybatıya doğru uçtu, yerle bir olmuş Armengar’ı incelerlerken Macros biraz durmasını istedi. Bir zamanlar kalenin olduğu çukurdan hâlâ duman tütüyordu. “Neresi burası?” dedi Pug.

“Bir zamanlar Sar-Isbandia denirdi, son adı ise Armengar idi. Sar-Sargoth gibi burası da glamredheller tarafından, barbarlaşmalarından uzun zaman önce inşa edilmişti. Her ikisi de diğer dünyalardan çaldıkları

bilimlerle, Draken-Korin’in şehri taklit edilerek yapılmıştı. Moredhellerin savaşarak, büyük bedeller karşılığında kazandıkları, heybetli yapılardı: önce Murmandamus’un başkenti olan Sar-Sargoth, ardından da Sar-Isbandia. Ama Murmandamus, glamredhellerin tamamen yok edildikleri söylenen Sar-Isbandia Savaşı’nda öldürüldü. Ölümünden sonra moredheller iki şehri de terk ettiler. Moredheller Sar-Sargoth’a henüz kısa bir süre önce döndüler. Armengar’da ise insanlar yaşıyordu.”

“Hiçbir şey kalmamış,” diye yorumladı Tomas.

Macros, “Murmandamus’un şu andaki vücut bulmuş hali, onu ele geçirmek için bir bedel ödemiş anlaşılan,” diyerek katıldı, “burada yaşayan insanlar düşündüğümden daha zorlu ve akıllılarmış. Belki de onu öyle yaralamışlardır ki, Sethanon hâlâ yerinde duruyordur, zira artık dağların ötesine geçmiş olmalı. Ryath, Güneye, Sethanon’a.”

SETHANON

ŞEHİR BİRDENBİRE KUŞATILMIŞTI.

Arutha şehri kapattıktan sonra bir hafta boyunca hiçbir şey olmamıştı, sekizinci günde ise nöbetçiler Murmandamus'un ordusunun yaklaştığını bildirmişlerdi. Gün ortasında şehir onun ileri süvarileri tarafından çevrilmişti, gece bastırdığında ise ufkun her noktasında nöbetçi ateşleri yanıyordu.

Amos, Guy ve Arutha, şehrin ana girişi olan güney gözetleme kulesindeki komuta yerlerinden istilacıları izliyorlardı. Bir süre sonra Guy, "Beklenmedik bir şey olmayacak," dedi. "Bizi aynı anda her taraftan vuracak. Bu basit, zayıf surlar dayanmaz. Onu yavaşlatacak bir şey düşünemezsek, ilk ya da ikinci dalgadan sonra şehre girmiş olur."

"Kurduğumuz savunma bariyerleri işe yarar, ama fazla değil," dedi Arutha. "Adamlara güvenmemiz gerek."

"Yanımızda getirdiklerimiz sıkı adamlar," dedi Amos. "Belki buradaki tören askerleri de bir iki şey öğrenirler."

"Zaten bu yüzden. Yüksekşato'dan gelen adamları şehir garnizonunun arasına serpiştirdim. Belki biraz fark etmesini sağlarlar diye." Arutha'nın sesi ümitli değildi.

Guy başını salladıktan sonra surlara yasladığı kollarının arasına aldı. "Bin iki yüz deneyimli adam, göreve dönen iyi durumdaki yaralılar da dahil. Üç bin kişilik garnizon, birkaç yerel milis- ve şehir muhafızları - birçoğu bir meyhane kavgasından daha ciddi bir şey görmemiş adamlar. Yedi bin Armengarlı yirmi metrelik surların ardında dayanamadıysa, bu adamlar burada ne yapabilirler?"

"Arutha, "Yapmaları gerekeni," dedi. Başka bir şey söylemeden dikkatini tekrar ovadaki ateşlere çevirdi.

Ertesi gün geceye karışırken Murmandamus hâlâ ordusunu yerleştiriyordu. Jimmy yanında Locklear ile bir mancınık mevziisinin

yanındaki bir saman balyasına oturmuştu. Bütün gün Lord Humphry'nin sarayındaki toprak beyleri ile birlikte, yangın söndürme gereksinimine karşı şehirdeki her kuşatma makinesine kovalar dolusu kum ve su taşımışlardı. Yorgunluk hepsinin de kemiklerine kadar işlemişti.

Locklear surların dışındaki meşale ve kamp ateşi denizini izliyordu. "Her nasılsa Armengar'da olduğundan daha büyük görünüyor. Sanki hiç canlarını yakamamışız gibi."

Jimmy başıyla onayladı. "Canlarını yaktık. Yalnızca daha sıkışık duruyorlar, hepsi bu. Bas-Tyralı'nın bir anda saldıracaklarını söylediğini duydum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Locky, Bronwynn'den hiç söz etmedin," dedi.

Locklear ovadaki ateşlere baktı. "Söylenecek ne var ki? O öldü, ben de ağladım. Üzerinde düşünmenin bir faydası yok. Birkaç gün sonra ben de ölmüş olabilirim."

Jimmy iç çekerek iç sura yaslanıp, taşlardaki mazgalların arasından şehrin çevresini saran orduyu süzdü. Arkadaşının içinde neşeli bir şey ölmüştü, genç ve masum bir şey, Jimmy de bu kaybın yasını tutuyordu. Bir yandan da, o genç ve masum şeyin kendi içinde hiç olup olmadığını düşünüyordu.

Şafakla birlikte savunmacılar, saldırganlara geldiklerinde karşılık vermeye hazırdılar. Ama Murmandamus, Armengar'da da yaptığı gibi şehre yaklaşıyordu. Konfederasyon ve klanların sancaklarını taşıyan asker safları ilerlediler, ardından başkomutanlarının öne çıkması için yolu açtılar. Son defasında bindiği beyaz kısrağa denk güzellikte siyah, dev bir aygıra binmişti. Gümüş işlemeli siyah bir miğferi vardı ve siyah bir kılıç taşıyordu. Görünüşünde iç rahatlatıcı bir şey yoktu, ama sözleri yumuşaktı. Sanatları sayesinde tüm şehir Murmandamus'u duyuyordu. "Ah evlatlarım, bazılarınız bana karşı çıkmış olsalar da, ben daima affetmeye hazırım. Kapılarınızı açarsanız, size söz veriyorum: Dileyen vazgeçip gidebilir, zarar görmeden, engellenmeden. Yanınıza ne istiyorsanız alın, yiyecek, çiftlik hayvanı, değerli mallar, size engel olmayacağım." Eliyle arkasına işaret etti ve bir düzine moredhel savaşçısı atlarıyla yaklaşıp arkasında durdular. "Hatta size rehine bile öneriyorum. Bunlar en sadık şeflerimden bazıları. Dilediğiniz şehrin sınırlarına girip güvende olana dek silahsız ve zırhsız olarak sizinle gelecekler. Yalnızca şunu istiyorum. Kapılarınızı bana açmalısınız. Sethanon benim olmalı!"

Komutanlar surlardan bunu izlerken Amos, “Soylu domuz-başı şehre girmeye çok hevesli,” diye söylendi. “Ben bile neredeyse ona inanmadıysam ne olayım. Bu kahrolası yeri ona verirsek buradan gidebileceğimize neredeyse inanacağım.”

Arutha Guy’a baktı. “Ben de ona inanacağım neredeyse. Hiçbir Kara Kardeş’in rehine önerdiğini duymamıştım.”

Guy elini yüzünde gezdirdi, endişeli ve bitkin bir ifadesi vardı, yalnızca uykusuzluğun değil, uzun süren acıların getirdiği bir yorgunluktu bu. “Burada fena halde istediği bir şey Lord Humphry, “Majesteleri, bu yaratıkla anlaşabilir miyiz?” dedi.

Arutha, “Burası sizin şehriniz, Baronum, ama ağabeyimin Krallık’ın parçalarını sağa sola dağıtmaya başlarsak bundan hiç hoşlanmayacağından eminim. Hayır, onunla anlaşma yapmayacağız. Sözleri ne kadar tatlı olursa olsun, sözünü tutacağına inanmam için hiçbir neden yok. Bence o şeflerini hiç düşünmeden harcar. Daha önceki kayıpları onu hiç rahatsız etmemişti. Hatta kan ve kıyımın hoşuna gittiğini bile düşünür oldum. Hayır, Guy haklı. Tek istediği bir an önce içeri girmek. Neyin peşinde olduğunu öğrenmek için bir yıllık vergimden vazgeçerdim.”

Amos, “Şu şeflerin de bu tekliften memnun olduklarını sanmıyorum,” dedi. Murmandamus’un arkasında birçok moredhel lideri telaşla bir şeyler konuşuyorlardı. “Bana kalırsa Kara Kardeşler arasında işler uyum içinde olmaktan hızla çıkıyor.”

“Umalım ki öyle olsun,” dedi Guy duygusuz bir ifadeyle.

Atı heyecanlı hareketlerle dönüp kıpırdanırken Murmandamus, “O halde cevabınız nedir?” diye bağırdı.

Arutha surların üzerinde iyice görünebilmek için bir kutunun üzerine çıktı. “Ben diyorum ki, kuzeye dön,” diye bağırdı. “İstenmediğin toprakları istila ettin. Şu anda bile ordular sana karşı yürüyorlar. Geçitler karla kapanıp da yurdundan uzak, yalnız ve soğuk bir ölümü tatmadan kuzeye dön.”

Murmandamus sesini yükselterek, “Şehir adına konuşan kim?” dedi.

Bir anlık sessizlikten sonra Arutha, “Ben, Krondor Prensi Arutha conDoin, Rillanon tahtının veliahttı,” diye bağırdı, ardından resmi olarak kendisinin olmayan bir unvanı da ekledi,

“Batı’nın Lordu.”

Murmandamus öfke yada başka bir şeyle, belki de korkuyla karışık, insanlık dışı bir sesle haykırdı ve Jimmy Amos'u dürttü. Hırsız, "İşte şimdi zıvanadan çıktı," dedi. "Bu kesinlikle hiç hoşuna gitmedi."

Amos yalnızca sırıttı ve genç adamın omzuna dostça bir şaplak attı. Murmandamus'un; ordusunun, saflarından bir uğultu yükselirken Amos, "Seslere bakılırsa bundan ordusu da hoşlanmadı," dedi. "Boş çıkan kehanetler, bunlar gibi batıl inançlı bir grubu karıştırır."

Murmandamus "Yalancı!" diye bağırdı. "Sahte Prens! Krondor Prensi'nin öldürüldüğü biliniyor! Neden yalan söylüyorsun? Amacın nedir?"

Arutha iyice yükseğe çıkınca yüzü açıkça göründü. Şefler durdukları yerde dönerek hararetli bir tartışmaya daldılar. Sarth'ta Abbot tarafından verilmiş olan tılsımını çıkarıp uzattı. "Bu tılsım sayesinde senin sanatlarından korunuyorum." Tılsımı Jimmy'ye verdi. "Artık gerçeği biliyorsun."

Murmandamus'un yanından hiç, eksik, olmayan Pantathia yılan rahibi Cathos sarsak adımlarla koşarak geldi. Efendisinin üzengisini çekiştirerek, halkının tıslamayı andıran dilinde alelacele bir şeyler söyledi. Murmandamus öfkeli bir bağırışla onu bir tekmeyle yere indirdi. Amos surlardan aşağı tükürdü. "Galiba bu onları ikna etti."

Şefler, kızmış, görünüyorlardı, bir, grup halinde Murmandamus'a yaklaşmaya başladılar. O da zamanının hızla, azaldığını fark etmiş gibiydi. Bineğine tam bir daire çizdirdi ve savaş atının toynakları yerdeki yılan rahibinin başına vurup onu bayılttı. Murmandamus yerdeki müttefikine yaklaşan, şefleri umursamıyordu. " O halde, sahte rakip," diye bağırdı, surlara doğru, "ölüm seni kucaklamaya geliyor!" Ordusuna doğru dönerek arkasındaki şehri gösterdi. "Hücum!"

Ordu saldırıya hazırdı ve ileri atıldılar. Şefler karşı emir verememişlerdi. Tek yapabildikleri hemen gidip klanlarının başında yerlerini almaktı. İlerleyen piyadelerin arkasında, atlılar ağır ağır hareketlenip, kapılara doğru hücum etmeye hazırlandılar.

Murmandamus komuta yerine geçerken ilk goblin safları yılan rahibinin baygın bedeninin üzerinden geçerek ilerlediler. Pantathialı'nın atın tepmesinden ölüp ölmediği belli değildi, ama son saflar da geçtiğinde ondan geriye yalnızca bir cüppe içindeki kanlı bir leş kalmıştı.

Arutha elini kaldırıp havada tuttu ve ilk saflar mancınık menziline girince indirdi. Jimmy, “İşte,” diyerek tılsımı geri verdi. “İşine yarayabilir.”

Yaklaşan orduyu gülleler vurunca duraksadı, sonra ilerlemeye devam ettiler. Az sonra surlara doğru koşuyorlar, okçuları da kalkan duvarlarının arkasından koruma ateşi açıyorlardı, Sonra ilk saflar örtüler ve toprakla gizlenmiş çukurlara geldiler ve yere gömülmüş, ateşte sertleştirilmiş kazıkların üzerine, düştüler. Diğerleri yoldaşlarının kıvranan bedenlerinin üzerine kalkanlar atarak delik deşik ölmüş cesetlerin üzerinden ilerlediler. İkinci ve üçüncü saflar yok edildi, ama başkaları geldiler ve surlara istihkamlı merdivenler yerleştirdiler. Sethanon savaşı artık başlamıştı.

İlk dalga sürü halinde merdivenlere üşüştü ve savunmacıların ateş ve çelikleriyle karşılandılar. Yüksekşatolu adamların liderlik ve örnek oluşları, şehirdeki deneyimsiz savunmacıların bozguna uğramasına engel oluyordu. Amos, de la Troville, du Masigny ve Guy şehrin savunmasının bel kemiğiydiler, ihtiyaç duyulduğunda daima orada oluyorlardı.

Çarpışma bir saate yakın bir süre boyunca bir hançerin ucunda duruyormuşçasına hassas bir dengedeydi, saldırganlar mazgallı siperlere adımlarını atar atmaz geri püskürtülüyorlardı. Yine de bir saldırı savuşturulurken bir başka noktadan bir yenisi baş gösteriyordu ve bir süre sonra her şeyin kaderin bir oyununa bağlı olacağı anlaşılmıştı, zira iki taraf da birbirine denkti.

O sırada, Kuytu Orman’ın karanlık açıklıklarında yapılmış dev bir koçbaşı tekerlekler üzerinde yuvarlanarak ortaya çıkarıldı. Hendek olmadığı için ilerlemesini yavaşlatacak yalnızca tuzak ve çukurlar vardı, onlar da cesetlerin üzerine atılan kalaslarla çabucak kapatılmıştı. En az üç metre çapında bir ağaç gövdesiydi. Altı devasa tekerlek üzerinde hareket ediyor, bir düzine atlı tarafından çekiliyordu. Arkadan da bir düzine dev, uzun sırıklarla itiyorlardı. Kapıya doğru yaklaştıkça hız kazanıyordu. Az sonra karşılık olarak gelen ok yağmuru yüzünden binicileri kaçan atlar eşkinmeye başlamışlardı. Hantal devlerin yerini, başlıca görevleri o şeyi yolunda ve hareket halinde tutmak olan, daha hızlı goblinler aldı. Tekerleklerin üzerinde gözetleme kulesinin dış kapılarına doğru yuvarlanıyor, savunmacıların yaptığı hiçbir şey onu durduramıyordu.

Gök gürültüsünü andıran bir sesle kapılara çarptı, tahtaların parçalanışı ve surlardan sökülen metal menteşelerin gıcırtıları, şehrin savunmasında bir gedik açıldığını haber veriyordu. Kapılar gözetleme kulesinden içeri doğru

savrulurken koçbaşının tekerlekleri altında dağılıyorlardı. Savrulan kapılardan seken koçbaşının burnu havalandı ve o hızla yükselerek gözetleme kulesinin sağ duvarına çarptı. İstilacılar bir anda şehre açık bir giriş bulmuşlardı. Goblinler sallanan koçbaşına ve devrilmiş kapılara hücum ederek gözetleme kulesinin yukarısını ele geçirdiler. Denge bir anda bozulmuştu.

Gözetleme kulesinin yukarısında savunmacılar geri çekilmeye zorlanıyorlardı. Tesadüfen oluşan rampalara daha fazla goblin ve moredhel üşüştükçe istilacılar iç kapının yukarısında bir noktaya erişmişlerdi. Arutha destek kuvvetleri çağırdı. Avluya ilk atlayıp, iç kapıları yerinde tutan iri sürgünün önüne inen goblinlere doğru koşturdular. Kapıların önündeki çatışma acımasızdı, ama az sonra goblin okçuları, kalenin diğer kısımlarından üzerlerine yağan ok ateşine karşılık savunmacıları uzaklaştırmaya başlamışlardı. Tam sürgü kaldırılıyordu ki, dışarıdan çığlık ve bağırışlar duyuldu. Dövüş ağırlaştı, taraflar tuhaf bir şeylerin döndüğünü anlamışlardı. Sonra tüm gözler gökyüzüne çevrildi.

Gökyüzünden bir ejderha iniyor, pulları güneşin altında parlıyordu. Sırtında üç figür görülmekteydi. Dev hayvan hayret verici bir kükreyişle, kapıların önündeki saldırganların üzerine hücum edecekmişçesine inişe geçti ve goblinler kaçmaya başladılar.

Ryath kanatlarını yayarak saldırganların başlarının üzerinden alçak bir süzülüşe geçerken Tomas da altın kılıcını savurdu. Ejderha savaş narasını atınca altındaki goblinler dağılıp kaçıştılar.

Tomas etrafına bakınarak şu Murmandamus’un izini görmeye çalıştı, ama dört bir yanda yalnızca bir atlı ve piyadeler denizi vardı. Sonra oklar uçuşmaya başladı. Çoğu bir zarar vermeden ejderhanın pullarından geri sekiyordu, ama Elvandar Kraliçesi’nin Prens eşi, birbiri üzerine kapanan pullar arasına ya da gözüne gelebilecek isabetli bir okla yaralanabileceğini biliyordu. Ryath’a şehre girmesini emretti.

Ejderha kapının biraz ilerisindeki pazar yerine indi, ama Arutha onlara doğru koşmaya başlamıştı bile, Galain de peşindeydi. Pug ile Tomas hemen aşağı atlarken, Macros bineğinin üzerinde rahatta gibiydi.

Arutha Pug’ın eline yapıştı, “Seni, tekrar görmek güzel, hele böylesine iyi bir zamanlama ile. ”

“Acele ettik, ama yolda birkaç gecikme oldu,” dedi Pug.

Galain de Tomas'ı karşılamıştı, ardından Arutha da elini sıktı, ikisinin de birbirlerini sağ görmekten duydukları sevinç yüzlerinden okunuyordu. Sonra, Arutha Macros'u gördü. "Demek ölmedin?" "Öyle görünüyor." dedi Macros. "Seni tekrar görmek güzel, Prens Arutha. Tahmin edebileceğinden de güzel."

Arutha etraflarındaki savaş belirtilerine bakarak nispeten sessizleştiğini fark etti. Uzak cephelerden çarpışma sesleri geliyordu, bunun tek anlamı da kapıdaki çarpışmanın durmuş olduğuydu. "Gözetleme kulesine tekrar saldırmak için ne kadar beklerler, bilemiyorum." Kapıya doğru giden sokağa baktı. "Onları kaçırdınız, sanırım Murmandamus'un da bazı şefleriyle, soranları var, ama korkarım bize bir fayda sağlayacak kadar değil. Onları burada durdurabileceğimi de sanmıyorum. Tekrar geldiklerinde o koçbaşının üzerinden, içeri akacaklar."

"Yardım edebiliriz," dedi Pug.

"Hayır," dedi Macros.

Tüm gözler efsuncuya döndü. Arutha, "Pug'ın büyüsü Murmandamus'unkine karşı koyabilir." dedi.

"Şu âna dek size karşı büyü kullandı mı?"

Arutha düşündü: "Şey, Armengar'dan beri kullanmadı."

"Kullanmayacakta. Şehri kazandığı an için saklamalı. Katliam ve terör amacı için oldukça uygun. Burada istediği bir şey var ve onu ele geçirmesine engel olmalıyız

Arutha Pug'a baktı. "Burada ne oluyor?"

Bir haberci koşarak geldi. Majesteleri! Düşman yeni bir saldırı için kapının ağzında toplanıyor.

Macros, "İkinci komutanın kim?" dedi.

"Bas-Tyralı du Guy."

"Pug bunu duyunca şaşırmıştı ama bir şey söylemedi. Macros, "Murmandamus büyü kullanmayacak; tabii yapabilirse seni öldürmek için kullanır, Arutha, bu yüzden komutayı, Bas-Tyralı'ya devret ve bizimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yakındaki bir yere. Her şey başarısız olsa bile amacımız ülkenin mutlak yıkımını engellemek olacak; Murmandamus'un son hedefine ulaşmasına engel olmalıyız."

Arutha bir an düşündü. Galain'e, "Bas-Tyralı'ya emrimdir," dedi. "Komutayı o alacak ve ikinci komutanlık görevine de Amos Trask

gelecek.”

“Majesteleri nerede olacak?” diye sordu elfin yanındaki asker.

Macros Arutha’nın kolunu tuttu ve “Kimsenin ona ulaşamayacağı bir yerde olacak. Kazanırsak tekrar görüşeceğiz.” Kaybedecek olurlarsa ne olacağını söylemeye gerek görmedi.

İnsanların evlerinin güvenliğine çekildikleri kapalı kapıların arasındaki sokaktan aceleyle geçtiler Cüretkarı bir çocuk tam Ryath geçtiği sırada bir ikinci kat penceresinden dışarı baktı ve büyümüş gözleriyle pencereyi çarparak kapattı. Bir köşeyi dönüp biri arka sokağa çıkarlarken surlardan çarpışma sesleri: geliyordu. Macros dönüp Prens’e baktı, “Gördüğün, duyduğun, öğrendiğin her şey daima bir sır olarak kalmalı. Bugün öğreneceğin sırları senin dışında yalnızca Kral ile kardeşin Martin bilebilirler ve soyundan gelecek olanlar,” duygusuz bir sesle, “tabii olurlarsa,” diye ekledi. “Yemin et.” Bu bir rica değildi.

“Yemin ederim,” dedi Arutha.

Macros, “Tomas, sen Hayattaşı’nın nerede olduğunu bulmalısın, Pug, sen de bizi oraya götürmelisin,” dedi.

Tomas etrafına bakındı. “Çağlar önceydi. Hiçbir şey eskisi gibi değil... “ Gözlerini kapadı. Sanki bir transa girmiş gibiydi. Sonra, “Hissediyorum,” dedi.

Gözlerini açmadan, “Pug, bizi götürebilir misin? Oraya!” dedi. Şehrin ortasındaki bir noktanın aşağısını işaret ediyordu. Gözlerini açtı. “Kalenin girişinin aşağısında.”

Pug, “Gelin, el ele tutuşun,” dedi.

Tomas ejderhaya bakarak, “Yapabileceğin her şeyi yaptın,” dedi. “Sana teşekkür ediyorum.”

Ryath, “Bir kez daha sizinle gelmeliyim,” dedi. Efsuncuya, ardından Tomas’a baktı. “Kaderimi kesin olarak biliyorum. Bundan kaçmaya çalışmamalıyım.”

Pug arkadaşlarına bakarak, “Ne demek istiyor?” dedi. Arutha’nın ifadesi de Pug’ınkinin aynısıydı.

Macros bir şey söylemedi. Tomas, “Bize söylememiştin,” dedi.

“Buna gerek yoktu, dostum Tomas.”

Macros sözlerini kesti. “Bunu hedefimize ulaştığımız zaman konuşabiliriz. Ryath, biz durduğumuz zaman yanımıza gel.”

Tomas, “Oda yeterince büyük olacak,” dedi.

“Geleceğim.”

Pug aklının karışıklığını bir kenara bırakıp Arutha’nın elini tuttu. Diğeri Tomas’ınkiyle birleşti, Macros da çemberi tamamladı. Saydamlaşıp hareket etmeye başladılar.

Alçaldılar ve bir süre ışıksız kaldılar. Tomas düşünce gücüyle konuşarak Pug’ı yönlendiriyordu, karanlıkta geçen uzun dakikalardan sonra Tomas sesli konuştu. “Açık bir yerdeyiz.”

Yeniden maddeye dönüşünce ayaklarının altındaki soğuk taşları hissettiler, Pug da etrafında bir ışık yarattı. Arutha yukarı baktı. Dört bir yana doğru en az otuz metre uzanan, tavanı ise bunun iki katı kadar olan, devasa bir odadaydılar. Etraflarında sütunlar yükseliyordu ve yanlarında bir kürsü vardı.

Sonra bir anda, uğultulu bir esintiyle ejderha tüm cüssesiyle yukarıda belirdi. Ryath, “Zamanı yaklaştı,” dedi.

Arutha, “Ejderha neden söz ediyor?” dedi. Son iki yılda öyle çok olağanüstü şey görmüştü ki, konuşan bir ejderha görmek onu pek etkilememişti.

Tomas, “Tüm ulu ejderhalar gibi Ryath da ne zaman öleceğini biliyor,” dedi. “Yakında.”

Ejderha konuştu. “Dünyalar arasında yolculuk ettiğimiz sırada, sen ve arkadaşlarınla ilgisi olmayan nedenlerden dolayı ölmem mümkündü. Şimdi ise bu işte bir rol oynamaya devam etmem gerektiği çok açık, zira bir ırk olarak kaderimiz hep sizinkiyle kesişti, Valheru.”

Tomas başıyla onaylamakla yetindi. Pug gözlerini odada dolaştırarak, “Nerede bu Hayattaşı?” dedi.

Macros kürsüyü gösterdi. “Orada.”

“Orada bir şey yok,” dedi Pug.

“Sıradan gözlere göre,” dedi Tomas. Macros’a, “Nerede bekleyelim?” diye sordu.

Macros bir an sessiz kaldıktan sonra, “Herkes kendi yerine,” dedi. “Pug, Arutha ve ben burada beklemeliyiz. Sen ve Ryath ise başka bir yere gitmelisiniz.”

Tomas anladığını işaret ederek sanatını kullanıp kendini ejderhanın sırtına doğru kaldırdı. Ardından gök gürültüsü gibi bir patlamayla yok oldular.

Arutha. “Nereye gitti?” dedi”

“Hâlâ burada.” dedi Macros “Ama bizden; daha farklı bir zaman diliminde tıpkı hayattaşı gibi. Onu bu gezegenin son savunma kalesini koruyor, çünkü biz başarısız olursak. Midkemia ile mutlak yok oluş arasında yalnızca o kalmış olacak.”

Arutha Macros’a ardından Pug’a baktı. “Kürsüye doğru gidip oturdu. “Sanırım bana bazı şeyleri anlatmanız gerek.”

Guy işaret verdi ve kapıya doğru koşan goblinlerin başlarına bir gülle yağmuru indi. Yüz tanesi o anda ölmüştü. Ama selin arkası kesilmiyordu ve Bas-Tyralı Amos’a. “Surlardan çekilmeye hazırlanın!” diye bağırdı. “Hafif çarpışma ile kaleye çekilmelerini istiyorum, kaçmak yok Kaçmaya çalışanı başındaki çavuş öldürecek.”

Amos “Acımasızca,” dedi, ama emri tartışmadı. Garnizon çökme noktasına gelmişti ve deneyimsiz askerler paniğe kapılmak üzerelerdi. Kaleye kadar düzenli bir geri çekilmeyi sağlamak için tek umut, onları düşmandan daha çok korkutmaktan geçiyordu. Şehir halkı kaleye doğru kaçarlarken Amos dönüp arkasına baktı. Bölükler bir kısımdan diğerine bir engelle karşılaşmadan hareket edebilsinler diye sokaklardan uzaklaştırılmışlardı, şimdi ise evlerini terk etmeleri emrediliyordu. Amos surlardan çekiliş başlamadan önce güvenli bir şekilde ayakaltından çekilmiş olacaklarını umuyordu.

Jimmy, Galain, Amos ve Guy’ın durdukları yerin batısına doğru ilerleyen bir meydan çarpışmasından sıyrılıp koşarak geldi ve “De la Troville destek kuvvetleri istiyor.” diye bağırdı. “Sağ kanatla çok zor durumda.”

“Kimseyi alamaz,” dedi Guy “Kimi yerinden çekecek olursam bir yol açılmış olur.” Gözetleme kulesi dış kapısındaki gediği bir kez daha aşarak iç kapılara tırmanmaya başlamış olan goblinleri gösterdi, Moredhel okçularının koruma ateşi ölümcüldü, Jimmy yanından uzaklaşacak gibi olunca Guy onu yakaladı. “Bir başka haberci işaret üzerine surlardan çekilme emrimi duyuruyor. Ona zamanında ulaşamazsın. Burada kal.”

Jimmy anladığını işaret etti. Ve kılıcını hazırladı, tam o anda karşısında bir goblin belirdi. Hamlesini yaptı Ve mavi tenli yaratık yere indi. Hemen arkasından ise bir, başkası belirdi.

Tomas aşağı bakıyordu. Arkadaşları gözden kaybolmuşlardı, ama hâlâ aynı yerde olduklarını, yalnızca ondan daha farklı bir zaman diliminde, olduklarını biliyordu. Ashen-Shugar’ın değerli taşı saklama girişiminin bir parçası da, Draken-Korin’in kadim şehrini farklı bir zaman çerçevesine

yerleştirmekti Geniş salonun karşısına, Valheruların son konseylerinin toplandıkları; yere baktı sonra gözlerini parlayan devasa yeşil taşa çevirdi. Algısını değiştirdi ve dışarı doğru yayılan, gezegendeki her bir canlıya dokunduğunu bildiği güç hatlarını, gördü. Yapacağı şeyin önemini düşünüp sakinleşti. Ejderha'nın ruh hâlini düşünüp takdir etti Kaderin getirdiğini kabulleniyor, ama pes ederek yenilmiyordu. Ölüm gelebilirdi, ama: beraberinde zafer de getirebilirdi. Tomas bu düşünceyle biraz olsun rahatlamıştı

Arutha başıyla onayladı "Önemli olduğunu söylemiştin Şimdi neden olduğunu anlat."

"Bu, Valheru'ların döneceği gün için bırakılmıştı. Onlar tanrıların bu dünyanın özünden oluştuklarını, Midkemia'nın bir parçası olduklarını anlamışlardı. Draken-Korin kendi ırkı içinde bir dâhiydi. Tanrıların güçlerinin diğer canlılarla olan ilişkilerine bağlı olduğunu biliyordu. Hayattaşı bu dünyadaki en güçlü büyülü nesne. Ele geçirilir ve kullanılırsa, en küçük varlıklara kadar tüm canlılardaki gücü emer ve kullanan kişiye aktarır. Valheruları bu zaman ve uzaya getirmek için kullanılabilir. Bunu, eşine rastlanmayacak kadar büyük bir enerji dalgası oluşturarak yapar, ayrıca tanrıların güç kaynağını da tüketmiş olur. Ne yazık ki, bu aynı zamanda bu gezegendeki tüm hayatı da yok eder. Midkemia üzerindeki yürüyen, uçan, yüzen ya da sürünen her şey bir anda ölür, böcekler, balıklar, yetişen bitkiler, hatta gözle görülemeyecek kadar küçük olan canlılar bile."

Arutha şaşkına dönmüştü. "Peki, ama Valherular ölü bir gezegeni ne yapacaklar?"

"Bu evrene bir kez dönerlerse başka dünyalarla savaşabilir, buraya yeniden yerleştirmek üzere köleler, çiftlik hayvanları ve bitkiler, türlü türlü canlılar getirebilirler. Buradaki diğer canlılar onları ilgilendirmiyor, yalnızca kendi ihtiyaçlarını düşünüyorlar. Bu gerçek anlamda Valherulara özgü bir bakış açısı, kendi menfaatleri uğruna her şey yok edilebilir."

"Öyleyse Murmandamus ve istilacı moredheller de ölecekler," dedi Arutha, planın boyutları karşısında dehşete düşmüştü.

Macros düşündü. "Bu işte anlayamadığım nokta da bu, zira Hayattaşı'nı kullanabilmesi için Valherular Murmandamus'a birçok ilimlerini ifşa etmiş olmalılar. Geçidi açtığında öleceğini bilmemesi imkansız görünüyor. Pantathialı yılan rahiplerini anlayabilirim. Onlar Kaos Savaşları zamanından beri kayıp dişi efendilerini, bir tanrıça olarak gördükleri

Yılanların Zümrüt Leydisi’ni geri getirmek için uğraşıyorlar. Bir ölüm mezhebi oldular ve onun dönmesiyle birlikte kendilerinin de bir tür yarı-tanrılık mertebesine ulaşacaklarına inanıyorlar. Ölüme kucak açıyorlar. Ama bu davranış, bir moredhel için alışılmadık bir şey. Bu yüzden Murmandamus’u neyin harekete geçirdiğini anlayamıyorum, ona vaatlerde bulunulmadıysa tabii. Bunların ne olabileceğini ise bilemiyorum, tıpkı dehşetleri kullanmalarının ne anlama geldiğini de bilmediğim gibi, zira onlar diğerleriyle birlikte helak olmayacaklar. Eğer Valherular gezegeni yeniden canlandırdıklarında onların bu dünyada olmalarını istemiyorlarsa, dehşetlerden kurtulmaları zor olur. Dehşetlordları güçlü varlıklardır, bu da aklıma bir anlaşma olması ihtimalini getiriyor.” Macros iç çekti. “Hâlâ bilmediğimiz çok şey var. Ve bunların her biri sonumuzu getirecek şey olabilir.”

Arutha, “Bütün bu olup bitenler içinde anlamadığım bir şey var,” dedi. “Bu Murmandamus bir tür başbüyücü. Buraya gelmesi gerekiyorsa, neden şekil değiştirip, Sethanon’a sıradan bir insan gibi fark edilmeden girmedi? Bu yürüyen ordular ve gözü kara yıkım neden?”

Macros, “Hayattaşı’nın doğası böyledir,” dedi. “Zamanı geldiğinde doğru şartları oluşturmak ve Valherulara geçidi açabilmek için muazzam bir mistik güç gerek. Murmandamus ölüm ile besleniyor.” Arutha başıyla onayladı, Murmandamus’un Krondor’da kendisi ile ilk karşılaşmasında, Geceşahinleri’nin birinin cesedi aracılığıyla konuştuğunda söylediklerini hatırladı. “O, yakınındaki her ölümden enerji emiyor. Ona hizmet ederken ya da karşı çıkarken binlerce kişi öldü. O enerjileri geçidi açmak için saklaması gerekmese, bu şehrin surlarını çöpten, yapılmışcasına yerle bir edebilirdi. Kişisel korunma için bir kalkan oluşturmak gibi basit bir şey bile ona değerli enerjilere mal oluyor. Hayır. Valheruları geri getirmek için bu savaşa, ihtiyacı var. Bu odaya girebilecek olduktan sonra, ordusunun son askerine kadar öldüğünü seve seve görmeyi tercih eder; Şimdi ona engel olmanın bir yolunu aramalıyız.” Ayağa kalktı, “Arutha, dünyevi saldırılarına karşı tetikte olmalısın.” Pug’ın yanına gelip, “Ona yardım etmeliyiz, rakibi çok güçlü olacak,” dedi, “Murmandamus hiç kuşkusuz bu odaya gelecek.”

Pug Macros’un elini tutup izlerken efsuncu uzanıp Ishap tılsımını kavradı Arutha başıyla onayladı ve Macros onu Prens’ten aldı Macros gözlerini kapadı ve Pug içindeki güçlerin bir başkası tarafından kontrol edildiğini

hissetti, bu kez daha yeni ve ürkütücü bir deneyim yaşıyordu. Ustalığı ne kadar büyük olursa olsun, Macros'un yitirdiklerine kıyasla bir hiç sayılırdı Ardından Arutha ve Pug tılsımın parlamaya başladığını gördüler, Macros usulca, "Burada güç var." Dedi. Gözlerini açarak, "Kılıcını uzat." dedi

Arutha kabzasını uzatarak söyleneni yaptı Macros Pug'ın elini bırakıp tılsımı dikkatle kabzanın altına, minik tokmak çeliğin kabzaya yakın tarafına gelecek şekilde yerleştirdi Sonra elini nazikçe çelik ile tokmağın üzerine kapattı, "Pug bunu yapacak ustalığım var ama senin gücün gerek," Pug, Macros'un elini tuttu ve büyücü bir kez daha kendi solmuş güçlerini arttırmak için genç büyücünün büyüsünü kullandı. Macros'un eli sıcak, sarı-turuncu, bir ışıkla parlamaya başladı ve büyücünün elinden duman tütmeye başlarken tümü de bir cızırtı duydular. Arutha çeliğin ısındığını hissediyordu.

Birkaç saniye sonra parlama kesildi ve Macros'un eli açıldı. Arutha kılıca baktı. Tılsım nasıl olduysa çeliğe işlemiş, kabzaya yakın kısımda tokmak şeklinde bir damga gibi duruyordu. Prens başını kaldırıp Macros ile Pug'a baktı,

"O kılıç artık tılsımın gücünü taşıyor. Seni mistik güçlerden gelecek tüm saldırılara karşı korur. Ayrıca kara büyünün yaratıklarını da yaralar ve öldürür. Murmandamus'un koruyucu efsunlarını bile deler. Ama gücü kılıcı tutanın irade gücüyle sınırlıdır. Kararlılığını yitirirsen mağlup olursun. Azmini korursan galip gelirsin. Bunu asla unutma."

"Gel Pug, Hazırlanmamız gerek."

Biri ihtiyar ve kahverengi cüppeli, diğeri genç ve bir Tsurani Yücesi'nin siyah cüppesini giyen iki büyücü, tahtın yanında yüz yüze dururlarken Arutha onları izliyordu. El ele tutuşup gözlerini kapadılar. Odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Bir dakika sonra Arutha iki büyü kullanıcısı ile ilgilenmeyi bırakıp çevresindekileri inceledi. Odada hiçbir eşya ya da süsleme yoktu. Duvar, bel seviyesindeki bir küçük kapı, tek giriş yolu gibiydi. Onu açıp baktı ve içende bir oda dolusu altın ve değerli taş olduğunu gördü. Kendi kendine güldü. Kadim hazine, Valherularının zenginlikleri, önündeydi ve o, Lyam'ın ordusunun ufukta olması için hepsini vermeye hazırdı. Hazineyi bir an karıştırdıktan sonra beklemeye koyuldu. Erik büyüklüğünde bir yakutu dalgın dalgın atıp yakalıyor, Yukarıdaki yoldaşlarının Sethanon savaşında ne durumda olduklarını merak ediyordu.

Guy, “Şimdi!” diye bağırdı ve arkalarındaki, borazanlar geri çekilme borusunu çalarken bizzat kendi komutasındaki bölük gözetleme kulesinden, geri çekilmeye başladı, Çağrıya sebildeki her cepheden yanıt, geldi ve mümkün, olduğunca düzenli bir geri çekiliş ile surlar saldırganlara bırakıldı. Müdafaacılar hızla gerileyerek dış avlunun arkasındaki ilk ev sırasında mevzilendiler, zira surlardaki moredhel avcıları çok can almaya başlamışlardı.

Sethanon okçu bölükleri geri çekilen askerlerin başlan üzerinden Koruyucu ateş açmak için bekliyorlardı, ama tam bir bozgun olmasını engelleyen tek şey, sergiledikleri istisnai cesaret idi.

Guy Jimmy ile Amos’u peşinden sürüklerken arkasına dönüp, takımının gerileyerek yeni mevzilerini alışını izliyordu. Galain ile üç okçu daha onlara korunma ateşi sağlıyorlardı. Saldırganların ön safları ilk büyük kesişime geldikleri sırada, yandaki sokaktan bir atlı bölük çıkageldi. Lord Humphry komutasındaki Sethanon süvarileri goblin ve trollerin arasına dalarak onları atların ayakları altında çiğnediler. Birkaç dakika sonra saldırganların çoğu öldürülmüş, geldikleri yoldan geri çekilmeye başlamışlardı.

Guy el sallayınca Humphry atını onlara doğru sürdü. “Onları takip edelim mi, Guy?”

“Hayır, birazdan toparlanırlar. Adamlarına daire çizerek gerilemelerini söyle, gerektiği yerde siper alsınlar, ama herkes en kısa sürede kaleye çekilecek. Kahramanlık yapmaya kalkmayın.”

Baron emirleri onaylarken Guy, “Humphry, adamlarına iyi iş gördüklerini söyle,” dedi. “Çok iyi.” Ufak tefek, tıknaz Baron dikleşip canlı bir selam verdikten sonra süvarilerinin başına geçmek üzere atını sürdü.

Amos, “O küçük sincap çok dişli çıktı,” dedi.

“Göründüğünden daha cesur bir adam,” diye cevapladı Guy. Çabucak konumlarını gözden geçirdi ve adamlarına gerilemelerini işaret etti. Bir an sonra hepsi kaleye doğru koşuyorlardı.

Şehrin iç avlusuna ulaşınca kaleye doğru koştular. Dış parmaklıklar süs amaçlı yapılmış, birkaç saniyede yırtılacak demir kafeslerden ibaretti, ama kadim içkale hâlâ ele geçirilmesi zor gibi görünüyordu. Guy öyle olmasını umuyordu. Çarpışmayı yukarıdan gören ilk sipere ulaştıklarında Guy diğer komutanların da kaleye ulaşıp ulaşamadıklarını öğrenmesi için Galain’i gönderdi. Elf gidince, “Bir de Arutha’nın nereye kaybolduğunu bilebilseydim,” dedi.

Jimmy de bunu merak ediyordu. Locklear'ın nereye gittiğini de.

Locklear duvara yapışmış, trolün çığlık sesi üzerine arkasını dönmesini bekliyordu. Kız da altı yaşında ya vardı ya yoktu, diğer iki çocuk ise çok daha küçüktüler. Trol kıza doğru uzandı ve Locklear fırlayıp onu arkasından şişledi. Bir şey söylemeden uzanıp kızın bileğine yapıştı. Çekince kız da onu izledi, diğer iki çocuk da arkasından geliyorlardı.

Aceleyle kaleye doğru giderlerken, geriletilen bir atlı takımının yollarına çıkması üzerine toprak beyi durdu. Locklear Baron Humphry'nin dövüşü bırakan son adam olduğunu gördü. Baron'un atı tökezledi ve goblinlerin elleri uzanıp Humphry'yi eyerinden çektiler. Sethanon'un ufak tefek, tıknaz hakimi kılıcını savurup saldırganların ikisini öldürdü, ama sonunda karşısındaki goblinler üzerine çullandılar. Locklear korkmuş kız ile yanındakileri boş bir hana soktu. İçeri girince kilere inen kapağı aradı. Açtı ve "Çabuk, ve sessiz olun!" dedi.

Çocuklar onu dinlediler, o da peşlerinden girdi. Karanlıkta el yordamıyla bir lamba, yanında da çelik ve çakmak taşı buldu. Az sonra bir ışık yakmıştı. Etrafına bakınırken yukarıdaki sokaktan kavga sesleri geliyordu. Bir çift büyük fıçıyı işaret etti ve çocuklar koşup aralarına çömeldiler. Bir başka fıçıyı itip yavaşça yuvarlayarak diğerlerinin önüne getirdi ve saklanacak küçük bir yer hazırladı. Kılıcı ile lambayı alıp fıçıların üzerine tırmandı ve diğerlerinin yanına gelip oturdu.

"Ne demeye sokakta koşuyordunuz?" diye sordu sert bir fısıltıyla. "Savaşmayacak olanların gitme emri yarım saat önce verildi."

Kız korkmuş görünüyordu, ama sakince konuştu. "Annem bizi kilere sakladı."

Locklear inanamamıştı. "Neden?"

Kız ona karışık bir ifadeyle baktı ve "Askerler," dedi.

Locklear küfür etti. Bir annenin kızının iffeti için duyduğu endişe, üç çocuğunun birden hayatına mâl olabilirdi. "Eh," dedi, "kirleneceğine ölmeni tercih ediyor demek."

Kız gerildi. "O öldü. Troller öldürdü onu. Biz kaçarken o savaşıyordu."

Locklear başını sallayarak elinin tersiyle alnındaki damlaları sildi. "Üzüldüm." Kıza bir an baktı ve gerçekten çok güzel olduğunu gördü. "Gerçekten üzüldüm." Bir ah sustuktan sonra, "Ben de birini kaybettim," dedi.

Üst kattan bir takırtı gelince kız iyice gerildi, korkudan gözleri fal taşı gibi açılırken bağırmamak için elini ısırdı. İki küçük çocuk birbirlerine sarıldılar ve Locklear, “Ses çıkarmayın,” diye fısıldadı. Kıza sarılıp lambayı söndürdü ve kiler karanlığa gömüldü.

Guy kalenin iç kapısının kapatılmasını emretti ve oraya zamanında ulaşacak kadar hızlı olmayanların yaklaşan ordu tarafından katledilişlerini izledi. Okçular siperlerden ateş açıyor, fırlatılabilecek her şey saldırganlara fırlatılıyordu -kaynar su ve yağ, taşlar, ağır mobilyalar- ve böylece katliama karşı son, çaresiz direniş başlamıştı.

O sırada istilacı ordunun arkasından bir bağırış yükseldi ve Murmandamus, arada kendi askerlerini de ezerek yaklaştı. Amos Guy ile Jimmy’nin yanında bekliyordu, ilk istihkamlı merdivenlerin getirilmesine hazırdılar. Delice bir acele içinde olan moredhel liderine bakarak, “Şu bok yiyenin hâlâ acelesi var gibi, değil mi?” dedi. “Yoluna çıkanlara karşı biraz sert.”

Guy, “Okçular, hedefiniz o!” diye bağırdı ve geniş omuzlu moredhele doğru bir ok yağmuru başladı. Atı bir çığlıkla devrilince binicisi düşüp yuvarlandı. Hemen ayağa fırlayıp kalenin kapılarım işaret etti, hiçbir şey olmamıştı. Bir düzine goblin ve moredhel ileri fırladılar ve ok ateşi altında öldüler. Okçuların çoğu moredhel liderini hedef almışlardı, ama hiçbiri ona zarar veremiyordu. Oklar görünmeyen bir engele çarpıp sekiyorlardı.

Sonra bir koçbaşı getirildi ve düzinelerce istilacı ölmesine rağmen, sonunda kapılara dayandı. Moredhel okçuları savunmacıları bastırırlarken ritmik darbeler başladı.

Guy sırtını taşlara vermiş otururken moredhel okları başının üzerinden dalga dalga uçuyordu. Jimmy’ye, “Toprak Beyi,” dedi, “hemen aşağı in ve de la Troville’in bölüğü hâlâ yerinde mi bak. Ona iç kapıda hazır olmasını söyle. İçeri girmelerine kadar sanırım on dakikamız var.” Jimmy koşarak uzaklaşırken Guy Amos’a, “Eh, seni korsan... herhalde onlara iyi direndik,” dedi.

Amos başıyla onaylayarak Guy’ın yanına çöktü. “Daha iyisi olamazdı. Her şey hesaba katıldığında, iyi iş çıkardık. Şansımız da biraz yaver gitseydi, şimdiye dek onun bağırsaklarını bir sopaya dolamıştık.” Amos iç çekti. “Ama her zaman söylediğim gibi, geçmişte takılıp kalmanın bir faydası yok. Gel haydi, şu sefil kara sıçanlarından birkaçının kanını dökelim.” Ayağa fırlayıp tam o anda suru aşmış olan bir goblini boğazından

yakaladı. Yaratık hiçbir savunmacıyı görmemişken bir anda karşısına Amos çıkmış, gırtlağına yapışmıştı. Sert bir hareketle yaratığın nefes borusunu ezerek onu merdivenden aşağı yollarken hemen arkasındaki üçünü de düşürdü. Amos merdiveni iterek devirirken Guy da onun yanındaki bir mazgaldan tırmanan bir tanesini kılıcıyla doğradı.

Amos nefesi kesilerek gerildi ve aşağı bakınca böğrüne saplanmış bir ok gördü. “Vay canına!” dedi, besbelli buna çok şaşırmıştı. O sırada bir goblin surlara ulaşarak kılıcıyla saldırdı, Amos darbenin etkisiyle neredeyse arkaya savrulacaktı. Eski kaptanın dizleri çözüldü ve sertçe taşların üzerine yığıldı. Guy haşin bir hamleyle goblinin başını omuzlarından ayırdı.

Amos’un yanında diz çöküp, “Sana o kahrolasıca kafanı eğmeni söylemiştim,” dedi.

Amos ona bakarak gülümsedi. Cılız bir sesle, “Bir dahaki sefere seni dinlerim,” dedi, sonra gözleri kapandı.

Surlardan bir başka goblin gelirken Guy hızla döndü ve kılıcını yukarı doğru savurarak yaratığın karnını deşti. Armengar’ın Koruyucusu, eski Bas-Tyra Dükü kılıcını bir sağa, bir sola savuruyor, yaklaşan tüm goblin, trol ve moredhellere ölüm saçıyordu. Ama kalenin dış surları aşılmış, içeri başka istilacılar dolmaktaydı ve Guy yavaş yavaş etrafının sarıldığını gördü. Surlardaki diğerleri geri çekilme çağrısını duymuş, aceleyle merdivenlerden inerek büyük salonda toplanıyorlardı, Guy ise elinde kılıcıyla, kıpırdamadan yerdeki arkadaşının başında duruyordu.

Murmandamus kendi askerlerinin cesetleri üzerine basarak yürüyor, çevresinde can çekişenlerin ve yaralıların haykırışlarına aldırmıyordu. Parçalanmış dış kapılardan geçerek kalenin gözetleme kulesinden girdi. Elinin bir hareketiyle askerlerine koçbaşıyla iç kapıya doğru hücuma geçmelerini işaret etti. Yoldaşları surları Sethanon okçularından temizlemeye çalışırlarken onlar da kapıyı dövmeye başladıkları sırada Murmandamus bir kenara çekildi. Bir an için dövüş meydanındaki herkes lime lime olmaya başlayan kapıya yüklendi, Murmandamus da diğer yaratıkların aptallıklarına için için gülerek gölgelere doğru çekildi. Her ölümle birlikte daha da güçlenmişti ve artık hazırdı.

Efendisini arayan bir moredhel şefi koşarak dövüş meydanına daldı. Şehirdeki çarpışma hakkında haber getirmişti. İki rakip klan arasında yağmalar hakkında kavga çıkmış, bundan faydalanan bir avuç savunmacı da mutlak bir ölümden kaçmışlardı. Düzeni sağlamak için efendilerinin

varlığına ihtiyaç vardı. Astlarından birini tutup Murmandamus'un nerede olduğunu sordu. Goblin işaret etti ve şef yaratığı bir kenara itti, zira gösterdiği karanlık köşe boştu. Yukarıdan gelen oklarla bir asker daha öldüğü için goblin koçbaşına yardım etmeye koştu, moredhel şefi ise efendisini aramaya devam etti. Etraftakilere sordu, alabildiği tek cevap ise Murmandamus'un kaybolduğuydu. Şef bütün kehanetlere, ilhamlara ve yıkım müjdecilerine lanet okuyarak hızla şehrin kendi klanının savaştığı kısmına doğru döndü. Birazdan yeni emirler verilecekti.

Pug zihninde Macros'un sözlerini duydu. İçeri girmeye çalışıyorlar.

Pug ile Macros'un zihinleri, Pug'ın hayatı boyunca hiç tecrübe etmediği bir bağla bağlıydı. Efsuncuyu biliyor, onu anlıyordu ve onunla bir olmuştu. Efsuncunun uzun geçmişinden parçalar hatırlıyordu, yabancı insanlarla dolu bilmedik topraklar, uzak dünyaların tarihleri, hepsi onundu. Bilgi de öyle.

Girmeye çalışacakları yeri mistik gözüyle "görüyordu." Bulundukları fiziksel dünya ile Tomas'ın beklediği yerin arasındaydı, bir zaman dilimi ile diğeri arasındaki bir dikişti. Ve sesi andıran bir şey oluşuyordu, duyamadığı, ama hissedebildiği bir şey. Bu dünyaya girmeye çalışanlar son saldırılarını başlatırlarken artan bir basınç vardı.

Arutha gerildi. Bir an heykel gibi duran Pug ile Macros'u izlerken, bir an sonra muazzam salonda bir şey hareket etmişti. Gölgelerin arasından dev moredhel belirdi, kara ejder miğferini terli alnından çıkarırken yüzü güzellikle dehşetin bir karışımıydı. Zırhsız göğsünde ejderha şeklindeki doğum lekesi mirası vardı, elinde de kara bir kılıç taşıyordu. Gözlerini Macros ile Pug'a dikip onlara doğru ilerledi.

Arutha bir sütunun arkasından çıkıp Murmandamus ile iki hareketsiz büyücünün arasına girdi. Kılıcını hazır tutuyordu. "Bebek katili, işte sana bir fırsat," dedi.

Murmandamus duraksadı, gözleri büyümüştü. "Nasıl -" Sonra sırıttı. "Kadere şükür, Batı'nın Lordu. Artık benimsin." Parmağını uzattı ve gümüş bir enerji topu fırladı, ama yolunu değiştirip Arutha'nın kılıcının çeliğine çarpıp, orada kızgın bir beyazlıkla titreşen akkor bir ateş gibi dans etmeye başladı. Arutha bileğini büktü ve çeliğin ucu taş zemine dokundu. Ateş sönüverdi.

Bir kez daha moredhelin gözleri büyüdü ve öfke dolu bir çığlıkla Arutha'nın üzerine atıldı. "Ben inkar edilemem!"

Arutha şaşırtıcı bir vahşetle yapılan hamleden zorlukla sıyrılırken kara çeliğin taşlara çarpmasıyla mavi kıvılcımlar çıktı. Ama gerilerken kendi kılıcı uzandı ve moredhelin kolunu yaraladı. Murmandamus ölümcül bir yara almışçasına haykırdı ve bir an sendeledi. Arutha bir başka darbe indirileceği sırada kendini toparladı ve Prens'in ikinci hamlesini savuşturdu. Murmandamus gözlerinde delice bir bakışla yarayı tuttu ve avucundaki kızıl ıslaklığa baktı. Moredhel, "Bu imkansız!" dedi.

Arutha bir kedi çevikliğiyle atıldı ve moredhelde ikinci bir yara açtı, bu defaki çıplak göğsündeydi. Arutha neşesiz bir ifadeyle gülümsedi, moredhelinki kadar vahşi bir gülüştü bu. "Tabii ki, mümkün, deliliğin çocuğu," dedi kesin bir kararlılıkla. "Ben Batinin Lordu'yum. Karanlığın Felaketi'yim. Ben senin ölümünüm, Valheruların kölesi."

Murmandamus öfkeyle kükrerken, yitik bir çılgınlık çağının sesi dünyaya dönüyordu, yine hamlesini yaptı. Arutha pozisyonunu korudu ve dişe diş bir mücadeleye giriştiler.

Pug.

Biliyorum.

Uyum içinde hareket ederek bir güç örgüsü oluşturuyor, istilacıya karşı bir enerji kafesi dikiyorlardı. Altın köprü zamanında büyük gediği kapatmak kadar zorlu bir iş değildi, ama bu gedik de henüz açılmamıştı. Ama basınç vardı ve sınanıyorlardı.

Kapıdaki darbeler devam ederken tahtalar lime lime olmaya başlamıştı. O sırada uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu, ses giderek yükseliyordu. Kapıdaki darbeler bir an durdu, sonra tekrar başladı. Gümbürtü iki kez daha duyuldu, dövüş sesleri artarken gümbürtü de yaklaşıyor gibiydi. Sonra dışarıdan beklenmedik çığlıklar duyuldu ve kapıya inen darbeler kesildi. Ardından bir patlama ile salon sarsıldı. Jimmy yerinden fırladı. Dikiz deliğini örten kanadı çekti, ardından da de la Troville'e, "Bu kapıyı açın!" diye bağırdı.

Bölüğün komutanı kulağına gelen dövüş sesleri arasında adamlarının gitmelerini işaret etti, yerinden yarı sökülmüş kapıyı oynatmak için çok sayıda adamın kuvveti gerekmişti. Sonra yüklendiler ve kapı açıldı, de la Troville ile Jimmy de dışarı fırladılar. Sokaklarda parlak renkli zırhlar giymiş adamlar koşturuyor, her köşe başında moredhel ve goblinlerle savaşıyorlardı. Jimmy, "Tsuraniler!" diye bağırdı. "Vay canına, bu bir Tsurani ordusu!"

“Bu gerçek olabilir mi?” dedi de la Troville.

“Dük Laurie’den onların neye benzediklerini bilecek kadar çok hikaye dinledim. Ufak tefek, ama zorlu adamlar, hepsi de parlak renkli zırhlar giyiyorlar.”

Bir goblin takımı büyük bir Tsurani birliği karşısında gerilerken kalenin önüne döndü, de la Troville de kendi adamlarını dışarı çıkarıp onları arkadan kıstırdı. Jimmy koşarak yanlarından geçerken bir başka güçlü patlama duydu. Geniş bir caddenin aşağısında, siper olarak kullanılan bir yığın dumanı tüten fıçı ile devrik bir arabanın önünde kara cüppeli bir büyücünün durduğunu görebiliyordu. Büyücü çağırma büyüsüne başladı. Bir an sonra ellerinden fırlayan ağır, dönen bir enerji topu, Jimmy’nin görüş alanının dışında bir hedefe çarparak uzaklarda patladı.

Ardından dörtnala gelen bir atlı bölüğü göründü ve Jimmy Landreth sancağını tanıdı. Onlarla birlikte Kulgan, Meecham ve iki kara cüppeli büyücü de geliyorlardı. Atlarını dizginlediler ve Kulgan o tıknazlıkta biri için hayli atik bir hareketle atından indi. Yaklaştığı zaman Jimmy, “Kulgan! Herhalde hayatta kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemişimdir,” dedi.

Hochopepa, “Zamanında gelebildik mi?” diye sordu. Jimmy kara cüppeli adamı daha önce hiç görmemişti, ama Kulgan ile birlikte geldiğine göre, önemli biri olmalıydı. “Bilmiyorum. Arutha birkaç saat önce Pug, Macros ve Tomas ile hatta Galain’in Bas-Tyralıya verdiği rapora inanırsan yanlarında bir de ejderha ile kayboldu. Guy ile Amos Trask de buralarda bir yerdeler.” Uzaktaki bir dövüşü göstererek, “Du Masigny ile diğerleri de o civardalar sanırım,” dedi. Dehşet ve bitkinlikten büyümüş gözleriyle etrafa bakındı. Sesi uzun zamandır bastırdığı duyguların etkisiyle boğuklaşıp, adeta çılgınca bir tona büründü. “Kimlerin sağ kaldığını bilmiyorum.”

Kulgan elini Jimmy’nin omuzuna koyunca delikanlının yığılıp kalmak üzere olduğunu fark etti. “Her şey yolunda,” dedi. Hochopepa ile Elgahar’a bakarak, “İçeri baksanız iyi olur,” dedi. “Bu savaşın henüz gerçekten sona erdiğini sanmıyorum.”

Jimmy, “Bütün o Kara Kardeşler neredeler?” dedi. “Daha... birkaç dakika önce binlercesi buradaydı.”

Kulgan delikanlıyı uzaklaştırırken iki kara cüppeli büyücü bir takım Tsurani askerine, hâlâ dövüş sesleri gelen kalenin içine kadar kendileriyle gelmelerini emrettiler. Yeşil cüppeli büyücü Jimmy’ye, “Düşman’ın bu dünyada ortaya çıkmasından öylesine korkuyorlardı ki, Meclis’ten on

büyücü bize katıldılar, İmparator da ordusunun bir kısmını gönderdi," dedi. "Yıldızlimanı'ndaki kapı ile şehrin bir milden daha az ilerisinde, ama Murmandamus'un ordusunun görüşünden uzak bir yer arasında bir geçit yarattık. Üç bin Tsurani ve Landreth ile Shamata'dan gelen bin beş yüz atlı ile buraya yürüdük, dahası da geliyor."

Jimmy oturdu, "Üç bin mi? Bin beş yüz mü? Bundan mı kaçtılar yani?"

Kulgan yanma oturdu. "Ve büyülerine karşı koyamadıkları Kara Cüppeliler'den. Ve Martin'in Yabon'dan gelen dört bin kişilik güçlü bir orduyla kuzeybatıda, bir saat bile uzakta olmadığı haberinden. Ve eminim gözcüleri güneybatıda Malac Geçidi'nden gelen askerlerle yanlarındaki Karaavlak'tan gelenlerin ve hemen arkalarında da Krondor'dan gelen Gardan'ın alaylarının kaldırdıkları toz bulutunu görmüşlerdir. Ve tümü de kuzeydoğuda Kuzeyreisi'nin sancaklarını görebiliyorlar; doğudan da Kral ordusuyla geliyor, en fazla bir iki günlük mesafede. Etrafları sarıldı Jimmy ve bunun farkındalar." Kulgan'ın sesi düşünceli bir tona büründü. "Ve bir şey onları zaten rahatsız etmişti, zira biz daha yaklaşırken Kara Kardeşler gruplar halinde şehri terk ediyor, Kuytuorman'a doğru kaçıyorlardı. En az üç ya da dört bin tanesi saldırıyı zaten bırakmış gibiydi. Kapı ile burası arasındakilerin çoğu da düzensizdi, hatta bazıları birbirlerine girmişti, gruplar kendi aralarında dövüşüyorlardı. Tam zafer anında saldırıya engel olan bir şey olmuş."

O sırada hızla savaş seslerinin geldiği yöne doğru koşan bir Keshli köpek asker müfrezesi göründü. Jimmy büyücüye baktı ve yanaklarından gözyaşları süzülerek kahkahalar atmaya başladı. "Demek Hazara-Han da oynamaya geldi ha?"

Kulgan gülümsedi. "Ne tesadüf ki, o da Shamata yakınında kamp kurmuş. Katala'nın garnizonla birlikte Yıldızlimanı'na gelme mesajı ulaştığında Shamata valisiyle akşam yemeği yiyor olmasının bir rastlantı olduğunu söylüyor. Ve tabii birkaç gözlemci getirmek için valiyi ikna edebilmesi ve adamlarının bir saat içinde yola çıkmaya hazır olmaları da bir rastlantı."

"Kaç gözlemci?"

"Beş yüz, hepsi de tepeden tırnağa silahlı."

"Arutha Abdur'a bir İmparatorluk İstihbarat Müfrezesi olduğunu itiraf ettiremezse, mutsuz biri olarak ölecek."

Kulgan, “Ama anlayamadığım şey, Yıldızlimanı’nda olan biteni nereden biliyor?” dedi.

Jimmy içten bir neşeyle dolu bir kahkaha attı. Akmaya başlayan burnun silerek gülümsedi. “Şaka ediyorsun herhalde. Büyücülerinizin yarısı Keshli.” İç çekip arkasına yaslandı. “Ama daha fazlası da olmalı, değil mi?” Gözlerini kapadı ve yüzünden aşağı yine yorgunluk gözyaşları süzüldü.

Kulgan, “Murmandamus’u hâlâ bulamadık,” dedi. Başka Tsurani askerlerinin sokaktan aşağı koştukları yere baktı. “O zamana dek hiçbir şey bitmiş sayılmaz.”

Arutha dışa doğru vahşice bir darbe karşısında eğildi ve bir hamleyle karşılık verdi, ama moredhel geriye sıçradı. Arutha güçlükle nefes alabiliyordu, bu karşılaştığı en kurnaz ve tehlikeli rakipti. İnanılmaz derecede güçlü ve neredeyse Arutha kadar hızlıydı. Murmandamus daha güçsüz bir rakibi zayıf düşürecek olan bir düzine küçük yara almıştı, ama bundan fazla rahatsız olmuyor gibiydi. Arutha bir avantaj sağlayamıyordu, zira savaş ve bu düello onu tükenme noktasına getirmişti. Prens ancak tüm hüneri ve hızı sayesinde hayatta kalabiliyordu. Murmandamus ile mistik bir görev üzerinde çalışan iki efsuncu arasında kalmak zorunda olduğu için dövüşebilme yetisi sınırlıydı. Moredhelin ise böyle bir endişesi yoktu.

Düello bir ritme oturmuş, iki kılıç ustası da birbirlerini tartar olmuşlardı. Artık adeta tekdüze bir şekilde hareket ediyorlardı, her vuruş bir savuşturmayla, her hamle bir yana kaçışla karşılanıyordu. İkisi de ter içinde kalmış, elleri kayganlaşmıştı, yalnızca bitkinlikten homurdanışları duyuluyordu. Dövüş, ilk hata yapanın öleceği noktaya doğru ilerliyordu.

O sırada sol taraftan gelen bir ışıltı odayı doldurdu, Arutha bir an için göz ucuyla baktı ve son anda toparlandı. Ama Murmandamus gözlerini rakibinden ayırmamıştı ve bu anı değerlendirerek alçaktan yaptığı hamleyle Prens’in kaburgalarını sıyırdı. Arutha’nın acıyla nefesi kesildi.

Moredhel Arutha’nın kafasını kesmek üzere gerildi, eli indiği anda ise müthiş bir güçle görünmez bir engele çarptı. Moredhelin gözleri büyürken Arutha sendeleyerek doğrulup hamlesini yaparak Murmandamus’u karnından şişledi. Moredhel boğuk bir sesle uluyarak sendeledi, ardından Arutha’nın kılıcını zayıf parmaklarından çekerek arkaya devrildi.

Arutha yere yığılırken kara giysili iki adam koşup onu yakaladılar. Prens’in başına çöktüler. Arutha’nın görüşü bir bulanıyor, bir düzeliyordu, sonunda oda tekrar sabitleşti. Murmandamus tehditkar bir fısıltıyla

konuşurken moredhelin gülümsediğini gördü. “Ben ölümün ta kendisiyim, Batının Lordu. Ebediyen Karanlığın hizmetkarıyım.” Cılız bir sesle güldü, çenesinden süzülen kanlar ejderha şeklindeki doğum lekesine damlıyordu. “Ben göründüğüm gibi değilim. Beni öldürmekle kendi sonunu getirdin.” Gözlerini kapayıp geriye devrildi, can çekişme hırıltısı odayı doldurdu. Karalar içindeki iki adamın bakışları arasında Murmandamus’un bedeninden tuhaf, keskin bir ses gelmeye başladı. Taşlardaki figür bir anda içine hava doldurulmuş gibi gerilip şişiyordu. Murmandamus’un bedeni tıpkı fazla olgunlaşmış bir bezelye gibi alnından kasıklarına kadar yarıldı ve içinde yeşil pullarla kaplı bir beden belirdi. Yeşil pullu beden, bir zamanlar Murmandamus olan kabuğun içinden patlarcasına fırlayıp yeni yakalanmış bir balık gibi kıvrılarak odanın ortasına atlarken her yere kıvamlı, siyah bir sıvı, kızıl kanlar, et parçaları ve damla damla beyaz irinler saçılmıştı. Bu korkunç sarsıntı sırasında kıpır kıpır, parlak kızıl ve kötücül bir alev belirip salonu çağların çürümüş kokusuyla doldurmuştu. Sonra alev kayboldu ve etraflarındaki evren aralandı.

Macros ile Pug durdukları yerde sendelediler, her nasılsa ikisi de yakınlarındaki dövüşte bir değişiklik olduğunun farkındaydılar. Tüm dikkatlerini evrenler arasındaki yeni doğan gediğin başladığı yere odaklamışlardı. Diğer evrenden gelen her darbeye bir enerji yamasıyla karşılık veriyorlardı. Az önce çarpışma doruk noktasına ulaşmıştı, şimdi ise darbeler zayıflıyordu. Ama tehlike hâlâ vardı, zira Pug ile Macros da bitkin düşmüşlerdi. Evrenler arasındaki gediğin açılmasına engel olmak için kendilerini tam anlamıyla vermeleri gerekiyordu. O sırada akıllarında bir acı patlamasıyla birlikte gümüş bir ses, tiz bir ıslık bir işaret verdi. Bir başka cepheden farklı, beklenmedik bir saldırı olmuş ve Pug buna karşılık verememişti. Korkunç ölümlerle alınıp tutsak edilmiş ve bu an için saklanmış hayatlardan oluşan bir şey, çılgın ve pis kokulu kızıl bir alev gibi dans ederek gediğe doğru süzüldü. Pug’ın dikmiş olduğu engellere çarparak onları parçaladı. Gediği yırtarak açtı ve her nasılsa Pug’ın algısı ile dövüşün dişe diş devam ettiği yer arasına girerek orada olanları algılamasını engelledi. Pug kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. O sırada Macros’un ikaz bağrışı ile bir kez daha dikkatini açık duran gediğe verdi. Pug çılgınca çabalayıp, içindeki derin bir güç kaynağından evrenleri ayıran o parçalanmış dokuyu onaracak enerjiyi çekip çıkardı. Gedik şiddetle

kapandı. Darbe bir kez daha geldi ve Pug zorlukla dayanabildi, ama dayandı. Sonra Macros, Bir şey bu tarafa geçti, diye uyardı.

Bir şey bu tarafa geldi, diye uyardı Ryath.

Tomas ejderhanın sırtından yere atlayıp Hayattaşı'nın arkasında bekledi. Salonda muazzam ve güçlü bir karanlık belirdi, kabusvari bir şey bir şekle bürünüyordu. Sonra doğruldu. Kapkara, şekli ya da tanımı olmayan, ümitsizlik veren bir varlıktı ve bilinçliydi. Hatları bir insanı andırıyordu, ama cüssesi neredeyse Ryath kadardı. Gölge kanatları yayılıp somut, kara bir ışık gibi salonu karanlığa boğdu, başında ise tıpkı bir taç gibi daire şeklinde, aydınlık vermeyen öfkeli, kızıl-turuncu bir ateş yanıyordu.

Tomas Ryath'a, “Bu bir Dehşetlordu!” diye bağırdı. “Dikkat et! O bir ruh çalıcı, bir akıl yiyicidir!”

Ama ejderha öfkeyle gürleyerek, pençeleri ve ateşinin yanı sıra büyüsünü de kullanarak devasa kabus yaratığına saldırdı. Tomas ona doğru hareketlenecek gibi oldu, ama o zaman dilimine bir başka varlık girdi.

Tomas yeniden gölgeye çekilirken değerli taşın ışığına daha önce hiç görmediği, ama en az Pug kadar iyi bildiği biri girdi. Yeni gelen, giderek şiddetlenerek salonu sarsan dövüşten uzaklaştı. Hızlı adımlarla Hayattaşı'na yöneldi.

Tomas gölgelerden çıkıp taşın üzerinde durarak kendini gösterdi. Figür durdu ve öfke dolu bir kükreme duyuldu.

Turuncu-siyah zırhı içinde heybetli duran Kaplanların Lordu Draken-Korin, karşısında anlayamadığı bir manzara bulmuştu. “Hayır!” diye bağırdı Valheru. “Hâlâ yaşıyor olamazsın! “

Tomas konuşurken sesi Ashen-Shugar'ın sesiydi. “Demek işi bitirmeye geldin.”

Geri dönen Ejderha Lordu, salondaki daha büyük dövüşün çığlık ve haykırışları arasında kaybolan bir kaplan kükreyişiyle kara kılıcını çekip atıldı ve Tomas tüm varlığı boyunca ilk kez kendisini gerçekten yok edebilecek güce sahip bir düşmanla karşılaştı.

Murmandamus'un ordusu şehri akın akın terk ederek Kuytuorman'a doğru kaçarken, savaş yavaş yavaş sona eriyordu. Murmandamus'un ortadan kaybolduğu haberi sanki ani bir rüzgarla dağılmışçasına tüm Sethanon'a yayılmıştı. Ardından tüm Kara Katiller, hayatları zırhlarının içinden emilmişçesine oldukları yerde yığıldılar. Buna Tsuranilerle büyücülerin gelişi ve ufukta başka ordular olduğu haberlerinin de eklenmesi

saldırının durmasına, ardından da çekilmelerine neden olmuştu. Şefler birbiri ardına klanlarına savaşı bırakarak çekilmelerini emrediyorlardı. Liderleri buhar olup uçan goblin ve troller öldürülüyor ve hâlâ sayıca üstün olan istilacı ordu sonunda tam bir bozguna uğruyordu.

Jimmy kalenin surları boyunca koşturuyor, ölü ve yaralılar arasında tanıdık birini arıyordu. Merdivenleri hızla çıkarak dövüş meydanını yukarıdan gören sura çıktı ve kan içindeki bir grup Tsurani'nin yolu tuttuklarını gördü. Aralarından sıyrılıp geçti ve Landrethli bir hekimin sura yaslanmış, üstü başı kan içinde iki adamın başında durduğunu gördü. Amos'un böğrüne hâlâ bir ok saplıydı, ama sırıtıyordu. Guy kana bulanmıştı ve başında berbat görünen bir yara vardı. Kesik göz bandının bağını da koparmıştı ve öfke dolu, kıpkırmızı göz boşluğu görünüyordu. Amos güldü, neredeyse nefesi kesilecekti. "Hey evlat. Seni görmek güzel." Surlara bakındı. "Şu küçük tavus kuşlarına da bak." Bir elini zorlukla sallayarak parlak zırhlar içindeki Tsurani askerlerini gösterdi, onlar da anlaşılmaz ifadelerle baktılar. "Bunlar gördüğüm en güzel şeyler değillerse ne olayım."

O sırada aşağıdan bir sürtünme sesi, ardından da ruhlarını ürperten gök gürültüsü gibi bir kükreme duyuldu, korkunç, deli bir ordu bir anda cehennemden kaçıyordu sanki. Jimmy şaşkın bir hayretle bakınınken Tsuranilerin yüzlerinden bile hayret okunuyordu. Bir titreme kaleyi sardı ve duvarlar sarsılmaya başladı. "Bu da ne!" diye bağırdı Jimmy.

"Bilmiyorum, burada kalıp öğrenmeye çalışacak da değilim," dedi Guy. Ayağa kalkması için yardım etmelerini işaret etti ve bir Tsurani savaşçısının uzattığı elini tutarak doğruldu. Bir Tsurani subayına benzeyen birine işaret edince o da adamlarına Amos'u kaldırmalarını emretti. Guy Jimmy'ye, "Her kim sağ kalmışsa kaleyi boşaltmalarını söyle," dedi. O sırada aşağıdaki hareketlilik arttı ve dengesini kaybetti, uluma sesi de yükseliyordu. "Hayır, her kim sağ kalmışsa şehri boşaltmalarını söyle."

Jimmy siperler boyunca koşarak merdivenlere yöneldi.

SONRASI

ODA BİR KEZ DAHA SARSILIP YERİNDEN OYNADI.

Arutha kanayan böğrünü tutarak dinledi. Uzaklardan gelen, insanüstü güçlerin kullanıldığı bir dövüşün sesiydi. Pug ile Macros'un ve yanlarında duran iki kara cüppeli büyücünün yanına gitti. İç çekerek başıyla onlara selam verdi. "Ben Prens Arutha'yım," dedi.

Hochopepa ile Elgahar kendilerini tanıttılar ve Elgahar, "Bu ikisi bir gücü kontrol altında tutmak için çalışıyorlar," dedi. "Onlara yardım etmeliyiz." İki Kara Cüppeli ellerini Macros ile Pug'ın omuzlarına koyarak gözlerini kapadılar. Arutha bir kez daha yalnız olduğunu anladı. Murmandamus'un köşede yığılıp kalmış ürkütücü kabuğuna baktı. Arutha o tarafa doğru gidip kılıcını yılan adamdan çekip çıkardı. Yılan rahibinin yapış yapış kalıntısına bakarak acı acı güldü. Moredhel uluslarının yeniden doğmuş liderleri bir Pantathialı idi! Bu başından beri bir aldatmacaydı -yüzlerce yıllık kehanetten moredheller ile müttefiklerinin birleştirilmesine, Armengar ve Sethanon'a yapılan saldırılara kadar. Pantathialılar Ejderha Lordlarının emri üzerine moredhelleri açıkça kullanmış, Hayattaşı'na ulaşıp onu kullanmak için harcanan canların büyüsünü saklamışlardı. Bütün bu olanlar sırasında moredheller herkesten daha acımasızca kullanılmışlardı. İnanılmaz bir ironiydi bu. Bunu fark etmek Arutha'yı şaşkına çevirmişti, ama öyle yorgundu ki, tek yapabildiği, bu keşfi paylaşacak birini ararcasına odayı öylesine bir kolaçan etmekti. Birdenbire küçük kapının olduğu duvarda bir çatlak açıldı ve yere altınlar, değerli taşlar ve hazineler saçıldı. Arutha onca yorgunluğunun arasında bunun nasıl olduğunu merak etti, zira yıkılan bir duvar sesi duymamıştı.

Arutha kılıcının ucunu indirip diğer büyücülerin yanına döndü. Mahzenden çıkış göremeyince kürsüye oturup ele ele durmuş, hareketsiz büyücüleri izledi. Yarasını inceleyince kanamanın azaldığını gördü. Acı

veriyordu, ama ciddi değildi. Arkasına yaslanıp olabildiğince rahat etti, elinden beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

Ryath'ın kuyruğunun duvarı delmesiyle tuğla ve taşlar ezilip toza dönüştü. Ejderha acı ve öfke dolu tiz çığlıklarla Dehşetlordu'na karşı büyüsünü kullanıyor, diş ve pençeleriyle de onu yaralıyordu. Ama Dehşetlordu muazzam bir güçle mücadele ediyor ve ejderha bedelini ağır ödüyordu.

Tomas kendisini Hayattaşı ile Draken-Korin'in arasında tutarak hamlesini yaptı. Bağıran, kükreyen Valheru Tomas'a yeleğindeki kaplan gibi saldırıyordu. Tomas Gediksavaşı sırasındaki delilik günlerinden beri rakibindeki vahşi gazaba kapılmamıştı. Ama deneyimli bir savaşçıydı ve kendine hakimdi.

Draken-Korin, "Bizi yine inkar edemezsin, Ashen-Shugar," diye bağırdı. "Biz bu dünyanın lordlarıyız. Geri dönmeliyiz."

Tomas savuşturarak kılıcı uzaklaştırdı, sonra uzanarak hamlesini yaptı ve kılıcının bir kıvılcım yağmuruyla Draken-Korin'in zırhına vurup yeleğini yırtmasıyla karşılığını aldı. "Sen geçmiş bir çağın küflü bir kalıntısısın. Öldüğünü anlayacak kadar bile aklı olmayan bir şeysin. Cansız bir gezegeni kazanmak uğruna her şeyi yok edecektin."

Draken-Korin başına doğru kavisli bir hamle yaptı, ama Tomas eğilip kılıcını savurdu ve kılıcının ucu Valheru'yu karnından yaraladı. Draken-Korin sendeleyerek geriledi ve Tomas bir sıçana saldıran bir kedi gibi üzerine atıldı. Kaplanların Lordu'na yağmur gibi an arda darbeler inerken Tomas üstünlüğü ele geçirmişti.

Draken-Korin, "Vazgeçmeyeceğiz," diye bağırarak iki misli bir hiddetle saldırıp Tomas'ı durdurdu, sonra gerilemeye zorladı. Bir anda bir parıltı belirdi ve Draken-Korin'in durduğu yerde Alma-Lodaka belirdi, ama onun saldırısı da daha az şiddetli değildi. "Bizi küçümsüyorsun, Baba-Kocam. Biz tüm Valherularız, sense bir tanesin." Sonra yüz ve beden değişti ve Tomas'ın karşısında bir başka Valheu, ardından da bir başkası göründü. Onlar da hızla değişmeye başladı ve sonunda Tomas'ın karşısında birbirine karışmış çehreler belirdi. Sonra Draken-Korin döndü. "Görüyorsun ya, ben kalabalığım, bir orduyum. Biz gücüz."

"Sen ölüm ve kötülüksün, ama aynı zamanda yalanların babasısın," diye cevap verdi Tomas küçümseyen bir ifadeyle. Bir hamle yaptı ve Draken-Korin zorlukla savuşturabildi. "Irkının gücü sende olsaydı, yenilmem

sadece bir an sürerdi. Şeklini değiştiriyor olabilirsin, ama senin tek bir temsilci, bütünün küçük bir parçası olduğunu, Ejderha Ordusu'nun girebilmesi için geçidi açmak üzere Hayattaşı'nı kullanmak için buraya sızdığını biliyorum."

Draken-Korin'in tek cevabı yeni bir saldırı oldu. Tomas kara kılıcı kendi altın kılıcıyla karşılayıp yana savurdu. Salonun diğer ucunda ejderha ile Dehşetlordu arasındaki mücadele sona ermek üzereydi, zira dövüş sesleri zayıflamış ve seyrek duyuluyordu. Sonra arkasında bir sessizlikle birlikte korkunç bir varlık belirdi.

Tomas Dehşetlordu'nun yaklaştığını hissetti ve Ryath'ın yenildiğini anladı. Ashen-Shugar olarak Dehşetlordu ile daha önce de karşılaşmıştı ve karşısında bir engel olmasa ondan hiç korkusu olmazdı, ama ona dönecek olsa Draken-Korin'i harekete geçmek üzere serbest bırakmış olacak, ilgilenmezse de ona gücünü elinden alma fırsatı verecekti.

Tomas Draken-Korin'in bir sonraki hamlesini kenara doğru savuşturduktan sonra beklenmedik şekilde bir darbe alma riskine girerek üzerine atıldı. Kara çelik uzandı, ama yalnızca beyaz yeleğin altındaki altın zırhı sıyırdı. Kara çelik altın halkaları parçalayıp böğrünü keserken Tomas'ın dişleri acıyla kilitlendi, ama Draken-Korin'in kolunu kavradı. Kolunu çevirip bükerek onunla yerlerini değiştirdi ve Kaplanların Lordu'nu doğruca Dehşetlordu'nun önüne doğru itti.

Dehşetlordu durmaya çalıştı, ama ejderha yenilmeden önce bunun bedelini ağır ödetmişti. Dehşetlordu yaralıydı ve sersemlemişti, darbesi Draken-Korin'e arkadan çarparak onu sarstı. Dehşetlordu'nun hayat emen dokunuşuna karşı bir engel oluşturmamış olan Draken-Korin ıstırapla haykırdı.

Tomas bir hamleyle siyah ve turuncu renkler içindeki Valheru'nun karnını deşerek onu iyice zayıflattı. Draken-Korin sendeleyerek, adeta kendinde olmayan Dehşetlordu'na bir kez daha temas etmek zorunda kaldı, o da onu bir kenara itti. Bu umursamaz hareket Draken-Korin'i Hayattaşı'na doğru savurdu.

Tomas, "Hayır!" diye bağırarak fırladı. Dehşetlordu uzanıp Tomas'ı bir an için yakaladı. Benliğine acı dolarken Tomas kılıcını savurdu ve gece karası yaratığa vurduğu yerden ıslıklar çalan bir kıvılcım yağmuru fışkırdı. Uğuldayarak yankılanan bir çığlıkla onu bıraktı. Tomas hemen yaşamayan yaratığın yüreğini deşip onu sendeleyerek gerileten, ölümcül sayılabilecek

bir yara açtı. Hemen amacını gerçekleştirmeye çalışan Draken-Korin'e döndü.

Draken-Korin tökezledi ve kucaklamak istercesine Hayattaşı'na doğru devrildi. Enerjilerinin tükendiğini hissetmesine rağmen gülüyordu, zira hâlâ sanatlarını kullanarak geçidi açacak ve toplu bilinçlerinin geri kalanının da yaratıldıkları dünyaya dönmelerini sağlayacak kadar zamanı vardı. Bir kez daha bütün olacaktı.

O sırada Tomas müthiş bir sıçrayışla kılıcını iki eliyle, aşağıya doğru tutarak üzerine atıldı ve kalan tüm enerjilerini kullanarak çeliği korkunç, tek bir darbeyle sapladı. Draken-Korin kulakları yutan tiz bir çığlıkla, gerilen bir yay gibi arkaya doğru büküldü. Altın kılıç içinden geçip Hayattaşı'na saplandı.

Sonra rüzgar başladı. Bir yerlerden kuvvetli bir hava akımı belirip, dön bir yandan Hayattaşı'na doğru akmaya başladı. Ölümcül şekilde yaralanmış olan Dehşetlordu esintinin dokunuşuyla titredi, sonra sarsılmaya başladı. Birdenbire dumandan, cisimsiz bir şeye dönüşüp rüzgarla birlikte taşın içine doğru çekildi. Kaplanların Lordu'nun cismi de titredi, sonra Tomas'ın sihirli kılıcından çıkan altın bir ışıltı onu sararken şiddetle sarsıldı. Altın hale titreşmeye başladı ve Draken-Korin de cismi olmaktan çıktı ve Dehşetlordu gibi taşın içinde yitip gitti.

Pug bir darbe yemiş gibi sendeledi ve gedik yırtılarak açıldı, ama diğer taraftan değil. Sanki dev bir el uzanmış ve sihirli engellerini bir kenara itip gediğe uzanmış, bir şeyi çekip çıkarmıştı. Pug Macros'un aklını hissetti ve her nasılsa Hochopepa ile Elgahar'ın da orada olduklarını fark etti. Sonra gedik onlara doğru patladı ve savrularak normal bilinçlerine döndüler.

Oda Tomas'ın etrafında dönüyordu. Birdenbire Macros, Pug, kara cüppeli iki adam ve Arutha da orada belirdiler.

Arkasına bakınca korkunç, dumanlar tüten yaralarıyla bir köşede yığılıp kalmış Ryath'ı gördü. Ejderha ölmüş gibiydi, hâlâ yaşıyorsa bile bu fazla sürmezdi. Öngördüğü gibi kaderini bulmuştu ve Tomas onun unutulmayacağına yemin etti. Onun boylu boyunca uzanmış bedeninin ardındaki Valheru hazine odası, ejderha ile Dehşetlordu arasındaki mücadele sırasında parçalanarak açılmış ve içindeki altın ve değerli taşlar, kitap ve büyülü nesneler yere saçılmıştı.

Arutha ayağa fırlayıp, "Neler oldu?" diye sordu.

Tomas aşağı atlarken, "Sanırım bitmek üzere," dedi.

Tiz uğultulu rüzgarlar kulakları yırtan, korkunç bir güce dönüşürken Macros sendeledi, Pug ile diğerleri de kıpırdandılar. Korkunç bir sarsıntı sesiyle birlikte birdenbire hepsi kulaklarını kapadılar ve odanın tavanı yukarıya doğru patlayarak kadim mahzenin üzerindeki toprağı, kalenin kilerlerini ve alt katlarını parçalayıp, açılan kraterden semaya doğru püskürdü. İki binanın kalıntıları bir tuğla ve taş kaynağı gibi gökyüzüne yükselip, şehrin dışına doğru saçıldı. Yukarılarında, yükseklerde maviliğin içinde gri, kıvılcımlar saçan bir hiçlik açıldı. İçinde ise rengarenk parıltılar görünüyordu.

Pug, Hochopepa ve Elgahar bu sahneyi Büyücüler Şehri'nde. Sınama Kulesi'nde daha önce de görmüşlerdi. Bu, altın köprü zamanında, Kaos Savaşları sırasında uluslar Kelewan'a kaçarlarken görülen Düşman'ın görüntüsüydü. "Bu tarafa geçiyor!" diye bağırdı Hochopepa.

Macros değerli taştan gelen korkunç uğultuyu bastırarak, "Hayattaşı! Çalıştırıldı," diye bağırdı.

Pug aklı karışmış bir halde etrafına bakındı. "Ama hâlâ yaşıyoruz!"

Tomas hâlâ Hayattaşı'na saplı duran altın kılıcını gösterdi. "Draken-Korin'i Hayattaşı'nı kullanamadan öldürdüm. Yalnızca kısmen çalıştı."

Pug kulakları yırtan gürültüde, "Ne olacak?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum." Macros da diğerleri gibi kulaklarını kapadı. Tüm gücüyle, "Bir güç engeline ihtiyacımız var!" diye bağırdı,

Pug ne gerektiğini hemen anlamıştı ve hemen yok olmalarına engel olacak büyüyü yapmaya başladı. "Hocho, Elgahar, yardım edin!"

Etraflarında koruyucu bir engel oluşturacak efsunu okumaya başladı ve diğerleri de ona katıldılar. Ses, Arutha'nın kulaklarını kapatmasının bir faydası olmayacağı kadar yükselmişti; acıyla dişlerini gıcırdatarak bağırma dürtüsünü bastırıyor, büyücülerin efsunlarını bitirip bitiremediklerini merak ediyordu. Hayattaşı'ndan yayılan ışık yoğunlaşıp, kenarlarında gümüş alevler olan kör edici saf bir beyazlığa dönüştü. Korkunç bir yıkım getirmeye hazır görünüyordu. Prens son birkaç saatte olanlar yüzünden bitkinlik ve korkuyla neredeyse uyuşmuştu. Gezegenin ölmesinin nasıl bir şey olacağını düşündü dalgın bir halde. Sonra acıya dayanamayarak bağırmaya başladı...

...o sırada Pug efsunu tamamladı ve oda patladı.

Yerde düzensiz bir sarsıntı, deprem gibi gümbürdeyen bir titreme başladı ve Guy dönüp şehre baktı. Shamata, Landreth ve Tsurani askerleri Sethanon

ve Yüksekşatolularla birlikte kaçıyorlardı. Aralarında goblinler, troller ve birkaç sadık Kara Kardeş de karışmıştı, ama şehirdeki her yaratık benliklerinin özüne işleyen bir dehşetle kıyametin yakın olduğu hissine kapılmış halde kaçarken savaş tamamen unutulmuştu. Karanlık duygular, kara bir korku ve ümitsizlik bir anda her bir canlı yaratığı ele geçirmiş, içlerinde en ufak bir savaşma dürtüsü bırakmamıştı. Her biri yalnızca kendisiyle o müthiş korkunun arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istiyordu.

Sonra boğuk, gümbürdeyen bir titreşim, sürtünmeyi andıran, acı verici bir tınısı olan baş döndürücü bir gürültü başladı. Sesin ulaştığı herkes dizlerinin üzerine çöküverdi. Kendilerini yere bağlayan gücün sanki aniden kaybolmasıyla birlikte mideleri korkunç bir yönsüzlük hissiyle büzülenler kustular. Adeta yukarı yükselirlerken gözler sulanıyor, kulaklar zonkluyordu. Bir an için hepsi kendilerini boşlukta süzülüyormuş gibi hissettiler, sonra adeta dev bir el çarpmışçasına yere yapıştılar. Ardından patlama geldi.

Ayağa kalkmaya çabalayanlar, inanılmaz parlaklıktaki bir ışığın doğruca yukarı yükselmesiyle birlikte bir kez daha yere yapıştılar. Sanki güneş patlamış gibi muazzam enerji akımlarıyla gökyüzüne taş, toprak ve tahta parçaları fışkırıyordu. Sethanon'un üzerinde kızıl bir alev, kör edici bir ışık oluştu ve kısa sürede sönerek gri bir hiçliğe dönüştü. Griliğin içinde enerji girdapları dans ederken beklenmedik bir sessizlik oldu. Sanki semanın dokusu tersyüz oluyormuşçasına gökyüzündeki yarığın kenarları geriye doğru kıvrılarak bir başka evreni ortaya çıkardı. Ejderha Lordlarinın kudreti, enerjisi, yaşamlarının ta kendisi olan renk çağlayanlarının titreşerek aktıkları, adeta son hedefleri ile aralarındaki engeli aşmaya çalıştıkları görülebiliyordu. Ardından bir ses duyuldu.

Şehrin millerce civarındaki her bir canlıyı içlerinden sanki iğnelerle dolu bir rüzgar geçmişçesine delen, inanılmaz şiddette, berrak bir borazan sesi duyuldu. Son ümitsizliğin ıstırabı onları eziyordu. Sethanon civarındaki her canlının aklında bir kez daha dehşetli bir şeyin sesi çınladı ve birdenbire hepsi hayatlarının bir şekilde tanık oldukları şeye bağlı olduğunu anladılar. En çok savaş görmüş askerlere kadar tüm izleyenler paniğe kapıldılar, zira varoluşlarının son anlarını yaşıyorlardı. Ardından tüm gürültü kesildi.

Ürkütücü sessizlikte, gökyüzündeki parlak renklerin içinde bir şey oluştu. Gri hiçlik dışa doğru açılmış, sonunda adeta tüm semayı kaplamıştı; o çılgın

sahnenin ortasında Düşman göründü. Önceleri titreşip kıpırdanarak dünyalar arasındaki geçitten geçmeye çalışan donuk renk lekelerini andırıyordu. Ama geçmeye başladıkça parlak renkli, daha küçük beneklere, somutlaşıp belirsiz şekiller oluşturan akışkan enerji biçimlerine dönüştü. Az sonra yerdekilerin tümü gediğin merkezindeki insan şeklindeki, her biri bir ejderhaya binmiş olan varlıkları teker teker seçebiliyorlardı. Öncekilerin hepsini bastıran bir patlamayla birlikte Ejderha Ordusu gedikten gökyüzüne doğru fırlayıp gürleyerek doğdukları dünyaya girdiler. Birbirlerine mistik bir bağla bağlı olan yüzlerce varlık kadim savaş çığlıklarıyla gedikten akın akın boşanıyorlardı. Parlak renkli ve muhteşem şekilli zırhlarıyla kadim ejderhaların sırtlarındayken korkunç bir güzellikleri, hayret verici güçleri olan muazzam varlıklardılar. Midkemia'nın yüzünden çağlar önce silinmiş inanılmaz canavarlar semada devasa kanatlarını çırpıyorlardı. Kendi yurtlarında soyları tükenmiş olan büyük kara, yeşil ve mavi ejderhalar, soylarının devamı hâlâ yaşayan altın ve bronz yaratıkların yanında uçuyorlardı. Benzerleri yaygın olan kızıllar, Midkemia'da çağlardır görülmemiş gümüş ejderhaların yanında süzülüyorlardı. Zafer anını yaşayıp tadını çıkaran Valheruların yüzleri birer kıvanç maskesiydi. Her biri eşine rastlanmaz bir güç, gözünün gördüğü her şeyin hakimi gibiydi. Onlar gücün ta kendisiydiler. Ortaya çıkmalarıyla birlikte gezegendeki her canlı sanki hayat bağları çekiliyormuşçasına, neredeyse dayanılmaz bir gerginlik hissetmişti.

Sonra en katı dehşet anında, tüm ümitler yitirildiği sırada bir güç yükseldi. Kalenin aşağısındaki kraterin derinliklerinden şehrin üzerine doğru bir enerji akımı fışkırdı ve dengesizce bükülüp kıvrılarak çatıdan çatıya sıçramaya başladı. Kendinden geçmiş, çılgınca bir dansla, giderek büyüyen sıvı alev çemberleri halinde yayılan yeşil bir ateş püskürtmeye başladı. Ardından güçlü, ama kulaklara acı vermeyen, boğuk bir çarpma sesiyle gökyüzüne dev bir toz bulutu yükseldi ve tüm gürültü kesildi.

Bir şey gökyüzündeki kaosa karşılık veriyordu. Görünmüyor, ama hissediliyordu, daha birkaç saniye önce tanık oldukları kara ve kötücül korkuyu reddeden, muazzam boyutlarda bir şeydi. Yaratılışın tüm sevgi ve harikaları bir şarkıya ses vermişçesine yükseldi ve Ejderha Ordusu'na karşı koydu. Yerdeki kraterden bir an öncesinin kızıl ışığına denk bir parlaklıktaki yeşil bir ışık fışkırıp gediğe çarptı. Işık, Ejderha Ordusu'ndan ileri çıkmış olanları sardı ve ışığa dokundukça her biri cisimsiz bir şeye,

geçmiş bir çağın hayaletine, eski bir dönemin bir gölgesine dönüştü. Ejderha Lordları renkli duman bulutlarına, sis ve anılara dönüşüyorlardı. Birbirine zıt ve denk güçler tarafından tutsak edilmiş gibi titreyip dans ediyorlar. Sonra karşı konulmaz bir rüzgar tarafından çekiliyorlarmışçasına bir anda aşağı doğru emiliyorlardı. Binicisiz ejderhalar çığlık çığlığa dönüyorlar, efendilerinin emirleri de olmayınca rüzgardan çılgınca kaçıyorlardı. Dört bir yana dağıldılar. Hayretten donakalmış bir halde izleyenlerin altındaki toprak sarsılıyordu, o rüzgarın sesi hem korkunç, hem de güzeldi, sanki tanrılar bizzat bir ölüm şarkısı bestelemişlerdi. Sonra gökyüzündeki yarık bir anda kayboldu, var olduğuna dair hiçbir iz ya da işaret kalmamıştı. Rüzgar dindi.

Ve sessizlik baş döndürücüydü.

Jimmy etrafına bakındı. Ağladığını, sonra güldüğünü fark etti, sonra yine ağladı. Birdenbire yaşadığı tüm korkuların, çektiği tüm acıların dindiğini hissetti. Birdenbire benliğinin en derin noktasına kadar iyi hissetti kendini. Gezegendeki tüm canlılarla bir bağı olduğunu hissediyordu. Benliğine hayat ve sevgi dolduğunu hissediyordu. Ve biliyordu ki, sonunda kazanmışlardı. Her nasılsa Valherular tam zafer anlarında yenilmiş, mağlup edilmişlerdi. Genç toprak beyi titreyen dizlerinin üzerinde doğruldu, gözyaşları yanaklarından utanmadan süzülürken coşkuyla gülüyordu. Kendisi de aynı anda hem gülen, hem ağlayan bir Tsurani askeriyle kol kola girmiş olduğunu fark etti.

Guy bir kez daha yardımla ayağa kalktı ve etrafındaki manzarayı inceledi. Goblinler, troller ve Kara Kardeşler, yer yer de bir dev sendeleyerek kuzeye doğru kaçıyorlardı, ama peşlerinde kimse yoktu. Krallık askerleri ve Tsuraniler yalnızca şehrin görüntüsünü izliyorlardı, zira artık Sethanon’un üzerinde akıl almaz yeşil bir ışıktan bir kubbe parlıyordu, öyle parlak bir yeşildi ki, berrak bir sonbahar gününde gün ışığında bile görülebiliyordu; öyle güzeldi ki, görenleri ezici bir hayranlık duygusuna boğuyordu. Kubbeyi gören herkesin yüreğinde müthiş bir coşku şarkısı çalıyor, duyulmaktan ziyade hissediliyordu. Her yerde insanlar baktıkları ulvi kusursuzluğun içlerine doldurduğu tarifsiz coşku ile açıkça ağlıyorlardı. Yeşil kubbenin aydınlığı titreşmeye başladı, ama bu etrafından geçen toz bulutları yüzünden olabilirdi. Guy izliyor, gözlerini ondan alamıyordu. Sendeleyerek uzaklaşan goblin ve troller bile değişmişler, adeta içlerindeki tüm savaşma arzusu çekilmişti.

Guy iç çekti ve içindeki coşkunun durulmaya başladığını hissetti, hayatı boyunca böylesine kusursuz bir coşku anını, böylesine muhteşem bir vecd halini bir daha asla yaşayamayacağını anladı. Armand de Sevigny eski dostuna doğru koşturarak geliyordu, hemen arkasında da Martin ve bir cüce vardı. "Guy!" diyerek Tsuranilerden birinin yerine geçip, eski komutan ve dostunu dik tutarak sertçe sarıldı. İki adam birbirlerinin kollarında, hem gülerek hem ağlayarak sallandılar.

Bas-Tyralı usulca, "Nasıl olduysa kazandık," dedi.

Armand başıyla onayladı ve "Arutha?" dedi.

Guy üzüntüyle başını salladı. "O şeyin içinde hiçbir şey sağ kalamazdı. Hiçbir şey."

Martin ile Dolgan bir grup cüce savaşçının başında geldiler. Batı Cücelerinin Kralı Guy ile Armand'ın yanına geldi. Usulca konuştu. "Korkunç ve sonsuz bir güzellik bu." Işık kubbesi şimdi de altıgen yüzlerden oluşuyormuş gibi bir mücevher şeklini alıyordu. Her bir yüz parlıyordu, ama farklı parlaklık oranları kubbeye bir ışıma havası veriyordu. Coşku dalgası gibi kusursuzluk hisleri de azalıyordu, ama ona bakan herkes hâlâ dingin bir hayranlık duyabiliyordu.

Martin gözlerini manzaradan ayırıp, "Arutha" dedi.

Guy, "Bir ejderhanın sırtında gelen üç adamla birlikte orada gözden kayboldu," dedi. "Adlarını elf biliyor."

Karşılarındaki görüntü titreşirken Guy aklını daha dünyevi meselelere vermeye çalıştı. "Tanrılar adına, ne kargaşa. Martin, birkaç adam alıp, yeniden toparlanıp geri dönmeden önce şu Kara Kardeşler'i yurtlarına kadar kovalasan iyi olacak."

Dolgan kuşağındaki keseden sessizce bir pipo çıkardı. "Adamlarım bununla zaten ilgileniyorlar, ama birkaç kişi daha olmasında sakınca yok. Yine de, moredhellerle hizmetkarları için buna ihtiyaç olacağından kuşkuluyum. İşin doğrusu, buradaki kimsenin içinde savaşma arzusu kaldığını sanmıyorum."

O sırada, parlayan yeşil küreye karşı tozların arasında yarı yürüyen, yarı topallayan altı adamın siluetleri belirdi. Kalın bir toz tabakası ile tanınmaz hale gelmiş altılı yaklaşırken Martin ve diğerleri sessizdiler. Şehir kapıları ile izleyenlerin arasındaki mesafenin yarısına geldiklerinde ise Martin, "Arutha!" diye bağırdı.

Arutha ile arkadaşlarına yardım etmek üzere hemen adamlar fırladılar. Her birinin yürümesine yardımcı olmak için iki asker geldi, ama Arutha yalnızca durup kardeşine sarıldı. Martin kolunu kardeşinin omuzuna attı, onu sağ görmenin rahatlığıyla gözyaşlarını saklamadan ağlıyordu. Uzunca bir an sonra birbirlerini bırakarak dönüp şehrin üzerindeki ışık saçan kubbeye baktılar.

Tüm hayat ve sevgiyle uyum içinde olma duygusu, muhteşem bir ulvi kusursuzluk hissi üzerlerine birdenbire yeniden çöktü. Sonra kayboldu.

Kubbenin yeşil ışıkları gözden kayboldu ve toz çökmeye başladı.

Macros kaba, çatlak bir sesle konuştu. “Nihayet bitti.”

Lyam kampta dolaşıyor, Yüksekşato ve Sethanon’da savaşanlardan geriye kalan harap haldeki kalıntıları inceliyordu. Çarpışmada aldığı yara ve darbeler hâlâ iyileşmemiş olan Arutha yanında yürüyordu. Kral, “Akıl almaz bir hikaye,” dedi. “Ancak gözlerimin önünde kanıtı olduğu için inanabiliyorum.”

Arutha, “Ben bunu yaşadım ve gördüklerime hâlâ inanamıyorum,” dedi.

Lyam etrafına bakındı. “Yine de söylediklerine bakılırsa, görülecek bir şey kaldığı için şanslıyız. Sanırım şükretmemiz için çok neden var.” İç çekti. “Biliyor musun, çocukken Kral olmanın müthiş bir şey olduğuna yemin edebilirdim.” Düşünceli bir ifadeyle Arutha’ya baktı. “Tabii sen ve Martin kadar akıllı olduğuma da.” Acı bir gülümsemeyle, “Ama Martin’in yaptığı gibi taç üzerindeki hakkımdan feragat etmeyişim, öyle olmadığımın kanıtı.

“Her yer karmakarışık. Hazara-Han ortalıkta dolanıp, Krallık’taki soyluların yarısıyla çene çalıyor, kumsaldan deniz kabuğu toplar gibi devlet sırlarını topluyor, hiç kuşkusuz. Gedik de yeniden açıldı, İmparator ile iletişime geçip esir takası yapabilir miyim diye bakmam gerek. Tabii hepsini özgür bıraktığımız için elimizde esir yok, Kasumi ile Hokanu da esirleri para karşılığı geri almamız gerektiğini söylüyorlar, bu da vergileri yükseltmek demek. Ayrıca her yöne dağılmış, diledikleri yere inebilecek -acıktıkları zaman- yüz, belki daha da fazla ejderha var, bazıları bu dünyada çağlardır görülmemiş. Tabii bir de harabeye dönmüş bütün bir şehir -”

Arutha, “Bir de diğer olasılığı düşün,” dedi.

“Ama bu da yetmezmiş gibi, bana uğraşmam için Bas-Tyralıyı teslim ettin ve söylediklerine bakılırsa, bir kahraman olması da cabası. Krallık’taki lordların yarısı bir ağaç bulup onu asmamı istiyorlar, diğer yarısı ise bunu

yapmalarını söyleyecek olursam beni asmaya hazırlar.” Kardeşini kuşkucu bir gözle süzdü. “Aslında Martin taçtan feragat ettiğinde durumu fark edip tacı sana bırakmalıydım. İyi bir maaş verirsen bunu hâlâ yapabilirim.” Daha fazla sorumluluk almayı düşünmek bile Arutha’nın ciddileşip somurtmasına neden olmuştu. Martin bağırarak onları selamlarken Lyam etrafına bakındı. “Her neyse,” dedi Arutha’ya, “sanırım şu son mesele hakkında ne yapacağımı biliyorum.” Lyam el salladı ve Martin hemen yanlarına geldi. “Kadını buldun mu?”

Crydee Dükü sırıttı. “Evet, yarım gün arkamdan yürüyerek buraya kadar gelen Tyr-Soglu bir yedek kuvvet grubuyla birlikteymiş, hani şu Kasumi’nin LaMut’luları ve Dolgan’ın cüceleri ile birlikte gelenlerle.”

Lyam geldiğinden beri bir buçuk gündür Arutha ile birlikte savaş alanını dolaşıyordu. Rillanon’dan Salador’a esen rüzgarlar aleyhlerinde olduğu için savaş meydanına en son gelen onun ordusu olmuştu. Başparmağıyla arkasını işaret ederek köşk çadırının yanında, Krallık soylularının toplandıkları yeri gösterdi. “Eh,” dedi, “hepsi de bizim artık bildiklerimizi bilmek için ölüyorlardır.”

Arutha Martin’e, “Karar verdiniz mi?” diye sordu. Prens tüm geceyi Lyam, Pug, Tomas, Macros ve Laurie ile toplantıda geçirmiş -Martin ise Briana’yı bulmak için kampı taramıştı- ve artık Murmandamus tehdidi bertaraf edildiğine göre, birçok meselenin nasıl çözüleceğini tartışmışlardı.

Martin oldukça neşeli görünüyordu. “Evet, en kısa zamanda evleneceğiz. Şehirden gelen mülteciler arasında herhangi bir dinin rahibi varsa, hemen yarın.”

Lyam, “Bana kalırsa bir tür resmi evlilik uğruna tutkunu bir süre dizginlemen gerekecek,” dedi. Martin’in ifadesi ciddileşir gibi oldu. Lyam bir kahkaha patlattı. “Vay canına, işte şimdi tıpkı ona benzedin!” diyerek Arutha’yı gösterdi. Kral birdenbire kardeşlerine karşı derin bir sevgi hissetmişti ve kollarını onların boyunlarına doladı. Onlara sımsıkı sarılarak, duygularının etkisiyle boğuklaşmış bir sesle konuştu. “İkinizle de çok gurur duyuyorum. Biliyorum ki, Babam da duyardı.” Uzun bir an boyunca üçü öylece kol kola durdular. Lyam daha neşeli bir sesle, “Gelin, Krallığımıza yeniden biraz düzen getirelim,” dedi. “Sonra kutlama yapabiliriz. Eğer bizim de bunun için bir nedenimiz yoksa kimsenin yoktur.” Şakacı bir itişle onları köşk çadırına sokarken üçü de gülüyorlardı.

Lyam kardeşleriyle girerken Pug onları izliyordu. Macros Kulgan'ın yanında asasına dayanmış duruyordu, Yıldızlimanı ve Meclis'ten gelen diğer büyücüler de arkalarında toplanmışlardı. Katala kocasına sarılmış, onu bırakmak istemiyor gibiydi, William ile Gamina da onu cüppesinden tutmuşlardı. Pug kızın saçlarını okşadı, uzakta olduğu sırada bir kız evlat sahibi olduğuna seviniyordu.

Kasumi bir köşede küçük kardeşi ile konuşuyordu. Üç yıldır ilk kez bir araya gelmişlerdi. Meclis'in Kara Cüppelileri geldiklerinde onlara yardım etmek üzere gönderilenler Hokanu ile İmparator'a en sadık olan askerleri olmuşlardı. Günün erken saatlerinde Lyam her iki Shinzawai ile de görüşmüştü, zira söylediği gibi, dünyalar arasındaki gediğin dönmesi bazı zorluklara yol açmıştı.

Laurie ile Baru da elini Briana'nın beline dolamış olan Martin'in yanına geldiler. Shigga adlı kızıl saçlı savaşçı da arkalarında mızrağına dayanmış duruyor, konuşulanları anlayamasa da, olanları sessizce izliyordu. Armengar'dan kurtulan diğerleri gibi onlar da Briana'nın yanında, Yabonlu Vandros'un ordusu ile birlikte gelmişlerdi. Armengarlı askerlerin çoğu cücelerle birlikte Murmandamus'un ordusunu kuzeye sürmeye gitmişleri. Onların yanında Dolgan ile Galain izliyorlardı, cüce bir gün bile yaşlanmamış gibiydi. Batı cücelerinin tahtına oturduğunun tek alameti, kuşağında asılı duran Tholin'in Şahmerdanı idi, Onun dışında tamamen Pug'ın onu Gri Kule Dağlarının altındaki madenlerde cesaretlerini gösterdikleri günlerden hatırladığı gibi görünüyordu. Çadırın diğer ucundan Pug'ı izleyerek ona gülümseyip el salladı.

Lyam elini kaldırdı. "Geldiğimizden beri bize çok şey anlatıldı, muhteşem cesaret ve kahramanlık öyküleri, görev ve fedakarlık hikayeleri. Buradaki patlama ile bazı meseleler çözülmüş oldu. Birçoğunuzla konuştuk, fikir alışverişinde bulunduk ve şimdi yapılacak bazı beyanlarımız var. Öncelikle, Armengar şehri halkı ulusumuz için yabancı da olsalar, Yabonlu halkımızın kardeşleri. Onlara geri dönmüş kardeşlerimiz olarak kucak açıyor ve akrabalarının yanında bir yer öneriyoruz. Kendilerini Krallık vatandaşı sayabilirler. İçlerinden kuzeye dönüp tekrar o topraklara yerleşmek isteyecekler olursa, onlara elimizden gelen her yardımı yapacağız, ama burada kalmalarını ümit ediyoruz.

"Ayrıca Kral Dolgan ve tebaasına da tam zamanında yaptıkları yardımlar için en içten teşekkürlerimizi sunuyoruz. Elf Galain'e de kardeşimizi

korumaktaki istekliliği için teşekkür ediyorum. Ve şu bilinsin ki, lordlarımız Krondor Prensi ile Crydee ve Salador Dükleri, Krallığımıza değeri hiçbir şekilde ölçülemeyecek yardımlarda bulunmuşlardır ve tacımız onlara borçludur. Hiçbir kral tebaasından onların kendi azalarıyla verdiklerinden fazlasını isteyemez.” Ardından Lyam Arutha, Laurie ve Martin için kendi öncülüğünde bir tezahürat başlattı. Köşk çadırı toplanmış soyluların tezahüratlarıyla çınlıyordu. “Şimdi LaMut Kontu Kasumi ile kardeşi Shinzawailerden Hokanu yaklaşsınlar.”

İki Tsurani karşısına gelince Lyam, “Kasumi, öncelikle kardeşine, onun aracılığıyla da İmparator ve askerlerine, ulusumuzu bu korkunç tehlikeden kurtarmadaki cömert ve kahramanca yardımları için sonsuz minnettarlığımızı ilet,” dedi.

Pug omzunda bir el hissetti ve dönünce Macros’nu başını eğerek işaret ettiğini gördü. Katala’yı öpüp, “Birazdan dönerim,” diye fısıldadı.

Katala başıyla onaylayıp çocuklarına sarıldı, kocasının bu defa bunu sadece söylemekle kalmayacağını biliyordu. Macros Tomas ile Pug’ı alıp biraz uzaklaştırırken onları izledi.

Lyam, “Yol açıldığına göre biz de LaMut garnizonundakilerden yurtlarına dönmek isteyenlere bunun için izin veriyor, bize olan vasallıklarından azat ediyoruz,” dedi.

Kasumi başını eğdi. “Efendim, size sevinerek bildiririm ki, adamların çoğu kalmayı yeğliyorlar, cömertliğiniz karşısında müteşekkir olmakla birlikte artık Krallık halkından olduklarım, eşleri, aileleri ve bağları olduğunu söylüyorlar. Ben de kalacağım.”

“Memnun olduk, Kasumi. Çok memnun olduk.”

İkisi çekildiler ve Lyam, “Şimdi Armand de Sevigny, Baldwin de la Troville ve Anthony du Masigny öne çıksınlar,” dedi.

Üç adam gelip selam verdiler. Lyam, “Diz çökün,” dedi ve üçü de Krallarının karşısında diz çöktüler.

“Anthony du Masigny, kuzeye gönderildiğinde senden alınmış olan unvanlarını ve Calry Baronluğu’ndaki topraklarım şu andan itibaren sana geri iade ediyor, bunlara eskiden Baldwin de la Troville’e ait olan unvan ve toprakları da ekliyoruz. Hizmetinden memnunuz. Baldwin de la Troville, sana ihtiyacımız var. Senin olan Marlsbourough Toprak Beyliği makamını du Masigny’ye verdiğimiz için, sana bir başkasını bulduk. Yüksekşato’daki karakolumuzun komutanlığı görevini kabul ediyor musun?”

De la Troville, “Evet majesteleri,” dedi, “ama kralımız kabul ederse arada bir güneyde kışlamak isterim.”

Kalabalıktan bir kahkaha yükseldi ve Lyam, “Kabul edildi, zira sana eskiden Armand de Sevigny’ye ait olan unvanları da veriyoruz,” dedi. “Kalkın, Yüksekşato ve Gyldenholt Baronu Baldwin.” Armand de Sevigny’ye bakarak, “Senin için planlarımız var, dostum,” dedi. “Eski Bas-Tyra Dükü getirilsin.” Kral’ın rengini giymiş muhafızlar, köşk çadırı içinde Amos Trask ile birlikte nekahet dönemini geçiren Bas-Tyralı Guy’ı yarı taşıyarak, yarı ona eşlik ederek getirdiler. Guy diz çökmüş Armand’ın yanında durunca Kral, “Bas-Tyralı Guy, hain ilan edilip sürüldün, ülkene dönecek olursan öldürülecektin,” dedi. “Anladığımız kadarıyla dönme konusunda fazla seçeneğin de yokmuş.” Göz ucuyla acı acı gülümseyen Arutha’ya baktı. “Şu andan itibaren sürgün emrini feshediyoruz. Unvan meselesine, gelince. Bas-Tyra Düklüğü makamını, kardeşimiz Arutha’nın en uygun gördüğü kişiye veriyoruz. Armand de Sevigny, seni şu andan itibaren tüm hak ve sorumlulukları dahil olmak üzere Bas-Tyra Dukalığı Lordluğu makamına atıyoruz. Kalkın, Dük Armand de Sevigny.”

Lyam bakışlarını Guy’a çevirdi. “Aileden kalma makamın olmasa bile, seni boş bırakacak değiliz. Diz çok.” Armand Guy’ın diz çökmesine yardım etti. “Bas-Tyralı Guy, seni dışlamış olmasına rağmen ülkenin selameti için gösterdiğin çaba ve hem Armengar’ın, hem de bu Krallık’ın savunmasındaki cesaretin nedeniyle, sana Kral’ın Baş Danışmanlığı makamını teklif ediyoruz. Kabul ediyor musun?”

Guy’ın tek gözü büyüdü, sonra bir kahkaha attı. “Bu büyük bir jest, Lyam. Babamın kemikleri sızlayacak. Evet, kabul ediyorum.”

Kral babasını hatırlayınca başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Hayır, bizce anlayacaktır. Kalkın, Rillanon Dükü Guy.”

Sonra Lyam, “Hadatilerden Baru,” dedi. Baru Laurie, Martin ve Briana’nın yanından kalkıp Kralının karşısında diz çöktü. “Hem moredhel Murad’ı öldürürken, hem de Murmandamus’un istilasını haber vermek için kardeşimiz Martin ve Laurie ile birlikte dağları aşarken gösterdiğin cesaretine diyecek yok. Uzun uzun ve derin derin düşünmemize rağmen, sana önerecek bir ödül bulamadık. Hizmetinden memnuniyetimizi göstermek için ne yapabiliriz?”

Baru, “Majesteleri, bir ödül istemiyorum,” dedi. “Yabon’a halkımdan birçok kişi geldi ve ben onların yanma yerleşmek istiyorum, izin verirseniz

tabii.”

Lyam, “O halde şükranlarımızla git, halkının yerleşimini kolaylaştırmak için gücümüz dahilinde bir şeye ihtiyaç duyacak olursan da istemen yeterli olacaktır.”

Baru doğruldu ve hepsi de gülümseyen arkadaşlarının yanına döndü. Yeni bir yurt ve hayatta bir amaç bulmuştu.

Diğer ödüller de verildi ve saray işlerine devam edildi. Arutha uzak duruyor, Anita’nın da yanında olmasını diliyor, ama ondan yalnızca birkaç gün uzakta olduğunu biliyordu. Az ileride Macros’un Pug ve Tomas ile konuştuğunu gördü. Üç figür bir gölgede dururlarken gün sona eriyor, akşam hızla çöküyordu. Arutha yorgunlukla içini çekti ve bu defa neyin peşinde olduklarını düşündü.

Macros “O halde anlıyorsun,” dedi.

Pug, “Evet,” dedi, “ama bu yine de kolay değil.” Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Büyücü ile birleştiklerinde edindiği tüm bilgiler aklındaydı. Artık Macros’un güç açısından dengi idi, bilgi açısından ise dengi olmaya yakındı. Ama büyücünün varlığını özleyecekti, artık kaderini biliyordu.

“Her şeyin sonu gelir, Pug. Artık benim de bu dünyadaki zamanımın sonu geldi. Valheruların varlığının sona ermesiyle güçlerim tamamen geri döndü. Başka bir şeye başlayacağım. Gathis bana katılacak, adamdaki diğerlerine ise bakılacak, yani burada artık bir vazifem kalmadı. Ben ilerlemek, sense burada kalmak zorundasın. Tavsiyede bulunulacak krallar, eğitilecek çocuklar, tartışılacak ihtiyarlar, engellenecek savaşlar, savaşılacak savaşlar olacak.” İç çekti, bir kez daha son bir kurtuluş diliyor gibiydi. Sonra sesi neşelendi. “Yine de, bu asla sıkıcı değil. Asla. Kral’ın burada ne yaptığımızı bildiğinden de emin ol.” Tomas’a baktı. İnsandan dönme Valheru son dövüşten beri biraz farklı görünüyordu, Macros yumuşak bir sesle konuştu. “Tomas, eldarların Elvardein’de kendi kendilerine gittikleri sürgün sona eriyor ve nihayet yurtlarına dönüyorlar. Elvandar’ın gerçekten var olduğunu artık bildiklerine göre, glamredhellerin çoğu sizi arıyor olacaklar, ayrıca Dönmüşlerin sayısında da bir artış olacağını sanıyorum. Valheruların etkisi engellendiğine göre, Karanlık Yol’un cazibesi de zayıflayacaktır. En azından öyle umabiliriz. Kendi içine de bak, Tomas, zira sanıyorum ki, Ashen-Shugar’ın kardeşleriyle birlikte güçlerinin çoğunun da gittiğini göreceksin. Hâlâ ölümlüler arasında en güçlü olanlardan birisin,

ama yerinde olsam artık ejderhalara hükmetmeye çalışmazdım. Seni çok şaşırtabilirler.”

Tomas, “Son defasında... değiştiğimi hissettim,” dedi. Draken-Korin ile dövüşünden beri durgunlaşmıştı. “Yine ölümlü mü oldum?”

Macros başıyla onayladı. “Hep öyleydin zaten. Valheruların gücü seni değiştirdi ve bu değişiklik eski haline dönmeyecek, ama sen asla ölümsüz olmadın. Buna yakındın, hepsi bu. Ama endişelenme, Valheru mirasının büyük bir kısmı hâlâ sende. Kraliçe’nin yanında uzun bir ömür süreceksin, en azından kaderin elflere izin verdiği kadar.” Tomas bu sözler üzerine rahatlamıştı.

“İkiniz de gözlerinizi dört açın, zira Pantathialılar bu hileyi planlayıp uygulamak için yüzyıllarını verdiler. Akıl almaz derecede ayrıntılı bir plandı. Murmandamus rolü yapana verilen güçler ise basit hokkabaz gözbağcılıkları değildi. O bir güçtü. Böyle birini yaratmak ve moredheller gibi karanlık bir ırkı yüreğinden yakalayıp idare etmek için çok şey gerekir. Uzay ve zaman engellerinin ötesindeki Valheru etkisi olmadan yılan adamlar da belki tıpkı diğerleri gibi zeki bir ırk olabilirler.” Uzaklara daldı. “Belki de olamazlar. Onlara karşı tetikte olun.”

Pug ağır ağır konuştu, “Macros... sonuna doğru kaybettiğimizden emindim.”

Macros gizemli bir ifadeyle gülümsedi. “Ben de öyle. Belki Tomas’ın kılıç darbesi, Valheru’nun Hayattaşı’nı kullanışının sonuç vermesine engel olmuştur. Bilemiyorum. Gedik açıldı ve Ejderha Ordusu’nun girmesine izin verildi, ama...” Yaşlı büyücünün gözleri derin bir duyguyla ışıdı. “Anlayamadığım bir şekilde şu ya da bu mucize son anda müdahale etti.” Bakışlarını indirdi. “Sanki hayatın özü, bu dünyada yaşayan her şeyin ruhları Valheruları reddetti. Hayattaşı’nın gücü bize yardım etti, onlara değil. Zaten son anda ondan güç aldım. Ejderha Ordusu’nu ve Dehşetlordu’nu yakalayıp gediği kapatan da oydu. Hepimizi koruyan, hayatlarımızı kurtaran da oydu.” Gülümsedi. “Hayattaşı hakkında öğrenebileceğiniz her şeyi dikkatle öğrenmeye çalışmalısınız. Tüm tahminlerimizin ötesinde bir harika o.”

Macros bir süre suskunlaştı, sonra Pug’a baktı. “Tuhaf bir şekilde benim için bir oğul gibisin, çağlardır bunu söyleyebileceğim herkesten daha fazla. En azından benim veliahttım ve Midkemia’ya geldiğimden beri topladığım tüm büyü ilimlerinin koruyucususun. Adamda tuttuğum o son bir kutu kitap

ye parşömen yakında Yıldızlimanı’na gelecek. Orada olanları gözden geçirene dek bu gerçeği Kulgan ile Hochopepa’dan saklamanı öneririm. Bir kısmını bu dünyada senin ve alışılmadık görevimizde seni izleyeceklerin dışında kimse görmemeli. Etrafındakileri iyi eğit, Pug. Onları güçlü kıl, ama aynı zamanda sevgi dolu, cömert erkek ve kadınlar olmalarını da sağla.” Büyüyüp erkek olmuş iki çocuğa, bir dünyayı ve daha fazlasını kurtarmak için on iki yıl önce yoğurmaya başladığı Crydeeli dostlarına bakarken duraksadı. Sonunda, “İkinizi de kullandım, bazen pek de nazik olmayan şekillerde,” dedi. “Ama sonunda bunun gerekli olduğu anlaşıldı. Kazandıklarınızın, katlandığınız tüm acılara değdiğini düşünmek istiyorum. Çocukluk düşlerinizin çok ötesinde şeyleri başardınız. Midkemia artık size emanet. Tüm dualarım sizinle.” Islak, ışıldayan gözlerle ve sesinde alışılmadık bir buğuyla usulca, “Hoşça kalın ve teşekkürler,” dedi. Geriledi, sonra döndü. Ne Pug’ın, ne de Tomas’ın veda etmeye dilleri varmıyordu. Macros batıya, günbatımına doğru yürümeye başladı. Onlardan uzaklaşmakla kalmamış, ilk adımıyla birlikte daha az cismi olmuştu sanki. Her adımda biraz daha cisimsiz, daha saydam olmaya başladı, az sonra sis gibi, daha sonra ise sisten de hafif olmuştu. Sonra kayboldu.

Gidişini izleyip, bir süre hiçbir şey söylemediler. Sonra Tomas, “Sence hiç huzur bulabilecek mi?” diye merak etti.

“Bilmiyorum,” dedi Pug. “Belki bir gün Kutlu Ada’sını bulur.”

Bir süre daha suskun kaldılar. Ardından Kral’ın köşk çadırına döndüler.

Kutlamalar tüm hızıyla sürüyordu. Martin ve Briana evlenme planlarını açıklamışlar, doğal olarak herkes de sevinmişti. Artık herkes coşkuyla hayatı ve kurtulmuş olmalarını kutlayıp, yaşamanın tadını çıkarırken, Arutha, Lyam, Tomas ve Pug ise bir zamanlar Sethanon olan harabede ilerliyorlardı. Halk daha az zarar görmüş olan batı kanadına yerleştirilmişti, ama uzaktaydılar. Yine de kimseye görünmemek için ihtiyatla hareket ediyorlardı.

Tomas onları yerdeki geniş bir yarıktan geçirip, kalenin kalıntılarının altındaki bir mağara ağzı olduğunu anladıkları bir yere çıkardı. “Burada,” dedi Tomas, “aşağıdaki odaya, kadim şehrin merkezine çıkan bir çatlak oluştu. Bastığınız yere dikkat edin.”

Pug’ın büyü sanatlarının eseri olan loş bir ışıkla görerek yavaşça indiler, az sonra odaya girmişlerdi. Pug elini salladı ve daha parlak bir ışık yayıldı.

Tomas Kral'a ilerlemesini işaret etti.. Gölgelerin arasından cüppeli figürler belirdi ve Arutha kılıcını çekti.

Karanlıkta bir kadın sesi duyuldu. "Kılıcını yerine koy, Krallık'ın Prensi."

Tomas başıyla onayladı ve Arutha mistik kılıcını kınına soktu. Karanlıktan muazzam bir figür çıkageldi, üzeri mücevherlerle kaplıydı ve sayısız yüzeyde dans eden ışıkla ışıl ısıldı. Bu bir ejderhaydı, ama böylesini kimse görmemişti, zira bir zamanlar altın olan pulların yerinde binlerce mücevher parlıyordu. Devasa şekil her hareketiyle baş döndürücü güzellikte bir gökkuşağına bürünüyordu.

"Kimsin sen?" diye sakince sordu Kral.

Ejderhanın ağzından çıkan yumuşak ses, "Ben Aal Kahini'yim," dedi.

"Bir pazarlık yaptık," dedi Pug. "Ona uygun bir beden bulmamız gerekiyordu."

Tomas, "Dehşetlordu Ryath'ın aklını yok etmiş, ruhunu almıştı. Bedeni hâlâ yaşıyordu, ama ciddi şekilde yaralanmıştı ve ölmek üzereydi. Macros zarar görmüş pullarının yerine Hayattaşı'nın nadir bir özelliğini kullanarak buradaki mücevherlerden yenilerini yaptı ve onu iyileştirdi. Geri kazandığı sanatları sayesinde Kahin ile hizmetkarlarını buraya getirdi. Kahin artık boşalmış aklın içinde yaşıyor."

"Vasat olmanın çok üzerinde bir beden," dedi Kahin. "Yüzyıllarca yaşayacak. Üstelik birçok gücü var."

"Ayrıca," diye ekledi Pug, "Hayattaşı'nı ebediyen koruyacak. Zira kimse onu kurcalamaya kalkışacak olursa, gezegendeki herkesle birlikte o da helak olacak. Pantathialıları bulup onlarla başa çıkmanın bir yolunu bulana dek, Valheruların geri çağırılması riski hâlâ var."

Lyam Hayattaşı'na baktı. Soluk yeşil mücevher yumuşak bir parıltı saçıyor, sıcak bir iç ışıkla titriyordu sanki. Ortasından altın bir kılıç çıkıyordu. "Bunun Ejderha Lordlannı yok mu ettiğini, yoksa onları yalnızca tutsak mı ettiğini bilmiyoruz," dedi Pug. "Macros'dan öğrendiğim büyüler bile onun tüm sırlarını çözemeyebilir. Tomas'ın kılıcını çıkarmaya da korkuyoruz, zira bunun hiç bir zararı olmayabileceği gibi, içinde sıkışıp kalmış olanları açığa çıkarması da mümkün."

Lyam ürperdi. Duyduğu onca şey arasında kendisini en çaresiz hissettiren şey Hayattaşı olmuştu. Ona yaklaşıp yavaşça elini uzattı. Taş sıcaktı ve ona dokunmak içini ılık, rahatlatıcı bir zevkle doldurmuştu. Taşta bir iyilik hissi

vardı. Kral mücevherlerle kaplı muazzam ejderhaya döndü. “Bekçiliğine bir itirazım yok, leydi.” Düşündü, ardından Arutha ile konuştu. “Şehrin artık lanetli olduğu yolunda bir söylenti çıkarın. Cesur, küçük Humphry öldü, unvanını alacak veliahttı da yok. Halkın kalan kısmını buradan taşıyıp onlara tazminat öderim. Şehrin yarısından fazlası zaten yıkılmış durumda. Burayı boşaltalım, böylece Kahin rahatsız edilmez. Gidelim, yoksa kutlamalarda yokluğumuzu fark ederler ve birileri bizi aramaya çıkar.” Ejderhaya, “Sana görevinde başarılar diliyorum, leydi,” dedi. “Bir şeye ihtiyacın olacak olursa, büyülü ya da dünyevi yollarla bir mesaj yolla, gereğini karşılarım. Hakkındaki gerçeği yalnızca biz dördümüz ve kardeşim Martin bilecek, bizden sonra da yalnızca veliahtlarımız.”

“Çok iyisiniz, Majesteleri,” diye cevap verdi Kahin.

Tomas onları mağaradan dışarı, oradan da yüzeye taşıdı.

Arutha çadırına girdiğinde yatağında Jimmy’nin uyuduğunu görünce irkildi. Onu nazikçe dürttü. “Bu da nesi? Size bir yer verildiğini sanıyordum.”

Jimmy uyandırılmış olmaktan duyduğu rahatsızlığı pek de iyi saklayamadan Prens’e baktı. “Locky yüzünden. Şehir başımıza yıkılıyor, o ise başka bir kız buluyor. Buna alışmaya başlıyorum. Dün gece yerde uyudum. Sadece biraz kestirmek istemiştim. Başka bir yer bulurum.”

Arutha güldü ve doğrulmaya başlayan genci karyolaya geri itti. “Burada kal. Ben Kral’ın köşk çadırında yatarım. Sen uyuklarken Lyam akşam boyunca ödüller dağıtmakla meşguldü, Locky ise... şey, o da her ne yapıyorsa onu yapıyordu işte. Bütün bu kargaşa içinde ikinizi ihmal ettim. Siz haylazları ödüllendirmek için ne yapsam?”

Jimmy sırıttı. “Locky’yi Baş Toprak Beyi yap ki, bir hırsızın sakin hayatına dönebileyim.” Esnedi. “Şimdilik bir haftalık uykudan başka isteyecek bir şey düşünemiyorum.”

Arutha gülümsedi. “Pekala. Biraz uyu. Siz genç haydutlar için ben bir şeyler düşünürüm.” Jimmy’nin yanından ayrılıp Lyam’ın çadırına döndü.

Çadırın kapısına yaklaştığı sırada, bağırarak yapılan bir duyum ve merasim borazanları arasında üzerinde kraliyet zirvesini taşıyan, toz içindeki bir araba geldi. Anita ve Carline hemen indiler. Eşi ve kız kardeşi koşarak kendisini kucaklayıp öperlerken Arutha şaşkına dönmüştü. “Bu da nesi?”

Anita gözyaşları içinde, “Lyam’ı izledik,” dedi. “Rillanon’da, senin ve Laurie’nin sağ olup olmadığınızı öğrenmek için yerimizde duramıyorduk. İyi olduğunuz haberi ulaşır ulaşmaz kampı toplayıp buraya geldik.”

Arutha ona sarılırken Carline bir an söylenen şarkıyı dinledi ve “Bu ya âşık bir bülbül ya da kocam artık bir dük olduğunu unutmuş,” dedi. Arutha’yı bir kez daha yanağından öperek, “Yine dayı olacaksın,” dedi.

Arutha bir kahkaha atarak kız kardeşine sarıldı. “Sonsuz sevgi ve mutluluklar, Carline. Evet, bu Laurie. O ve Baru bugün Vandros ile birlikte geldiler.”

Gülümsedi. “Eh, ben gidip onun saçlarını beyazlatayım.”

Arutha, “ ‘Yine’ derken ne demek istedi?” dedi.

Anita başını kaldırıp kocasının yüzüne baktı. “Kraliçe bebek bekliyor -haberi sen yokken duyuruldu- Rahip Tully, belirtilere bakılırsa onun bir Prens olduğunu söylüyor. Söylediğine göre yolculuk için artık çok yaşlıymış. Ama duaları sizinleymiş.”

Arutha sırıttı. “Demek yakında Veliaht olmaktan kurtulacağım.”

“O kadar da çabuk değil, bebek dört ay daha burada olmayacak.”

İçeriden gelen bir tezahürat, Carline’in kocasına hamilelik haberini verdiğini, ikinci bir tezahürat ise Tully’nin mesajının da iletildiğini gösteriyordu.

Anita kocasına sarılarak, “Oğulların iyi ve büyüyorlar,” dedi. “Babalarını özlüyorlar, ben de öyle. Birazdan çekilebilir miyiz?”

Arutha güldü. “Kendimizi gösterir göstermez. Ama yerimi Jimmy’ye vermek zorunda kaldım. Görünüşe bakılırsa Locky bir aşk çocuğu olmuş, Jimmy’nin de uyuyacak bir yeri yok. Köşk çadırındaki misafir çadırlarından birini kullanmamız gerekecek.” Eşiyle birlikte içeri girdi ve toplanmış soylular Krondor Prensi ile Prensesini karşılamak üzere ayağa kalktılar.

Kesh Büyükelçisi Lord Hazara-Han eğilerek selam verdi ve Arutha elini uzattı. “Teşekkürler, Abdur.” Anita’yı Hokanu ile tanıştırdı ve bir kez daha teşekkür etti. Dolgan Galain ile konuşuyordu ve Arutha onu batı cücelerinin tacını kabul ettiği için tebrik etti. Dolgan ona göz kırparak gülümsedi, ardından Laurie çalmaya başlayınca hepsi sustular.

Laurie şarkısını söylerken dikkatle dinlediler; hüzünlü, ama cesaret dolu bir şarkıydı, dostu Roald için bestelediği bir balattı. Laurie’nin dostunun ölümünden duyduğu üzüntüyü anlatıyor, ama bir majör akorla, bir zafer

notasıyla bitiyordu; ardından gelen gülünç son bölüm ise Roald'ı tanıyan herkesi güldürmüştü, zira onun uçarı havasını yakalamıştı.

Ardından Gardan ile Volney yaklaştılar ve Landreth Kontu, "Mümkünse sizinle biraz konuşacaktık, Majesteleri," dedi.

Anita bir mahsuru olmadığını işaret etti ve Arutha yokluğunda hükmeden iki adamı Kral'ın odasının yanındaki odaya götürdü. Yatakta cüsseli bir figür uzanmış, derin derin soluyordu ve Arutha parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmalarını işaret etti.

Gardan boynunu uzattı ve "Amos Trask?" diye fısıldadı.

Arutha usulca, "Bu çok uzun bir hikaye, anlatmayı ona bırakacağım," dedi. "Bunu yapmazsam beni asla bağışlamaz. Şimdi, ne vardı?"

Volney alçak sesle, "Majesteleri, ben Landreth'e dönmek istiyorum," dedi. "Sizin sözde ölümünüzün ardından yöneteceğimiz şehir tam bir sıçan yuvasına döndü. Son üç yıldır elimden geleni yapıyorum, ama bu kadarı yeterli. Evime dönmek istiyorum."

Arutha, "Seni gözden çıkaramam, Volney," dedi. Tıknaz Kontun sesi yükselecek gibi oldu, ama Arutha onu susturdu. "Bak, yakında yeni bir Krondor Prensi olacak, yani bir Prenslik Naibi gerekecek."

Volney, "Bu mümkün değil," dedi. "Bu on sekiz yıllık bir taahhüt demek. Kabul etmiyorum."

Arutha Gardan'a baktı, o da sırıtarak ellerini kaldırdı. "Bana bakmayın. Lyam bana Martin ve eşi ile birlikte Crydee'ye dönebileceğim sözünü verdi. Yeni Kılıçustası Charles olduğuna göre, askerlik faslını da oğluma bırakabilirim. Günlerimi Uzunburun'daki dalgakıranda balık tutarak geçirmeyi planlıyorum. Yakında yeni bir Şövalye-Mareşal'e ihtiyacınız olacak."

Arutha sövdü. "O halde hemen birini bulamazsam Lyam beni hem Krondor Dükü, hem de Şövalye-Mareşal ilan edecek. Onu bana Tuckshill gibi sakin bir Kontluk vermeye ikna etmeye çalışacak ve bir daha asla evimden ayrılmayacağım." Sessiz, derinden düşündü ve "İkinizden de onar yıl daha istiyorum," dedi.

"Kesinlikle olmaz!" dedi Volney. Tıknaz soylunun sesi kızgınlıkla yükselmişti. "Yönetimdeki devir işlemlerine yardımcı olmak için bir yıl daha kalırım, ama o kadar."

Arutha'nın gözleri kısıldı. "Altı, ikinizden de altışar yıl daha. Kabul ederseniz, sen emekli olup Landreth'e çekilebilirsin, Volney, sen de

Crydee'ye, Gardan. Etmezseniz, ikinizin de başını derde sokmanın bir yolunu bulurum."

Gardan güldü. "Lyam bana izin verdi bile, Arutha." Prens'in kızmaya başladığını görünce, "Ama Volney kalırsa, ben de bir yıl daha kalırım - pekala, iki olsun, ama o kadar, sen işleri kontrol altına alana dek," dedi.

Arutha'nın gözlerinde adeta melun bir ışık belirdi. Gardan'a, "Gedik tekrar açıldığına göre, Tsurani sarayında bir büyükelçiye ihtiyacımız olacak," Volney'e de, "Yüce Kesh için de bir başka büyükelçi gerekecek tabii," dedi.

İki adam bakıştılar ve Volney sert bir fısıltıyla, "Pekala, seni şantajcı, üç yıl olsun," dedi. "Üç yıl boyunca ne yapacağız?"

Arutha her zamanki çarpık gülümsemesini gösterdi.

"Jimmy ile Locky'nin eğitimini bizzat ele almanı istiyorum, Volney. Onlara yöneticilik hakkında bildiğin her şeyi öğret. Onlara bayılana kadar iş ver, sonra daha da fazlasını ver. O aşırı çalışan akılların bir işe yaramasını istiyorum. Onları yapabileceğin en iyi yöneticiler haline getir.

"Gardan, görev başında olup, yöneticiliği öğreniyor olmadıkları zamanlarda onları asker yap. O genç haydut bir yıl önce bir ödül istemişti, bu dileği hak edip etmediğini göstermesinin zamanı geldi. Genç suç ortağı da Karanın Sonu'na dönmesine izin verilemeyecek kadar yetenekli. Locky en küçük oğul, yani orada düpedüz ziyan olur. Siz ikiniz gidince yeni bir Dük ve Şövalye-Mareşal'e ihtiyacımız olacak, ben de gidince o Prenslik Naibi görevine geçecek; görevin ağırlığını taşıyabilmesi için de becerikli bir Şansölye'ye ihtiyaç duyacak. Bu yüzden önümüzdeki dört yıl boyunca ikisinin de beş dakika bile boş durmalarını istemiyorum."

"Dört yıl mı!" diye bağırdı Volney. "Üç, demiştim!"

O sırada yataktan bir kıkırtı ile iç çekiş duyuldu ve Amos, "Arutha, tuhaf bir ödül anlayışın var," dedi. "Ne oldu da böyle berbat bir şekilde değiştin?"

Arutha geniş bir sırıtışla, "Biraz dinlenin, Amiral," dedi.

Amos kendini olanca ağırlığıyla yatağa bıraktı. "Ah, Arutha, hâlâ hayatın bütün eğlencesini kaçırtıyorsun."

RAYMOND E. FEIST

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesi'nde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Saga) kitaplarının, The Serpentwar Saga dizisinin ilk kitabının yazarıdır. Daughter of the Empire, Servent of the Empire ve Mistress of the Empire kitaplarını Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da eşi, roman yazan Kathlyn Starbuck ve kızıyla yaşamaktadır.

Özgün Adı: Riftwar Saga 4/ A Darkness At Sethanon
İthaki Yayınları - 185 Fantastik Kurgu - 41
ISBN 975-8725-35-1
1. Baskı, Ekim 2003, İstanbul

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81/19
Topkapı-lstanbul Tel: (0212) 674 66 78
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Mühürdar Cad. liter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com